

புத்தேசாமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்விபியில் அச்சிட்ட காமந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸ்வயாக்யாசம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	3	4	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	0	5	0
ராமசரமஸ்லோகம்	0	3	0
துஷ்கரஸ்லோகமப்பணி	0	5	0
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்	1	2	0
முதல் திருவந்தாதி	அரும்பத ப்ரதிபத		
	ஸஹிதம்	1	2
இரண்டாம் திருவந்தாதி	0	12	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	0	11	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	0	14	0
திருவிருத்தம்	அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய		
	ஸஹிதம்	3	12
திருவாகிரியம்	0	6	0
பெரிய திருவந்தாதி	ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	14
திருவெழுந்ற்றிருக்கை	0	6	0
சிறிய திராமடல்	0	9	0
பெரிய திராமடல்	0	10	0
திருக்குறுந்தாண்டகம்	0	5	0
திருநெடுந்தாண்டகம்	2	0	0
பெரியதிருமொழி-க-முதல்-ஏ, பத்துக்கள்	10	12	0
திருப்பல்லாண்டு	0	15	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்	0	15	0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	0	14	0
ஷண்மததர்சினி	0	3	0

இப்படிக்கு,

க ர ல ப ற டி - ஆ ழ் வ ற ய ய,

காரியதர்சி - துநாதிகாரி.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

பெரியதிருமொழி - நாலாம்பத்து - க - ம் திருமொழி

முதற்பாட்டு போதலர்ந்த வ்யாக்யாநம்.

ப்ரவேசம்.—†தனக்கஸாதாரணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடையப்ரதி பந்தகத்தைப் போக்கி அவர்கள்பக்கலிலே ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணு கைக்காக ஆரிமேயவியண்ணகரிலே ஸர்நிவ்ரிதனுனென்றார்; அவ்வள வன்றிக்கே, ப்ரயோஜநந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் திருப்பாற் கடலிற்போலே அபிமதங்களைக்கொடுக்கைக்காக ஸர்வேஸ்வரன்வந்து வர்த்திக்கிறதேசம் †திருத்தேவனூர்தொகை யென்கிறார். ... *

அநு.—போதலர்ந்தப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் - முதற்பாட்டில் “அருவினைகள் போயகல வடியவர்கட்கென்றுமருளநடந்து” என்றத்தையும், இத்திருமொழியில் - “இந்திரனு மிமையவரும்” என்கிற பாட்டையும்கடாணித்து ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). (திருத்தேவனூர் தொகை) என்றவநந்தரம், நெஞ்சே! அங்கேசென்றதுபவி என்று கூட் டுவது.

மு.—போதலர்ந்தபொழில்சோலைப்புறமெங்கும்பொருதிரைகள் தாதுதிர வந்தலைக்கும் தடமண்ணித் தென்கரைமேல் மாதவன்றானுறையுமிடம் வயல் நாங்கை வரி வண்டு தேதெனவென்றிசைபாடும் திருத்தேவனூர்தொகையே, (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போது	பூக்கள்	தடம்	பரந்த
அலர்ந்த	விகலியாநின்ற	மண்ணி	மண்ணியென்னும் ஆ
பொழில்சோ	நெருங்கின தோட்டங்		ற்றினுடைய
லை	களினால்நிறைந்த	தென்கரைமே	தெற்குக்கரையின்
புறம்எங்கும்	ப்ரதேசங்கள் முழுது	ல்	மேல்
	ம்	மாதவன்தான்	புரியுபதியான ஸர்
தாது	பூக்களின்தாதுகள்		வேஸ்வரன்
உதிர	உதிரும்படியாக	உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
பொரு	ஒன்றோடொன்று	இடம்	ஸத்தாநமானது, [கி
	பொரானின்ற	வயல்	கழனிகள்சூழ்ந்த
திரைகள்வந்து	அலைகளானவைவந்து	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
அலைக்கும்	ஏறியாநின்ற	வரி	ரகைகளையுடைய

சூருஅ பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, உ-பா, யாவருமாய்.

வண்டு	வண்டுகள்	[து]	பாடும்	பாடாநின்ற
தேதென	தென்னதென்ன	என்	திருத்தேவனா	திருத்தேவனார் தொ
இன்னிசை	இனிமையான	பாட்	ர்தொகை	கையென்னும் திவ்
	டை			யதேசமாம். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (போதலர்ந்த) காலத்திலே யலர்ந்த வென்னுதல்; பூக்களலர்ந்தவென்னுதல். (பொழில்சோலைப்புறமெங்கும்) செறிந்தபொழிலே யுடைத்தான பர்யந்தங்களெங்கும், தன்னில் தான்பொரானின்றள்ள திரைகளானவை, அப்பொழிலில் தாது உதிரும்படியாகவந்து அலையெறிகிற தடமண்ணித்தென்கரைமேல். (மாதவன்றானுறையுமிடம்) ரவிகனுவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்; பிராட்டியும்தானுமாகத் திருச்சித்திரகூடத்திலே த்வர்த்தித்தாற்போலே. வயலையுடைத்தான திருநாகங்கூரில், வரியையுடைத்தான வண்டானது மதுபாநத்தைப்பண்ணி, முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலே தேதென என்று இசைபாடாநின்றள்ள திருத்தேவனார்தொகை. (தேதென) “தென்ன, தென்ன” என்று இங்ஙனேசொல்லக்கடவது. ஆளத்திவைக்கையைச் சொன்னபடி. (க)

அந.—முதற்பாட்டு. (போதித்யாதி). “பொழில்” என்றும் “சோலை” என்றும் பர்யாயமாகையாலே, பொழில் பொழிலாயிருக்கிறப்ரதேசமெல்லாமென்று விவக்ஷித்து, பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (செறிந்தவித்யாதி). (வர்த்தித்தாற்போலே - ரவிகனுவன்) என்று கீழோடே அந்வயம். (சு) பூ.—யாவருமா யாவையுமா யெழில் வேதப் பொருள்களுமாய்

மூவருமாய் முதலாய மூர்த்தி யமர்ந்துறையுமிடம்

மாவரும் திண் படை மண்ணெவன்றிகொள்வார்மன்னுநாங்கைத் தேவரும்சென்றிறைஞ்சு பொழில் திருத்தேவனார்தொகையே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யாவருமாய்	சேதந்ரெல்லாரையும்	பொருள்களு	வஸ்துக்களை ப்ரகார
	தனக்கு ப்ரகாரமா	மாய்	மாகவுடையனாய்
	கவுடையனாய்	மூவருமாய்	ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார கர்
யாவையுமாய்	அசேதநங்க ளெல்லா		த்தாக்களான ப்ரஹ்
	வற்றையும் ப்ரகார		மருத்ரர்களுக்கு அ
	மாகவுடையனாய்		ந்நாயாமி யாகவும்
எழில்	அழகுபொருந்திய		அவர்களருவில் ஸ்
வேதம்	வேதங்களில் ப்ரதிபா		த்திதி கர்ந்தாவான
	திக்கப்பட்ட		விஷணுவவநாரமு
			மானவனாய்

மூதலாய	அந்த ப்ரஹ்மருத்ரர்	வென்றிகொ	ஜயிக்கவல்லரான ப்
	களுக்குக் காரணடி	ள்வார்	ராஹ்மணர் [ற
	தனய்	மன்னு	பொருந்தி வர்த்திக்கி
மூர்த்தி	ப்ரதாநனான ஸர் வ	நாங்கை	திருநாங்கூரில் [ம்
	வேஸ்வரன்	தேவரும்	இந்த்ராதி தேவர்களு
அமர்ந்து	பொருந்தி	சென்று	இட்டி
உறையும்	நித்யவாஸம்செய்கிற	இறைஞ்சம்	ஆவரயிக்கும்படியிரு
இடம்	ஸ்த்தாநமானது,		ப்பதாய்
மா	குதிரைமேலேறி	பொழில்	சோலைகளை யுடையது
வரும்	வருகிற		மான
திண்	த்ருடமான	திருத்தேவனு	திருத்தேவனார் தொ
படை	ஆயுதங்களையுடைய	ர்தொகை	கையென்னும் திவ்
மண்ணை	ராஜகுலத்தை		ய்தேசம். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (யாவருமாயாவையுமாய்) †ப்ரத்யக்ஷ யோக்யமாயிருக்கிற †சேதநாசேதநங்களடங்கத் தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே யடங்கும்படி இவற்றை ப்ரகாரமாகக்கொண்டு தான் ப்ரகாரியாயிருப்பானுமாய். (எழில்வேதப் பொருள்களுமாய்) †தேஹாதிரித்தமான ஆத்மவஸ்து,காரணவஸ்துமாதிரித்தானாகித்திருக்கின்றன, கல்யாணகுணங்கள், †பகவதஸ்வரூபம், இவற்றைப் ப்ரதிபாதிக்கக்கூடவ வேதைகலமதிகம்யமான அர்த்தங்களும் தானாய். (மூவரும்த்யாதி). ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கந்த்ராத்மாவாய்ப் புக்குநின்று அவ்வவ காரியங்களை நடத்திக்கொடுத்தும் ஸ்வேந ரூபேணநின்று பாலநத்தை நடத்தியும் போருகையாலே மூவருமாய் நிற்கிறான் தானேயென்றுசொல்லலாம்படியாய், †அவர்களுக்கும் காரணபூதனாய் †ப்ரதாநனானவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(மாவித்யாதி) மாவினமேலே வரும் - குதிரைமுதுகிலேவரு வாராய், திண்ணிய ஆயுதந்தையுடையாயிருக்கிற ராஜலோகத்தை எதிரே புறப்பட்டோடி வெற்றிகொள்ளக்கூடவாயிருக்கிற †ப்ரஹ்ம ணார் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில். (க) “ஒண்டிறத்தென்னனோட வடவாசோட்டங்கண்ட, திண்டிறலாள்” என்னக்கூடவதிறே அவ் ழூரிலுள்ளாரை. உடையபிள்ளை என்கிறவன் “அங்குத்தை ஆலயத்

கூகூ பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, ஈ-பா, வானும்.

தைக்கவிபாட” என்றுவர, அவனையே திரேசென்றடித்தோட்டி பின் னை பாடப்பெறுதேபோந்தான் என்றொரு ப்ரஸித்தியுண்டிதே.(தேவ ரித்யாதி) தேவர்களும் தந்தாமுடைய அதிகாரார்த்தமாக வந்தாஸ்ரமி யா நிற்பதாய், பொழிலையுடைத்தான திருத்தேவனாந்தொகை. ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (யாவருமியாதி). நிழல்வாய்ப்பும் நீர் வாய்ப்புமான தேசமென்று பரமரவிகன் வர்த்திக்கிறதேசமென்றார் சீழ்; அவ்வனவன்றிக்கே, ஸர்வவ்யாபகனாவன் ஆஸ்ரயணியனாகக்காக விரு க்கிற விடமென்றதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“எழில்வேதப் பொருள்களுமாய்” என்றத்தோடு பெளருத்தயம் வாராமைக்கு கோபலீவர்த்தந்யாயேந பிரித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ரத்ய ணேஷ்யாதி). (சேதநாசேதநங்கள்) என்றது-தேவாதிஸ்ரீராவிஷ்டங்களை யும் கடாதிசுனையும் சொல்லுகிறது. அதிந்திரியார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமே எழில் என்று சொல்லாநின்றனாகொண்டு, அவற்றுக்கும் ப்ரகாரியென்னு மிடம் சொல்லுகிறதென்கிறார்(தேஜேந்யாதி). (பகவத்ஸ்வரூபம்) என்றது- ஸ்வாஸாதாரணவிக்ரஹமென்கை. (அவர்களுக்கும்) ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக் கும். * மூர்த்திஸூப்தம் - ஸ்வரூபவாசியாய், அத்தால் பவித்த ப்ராதாந் யத்தை விவக்ஷித்து (ப்ரதாநனாவன்) என்றது; “முதலாயமூர்த்தி” என்று ஸ்வரூபத்தையதுஸந்தித்த ஆழ்வார்க்குக் காரணத்வப்ரயுக்த ப்ரா தாந்யம் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்.

“அருமறையோர்” என்று - மேற்பாட்டில் ப்ராஹ்மணர் ப்ரஸ்துத ராகையாலே, “வென்றிகொள்வார்” என்றாலும்- அவர்களைச்சொல்லுகை உசிதமென்றருளிச்செய்கிறார்(ப்ராஹ்மணர்)என்று; (க) “ $\text{द्विगुणं ब्रह्म$ $\text{चतुर्विगुणं ज्ञानं$ $\text{बलं ब्रह्म$ $\text{ज्ञानं बलं$ - திக்பலம் ஷதந்ரியபலம் ப்ரஹ்மதேஜோபலம் பலம்” என்று மதிக்கும்படியான ப்ராஹ்மணருண்டென்று திருவுள்ளம்.

மு.—வானும் மண்ணும் மற்றுள்ள பல்லுயிரும்

தானய வெம்பெருமான் தலைவனமர்ந்துறையுமிடம்

ஆளுத பெருஞ் செல்வத்தருமறையோர் நாவகைதன்னுள்

தேனரும் மலர்ப் பொழில் சூழ் திருத்தேவனாந்தொகையே.(ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வான்நாடும்	பரமாகாசத்தி லுள்ள	மற்றுஉள்ள	அதுக்குமேலே அவ்
	பரமபதமும்		வவலோகங்களி லு
மண்நாடும்	பூலோகத்தோடு கூடி		ள்ள த்மாக்களும்
	ய லீலாவிபூதியும்	பல்உயிரும்	பலவகைப்பட்டஜீவா

(க) ரா-பா-கூ-உ-ந,

தான் ஆய	(இவையெல்லாம்) த	மறையோர்	வேதங்களைப் பூர்ண
	னக்கு ப்ரகாரமாய்		மாக அத்தயநம் ப
	இவற்றுக்குத்தான்		ண்ணின் ப்ராஹ்ம
	அந்தராத்மாவா யி		ணர்வர்த்திக்குறி
தலைவன்	ப்ரதானனை [ருக்கி	நாங்கைதன்	திருநாங்கூரில்
எம்பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரன்	ஐயர்	
	அமர்ந்து உறையுமிடம்,	தேன்ஆரும்	தேன்நிறைந்த
ஆனாத	அழிவில்லாத	மலர்	பூக்களையுடைய
பெரும்	அபரிச்சிந்தமான (ய்	பொழில்	சோலைகளினால்
செல்வத்து	ஸம்பத்தையுடையரா	சூழ்	சூழப்பட்ட
அரு	கற்கவரிதான		திருத்தேவனார்தொகை. (ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வானும்மண்ணும்) பரமபதமும், ஸம்ஸாரமும், அவ்வவதேசங்களையன்றிக்கே அவற்றிலுண்டான பலஆத்மாக்களும், தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே தனக்கு ப்ரகார மாயடங்கும்படியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன். தானும் சூழும்புமாய் கல நெல்ஜீவிப்பானெருவனை “உனக்கென்னவேணும்” என்றால், “எனக் குக்கலநெல்வேணும்” என்னுமிதே தன்னபிமாந்ததுக்குளே யடங் குகையாலே; அப்படியே, தானேயிதுக்கெல்லா மபிமானியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன். (தலைவனமர்ந்துறையுமிடம்) ஸ்வயதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாய் புறம்பொருளினறிக்கே உபயவி பூதியும் தன்னிழலிலேயொதுங்கும்படி யிருக்கையாலே தலைவனை, வன்வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

(ஆனாதவித்யாதி) அழியாத நிரவதிக ஸம்பத்தையுடையரா யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்குறி திருநாங்கூரில். தேன்மிக்கிருந் துள்ளவென்னுதல். வண்டுள்ளெருங்கியிருந்துள்ளவென்னுதல். (ந)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வானுமித்யாதி). கீழிற்பாட்டில் - ஸ்த்தூல ஸூக்ஷ்மசித்சித்ப்ரகாரபாவத்தை யருளிச்செய்தார்; இனி இப்பாட்டில் - நித்யவியூதிக்கும் அங்குள்ளநித்யமுக்தர்க்கும் ப்ரகாரத்வத்தை விசேஷ யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இங்கு “மண்ணும்” என்றது-த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். நிர்வாஹ்ய நிர்வா ஹகபாவத்தைப்பற்ற ஸாமாநாதிகரண்ய மென்றருளிச்செய்கிறார் (தானு மித்யாதி).

௬௬௨ பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, சு-பா, இந்திரனும்.

“ஆன” என்றதுக்கு-மாண்டுபோனவென்று பதார்த்தமாய், அப்படி ஆகாததானதாய், அத்தால் பலித்தது (அழியாத) என்றது. ... (ங)

மூ.—இந்திரனுமிமையவரும் முனிவர்களுமெழிலமைந்த

சந்தமலர்ச் சதுமுகனும் கதிரவனும் சந்திரனும்

எந்தையெமக்கருளென நின்றருளுமிடமெழில்நாங்கை

சந்தர நற்பொழில் புடை சூழ் திருத்தேவனாந்தொகையே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்திரனும்	தேவேந்திரனும்	எமக்கு	எங்கள்விஷயத்தில்
இமையவரும்	(மற்றுமுள்ள) தேவர்	அருள்ளன	கருபைபண்ணியருள
	களும்		வேனுமென்று ப்
முனிவர்களும்	(ஸனகாதி) ஸ்ரீமஹர்ஷிக		ரார்த்திக்க;
எழில்அமைந்	(எப்போதும்) வேதா	நின்றருளும்	(அவர்களிடேஷ்டத்தை
த	த்யயநத்தினு லுண்	இடம்	க் கொடுக்கைக்கா
	டான) அழகுபொ		க) எழுந்தருளியி
	ருந்தி யிருப்பானாய்		ருக்கிற ஸ்த்தாரம்,
சந்தரம்	வேதங்களை (ஸம்பூர்	எழில்	அழகுபொருந்திய
	ணமாகக்) கற்றவ	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
	னாய்	சந்தரம்	ஸந்தரமாய்
மலர்	தாமரைமலரைப் பிற	நல்	விலகுகணமான
	ப்பிடமாக வுடைய	பொழில்	சோலைகளாலே
	னாய் [ஹ்மாவும்	புடை	பக்கப் பரதேசங்களெ
சதுமுகனும்	நான்முகனுமான ப்ர		ங்கும்
கதிரவனும்	ஸூரியனும்	சூழ்	சூழப்பட்ட
சந்திரனும்	சந்திரனும் [வனே!	திருத்தேவனாந்தொகை.	(ச)
எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமியான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (இந்திரனியாதி) இந்திரனும், தேவர் களும், ஸனகாதிர்களும், எழிலமைந்திருப்பானாய் ச(ந்த)வ்ஸையுடையனாய் தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக வுடையனான சதுர்முகனும், தேவதத்தை எப்போதுமொக்க அத்தயநம் பண்ணுதல் கொடுத்தல் செய்யக்கடவனுயிருக்குமிதே. கதிரவனும், சந்திரனும். விபூதியில் தலைவலித்தாரடங்கலும், “எங்களுக்கு ஸ்வாமியான நீ எங்கன்பக்கலிலே ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும்”என்ன; அவர்களுடைய அதிகாரங்களை நடத்துக்கொடுக்கைக்காகவந்து நின்றருளுகிறதேசம்.

பெரிய திருமொழி, ச-ப, க-தி, டி-பா, அண்டமும். ௬௬௩

(எழிலித்யாதி) இப்படி யொரு கார்ப்பாட்டால் ஸ்ரீக்கே, சோலையாப்புகண்டு விடாதே வர்த்திக்கிறதேசமாய்த்து. ... (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (இந்திரனியாதி). இப்படி உபயவியு திராதன் இங்கார்க்காக வர்த்திக்கிறுனென்னவருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

எழிலேதென்னவருளிச்செய்கிறார் (வேதத்தையித்யாதி). (தலைவலித் தார்) என்றது - சாடி; பெருந்தலையாரென்னுதல், தந்தாமதிகாரத்துக்கு பாதக(பாடு) முள்ளவரென்னுதல். (ச)

மூ.—அண்டமுமில்வலேகடலுமவனிகளும் குலவரையும்

உண்டபிரானுறையுமிடமொளி மணி சந்தகில் கனகம்

தெண்டிரைகள் வரத் திரட்டும் திகழ்மண்ணித் தென்கரைமேல்

திண்டிறலார் பயில் நாங்கைத் திருத்தேவனாந்தொகையே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அண்டமும்	ஆகாசமும்	கனகம்	ஸுவர்ணங்கனையும்
அலை	அலையெறிகிற	தெள்	தெளிந்து நிர்மலமான
இக்கடலும்	இந்தஸமுத்ரங்களும்	திரைகள்	அலைகளினுடைய
அவனிகளும்	(ஜம்பூத்வீபம் முதலிய) தீவீபங்களும்	வர	வரவிலே
குலவரையும்	(ஹிமவான் முதலிய ஏழு) குலபர்வதங்களும்	திரட்டும்	ராசிராசியாகக் குவியாநின்றதாய்
உண்ட	(ஆகிய இவற்றைப் ப்ரளயகாலத்திலே) அமுதுசெய்த	திகழ்	விளங்காநின்ற
பிரான்	உபகாரகன்	மண்ணி	மண்ணியாற்றி னுடைய
	உறையும் இடம்,	தென்கரை	தெற்குக்கரையின்மேல்
ஒளி	காந்தியையுடைய	மேல்	லேயிருப்பதாய்
மணி	ரத்நங்கனையும்	திண்	த்ருடமான
சந்து	சந்தநமரங்கனையும்	திறலார்	பலமுடையவர்கள்
அகில்	தேவதாராக் கட்டைகளையும்	பயில்	நெருங்கிவாஸம் செய்யுமிடமான
		நாங்கை	திருநாங்கூரில்
			திருத்தேவனாந்தொகை. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமியாதி) ஆகாசம், கடல், காள், தீவீபங்கள், குலகிரிகள், இவையெல்லாவற்றையும், ப்ரளயபத்திலே திருவாயிற்றிலேவைத்துநோக்கின உபகாரகன் வர்த்திக்கிறதேசம்;—ஒளியையுடைத்தானமணிகள், சந்தநம், அகில், பொன் இவற்

சுசுசு பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, சு-பா, ஞாலம்.

றை, தெளிந்த திரைகள் வரத்திரட்டுகிற திகழ்மண்ணித்தென்கரை
மேல், (திண்டிவலார்) “வலிம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழஞ்சு” என்னுமா
போலே - ஒருவரால் ஜயிக்கவொண்ணாத பெருமிடுக்கையுடையரா
யிருக்கிறவர்கள் நெருங்கி வர்த்திக்கிற, (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி). தேவர்கள் தந்தாமதிகா
ரங்களை நடத்துமென்று ஆஸ்ரயிக்கைக்கு இவன் ஆபத்ஸகனோவென்ன;
அத்தையருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(முழஞ்சு) வதாக்ருஹம். (ரு)

மு.—ஞாலமெல்லாமமுதுசெய்து நான்மறையும் தொடராத
பாலகனாலிலையில் பள்ளிகொள்ளும் பரமனிடம்
சாலிவளம் பெருகிவரும் தடமண்ணித் தென்கரைமேல்
சேலுகளும் வயல்நாங்கைத் திருத்தேவனூர்தொகையே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நால்மறையும்	பரமாணதமமாய் நா	பரமன்	ஸர்வரதிகள்
	லுவகைப்பட்டிருந்து	இடம்	நித்யவாஸம் பண்ணு
	ள்ளவேதங்களாலும்		கிறஸ்த்தாநமானது,
தொடராத	அதுஸரித்துப் பேச	தடம்	விசாலமான
	ப்போகாத பெரு		மண்ணித்தென்கரைமேல்
	மையை யுடையது	சாலி	செந்நெற்பயிரினுடை
	ன [கொண்டு	வளம்	செழுமை [ய
பாலகனாய்	இளம் பிள்ளையாய்க்	பெருகிவரும்	மிக்குவாராநிற்பதாய்
ஞாலம்எல்லாம்	பூயியைமுழுதும்	சேல்	சேலென்னும் மதஸ்ய
அமுதுசெய்து	விழுங்கி	உகளும்	துள்ளாநின்ற [ங்கள்
ஆல்இலையில்	ஆலந்தளிநில்	வயல்	கழனிகளை யுடைத்தா
பள்ளிகொள்	கண்வளர்ந்தருளுகிற		ன
ளும்			நாங்கைத் திருத்தேவனூர் தொகை.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஞாலமெல்லாமமுதுசெய்து) பூமிப்பா
ப்படையவமுதுசெய்து. (நான்மறையித்யாதி)†“ஸர்வேஸ்வரன் ஆப
ரிச்சேத்யன்” என்றறியக்கடவ வேதங்களுக்கு மெட்டவொண்ணாத
படியான அதிமாதுஷ்சேஷ்டிதத்தை யுடையனாய், ஒருபவனை ஆவி
லையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகள் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(சாலியித்யாதி)†தடமண்ணித்தென்கரைமேல்-சாலிவளம்பெருநா
நிற்பதாய், சேல் உகளாநிற்பதான வயலையுடைத்தான திருநாங்கூரில்.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, க-தி, எ-பா, ஓடாத. சுசுரு

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஞாலமித்யாகி). கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வந் தன்னை வேதங்களும் பேசியளவிடமாட்டாதென்று, அதுதன்னையே மீளவு மதுபவிக்கிறதென்று ஸங்கதி.

“நான்மறையும்” என்ற சகாரம்-ப்ராதாந்யத்தைச்சொல்லுகிறதாய், அது தானும் - இவன் சிறுவடிவால் பெரியவற்றை வயிற்றிலேவைத்திருக்கிறபடியைப் பேசமாட்டாதென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரணித்யாகி).

அந்வயமுகேந வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தடமித்யாகி). ... (சு)

மூ.— ஓடாத வாளரியி னுருவாகி யிரணியனை

வாடாத வள்ளுகிரால் பிளந்தனைந்த மாலதிடம்

ஏடேறு பெருஞ்செல்வத் தெழில்மறையோர் நாங்கைதன் னுள்

சேடேறு †பொழில் தழுவு திருத்தேவனாந்தொகையே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓடாத	(நாட்டில்) நடையா டாத(அபூர்வமான)	பெரும்	அபரிச்சிந்நமா யிருக் கிற
ஆள் அரியின்	நரலிம்ஹத்தினுடைய	செல்வத்து	ஸம்பத்தையுடையரா ய்
உருவாகி	வடிவை யுடையனாய்க் கொண்டு, [ன]தாய்	எழில்	பகவத்ஸ்வரூபாதிப்ர திபாதநமாகிற அழ கையுடைய
வாடாத	வளையாத (த்ருடமா	மறையோர்	வேதங்களுக்குகிரீவா ஹகரான ஸ்ரீவைஷ்ண வர்கள் நித்யவா ஸம்செய்கிற
வள்	கூர்மையிக்க	நாங்கை தன்	திருநாங்கூரில்
உகிரால்	நகங்கனினால்	னுள்	சேடி
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை	ஏறு	இளமை
பிளந்து	கிழித்து	மலர்	வளராரின்றுதாய்
அனைந்த	(அவ்வவயவங்களைக் கைகளால்) கலக்கி க்கொண்டிருந்த	பொழில்	பூக்களை யுடைய
மாலது	ஆபுரித் வ்யாமோஹ முள்ள ஸர்வேஸ்வ	குழ்	சோலைகளினால்
ஏடு	இடம், [ரனுடைய	திருத்தேவனாந்தொகை.	(எ)
ஏறு	புஸ்தகத்தில் ஏறிட்டு (எழுதி)க் கா ணவேண்டுமபடி,		

† (பா) மலர்ப்பொழில்சூழ்.

௪௬௬ பெரியதிருமொழி, ச-ப, க-தி, அ-பா, வாராரும்.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓடாதவித்யாதி)நாட்டில் நடையாடாத நரலிம்ஹவேஷத்தைப் பரிசுரணித்து, ஹிரண்யனுடைய முரட்டுடலிலே வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தேயும் †வாடக்கடவதல்லாத கூரியதிருவகிராலே, (பிளந்தனோந்தமாலதிடம்)†ஒன்றுசெய்தானாய் விடுகையன் மிக்கே (க)“உதிரமனோந்த கையோடிருந்தானே” என்கிறபடியே சிறுக்கன்மேலே சீறினவன்பக்கல் தனக்குச் சீற்றம்மாறாமையாலே பிளந்து, பின்னை யனோந்திருந்த வ்யாமோஹத்தையுடையவன் வர்த்திக் கிறதேசம்.

(ஏடேறித்யாதி)†அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணருடைய ஸம்பத்தைக் கண்டு விடுமதன்றிக்கே புத்தகத்திலேயெழுதிப்பார்க்க வேண்டுமபடியாய்த்திருப்பது ஸ்ரீராமாயணம்போலே. ஏறுகை - போகை, ஏடு - குற்றம்; குற்றமற்ற பெரிய வைஸ்வர்யம். அன்றிக்கே, ஏடு ஏறிப் போம்படியான வைஸ்வர்யம். ஏடேறுகையாவது - ஏடு மாண்டுபோகை. (சேடேறுபொழில்தழுவு) இளமைமிக்க பொழில் தழுவிபிருந்துள்ள. அன்றிக்கே, (சேடேறுமலர்ப்பொழில்சூழ்) மலரையுடைத் தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட; (உ)†“வளரிளம்பொழில்” என்னுமாபோலே. (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓடாதவித்யாதி). ஸகலலோகங்களுக்கும் வந்த வாபத்தைப் பாலனொருபடியாலே யுதவினனென்றார்; அவ்வளவன்றியே, ஓரர்ப்பகனுக்காக இருபடியாலுதவின நரலிம்ஹத்தினுடைய ஆபத் தைத்வந்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(வாடக்கடவதல்லாத) வளையக்கடவதல்லாத. “அனோந்த” என்றதுக்கு ஸம்வாதபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றுசெய்தானாய்த்யாதி).

ஏட்டிலேயெழுதிப்பார்க்கவேண்டுமபடியான வைஸ்வர்யமென்றும், குற்றமற்றவைஸ்வர்யமென்றும், ஏட்டிலெழுதினாலும் முடியாதவைஸ்வர்யமென்றும், மூன்றர்த்தமடைவே யருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரித்யாதி). சேடானது - இளமையானது, ஏறிவருமோவென்ன; ஸம்வாதமருளிச்செய்கிறார் (வளரித்யாதி); வளரவளர இளமை மிகும்பொழிலென்றாரிதே ஆழ்வாரென்று திருவுள்ளம். (எ)

மூ.—†வாராரு மிளங்கொங்கை மைதிலியை மணம் புணர்வான் காரார் திண் சிலையிறுத்த தனிக்கானே கருதுமிடம்

௧) பெரி-திரு-ச-க-க. (௨) தி-வாய்-உ-க-க. † (பா) வாராரும்.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, அ-பா, வாராரும். கூகௌ

ஏராளம் பெருஞ்செல்வத்தெழில் மறையோர்நாங்கைதன் னுள்
சீராரும் மலர்ப்பொழில் சூழ் திருத்தேவனுந்தொகையே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே	கருதும்இடம்	விரும்பி வர்த்திக்கிற
ஆரும்	தாங்கப்படுமதாய்		ஸ்த்தாநமானது,
இளம்கொங்	இளம்பருவத்தை யு	ஏர்ஆரும்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
கை	டைய ஸ்தநங்களை	பெரும்	நிரவதிகமான
	யுடையளான	செல்வத்து	ஐஸ்வர்யத்தை யுடை
மைதிலியை	மி திலா திபனுடைய		யராய்
	பெண்ணை பிராட்	எழில் மறை	அழகிய வேதங்களைப்
	முடைய	யோர்	பரிசேலநம் பண்ணு
மணம்புணர்	விவாஹம்செய்துகொ		நின்ற ஸ்ரீவைஷ்ண
வான்	ள்ளுகைக்காக,		வர்கள் நிறைந்திரு
கார்ஆர்	கருமைமிக்க (முற்றி		க்கிற
திண்	த்ருடமான [ன]தாய்	நாங்கைதன்	திருநாங்கூரில்
சிலை	வில்லை	னுள்	
இறுத்த	முறித்தவனாய்	சேர்ஆரும்	அழகுவிஞ்சியிருக்கிற
தனி	அத்விதீயமான	மலர்	பூக்களையுடைய
காளை	யெளவரப்பருவத்தை	பொழில்	சோலைகளாலே
	யுடையனான சக்ர	சூழ்	சூழப்பட்ட
	வர்த்தித் திருமுகன்		திருத்தேவனர்தொகை. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வாராசித்யாதி) தோற்றுகிறபோதே வாராலே தாங்கவேண்டும்படியான முலையையுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகனே மணம்புணருகைக்காக, † வயிரம்பற்றி ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதிருக்கிற வில்லேமுறித்த உபமாநவ்விதமான பருவத்தை யுடையவன் விரும்பி வர்த்திக்கிறதேசம்.

அழகு மிக்கிருந்துள்ள நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற நாகைதன்னில். (சீராரித்யாதி) அழகுமிக்க மலரையு டைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட. ஊரில் ஸம்பத்தைக்கோட் சொல்லிக்கொடுக்குமாய்த்து சோலை. (அ)

அரு.—எட்டாம் பாட்டு. (வாராசித்யாதி). ஓராண்பிள்ளைக்குத் தவிர
வளவன்றியே, (க) சேதிசம்யோகஸுலபம் வயோத்யுஷ்டவ்யம் மேபிதா. சிவாஸம்
கதக் பாரம் நாடகஸாஹாஸவியகா - பதினமயோகஸுலபம் வயோ

(க) ரா-அயோத்யா-குகர்-நசு-நசு.

௬௬௮ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, சு-தி, கூ-பா, சும்பம்.

த்ருஷ்ட்வாசமேயிதா | சிந்தார்ணவகதஃ பாரம் நாஸஸாதாப்ஸவோயதா” என்கிறபடியே-கொடியைக்கொள்கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டும்படியான பருவத்திற்பெண்பிள்ளைக்குதவவந்து சிலைமுறித்த உதவியை யதுஸந்திக்கி ருரென்று ஸங்கதி.

“காரார்” என்றது - கருமைமிக்கதென்று ஸப்தார்த்தமாய், அதை இப்போதுசொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிருர் (வயிரமித்யாதி).

மூ.—சும்ப மிகு மத யானை பாகனெடும் சூலைந்து வீழக்
 கொம்பதனைப் பறித்தெறிந்த கூத்தனமர்ந் துறையுமிடம்
 வம்பவிழும் செண்பகத்தின் மணங்கமழும் நாங்கைதன்னுள்
 செம்பொன்மதிள்பொழில்புடைசூழ்திருத்தேவனாந்தொகையே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மிகு	பெருத்த [தாய்		உறையுமிடம்,
சும்பம்	மஸ்தகத்தை யுடைய	செண்பகத்தி	செண்பகப் பூவினு
மதம்	கொழுப்பேறி யிருக்	ன்	டைய
	கிற	வம்பு	புதுமையிலே
யானை	சுவலயாபீடமானது	அவிழும்	அலராரின்ற
பாகனெடும்	(தன்னுடைய) பாக	மணம்	பரிமளமானது
சூலைந்து	நடுங்கி [னோடுகூட	கமழும்	வாலியாரின்ற
வீழ	விழும்படி		நாங்கைதன்னுள்,
அதன்கொம்	அதினுடைய தந்தத்	செம்பொன்	சிவந்த பொன்னாலே
பை	தை		செய்யப்பட்ட
பறித்து	பிடுங்கி	மதிள்	ப்ராக்ரங்களும்
எறிந்த	வீசிப்பொகட்ட	பொழில்	தோப்புக்களும்
கூத்தன்	அழகிய திவ்யசேஷ்டி	புடை	தனக்குள்ளே யடங்கு
	தங்களையுடையக்ரு	சூழ்	பரந்திருக்கிற [ம்படி
அமர்ந்து	பொருந்தி [ஷ்ணன்		திருத்தேவனாந்தொகை. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சும்பமித்யாதி) பெரியமஸ்தகத்தை யுடைத்தான மத்தகஜம் பாகனோடேகூட† நட்டாற்றில் கோரைபோ லே நடுங்கி விழும்படியாக அதின்கொம்பைக் குப்பைக்கிரைபோலே அநாயாஸேந பிடுங்கிப்பொகட்ட மனோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையு டையவன் வந்ததிக்கிறதேசம்.

†செவ்வியிலே யலருகிற செண்பகத்தின் மணங்கமழுகிற நாங்கை தன்னில், மதினையும் அத்தை வனாந்த சோலையையும் †உள்ளடக்கி யிருக்கிற (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கும்பமித்யாதி). ஒரு பெண்கொடிக்காக மூச்சுவிட்ட வசேதமான வில்லை முறித்ததிலுங்காட்டிலும், மதுரையில் பெண்கொடிகளுக்கெல்லா முதவுப்படி மத்தகஜத்தின் கொம்பைமுறித்து அவர்களுக்குத் தவினமையை யறுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) “సగర్వత్రైకలూపము శ్రీత్రేణ సామ్యే-நகரஸ்தீகலாலாப மது ஸ்ரோத்தேணபாஸ்யதி” என்று சொல்லுகிறபடியிதே அவர்களுக்காய் இவன் களிதுதருபுணர்ச்சி கொடுத்தது. “குலேந்து” என்றதினர்த்தம் (நட்டாற்றில்த்யாதி).

வம்பு-புதுமையாய், அத்தால் பலிதார்த்தம் (செவ்வியிலே) என்றது. புடையிலே - தன்னுள்ளேயாம்படி, சூழ்ந்ததிருத்தேவனாத்தொகை என்று எல்லைப்பரப்பைச்சொல்லிற்றென்று விவகித்தருளிச்செய்கிறார் (உள்ளடக்கியிருக்கிற) என்று. (க)

மூ.—காராரந்த திருமேனிக் கண்ணனமர் துறையுமிடம்
சீராரந்த பொழில் நாங்கைத் திருத்தேவனாத்தொகைமேல்
கூராரந்த வேல் கலியன் கூறு தமிழ் பத்தும் வல்லார்
ஏராரந்த வைகுந்தத் திமையவரோ டிருப்பாரே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்	மேகத்தோடு	வேல்	வேலாயுதமுடைய
ஆர்	ஸத்ருசமான	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
திருமேனி	திவ்யவிக்ரஹத்தையு	கூறு	அருளிச்செய்த
கண்ணன்	கருஷ்ணன் [டைய	தமிழ்	த்ராவிடரூபமான திவ்
அமர்ந்து	பொருந்தி		யப்ரபந்தத்திவ்
உறையும்	வர்த்திக்கிற	பத்தும்	(இந்தப்) பத்துப்பா
இடம்	தேசமாய்,		ட்டையும்
சீர்ஆர்ந்த	எழில்நிறைந்த	வல்லார்	அப்பயலித்தவர்கள்
பொழில்	சோலைகளையுடைய	ஏர்ஆர்ந்த	நன்மைமிக்க
நாங்கை	திருநாங்கூரிலுள்ள	வைகுந்தத்து	ஸ்ரீவைகுண்டத்திவ்
திருத்தேவனு	திருத்தேவனார் தொ	இமையவ	நித்யஸூரிகளுடன்கூ
ர் தொகை	கையென்னும் திவ்	ரோடு	டி
மேல்	யதேச விஷயமாக,	இருப்பார்	நித்யவாஸம் பண்ணு
கூர்ஆர்ந்த	கூர்மைமிக்க		வர்கள், (க௦)

௬௭௦ பெரியதிருமொழி, சூ-ப, சு-தி, சு௦-பா, காரார்ந்த.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காரார்ந்தவித்யாதி) மேகம்போலே ஸ்ராமஹ்ரமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன்விரும்பி வர்த்திக்கிறதேசமான அழகுமிக்க பொழிலையுடைத்தான திருநாங்கூரில் திருத்தேவனூர்தொகைமேல்.

(காரார்ந்த) ஸத்ருக்கள்பக்கல் வேல்கொண்டு வ்யாபரிக்குமிடத்தில் தலைமையெற்றிருக்குமாபோலேயாய்த்துக் கவிபாட்டிலும் தலையாபிருக்கும்படி. இப்பத்தையு மப்பவிக்கவல்லவர்கள், நன்மைக்கவதியின்றிக்கே யிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே திருவடி திருவநந்தாழ்வானோடே ஒருகோவையாய், (க) “சசவுசுவ ரூதீ - நசபுநரா வர்த்ததே” என்கிறபடியே ஒருநாளும்பிரியாதே யிருக்கப்பெறுவர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—o—o—o—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (காரார்ந்தவித்யாதி) இப்படி ப்ரபந்தகர்த்தருத்வத்தை ஆப்த்யர்த்தம் சொல்லும்போது “காரார்ந்தவேல்கலியன்” என்னவெனுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸத்ருக்களிட்யாதி). (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

நாலாம்பத்து முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார்திருவழிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி - நாலாம்பத்து - 2 - ம் திருமொழி

முதற்பாட்டு கம்பமாகடல் வ்யாக்யாநம்.

ப்ரவேசம்.—ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ட்முத்பாதகனுமாய், அவர்கள் தாங்கள் தங்களுக்கு அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொள்ளுமன்று அவற்றைப் போக்கிரகிக்கும்ஸ்வபாவனுமாய், அவர்கள் தாங்கள் ட்அஸூரர்களோடே கூடிவருமன்றும் அவர்களை ஜயித்து ஜகத்தை ட்ரகிக்கும்வன் வந்தெழுந்தருளியிருக்கிறதேசம் வண்புருடோத்தமமென்று அத்தேசத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யதுஸந்தித்து அத்தைப்பேசியது பவிக்கிரார். ... *
...

அரு.—கம்பமாகடலின் ப்ரவேசம்.—திருநாங்கூர் திருப்பதிகளுக்கெல்லாம் ஸங்கதி பூர்வமுத்தமாகையாலே, திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை உபந்யஸிக்கிரார் (ப்ரஹ்மானியித்யாதி), “இந்துவார்சடை” என்கிற ஒன்பதாம்பாட்டைக் கடாஶித்தருளிச்செய்கிரார் (உத்பாதகனுமாய்) என்று. “வாணையார்” என்கிற எட்டாம்பாட்டில் ப்ரமேயம் (அவர்கள் தாங்களிடையாதி), “ஈசன்தன்” இத்யாதியைப்பற்ற வருளிச்செய்கிரார் (அஸூரர்களோடித்யாதி), மற்ற எல்லாப்பாட்டிலும் பவித்தவர்த்தம் (ரகிக்கும்வன்) என்றது. ...

மூ.—கம்பமாகடலடைத்திலங்கைக்குமன் கதிர் முடியவைபத்தும் அம்பினாலுத்தராவன் தம்பிக்களித்தவனுறைகோயில் செம்பலாநிரை செண்பகம் மாதவி சூதகம் வாழைகள் சூழ் வம்புலாங்கமுகோங்கிய நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கம்பம்	சலியாநின்ற (அலை) ஹே யுடைத்தான)	கதிர்	ஒளிவிடாநின்றான்
மா	பெரிய	அவை	அப்படிப்பட்ட
கடல்	ஸமுத்ரத்தை	முடிபத்தும்	சுரங்கள் பத்தையும்
அடைத்து	அணைகட்டி,	அம்பினால்	பாணங்களினால்
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்துக்கு	அறுத்து	சே (ஃ) தித்து,
மன்	ஸ்வாமியான ராவணனுடைய	அவன்தம்பிக்	அந்தராவணன் தம்பி
		கு	யான விபீஷணன்
			வானுக்கு

† அஸூரர்களோடே கூடிவருகை- பாணஸூர புத்தத்திலே ருத்ரன் கூடிவந்தது.

௬௭௨ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௨-தி, க-பா, கம்பமாகடல்.

அரசு அளித்த ராஜ்யத்தை	க்ருபை	வாழைகள்	வாழைமரங்களும் (ஆ
வன்	செய்த சக்ரவர்த்தி		கிய இவற்றால்)
	த்திருமகன்	சூழ்	சூழப்பட்டதாய்
உறை	பொருந்தி வர்த்திக்கு	வம்பு	பரிமளம்
	ப	உலா	வ்யாபியாசின்ற (வீசா
தேசம்	ஸத்தாநமானது,		நின்ற)
பலா	பலாமரங்களுடைய	கழுஞ்	பாக்குமரங்கள்
செம்	செறந்த	ஓங்கிய	உயர்ந்திருப்பதான
நிறை	வரிசைகளும்	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
செண்பகம்	செண்பகமரங்களும்	வண்புருடோ	வண் புருடோத்தம
மாதவி	குருக்கத்தியும்	த்தமம்	மென்கிறதிவ்யதே
குதகம்	மாமரங்களும்		சமாம். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கம்பமிய்யாதி)† இட்டதடையக் கரைந்து போம்படி அலையெறியாநின்ற உள்ள பெரியகடலை யணைசெய்து, “அரணுடைத்தானலங்கைக்கு நான் நிர்வாஹகனல்லேனோ” என்று அந்தாலே துர்மாதத்தைப்பண்ணியிருக்கிற ராவணனுடைய. (கதிர்முடிபனைவபத்தும்)† திக்விஜயம்பண்ணிச்சூடினமுடியையுடைத்தான தலைபத்தையும். (அம்பினுலறுத்து) ப்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகளுக்கும் கேளாதபடி வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற தலைகளைக் கூத்திரியத்தவதுக்கே கார்த்தமான அம்பாலே யழியச்செய்து. (அரசிய்யாதி) “ராக்ஷஸருடைய ஐஸ்வர்யத்தை நம்முடையானொருவன் கடவனாகப்பெற்றோமிதே” என்று அந்த ஐஸ்வர்யத்தை அவன்தம்பியான விபீஷணனுக்குக்கொடுத்தருளினவன் வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(செம்பலாவித்யாதி)* பலாக்களுடைய செவ்வியநிறை, செண்பகம், குருக்கத்தி, தேமா, வாழைகள் இவை சூழ்ந்திருக்குமாய்த்து புறச்சோலைகள். உட்சோலைகளிருக்கும்படி, (வம்புலாங்கமுடிகோங்கிய) எப்போது மொக்கப் பாளைநாற்றத்தை யுடைத்தான திருநாங்கூரில். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கம்பமிய்யாதி) “கம்பம்” என்று சலநமாய், அத்தால் அலையைச்சொல்லிற்றாய், இப்படி விஸேஷித்ததாலே அணைசெய்கை துஷ்கரமென்று தோற்றத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இட்டதித்யாதி). கதிர்முடிகள் பத்துமென்ன வமைந்திருக்க “அவை” என்றதாலே தோற்றுகிற உத்கர்ஷத்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (திக்விஜயமிய்யாதி). அவன்தலையறுத்து அவன்தம்பிக் கரசளிக்கக் காரணமென்ன

பெரியதிருமொழி, ச-ப, உ-தி, உ-பா, பல்லவம். ௬௭௩

ன்னவருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸருடையவியத்தாதி). ராக்ஷஸராஜ்யம் நரவா
நரஜாதிக்கு நரநாமமாகையாலே அராஜகமாய்ப் போகாதே ஸ்வாதீநமாக
ஒருநல்லவரக்க னுண்டாவதே! என்று கொடுத்தமைதோற்ற “அவன்
தம்பி” என்று விசேஷித்தாரென்று திருவுள்ளம். (௧)

மூ.—பல்லவம் திகழ் பூங்கடம்பேறி யக்காளியன் பண வரங்கில்
ஒல்லைவந்துறப்பாய்ந்தரு நடஞ்செய்தவும்பர்கோனுறைகோயில்
நல்ல வெந்தழல் மூன்று நால்வேத மைவேள்வியோடாறங்கம்
வல்ல வந்தணர் மல்கிய நாக்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பல்லவம்	தளிர்கள்	செய்த	பண்ணின [ன்
திகழ்	விளங்காநின்ற	உம்பர்கோன்.	தேவாதிநாத னுனவ
கூ	கூத்த	உறைகோயில்,	
கடம்பு	கடம்பென்னும் மரத்	நல்ல	கர்மாறுஷ்ட்டாரையோ
	தின் மேலே		க்யமான நன்மை
ஏறி	ஏறி		யை யுடையதாய்
அ காளியன்	அப்படிப்பட்ட காளி	வெம்	வெப்பத்தையுடைய
	யனுடைய	தழல்மூன்று	தீரேதாக்கிகளையும்
பணம்	படங்களாகிற	நால்வேதம்	சதுர்வேதங்களையும்
அரங்கில்	ரங்க (நர்த்தந) ஸ்த்	ஐ வேள்வி	பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்க
	தாரத்தில்,		ளையும்
உற	அவன்சேரும்படி (த	ஆறுஅங்கம்	(வேதங்களினுடைய)
	ப்பிப்போகாதபடி)		ஷடங்கங்களையும்
வந்து	கிட்டிவந்து [யாக	வல்ல	பிறர்க்குக்கற்பிக்கவ
ஒல்லே	சீக்ரமாக		ல்லரான
பாய்ந்து	குதித்து	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்
அரு	அருமையான	மல்கிய	நிறைந்திருக்கிற
நடம்	நர்த்தநங்களை		நாக்கூர்வண்புருடோத்தமம்.(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பல்லவமியத்தாதி) காளியனுடைய
விஷத்தாலே தக்த (தக்) மாய்க்கிடந்து திருவடிகளின் ஸ்பர்சத்தாலே
தளிரும் பூவுமாய்த் தழைத்ததாய்த்து. தளிர் விளங்கா நிற்பதாய்ப்
பூத்த கடம்பின்மேலே யேறி காளியனுடைய பணங்களாகிற ரங்கத்
தின்மேலே †அவன் தப்பாதபடியாக நின்னினறிக்கே யிருக்கச்செய்
தே வந்து கடுகப்பாய்ந்து. (அருநடஞ்செய்த) அந்த ந்ருத்தத்திலே
வன்மைக் கூத்தென்றும் மென்மைக் கூத்தென்றும் சிலவுண்டு, †அவ
அடு

சுருஷ பெரியதிருமொழி, சூ.ப, உ-தி, நடபா, அண்டரானவர்,

ற்றை யடையப்பண்ணின* அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியானவன் வந்
து வர்த்திக்கிற கோயில்.

(நல்ல வித்யாதி) அக்கித்யம், நாலுவகைப்பட்ட வேதம்,
பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், அங்கங்க ளாறும் இவற்றைத் தாங்கள் வருந்தி
யதுஷ்ட்டித்தார்களாகையன்றிக்கே பிறரையு மதுஷ்ட்டிப்பிக்கைக்கு
கூழ்மரான பராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற தேசம் (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு.(பல்லவமித்யாதி).ரணரங்கத்தில் தச(௮௪)
கண்டன் பத்துத்தலையறுத்தத்தினும் விஷகண்டன் நூற்றொருதலையிலும்
அடியிட்டபடியை யறுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“உற வந்து ஒல்லை பாய்ந்த” என்றவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கி
றார் (அவனித்யாதி). (அவற்றை) அருநடங்களை. (உ)

மூ.—அண்டரானவரவானவர்கோனுக்கென்றமைத்தசோறதுவெல்லா
முண்டுகோனிராமேய்த்தவை காத்தவனுகந்தினிதுறை கோயில்
கொண்டலார்முழுவில் குளிர்வார்பொழில் குலமயில்நடமாட
வண்டுதானிசைபாடிடு நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (நு)

பதம்.	உரை.
அண்டரான இடையர்கள்	
வர்	
வானவர் தேவேந்த்ரனுக்குப் பவி	
கோனுக்கு யிட வேணுமென்று	
என்று	
அமைத்த சமைத்த	
அது சோறு அந்த சோற்றை	
எல்லாம் முழுதும்	
உண்டு அமுது செய்து	
கோ நிரை பசுக் கூட்டங்களை	
மேய்த்து மேயச் செய்து	
அவை அப்பசுக்களை	
காத்தவன் ரகஷித்த க்ருஷ்ணன்	
உகந்து ஸந்தோஷித்த	
இனிது இனிமை யுடனே	

பதம்.	உரை.
உறை கோயில்,	
கொண்டல் மேகங்களி னுடைய	
ஆர் நிறைந்த	
முழவு கர்ஜிதங்களை யுடையது	
ம்	
குளிர் சூரமஹரமானதுமாய்	
வார் பெருகி யிருக்கிற	
பொழில் தோப்புகளில்	
மயில் குலம் மயில் கனினுடைய ஸ	
மூலமானது	
நடம் ஆட ரர்த்தம் செய்ய	
வண்டு தான் வண்டுகள்	
இசை காரத்தை	
பாடிடும். பாடாநின்ற	
நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம்.	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (அண்டரித்யாதி) பசுக்களுக்கும்நம
கும் முகந்தோற்றநின்று வர்த்திக்கிற† இவனுக்கு மேல்பட ஒரு தே
வதை†யுண்டோவென்று கண்டதுக் கவ்வருகறியாதபடி†செவ்வியர

யிருக்கிற இடையமானவர்கள், தேவஜாதிக்கெல்லாம் நியாமகனாய்ப் போந்தவனுன இந்த்ரனுக்கென்று சமைத்த சோற்றையெல்லாம் தானமுதுசெய்து, (கோ நிராமேய்த்து) அநந்தர மவற்றினுடைய ரக்ஷணமும் தனக்கே பரமாகையாலே அவற்றை மேய்த்து அவற்றினுடைய ஆபத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிறவன். (உகந்தினி துறைகோயில்) இன்னமு மிப்படி ரக்ஷிக்கைக்குப் பாங்கான தேசமென்று அவனுக்கு நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம்.

(கொண்டலித்யாதி) மேகங்களினுடைய மிக்க கோஷமான துவே வாத்யமாக ஸ்ராமஹரமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள பொழிலின் நடுவே மயிலினுடைய ஸங்கமானது ஆட, அங்கே மதுபாநம்பண்ணுகிற வண்டுகளானவை இவற்றினுடைய காலுக்கிடாக இசைபாடாநின்றுள்ள (ந)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (அண்டரித்யாதி) எதிரிட்ட திர்யக்ஜாதீயனை யடக்க வடியிட்டவளவன்றியே, “தேவஜாதிக்காகக்கடவன்” என்றிருப்பானைக் கையோயப்பண்ணின அதிமாதுஷ்சேஷ்டிதத்தை யறுபவிக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

(இவனுக்கு) கோவர்த்தநாபிமாநியானவனுக்கு. (செவ்வியராய்) கவட நியாராய். (உண்டோவென்று) என்றதுக்கு (தானமுதுசெய்து) என்றத் தோடர்வயம். யத்வா (இவனுக்கு) என்றது-வர்ஷமுகேர முகங்காட்டின இந்த்ரனுக்கென்கை. இப்போது தூரார்வயமில்லை. (ந)

மூ.—பருங்கையானையின் கொம்பினைப்பறித்த தன்பாகனைச் சாடிப்புக் கொருங்கமல்லரைக்கொன்று பின் கஞ்சனையுதைத்தவனுறை கரும்பினூடுயர்சாலிகள் விளைதருகமுனியில் மலிவாவி [கோயில் மருங்கெலாம்பொழிலோங்கிய நாங்கூர்வண்புருடோத்தமமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பரும்	பருத்திருக்கிற	சாடி	கொன்று,
கை	துதிக்கையை யுடைத் தான	புக்கு	உள்ளே துழைத்து
		ஒருங்க	ஏகிபவித்துவந்த
		மல்லரை	சாணூர முஷ்டிகர்களை
யானையின்	குவலயா பீடத்தினுடை	கொன்று	அழியச்செய்து
கொம்பினை	நந்தங்களை	பின்	அநந்தரம்
பறித்து	பிடுங்கி	கஞ்சனை	கம்ஸனை
அதன் பாக	அந்த யானையை நடத்த	உதைத்தவ	உதைத்த க்ருஷ்ணன்
னை	வல்லவனுன பாகனை	ன்	

சுளங் பெரியதிருமொழி, சி-ப, உ-தி, இ-பா, சாடுபோய்.

உறை கோயில், [டைய	மலி	ஸம்ருத்தமாயிருக்கிற
கரும்பின் கருப்பஞ் சோலையினு	வாவி	இணைகளுடைய
ஊடு மடுவிலே	மருங்கெலா	பக்கங்களிலெங்கும்
உயர் ஒங்கி வளராரின்ற	ம்	
சாலிகள் செந்நெல் பயிர்கள்	ஒங்கிய	உயர்ந்து வளராரின்ற
விளைதரு விளையாரின்ற	பொழில்	தோட்டங்களை யுடைய
கழனியில் கழனிகளில்	நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம்.	(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பருங்கையித்யாதி) பெரிய துதிக்கையைய யுடைத்தான, சுவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை முறித்து, அது முடிந்தாலும் நடத்தவல்ல சக்தியையுடைத்தான பாகளை யழியச்செய்து, அநந்தரம் சாணூர முஷ்டிகாதி மல்லவர்க்கத்தை யழியச்செய்து, உள்ளேபோய்ப் புக்குக் கம்ஸன் தலைமயிரைப்பிடித்து முகங் கீழ்ப்படவலித்துத் திருவடிகளாலே யுடைத்து முடித்தவன், இன்னு மிப்படிப்பட்ட விரோத்யம்சத்தைப் போக்குகைக்காக நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(கரும்பித்யாதி) கரும்பினுள்ளே அத்தோடொத்து இசைவுவளராரின்ற உள்ள செந்நெலை யுடைத்தான வயலிலே மிக்க பொய்கைகளில் பரிஸரமெல்லாம், ஆகாசாவகாசம் வெளி யடையும்படி ஒங்கின பொழிலாய்க் கிடக்குமாய்த்து (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பருங்கையித்யாதி) பசிக்கோபத்தாலே வந்த வளைக் கை ஒய்ந்துபோகப்பண்ணின வளவன்றிக்கே, கைவிஞ்சின கைம்மாவையும் எதிரிட்ட முருடரையும் ஜம்முதருவான கம்ஸனையுமொருநாளிலே வென்றவிஜயத்தைப்பேசி யதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

இசைவி - ஸ்பர்த்தைபண்ணி. (ச)

மூ.—சாடுபோய்விழுத்தாள்நிமிர்த்தீசன் தன்படையோடும்கிளையோடு மோடவாணனையாயிரம் தோள்களும் துணித்தவனுறைகோயில் ஆடுவாண்கொடியகல் விசும்பணவிப்போய்ப் பகலவனொளிமறை மாடமானிகைகுழ்தரு நாங்கூர்வண்புருடோத்தமமே. [க்கும்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சாடு	அஸு ரா விஷ்டமான	தாள்	திருவடிகளை
	சகடமானது	நிமிர்த்து	நீட்டி
போய்	தூரத்திலே போய்	ஈசன்	ருத்ரன்
விழ	விழுந்து முடியும்படி யாக	தன் படை தன்னுடைய	ஸைநைக யோடும் னோடும்

பெரியதிருமொழி, ச-ப, உ-தி, கூ-பா, அங்கையாலடி. ௬௭௭

கிளையோடும் ஷண்முகன் கணபதி	கொடி	தவஜக்கள்
முதலிய மற்று முள்	அகல்	பரந்த
ள பரிகரங்களோடும்	விசம்பு	ஆகாசத்தை
கூட [ய்து	அணவி	தழுவிக்கொண்டு
இட தோற்றோடும்படி செ	போய்	உயரக்கினம்பிப்போய்
வாணனை பாணஸூரனுடைய	பகலவன்	ஸூர்யனுடைய
ஆயிரம்தோ ஆயிரம் புஜங்கனையும்	ஒளி	கிரணங்களை [ன்ற
ளகளும் [க்ருஷ்ணன்	மறைக்கும்	காணாதபடி மறையாதி
துணித்தவன் வெட்டிப் பொகட்ட	மாடம்	மண்டபங்களாலும்
உறை கோயில்,	மாளிகை	க்ருஷ்ணங்களாலும்
ஆடி அசையாநின்ற	சூழ்தரு	சூழப்பட்ட
வான் பெரிய	நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (௫)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சாடித்யாதி) முலைவரவு தாழ்த்த ஸமயத்திலே சகடாஸூரன்வந்து கிட்ட, அவன் முடியும்படியாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்து, ஸஸ்வராபிமாநியான ருத்ரன், (க)* முண்டநீறன் தொடக்கமான பரிகரத்தோடே வந்தெதிரிட்டு, பின்னை யவற்றையடையக்கொண்டு கெட்டோட, இதர ஸமாஸ்யணம் பண்ணின பாணனுடைய ஆயிரம் தோளையும் துணித்தவன், இன்னும் ஆஸ்ரிதருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக்கிடாகவந்து வர்த்திக்கிறதேசம்.

(ஆடித்யாதி) அசையாநின்றள்ள பெரிய கொடிகளானவை, பரப்புடைத்தான ஆகாசத்தைத் தழுவிக்கொண்டுபோய், ஆதித்ய கிரணங்களை மறையாநின்றள்ள மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழப்பட்ட... .. (௫)

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சாடித்யாதி) இவன் விரோதி கிரஸை சேலானது அடிதொடங்கி ஷித்தமென்று கொண்டு, ஸஸ்வராபிமாநியாயும் தூர்மாரியாயு மிருக்கிற இரத்ர கம்ஸாதி கிரஸைங்களைப் பண்ணின வளவன்றிக் கே, அந்த ஸஸ்வராபிமாநிகளில் தலையானவனும் கைவிஞ்சின தூரபிமாரியும் கூடி ஏதிரிட, கெட்டோடவும் கைகழியவும் பண்ணின பெரு மிக்ககனென்றதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி (௫)

மூ.—அங்கையாலடிமூன்று நீரேற்றயனலர் கொடுதொழுதேத்தக் ~~வங்கைகளை~~ தரக்கால் நிமிர்த்தருளியகண்ணன் வந்துறைகோயில் கொங்கை கோங்கவைகாட்ட வாய்குமுதற்கள்காட்ட மாபதுமங் மங்கைமார்முகங்காட்டிடு நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். [கள்

(க) ரீ-யு-உக-எ.

னில், ஊருக்கும் வயலுக்கும் வாசி தெரிந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை
அரிதாயிருக்கு மென்றபடி. (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (அங்கையாலித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில். ஈஸ்வராபி
மாகியான ருத்ரனையும் அவனைப்பற்றின தேவதார்தர பரனையு மடக்கின
படி சொன்னார்; இதில், அவருக்குங்கூட ஜநகனயிருக்கிற ப்ரஹ்மா தன்னீ
ஸ்வராபிமாநம் கொண்டு தொழும்படியையும், எல்லாநரபு மடிக்கீழிட்
டபடியையு மதுஸந்தித்து, த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தை யருளிச்செய்கிறுரெ
ன்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, “சாடுபோய் விழத்தாள் நிமிர்த்து” என்று
ப்ரஸ்துதமான தாள் மிமிர்த்தபடியை த்ரிவிக்ரமாபதாநத்திலும் காண்
கையாலே அத்தை யதுபவிக்கிறுரென்னுதல் ஸங்கதி கண்டு கொள்வது.

“மா” என்று சோபா (சீஹ) திசயமாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறார்
(செவ்வியித்யாதி). திவ்யதேசத்துக்குச் சிறப்பு சொல்லவேண்டிற்றுகில்
வேறே சில சொல்லவேண்டாவோ, வீதராகரான விவர் மங்கைமார்களை
இப்படி வர்ணிக்கவேனுமோ வென்னும் ப்ரஸநத்தை யதுவதித்துப் பரி
ஹரிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). இவர்க்கு திவ்யதேசத்திலுள்ள மரங்களோ
டு மங்கைமாரோடு வாசியில்லை, அங்குள்ளதெல்லாம் ததியமாகையாலே
அவற்றில் பரஸ்பர ஸாரூப்யத்தைக்கண்டு பேசுகிறுரென்று பரிஹாரத்
துக்குக் கருத்து... .. (௬)

மூ.—உளையவொண்டிறல் பொன்பெயரோன் தனதுரம்பிளந்துதிரத்
யளையும் வெஞ்சினத்தரிபரிசீறியவப்பன் வந்துறைகோயில் [தை
இளையமங்கையரிணையடிச் சிலம்பினோடெழில்லொள்பந்தடிப்போ
வளையில்நின்றொலிமல்கிய நாங்கூர்வண்புருடோத்தமமே. [ர்கை

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒள்	அதிகமான	வெம்	க்ஞரமான [னா
திறல்	பலத்தையுடைய	சினத்து	கோபத்தை யுடைய
பொன் பெ	ஹிரண்ய னானவன்	அரி	நரவரிஹனாய், [யை
யரோன்	[யாக	பரி	குதிரையாய்வந்த கேசி
உளைய	மனம் வருந்தும்படி	கீறிய	கிழித்துப்பொகட்டவ
(அவன்)தன	அவனுடைய		னா
து		அப்பன்	உபகாரகன்
உரம்	மார்வை		வந்து உறை கோயில்,
பிளந்து	கிழித்து	இளைய மங்	சிறுப்பெண்கள் (ஆடும்
உதிரத்தை	ரத்தத்தை	கையர்	போது)
அளையும்	கைகளினால் கலக்காநி	இணை அடி	இரண்டு கால்களிலு ம
	ன்றவனாய்		னிந்த

கூஅடு பெரியதிருமொழி, ச-ப, உ-தி, அ-பா, வானையார்.

சிலம்பினே தண்டைச் சிலம்பி னெ	கைவனையில் கைகளிலணிந்த வளைக
டு வியோடு கூட	நின்று னில் நின்றும் புறப்ப
எழில்கொள் அழகுடைத்தான	ஒலி கோஷமானது டுரானின்ற
பந்து அடிப் பந்தடிப்பவர்களுடைய	மல்கிய அதிசயித்திருக்கிற
போர்	நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (ஏ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (உனைய) †ஒருநாளு மச்சமிருக்கும்படி புதியதுண்டறியாதானும் மிக்க மிக்கையுடையன யிருக்கிற ஹிரண் யணுவன் நெஞ்சுளையும்படியாக †அவன் மார்வை இருகூறும்படி பிளந்து. (உதிரத்தையனையும் வெஞ்சினத்தரி) அவன் முடிந்துபோ கச்செய்தேயும், சிறுக்கன் பக்கலுண்டான வாத்தலயத்தாலே சீற் றம் மாறாதே ருதிரவெள்ளத்தை வெண்ணெய்போலே யனோந்த நர வில்ஹம். எல்லாருமொக்க அஞ்சும்படி வந்து தோற்றின கேசிவா யைக் கிழித்துத் தண்ணைத்தந்த மலேமரபகாரகன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

அவ்ஹூரில் பா (ஊ) லைகளான ஸந்தீக்ளாபிகிற காலில் சிலம்பினு டைய தவநியோடேகூட அழகிய பந்துகளே யடியாநின்றுள்ளார் கை களி லாபரணங்களுடைய தவநியானது மிக்கு மற்றுமுண்டான நகர கோ(ஸ்)ஷத்தை அபிபவித்துத் தான் மேற்படநிற்குமாய்த்து... (ஏ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (உனைய வித்யாதி) த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பண் னி எங்கும் வ்யாபித்த படியை யதுஸந்தித்தவாதே (க) “எங்குமுள்ள கண்ணன்” என்கிறபடியே அந்தர்யாமிதவம் ப்ரத்யபிஜ்ஞாவிஷயமாய், அத்தை இசையாத வன்னெஞ்சுணை பொன்னன் நெஞ்சிடந்த கேசவனை அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஒண்டிறல் பொன் பெயரோன், உனைய, அவன் தனது உரம்பின ற்து” என்று கூட்டி யர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாளுமித்யாதி). பிள ந்திருக்கச் செய்தேயும் அனையவேண்டுவா னென்னென்ன வருளிச்செய் கிறார் (அவனித்யாதி). (ஏ)

மூ.—வானையார்தடங்கணுமைபங்கன் வன்சாபமற்றதுநீங்க [யில் மூனையாரசிரத்தைய முன்னளித்தவெம்முகில் வண்ணனுறைகோ பாளைவான்கமுகுடியர்தெங்கின் வன்பழம்விழுவெருவிப்போய் வானையார்தடம்குழந்தரு நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (அ)

பதம்.		பதம்.	
வான்	ஒளியானது	தடம்	விசாலமான
ஆர்	நிறைந்திருக்கிற	கண்	கண்களையுடைய

(க) தி-வா-உ-அ-க.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, உ-தி, அ-பா, வாளை. சுஅக

உமை	பார்வதியை	உறை கோயில்,
பங்கள்	(தன் சரீரத்தில்) ஒரு ப	பாளை பாளைகளை யுடைத்தாய்
	க்கத்தி னுடையனான	வான் ஆகாசத்தில் ஒங்கி வள
	ருத்ரனுடைய	ரீந்திருக்கிற
வன்	க்ருரமான	கமுகு பாக்கு மரங்களுடைய
சாபம்	சாபமானது	ஊடு நடுவில்
நீங்க	தொலைந்துபோம்படி	உயர் உயர்ந்திருக்கிற
அது	அந்தச்சாபத்துக்கிடான	தெங்கின் தென்னை மரங்களுடை
	பாபமானது	ய
அற்று	தீரும்படியாக,	வன் பெரிதான
மூளை	எலும்பானது	பழம் பழமானது
ஆர்	பூர்ணமாயிருக்கிற	விழ (குளத்தில்) விழ
சிரத்து	(அவன் கையிலொட்டி	வாளை (அங்குள்ள) மதஸ்யமா
	ய) ப்ரஹ்ம கபாலத்	னது
	தில்	வெருவி பயந்து
ஐயம்	பிச்சையை	போய் அவ்விடத்தை விட்டுப்
முன்	முற்காலத்திலே	போய்
அளித்த	இட்டவனாய்	பாய் மற்ரோரிடத்தில் குதித்
எம்	எமக்கு உபகாரகனாய்	துச் சேராகின்ற
முகில் வண்	மேகம்போன்ற ஸ்வபா	தடம் தடாகங்களினால்
ணன்	வத்தை யுடையனான	குழ்தரு குழப்பட்ட
	ஸர்வேஸ்வரன்	நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வாளையித்யாதி) †மிக்க ஒளியையுடைத்தாய்ப் பரந்திருந்துள்ள கண்களையுடைய தேவிக்குத் தன்னுடம்பிலே ஒரு பார்வ்வத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற தேவனுடைய வலிய சாபமானது நீங்க, லோககுருவுமாய் பிதாவுமாயிருக்கிறவனுடையதலையை ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்க அறுக்கையாலே, ஒன்றால் பரிஹரிக்கவரிதாம்படியான பாதகமானது அவனைவிட்டுப் போம்படி, ரக்தஸ்பர்சமொன்று மின்றிக்கே வெறும் அஸ்த்தி(ஃ)யே யாபிருக்கிற தலையோட்டில் பிணைையை முன்பருளின மஹோதாரானவன் வார்க்குக்கிற தேசம்.

(பாளையித்யாதி) பாளையையுடைத்தாய் ஆகாசாவகாச மிட மடையும்படி ஒங்கின கமுகின்ருவே யுண்டான தெங்குகளினுடைய பெரிய பழங்களானவை, பொய்கைக்கும் தெங்குக்குமுண்டான †அண்ணுமையாலே பொய்கையிலேவந்துவிழ, தன்னை புத்தேசித்து அசு

சுஅஉ பெரியதிருமொழி, ச-ப, உ-தி, கூ-பா, இந்து.

விழுகிறதாகக்கொண்டு வானையானது அவ்விடத்தைவிட்டுத் தனக்கு
அரணுடைத்தா யிருப்பதொரு ப்ரதேசத்தை யடையாநிற்கு மா
ய்த்து (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வானையித்யாதி) இறுக்கன் பக்கல்வாத்ஸல்யத்
தாலே உதிரமனைந்த கையோடிருந்தபடியை யதுஸந்தித்தவாறே, இதில்
காட்டில் அதிசயித குணமாகையாலே மஹா பாதகியானவனுக்குக் கை
ஒடுகழிய உதிரத்தைக் கொடுத்த கையோடிருந்த படியை யதுஸந்திக்கிற
ரென்று ஸங்கதி.

ஐகாரம் அவ்யயமாய், வானார்தடங்கணுமையைப் பக்கத்திலே
யுடைத்தான ருத்ரனுடைய வன் சாபம்நீங்க, அது-சாப டேவதுவான பா
தகமானது, அற்று - திரும்படியாக, மூளை - எலும்பானது, ஆர் - பூர்ண
மாயிருக்கும்படியான, சிரத்தில், ஐயத்தை - உதிரத்தைக் கொடுக்கையா
கிற பிச்சையைக் கொடுத்து முகில்போன்ற ஸ்வபாவத்தை யுடையவனெ
ன்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி).

(அண்ணுமையாலே) ஸாமீப்யத்தாலே... .. (அ)

மூ.—இந்துவார்சடையீசனைப்பயந்த நான்முகனைத்தன்னெழிலாரும்
உந்திமாமலர் மீமிசைப்படைத்தவனுகந்தினிதுறை கோயில்
குந்திவாழையின் கொழுங்கனிதுகர்ந்துதன் குருளையைத்தழுவிப்போய்
மந்திமாம்பனைமேல்வைகுநாங்கூர்வண் புருடோத்தமமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்து	சந்த்ரனை யுடைத்தா	உறைகோயில்,	
வார்	நீண்டிருக்கிற [ய்]	மந்தி	பெண் குரங்கானது
சடை	ஐடையையுடைய	வாழையின்	வாழை மரத்தினுடை
சசலை	ருத்ரனை	கொழு	ஸம்ருத்தமான [ய்]
பயந்த	ஸுருஷ்டித்த	கனி	பழங்களை
நான்முகனை	ப்ரஹ்மாவை	குந்தி	கால்களைக் குந்திக்
தன்	தன்னுடைய தாய்		கொண்டு
எழில்	அழகு	துகர்ந்து	புஜித்து
ஆரும்	நிறைந்திருக்கிற	தன்	தன்னுடைய
உந்தி	திரு நாடியிலுள்ள	குருளையை	குட்டியை
மா	பெரிய	தழுவி	அனைத்துக்கொண்டு
மலர்	கமலப்பூவினுடைய	போய்	அங்கு நின்றும்போய்
மீமிசை	மேலே [ஸ்வரன்]	மாம்பனைமே	மாடரத்தின் கிளைக
படைத்தவன்	ஸுருஷ்டித்த ஸர்வே	ல்	ளின்மேல்
உகந்து	களித்து	கைகு	உறங்காநின்ற
இனிது	விருப்பத்துடன்	நாங்கூர்வண்	புருடோத்தமம், (கூ)

பெரியதிருமொழி, ச-ப, உ-தி, க-பா, மண்ணுளார். சுஅந

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இந்து வித்யாதி) சந்தரீனயுடைத் தான ஜடையையுடைய ருத்ரனை ஸ்ருஷ்டித்த சதூர்முகனைத் தன்னுடைய அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருவுந்தியில் பெரிய மலரினமேலே ஸ்ருஷ்டித்தவன், தன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான சதூர்முகனாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தென்று அதினுடைய ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக, அவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம்.

அங்குண்டான வாழைகளானவை தரையிலே தட்டப்பழுத்துக் கிடந்தபடியாலே, அங்குண்டான மந்திகளுண்டுபெண்கூறங்கு, “இது அணித்திறே” என்னு, வாராக்கிட்டத்துடங்கும்; அதுதான் பின்னையும் தனக்கெட்டாதே ஓங்கி நிற்கையாலே காலேக்குந்தி அதினுடைய அழகிய ப (ஃ)லங்களை புஜித்து, அநந்தரம் தன் குட்டியை யணைத்துக்கொண்டுபோய் மாம்பழங்களை புஜிப்பதாக உத்யோகித்த விது, அந்தக் குட்டியினுடைய ஸ்பர்சத்தாலும் புக்கதாவ்யம் ஸாத்மிக்கைக்காகவும் மாம்பனைகளிலே உறங்காநின்றாள். (க)

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இந்துவித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில், அரன் சாப்ம் தீர்க்கைக்கடி ஏதென்னு மாகாங்கை பேரணை முறையாலே யென்னுமிடம் தோற்ற அஜ்ஜநகத்வத்தை யதுஸந்திக்கிறார் என்றுஸங்கதி. (க)

மூ.—மண்ணுளார்புகழ்வேதியர் நாங்கர் வண் புருடோத்தமத்துள் அண்ணல்சேவடிக்கீழடைந்துயந்தவனாமினருள்மாரி பண்ணுளார்தரப்பாடிய பாடலிப்பத்தும் வல்லாருலகில் எண்ணிலாதபேரின்பமுற்றிமையவரோடும் கூடுவரே. (கா)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணுள்	பூலோகத்தில்	நாங்கர்	திரு நாங்கரிலுள்ள
ஆர்	அதிசயித்திருக்கிற	வண்புருடோ	வண் புரு டோத்தம
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய	த்தமத்துள்	மென்ற திவ்யதே
வேதியர்	ராய்		சத்தில் எழுந்தரு
	வேதாத்யயநம் பண்		ளி யிருக்கிற
	னுவதே ஸ்வபாவ	அண்ணல்	ஸ்வாமியான ஸர்வே
	மாகவுடையரான		ஸ்வரனுடைய
	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க	சே	ஸ்ரீதரமான
	ள் வர்த்திக்கிற	அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே

கூ அசு பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௨-தி, ௧௦-பா, மண்ணுளார்.

அடைந்து	சேர்ந்து	பாடல்	பாசுரமான ட்டையும்
உய்ந்தவன்	உஜ்ஜீவித்தவராய்	இப்பத்தும்	இந்தப் பத்துப்பாட்
ஆலி	திருவாலியி லுள்ளா	வல்லார்	அப்யஸித்தவர்கள்,
மன்	ராஜாவாய் [ர்க்கு	உலகில்	இந்த லோகத்தில்
அருள்மாரி	க்ருபாவர்ஷியான	எண் இலாத	அஸங்க்யேயமான
	மேகமாயிருக்கிற	பேர் இன்பம்	மஹாநத்தத்தை
	திருமங்கையாழ்	உற்று	அடைந்து(அநந்தரம்)
பண்ணுள்	காந்திலே [வார்	இமையவரோ	நித்ய ஸூரிகளோடு
ஆர்தர	பூர்ணமாயிருக்கும்	டும்	
பாடிய	கீர்த்தித்த [படி	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மண்ணுளாரித்யாதி) மண்ணுள் ஆர் புகழ் வேதியர் என்னுதல், மண்ணுளார் புகழ்என்னுதல்.—†பூமியிலே மிக்க புகழையுடையராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணரென்னுதல்; பூமியிலுள் ளாரால் புகழப்பட்ட வென்னுதல். †ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே கிட்டி (க) “ஸர்வே ஸர்வஜி-அஸந்நேவ ஸபவதி” என்னும் நிலை த விரந்து உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றவர். (ஆலிமன்) திருவாலியிலுள்ளார்க்குப் ப்ரதாநரான ஆழ்வார். (அருள்மாரி) ஆஸ்ரிதர்க்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுமிடத்தில் மேகம்போலே மஹோதாரரான ஆழ்வார், பண் ணிலே ஆரும்படியாகப் பாடிய பாடலிப்பத்தையும் வல்லவர்கள், லோகத்திலே நிரவதிகமான ஆநந்தத்தை யுடையராய், அநந்தரம் நிர வதிக ப்ரீதியுத்தரான நித்ய ஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாகப் பெறு வர். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம் பாட்டு. (மண்ணித்யாதி) யதாஶ்ரமயிரண்டு கிர்வா ழுத்தையும் விவரிக்கிறார் (பூமியிலே மிக்க வித்யாதி). “அண்ணல்” இந் யாதிக் கர்த்தம் (ஸர்வேஸ்வரனிட்யாதி). (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து இரண்டாத்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - மூன்றாம் திருமொழி

பேரணிந்து ப்ரவேசம்.

வ்யா.—†ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய் †நிரதிசய போக்யனாய் †என்று மொக்கவுளானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் †தன்னை யார்ரயிக்குமிடத்தில் புருஷகாரமாம் பிராட்டி. மாரோடே கூடவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற செம்பொன் செய்கோயிலினுள்ளே நான் காணப்பெற்றேனென்று தாம் பெற்ற பேற்றை யதுபவித்தினியராகிறார். ... *

அரு.—பேரணிந்தின் ப்ரவேசம்.—“பேதியா வின்பவெள்ளத்தை” என்றத்தைக் கடாஷித்து (ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய்) என்றது. “ஏழிசையின் சுவைதன்னை” “உள்ளத்து னுறியதேனை” இத்தயாதியைப்பற்ற (நிரதிசய போக்யனாய்) என்றது. “இறப்பெதிர் காலக்கழிவுமானனை.” என்றத்தை யுட்கொண்டு (என்று மொக்கவுளனாய்) என்றது. முதற்பாட்டைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தன்னை யித்தயாதி). ... *

மூ.—பேரணிந்துலகத்தவர்தொழுதேத்தும்பேரருளாளனெம்பிரானை வூரணிமுலையாள்மலர்மகளோடு மண்மகளுமுடன்நிற்ப சீரணிமாடநாங்கை நன்னடுவுள்செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே காரணிமேகம்நின்றதொப்பானைக்கண்டுகொண்டியந்தொழிந்தேனை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலகத்தவர்	லோகத்திலுள்ளார்	மேகம் ஒப்பா	மேகத்தோடு ஸத்ருச
	னைவரும்	னை	னாயிருப்பானாய்
பேர்அணிந்து	பெருந் கூட்டமாகக்	எம் பிரானை	எமக்கு உபகாரக
	கூடி		னானவனை,
தொழுது	ஆஸ்ரயித்து	வார் அணி	கச்சைபூண்ட [ளாய்
ஏத்தும்	ஸதுதிக்கும்படியிருப்	முலையாள்	ஸ்தநங்களை யுடைய
	பானாய்	மலர் மகளோ	புஷ்பத்தி லவதரித்த
பேர் அருளா	(அவர்கள் விஷயத்தி	டு	வளாய் நித்ய யுவதி
ளன்	ல்) நிரவதிகமான		யான பெரிய பிரா
	க்ருபையைப் பண்		ட்டியாரோடு கூட
	னுமவனாய் [டாய்	மண் மகளும்	ஸ்ரீ பூ மிப் பிராட்டி
கார்	மழைகாலத்தி லுண்		யும்
அணிநின்றது	அழகியதாயிருக்கிற	உடன் நிற்ப	கூட நிற்கச்செய்தே,

சு.அ.சு பெரியதிருமொழி, ச-ப, ந-தி, சு-பா, பேரணிந்து.

சீர்	ஸம்பத்தை யுடைத்	செம்பொன்	செம்பொன்	செய்
அணி	அழகியதான [தாய்	செய்கோயி	கோயிலென்கிற	தி
மாடம்	மாடங்களை யுடைய	வினுள்ளே	வ்ய தேசத்திலே	
நாங்கை	திரு நாங்கூரில்	கண்டு கொ	கண்ணாலதுபவித்து	
நல் நடுவுள்	நன்றான மதய்ப்ரதே	ண்டு		
	சத்தி விருக்கிற	உய்ந்து	உஜ்ஜீவித்து	
		ஒழிந்தேன்	க்ருதார்த்தனானேன்.	

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (பேரணிந்தியாதி) †லௌகிகரடங்க
லும் திரண்டு †என்றுமவன் திருவடிகளிலேவிழுந்து திருநாமத்தைச்
சொல்லி ஸ்தோத்ரம்பண்ணி யாஸ்ரயிக்க, அவர்களாஸ்ரயணத்தள
வல்லாதபடி ப்ரஸாதத்தை யவர்கள் பக்கலிலேபண்ணி அப்படி யெ
னக்கு உபகாரகனாவனை. நித்யமான யௌவநத்தையுடையளாய்,
அத்தாலே ஸர்வேஸ்வரன் திருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கலிலே துவக்கி
ஆஸ்ரதருடைய குற்றத்தை. (க) “சேஷ்யஸூக்ஷ்மஸூத்ரம்” நகர்சிந்நாபரா
த்யதி”என்னும் பெரிய பிழாட்டியாரோடேகூட, †“முதல் தன்னிலே
குற்றத்தைக் காண்கிறதென், பொறுத்தோமென்று தலை துலுக்குகிற
தென்” என்று இவ்வுழியாலே அவன்றனக்குங்கூடப் பொறைக்கு
உவாத்தாயிருக்கும் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியும் கூடநிற்க.

(சீரித்யாதி) முதல் தன்னிலே, லோகத்திற்காட்டில் ஐஸ்வர்யம்
விஞ்சி யிருக்குமாய்த்து அவ்வூரில், அதையுடையத் தோற்றும்படி தர்ச
நீயமான மாடங்களுையுடைய திருநாங்கூரில் நன்றான நடுவுள் செம்
பொன்செய்கோயிலி னுள்ளே. (காரணியித்யாதி) கார்காலத்திலே
வர்ஷோந்முகமாய்க் கொண்டு அழகிய வடிவையுடைத்தாயிருப்ப
தொரு மேகம்போலே யிருக்கிறவனைக் கண்ணலேகண்டதுபவிக்கப்
பெற்று (உ) “ஸந்நீவ-அஸந்நேவ” என்னும் நிலைதீர்ந்து, (உ) “ஸந்நீ
ஸந்நீ-ஸந்தமேநம்” என்கிறபடியே உஜ்ஜீவித்து க்ருதார்த்தனானே
னென்கிறார். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பேரணிந்தியாதி) பேரணிந்து = பெருக்கத்
திரண்டு என்று சுப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (லௌகிக ரித்யாதி). (எ
ன்னும்) என்றது “தொழுதேத்தும்” என்கிற வர்த்தமான பலிதார்த்தம்.
மலர்மகளோடு மண்மகளுடன் நிற்ப என்ன வமைந்திருக்க, “மண்மகளு
ம்” என்கிற சகாரத்துக்கு ப்ராதார்ய மர்த்தமாய், அத்தையருளிச்செய்கி
றார் (முதல் தன்னிலேயித்யாதி). (க)

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ந-தி, உ-பா, பிறப்பொடு. ௬௮௭

மூ.—பிறப்பொடு மூப்பொன்றில்லவன்றன்னைப்

பேதியா விற்பவெள்ளத்தை

இறப்பெதிர்க்காலக்கழிவுமானுனை

யேழிசையின்சுவைதன்னைச்

சிறப்புடைமறையோர்நாகைநன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

மறைப்பெரும்பொருளை வானவர்கோனைக்

கண்டு நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே.

(௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிறப்பொடு	ஜநமும்	ஏழ்இசையின்	ஸ ப் த ஸ் வ ர ங் க ள் ன் னு
மூப்பு	வார்த்தகமும்(முதலா	டைய	
	ன விகாரங்கள்)	சுவை தன்னை	ரஸம்போல் போக்ய
ஒன்று	சிறிதும்	பூதனாய்	[ன
இல்லவன் த	இல்லாதவனாய்	மறை	வேதப்ரதி பாத்யமா
ன்னை		பெரும் பொ	ப்ரதாரார்த்தமானவ
பேதியா	ந்பூநாதிக பா (ஞ) வ	ருளை	னாய்
	மாகிற பேத (ஜீய)	வானவர்கோ	நித்யஸ-ஸிரிகளுக்குத்த
	மில்லாத (எப்போ	னை	வைவனான ஸர்வேஸ்
	து மொருபடிப் ப		வரனை,
	ட்ட)	சிறப்பு உடை	ஆதிக்யத்தை யுடைய
இன்ப வெள்	ஆநந்தத்துக்கு ஸமுத்	மறையோர்	ப்ரஹ்மணுத்த மர்
ளத்தை	ரம்போல் நிலையிட		கள் நித்யவாஸம் ப
	மானவனாய்		ண்ணுகிற
இறப்பு	பூதகாலத்திலும்	நாங்கைநல்	நடுவுள் செம்பொன் செ
எதிர்காலம்	பவிஷ்யத்காலத்திலும்	ய்கோயிலி	னுள்ளே,
கழிவும்	வர்த்தமான காலத்தி	நான் கண்டு	நான் கண்களா லதுப
	லும் (காலத்யத்தி		வித்து
	லும்)	வாழ்ந்து	உஜ்ஜீவித்து
ஆனான	வர்த்திக்குமவனாய்,	ஒழிந்தேன்	க்ருதார்த்தனானேன்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பிறப்பித்யாதி) பிறப்பது மூப் பதாகைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே ஜந்மஜாதிகளாகிற ப்ரஸங்கமு மின்றிக்கே யிருக்கிறவனை. பிறப்பது மூப்பதாகா நிற்கச்செய்தே ஒரு ப்ரஹ்மகல்பமாத்ரமிருந்து முடிகிறத்தைக் கொண்டு, பிறப்பும் மூப்புமில்லையென்று சொல்லாநின்றதிறே ப்ரஹ்மாதிகளை; முதலி லே அவ்விடையாட்டமும் சொல்லவொண்ணாதிருக்கிறவனை. (பே

கூஅஅ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ந-தி, உ-பா, பிறப்பொடு.

தியா விற்பவெள்ளத்தை) பேதியாத ஆந்தஸமுத்ரத்தை. (க)“ஸந்ந
யுய் - ஆந்தமய” என்னக்கடவதினே. ஆந்தப்பராகர்யத்தைச்
சொல்லுகிறது. ஜீவாத்மானினுடைய ஸ்வரூபமும் நித்யமாய், தர்ம
பூதஜ்ஞாநமும் நித்யமாயிருக்கச்செய்தேயும், ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரத்தி
னுடைய ஸங்கோசவிகாஸத்தைப் பற்ற ஜ்ஞாநத்துக்கு உதயாஸ்த
மய வ்யவஹாரம் பண்ணுகின்றதினே. அவ்வோபாதி ஸ்வரூபமும்
நித்யமாயிருந்ததேயாகிலும் கர்மநிபந்தநமாக உண்டான அசித்ஸம்
ஸர்க்க வியோகங்களால் “பிறந்தான்,” “முடிந்தான்,” என்கிற வ்யப
தேசத்துக்கு அர்ஹமாகா நின்றதினே; அப்படியிருப்பதொரு கர்ம
மில்லாமையாலே ஒருநாளும் பேதிக்கக்கடவதன்றிக்கே என்று மொ
க்க ஏகரூபமான ஸ்வரூபத்தை யுடையவனை.

இப்படி யிருக்கையாலே, காலத்ரயத்திலு முள்ளவனை. இறந்த
வென்கிறவிது-பூதகாலத்தை; எதிர்-பவிஷ்யமானகாலத்தை; கழிவு-
வர்த்தமாத்காலத்தை; காலத்ரயத்திலு முள்ளவனை. ஜந்மஜ்ராதிகளை
யுடையவனன்றிக்கே, என்றுமொக்க ஏகரூபமான ஸ்வரூபத்தை
யுடையனாய்க்கொண்டு காலத்ரயத்திலு முள்ளவனை. (ஏழிசை
யின் சுவைதன்னை) ஸப்தஸ்வரங்களிலுமுண்டான ரஸவஸ்துதாமொ
ரு வடிவுகொண்டாப்போலே நிரதிசய போக்யபூதது யிருந்துள்ள
வனை. (பேதியா விற்பவெள்ளம்) என்றவிடம் ஸ்வரூபத்தினுடைய
போக்யதை சொல்லிற்று; இங்கு, குணயோகத்தால்வந்த போக்யதை
சொல்லுகிறது.

(சிறப்பித்தாதி) சிறப்பால், மிகுதியைச்சொல்லுகிறது. ஆக,
ப்ராஹ்மண்யத்தால் வந்த ஆதிக்க்யத்தையுடைய ப்ராஹ்மணருடைய
திருநாங்கூரில் நன்றான நடுவுள். (செம்பொன்செய் கோயிலினுள்
ளே) பரமபதத்திலே போயன்றிக்கே, (மறைப்பெரும்பொருளை)
மறைக்குப் பொருளாயிருப்பார்களினே ஜீவாத்மாக்களும், ப்ராஹ்மாத்
களும்; அவர்களைப்போலன்றிக்கே, ஸ்வேதர ஸமஸ்தவஸ்துக்களும்
தனக்குப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலே வேதத்துக்கு
ப்ரதாந தயா வாச்யபூதயுள்ளவனை, (உ)“ஸந்நயுய் - ஸந்நயுய்
வேதைஸ்ஸஸ்வை ரஹமேவவேத்ய” (ந) “ஸந்நயுய் - ஸந்நயுய்
ஸந்நயுய் - ஸந்நயுய்” (வானவர்கோனை) இப்படியிரு

(க) தை-ஆந-டு. (உ) கதை. (ந) கடோப-உ-கடு.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௩-தி, ௩-பா, திட்விசம்பு, சுஅசு

க்கிறவன் றுன் *ஆயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாய்த்து; இனி வேதந்தா
னும், (க) “உல்லுலுல் லிசஸ்துல் ஸுஸுலுல் - தத்விப்ராஸோ
விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே” என்றிறே ஒதுவது; இப்படி
யிருக்கிறவனை, வேதைகளும் திகம்பனாகக் கேட்கையன்றிக்கே கண்ணு
லே காணப்பெற்று. (வாழ்ந்தொழிந்தேன்) இனி வாழுகைக்கு ஒரு
தேசவிசேஷம் தேடிப் பொதிசொறு கட்டி அறுகாதப்பயணம் போ
கவேண்டாதே க்ருதார்த்தனாகப் பெற்றேனென்கிறார். ... (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பிறப்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் திவ்ய
மங்கள விக்ரஹத்தை யதுபவித்தார்; இதில், அதுக்குள்ளீடான திவ்யா
த்மஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை யதுபவித்து ஸ்ருஷ்டமாகிறாரென்று ஸங்
கதி.

மூப்பில்லை என்ன வமையாதோ, “ஒன்றில்லை” என்று விசேஷிப்பா
னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிறப்பது மூப்பதாகாகிற்க வித்யா
தி). “பேதியா” என்கைக்கு, பேதிக்கிற வின்பத்தையுடைய தொரு வஸ்
துவுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜீவாத்மாவினுடைய வித்யாதி).

வேதப்ரதிபாத்யன் வானவர்கோனாவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,
(இனி வேதந்தானு மித்யாதி). (உ)

மூ.—திடவிசம்பெரி நீர் திங்களும் சுடரும்

செழு நிலத்துயிர்களும் மற்றும்

படர் பொருள்களுமாய் நின்றவன்றன்னைப்

பங்கயத்தயனவனனைய

திடமொழி மறையோர் நாங்கை நன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

கடல்நிறவண்ணன்றன்னை நானடியேன்

கண்டுகொண்டியந்தொழிந்தேனே.

(௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திடம்	த்ருடமான	நிலத்து	பூமியிலுள்ள
விசம்பு	ஆகாசமும்	உயிர்களும்	ப்ராணிகளும்
எரி	அக்கியும்	மற்றும்	இன்னுமுள்ள
நீர்	ஜலமும்	படர்	விஸ்த்ருதமான
திங்களும்	சந்த்ரனும்	பொருள்களு	பதார்த்தங்களும் (ஆ
சுடரும்	ஸூர்யனும்	ம்	கிய இவற்றுக்கு)
செழு	வளம் மிக்க	ஆய்	அந்த ரா த்மாவாய்க்
			கொண்டு

(க) புருஷஸூ.

அஎ

நின்றவன் தன் இருக்குமவனும்	கிடம்	அவிசால்யமான
னை	மொழி	உத்தியையுடையனான
கடல்	ஸமுத்ரத்தினுடைய	அயன் அனைப் ப்ரஹ்மாவோடொத்த
நிறம்	வாணத்தோடொத்த	மறையோர் ப்ரஹ்மணோத்தமர்
வண்ணன்	மேனியையுடையனான	வலிக்கிற
தன்னை	னவனை,	நாங்கைநல் நடுவுள் செம்பொன் செ
பங்கயத்து	திரு நாட்கமலத்தில்	ய் கோயிலினுள்ளே,
	பிறந்தவனாய்[னும்]	அடியேன் தாஸபூதனான
அவன்	அப்படி ப்ரவரித்த	நான் நான்
		கண்டுகொண்டெய்ந் தொழிந்தேன்.

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. (திடவிசம்பு) †லோகாயதிகன், முதலிலே “ஆகாசமென்றொரு தத்வமில்லை” என்றான், அவனுடைய மதத்தை நிரவிக்கைக்காக வைதிகப் ப்ரக்ரிதியைப்படியே (க) “ಆಕಾಶಮಾಯ: - ஆகாசாத்வாயு:” என்கிற க்ரமத்திலே அல்லாதவை யெல்லா முண்டாவதுக்கு முன்னே யுண்டாவதுமாய், அவையழிந்தாலும் சில நாள் நின்றழியுமதுவுமாயிருக்கையாலும், (திடவிசம்பு) என்கிறாராகவுமாம். † அன்றிக்கே, பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஒரோஸ்வபாவம் நியதமாயிருக்கையாலே வ்யவஸ்த்திதஸ்வபாவமான பூதபஞ்சகத்தைச்சொல்லுவதல். † இம்முன்றும் அஞ்சுக்குமுபலக்ஷணமாய்; இதுதன்னில் ஒன்றில் சொன்னஸ்வபாவம் மற்றை நாலிலு மேறக்கடவதாயிருக்குமாய்த்து. (திங்களும்கூடரும்) கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லா முபலக்ஷணம். கார்யகோடியில் சந்த்ரஸூர்யர்களும், பூமியில் மதுஷ்யர்களும், மற்றும் அதுகத்தமான தேவ திர்யக் ஸத்தாவாங்களுமாய்க்கொண்டு விஸ்தருதனாய் நின்றவனை. (உ) † “தத்வமில்லை-தத்ஸ்ருஷ்ட்வா” இத்யாதியிற் படியே இவற்றையடையவுண்டாக்கி, இவற்றினுள்ளே தானதுப்ரவேசித்து, அத்தாலே இவையெல்லாம் தானென்னலாம்படி நிற்கிறவனை. (௩) “தத்வமில்லை - தத்வமவிலி” (ச) “ಆಯுಷ்யபூதம் - அயமாத்மாப்ரஹ்ம” (௩) “பூதமாத்மா: - ப்ரஹ்மதாஸா:” என்றும் சொல்லுகிற படியே.

(பங்கயம்த்யாதி) திருநாடிகமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவைப்போலே, பழுதுபோகாதவார்த்தையை யுடையராயிருப்பார்கள். † தானொன்றைச்சொன்னால் தன்னாலுமது பேதிக்கப்போ

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௩-தி, ச-பா, வசையறு. ௬௯௯

காதே வேறே யதுக்கொரு போக்கடிதேடவேணுமிறே. நீசொன்னது பழுதுபோகாமையாலே நாங்கள் மீதுக்குப்படாநின்றோமிறே என்றார்கள் தேவர்கள். (கடலித்யாதி) காணவே தாபதர்யமாலும்படி. ஸ்ரம ஹரமான வடிவையுடையவனைக் கண்டதுபவித்து நான் உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார். (௩)

அரு.—(திடமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் அதுஸந்தித்த நிவ்யாதம் ஸ்வரு பத்தினுடைய ஸர்வவ்யாபர சேலதையை யதுஸந்தித்து இனியமாகு ரென்று ஸங்கதி.

எரி, நீர், இவற்றுக்கு விசேஷணமிடாமல், *விசம்பொன்றுக்கும் “திடம்” என்று விசேஷிப்பானென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (லோ காயதிக னித்யாதி). இப்போது பரமதநிரஸரத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லா மையாலே, இப்பதம் எல்லாவற்றுக்கும் விசேஷணமென்று யோஜநார் தரமுருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). “திடம்” என்றது, வ்ய வஸ்த்தித் ஸ்வபாவமா யிருக்கையைச் சொல்லுமென்கை. மற்றையிரண் டுக்கும் இது விசேஷணமாகைக்குப் பதங்களில்லையே யென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இம்மூன்று மித்யாதி). நின்றவனை என்ன வமைந்திருக்க, “தன்னை” என்றத்தால் தோற்றின காரணத்வ சிபந்தரமான அதிசயத்தை யுபபாதிக்கிறார் (தத்ஸ்ருஷ்டவேத்யாதி). தாசாஃ - சம்படவர்களும், ப்ர ஹ்ம-ப்ரஹ்மமென்றபடி.

இவ்வூரில் ப்ராஹ்மணர்க்குப் போலியாகச் சொல்லுமைக்கு ப்ரஹ் மாதான் திடமொழியோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானொன்றை யித் யாதி). ஒன்றைச் சொல்லுமை - ராவணாதிகளுக்கு வரம் கொடுக்கை. (மீதுக்குப்பட) என்றது, ராவணாதிகளாலே பிடைபட வென்றபடி. இத் தால். ப்ரஹ்மாவைப்போலே அங்குள்ள ப்ராஹ்மணர் வரப்ரதார ஸமர் த்தமான வசந தார்ட்யமுடையராயிருப்பரென்றதாய்த்து. ... (௩)

மூ.—வசையறுகுறளாய் மாவலிவேள்வியில்

மண்ணளவிட்டவன்றனை

அசைவறு மமாரடியினை வணங்க

விலை கடல் துயின்ற வம்மானைத்

திசைமுகனையோர் நாங்கைநன்னடுவுள்

செய்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

உயர்மணிமகுடம்சூடி நின்றனைக்

கண்டுகொண்டியந்தொழிந்தேனே.

(ச)

கூகஉ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௩-தி, ௪-பா, வசையறு,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வசை	தோஷம்	கடல்	திருப்பாற்கடலில்
அறு	அற்ற	துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளின -
குறளாய்	வாமநனுய்க்கெடுத்து	அம்மாண	உபகாரகனாய்
மாவலி	மஹாபலியனுடைய	உயர்	ஸ்ரீராமமான [த
வேள்வியில்	யாகத்தில்	மணி	மாணிக்கங்க ளிழைத்
மண்	பூமியை	மகுடம்	திருவடிகேசகத்தை
அளவிட்டவ	அளந்தவனாய்	குடி	அணிந்து [வணை,
ன் தன்னை		நின்றான	எழுந்தருளியிருக்கிற
அசைவு	சாஞ்சல்யம்	திசைமுகன்	சதுர்முகனோடு
அறம்	அற்றிருக்கிற	அனையோர்	ஒத்தப்ரபாவமுடைய
அமரர்	நித்யஸூரிகள்		ரான ப்ராஹ்மண
அடி இணை	ஸ்ரீபாதத்வந்தத்தில்		ருடைய
வணங்க	ஆஸ்ரயித்த அடிமை	நாங்கைநல்	நடுவுள்செம்பொன்செய்
	செய்யும்படியாக	கோயிலினுள்ளே	
அலை	அலை பெறுகிற	கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்.	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வசையறுகுறளாய்) வாமநவேஷத்தை
ப்பரிசுரவழிக்கிற விடத்தில் ஒருகுறை சொல்லவொண்ணாதபடியான-
குறள்வடிவை யுடையனாய், மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாதத்திலே
பூமிப்பரப்படைய வளந்தவன்றன்னை. (அசைவித்யாதி) ப்ராஹ்மாதிக
கள் திருப்பாற்கடலிலே சென்று கூப்பிட்டால், இக்கரையிலேநின்று
கூப்பிடுகையொழிய உள்ளுப்புக்கு ஒருபரிசாய்பண்ணவொண்ணாத
படியிருக்கையாலே, அஸ்ப்ருஷ்டதோஷகந்த(௧௪)ரான நித்யஸூரிகள்
வந்தடிமைசெய்யும்படி அலையெறியாநின்றுள்ள திருப்பாற்கடலிலே
கண்வளர்ந்தருளினவனை. அசைவறுகையாவது - ஒருநாளுக்கிருஷ்ட-
ராகா ஒருநாளாகத் தாழ்ச்சிசெய்யுமதன்றிக்கேயிருக்கை.

(திசைமுகனிட்யாதி) தனித்தனியே ஸ்ருஷ்டிக்ஷமராயிருக்கிற
ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்கிற. (உயர்) பசுக்களையுமிடையரையும் நோக்கு
கைக்காகக் கோவிந்தாபிகேசகம்பண்ணி நின்றப்போலே, ஸம்ஸாரிக
ருடைய ரக்ஷணத்துக்காக முடிசூடிநிற்கிறவனை. (௪)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் அந்தர்யாமித்
வத்தை யதுஸந்தித்தவர், இப்பாட்டில் விபவத்தையும் அதுக் கடியான
வ்யூஹத்தையு மதுஸந்தித்து உகக்கிறுமென்று ஸங்கதி.

“வசை” என்றதின்ர்த்தம் (ஒருகுறை) என்றது; வாமநவ(வா)டுவாய்
நடந்தவிடத்தில் அதுக்கு விரோதியான ப்ரியபதித்வாதி லிங்கங்களால்

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ந-தி, நு-பா, தீமனத்து. ௬௧௩

நர்வரத்வ சங்கைபண்ண வொண்ணாதபடியாயிருக்கை என்று கருந்து. அசைவு - சாஞ்சல்யமாய், அதுதானும் சேஷத்வம் போகையாய், அதில் லாதாரென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜ்ஹ மாதிக ளீத்யாதி). (ச)

மூ.-தீமனத்தரக்கர்திறலழித்தவனேயென்று
சென்றடைந்தவர்தமக்குத்
தாய்மனத்திரங்கி யருளினைக் கொடுக்கும்
தயரதன்மதலையைச்சயமே
தேமலர்ப்பொழில்சூழ் நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
காமனைப்பயந்தான் நன்னைநானடியேன்
கண்டுகொண்டிய்ந்தொழிந்தேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீ	துஷ்டமான	தயரதன்	தசரதனுடைய
மனத்து	மநஸஸையுடைய	மதலையை	புத்ரனுடைய
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய	காமனை	மநமதனை
திறல்	பலத்தை	பயந்தான்	த பெற்றவனுடைய ஸர்வே
அழித்தவனே	நாசம் செய்தவனே!	ன்னை	ஸ்வரனை,
என்று	என்றுசொல்லிக்கொண்ட	சயம்	ஸமூஹமாகச் சூழ்ந்தி
சென்று	கிட்டி	தே	ருப்பதாய்
அடைந்தவர்த	அநர்ய கதிகளாய் ஆ	மலர்	தேன்ரிறைந்த
மக்கு	ஸ்ரயித்தவர்கள்		புஷ்பங்களை யுடைத்
	விஷயத்தில்	பொழில்	தான
தாய்மனத்து	மாதாவினுடைய மந	சூழ்	சோலைகளாலே
	ஸஸ்ஸுபோலே	நாங்கைநல்நடுவுள்	சூழப்பட்ட
இரங்கி	கரைந்து	செம்பொன்செய்	
அருளினை	க்ருபையை	கோயிலினுள்ளே,	
கொடுக்கும்	செய்யாரின்ற	அடியேன் நான் கண்டுகொண்டிய்ந்	
		தொழிந்தேன். (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீமனத்தித்யாதி) தண்ணியநெஞ்சை புடைய ராக்ஷஸருடைய, †ஜநநி என்று வாசிவைத்துப் ப்ரதிபத்திபண்ண மாட்டாத பொல்லாத நெஞ்சையுடைய ராக்ஷஸர்மிடுக்கைப்போக்கினவனே! என்று, (சென்றடைந்தவர்தமக்கு) “அப்படியே எங்கள் ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று கிட்டினவர்களுக்கு, தாயினுடைய நெஞ்சின்படியே இரங்கி, †“புறம்பொரு புகலின்

கூகூச பெரியதிருமொழி, சூ-ப, நடதி, கூ-பா, மல்லை.

றிக்கே நம்பக்கவிலைவந்து கிட்டின்வர்களிறே!” என்று ப்ரவாதத் தைப் பண்ணியருளும் சக்ரவர்த்தித்திருமகனை.

(சயமே) ஸ்வயமென்றபடியாய், அவன் தானேவரது வாததுக கிறவென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஜயஸப்தமாய், சொன்னசொன்னவிஜ யங்களெல்லாம் பொறுக்கும்படி யிருக்கிற திருநாங்குரென்னுதல்; (சயமேதேமலர்ப்பொழில்) ஸமுஹமானதேமலர்ப்பொழிலையுடைய வென்னுதல். (காமனைப்பயந்தான்றன்னை) நாட்டிலழகுக்குத்தன்னை மதிக்கும்படி திரிவான்காமனிறே; அவனுக்குங்கூட உத்பாதகளுன வனை, சேஷபூதனுன நான்கண்டுக்கொண்டு. ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீமனத்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விபவத்தி லே நெஞ்சு செல்லுகையாலே, விபவந்தான் பலபடி யிருக்கையாலே அவற்றில் ராமகிருஷ்ணாவதாரங்களைப் பேசி யறுபவத்துக் களிக்கிறார் என்று ஸங்கதி.

கீழ்ச்சொன்ன நெஞ்சின்தண்மையை விவரிக்கிறார் (ஜநநியித்யாதி). அடைந்தவர்க்கு என்னுதே, “தமக்கு” என்கையாலே ஆகிஞ்சந்யாந்ய கதித்வங்களாகிற தானுன தன்மை தோற்றுக்கையாலே, அத்தை யுட்கொ ண்டருளிச்செய்கிறார் (புறம்பித்யாதி).

“சயம்” என்றது-ச (ய) யசப்தமாக மூன்றும்யோஜனை யருளிச்செ ய்கிறார் (ஸமுஹமான வித்யாதி). ... (ரு)

மூ.—மல்லை மா முந்நீரதர்பட மலையா

லணைசெய்து மகிழ்ந்தவன்றன்னை
கல்லின்மீதியன்றகடிமதி விலங்கை
கலங்க வோர்வாளி தொட்டானைச்
செவ்வநான்மறையோர் நான்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
அல்லிமாமலராள்தன்னொடுமடியேன்
கண்டுகொண்டல்லல் தீர்ந்தேனே. (சூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லை	ஸம்ருத்தமான	மகிழ்ந்தவன் த ஸந்தோஷித்த வனுய்	
மா	ஸம்பத்தையுடைய	ன்னை	[ஸையின்மேலே]
முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது	கல்லின்மீது	தீரிகூட மென் றிற் ம
அதர்பட	வழிபடுமபடியாக	இயன்ற	கட்டப்பட்ட
மலையால்	பர்வதங்களினால்	கடி	ரணையான
அணைசெய்து	அணை கட்டி	மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைய

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ஈ-தி, எ-பா, வெஞ்சினம். கூகூறு

இலங்கை	லங்கையானது	நாங்கைநல்லடுவுள் செம்பொன்செய்
கலங்க	வ்யாகுலமாகும்படி	கோயிலினுள்ளே,
ஓர்	அத்விதியமான	அல்லி இதழ்களையுடைய
வாளி	பாணத்தை [இன,	மா ஸ்லாக்யமான
தொட்டாணை	ஸ்பர்சித்து விட்டவ	மலரார் தன் கமலப்பூவில் வாஸம்
செல்வம்	ஸம்பத்தையுடைய	னோடும் செய்கிற பெரியபி
நால்மறை	நாலுவேதங்களையு	ராட்டியோடு கூட
யோர்	மோதின ப்ராஹ்ம	அடியேன் கண்டுகொண்டு
	ணருடைய	அல்லல் துஃகமானது
		தீர்த்தேன் தீரப்பெற்றேன். (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மல்லையித்யாதி) நிரவதிகமான ஸம்பத் தையுடைத்தாய்ப் பரந்திருந்துள்ளது, முந்நீருண்டுக்கடல், அதுவழிபடு ம்படியாக, ஈரநாதிகளால் குறைவற்றிருக்குமிதே. நீரிடையாழக்கடவ மலையாலே மல்லைமாமுந்நீர்தர்படவணைசெய்து, ஈலீலாரஸமதுபவித் து ஹ்ருஷ்டானவணை. த்ரிகூடசிகரத்திலேயிதே லங்கை; அதுக்கு மேலே, அரணைப்போரும்படி மதியையுடைத்தான லங்கை ஈருவர் கூறை எழுவருமிக்கும்படி, கைக்கெட்டிற்றேரம்மை விட்டவணை.

நிரவதிகமான ஸம்பத்தையுடைய ப்ராஹ்மணருடைய. (அல்லி யித்யாதி) அவர்களை ஸ்வர்யத்துக்கு நிதாநபூதையான பெரியபிராட்டி யாரோடேகூடக் காணப்பெற்று, ஸாம்ஸாரிக வாகுல துரிதங்களும் தீரப்பெற்றேன்.... ... (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மல்லையித்யாதி) தீமனத்தரக்கர்திற லழித்தப்ர காரந் தன்னை யதுஸந்தித்து மகிழ்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கடலுக்கு ஸம்பத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஈரநாதிகளா லித்யாதி). “தன்னை” என்றத்தால் பவிதம் (லீலாரஸ மதுபவித்து) என் றது. “கலங்க” என்றதினர்த்தம் (ஒருவர் கூறையித்யாதி). ... (சு)

மூ.—வெஞ்சினக்களிறும் வில்லொடும்லும்

வெகுண்டிதுத்தடர்த்தவன் நன்னைக்
கஞ்சனைக்காய்ந்த காளே யம்மாணைக்

கருமுகில் திருநிறத்தவனைச்
செஞ்சொல் நான்மறையோர் நாங்கைநன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

அஞ்சநக்குன்றம் நின்ற தொப்பாணைக்

கண்டுகொண்டல்லத்தீர்த்தே.

(எ)

சூகூக பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௩-தி, அ-பா, அன்றியவாணன்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ஞரமான	கரு	நீலவர்ணமான
சினம்	கோபத்தையுடைய	முகில்	மேகம் போன்ற
களிறு	குவலயாபீடத்தை	திருநிறத்தவ	ஸ்லாக்யமான மேனி
வெகுண்டும்	கோபித்தும்	னை	யை யுடையனாய்
வில்	ததுஸ்ஸை	அஞ்சனக்கு	மைமலை யானது
இறுத்தும்	முறித்தும்	னம்	
மல்லும்	மல்லர்க்கோயும்	நின்றது ஒப்	நின்றப்போல் ப்ரகா
அடர் த்தவன்	நெருக்கினவனுமாய்	பாளை	சியாநின்றவனை,
தன்னை		செம் சொல்	அழகிய (யதார்த்தமா
கஞ்சனை	கம்ஸனை	ன) சொல்லையுடை	யரான
காய்ந்த	கோபித்து நிரலித்த	நால்மறையோர்	நாங்கைநல் நடுவுள்
காளை	யுவாவான	செம்பொன்செய்	கோயிலினுள்ளே
அம்மாளை	ஸ்வாமியாய்	கண்டுகொண்	டல்லல்தீர்ந்தேன்.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வெம்சினமித்யாதி) வெவ்விய சினத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தையும், அதுக்கவ்வுருகே யிட்டு வைத்த வில்லையும், அதுக்குள்ளாக நிறுத்தின மல்லவர்க்கத்தையும்; குவலயாபீடத்தைச் சீறி; வில்லை முறித்து, மல்லையடர் த்தவன்றன் னை; அதுக்குள்ளே நின்ற கம்ஸனை நிரலித்த காளை, பருவம்நிரம் பாத வளவிலேயாய்த்து ஈஸ்வரன் செய்தத்தைச்செய்தது, கம்ஸனை நிரலித்து, “ஆஸ்ரிதவிரோதி போகப்பெற்றோம்” என்று ஸ்ரமஹர மான வடிவோடே நின்றவனை.

(செஞ்சொலித்யாதி) செவ்வியசொல்லையுடையராய்த்து அவ் ஹூரில் ப்ராஹ்மணரிருப்பது, கண்டபடியே சொல்லக்கடவராய், பூத ஹிதமே சொல்லக்கடவரான ப்ராஹ்மணர், (அஞ்சனம்) கண்டார்கண் குளிரும்படி ஓரஞ்ஜநகிரி நின்றப்போலே நிற்கிறவனை. ... (ஏ)

அரு.— ஏழாம்பாட்டு. (வெஞ்சினமித்யாதி) “காமனைப்பயந்தான்” என்று ப்ரஸ்துதமாய், அந்தக்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பதாநபரம்பரைகளிலே திருவுள்ளம் மூண்டு, மேல் மூன்றுபாட்டிலும் அதுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டரா கிரூரென்று ஸங்கதி.

“அம்மாளை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பருவமித்யாதி)... (ஏ)

மூ.—அன்றியவாணனாயிரம்தோளும்

துணியவன்றாழி தொட்டாளை

மின்திகழ்குடுமி வேங்கடமலைமேல்

மேவிய வேத நல் விளக்கைத்

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௩-தி, அ-பா, அன்றிய. சுகள்

தென்திசைத் திலதமணையவர் நாங்கைச்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
மன்றது பொலிய மகிழ்ந்து நின்றானே
வணங்கி நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்றிய	கோபித்த (கலவித்த)	விளக்கை	தீபம்போலேஸ்வயம்
வாணன்	பாணஸூரனுடைய		ப்ரகாசனம் [யில்
ஆயிரம் தோ.	ஆயிரம் தோள்களும்	மன்று	(பாகவத)கோஷ்டி
னும்		அது	அந்த கோஷ்டியா
துணிய	அறுந்துவிடும்படி		னது [க
அன்று	அக்காலத்திலே	பொலிய	ஸம்ருத்த மாம்படியா
ஆழி	ஸூதர்சுந்ததை	மகிழ்ந்து	ஸந்தோஷித்து
தொட்டானே	ஸ்பர்சித்து ப்ரயோகி	நின்றானே	எழுந்தருளி யிருக்கு
	த்தவனாய்		மவனை,
மின்	ஒளி	தென்திசை	தென்திக்குக்கு
திகழ்	விளங்குகின்ற	திலதமணையவர்	திலகம்போலே ப்ர
குடுமி	சிகரங்களையுடைய		காசகரான ப்ரா
வேங்கடமலை	திருவேங்கடமென்னு		ஹ்மேனோத்தமரு
மேல்	ம் திருமலையின்		டைய
	மேல் [கிறவனாய்	நாங்கைச்செம்பொன்செய்கோயிலி	
மேவிய	நித்யவாஸம் பண்ணு	னுள்ளே,	
வேதம்	வேதப்ரதிபாத்யனாய்	வணங்கி	ஆஸ்ரயித்து
நல்	விலகக்ஷணமான	நான்வாழ்ந்தொழிந்தேன்.	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு, (அன்றியவித்யாதி) † தன்பேரனோடே பகைத்த பாணனுடைய தோள்களாயிரமும் கழியும்படி அன்று திரு வாழியை ஸ்பர்சித்தவனை. “இன்னமும் பாணன்போல்வார் விரோதி கள்வந்து முளைக்கில் செய்வதென்?” என்று, மின்விளங்குகின்றதுள்ள சிகரத்தையுடைத்தான திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வே தைகஸமதிகம்யனாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஸ்வரூபத்தை யுடையனா யுள்ளவனை.

தெற்குதிக்குக்குத் திலகம்போலே யிருக்கிறவர்களுடைய, (மன் றதுபொலியமகிழ்ந்துநின்றானே)எல்லாரும் திருநாமிடத்திலே, அவ்வி டம் ஸம்ருத்தமாம்படியாகப் பரமபதவிபூதியிற்போலே நிர்வதிகாரி தியுத்தனாயுள்ளவனை. (அ)

கூகூ/ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ந-தி, கூ-பா, களங்கனி.

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (அன்றியவித்யாதி) பாலோடு சர்க்கரையைச் சேர்த்துப் பருகுவாரைப்போலே, க்ருஷ்ணவதாராதுபவத்தில் திருவேங்கடமுடையானையும் சேர்த்ததுபலிக்கிறதென்று ஸங்கதி.

“அன்றிய” சீறிய என்றும், அருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி). (அ)

பு.—களங்கனிவண்ணு கண்ணனே என்றன்

கார்முகிலே என நினைந்திட்டு

உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்க

நுள்ளத்துறைய தேனைத்

தெளிந்த நான்மறையோர் நாங்கை நன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

வளங்கொள் பேரின்பம் மன்னி நின்றானே

வணங்கி நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
களங்கனி	களாப்பழம்போன்ற	உள்ளத்துள்	ஹ்ருதயத்தில் [கிற
வண்ணு	வர்ணத் தையுடைய	ஊறிய	ஊற்றுமாறாதே யிருக்
	வனே!	தேனை	தேன்போலே போக-
கண்ணனே	க்ருஷ்ணனே! [நின்ற		யபூதனாய்
என்றன்	எனக்கு ப்ரகாசியா	வளம்கொள்	அழகையுடைத்தாய்
கார்முகிலே	வர்ஷாகால மேகம்	பேர் இன்பம்	அபரிச்சிந்நமான ஆந
	போல் ஸ்ரமஹ்ர	மன்னி	அடைந்து [ந்தத்தை
	மான வடிவை யு	நின்றானே	எழுந்தருளி யிருக்கு
	டையவனே!		மவனை,
என	என்று	தெளிந்த	தத்வார்த்தரிஸ்சயமு
நினைந்திட்டு	த்யாசித்து		டையரான
உளம்	ஹ்ருதயமானது	நான்மறையோர்	நாங்கை நன்னடு
கனிந்திருக்கும்	பக்வமாயிருக்கிற	வுள்	செம்பொன்செய் கோயிலினு
அடியவர்தம்	சேஷபூதருடைய	ள்ளே	
கள்		நான்வணங்கி	வாழ்ந்தொழிந்தேன்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (களங்கனியித்யாதி) சிவந்திருத்தல் வெளுத்திருத்தல் செய்கையன்றிக்கே கண்ணுக்குக்குளிர்த்து களாப் பழம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனே!, க்ருஷ்ணனே! ஸ்ரம-ஹ்ரமான வடிவை. எனக்கு முற்றாட்டாக்கிவனே! என்று நினைத்து, ஹ்ருதயமானது பக்வமாயிருக்கும் சேஷபூதருடைய ஹ்ருதயத்திலே யூறின தேன்போலே நிரதிகையபோக்யனுனவனை.

பெரியதிருமொழி, ச-ப; ௩-தி, ௧௦-பா, தேனமர். ௬௯௯

(தெளிந்த) ஒருகால் “ஸ்ர்வேஸ்வரன்ரக்ஷகன்” என்றிரா, மற்
றொருபோது “வேறொன்று ரக்ஷகம்” என்றிருக்கை யன்றிக்கே, என்
று மொக்க “ஸ்ர்வேஸ்வரனே நமக்கு ரக்ஷகன்” என்று தெளிந்திரு
க்கிற ப்ராஹ்மணர். அழகியதாய் நிரவதிகமான ஆரந்தத்தை யுடை
யவனாய் நிற்கிறவனை. (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (களங்கனியித்யாதி) பாலும் சர்க்கரையு ம
நுப்பவித்தவன் அதில் ரஸ்யதாதிசயத்தைக் கொண்டாடுமாபோலே, தமக்
கினிதாகையாலே எல்லார்க்கும் ரஸித்தவனென்றுகொண்டு, இப்படி பர
மபோக்யத்தைப் பெறுகையாலே க்ருதார்த்தராய் ஆரந்திக்கிறு ரென்று
ஸங்கதி. (௯)

மூ.—தேனமர் சோலை நாங்கை நன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

வானவர்கோனைக் கண்டமை சொல்லும்

மங்கையார் வாள் கலிகன்றி

ஊனமில் பாடலொன்பதோடொன்று

மொழிவின்றிக் கற்று வல்லார்கள்

மான வெண் குடைக்கீழ் வையகமாண்டு

வானவராகுவர் மகிழ்ந்தே.

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேன்	வண்டுகள்	சொல்லும்	ப்ரதிபாதித்யா நின்ற
அமர்	நிறைந்த [தான]		வராய்
சோலை	பொழில்களையுடைய	மங்கையார்	திருமங்கையிலுள்ளா
நாங்கை	திருநாங்கு ரில்		ர்க்கு ரக்ஷகமான
நல்	அழகியதான [லுள்ள]	வாள்	வலிய வாளை யுடைய
நடுவுள்	ம த ய ப் ர தேசத்தி		ரான
செம்பொன்	செம்பொன் செய்	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
செய் கோயில்	கோயிலென்கிற	ஊனம் இல்	க்ஷணங்களில்குறை
லினுள்ளே	திவ்யதேசத்திலே	பாடல்	பாசரமான [வற்ற
வானவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு	ஒன்பதோடு	(இப்பத்துப்பாட்டுக்
கோனை	ஸ்வாமியான ஸர்வே	ஒன்றும்	களையும்
	ஸ்வரனை [யை]	ஒழிவு இன்றி	பதவாக்யங்க ளொன்
கண்டமை	ஸாக்ஷாத்கரித்த படி-		றும் தவறாமல்

கற்று வல்லார் அப்யலிக்க வல்லவர்	ஆண்டு	பரிபாலனம் பண்ணி
கள்	கள்,	(பின்பு)
மானம்	பரப்பை யுடைத்தாய்	மகிழ்ந்து பீரீதியுத்தராய்
வெண்	வெண்மையான [து	வானவர் ஆகு நித்யஸூரி களோ
குடைக்கீழ்	குடையின்கீழேயிருந்	வர் டொருவராகப் பெ
வையகம்	பூமியை	றுவர். (க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனித்யாதி) வண்டுகள் நெருங்கியிருந்துள்ள சேரலையையுடைத்தான திருநாங்குரிலே செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *அயர்வறுமமரர்களதிபதியைக் கண்டமையாய்த் து சொல்லிற்று. திருமங்கையினுள்ளார்க்கு மிடுக்கான வாளை யுடையரான ஆழ்வார், லக்ஷணங்களில் குறையறச் சொன்னபத்தும், †ஒன்றும் ‡வழுவிடாதே அப்யலிக்கவல்லவர்கள், †பரப்பையுடைத்தான வெண்கொற்றக் குடைக்கீழே, பூமியையடைய பாகவதசேஷமாக்குகைக்காக நிர்வஹித்து, அநந்தரம் நிர்வதிக பீரீதியுத்தராய், நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாகப்பெறுவர். (க)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனமரித்யாதி) முதற்பாட்டில் “பேரருளான னெம்பிரானே” என்று உபக்ரமித்து நிகமத்தில் “வானவர்கோனை” என்று உபஸம்ஹரிக்கையாலே, தேவராஜாபிதா(பிதா)நமுடைய தேவப்பெருமானைத் தாம் செம்பொன்செய்கோயிலில் கண்டாராக வருளிச்செய்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அயர்வறுமித்யாதி). போ(ஹி)கமண்டபத்தை “நலமுடையவன்” என்றும், *அருள் கொடுக்கும்படிக்கேழில்லாப்பெருமானே “அருளினன்” என்றும், கோயில் திருமலைகளி லெம்பெருமானை யதுஸந்தித்த வநந்தரம், பெருமாள்கோயில் தேவராஜனை “அயர்வறு மமரர்களதிபதி” என்றருளிச்செய்தாரிதே என்று திருவுள்ளம்; இங்ஙனன்றாகில், “கண்டமையாய்த்து சொல்லிற்று” என்னவொண்ணாது; பரமபதநாதனைச் சொல்லிற்றென்றால், கண்ணுலேகாணவும் கூடாது, “தொழுது” என்னவும் கூடாதிதே தேசவிப்ரகர்ஷத்தால்; ஆகையால் இங்ஙனே நிர்வஹிக்க வடுக்கும், “உயந்தொழிந்தேனே” “வா

† (பா) விழவிடாதே.

பெரியதிருமொழி, சூ.ப, நூ.தி, கஉ.பா, தேனமர், எஃக

ழ்ந்தொழிந்தேனே” “அல்லல் தீர்ந்தேனே” என்கிற ஒன்பதுபாட்டு மொ
ருதட்டும், ப(ஃ)லஸ்ருதியான விப்பாட்டு ஒருதட்டமாகத் திருவுள்ளம்
பற்றி “ஒன்பதோடொன்றும்” என்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்
செய்கிறார் (ஒன்றும் வழுவிடாதே) என்று. இத்தால் இத்திருமொழி
யெல்லாம் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தால் சொன்னதாகையாலே எல்லாமறுஸந்தி
க்கத்தக்க தென்றதாய்த்து. “மானம்” என்று அளவாய் (பரப்பை யுடை
த்தான) என்றது. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து மூன்றும் திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - நாலாம் திருமொழி

மாற்றரசர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநசிலனாய் ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருத்தெற்றியம்பலத்திலே நம்முடைய விரோதியைப்போக்கி நம்மையடிமை கொள்ளுரைக்காக வந்து நின்றானென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார். ... *
...

அரு.—மாற்றரசர் ப்ரவேசம் (நம்மை யடிமைகொள்ளுரைக்காக வந்து நின்றானென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்) என்றது - “என்செங்கண்மால்” என்று பாட்டுத்தோறும் சொன்னதைப்பற்றி. ... *
...

மூ.—மாற்றரசர் மணி முடியும் திறலும் தேசம்

மற்றவர்தம் காதலிமார் குழையும் தந்தை

கால் தளையு முடன்கழல வந்து தோன்றிக்

கதநாகம் காத்தளித்த கண்ணர்கண்டிர்

நூற்றிதழ்க்கொளரவிந்தம் நுழைந்த பள்ளத்

திளங்கமுகின் முதுபானை பருவாய் நண்டின்

சேற்றளையில் வெண்முத்தம் சிந்து நாங்கூர்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
பள்ளத்து	பள்ளத்திலே முனைத்	வெண்முத்தம்	வெருத்தமுத்துக்களை
	த [யுடைய	சிந்து	இறையாகின்ற
நூறு இதழ்	அநேகம் இதழ்களை	நாங்கூர்	திருநாங்கூரி லுள்ள
கொள்	[வை	திருத்தெற்றி	திருத்தெற்றியம்பல
அரவிந்தம்	தாமரைப் பூக்களான	யம்பலத்து	மென்கிற திவ்யதே
நுழைந்த	ப்ரவேசித்த		சத்திலெழுந்தருளி
பருவாய்	பெரிய வாயையுடைய		யிருக்கிற
நண்டின்	நண்டினுடைய	என்	எனக்கு ஸ்வாமியாய்
சேறுஅனையில்	சேற்றை யுடைத்தா	செங்கண்	சிவந்த கண் களையு
	ன வளையிலே	மால்	டையான ஸர்வே
இளங்கமுகின்	இளையதான பாக்கு		ஸ்வரன்,
	மரங்களுடைய	மாற்று அரசர்	சத்ருக்களான தூர்
முதுபானை	முற்றின பானையான		யோதநாகிகளு
	து		டைய

மணி	மாணிக்கங்க ளிழைத்	கால்	காலிலேகட்டப்பட்ட
முடியும்	கிரீடங்களும் [த	தலையும்	விலங்கும்
திறலும்	ப(2)லமும்	உடன்	ஒருபொழுதே
தேசம்	மதிப்பும்	கழல	கழன்று விடும்படி
மற்று	அதுக்குமேலே	யாக	
அவர்தம்	அந்த தூர்யோதநாதி	வந்து	பரமபதத்தில் நின்று
	களுடைய		ம் வந்து
காதலிமார்	ஸ்தரீகளின்	தோன்றி	அவதரித்தவனுமாய்
குழையும்	காதனியோடு கூடின	கதம்	கோபத்தையுடைய
	மங்கள ஸூத்ராதி	நாகம்	கஜேந்த்ரராமுவானை
	களும்	காத்து	ரக்ஷித்து
தந்தை	(தன்) தகப்பனாரான	அளித்த	க்ருபைபண்ணின
	வஸுதேவ ருடை	கண்ணர்	தயாவானான க்ருஷ்
	ய	கண்டிர்	ணன் கிடர். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மாற்றரசரித்யாதி) (க)†“द्विषन् नृणां नृणां
 कृष्यन् द्विषन् नृणां नृणां नृणां—தவிஷதந்தம் நபோக்தவ்யம் த்விஷந்தம்
 நைவ போஜயேத்” என்று பாண்டவர்களுக்கு சத்ருக்களான தூர்யோ
 தநாதிகளை “நீங்களைக்கு சத்ருக்கள்; உங்கள் சோறுமெனக்குண்
 ணலாகாது, உங்களுக்கு என்னை (ஃ)புஜிப்பிக்கலுமாகாது” என்றரு
 ளிச்செய்தபடியே, தனக்கு மாற்றாரான தூர்யோதநாதிகளுடைய, ரத்
 நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட முடியும், மிடுக்கும், திக்விஜயம் பண்ணி
 ப்பெற்ற மதிப்பும். (மாற்றவரித்யாதி) (உ) ††“சந்தமார்குமுலாள்”என்
 னும்படியே - அவர்கள் ஸ்தரீகளுடைய மங்களஸூத்ரமும், (தந்தை
 கால்தலையுமுடன் கழலவந்துதோன்றி) ஸ்ரீவஸுதேவர்காலில் தலையும்,
 இவையெல்லாம் போம்படியாக வந்தவதரித்து. (கதநாகம்) சிற்றத்தை
 யுடைய ஆனையை ரக்ஷித்த கண்ணர்கிடர். †சிற்றமாவது- முதலையாலே
 யிடப்பட்டவளவிலேவந்து உதவிற்றிலன் என்று “எனக்கு நான்
 கடவேனயிடப்பட்டேனோ, ஒருவரில்லாதாரைப்போலே † இடர்படு
 வதே!” என்று.

†“நூற்றிதழ்க்கொள்”என்று பாட்டைமுடியச்சொல்லி†;†பள்ளத்
 திலே அநேகமிதழ்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள தாமரையிலே துழை
 ந்த பகுவாய்ப் பண்டினுடைய சேற்றையிலே இளங்கமுகினுடைய
 முதுபாணையானது வெண்முத்தைச் சிந்தாநின்றுள்ள திருநாகங்கர்.

எஃசு பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, க-பா, மாற்றரசர்.

† அன்றிக்கே, (பகுவாய் இளங்கமுகின்முதுபாளை) பக்வமான வாயையு
டைத்தாயிருந்துள்ள இளங்கமுகினுடைய முதுபாளை என்று கமு
குக்கு விசேஷணமாய், நண்டினுடைய சேற்றளையிலே என்னவு
மாம். † அன்றிக்கே, பள்ளத்திலே யுண்டாயிருந்துள்ள தூற்றிதழ்க்
கொளரவிந்தமானது துழைந்த பகுவாய் நண்டின் சேற்றளையிலே;
† தாமரையானது நண்டினுடைய சேற்றளையிலே துழைந்து அலர்ந்து
நீண் பரிமளத்தைக்கொடுக்க, இளங்கமுகின் முதுபாளை வெண்முத்
தைச் சிந்துகிற திருநாங்குரென்னவுமாம்... .. (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (மாற்றரசரித்யாதி) (க) : “नमोऽस्त्यु- - - - - नमो
த்வேஷ்யோஸ்தி” என்ற கண்ணனுக்கு மாற்றருண்டோவென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (த்விஷதந்நமித்யாதி). மற்று-அது ஒழிய வென்று சப்தார்த்த
மாய், அவர் தம் காதலிமாருண்டு-அந்த தூர்யோதநாதிகளுடைய ஸ்த்ரீ
கள், குழை-காதுப்பணியும்; அது உபலக்ஷணமாய், மங்கள ஸூத்ரமு மெ
ன்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (சந்தமலித்யாதி). “சந்தமல் குழலாளக்
கண் தூற்றுவார் தம் பெண்டிரு மெய்தி தூலிழப்ப” என்றதில், “தூலிழப்
ப” என்றதிலே நோக்கு. முதலையின்மேல் சேற்றமென்றால் காத்தளிக்கை-
க்கு ஹேதுவாகாமையால், சேற்றத்தை விவரிக்கிறார் (சேற்றமித்யாதி). (ப
டுவதே) என்ற வந்தரம், உண்டாமது என்று சேஷம்.

அர்வயப்ரகாரத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (தூற்றிதழித்யாதி). (சொல்லி)
என்ற வந்தரம், அர்வயித்துக்கொள்வது என்று சேஷம். தமக்கதுபா
(ஹ்)வ்யரான் திருத்தெற்றியம்பலத்தி லெம்பெருமானுக்கு விரோதி நிர
ஸநேவதை முதலான குணங்களை அதுஸந்திக்கைக்காக இவற்றை யதுஸந்
திக்கையாலே உத்தேசம் முன்னாக வதுஸந்திக்கவேண்டுமென்று திருவு
ள்ளம்பற்றி, பூர்வார்த்தம் பின்பதுஸந்திப்பதென்று மருளிச்செய்ததென்
று கொள்வது. “பள்ளத்து-தூற்றிதழ்க் கொளரவிந்தத்திலே துழைந்த, பகு
வாய்-பெரிய வாயையுடைய, நண்டினுடைய சேறுடையவளையிலே - இ
ளங்கமுகின் முதுபாளை-வெண்முத்தம் சிந்து நாங்கூர்” என்று முதலொரு
யோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (பள்ளத்திலே யித்யாதி). இத்தால்-பகவச்
சரணுரவிந்தங்களிலே புக்க ஜந்துவின் ஸம்பந்திகளிடத்தில் பஞ்ச விம்சதி
வார்ஷிகமான ஸூரிகள் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுவதென்று ஸ்வாபதே
சம் தவரிக்கும். “பகுவாய்-இளங்கமுகின் முதுபாளை-பள்ளத்து-தூற்றிதழ்
க்கொளரவிந்தத்தில் துழைந்த-நண்டின் சேற்றளையில் வெண்முத்தம் சிந்
துநாங்கூர்” என்று யோஜனாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே பகுவா
யித்யாதி). த்வந்த்யார்த்தம்-பூர்வவத். “பள்ளத்து-தூற்றிதழ்க் கொளரவிந்

(க) கிதை-க-உகை.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, உ-பா, பொற்றொடி. எஃம்

தமானது தான் துழைந்த-பகுவாய் நண்டின் சேற்றளையில் - இளங்கீழ்
கின் முதுபாளையானது - வெண்முத்தம் சிந்து நாங்கூர் என்று மூன்றாம்
யோஜனையருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே பள்ளத்திலே யித்யாதி). இப்
போது பகவச்சரணரவந்த திவ்யபரிமளம் யாதொரு ஜந்துவிடத்தி லுண்
டாகிறது, அங்கு ஸ-விரிகள் ப்ரஸாதமும் குறைவற வுண்டாமென்று த்வரி.
அரவந்தமளையில் துழைந்தமை பாளைமுத்துச் சொரிகைக்கு ழேதுவெண்
னு மிடத்தைக் காட்டுகிறார் (தாமரையான தித்யாதி). (க)

மூ.—பொற்றொடித் தோள் மடமகள் தன் வடிவுகொண்ட

பொல்லாத வன் பேய்ச்சி கொங்கை வாங்கிட்

பெற்றெடுத்த தாய் போல் மடுப்ப வாறும்

பேணு நஞ்சுண்டுகந்த பிள்ளைகண்டார்

நெற்றெடுத்த மலர் நீலம் நிறைந்த சூழ

விரஞ்சிறைய வண்டொலியும் நெடுங்கணுந்தம்

சிற்றடிமேல் சிலம்பொலியும் மிழற்று நாகூர்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்டாலே, (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெல்	நெல்களின்களின் மே லே [கட்டப்பட்ட	ஒலியும்	சப்தமும் [கின்ற
தொடுத்த	வரிசை வரிசையாகக்	மிழற்று	அவ்யக்தமாக ஒலியா.
நீலம் மலர்	கருநெய்தல் புஷ்பங்க ளாலே	நாங்கூர் திருத்தெற்றியம்பலத்	தென் செங்கண்டால்,
நிறைந்த	பரிபூர்ணமான	பொன்	ஸ்வரணமயமான
சூழல்	பரியந்த ப்ரதேசங்க ளிலே	தொடி	முன்கை வளைகளை யு
இரும்	அழகியதான [ன	தோள்	புஜங்களை யுடைய ளா
சிறைய	சிறகுகளை யுடைத்தா	மடம்	ஆத்மகுண் ஸம்பந்
வண்டு	வண்டுகளினுடைய	மகள்தன்	யசோதையினுடைய
ஒலியும்	சப்தமும்	வடிவு	ரூபத்தை
நெடும்	திர்க்கமான	கொண்ட	பரிசு ரவிற்துக்கொ
கணுந்தம்	கண்களை யுடையரா ன் ஸந்திகளுடைய	பொல்லாத	துஷ்டையாய்
சிறு	சிறிதான [த	வன்	க்ருரஜ்ஞ தனையான
அடிமேல்	பாதங்கள் மேலணிந்	பேய்ச்சி	பூதனையானவன்
சிலம்பு	தண்டைச் சிலம்பினு டைய	கொங்கை	(சன்) ஸ்தந்தத்தை

எஃகா பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, உ-பா, பொற்றொடி.

வாங்கி	கச்சையில் நின்றும்	ஆரும்	ஒருவரும்
	வெளியிலே யெடு	பேணு	ஆதரியாத
	ந்து	நஞ்சு	(அந்த ஸ்தநத்திலுண்
பெற்றுஎடுத்த பெற்றெடுத்த			டான) விஷத்தை
தாய்போல்	மாதாவைப்போலே	உண்டு	அமுதுசெய்து
மடுப்ப	(இவண்வாயில்) கொ	உகந்த	ஸந்தோஷித்த
	டுக்க, (அப்பொழு	பிள்ளைகண்	பாலன் குடீர், (உ)
	து)	டீர்	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொற்றொடி) பொன்னாலேபண்ணப்பட்ட முன்கையில் வளையையுடைய தோளையுடையளாய், ஆத்குணோபேதையாயிருந்துள்ள யசோதைப்பிராட்டி “பிள்ளைமநஸ்ஸு வாடும்” என்று மாறாதேயொப்பித்த பொப்பணையையதுகரித்த. (வடிவு கொண்ட பொல்லாதவன்பேய்ச்சி)†எவ்வடிவை எவ்வடிவுடையவனது கரிக்கிறார்!. †பொல்லாதவன்பேய்ச்சிதான்; அவள் - பொற்றொடித்த தோள்மடமகள். (கொக்கைவாங்கிப் பெற்றெடுத்ததாய்போல்மடுப்ப) தன்முலையைப்பிடித்துப்பெற்றெடுத்த தாய்போல் கொடுக்க. (ஆரும், பேணுநஞ்சுண்டுகந்தபிள்ளைகண்டீர்) ஒருத்தரும் விரும்பாத நஞ்சையுண்டு அறிவு குடிபுருராமையாலே யுகந்தபிள்ளைகண்டீர். அறிவு நடையாடில் செய்யுமதன்றிறே.

(நெற்றொடுத்த)நெல்லின்மேலே தொடுத்த பூக்களையுடைத்தான குவளையானது†நிறைந்த சூழலிலே,அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டினுடைய ஒலியும், விலகணமான கண்ணையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய சிற்றடிமேல் சிலம்பொலியும். (மிழற்றுநாகங்கர்) இரண்டும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாத நிரம்பா மென்சொற்களாகையாலே, சிலம்பொலிக்கும் வண்டினுடைய ஒலிக்கும் வாசி தெரிக்கப்போகிறதில்லை. (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொற்றொடியித்யாதி) சூபா (ஸ்ரீ) ரநிரஸநார்த்தமாக வஸுதேவர் காலில் விலங்கு கழல வந்தவதரித்தபடியை யருளிச்செய்து, இனிஔவளர்ந்தவிடத்தில் செய்த வபதாரங்களில் ப்ரதமம்செய்த பூதநாகிரஸந்தின் படியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மடமகள் வடிவுகொண்ட என்ன வமைந்திருக்க, “தன்” என்றத்தாலே-அவளுக்கவாதாரணமான வேஷங்கொள்ளுகை எங்கனே என்று ஆழ்வு...சுது கடுபாட்டிலே திருவுள்ளமென்று அத்தைக் காட்டுகிறார் (எவ்

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, ந-பா, படலடைத்த. ௭௦௭

வடிவை யித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (பொல்லாத வித்யாதி).
(நிறைந்த சூழலிலே) என்றது-புஷ்பங்கள் நிறைந்த பர்யந்தங்களிலே என்
றபடி. (உ)

மூ.—படலடைத்த சிறு குரம்பை துழைந்து புக்குப்
பசுவெண்ணெய் பதமாரப் பண்ணை முற்றும்
அடலடர்த்த வேற்கணூர் தோக்கை பற்றி
யலந்தலைமை செய்துழலு மையன்கண்டீர்
மடலெடுத்த நெடுந்தெங்கின் பழங்கள் வீழ
மாங்கனிகள் திரட்டுருட்டா வரு நீர்ப் பொன்னி
‡ திடலெடுத்து மலர் சுமந்தங்கிழியுநாகூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்டாலே. (ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடல் எடுத்த	பாளைகளாலே மிகுந்	நாகூர்த் திருத்தெற்றி	யம்பலத்தெ
	ததாய்	ன் செங்கண்டால்,	
நெடு	உயர்ந்திருந்துள்ள	பசுவெண்	அப்போது கடைந்து
தெங்கின்	தென்னை மரங்களில்	ணெய்	வைத்த வெண்
	நின்றும்		ணையை
பழங்கள்	பழங்களானவை	பதம்	பக்வமாக (பக்வமழி
வீழ	(தன்மேல்) வீழ (அ		வதற்கு முன்னே)
	தினாலே உதிர்ந்த)	ஆர	அமுதுசெய்கைக்
மாங்கனிகள்	மாம்பழங்களை		காக
திரட்டு	சும்பலாகச் சேர்த்து	படல்அடைத் திட்டி	யடைத்துவை
உருட்டா	உருட்டிக்கொண்டு	த	த்த
வரு	வாராநின்ற	சிறு	சிறிதான
நீர்	ஜலத்தையுடைய	குரம்பை	குடிசைகளில்
பொன்னி	காவேரியானது	துழைந்து	ப்ரவேசித்து
திடல்	மேடுகளை	புக்கு	உள்ளெங்கும் ஆராய்
எடுத்து	எடுத்துவிட்டு		ந்துகொண்டு புருந்
அங்கு	முன் மேடாயிருந்த		து
	அந்த ப்ரதேசங்க	அடல்அடர்த்த யுத்தோர்முகமான	
மலர்	புஷ்பங்களை [வந்து	வேல்	வேல்போலே தீக்ஷ
சுமந்து	வ ஹி த்துக்கொண்டு		ணமான
இழியும்	இழியாகின்ற		

‡ (பா) திடரெடுத்து.

௭௦௮ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, -பா, வாராரும்.

கணர்	கண் க ணை யுடையரா	செய்து	பண்ணி
	ன இடைச்சிக ளு	பண்ணைமு	இடைச்சேரி யெங்
	டைய	றும்	கும்
தோக்கை	முன்றானையை	உழலும்	திரியாநினற
பற்றி	பிடித்து (இழுத்து)	ஐயன்கண்டிர்	ஸ்வாமி கிடீர். (ந)
அலந்தலைமை	அலமாப்பை		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (படலித்யாதி) இடைச்சிகள் சிறு குழல்களின் வாசலில் படலேத்திருக்கிவைத்துப்போனால், படலேத் திறந்து துழைந்துபுக்கு. இவனுக்கு துழைந்து புகுகையாகையிறே குழலினுடைய†பெருமை. (பசுவெண்ணெய்பதமார) அன்று கடை ந்தவெண்ணெய் செவ்வியழியாமலமுது செய்கைக்காக. †(பண்ணை-இடைச்சேரி) (அடலடர்த்த) யுத்தோர்முகமான வேல்போன்ற கண் ணையுடையவர்கள். ஓராளுமொருநோக்கும் நேரான கண்ணை யுடைய வர்களுடைய. (பண்ணைமுற்றும்) திரிள்களடங்கலும். (தோக்கை பற்றி) அவர்கள் கண்ணாலையொடியெறிவர்கள். முன்றானையைப்ப ற்றி. (அலந்தலைமை)†ஒருநாக ஒருவர்கூறையெழுவுருக்கப் பண்ணு மவன்கிடீர்.

(மடலெடுத்த) ஓங்கினமடல்களை யுடைத்தான நெடியதெங்கி னுடைய பழம் மாலிலேவிழ, மாம்பழங்கொல்லாமுதிர, அவற்றை வாரித் திரளவிட்டு உருட்டிக்கொண்டுவருகிற நீரையுடைத்தான பொ ன்னியானது† திடர்களையெடுத்துப் பொகட்டுப் பூக்களைப் பரப்பாநி ன்றுள்ள திருநாகூர். (ந)

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (படலித்யாதி) சேழ்ப்பாட்டில் நஞ்சுண்டபடி யை யருளிச்செய்த வந்தரம், அவ்வூரில் வெண்ணெயுண்டபடியை யது ஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(பெருமை) என்றது-வ்யதிரேகலக்ஷணயா சிறுமையைச் சொல்லுகி ரது. (ஒடியெறிவர்கள்) பேகவொட்டாமல் தகைவர்கள். “அலந்தலை மை” அலமாப்பாய், தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாக வித்யாதி). †‘திடர்களை’ மேடுகளை. (ந)

அ.—வாராரும் முலை மடவாள் பின்னைக்காகி
வளைமருப்பில் கடுஞ்சினத்து வன்றாளார்ந்த
காரார்திண்ணிடையடர்த்து வதுவையாண்ட
கருமுகில்போல் திருநிறத்தென்கண்ணர்கண்டிர்

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

ஏராரும்மலர்ப்பொழில்கள தழுவி யெங்கு

மெழில்மதியைக் கால் தொடர விளங்குசோதித்

சீரானுமணிமாடம் திகழு நாங்கூர்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏர் ஆரும்	பூர்ணமான அழகை	பின்னைக்காகி	நப்பின்னைப்பிராட்டி
	யுடைய [தான	க்காக	
மலர்	புஷ்பங்களை யுடைத்	வளை	வளைந்த
பொழில்கள்	சோலைகளிலே [னும்	மருப்பில்	கொம்புகளை யுடைய
எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களி	தாய்	
தழுவி	அனைந்துவந்து	கடும்	கஞ்ஞரமான
எழில்	அழகை (பரிமளத்	சினத்து	கோபத்தை மூடைய
	தை) யுடைத்தான	தாய்	
கால்	காற்றானது	வன்	பலிஷ்டமான
மதியை	சந்த்ரனை	தான் ஆர்ந்த	கால்களையுடையதாய்
தொடர	போகவொட்டாமல்	கார் ஆர்	(யௌவனத்தினால்) க
	கால்கட்ட		றுத் திருந்துள்ள
விளங்கு	(அதினால்) விளங்கா	திண்	த்ருடமான
	நின்ற	விடை	ருஷ்பங்களை
சோதி	தேஜஸ்ஸையுடைத்	அடர்த்து	நெருக்கி நெரித்து
	தாய் [மாய்	வதுவை ஆ	விவாஹ மங்களத்தை
சீர் ஆரும்	ஸம்பத்தினால் பூர்ண	ண்ட	நிர்வஹித்தவனாய்
மணிமாடம்	ரத்நங்களா லிழைத்த	கருமுகில்	காளமேகம்போலே
	மாடங்களாலே	போல்	
திகழும்	விளங்காநின்றதான	திருநிறத்து	அழகிய ஸௌந்தர்யத்
நாங்கூர் திருத்தெற்றி யம்பலத்தெ			தை யுடையனாய்
ன் செங்கண்மால்,	[ட்ட	என்	அவ்வடிவைக் காட்டி
வார் ஆரும்	கச்சாலே தாங்கப்ப		என்னை அடிமை
முலை	ஸ்தநங்களை யுடைய		கொண்ட
	ளாய் [ளான	கண்ணர்கண்	க்ருஷ்ணன்மீடர். (ச)
மடவாள்	மடப்பத்தை யுடைய	டர்	

வ்யா.—நாலம்பாட்டு. (வாராரும்) ப்ராப்தயௌவநயாகை யாலே வாராலே தாங்கப்பட்ட முலையையுடைய நப்பின்னைப்பிராட் டிக்காக, வளைந்த கொம்புகளை யுடைத்தாய் கடிய சினத்தை யுடைத் தாய் வலியதாள்களையுடைத்தாய் கறுப்பு ஆர்ந்து திண்ணிதான ருஷ

எகடு பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, இ-பா, கலையிலங்கும்.

பங்களையடர்த்து விவாஹமங்களைத்தை நிர்வஹித்த கருமுகில்போல் திருநிறத்தென்கண்ணர்.

(ஏரார்) அழகார்ந்திருந்துள்ள பூக்களையுடைத்தான பொழிலெங்
கும் தழுவி பரிமளத்தை யெறட்டிக்கொண்டு காற்று சந்தர்னைக்காற்
கட்ட, விளங்காநின்றள்ள ஜ்யோதிஸ்ஸை யுடைத்தாய் ஸம்பத்து ஆர்
ந்து மாணிக்கங்களாலே யலங்கரிக்கப்பட்ட மாடங்கள் திகழுகிற
திருநாகூர். (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே * வேற்கண்
ரான இடைப்பெண்களெல்லா மொருதட்டும் நப்பின்னை யொருதட்டு மா
கையாலே, அவளுக்காக இவன் தன்னைப் பேணுதே விடைகொண்டபடி
யை யதுஸந்திக்கிறென்று ஸங்கதி.

(காற்கட்ட) என்றது-பரிமளத்தில் நச்சிப் போக மாட்டாமல் கிடக்
கும்படி பண்ணவென்றபடி. (ச)

மூ.—கலையிலங்குமகலக்குல் கமலப்பாவை

சுதிர்முத்த வெண்ணகையாள் கருங்கணுய்ச்சி
முலையிலங்குமொளி மணிப்பூண் வடமும் தேய்ப்ப

மூவாத வரை நெடுந்தோள் மூர்த்திகண்டிர்
மலையிலங்கு நிரைச் சந்தி மாடவீதி

யாடவரை மடமொழியார் முகத்திரண்டு

கலையிலங்கி மனம் சிறை கொண்டிருக்கு நாகூர்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மலை இலங்கு	மலைகள்போலே விள ங்காநின்றதாய்	இரண்டு கலை	இரண்டு விற்கன்போ ன்ற புருவங்களா
நிரை	வரிசை வரிசையாக	விலங்கி	வளைந்து
சந்தி	ஒன்றோடொன்று ஸ ம்பந்தித்திருக்கிற	ஆடவரை	நாயகர்களுடைய
மாடம்	கருஹங்களை யுடைத் தான	மனம் சிறை	மரஸ்ஸைக் காவலி
வீதி	வீதிகளிலே	கொண்டு	லே வைத்திருக்கிற
மடம்	அவ்யக்த மதுரமான	இருக்கும்	
மொழியார்	சொற்களையுடைய ஸ் தீர்களுடைய	நாகூர் திருத்தெற்றி	யம்பலத்தெ ன் செங்கண்மால்,
முகத்து	முகத்திலே விளங்கா நின்ற	கலை	மேகலையினால்
		இலங்கும்	விளங்காநின்றதாய்
		அகல்	விசாலமான

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, ரு-பா, கலையிலங்கும். எகக

அல்குல்	நி தம் பப்ரதேசத்தை	ஒளிமணி	காந்தியையுடைய, மா
	யுடையளாய்		ணிக்கங்களாலே
கதிர்	கிரணங்களை யுடைய		செய்யப்பட்ட
முத்த	முத்துப்போலே	பூண்	கண்டரபரணமும்
வெண்	வெளுத்த [யளான	வடமும்	முத்துமாலையும்
நகையாள்	தந்தபங்க்திகளையுடைய	தேய்ப்ப	(மார்பிலே) உரசாதி
கமலப்பாவை	பெரியபிராட்டியினு		ற்க (அதினாலே)
	டையவும் [ய	மூவாத	முறறாத - (செவ்விய
கரும்புக்	கறுத்தகண்களையுடைய		[முயாத]
ஆய்ச்சி	நப்பின்னைப்பிராட்டி	வரை	மலைபோன்ற
	யினுடையவும்	நெடும்	திர்க்கமான
முலை	ஸ்தனங்களிலே	தோள்	புஜங்களையுடைய
இலங்கும்	விளங்காநிற்பதாய்	மூர்த்திகண்	ஸ்வாமிதீபர். (ரு)
		டீர்	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கலையிலங்கும்) கலைகளிலங்காநின்றுள்ள அகன்ற நிதம்பப்ரதேசத்தை யுடையளாய், ஒளியையுடைய முத்துப்போலே வெளுத்த தந்தபங்க்தியையுடைய பெரியபிராட்டியார். (கருங்கணய்ச்சி) அவன் திருமேனியைப் பார்த்தபடியே யிருக்கையாலே திருமேனியில் கறுப்பு கண்ணிலே யூறின நப்பின்னைப்பிராட்டி. (முலையிலங்கும்) இருவருடைய முலைகளிலும் விளங்காநின்றுள்ள வொளியையுடைத்தான மாணிக்கங்களாலே சமைக்கப்பட்ட ஹாரமானதுவும் த்ரிஸரம் பஞ்சஸரமான முத்துவடமும் உரச, அத்தாலே ஈமூவாதேயிருக்கிற மலைபோன்ற நெடுந்தோள்மூர்த்தி கண்டீர்.

மலைபோலே யிலங்காநின்ற, நிரையாய் ஒன்றோடொன்று சந்தித்துச் செறிந்திருந்துள்ள மாடங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வீதியிலே, மடமொழியார் முகத்திலேநின்ற சிலைகள், ஆடவரை-காந்தரை, விலங்கி, மநஸ்ஸைச் சிறையிட்டுவைக்கிற திருநாங்கூர். சந்தி என்று-ஸாயம்ஸமயத்துக்குப் பேராய், ஸாயம்ஸமயத்திலே காந்தருடைய மநஸ்ஸைச் சிறையிட்டுவைக்கிற திருநாங்கூரென்னவாயாம். சிலைவிலங்கி என்றது - புருஷம் வளைகை. (ரு)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (கலையிலங்கியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதையான நப்பின்னைப்பிராட்டி இடைக்குலத்துக்கடுத்த தேவியாகையாலே அவன் ப்ரஸ்துதையானவாதே, யதுகுலத்துக்கடுத்த தேவியான ருக்மிணிப் பிராட்டியைத் திருமணப்புணர்ந்ததும் திருவுள்ளத்திலோடி, இருவரோடும் ஸம்ஸலேஷித்தபடியை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எகஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, தான்போலும்.

(க) “நனாக” என்ருது - தந்தபங்க்தியை லக்ஷிக்கிறது. (மூவாதே) முற்
றிப்போகாதே, இளகிப்பதிக்கிற வென்றபடி. (ரு)

மூ.—தான்போலுமேன்றெழுந்தான் தரணியாள
னதுகண்டு தரித்திருப்பானாக்காதங்கள்
கோன்போலுமேன்றெழுந்தான்குன்றமன்ன
விருபதுதோளுடன் துணித்த வொருவன்கண்டார்
மான்போலுமென்றோக்கிற செய்ய வாயார்
மரதகம்போல் மடக்கிளியைக் கைமேற்கொண்டு
தேன்போலுமென்முழை பபிற்று நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென்செங்கண்மாலே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மான்போலும்	மானோடொத்த	எழுந்தான்	எதிரிட்டிவந்தான்
மெல்	மருதுவான	என்று	என்றிப்படி எளிதாக
நோக்கில்	பார்வையையும்		எண்ணி
செய்ய	கிவந்த [ஸ்திரீகள்	அதுகண்டு	அந்த எளிமையைக்
வாயார்	அதரத்தையு முடைய		கண்டு
மரதகம்போ	மரதகமணிபோன்ற	தரித்திருப்பா	நிர்ப்பயனா யிருப்பா
ல	பசுமையை யுடை	ன்	[ராய்
	த்தாய்	அரக்கர்தங்க	ராஷாஸர்களுடைய
மடம்	மெளக்த்யத்தை யு	ள்	
கிளியை	கிளியை [டையதான	கோன்போலு	ராஜாவைப்போலே
கைமேல்கொ	தங்கள் கைகள்மே	ம்	(தன்னை மதித்து)
ண்டு	லே வைத்துக்கொ	என்று	கிளர்ந்து
	ண்டு	எழுந்தான்	எதிரிட்டிவந்த ராவ
தேன்போலு	தேனோடொத்து		ணனுடைய
ம்		குன்றமன்ன	மலைகள்போலே யிரு
மெல்	இனிதாய்		க்கிற
முழை	மருதுவான பசுசை	இருபதுதோ	இருபதுபுஜங்களையும்
பயிற்றும்	கற்பியாரின்ற	ள்	
நாங்கூர்திருத்தெற்றியம்பலத் தெ		உடன்	ஏககாலத்திலே
ன்செங்கண்மால்,		துணித்த	அறுத்துப்பொகட்ட
தரணியாளன்	பூபதியான சக்ரவர்த்	ஒருவன்கண்	அத்விதியன்கிடர். (சு)
	தித் திருமகன்	டர்	
தான்போலும்	கூத்தரியிணைப்போலே		
என்று	கிளர்ந்து		

(க) ஸூந்தர-ஸ்த-கௌ.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, கூ-பா, தான்போலும், எகந.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு, (தான்போலும்) †ஆப்பான் திருவழுந்தூரையரும் மற்றுமுள்ள முதலிகளுமாக “இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறதென்?” என்று பட்டருக்கு விண்ணப்பம்செய்ய; ஒருகால் †இயலைக்கேளா, “ராவணன்வார்த்தைகாண்” என்றருளிச்செய்தார். (தான்போலும்) ஒரு கூத்தரியன்போலே எதிரி என்றுவந்தான். (அதுகண்டித்யாதி) அதுகண்டு தரித்திருப்பான், ராக்ஷஸராஜனும் என்று கிளர்ந்தெழுந்த ராவணனுடைய, மலைபோலையிருக்கிற விருபதுகோளையும் துணித்த தனிவீரன்கிடார்.

(மான்போலும்) †ஒருகிளியை ஒருகிளி கற்பித்தாப்போலே யிருக்கிறது. †கற்ற கிளியினுடைய பேச்சிற்காட்டில் கற்பிக்கிறவள் பேச்சு இனிதென்கை. மான்போலே ம்ருதுவான நோக்கையும் சிவந்தவதரத்தையு முடையவர்கள், மரதகம்போன்று மடப்பத்தை யுடைத்தான கிளியைக் கைமேலேகொண்டு, தேன்போலே இனிதாய் ம்ருதுவான பேச்சைப் பயிற்றுக்கிற திருநாங்கூர்... .. (கூ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. “தரணியாளன் - தான்போலும்” என்று-ராஜா தான்போலே வந்தானென்றால், ராஜாவன்மென்று தோற்றுமாபோலே, எம்பெருமானிடத்தில் தாழ்மையும், அதுகண்டு - அந்தத் தாழ்மையைக் கண்டு நிர்ப்பயனாக, அரக்கர் தங்கள் கோன்போலே எதிர்த்து வந்தானென்று - அவனிடத்தில் ராஜாவைப்போல் வந்தானென்றுப்போலே உத்கர்ஷமும்தோற்ற ஆழ்வார் சொல்லக்கூடுமோ, சொன்னால்தான் மேலே “தோள் துணித்த ஒருவன்” என்கிற ஸ்துதிக்குச்சேராதே என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக, பூர்வத்தில் ப்ரஹ்மபரிவசநங்களை யருளிச் செய்திருர் (ஆப்பானித்யாதி). இத்தால் “தான்போலும்” என்றவிடத்தில் ஸ்வரத்தாலும் “தான்” என்கிற பதத்தாலும்-தாழ்மைதோற்றும்; “கோன்போலும்” என்றவிடத்தில் ஸ்வரத்தாலும், * கோன்பதத்தாலும் - உத்கர்ஷமும் தோற்றுமென்று முதலிகளுக்குக் கருத்து; அப்படியேயானாலுமொருகுறையில்லை; ராவணனுடைய கருத்து - “ராஜ்யத்தில் துற்றப்பட்ட தாபஸுரித்தனைபோக்கி தரணியாளரோ” என்று தன் துர்மாரத்தாலே எண்ணி யிருக்குமத்தை யதுவதித்தாராழ்வாரென்று பட்டர்க்குக் கருத்தென்றதாய்த்து. “தரணியாளன்-தான்போலு மேன்மெதிர்ந்தான்” என்று, அதுகண்டு தரித்திருப்பானாய், ராக்ஷஸராஜாவைப்போலே யெண்ணிக் கொண்டுவந்த ராவணனுடைய தோளைத் துணித்த வொருவன் என்று அத்தயாஹரித்துக்கொண்டு அர்த்தம் கண்டுகொள்வது, (இயலைக்கேளா) இயலைக்கேட்கவே.

எகசு பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, எ-பா, பொங்கிலங்கு.

சொல்லுப்பயிற்று மென்னுதே “மென்மழலை பயிற்று” என்கையால் - இவர்கள் வார்த்தையும் அவ்யக்தமதூரம் என்றதால் பலித்தவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருகிளியையித்யாகி). “மென்மழலை” என்றதால் அவ்யக்தமதூரம் தோற்றுமே, “தேன்போலும்” என்று விசேஷிப்பாரென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கற்றவித்யாகி). (சு)

மூ.—பொங்கிலங்கு புரிநூலும் தோலும் தாழ்ப்

பொல்லாத குறளுருவாய்ப் பொருந்தா வாணன்

மங்கலம்சேர் மறை வேள்வியதனுட்புக்கு

மண்ணகலம் குறையிரந்த மைந்தன்கண்மார்

கொங்கலர்ந்த மலர்க்குழலார் கொங்கை தோய்ந்த

குங்குமத்தின் குழம்பனைந்த கோலந்தன்னால்

செங்கலங்கல் வெண்மணல்மேல் தவழு நாங்குந்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு	பரிமளமானது	நாங்குந் திருத்தெற்றி யம்பலத்தென்	செங்கண்மால்,
அலர்ந்த	பரவாரின்ற	பொங்கு	அபிவ்ருத்தமான கா
மலர்	பூக்களைமுடித்த		ந்தியை யுடையதா
குழலார்	கேசங்களை யுடைய	இலங்கு	விளங்காரின்ற [ய்
	ரான பெண்களு	புரி	புரிகளை யுடைய
	டைய	தூலும்	யஜ்ஞோபவீதமும்
கொங்கை	ஸ்தநங்கள்மேல்	தோலும்	க்ருஷ்ணஜிநமும்
தோய்ந்த	படிந்திருக்கிற	தாழ்	தொங்காரிற்க
குங்குமத்தின்	குங்குமத்தினுடைய	பொல்லாத	ஸூந்தரமான
குழம்பு	சேற்றேடு	குறள் உரு	வாமந வேஷத்தையு
அலைந்த	கலந்திருக்கிற	வாய்	டையனாய்,
கோலந்தன்	அழகாலே	பொருந்தா	தன்னோடொவ்வாத
னால்			ஜந்மத்தை யுடைய
செம்	சிவந்திருக்கிற		னான
கலங்கல்	காலுஷ்யத்தை யுடை	வாணன்	மஹாபலியினுடைய
	த்தான ப்ரவாஹ	மங்கலம்	மங்களங்கள் - [ய்
	மானது	சேர்	பொருந்தி யிருப்பதா
வெண்	வெளுத்த [மேலே	மறை	வேதகோஷத்தை யு
ம்ணல்மேல்	மணற் குன்றுகள்		டையதான
தவழும்	மெள்ளமெள்ளப் பா	வேள்வியத	யாகத்தில்
	பாரின்ற	னுள்	

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, எ-பா, பொங்கிலங்கு. எகரு

புக்கு	ப்ரவேசித்து	[ருந்த	இரந்த	யாசித்த	
குறை	தனக்குக் குறையாயி	மைந்தன்	க	பாலன்கிடர்	(எ)
மண்	அகலம் பூமியை	ண்டர்			

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பொங்கிலங்கு) மிக்கிலங்காரின்ற-ஒளி விடாரின்ற திருயஜ்ஞோபவீதமும், க்ருஷ்ணஜநமும் தாழ். (பொல் லாதகுறஞருவாய்) “அழகிது” என்னில் நாட்டார் கண்ணெச்சில்படு வர் என்று, விபரீதலக்ஷணையாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்; †அன்றிக்கே, வைரூப்பத்தாலே வைத்தகண் வாங்கப்போகாதபடி யிருக்குமென்ன வுமாம். (பொருந்தாவாணன்) (க) “असुरोऽधुनाऽश्विनः - ஆஸுரம் பாவமாஸ்ரிதாஃ” என்று ஹ்ருதயம் தண்ணிதாக்கை யன்றிக்கே ஜந்ம மே தண்ணிதானவாணன். (மங்கலம்சேர்) ஸர்வேஸ்வரன் செல்லும் படியான யாகமிறே; மங்களங்கள் சேரத்தட்டில்லையிறே. (மண்ண கலம்) மஹாபலி உடையவனாய் தான் குறைவானதுயிரந்த. (மைந் தன்கண்டர்) †என்ன பிள்ளுத்தான்.

(கொங்கலர்ந்தவியாதி) பரிமளம் மாறாதேயிருந்துள்ள மலரை யுடைத்தான குழலையுடைய ஸ்தரீகளுடைய கொங்கைதோய்ந்த சூங் குமத்தினுடைய குழம்பையனைந்த கோலந்தன்னாலே, செங்கலங்கல் வெண்மணலிலே தவழநாங்கூர்; தாரை †ஸ்க்கவித்து நடந்தாப்போ லே (க) “सोऽप्रलुप्त - ஸாப்ரஸ்க்கலந்தி” என்னும்படியே... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-பிராட்டிக்காக ராவணனைக் கைகழியவிட்டானென்றார்; அப்படிப்பட்ட பிராட்டியையும் க்ருஷ்ணஜநத்தில் மறைத்துக்கொண்டு இந்த்ரனுக்காகக் கையேற்றான், அதிமாத்ர ப்ரதிகூலரை யழியச்செய்யவும் அநுகூலாபாஸரை உபாயத் தாலே வெல்லவும் வல்லனென்று வாமநாவதாரத்தை யனுஸந்திக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

குறளாயிருக்கிற வைரூப்பந்தானே ஆகர்ஷகமாகையாலே - நிர்தா ஸ்துதியென்று அர்த்தந்தரமருளிச் செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). “மைந்தன்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (என்னபிள்ளுத்தான்) என்று. (பிள்ளு) பிள்ளைத்தனம்.

*மாங்கனிகள் திரட்டுருட்டாவருநீர்ப்பொன்னியிலே அவ்வுரில் ஸ்த்ரீ ஜநங்கள் நீராட, அக்குங்குமத்தை யனைத்தத்தாலே சிவந்த கலங்கலான

எகக பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, அ-பா, சிலம்பினிடை.

வெள்ளமானது மெள்ளவருகைக்கு த்ருஷ்டார்த மருளிச்செய்கிறார் (தா
ரையித்யாதி). (எ)

மூ.—சிலம்பினிடைச்சிறுபரல்போல்பெரியமேரு

திருக்குளம்பில் கணகணப்பத்திருவாகாரம்

குலங்க நிலமடந்தைதனை யிடந்து புல்கி

கோட்டிடை வைத்தருளிய வென்கோமான்கண்டர்

இலங்கிய நான்மறையனைத்துமங்கமாறு

மேழிசையும் கேள்விகளுமெண்டிக்கெங்கும்

சிலம்பிய நற்பெருஞ்செல்வம் திகழுநாகூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இலங்கிய	விளங்காநின்ற	பெரிய மேரு	மிகவும் உயர்ந்து பெ
நால்மறைய	நாலுவகைப்பட்ட		ருத்திருக்கிற மே
னைத்தும்	ஸமஸ்த வேதங்க		ருமலையானது
	ளும் [ங்கங்களும்	திருக்குளம்	அழகிய குளம்பிலே
அங்கம் ஆறும்	வ்யாகரணத்தி ஆற	பில்	
ஏழிசையும்	ஸப்தஸ்வரங்களும்	கணகணப்ப	கணகணவென்று சம்
கேள்விகளும்	இத்தி லாஸாதிகளும்		திக்கும்படியாகவும்
	(ஆகிய இவை)	திரு	(மாற்பி லெழுந்தருளி
என்திக்கு	எட்டுத்திக்குகளில்		யிருக்கும்) பிராட்
எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களி		டியினுடைய
	ளும்	ஆகாரம்	ஸந்திவேசமானது
சிலம்பிய	சப்தியாசிற்பதாய்	குலங்க	அசையும்படியாகவும்
நல்	விலகணமாய்	இடந்து	(புரியை) குத்தியெ
பெரும்	அபரிச்சிந்நமான		டுத்து
செல்வம்	ஸம்பத்து	சிலமடந்தை	பூமிப்பிராட்டியை
திகழும்	விளங்காநின்ற	தனை	
நாகூர்த்திருத்தெற்றி	யம்பலத்தெ	புல்கி	தழுவிக்கொண்டு
ன் செங்கண்மால்,		ட்காட்டிடை	தந்தத்தின்மேல்
சிலம்பினிடை	தண்டைச் சிலம்பினு	ஈவத்தருளிய	எழுந்தருளு வித்துக்
	டைய நடுவிட்ட		கொண்ட
சிறுபரல்போ	சிறியபருக்கைபோல்	என் கோமா	என்னுடைய ஸ்வாமி
ல்		ன் கண்டர்	கிடர், (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிலம்பினிடையித்யாதி) சிலம்பினி
டைபிட்ட சிறுபரல்போல் பெரிய மஹாமேருவானது திருக்குளம்

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, கூ-பா, ஏழுலகும். ௧௯௭

பிலே (க) “**மேருகணகணயதே**” என்னும்படியே கணகணப்ப. (திருவாகாரம்குலுங்க) (உ) ***“அகலகில்லேனிறையும்”** என்று பிராட்டியிருக்குமிருப்புகு குலுங்கும்படிக்கிடாக. (நிலமடந்தை) பூமியையிடந்து அதுக்கபிமாநிநியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியைப்புகி, கோட்டிடையிலே நீலமணியழுத்தினுப்போலே வைத்த செயலாலே †யெண்ணையடிமைகொண்டவன்கிடார்.

(இலங்கியவித்யாதி) ப்ராமான்ய ப(2)லத்தாலே யொளியிடாநின்றள்ள வேதங்கள்ளும், ஆறங்கமும், ஸப்தஸ்வரங்களும், இதிஹாஸபுராணங்களும், எட்டுத்திக்குக்களும். (சிலம்பிய நற்பெருஞ்செல்வம் திசபூநாகூர் †(சப்திக்கக்கடவதாய் நன்றாய்ப்பெரியசெல்வம். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (சிலம்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே-நீளைக்காகச் செய்த செயலையும் பெரிய பிராட்டியார்க்காகச் செய்த செயலையும் சொல்லி, அவற்றோடொக்க இந்தரின் கார்யத்தைச் செய்தமையை ப்ராஸங்கிகமாகச் சொன்னார்; ஸ்ரீ பூமிநீளகளில் மத்யஸ்த்தையான பூமிப்பிராட்டியிடையாட்டத்தில் செய்த சேஷத்தத்தையு மதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, மண்ணாளந்த செயல்தானே மண்ணிடந்த செயலுக்கு ஸ்மாரகமாய் அத்தையுஸந்திக்கிறாரென்னவுமாம்.

“என்கோமான்” என்றதின் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எண்ணையடிமைகொண்டவன்) என்று.

“சிலம்பிய” என்றதினர்த்தம், (சப்திக்க) என்றது. ... (அ)

மூ.—ஏழுலகும் தாள்வரையுமெங்குமடி.

யெண்டிசையுமண்டலமுமண்டியுண்டம்

யோழையெழுந்தாழிமிருமுழிவெள்ளம்

முன்னகட்டிலொடுக்கிய வெம்மூர்த்திகண்டார்

ஊழிதொறு மூழிதொறு முயர்ந்தசெல்வத்

தோங்கிய நான்மறையனைத்தும் தாங்கு நாவர்

சேபூயர்ந்த மணிமாடம் திகழு நாகூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஊழிதொறும் காலங்கள் செல்லும்		உயர்ந்த	அபிவ்ருத்த(து)மான
ஊழிதொறும்	தொறும்	செல்வத்து	ஸம்பத்தை யுடைய
தூய்			தாய்

(க)

(உ) தி-வாய்-சு-க0-க0.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, சு-பா, சீரணிந்த. எகக

(தாங்களையுடைத்தான) என்றது - (க) “வாங்குபுத்த ஸ்ரீ” -
பாதாப்ரத்யந்த பர்வதா” என்கிறபடியே பர்வந்த பர்வதங்களை யுடைத்தா
ன வென்றபடி. “மண்டி” என்றதினர்த்தம், (மிக்கு) என்றது... (க)

மூ.—சீரணிந்த மணிமாடம் திகழுநாகூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென்செங்கண்மாலேக்

சுரணிந்த வேல் வலவனுலிராடன்

கொடிமாட மங்கையர்கோன் குறையலாளி

பாரணிந்த தொல் புகழான் கலியன் சொன்ன

பாமாலையிவை யைந்துமைந்தும் வல்லார்

சீரணிந்த வுலகத்து மன்னராகிச்

சேண்விசும்பில் வானவராய்த் திகழ்வார்தாமே. (க)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சீர்	ஸம்பத்தானது	கொடி	த்வஜங்கையுடைய
அணிந்த	அடைந்திருக்கிற	மாடம்	க்ருஹங்கள்நிறைந்த
மணி	மணிமயமான	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ள
மாடம்	க்ருஹங்கள்	கோன்	ராஜாவாய் [ர்க்கு]
திகழும்	விளங்குகின்ற	குறையல்	திருக்குறையலுரை
நாகூர்	திருநாகூரிலுள்ள	ஆளி	பரிபாலம் பண்ணு
திருத்தெற்றிய	திருத்தெற்றியம்பலமெ	மவராய்	
ம்பலத்து	ன்கிற திவ்யதேசத்	பார் அணிந்த	பூமியெங்கும் வ்யாப்
	தி லெழுந்தருளி	தமான்	
	யிருக்கிற	தொல்	ஸ்வாபாவிகமான [ன]
என்	எனக்கு ஸ்வாமியான	புகழான்	கீர்த்தியை யுடையரா
செங்கண்	சிவந்த திருக்கண்களை	கலியன்	ஆழ்வார்
	யுடைய	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மாலே	ஸர்வேஸ்வரன் விஷ்	பாமாலை	பாசரங்களுடைய ஸ
	யமாக,	ந்தர்ப்பரூபமான	
சுர் அணிந்த	சுர்மையையுடைய	இவை ஐந்துமை	இப்பத்துப் பாட்
வேல்	வேலாயுதத்தை	ந்தும்	டையும் [கள்]
வலவன்	ஆளுமவராய்	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
ஆலிநாடன்	திருவாலிநாட்டுக்கு நி	சீர் அணிந்த	ஸம்பத்தை யுடைய
	ர்வாஹிகராய்	தான	

(க) அமரகோசம்-உ-சுதி,

௭௨௦ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, சு-பா, சீரணிந்த.

உலகத்து	இந்த லோகத்தில்	வானவராய்	நித்யஸூரிகளோடு
மன்னர் ஆகி	ராஜாக்களாயிருந்து	ஒரு கோஷ்ட்டியி	
	(அநந்தரம்)	ல் அந்வயமுடைய	
சேண்விசும்	பரமபதத்தில்	வர்களாய்	[கள்.
பில்		திகழ்வார்	விளங்கப் பெறுவர்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (சீரணிந்த) ஐஸ் வர்யமணிந்த மணிமயமான மாடத்தையுடைய திருநாங்கூர்த் திருத்தெற்றியம்பலத்திலே நிற்கிற †புண்டரீகாக்ஷண ஸர்வேஸ்வரனை. (கூரணிந்த) †வேலில் கூர்மைபோலேயிருக்கும் கவிபாட்டில் கூர்மை என்கை. திருவாலிக் கு நிர்வாஹகரானவர், கொடிகளையுடைத்தான மாடங்களையுடைய திருமங்கைக்கு ராஜாவானவர், குறையலாளி. (பாரணிந்த) ‡ இட்டளத்தில் வெள்ளம்போலே பூமியெல்லாம் நெருங்கின புகழையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த பாமாலை பிவ்வையந்துமைந்தும் வல்லார். (சீரணிந்தவித்யாதி) ஐஹிகத்தி லைஸ்வர்யமும் குறைவற புஜித்து, பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளோடொரு கோவையாய் விளங்குவார். (கௌ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (சீரணிந்தவித்யாதி) அணிந்த-அடைந்த. (புண்டரீகம்) ரக்தாப்ஜம். வேலின் கூர்மை சொன்னதுக்குக் கருத்து (வேலி வித்யாதி). “குறையலாளி” என்றது-திருக்குறையலுரை யாளுமவரென்றபடி. க்ருஷ்ணாவதாரா பதாநங்களுக்கு ப்ரதிபாதகங்களைந்தும், அது கலசாத வைந்துமாக வெரு சேர்த்தி திருவுள்ளமென்னு மிடந்தோன்ற மூலஸ்த்தபதங்களையே யருளிச்செய்கிறார் (பாமாலை யித்யாதி). ... (கௌ)

ஐயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து நாலாம்பதிருமொழி முடிந்தது.

‡ இட்டளம்-நெருங்கினவிடம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - அஞ்சாந் திருமொழி
தூம்புடை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஸ்ரீஸ்ரீநிர்வாஹகனாய், ஸ்ரீஸ்ரீவாபேக்ஷிதப்ரதனாய், ஆம் ரித
†விரோதி நிரஸநிலனாய், விரோதியைப் போக்குமிடத்தில் தானே
வந்தவதரித்துப் போக்குமவன் திருமணிக்கூடத்தில் நின்றனென்று,
க்ருதஜ்ஞராகையாலே இவையெல்லாம் தமக்குச்செய்கைக்கு வந்தி
ருக்கிறனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்... .. *

அரு.—தூம்புடையின் ப்ரவேசம்.—“குன்றமும்” “சங்கையும்” “பாவ
மும்” என்கிற மூன்றுபாட்டில் ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவ
நிர்வாஹகனாய்) என்று. “கெண்டையும்” என்கிறபாட்டில் அவதாரபல
(ஃ) மான ஸ்ரீவரக்ஷகத்தவத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவாபே
க்ஷித ப்ரதனாய்) என்று. இரண்டாம்பாட்டு முதல் நானுபாட்டின் ப்ரமே
யம் (விரோதி நிரஸநிலனாய்) என்றது.

பூ.—தூம்புடைப் பனைக்கை வேழம் துயர்கெடுத்தருளி மன்னு
காம்புடைக் குன்ற மேந்திக் கடு மழை காத்த வெந்தை
பூம்புனல்பொன்னி முற்றும் புருந்து பொன்வரண்ட வெங்கும்
தேம்பொழில் கமழு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூம்புஉடை	துளைகளையுடைத்தாய்	ஏந்தி	குடையாகவேந்தி
பனை	பனை மரம்போலே	கடு	க்ருரமான
	பெருத்திருக்கிற	மழை	கல்மாரியை [ரக்ஷித்த
கை	துதிக்கையையுடைய	காத்த	தடுத்து கோகுலத்தை
வேழம்	கஜேந்த்ரராமுவானு	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி
துயர்	துக்கத்தை [டைய		யானவன்,
கெடுத்தருளி	போக்கியும்	பூ	அழியுதான
மன்னு	(பூமியிலே) பொருந்	புனல்	ஜலத்தையுடைய
	தி (வேர்பாய்ந்து)	பொன்னி	நுருக்காவேரியானது
	இருக்கிற	முற்றும்	எல்லாவிடங்களிலும்
காம்பு உகை	மூங்கில்களையுடைய	புருந்து	ப்ரவேசித்து
குன்றம்	கோவர்த்தநமலை	பொன்	(அங்குள்ள) ஸுவர்
	யை		ணங்களை

வரண்ட	தள்ளிக்கொண்டுவர,	நாங்கூர்	திருநாங்கூரி லுள்ள
எங்கும்	எல்லாப்ரதேசங்களி	திருமணிக்	திருமணிக் கூடத்தில்
	லும் [என்னவை	கூடத்தான்	எழுந்தருளி யிருக்
தேம்பொழில் நீர்நிறைந்த	சோலைக		கருண். (க)
கமழும்	பரிமளம் வீசாநின்ற		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தூம்புடையித்யாதி) துனையை யுடைத் தாய், (க) “பணைத்தாளம்மதகளிறு” என்னுமாபோலே பணைபோலே இருந்துள்ள கையையுடைய ஆனையினுடைய துயர்கெடுத்தருளி. (பணைக்கை) என்று பாடமாய்த்ததாகில் +அகப்பட்டாரை +பிபுடையற் வீசும் கையையுடைய ஆனை. இத்தால் - என்றும் மதித்துப்போந்த வித்தனை; பரிபலப்பட்டறியாத ஆனையென்று கருத்து. (மன்னுவித் யாதி) பூமியிலே வேர்பாய்ந்த +மூங்கிலையுடைத்தான மலையை ஏந்தி, பரிஹரிக்கப்போகாத மழையைக்காத்த வென்ஸ்வாயி*

(பூம்புனலித்யாதி) பூத்தபுனலையுடைத்தான பொன்னியானது. அழகியவென்றுமாம். (முற்றும்புகுந்து) ஒருகாலால் புகுருகையன் றிக்கே அடையப்பரந்துபுகுந்து. (முற்றம்) என்று பாடமாய்த்ததா கில், வெளியுள்ளவிடமெல்லாம் புகுந்து. (பொன்வரண்டவெங்கும்) +கிடந்தபொன்னை எல்லாமுருட்டிக்கொண்டு தள்ள. (தேம்பொழிவித் யாதி) நீர்மாறுதே பாய்கையாலே பொழிலானது பரிமளம் கமழா நின்ற திருநாங்கூர். (க)

அநு.—முதற்பாட்டு. (தூம்பித்யாதி) “பணைக்கை” என்று - தழைக் கை; அத்தால் - பருமனைச்சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து பலிதார்த்தம ருளிச்செய்கிறார் (அகப்பட்டாரையித்யாதி). (இடையற்) நடுவொடிய. “காம்பு” எவ்றதினர்த்தம் (மூங்கிலை) என்றது.

“வரண்ட” கொழிக்கவென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (கி டந்த வித்யாதி) (க)

மூ.—கவ்வைவாறெயிற்றுவன்பேய்க்கதிர்முலைசுவைத்திலங்கை மன்னிய விடும்பை தீரக் கடுங்கனை துரந்த வெந்தை கொவ்வைவாய்மகளிர் கொங்கைக்குவ்ருமம் கழுவிப்போந்த தெய்வநீர்க் கமழு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கவ்வை	பேரொலியை யுடை	எயிறு	பற்களையுடையளாய்
	யளாய்	வன்	க்ருரசித்தையான
வான்	வாள்போன்ற	பேய்	பூதனையினுடைய

கதிர்	(விஷம்மிக்கு) ஒளிவி	கொவ்வை	கோவைப்பழம்போ
முலை	டாகின்ற	வாய்	ன்ற
சுவைத்து	ஸ்தந்தை	வாய்	அதரத்தையுடைய
இலங்கை	அமுதுசெய்தும்	ரான	
மன்னிய	லங்கையினுடைய	மகளிர்	ஸ்தீகளுடைய
இடும்பை	ரித்யமான	கொங்கை	ஸ்தரங்களிர்மேல்
	தூர்வர்க்க ஸம்பந்த		பூசப்பட்ட
	மாடி தாரித்ய	குங்குமம்	குங்குமச்சேறுகளை
	மானது	கழுவி	அலம்பிக்கொண்டு
தீர	துலையுப்படி	போந்த	ப்ரவஹியாகின்ற
சுடும்	க்ஞரமான (கொல்ல	தெய்வம்	விலகுகுணமான
கணை	பாணங்களை [வல்ல)	நீர்	ஜலமானது
துரந்த	விட்டவனுமான	கமழும்	பரிமளியாகின்ற
எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி	நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே.	
	யானவன்,		(க)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) டயசோதைப்பிரா
டடி விக்ருதையாய் வாயாலே ஏத்துமென்றுகொண்டு அவனையுதக.
ரித்து ஆர்ப்பரவத்தையுடையளாய், வாள்போலே யிருந்த வெயிற்றை
யுடைய திண்ணிய பேய்ச்சியுடைய, விஷத்தாலே விம்மிப் புகரையு
டைய முலையைச்சுவைத்து. (இலங்கைமன்னியவிடும்பைதீர) லங்
கைக்கு நித்யமாயிருப்பதொரு தாரித்யமுண்டு - புற்று பாம்பருதா
யிருக்குமாபோலே தூர்வர்க்கமான ராகுஷஜாதி மாறாதே யிருக்கையா
கிற தாரித்யம் தீர. †ஒருருக்கு நன்மையாவது-வஸ்துபூதர்வர்த்திக்
கை; ஊருக்கு †கீழ்மையாவது - அவஸ்துக்கள் வர்த்திக்கை. (கூர)
என்று பாடமாய்த்ததாகில்-இடும்பைமிக, அத்தை அம்பாலே போக்
கின வெந்தை. (கடுங்கணைதூரந்தவெந்தை) ப்ரதிபகூத்தின்மேலே
கண் பாராதே அம்பைவிட்டவென்ஸ்வாமி. (வவ்வியவிடும்பைதீர)
என்று பாடமாய்த்ததாகில் - லங்கையைப் பற்றின தூக்கமானது
போம்படியாக. ராவணஸம்பந்தத்தால்வந்த தூக்கம் போம்படியாக.

(கொவ்வையித்யாதி) கோவைப்பழம்போலே யிருக்கிற வாயை
யுடையரான ஸ்தீகளுடைய கொங்கையிற்குங்குமத்தைக் கழுவித்
கொண்டுபோந்து †அப்ராக்குதமான நீரானது பரிமளத்தைப் புறப்
பட்டவிடாகின்றதுள்ள திருநாங்கூர். (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) ஆர் ரிதனான ஸ்ரீகஜே
ந்த்ராமூலானுக்கும் ஆய்ச்சியார்க்கும் பசுக்களுக்கும் வந்தவாபத்தைப்போ
க்கினவளவன்றியே, தனக்கும் தந்தேவியான வைதேவிக்கும் வந்தவா

எஉச பெரியதிருமொழி, ச-ப, இ-தி, ஈ-பா, மாத்தொழில்.

பத்தைப் போக்கி எனக்கு அச்சேர்த்தியை யறுபவிக்கத்தந்த உபகாரக
னென்று அதுஸந்திக்கிறோன் றுஸங்கதி.

கவ்வை - ஆர்ப்பரவமாய், அதுதானும் - ஒரு விக்குதியாலே சப்தித்
துக்கொண்டு வருகையாய், அத்தாலே - பின்னையிடத்தில் பரிவாலேவந்த
விக்குதியால் பிறந்த சப்தமாய், இது இவன் முலை சுவைக்கைக்கு ழேது
வென்று விவகித்துத் தாத்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (யசோதையித்யாதி).
ராக்ஷஸர்மாறாதே யிருக்கை ரிக்ததாரூபமான தாரிதர்யமாமோவென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (ஒருருக்கித்யாதி). (க) “சுந்நீனம் சீலீ”வரு - ஸந்த
மேரம் ததோவிது” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மஜ்ஞாநிகள் வர்த்திக்கையில்
லாமையாலே, அவஸ்துக்களிருந்தாலும் (உ) “சீய்நுந்நீயுலகா” - நேய
மஸ்தி புரீ லங்கா” என்னுமபோலே ரிக்தமான ஸ்த்தலமென்னலாமே
என்று கருத்து.

(ங) “சுந்நீ வரஜ சீய்நு-காவேரீ விரஜா ஸேயம்” என்றருக்கை
யாலே (அப்ராக்குதமான) என்றது. (உ)

மூ.—மாத்தொழில்மடங்கச் செற்று மருதிற நடந்து வந்தாள் [கை
சேத்தொழில்சிறைத்துப் பின்னைசெவ்வித்தோள் புணர்ந்தவெந்
நாத்தொழில் மறை வல்லார்கள் நயந்தறம் பயந்த வண்கைத்
தீத்தொழில் பயிலு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	கேசியென்னும் அ ஸூரனுடைய	பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டி
தொழில்	வ்யாபாரமானது	செவ்வி	அழகியதான[யுடைய
மடங்க	முடங்கும்படி	தோள்	புஜிக்களோடு [மான
செற்று	நிரலித்தும்,	புணர்ந்த	ஸம்ஸ்லேஷித்த வனு
மருது	மருதமரங்கள்	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி
இற	முறியுப்படியாக	-	யானவன்,
நடந்து	அவற்றின் நடுவே	நா தொழில்	காவினுடைய வ்யா
	போயும்		பாரமான அத்தய
வன்	த்ருடமான		நம்பண்ணப்பட்ட
தாள்	கால்களையுடைத்தான	மறை	வேதங்களை
சே	ருஷபங்களுடைய	வல்லார்கள்	கிர்வஹிக்கவல்ல பர
தொழில்	வ்யாபாரத்தை		ஹ்மணர்கள்
சிறைத்து	அழித்து	நயந்து	ஆதரித்து
		அறம்	தர்மத்தை

(ச) கை-ஆந-

(உ) ரா-ஸ-சக-உரு.

(ங)

பெரியதிருமொழி, ச-ப, இ-தி, க-பா, மாத்தொழில். ௭௨௫

பயந்த	உத்பாதித்த (செய்ய	தி தொழில்	அக்கிகர்மங்களை
வண்	உதாரமான (வல்ல)	பயிலும்	அதுஷ்ட்டியாரின்று
கை	கைகளினாலே	நாங்கூர்	த்திருமணிக் கூடத்தானே

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மாத்தொழிலித்யாதி) கேசியுடைய வ்யாபாரமடங்கும்படி நிரவித்து, நடைகற்கிறபோதே மருதுகளிற் றுப்போம்படி நடைகற்று, வலியதானையுடைத்தாயிருக்கிற சேக்களு டைய வ்யாபாரத்தை †மணற்கொட்டக மழிக்குமாபோலே யழித்து, நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய செவ்வியையடைக்கான கௌரோடே டுணர்ந்தவென்ஸ்வாமி.

நாவுக்குத் தொழிலான மறைவல்லார்கள், ஆதரித்துக்கொண்டு தார்க்கையுத்பாதித்த உதாரமான கையைக்கொண்டு தீத்தொழில்பயி லாநிற்பார்களாய்த்து. †“வ்ருத்த (வூ) வாளுய்ப்போந்தவன் வ்ருத்த (வூ) ஹீரணை” என்னுமாபோலே, தீத்தொழில் என்ற த்வரி விசேஷத்தைப்பற்றச் சொன்னவார்க்கை” என்றருளிச்செய்தார். தீ யினுடைய தொழிலென்றபடி. †அத்யயநத்தைப்பண்ணி, அத்யயநத் தாலே விதேயமாயிருக்கிற கர்மங்களை யு மதுஷ்ட்டியாரிந் பர்களாய் த்து. †அத்யயநத்தைப்பண்ணி, ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாராகையாலே ஆர்த்த (ரு) விஷயங்களிலே யிரக்கத்தையுடையராய், தர்மங்களை யுத் பாதிக்கிற உதாரமான கையைக்கொண்டு †அக்கிரயங்களையும் அது ஷ்ட்டியாரிந் பர்கள் †அவ்ஜூரினுள்ளார்க்கு அத்யயநமும் அதுஷட் டாரமும் யாத்ரையாயிருக்குமாபோலே யாய்த்து அவனுக்கு விரோ திரிசரஸநம் யாத்ரையாயிருக்கும்படி. (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (மாத்தொழிலித்யாதி) தன்மேல்வந்த வி ரோதியையும் பெரிய பிராட்டியார்க்கு வந்த விரோதியையும் போக்கின வளவு மன்றிக்கே, திர்யக் ஸத்தாவாங்களுக்கூட தனக்கும் நப்பின்னைக் கும் ப்ரதிபந்தகங்களாக அவற்றை அநாயாலே நிரவித்து நப்பின்னை யும் தானுமாயிருக்கிற சேர்த்தியை எனக்குத்தந்த வெந்தை என்கிறுரெ ன்று ஸங்கதி.

—(க) “சிற்றில் சிதைத்து” என்றப்போலே யிருக்க, “சிதைத்து” என் கையாலே யருளிச்செய்கிறார் (மணலித்யாதி).

“அறம் பயந்த” என்று சொல்லிவைத்து “தீத்தொழில்” என்னும் போது, வ்ருத்தவானென்று சொல்லினைத்து வ்ருத்தஹீர னென்றப்போ

(க) பெரி-திரு-௩-௨. † (பா) அக்கி ஜோதர்மங்களையும்.

௪௨௬ பெரியதிருமொழி, ச-ப, இ-தி, ச-பா, தாங்கரும்.

லே பரஸ்பர வ்யாஹதம்போலே யிருக்கிறதே என்னும் சங்கையைப் பீரி ஹரிக்கிரூர் (வ்ருத்தவானு யித்யாதி). (சொன்னவார்த்தை) என்ற வநநிப் பரம், அல்ல என்றொருபதம் கூட்டுவது. தீதான தொழிலென்றார்த்தமல்ல வாகிலும், தீயினுடைய தொழில் என்றபோதும் தாஹகத்வாதி குணஹீந தை ஸ்ப்புரியாதோ, 'அறம் பயந்த' என்றத்தோடே விருத்தமன்றோ வெ ன்ன வருளிச்செய்கிரூர் (அத்யயநத்தை யித்யாதி). திருமணிக்கூடத்தி லிருக்கும் வேதார்த்த விந்துக்கள் பகவத்பாரதந்தர்ய ஜ்ஞாரவான்களா யிருக்க, வேத விதேயங்களான கர்மங்களை யதுஷ்ட்டிக்கைக்கு ப்ரயோ ஜநமென்னென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (அத்யயநத்தைப் பண்ணி ஆந்ருசம் ஸ்யேத்யாதி). ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநராய் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தம் அதுஷ்ட்டிப்பர்களென்று கருத்து. எம்பெருமானுடைய வபதாரங்களிலே யீடு பட்ட விவர் அவர்களுடைய வதுஷ்ட்டாந விசேஷத்தைச் சொல்லுகைக் குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (அவ்யூரி லித்யாதி). இத் தால் - இவர்களைப்போலே எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதர்க்காகவே தன்களு டைய விரோதிகளைப் போக்கினுனென்று பரார்த்ததை தோற்றுக்கைக்கு ளிச்செய்தா ரென்றதாய்த்து (ங)

மூ.—தாங்கரும் சினத்து வன்தாள் தடக்கை மா மருப்பு வாங்கிப் பூங்குருந்தொசித்துப் புள்வாய்பிளந்தெருதடர்த்த வெந்தை மாங்கனிதுகர்ந்து மந்தி வந்து வண்டிரிய வாழைத் தீங்கனி துகரு நாக்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கு அரும்	(ஒருவரால்) பொறுக்	பூம்	பூத்திருக்கிற
	க வரிதான	குருந்து	குருந்தமரத்தை
சினத்து	கோபத்தை யுடைய	ஒசித்து	முறித்தும்
	தாய் [யதாய்	புள்	பகாஸூரனுடைய
வன் தாள்	வலிய கால்களையுடை	வாய்	வாயை
	பெருத்த து தி க்கை	பிளந்து	கிழித்தும்
	யை யுடையதுமான	எருது	ருஷெபங்களை
	ருவலயாபீடத்தினு	அடர்த்த	நெருக்கி ஸம்ஹரித்த
	டைய		வனுமான
மா	பெரிதான	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி
மருப்பு	கொம்பை		யானவன்,
வாங்கி	பிடுங்கியும்	மாங்கனி	மாம்பழங்களை

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௫-தி, ௫-பா, கருமகள். ௭௨௭

துகர்ந்த	புஜித்த	இரிய	சிதறியோடும்படியாக
மந்தி	பெண்குரங்கானது	வாழை	வாழையினுடைய
வந்து	அங்குசினும் வந்து	தீ	இனிதான
வண்டு	(மதுபாநார்த்தமாக	கனி	பழங்களை
	இழிந்த) வண்டுக	துகரும்	புஜியாநின்ற
	ளானவை	நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாங்கிய்யாதி) ஒருவரால்தாங்கவரிதான சினத்தையுடைத்தாய், வலியதானையுடைத்தாய், பெரியகையையுமு டைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தினுடைய பெரியகொம்புகளை ஆரா பாஸேந குப்பைக்கிரைபோலேவாங்கி, அடியேபிடித்துத் தலையளவும் செல்லப்பூத்து தர்சநீயமாம்படிநின்ற குருந்தை முறித்து, பகாஸு ன் வாயைக்கிழித்து, எருதுகளேழையுமுடர்த்த வென்ஸ்வாமி.

(மாங்கனி) மாம்பழத்தை புஜித்த மந்தியானது, “இனிரஸாந்தரத் தாலே போதுபோக்கவேணும்” என்றுபார்த்து, மதுபாநந்துக்காகப் புஜித்த வண்டுகளானவை சிதறிப்போம்படியாக, வாழையினுடைய இனியகனியைபுஜியாநின்றதுள்ள, அவன் விரோதிநிரஸந்தாலல்லது போதுபோக்க மாட்டாதாப்போலே யாய்த்து இவையும் ரஸாநுபவத் தாலல்லது போதுபோக்கமாட்டாதே யிருக்கும்படியும். ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தாங்கரு மித்யாதி) தனக்கும் ரப்பின்னைக் கு முள்ள விரோதிகளை நிரவரித்தமை பின்னாட்டச் செய்தே, மதுரையிற் பெண்களுக்குதவினமையு மருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“துகரும்” என்கிற வர்த்தமாநார்த்தத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்க றோர் (அவனித்யாதி). (ச)

மு.—கருமகளிலங்கையாட்டி பிலங்கொள்வாய்திறந்து தன்மேல் வருமவன் செவியும் மூக்கும் வாளினால் தடிந்த வெந்தை பெருமகள்பேதைமங்கை தன்னொடும் பிரிவிலாத திருமகள்மருவு நாங்கூர்த்த திருமணிக்கூடத்தானே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருமகள்	சண்டாள ஸ்திரீபோ ல் அதி நீசையாய்	தன்மேல் வருமவன்	தன்னுடையமேலே வந்தவளான ரூர்ப்ப
இலங்கையா ட்டி	லங்கைக்கு நிர்வாஹ கையாய்	செவியும் மூக்கும்	ணகையினுடைய காதையும்
பிலங்கொள் வாய்திறந்து	குழைபோன்ற[ண்டு] வாயைத் திறந்துகொ	வாளினால்	நாஸிகையையும் வாளாயுதத்தினால்

௨௨௮ பெரியதிருமொழி, ச-ப, இ-தி, இ-பா, கருமகள்.

தழிந்த	அறுத்துப் பொகட்ட	மங்கை	பூமிப்பிராட்டியும்
எந்நை	என்னுடைய ஸ்வாமி	தன்னொடும்	தன்னோடு
	யானவன்,	பிரிவு இலாத	விஸ்வேஷத்தை யு
பெருமகள்	நிருபாதிக ஸ்திரீத்வ		டையளாகாத (எ
	த்தை யுடையவ		ப்போதும் ஸம்ஸ்
	ளாய்		லிஷ்டையான)
பேதை	ஆஸ்நித தோஷத்தில்	திருமகள்	ஸ்ரீதேவியும் [கிற
	அஜ்ஞாநமுடைய	மருவும்	கீத்யவாஸம் பண்ணு
	ளான	நாக்கூர்த்திருமணி	க் கூடத்தானே.

வ்யா:—அஞ்சாம்பாட்டு. (கருமகள்) †தண்ணிய ஸ்திரீ, †ராவணனுடன் பிறந்தாளாகையாலே லங்கையிலுள்ளாரடையக் கொண்டாடும் படி யிருக்கிறவள், பிலம்போலே யிருக்கிற வாயைத்திறந்து. (தன்மேல்வருமவள்) †அந்நயயானவளை நோக்கி வந்தபடியாலே தன்மேலே வந்ததாயிருந்தபடி. (செவி) †ஏறிட்டுக்கொடுவந்த தூர்மாநத்தைப் போக்கித் †தானுபடியே யாக்கிவிட்டபடி. †இவளை புலிக்கிக்கு விரோதியிவளிறே என்று பிராட்டியை நலிவதாக வாயையங்காந்து கொண்டு வந்தாளாய்த்து; அவளுடைய செவியையும் மூக்கையும் வாளாலே யறுத்தவென்ஸ்வாமி.

(பெருமகள்) நிருபாதிக ஸ்திரீத்வத்தையுடையவள். (பேதைமங்கை) பிறர்குற்றமறிகைக்கு அறிவில்லாதபடி யிருக்கிறவள். ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியைச் சொன்னபடி. (தன்னொடும்பிரிவினாததிருமகள்) (க) “அகலகில்லேனிறையும்” என்கிறபடியே - ஒருகாலும் பிரியக்கடவ ளன்றிக்கேயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார். †ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் பெரியபிராட்டியாரும் நித்யவாஸம் பண்ணுநின்றுள்ள. ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கருவித்யாதி) இரண்டாம்பாட்டில் *இலங்கை வவ்விய விடும்பைகூரக் கடுங்களை துரந்ததுக்குக் காரணமான சூர்ப்பணகையின் தூர்மாநத்தைப் போக்கின செயலைச்சொல்லி, இத்தால்-அந்நயரை யநாதரித்துத் தன்னை யாசைப்பட்டார்க்கு முகங்கொடாதவ னென்னு மர்த்தத்தை எனக் கறிவித்தவ னென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(தண்ணியஸ்திரீ) சண்டாளியென்றபடி. இலங்கையாட்டி-மண்டோ தரியன்னோ; இவள் கீர்வாழகையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராவண வித்யாதி). பிராட்டிமேலென்ன வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்

(க) இ-வாய்-சு-கடு-கடு.

பெரியதிருமொழி, சு.ப, இ-தி, கூ-பா, கெண்டையும். எஉசு

செய்கிறார் (அந்நயையானவளை யித்யாதி). (ஏறிட்டுக்கொடுவந்த தூர்மா நத்தை) என்றது - காமநூபையாய்வந்து, “எனக்கெதிரில்லை” என்றிருந்த தூர்மநத்தை யென்றபடி. (தானானபடியே) முன்புத்தை ராகுஷவேஷத் துக்கடுத்த வைநூப்யம் ப்ரகாசிக்கும்படியே.

விவரணம் (இவனை யித்யாதி) தொகுத்தவர்த்தம் (பூநீபூமி யித் யாதி) (இ)

அவ. — ஆறும்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) தனக்குப் போ ராத ஜர்மங்களிலே பிறந்து ராகுஷனாவன் தானான நிலையிலே கா ணலாம்படி திருமணிக் கூடத்திலே வந்து ஸாந்திவித னானென் கிறார், *

மு. — கெண்டையும் குறளும் புள்ளும் கேழலு மரியு மாவும்
அண்டமும் சுடரு மல்லா வாற்றலுமாய வெந்தை
ஒண்டிறல் தென்னனோட வடவரசோட்டங் கண்ட
திண்டிறலாளர் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கெண்டையும்	மதஸ்யமும்	ஒண்டிறல்	மிக்க பலத்தை யுடை
குறளும்	வாமநனும் [ம்	யனாய்	
புள்ளும்	பகூபியான ஹம்ஸமு	தென்னன்	தென்தேசத்துக் கரச
கேழலும்	வராஹமும்		னான பாண்ட்யனா
அரியும்	நரலிம்ஹமும்		னவன்
மாவும்	ஹயக்ரீவனும் (ஆகிய	ஓட	ஓடும்படியாகவும்
	இவ்வவ தாரங்க	வடவரசு	பாண்ட்ய தேசத்துக்
	ளை யுடையனாய்)		கு வடக்கிலுள்ள
அண்டமும்	ப்ரஹ்மாண்டமும்		சோள தேசத்துக்
சுடரும்	ஸூர்ய சந்த்ரர்களும்		குராஜாவான சோ
அல்லா	மற்றுமுண்டான		ழனை
ஆற்றலும்	ஸ்ரேஷ்ட வஸ்துக்	ஓட்டங்கண்ட	தோற்றோடும்படி யா
	களும்		கவும் பண்ணின
ஆய	தனக் குப்ரகாரமாம்	திண்டிறலா	த்ருமான பலத்தை
	படி யெழுந்தருளி	ளர்	யுடையரான ப்ரா
	யிரு ப்பவனுமான		ஹ்மணருடைய
எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி		நாங்கூர்த் திருமணிக் கூடத்தானே.
	யானவன்,		

வ்யா. — (கெண்டையும்) மதஸ்யமும், ஸ்ரீவாமநனும், அன்ன மும், ஸ்ரீவராஹமும், நரலிம்ஹமும், ஹயக்ரீவமும், விபூதியும், கூஉ

பெரியதிருமொழி, ச-ப, இ-தி, ஏ-பா, குன்றமும். எங்க

நின்ற	நிலைநின்றவனாய்	காவும்	தோட்டங்களுந்
வெம்சடரும்	உஷ்ண கிரணனுமா	மாடமும்	க்ருஹங்களுந் (ஆசிய
	ன ஸூர்யனும்		இவற்றி லுண்டா
அல்லா நிலை மற்றுமுண்டான நகந்			ன)
ளும்	தீரங்களு	மணம்	பரிமளத்தை
	ம் (ஆசிய இவற்	கொண்டுவந்	க்ரஹித்துக் கொண்டு
	றை)	து	வந்து
ஆய	தனக்கு ப்ரகாரமாக	எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களி
	வுடையனான [வன்,		லும்
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியான	தென்றல்	மலய மாநதமான து
மன்றமும்	பெரிய வீதிகளும்	உலவும்	ஸஞ்சரியாநின்ற
வயலும்	சமுனிகளும்	நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.	

வயா.---(குன்றம்) சேதநர்க்கு போக்ய போகோபகரண போக ஸ்த்தாநங்களைப் பண்ணிக்கொடுக்கக் கடவதான மலைகளும், அவர்களுக் கு அவகாசப்ரதாநம்பண்ணுகிற ஆகாசமும், போக்யங்களைத்தரக்கடவ கான பூமியும், சைத்யத்தைப்பண்ணக்கடவதான ஜலமும், சந்த்ர னும், அவனாவந்தவவ்வலை ஆற்றுமாதித்யனும், சேதநருடைய ஜீவ ரத்துக் குறுப்பான நன்மை தீமைகளைத் தெரிவிப்பாநின்றன நகந் தங்களுமாய் நின்ற.

(மன்றமும்) மன்றிலேதானே சோலையுண்டாயிருக்குமே, வய் லிலே பொய்கைகளுமுண்டாயிருக்குமே, சோலையிலும், மாடங்களி லே ஸ்தீகளிருப்பார்களே, அவ்வோவிடங்களிலுண்டான பரிமளத் தைக் கொண்டுவந்தெங்கும் தென்றலுலாவாநின்றன வென்னுதல் ; எங்குமுண்டான பரிமளத்தைக் கொண்டுவந்துலாவாநின்றன வென் னுதல் (ஏ)

அநு --- ஏழாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) “அண்டமும் சுடரும்” என் று கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஸர்வவிர்வாஹகத்வத்தை, மேல் மூன்று பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறுரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில், இதில் சொல்லுகிற அம்சத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பரார்த்தமான வித்யாதி).

“நிலைகள்” சேதநருடைய ஸ்த்திதிக்களாய், அவற்றுக்கு ஜ்ஞாபகங் களான நகந்தீரங்களை சந்த்ர ஸூர்ய ஸமபிவ்யாஹார பலத்தாலே சொல் லலாமென்றருளிச்செய்கிறார் (சேதநருடைய வித்யாதி).

௭௩௨ பெரியதிருமொழி, சூ.ப, ௫-தி, அ-பா, சங்கையும்.

காவில் பரிமளம் சொல்லலா மித்தனை போக்கி, மன்றிலும் வயலிலும் மாடத்திலும் பரிமளப்பரஸக்தி எவ்வனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மன்றிலே யித்யாதி). ஸ்திரீகள் ஸ்வதஃ பத்மகந்திரிகளா யிருப்பரென்று கருத்து. (எங்குமுண்டான) என்றது-மன்று முதலானவிவற்றி லெங்கு முண்டான வென்றபடி... .. (எ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. (சங்கையும்) த்யாஜ்யமாயும் உபாதேயமாயும் பெளதிகமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு நியந்தாவானவனிங்கே வந்து வர்த்தியாநின்றனென்கிறார். *

மூ.—சங்கையும் துணிவும் பொய்யும் மெய்யு மித்தரணியோம்பும்

பொங்கிய முகிலு மல்லாப் பொருள்களு மாய வெந்தை

பங்கய முகுத்த தேறல் பருகிய வாளை பாயச்

செங்கயலுகளு நாகூர்த் திருமணிக்கடத்தானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சங்கையும்	ஸம்சயமும்	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி
துணிவும்	நிஸ்சயமும்		யானவன், [ஹம்]
பொய்யும்	அஸத்யமும்	பங்கயம்	தாமரைப்பூவில் நின்
மெய்யும்	ஸத்யமும்	உகுத்த	பெருகாநின்ற
இத்தரணி	இந்தபூமியை	தேறல்	கேளை
ஓம்பும்	ரக்ஷிக்கத்தக்கதாய்	பருகிய	பாரம்பண்ணின
பொங்கிய	அபிவ்ருத்தமாகா	வாளை	பெரியமீனானது [கு]
முகிலும்	மேகமும் [நின்ற	பாய	துள்ளாநிற்க, (அதுக்
அல்லா	மற்றுமுண்டான	செம்	சிவந்த
பொருள்க	வஸ்துக்களும் (ஆகிய	கயல்	சிறுமீனானது [நின்ற
ளும்	இவற்றை)	உகளும்	(அஞ்சி)குதித்து ஓடா
ஆய	நியமிக்க வல்லவனான		நாகூர்த்திருமணிக் கடத்தானே.

வ்யா.—(சங்கையும்) (க) “सङ्गयन्” ஸம்சயாத்மா விரஸ்யதி” என்கிறபடியே - விநாசத்தைப் பண்ணக்கடவதான ஸம்சயமும், துணிவும்-(உ) “वृत्तसंयुक्ता” வ்யவஸாயாத்மிகாபுத்திரோகா” என்கிற துணிவும், பொய்யும் - ப்ரயோஜநரீபேககமாகச் சொல்லும் அஹிதமான பொய்யும், ஹிதரூபமான மெய்யும். (இத்தரணியித்யாதி) ப்ரயோஜந ரீபேககமாக பூமியை ரக்ஷிக்கக்கடவதாய் ஸிஸ்த்ருதமாயிருக்கிற மேகங்களும், மற்றும் இடி மின் துடக்கமானவை எல்லாவற்றுக்கும் நியந்தாவான ஸர்வேஸ்வரன்.

(க) கீதை-சு-ச௦.

(உ) கீதை-உ-சக.

(பங்கயமித்யாதி) தாமரைப்பூவானது நிறைந்து உகுத்த தேனை
ப்பருகின வானையானது களிப்பாலேபாய, சிவந்த கயலானது அஞ்சி
ஸ்வஸ்த்தாநத்திலின்றும் பேரானின்றும். ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (சங்கையு மித்யாதி) பரார்த்தமான பதா
ர்த்தங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனில், லோகத்தில் இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்
சயிப்பார் சிலர், நிர்ஸயிப்பார் சிலர், பொய்யும் மெய்யும் சொல்லிக்கொ
ண்டு திரிவாராய் கேவல தைவிகமான வருஷ்டயாதிகளில் ஜீவிப்பாரும்
முடிவாருமாய், இப்படி நாடு கிடப்பானென்னென்கிற சங்கைக்குப் பர்
ஜாரமாக, சேதநகர்மாதுஸாரியாய் அவனே நிர்வஹிக்கிறுனென்று ஸங்
கதியை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (த்யாஜ்யமாயு மித்யாதி).

“ஓம்பும்” என்றதினர்த்தம் (ரக்ஷிக்கக் கடவதாய்) என்றது. உகுத்
த-ப்ரவஹித்த. வானை-பெரியமீன். கயல்-சிறுமீன். ... (அ)

அவ. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாவமுமித்யாதி) நிஷித்தாதுஷ்ட
டாரம், விஹிதாதுஷ்டடாரம், மோக்ஷம், மோக்ஷத்துக்கு உபயோகி
யான ஆத்மகுணங்கள், அதுக்கு விரோதியான அநாத்ம குணங்கள்,
இவற்றுக்கெல்லாம் நியந்தாவானவன் இங்கே வந்து வர்த்தியானின்றா
னென்கிறார் ... *
... ..

மூ.—பாவமு மறமும் வீடு மின்பமும் துன்பந்தானும்

கோவமு மருளு மல்லாக் குணங்களு மாய வெந்தை

மூவரி லெங்கள் மூர்த்தி யிவனென முனிவரோடு

தேவர் வந்திறைஞ்ச நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாவமும்	பாபமும்	மூவரில்	ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத் ரர்களில்
அறமும்	புண்பமும்	எங்கள்	எங்களுக்கு ஆஸ்ரய னையனான
வீடும்	மோக்ஷமும்	மூர்த்தி	ஸ்வாமியானவன்
இன்பமும்	ஸுகமும்	இவன் என	இந்த விஷ்ணுவே என்று தெளிந்து
துன்பந்தானும்	துக்கமும்	முனிவரோடு	ஸநகாதி ருஷிகளோ டு கூட [சுள்
கோவமும்	கீரோதமும்	தேவர்	இந்த்ராதி தேவதை வந்து கிட்டி [ருக்கிற
அருளும்	அதுக்ரஹமும்	இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரயிக்கும்படி யி
அல்லா	மற்றுமுள்ள	நாங்கூர்த்திருமணிக்	கூடத்தானே.
குணங்களும்	ஸத்வாதி குணங்களு ம் (ஆசிய இவற் றை) [னான		
ஆய	நிர்வஹிக்க வல்லவ		
எந்தை	என்ஸ்வாமியானவன்,		

வ்யா.—(பாவமும்) நிஷித்தாநுஷ்டாநமும், விஹிதாநுஷ்டாநமும், மோக்ஷமும், ஸுகமும், இதுதான் நிலைநில்லாமையாலே வரக் கடவதான் துக்கமும், அறிவுடையார்க்கு த்யாஜ்யமானகோபமும், ப்ரஸாதமும்; மற்றும் ஸத்வாதி குணங்களுமெல்லாம் தானென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிற வென்ஸ்வாமி.

(மூவரில்) ப்ரஹ்மாதிகளுக் கந்தராத்மாவாய் நின்றும் ஸ்வேந ரூபேணநின்று ரக்ஷித்தும் போருகையாலே ஜகத்துக்கு ப்ரதாநராயத் தோற்றுகிற மூவரில் ஸத்வப்ரகரானவெங்களுக்கு ஆஸ்ரயணியனிவ னென்று, ஸநகாதிகளோடே தேவர்கள் வந்தாஸ்ரயிக்கும்படி நிற்கிற.

அநு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (பாவமு மித்யாதி) சேதநர் ஸம்சயாதிக ளோடே கூடியிருக்கும்படி கர்மாநுகுணமாக ஈஸ்வரனே யவற்றுக்கெ ல்லாம் நிர்வாஹகருமைக்கு மூலமான க்ரியைகளுக்கும் தத்பலங்களுக் கும் நிர்வாஹகராரென்னும் சங்கையிலே; சேதநப்ரதம ப்ரயத்நாபேக்ஷை யுக்கொண்டு அவற்றுக்கு மவனே நிர்வாஹகனென்னு மர்த்தத்தை யரு ளிச்செய்கிறாரென்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கொர் (நிஷித்தாநுஷ்டாந மித்யாதி). (க)

மூ.—திங்கள் தோய் மாட நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே
மங்கையர்தலைவன் வண்டார் கலியன் வாயொலிகள் வல்லார்
பொங்கு நீருலகமாண்டு பொன்னுலகாண்டு பின்னும்
வெங்குதிர்ப் பருதிவட்டத் தூடுபோய் விளங்குவாரே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திங்கள்	ச த ர மண்டலத்தி லே (போய்)	மங்கையர்	திரு மங்கையி லுள்
தோய்	படிந்திருக்கிற	தலைவன்	ராஜாவாய் [ளார்க்கு
மாடம்	க்ருஹக்ஷேயுடைய	வண்	ஸூந்தரமான [ன
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள	தார்	மாலையை யுடையரா
திருமணிக் கூ	திருமணிக் கூடமென்	கலியன்	ஆழ்வார்
டத்தானே	கிற திவ்யதேசத்	வாய்	அருளிச்செய்த
	தி வெ முந்தருளி	ஒலிகள்	சப்த ஸந்தர்ப்பமான
	யிருக்கிற எம்பெரு		இத்தப் பத்துப்பா
	மான் விஷயமாக;	வல்லார்	ட்டையும் [கள்,
			அப்யலிக்க வல்லவர்

பொங்கு	வ்ருத்தியடையா	பின்னும்	அதுக்குமேலே
	நின்ற	வெம்கதிர்	ஸூர்யனது
நீர்	ஜலத்தையுடையஸூ	பருதிவட்டத்	மண்டலத்தினுடைய
	த்ரத்தினால் குழப்	து	
	பட்ட	ஊடுபோய்	நடுவழியாக (அர்ச்சிரா
உலகம்	பூமியை		தி மார்க்கமாகப்)
ஆண்டு	பரிபாலனம்பண்ணி		போய்
பொன் உலகு	ஸ்வர்க்கலோகத்தை	விளங்குவார்	(பரமபதத்தில்) உஜ்
ஆண்டு	அதுபவித்து		ஜ்வல ராவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திங்கள்) சந்தரபதத்தளவும் செல்ல
வோங்கின மாடங்கனையுடைத்தான திருநாகூரில் திருமணிக்கூடத்
திலேவந்து ஸந்நிஹிதனைவனை. (மங்கையர்) திருமங்கையிலுள்ளார்
க்கு ப்ரதாநர், வண்மையையுடைத்தான தாரையுடையரான ஆழ்வா
ரருளிச்செய்தவித்தை வல்லவர்கள், கடல்குழந்த பூமியையாண்டு,
ஸ்வர்க்கத்தை நிர்வஹித்து, அதுக்குமேலே ஆதித்யமண்டலத்தின்
நடுவிட்டு அர்ச்சிராதிமார்க்கமேபோய் பரமபதத்திலேசென்று ஸ்வ
ஸ்வரூபத்தைப்பெற்று உஜ்ஜ்வலராவர். (கௌ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திங்களித்யாதி) இத்திருமொழியில் ப்ரமே
யம்-ஸர்வநிர்வாஹகனவன், ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதன், விரோதி நிரஸந்
சிலன் என்கிறவை யாகையாலே, அந்தவந்த வதிகாரிகளுக்கு விரோதிநிவ்
ருத்தி பூர்வக பலப்ரதத்வம் சொல்லவேணுமென்று அதிகாரி பேதத்தைப்
பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (கடல்குழந்த வித்யாதி). (கௌ)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, க-பா, தாவளர்து. எங்ள

கீழ்த் திருமொழியோடிதுக்குச் சேர்த்தியென்னென்றால்; சரண்யனுனவன் பிராட்டிமாரோடேகூடத் திருமணிக்கூடத்திலே வர்த்தியா நின்றானென்றார்; லக்ஷ்மீபதியிறே ஆர்யணியனாவான், இங்கே சரணம்புகுகிறார். ... *

அரு.—தாவளர்தின் ப்ரவேசம்.—திருநாங்கூர் திருமணிமாடக் கோயில்துடங்கி இவ்வளவு மதுபவித்துக்கொண்டு வந்தவர், இங்கே திருக்காவளம்பாடியிலே “களைகளையே” என்று சரணம் புகுகைக்கு ஸங்கதியென்னென்னு மாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸுகுமாரராயித்யாதி). (மார்த்தவத்தாலே) என்றது-விரஜாஸலிஷ்ணுத்வத்தாலே என்கை. இத்தால்-அவயவங்கள்தோறு மதுபவிப்பாரைப்போலே அதுபவியாநிற்கச் செய்தே, அதின் மிகுதியாலே, இங்கே “இது நமக்குத் தொங்கப்புகுகிறதோ” என்னு மதிசங்கையாலே சரணம் புகுகிறோரன்றதாய்த்து. அதிசங்கையாலே கலங்கினால் ஸாதநாதுஷ்ட்டாநங்களைப் பண்ணலாகாதோ, ப்ரபத்தி பண்ணவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கடுகவிய்யாதி). விவரணம் (ஒருவிய்யாதி). (அதாசிறது) என்றது-அந்த ஸாதநமாகிற தென்றபடி. “தவ்மேவ” என்கிற அவதாரணத்தின் கருத்தை ப்ரமாணமுமே வெளியிடுகிறார் (அஹமிய்யாதி). ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தனை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்கிறார் (பித்தோபஹத விய்யாதி). இந்த வர்த்தத்துக்கு மூலமான ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (மத்யமேத்யாதி). திருமொழியின் ப்ரமேயத்தைக் காட்டுகிறார் (ஆகையாலே யிய்யாதி).

சரணம் புகுகிறாராகிப் பிராட்டி முன்னாகவிறே சரணம் புகருவது, மந்த்ரரத்ரத்திலுங்கனையிறே யிருப்பதென்னு மதிசங்கை தீர்வேனுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்த் திருமொழியோடித் திருமொழிக்கு விசேஷஸங்கதியை ப்ரஸ்நப்ரதிவசந ரூபண தர்சிப்பிக்கிறார் (கீழ்த்திருமொழியோடிய்யாதி). “கீழ்த்திருமொழியில் அஞ்சாம்பாட்டில் “தன்னெடும் பிரிவிலாத திருமகள்” என்றதுஸந்தித்தாரிறே என்று கருத்து. இத்திருமொழியில் அஞ்சாம்பாட்டிலே “மடவரல் மங்கைதனை” என்றிருக்கிறதே யென்னில்; முதற்பாட்டிலே “கண்ணனே களைகளையே” என்று சரணம்புகுருகைக்கு முன்பேயன்றோ பிராட்டியை முன்னிடவேணுமென்று திருவுள்ளம். ... *

மூ.—தாவளர்துலக முற்றும் தடமலர்ப் பொய்கை புக்கு

நாவள நவின்றங்கேத்த நாகத்தின் நடுக்கம் தீர்த்தாய்

மாவளம் பெருகி மன்னு மறையவர் வாழும் நான்கைக்

காவளம்பாடியேயே கண்ணனே களைகளையே.

(க)

௭௩அ பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, கூ-பா, தாவளந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலகம்முற்று	(ஸ்ரீ கஜேந்தராத்வா	நடுக்கம்	பயத்தை
ம்	ன்) எல்லா லோகங்	தீர்த்தாய்	போக்கினவனே!
	களைபும்	மாவளம்	அதிக ஸம்பத்தானது
தாவளந்து	தாவித்திரிந்து (அப்	பெருகி	வ்ருத்தியடைந்து
	பொழுது காணப்	மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற
தடம்	பெரிதான [பட்ட]	மறையவர்	ப்ராஹ்மணர்கள்
மலர்	பூவையுடைய	வாழும்	ஸுகமாகவர்த்திக்கு
பொய்கை	(ஒரு) மடுவிலே	நாங்கை	திருநாங்கூரிலுள்ள
புக்கு	இழிந்து	காவளம்பா	திருக் காவளம்பாடி
அங்கு	அந்தப் பொய்கையி	டி	யென்னும் திவ்யநீத
	லே (இருந்து)		சத்திலே
நா	நாவுக்கு [நாமத்தை	மேய	பொருந்திவர்த்திப்
வளம்	அலங்காரமான திரு		பவனான
நவின்று	சொல்லி [நிற்க	கண்ணனே	க்ருஷ்ணனே!
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் செய்யா	நீயே	ஆஸ்ரீத பகஷ்பாதியா
நாகத்தின்	(அந்த) ஆணையினுடை		ன நீயே
	ய	களைகண்	ரகஷகனாகவேணும்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தாவளந்தியாதி) முதலையாலே யிடர் பட்ட ஆணை தன்னை நோக்கிக்கொள்ளுதல், அம்முதலே இத்தை நோக் குதல் செய்ததோ; பாதக (பாத்த) மூனது ரகஷகமாகமாட்டாதே. அந் த ஆணையினுடைய ஸ்த்தானேயாய்த்து நான்; முதலையினுடைய ஸ்த்தா நேயாய்த்து பிறர். (தாவளந்துலகமுற்றும்) என்கிற விதுதன்னையும் ஆணை தனக்கேயாக்கி-ஒரிடத்திலே யொருபூமலர் காணுமையாலே பூ மிப்பரப்படங்கலும் தாவித்திரிந்ததென்னவுமாய்; அன்றிக்கே, திரு வுலகளந்தருளினபடியையாக்கி, பூமிப்பரப்படங்கலும் அநாயாலேந அளந்து கொண்டானென்னுதல். நீபூமியளந்துகொள்ளுகைக்கு அந்த பூமியிலுள்ளார். நாங்களேதேனும் யத்ரித்ததுண்டோ? (தாவளந்தித் யாதி) “ஒருபூமலர் காணலாமோ” என்னுமாயசையாலே பூமிப்பரப் படங்கலும் தட்டித்திரிந்து, பின்பு ஒருப்ரதேசத்திலே பெரியமலரை யுடைத்தாயிருப்பதொரு பொய்கையைக்கண்டு, அதிலே முதலையுண் டென்றறியாதே போய்ப்புக்கு அதின்வாயிலே யகப்பட்டு ஒருபோக் கடியறியாதே தமொறி, முன்பாய்ந்தால் “அம்மே” என்னுமாயோ லே பூர்வஜந்மவாஸநையாலே, நாவுக்கலங்காரமான திருநாமத்தைச்

பெரிய திருமொழி, சூப, கூ-தி, கூ-பா, தாவளந்து. எங்க

சொல்லி. (க) “நாவாயிலுண்டே நமோநாரணவென்று ஓவாதுரைக்கு முரையுண்டே” என்னக்கடவதிறே. அதுவும் (உ) “நாராயணவோ” என்றிறே கூப்பிட்டது. (அங்கு) தானகப்பட்ட பொய்கையிலே நின்று, திருநாமத்தைச்சொல்லுகிற ஆணையினுடைய அச்சத்தைப் போக்கினவனே! ஆணைதான் தனக்குதவுதல் முதலை யுந்வுதல் செய் ததோ நீயேயன்றோ மடுவின்கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்துதவினாய்.

(மாவளம்) நிரவதிக ஸம்பத்தானது, ஆற்றுவாயில்நீர் மேன்மேல் நெடுகுமாரோலே பெருகிவாராநிற்பதாய், அது தனக்கொரு விச்சேத மின்றிக்கே யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர், வேதைகஸமதிகம்பனானவனைக் கண்ணுலேகண்டு வர்த்திக்கிற திருநாங்குரில் திருக்காவளம்பாடியிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற க்ருஷ்ணானவனே! (மேய) அவதாரங்களில் வ்யாவ்ருத்தி, ஓரோகாலவிசேஷங்களிலேயாய் தீர்த்தம் ப்ராஸாதித்த தென்னாமே, நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (கண்ணனேகளைகண்ணியே) உன்னை யுகந்தாரைவிடமாட்டாதே வர்த்திக்கிற நீயே ரக்ஷகனாகவே ணும். அவன் (க) “ஸ்ரீ கீர்த்தி - மாமேகம்” என்றவார்த்தை இவர்தா மேயருளிச்செய்கிறார். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தாவளந்தியாதி) “கண்ணனேகளைகண்ணியே” என்று சரணம் புகுகிறவிடத்தில் ஸ்ரீகஜேந்த்ரரக்ஷணம் சொல்லுகைக்கு உபயோகம் காட்டுகிறார் (முதலையாலே யித்யாதி). (பிறர்) என்றவநந்தரம், ஆகையாலே நீயே களைகண்ணுகிறார் என்று கூட்டுவது.

திருவுலகளந்த வபதாந்தத்தைச் சொன்னதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (நீபூமியித்யாதி). நாவுக்கலங்காரமோ திருநாமமென்ன வரு ளிச்செய்கிறார் (நாவாயிலித்யாதி). வாயில் நாவுண்டே அதுக்குத்தான் உரையுண்டே என்று தோற்றுகையாலே நாவுக்கலங்காரமாமென்று திரு வுள்ளம். ஸ்ரீகஜேந்த்ராம்வானும் ஆதிமூலமென்று கூப்பிட்டதென்றன் றோ ப்ரஸித்தி, நாராயணசப்தத்தாலே கூப்பிட்டதோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அதுவு மித்யாதி).

“மன்னும்” என்றதின் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அது தனக்கித் த்யாதி). “கண்ணன்” என்றத்தால்-நீ சொன்னவர்த்தத்தையே யுனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டிற்றே! என்னும் தாத்பர்யத்தை ஸ்ப்புரிப்பித் திறார் (அவனித்யாதி) (க)

(க) கூ-திரு-கூறு.

(உ) சிறிய திரு-ஐஓ...

(ஈ) கீ-கஅ-கூகூ.

எசு0 பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, உ-பா, மண்ணிடந்து.

மூ.—மண்ணிடந்தேனமாகி மாவலி வலி தொலைப்பான்

விண்ணாவர் வேண்டச் சென்று வேள்வியிற் குறையிரந்தாய்

துண்ணென மாற்றார் தம்மைத் துலைத்தவர் நாகைமேய

கண்ணனே காவளந்தண் பாடியாய் களைகளியே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எனமாகி	ஆதிவராஹ மாய்க் கொண்டு	துலைத்தவர்	ஸம்ஹரித்த வீரர்கள் வர்த்திக்கிற
மண்	அண்டபித்தியி லமுந் தின பூமியை	நாகை	திருநாங்கூரில்
இடந்து	சூத்தியெடுத்து	காவளந்தண்	திருக்காவளம் பாடி
மாவலி	மஹாபலியினுடைய	பாடியாய்	யென்னும் திவ்ய தேசத்தில் ஸந்நிஹி
வீலி	பலத்தை		தனையிருப்பவனே!
தொலைப்பான்	போக்கு கைக்காக	மொ	(அந்ததிவ்ய தேசத்தி
விண்ணாவர்	தேவர்கள்		ல்) நித்யவாஸம் ப
வேண்ட.	ப்ரார்த்திக்க		ண்ணுமவனான
சென்று	போய் [தில்	கண்ணனே	க்ருஷ்ணனே! [ஊர்
வேள்வியில்	(அவனுடைய) யாகத்	நீயேகளைகண் நீயே	ரக்ஷகனாகவே
குறை	தனக்குக் குறையாயி	காவளந்தண்பாடி	யென்று-கா-சோ
	ருந்த பூமியை		லைகளுடைய, வளம்-ஸம்ருத்தி
இரந்தாய்	யாசித்தவனே!		யினாலே, தண்-குளிர்த்திருக்கி
துண்ணென	சீக்ரமாக		ற, பாடி - திவ்யதேசம் என்று
மாற்றார் தம்	சத்ருக்களை		சப்தார்த்தம் கண்டுகொள்
மை			வது. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மண்ணிடந்தேனமாகி) காவலாக இட்டுவைத்த கடல்தானே பாதக (பாப) மானவாறே நீருக்கும் சேற்றுக்கு மிருயாத வடிவைக்கொண்டு பூமியை யிடந்தெடுத்தது. (மாவலி வலிதொலைப்பான்) மஹாபலி பக்கவிலே ஒளதார்யமென்றொரு குணம் கிடக்கையாலே, ராவணதிகளைப்போலே தலையை யறுக்கவேண்டிற்றில்லை; ஆனாலும், தேவர்களை நெருக்குகையாலே, ராவணன்செய் வுண்டாயிருந்தது; நிரவிக்கவேண்டி யிருக்கச்செய்தே மாட்டிற்றி லன்; அவனை யழிக்கமாட்டாதே தன்னையழித்தானாய்த்து. கொடுத்த வளர்த்தகையைக்கொண்டு தானிரந்தானாய்த்து, மஹாபலியினுடைய மடுக்கை யழிக்கக்கூக, அவனுலே நோவுபட்ட தேவர்களர்த்திக்க. (சென்று) அவனுடைய யஜ்ஞவாடத்திலேசென்று, (வேள்வியில்)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, ந-பா, உருத்தெழு. எச்சு

தனியிருப்பிலன்றிக்கே, (குறையிரந்தாய்) ஆவாப்த ஸமஸ்தகாமனான தான் குறைப்பட்டிரந்தானாய்த்து, தேவர்கள் குறை கண்டவாறே, தான் குறைவாளையிரந்தானாய்த்து.

(துண்ணெனவித்யாதி) அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு இந்த்ராதிகள் படியில்லையாய்த்து. அவனை இரப்பாளனுக்கித் தாங்கள் வயிறு வளரர்களாய்த்து. மஹாராஜரைப்போலே தங்களை யுழியமாறினோக்குவர்கள். (க) ஷேக்ஸ்பீரஸுட்கு ஸ்ரேஷ் ஸ்ரீமஹாநாதேவாஸ்து - அதஹரிவரநாதே ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம் நிசிசரபதி மாக்ஷை யோஜயித்வா ஸ்ரமேண" அவன் கண்டறியாத பயத்தோடே துணுக்கென்னும்படி பண்ணி. (காவளந்தண்பாடியாய்க்களைகணியே) அவ்வூரிலுள்ளாரிலே யொருவனுய்ப் புகுந்திருக்கிற நீயே யெனக்கு ரகசங்கைவேணும். (உ)

எசுஉ பெரியதிருமொழி, ச.ப, சு.தி, ந.பா, உருத்தெழு.

உருவ	நன்றாகத் தைக்கும்ப	பருத்து	பருமனாய்க்கொண்டு
	டியாக	எழு	முனையாபின்ற [வும்]
ஒட்டி	ப்ரயோகித்து	பலவும்	பலாமரத்தி னுடைய
சுருத்துடை	உன் திருவுள்ளத்துக்	மாவும்	மாமரங்க ளுடையவும்
	கு விஷயமாய்	பழம்	பழங்களானவை
தம்பிக்கு	(அந்த வாலியினுடை	விழந்து	கீழே விழந்து
	ய)தம்பியானமஹா	ஒழுகும்	தேன் வெ ள்ளமிடா
	ராஜர்க்கு		நின்ற
இன்பம்	ஸுகாவஹமாய்	நாங்கைக் காவளந்தன	பாடி.
சுதிர்	தேஜஸ்தை யுடைந்	யாய்!	
முடி	கிரீடத்தையும் [தான	கருத்தனே	ஸமர்த்தனாவனே!
அரசு	ராஜ்யத்தையும் [னே!	கணைகண்ணீயே.	(ந)
அளித்தாய்	க்ருபை பண்ணினவ		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (உருத்தியாதி) உருவென்று - சிற்
 தம். (க) வெஞ்சினத்தவேழ வெண்மருப்பொசித்துருத்தமாகஞ்சனை
 க்கடந்து” என்றதிதே. மிக்கசீற்றத்தை யுடையனும், “அகாலத்திலே
 வந்துஅறைகூறுகிறவன்றூர்” என்று பெரிய கிளர்த்தியோடே வந்
 து தோற்றின. (வாலிமார்விலொருகணையுருவவோட்டி) விட்டார் விட்
 டவம்புகளடங்கலும் வாய்மடிந்து போமித்தனையாய், தனக்கோரழி
 வில்லாதபடியிருக்கிற வாலியுடைய திண்ணிய மார்விலே (உ) “உக்
 ன்ஸுக்ஷண-ஏகேந மஹேஷுணா” என்கிறபடியே-கைக்கெட்டிற்றோ
 ரம்பைவாங்கி மறுபாடுருவத் தைக்கும்படி விட்டு. ஓசழக்காக விட்ட
 வம்புதானே மறுபாடுருவும்படி நடத்தி. (கருத்தியாதி) வாலிசெலு
 த்திப்போந்த ராஜ்யத்தை அப்படி நடத்துகைக்கிடான கருத்தையு
 டையவனென்னுதல்; வாலிபோர்கேட்க வரமடைந்து கிடந்த ஸுகூர்
 வன்றன்னையே. (ந) “ஸுக்ஷீ விஜயங்குஸ்த்-நகாங்கேஷ விஜயம் க்ருஷ்ணா”
 என்னச் செய்தேயிதே பின்னையுமவர்களை ஜயிப்பித்தது. உன்திருவு
 ள்ளமுடைய மஹாராஜர்க்கென்றுமாம். (ச) [சுக்ருஷீ - ததாராஜ்யே]
 லிம்ஹம்நின்ற முழஞ்சிலே மான்பேடையைக் கொடுபுக்கு நிறுத்தி
 னைப்போலே யாய்த்து. [சுக்ருஷீ-ராகவ:] அளவுடையார் அளவில்லா
 தார் என்றொருவாசியின்றிக்கே, ஆரேனுமாகத் தாங்கள் கொடுத்தாரது
 ராஜ்யமாம்படி மதிப்புடைய குடியிலே பிறந்தவர்.

(க) தி-ச-வி-சந.

(உ) ரா-பா-க-சு-சு.

(ந) கி-க-நஉ.

(ச) ரா-பா-க-எஓ.

பெரியதிருமொழி, ௪-ப, ௬-தி, ௩-பா, உருத்தெழு. எசங்

(க) “[ஸ்ரீமதா ராஜராஜேந ஸங்காயாமபிஷேசித?] என்றார்களிறே அவன்றன் பரிகரமான சுக ஸாரணர் தாங்களே. [ஸ்ரீமதா - ஸ்ரீமதா] உனக்கு முடிதந்த ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஐஸ்வர்யம் போலன்றிக்கே, ஊற்றுமாறுதஸம்பத்துடையவனாலேகாண் அவன் முடிபெற்றது. [ராஜராஜேந-உனக்கு முடிதந்தவர்களுக்கு முடிகொடுக்கப் பிறந்தவனாலே காண். [ஸ்ரீமதா - ஸங்காயாமபிஷேசித?] இனி உனக்கு ஒருகுடியிருப்புத் தேடிக்கொள்ளாய். அவன்பரிகரமாயிருந்துவைத்து அவன் மிடுக்கையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் காணுகிறக்கச்செய்தே இப்படி சொல்லுகைக் கடி-அவர் கையும் வில்லும் கண்டுபோந்த நாளனுமையாலே; “இக் கொசுரு நம்மை என்செய்யப்புகாநின்றதோ” என்று இவன் மதிப்பற நினைத்திருந்தபடியாலே. (இன்பக்கதிர் முடியாசனித்தாய்) இன்பத்தை விளைப்பதாய் ஆனந்தாவஹமாய் மதிப்புடைத்தான முடியையும் அதுக்கு விஷயமான ராஜ்யத்தையும் கொடுத்தருளினாய்.

(பருத்தித்தாதி) ஸ்ரீவாமரன்படியாய்த்து அங்குள்ளவையெல்லாமிருப்பது. அதாவது-தோற்றத்தில் காரியப்பாமிண்டா யிருக்கை. (பழம்) போ (ஃ) க்யம் குறைவற்று போக்தாக்கள் தேட்டமாயாய்த்திருப்பது. (கருத்தனே) அசக்தன்சக்தனையன்றோ அபாஸ்யமாகப்பற்றுவது. (காவளந்தண்) இப்படி சக்தனான நீயே ஸந்நிஹிதனான பின்பு நீயே ரக்ஷகனாகவேனும் (௩)

அரு.—முன்றும்பாட்டு. (உருத்தித்தாதி) ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆர்த்தியும் மண்ணிலுடைய விலக்காமையும் இந்த்ரனுடைய விலக்காமையும் பற்றுசாகரகூலித்தவளவன்றிக்கே, விரோதியான வாலியின் ப(2) லமும் பெருமாளுடைய ஸௌகுமார்யமும்கண்டு இவர் ரக்ஷகராகமாட்டாரென்றிருந்த மஹாராஜருக்கும், † மழுவேந்திக்கொடுத்தாதினும் அவர் விரோதியைப்போக்கின வபதாரந்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“உருத்து” என்றது சீற்றத்தைச் சொன்னவிடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வெஞ்சினத்த வித்தாதி). வாலிமாளக் கணையைப் பொகட்டென்னுதே, “மார்வில்” என்றும் “ஒருகணை” என்றும் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (விட்டாரித்தாதி). (ஒசழக்காக) அஸ்ரத்தையாக. யோ ஜநாந்தர மருளிச்செய்யக் கோலி தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வாலியித்

(க) ரா-பு-2-அ-2-அ. † மழுவேந்துகை-ஸத்யம்பண்ணுகை.

எசுசு பெரியதிருமொழி, ச-ப, கா-தி, ச-பா, முனைமுகத்து.

யாதி). (தன்னையே) என்ற வந்ததாம், ஆளாக்கி ஜயிப்பித்தாய் என்று சேஷம். இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் (நகாங்கேஷ விஜயம்த்யாதி). அர்த்தார்த ரந்தன்னைய ருளிச்செய்கிறார் (உன்னித்த்யாதி). இந்த விரண்டாமர்த்தத் துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (தத்ராஜ்ய இத்யாதி). “ஸ்ருநீதஸீக த்ராஜீ ராஹு: ப்ரத்யஸாநயத்” - ஸுகீரீவமேவ தத்ராஜ்யே ராகவ: ப்ரத்யபாதயத்”.

வாசிலையாதே தமக்கிஷ்டமாணரை ராஜ்யத்தில் வைத்தமைகண்ட விடமுண்டோ வென்ன (ஸ்ரீமதேத்த்யாதி). (அடி) என்ற வந்ததாம், என்னென்னில் என்று சேஷம். “கதிர்” தேஜஸ்ஸாய், அத்தாலே-மதிக்கப் பட்டவென்று பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மதிப்புடைத்தான்) என்று.

முளைத்தன்றோ பருக்கவேண்டவது, பருத்த முளைக்காமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவரமந நித்த்யாதி). தோற்றத்தில் காரியப்பாடுண்டாகையாவது-வாமனன்தான் பிறந்தவுடனே வளர்ந்தாப்போலே, இவையும் முளைத்தவுடனே ப (அ) ல பர்யந்தமாகை... .. (ந)

மூ.—முனைமுகத்தரக்கன்மாளமுடிகள் பத்தறுத்து வீழ்த்தாங் கணையவற் கினையவற்கே யரசளித்தருளினனே
கணைகளில் கயல்கள் பாயச்சுரும்பு தேனுகருநாங்கைக்
கணைகழல் காவளந்தண்பாடியாய் கணைகளீயே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனைமுகத்து	போர்முகத்திலே	கணைகளில்	நீர்நிலைகளில்
அரக்கன்	ராவணன்	கயல்கள்	மதஸ்யங்கள்
மாற	முடியும்படியாக	பாய	(பயந்து) அப்புறத்தே
பத்துமுடிகள்	(அவனுடைய) பத்து		ஒடும்படியாக
	த்தலைகளையும்	சுரும்பு	வண்டுகளானவை
அறுத்து	சேதித்து [ணி]	தேன்	மதுவை
வீழ்த்து	கீழே விழும்படிபண்	துகரும்	(ஆரவாரத்துடனே)
ஆங்கு	அந்தவிடத்திலே		பாநம் பண்ணுகின்
அணையவற்கு	அப்படிப்பட்ட ராவ	நாங்கைக்காவளந்தண்பாடியாய்!	[ந
	ணனுக்கு	கணை	ஒலியாகின்ற
இனையவற்கே	தம்பியான விபீஷண	கழல்	வீரத்தண்டையை யு
அரசு	ராஜ்யத்தை [னுக்கே		டையவனே!
அளித்தருளி	க்ருபை பண்ணினவ	கணைகண்ணீயே.	(ச)
னானே	னே!		

பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, ச-பா, முனைமுகத்து. எசுடு

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. — (முனைமுகத்து) பூசல் நெற்றியிலே (அரக்கன்மாள்) வஞ்சகந்தாலே பொருதழிக்கப் பார்க்கும்வர்கள் தங்களைப்போலன்றியே, பூசல்நெற்றியிலே அவனழியும்படியாக, (முடிகள் புத்தறுத்து வீழ்த்து) தலைகளையறுத்து ஹோமம்பண்ணி அவ்வழியாலே பூண்கட்டின தலைகளையறுத்து விழவிட்டு. (ஆங்கு) அந்தபுத்த பூமிதன்னிலே, உயிரையுமுடலையும் பிரித்தாப்போலே இருவரு மிட ண்டிடத்திலேயாம்படி ப்ராதிசுல்யத்திலே கைவளர்ந்த அப்படிப் பட்டவனுக் கினையவனுக்கே, (அரசளித்தருளினானே) ராஜத்ரோஹத் தைப்பார்த்தால் ஸம்பந்தமுள்ள விடமெங்கு மழியச்செய்யவேண்டி யிருக்க, அவன் தம்பிக்கே கொடுத்தானாய்த்து. அவன்றானும், தோஷ த்துக்கு (க) “ॐ”-தன்யாஹ மதுஜோ ப்ராதா” என் றிறே சொல்லுவது. மஹாராஜரூபப்பாடிட்ட வரந்தரம் அந்த பீ ரியிலே நெஞ்சு செல்லாதே, “ஆர்பின்னே பிறந்தவென்னை இப்படி யருளப்பாடிடுவது” என்று அதிலே தரைப்பட்டானிறே.

(சுனை)சுனைகளிலே வர்த்தியாநின்றனாள் கயல்களானவை, சுரும் புகள் மதுபாசம் பண்ணுகிறபோதை ஆர்ப்பரவத்தை யதுஸந்தித்து, தன்மேலே விழுுகிறனவாகக்கொண்டு பாயாநின்றனாள் திருநாங்குரி லே. (சுனையித்யாதி) ஆபரணவொலியைச் சொல்லுதல்; செறிந்த வீரக்கழலை யுடையவென்னுதல். (உ) “ॐ”-தன்யாஹ மதுஜோ ப்ராதா” என்கிறபடியே ரக்ஷிக்கக்கூடாக வீரக்கழலிட்டு அதுக்கூடாக ஸந்நிஹிதனுமாயிருக்கிற உன்னையொழிய வெனக்கபாழ்ந்தமுண்டோ? (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (முனையித்யாதி) வாலியை யெதிரிடாதே ஒளியம்பாலேயழித்து அவன் தம்பிக் கரசளித்த வளவன்றியே, எதிரம்பு கோத்துப்பூசல் தலையிலே வெற்றிபெற்று அவன் தம்பிக் கரசளித்த வப தாரத்தை யதுஸந்தித்து சரணம் புகுகிறுரென்று ஸங்கதி.

அரக்கன் மாளப்பண்ணி என்ன வமைந்திருக்க, “முடிகள் புத்தறுத் து வீழ்த்து” என்று இத்தனை யருளிச்செய்கையாலே தோற்றின துஷ்கர தையை யுபபாதிக்கிறார் (தலைகளை யித்யாதி). “ஆங்கு” என்ற துக்கு-அந்த புத்தரங்கத்தில் நின்ற தம்மோடொத்தவர்கென்று சுப்தா ர்த்தமாய், அதாவது-தாமவனுடைய உடலையு முயிரையும் பிரித்தாப்போ லே (க) “ॐ”-தன்யாஹ மதுஜோ ப்ராதா” என்கிறபடியே ரக்ஷிக்கக்கூடாக வீரக்கழலிட்டு அதுக்கூடாக ஸந்நிஹிதனுமாயிருக்கிற உன்னையொழிய வெனக்கபாழ்ந்தமுண்டோ? (ச)

(க) ரா-யு-க-எ-க-உ.

(உ) ரா-யு-க-அ-ந-ந.

(ந) ரா-இ-உ-எ-ந-க.

எசுசு பெரிய திருமொழி, ச-ப, சு-தி, ரு-பா, படவரவு.

யான பிராட்டியையும் தம்மையும் பிரித்த ராஜத்ரோஹிக்கென்று கருத் தாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அந்த வித்யாதி). (க) **வேதிகாஸ்து ஸ்ரீ** **சு - விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா** என்று அவரைக் கொண்டாடி யிருக்க, குற்றந்தோன்ற தத்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டுச் சொல்லுகை சேருமே வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவன்ருனுமித்யாதி). தாம் சரணம்புகுகிறவ ராகையாலே தமக்கு த்ருஷ்டாந்த பூதரிடத்தில் குணந்தன்னைச் சொல் லாரிதே; அவர் கருத்தையே சொல்லவருக்குமென்று கருத்து. தோஷாது ஸந்தாநமானவழி எங்ஙனே, ஸ்வரூபகதநமாக வொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மஹாராஜரித்யாதி). அபயப்ரதாநாநந்தரம் தத்ஸம் பந்தத்தைச் சொல்லுகைக்கு தோஷாதுஸந்தாநம் விநா சொல்லவொண் னாதென்று திருவுள்ளம்.

சரும்புகள்-வண்டுக்கள். கணையாநின்றுள்ள, கழல்-திருவடிகளை யுடை யவென்று கீழருளிச்செய்த பதவ்யத்துக் கர்த்தாந்தரம் (செறிந்தவித் யாதி). (ச)
மூ.—படவரவுச்சிதன்மேல் பாய்ந்து பன்னடங்கள்செய்து

மடவரல்மங்கை தன்னை மார்வகத்திருத்தினுனே

தடவரை தங்கு மாடத் தகு புகழ் நாங்கைமேய

கடவுளே காவளந்தண் பாடியாய் களைகணியே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
படம்	(விரிக்கப்பட்ட)படம்	திருத்தினு	நித்யமாக வைத்தவ
	களையுடைய னுன	னே	னே!
அரவு	காளியனுடைய	தடம்	விசாலமான
உச்சிதன்மே	சிரஸ்வலி	வரை	பர்வதங்கள் போன்ற
ல்		மாடம்	மாளிகைகள்
பாய்ந்து	குதித்து	தங்கு	தங்காநிற்பதாய்
பலநடங்கள்	அநேக விதங்களான	தகு	தகுதியான
	நர்த்தநங்களை	புகழ்	கீர்த்தியானது
செய்து	பண்ணி [வளாய்	மேய	சேர்ந்திருக்கிற
மடவரல்	மடப்பத்தை யுடைய		
மங்கைதன்னை	நித்யமெனவந முடை		
	யளான பெரிய பி		நாங்கைகாவளந்தண்பாடியாய்!
	ராட்டியை	கடவுளே	ஸ்ரீவாதிகளே!
மார்வகத்து	திருமார்பிலே	களைகணியே.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு, (படவரவித்யாதி) மடுவின்கரையிலே சென்று உவப்புத்தட்டி ஆர்த்துக்கொண்டபோது, “ஆர்தான் என்கல

பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, கூ-பா, மல்லரை. எசுள

விருக்கையில் நின்று என்னைத் துரந்துவருகிறவன்” என்று சீறி, படம் விரித்துக்கொண்டு வந்துதோற்றின காளியனுடைய உச்சியிலே இலக்காகப்பாய்ந்து, பரதசாஸ்த்ரத்தில் இத்தைக்கொண்டே இன்னும் வேண்டும் லக்ஷணங்களெழுதிக்கொள்ளலாம்படி பலவகைப்பட்ட கூத்துக்களையாடி. (மடவரல்மங்கைதன்னை) ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணத்துக்கும் அநாஸ்ரிதஸம்ஹாரத்துக்கு முறுப்பாகப் பிராட்டியோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷமாய்ச் செல்லாநிற்கும்; அன்றியே, அவளோடணைகைக்கிடான ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவன்கிடர் ப்ரதிகூலனான காளியன் தலையிலே பாய்ந்தானென்னுதல். ஆத்மகுணோபேதையாய் நித்ய யௌவந ஸ்வபாவையான பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே வைத்தவனே!

(தடவரையித்யாதி) அவ்வூரில் மாடங்களைக்கண்டால் குலகிரிகள் தீஸ்த்த (தீஸ்) மாம்படியிருக்குமாய்த்து. அன்றிக்கே, தடவரை போலே யிருந்துள்ள மாடங்கள் தங்காநிற்பதாய், சொன்னசொன்ன ஏற்றங்களெல்லாம் தகும்படி யிருக்கிற திருநாகூரில். (கடவுளே) கடவுளென்று - பரதேவதையென்றபடியாய், ஸர்வாதிகுண ஸர்வேஸ்வரனே! ஸர்வாதிகுண நீயே ஸர்வநிஹிதனுமாயிருக்க நான் வேறொருவரைத் தேடிப்போகவோ? (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (படவரவித்யாதி) கீழெல்லாம்-ஆஸ்ரிதர்க்கு விரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷித்தபடி சொன்னார்; அவ்வளவன்றிக்கே, எதிரிட்ட ஜந்துவே சரணமடையும்படி பண்ணி அதுக்கு சரண்யானாயென்று அவ்வபதாநத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம்புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

அரவானபோதே படமுண்டாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (மடுவித்யாதி). (உவப்புத்தட்டி) ஹர்ஷித்துக்கொண்டு. (துரந்து) துடர்ந்து. உச்சிமேலென்னுதே, “உச்சிதன்மேல்” என்கையாலே அதின் நடுவே யென்று தோற்றி, அதின்பலிதார்த்தம் (இலக்காக) என்றது. (௫)

மூ.—மல்லரை யட்டு மாளக் கஞ்சனை மலைந்து கொன்று

பல்லரசவிரந்து வீழப் பாரதப்போர் முடித்தாய்

நல்லரண் காவின் நீழல் நறை கமழ் நாங்கைமேய

கல்லரண் காவளந்தண் பாடியாய் களைமணியே.

(கூ)

எசுஅ பெரியதிருமொழி, ச-ப, கா-தி, கூ-பா, மல்லரை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லரை	சாணூராகி மல்லவர்	அரண்	அழகை (நிழலை)
	கத்தை		டைத்தான
அட்டு	யுத்தம்பண்ணி	காவின்	சோலைகளுடைய
மாள்	முடியச்செய்தும்	நீழல்	நிழலிலே
கஞ்சனை	கம்ஸனை	நறை	பரிமளமானது
மலைந்து	எதிரிட்டு	கமழ்	வாஸியாநின்ற
கொன்று	ஸம்ஹரித்தும்	நாங்கை	திருநாங்கூரிலே
பல் அரசு	அநேகக்ஷத்ரியர்களை	மேய	பொருந்தி வர்த்திக்
அவிந்து வீழ	நசித்துப் போம்படி		கிற
	யாக	கல்	த்ருடமான
பாரதம்போர்	பாரதயுத்தத்தை	அரண்	ரக்ஷையையுடைய
முடித்தாய்	நிறைவேற்றினவனே!		னாய்க் கொண்டு
நல்	விலக்ஷணமான (நெ	காவளந்தண்பாடியாய்!	களைகண்
	ருங்கிய)	நீயே.	(கூ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மல்லரையட்டுமாள) பெரிய கிளர்த்தி யோடேவந்து தோற்றின சாணூரமுஷ்டிகாதி மல்லவர்க்கத்தைப் பொருது, இளைப்பித்து விடுகையனறிக்கே முடியும்படி யழியச்செய்து, மல்லர் முடிந்தார்களென்று கேட்டவநந்தரம், பெரியசிறந்ததோடே வந்து தோற்றின கம்ஸனை யெதிரிட்டுச் சென்றுகொன்று, இது பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பு செய்த காரியம்; இனிமேல் பருவம் நிரம்பினபின்பு செய்தகாரியம் சொல்லுகிறது. (பல்லரசித்யாதி) தூர்வர்க்க மடையக்கூடு கொண்டதாய்த்து. தூர்யோதநாதிகளோடே க்ஷத்ரிய ரென்று பேர்பெற்றாரடங்கலும் முடிந்துபோம்படியாக பாரதஸமரத் தை நடத்தி பூபாரத்தைப் போக்கினவனே!

(நல்லரணித்யாதி) செமிந்த நிழலையுடைத்தான சோலைநிழலிலே (க) “ஸ்ரீஸ்து-ஸர்வகந்த” என்கிறவஸ்து நியதவாஸம் பண்ணுகிற தேசமென்று தோற்றும்படி மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தா யிருக்கிற திருநாங்கூரில். (கல்லரண்) இவருடைய உபாயம் ஸுரக்ஷிதமாகப்பெற்றதாய்த்து. ஸுரக்ஷிதமான உபாயத்தைவிட்டு வேறேயொன்றைத் தேடிப்போகவோ? (கூ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மல்லரையித்யாதி) ஒரு காளியரக்ஷணம் மாந்தர மன்றியே, பொறைக்கு உவாத்தாய் குற்றங்களைக்காட்டக்கடவளஸ்ஸாத ஸர்

(க) சாந்திரா-க-கச.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, கா-தி, எ-பா, மூத்தவற்கு. எச்சு.

வம் ஸஷைக்கும் பொறுக்கவொண்ணாதபடி ஸ்வாமித்ரோஹிகளமிக்கபடி யாலே தானே சென்று முறையிட்ட பூமிக்காக வந்து பிறந்து, இளம்பரு வமே பிடித்துச்செய்த வபதாநங்களைச் சுருக்கி யறுஸந்தித்துக்கொண்டு, “கண்ணனே களைகண்” என்றத்தை ஸ்திரீகரித்து சரணம் புகுகிருரென் று ஸங்கதி.

நல்லவரணயிருக்கிற காவினுடைய நிழலில், நிறை-பரிமளமானது, கமழாநின்றுள்ள நாங்கையென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (செறிந்த வித்யாதி). (சு)

மூ.—மூத்தவற்காசுவேண்டி முன்பு தூதெழுந்தருளி
மாத்தமர் பாகன்வீழ மதகரி மருப்பொசித்தாய்
பூத்தமர் சோலையோங்கிப் புனல் பரந்தொழுநு நாங்கைக்
காத்தனே காவளந்தண் பாடியாய் களைகணியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூத்தவற்கு	பெரியோரான தர்ம	மருப்பு	கொம்பை
	புத்ரனுக்கு	ஒசித்தாய்	முறித்தவனே!
அரசுவேண்டி	ராஜ்யத்தை (கொடுக்	பூ அமர்	பூக்கள்நிறைந்த
	க) இச்சித்து	சோலை	சோலைகள்
முன்பு	முதலிலே	ஓங்கி	உயர்ந்து
தூதுவமூர்	தூதுபோயும்	புனல்	ஜலமானது
தருளி		பரந்து	(அச்சோலையைச் சுற்
மாத்து	ஆனையின்மேல்		றி) வ்யாபித்து
அமர்	பொருந்தியிருக்கிற	ஒழுஞ்	பாயாநின்ற
பாகன்	ஆனைக்காரன்		நாங்கைக்காவளந்தண்பாடியாய்!
வீழ	விழுந்து முடியும்படி	காத்தனே	ரக்ஷகனே!
மதம்	கொழுப்படைந்த		களைகண் றீயே. (எ)
கரி	கு வ ல யா பீடத்தினு		
	டைய		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மூத்தவற்கித்யாதி) “ப்ராப்தனுவனி ருக்க அப்ராப்தன் தலையிலே முடியை வைக்கவொண்ணாது, ஜ்யேஷ்ட னுவனவனுக்கு ராஜ்யம்வேணும்” என்று அதுக்காக முன்பு தூது போயருளி. த்ருதராஷ்ட்ரன் ஜ்யேஷ்ட்டனயிருக்கச்செய்தே ராஜ்யம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி அவயவத்திலே வைகல்யம் பிறந்திருக்கையாலே பாண்டு ராஜ்யம் பண்ணிப்போந்தான், அவனு

௭௫௦ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, சு-தி, அ-பா, ஏவிளம்.

டைய வந்தரத்திலே “எங்களதிதே ராஜ்யம்” என்று தாங்கள் பண்ணத் துடங்கினார்கள், “அங்ஙன் மர்யாதாபங்கம்பண்ணவொண்ணது, பிதாவினுடைய ராஜ்யம் புத்ரன் பண்ணவேணும்” என்று அதுக்காகத் துடெழுந்தருளினான். (மாத்தமரித்யாதி) தான்முடிந்தாலும் ஆனைக் கழுத்திலிருப்பு இளகாதபடி அதிலே மிகவும் பொருந்தினபாகனான வன் விழுந்து முடிந்துபோம்படி, மதமுதிதமாயிருந்துள்ள குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தாய்!

(பூத்தமரித்யாதி) மிக்க பூக்களையுடைத்தாய் ஒங்கியிருந்துள்ள சோலையும், அத்தை வளர்க்கக்கூடான ஜலமும் பரந்துபாயாநின்றுள்ள திருநாங்கூரில். (காத்தனே) (க) “உத்திரே ஸம்ஸு - ஏதத்வரதம் மம” என்கிறபடியே-இத்தையடைய ரக்ஷிக்கக்காகக் காவல்பூண்டிருக்கிறவனே! (காவளமித்யாதி) ரக்ஷிக்கக்கூடவதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அஸந்நிவ்ரிதனாயிருக்கையன்றிக்கே, திருக்காவளம்பாடியிலே ஸந்நிவ்ரிதனான நீயே எனக்கு ரக்ஷைகளுக்கேவேணும். (ஏ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மூத்தவந்தியாதி) பாரதப்போர் முடிக்கைக்கு முன்செய்த ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்தையும், மல்லரை யட்டதுக்கு முன்பான குவலயாபீட நிரஸநத்தால் தோற்றின விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தை யு மதஸந்தித்து சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

மூத்தவரான பாண்டுபுத்ரற்கு ராஜ்யம்வேண்டி என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்தனானவனிருக்க வித்யாதி). பாண்டு மகனாகையாலே ப்ராப்தனென்று கருத்து. த்ருதராஷ்ட்ரனன்றோ பாண்டுவுக்கு மூத்தவன், அவன் ஸந்ததிக்கு ப்ராப்தியில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (த்ருதராஷ்ட்ர னித்யாதி). “மா” என்று-ஆனையாய், “அது”-ஸப்தம்யர்த்தத்திலேயாய், ஆனையிலமர்ந்த பாகனென்றாய், பாகனான போதே ஆனையின் மேலிராடோ, இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). (இளகாதபடி) நமுவாதே. (ஏ)

மூ.—ஏவிளம் கண்ணிக்காகி யிமையவர்கோனைச் செற்றுக்

காவளம் கடிதிருத்துக் கற்பகங்கொண்டு போந்தாய்

பூவளம் பொழில்கள் சூழ்ந்த புரந்தரன் செய்த நாங்கைக்

காவளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகளையே.

(அ)

(க) ரா-யு-கஅ-நக.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏவு	யுத்தத்திலே	கொண்டு	கொண்டுவந்தவனே!
இளங்கன்னிக்	பாலையான ஸத்யபா	போந்தாய்	
காகி	மைக்காக	வளம்	ஸுந்தரமான
இமையவர்	தேவேந்த்ரனை	பூ	புஷ்பங்களையுடைய
கோனை		பொழில்கள்	சோலைகளாலே
செற்று	நிரலித்து	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதாய்
கா	தோட்டத்தினுடைய	புரந்தரன்	இந்த்ரனாலே
வளம்	அழகை	செய்த	நிரமிக்கப்பட்டதான
கடிது	சீக்ரமாக	நாங்கை	காவளம்பாடி மேயகண்
இறுத்து	அழியச்செய்து	ணனே	களைகணியே! (அ)
கற்பகம்	கற்பகவ்ருக்ஷத்தை		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஏவிளங்கன்னியித்யாதி) ஏவிலேயுத்தத்திலே; (இளங்கன்னிக்காகி) எல்லாம்பட்டும் அபேக்ஷிதம்செய்து கொடுக்க வேண்டும்படியிருக்கிற ஸீஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காகவென்னுதல்; அன்மிக் கே, சசி (சீசி) யும் ஸத்யபாமைப்பிராட்டியுங்கூட விருக்கச்செய்தே கல்பக வ்ருக்ஷத்தின் பூ வந்ததாய், அத்தை அவள்கையிலேவாங்கி, தேவஸ்தரீயான வபிமாநம்தோற்ற, “நீங்கள் மதுஷ்யரிநே, உங்களுக்கிதுபொறுது, தலைநோம்” என்றாப்போலே சில அநாதரோக்திகளைப்பண்ண, அநந்தரம் அவளும்போந்து “இப்படிசெய்தான்” என்ன, “நீயிப்போதே அந்த கல்பகவ்ருக்ஷத்தைக் கொடுவந்து என்முற்றத்திலே நட்டுத்தரவேணும்” என்று அவளேவென்னவுமாம், (இமையவர்கோனைச்செற்று) தேவஜாதிகளுக்கெல்லாம் நியாமகனையிருக்கிற இந்த்ரனை யழியச்செய்து, சோலையழகைச் சடக்கென வழியச்செய்து, கல்பகவ்ருக்ஷத்தைக் கொண்டுபோந்தாய்.

(பூவளமித்யாதி) தர்சனீயமான பூக்களையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட இந்த்ரனேற்றின திருநாங்கூரில். ஸ்வர்க்கத்திலுண்டான வேண்டப்பாடு பூமிக்கு முண்டாகவேணும் என்று அக்கட்டளை யிலே இந்த்ரனாலே சமைக்கப்பட்டது திருநாங்கூரென்று சொல்லக்கடவது. அன்றப்படி ஸத்யபாமைப்பிராட்டிக்குதவினது, எல்லார்க்கு மொக்க உதவுகைக்காகத் திருக்காவளம்பாடியிலே வந்து ஸந்திவிதனை நீயே ரக்ஷகனாகவேணும், (அ)

எடுஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, சந்தமாய்.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஏவிளமியாதி). பூமிப்பிராட்டி இரக்க பூ பாரதிரஸநார்த்தமாக அவதரித்து ஆஸ்ரித பரதந்த்ரனாய்ப் பல்லரசவிர்து வீழ்ப்பண்ணின வளவன்றியே, ஸ்ரீஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காக தேவர் களுடைய துர்மாதத்தைப் போக்கினாய்! நீயே ரக்ஷைகளுகவேனுமென்று சரணம் புகுகிருரென்று ஸங்கதி.

“ஏவிளம்கன்னி” என்றவிடத்தில் வகாரம் குறைந்திருக்கிறதாய்த் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). (அழியச்செய்து) என்றது-சர்வபங்கம் பண்ணி யென்றபடி.

பாரிஜாதத்தைக் கொடுத்தாப்போலே ஆஸ்ரித பாரிஜாதத்தைக் கொடுக்கவந்தாயென்று ப்ரக்ருதோபயோகத்தைக் காட்டுகிறார் (அன்றப்படியித்யாதி.) (அ)

பூ.—சந்தமாய்ச் சமயமாகிச் சமயவைவம்பூதமாகி

அந்தமா யாதியாகி யருமறை யவைவயு மானாய்

மந்தமார் பொழில்லகோலும் மடமயிலாலு நாங்ககக்

சந்தமார் காவளந்தண்பாடியாய் களைகளையே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சந்தமாய்	ச(ஸ்)ந்தஸ்ஸுக்கு நியாமகனாய்	அரு	அர்த்தமறிவதற்கு அ ஸக்யமான
சமயமாகி	(அந்த சந்தஸ்ஸுக்க ளுடைய ஆறெழுத் து எட்டெழுத்தெ ன்கிற) வ்யவஸ்த தைக்கு நியாமக னாய்	மறையுமானாய்	வேதங்களுக்குநிர்வா ஹக னானவனே!
சமயம்	வ்யவஸ்தத்திதஸ்வபா வங்களான	மந்தம்	மந்தார வருக்ஷங்கள்
ஜம்பூதமாகி	பஞ்ச பூதங்களுக்கு நியாமகனாய்	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
அந்தமாய்	லயத்துக்குக் காரண பூதனாய் [பூதனாய் ஸ்ருஷ்டிக்குக்காரண	பொழில்கள்	சோலைகளெங்கும்
ஆதியாகி	அவ்வர்த்தங்களைப் ப்ரா திபாதிக்கிற	தோலும்	மடப்பத்தை யுடைய பெண் மயில்களா னவை [ற
அவை		ஆலும்	மர்த்தநம் பண்ணினின்
		நாங்கக	திருநாங்கூரிலே
		சந்தம் ஆர்	பரிமளம் மிக் கிருந் துள்ள
			காவளந்தண ப்ராடியாய் களை கணையே. (சு)

பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, சு-பா, மாவளம். ஏழுங்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சந்தமாய்) ச (ஃ) ந்தஸ்ஸுக்கு நியந் தாவாய். (சமயமாகி) இன்னதனை அக்ஷரங்கள் கூடினது அதுஷ்டிபு, த்ருஷ்டிபு, ஜகதி என்றாப்போலே சொல்லப்படுகிற இந்த வ்யவஸ்த்தைக்கு நியாமகனாய். (சமயவைம்பூதமாகி) எல்லாவற்றுக்குமடியாய் வ்யவஸ்த்தித ஸ்வபாவமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகத்துக்கும் நியாமகனாய். (அந்தமாய்) இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கமடைய அழிந்து கிடந்தவன்று, (க) “ஃசீவ்-ஸதேவ” என்கிறபடியே இவையடங்கத் தன்பக்கவிலே லயித்துத் தானொருவனுமே என்னும்படி யிருக்குமவனுமாய்; இவற்றையடங்க விபக்தமாக்கிக் கார்யங்கொள்ள நினைத்தவன்றைக்கு, அப்படி கார்யங்கொள்ளலாம்படி இவற்றுக்கடங்கலும் காரணபூதனுமாய். ஆத்யந்தங்களுக்கு நியாமகனாயென்றபடி. (அருமறையவையுமாய்) இப்படி கார்யாவஸ்த்தமாயும் காரணாவஸ்த்தமாயும் போருகிறது ப்ரஹ்மமொன்றுமே என்று வேதங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனுமாய். (மந்தமார்)† (மந்தாரமார்த்த) பொழில்களெங்கும் பேடைமயிலானது ஆலியாரின்றுள்ள திருநாங்கூரில். (சந்தமார்) (உ) “ஃஸ்யஸ்தீ - ஸர்வகந்தீ” என்கிறவஸ்து நித்யவாவஸம்பண்ணுகிற தேசமென்று தோற்றும்படி யிருக்குமாய்த்து, (களைகணியே) இப்படி நிரதிசயபோக்யனான நீயே ரக்ஷகனாகவேணும். ... (சு)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சந்தமித்யாதி). சரணாகதி கபேக்ஷிதங்களான சரண்யனானவனுடைய விரோதி நிரஸந அபேக்ஷித பலப்ரதத்தவங்களுக்கு உபயுக்தங்களான வப்தாநங்களாலே - கார்யாபாதக் குணங்களையும், “காவளம்பாடி மேயகண்ணனே” என்கையாலே-ஸௌகர்யாபாதக் குணங்களில் ஸௌலப்பயத்தையு மருளிச்செய்தாராய், இப்பாட்டில்-நிகரில் புகழான வாத்தஸ்யத்தை யதுஸந்திக்கைக்காக, தத்கார்யமான ஸர்வார்த்த ராத்மதையை யதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அந்தம்” நாசமாய், “ஆதி” உத்பத்தியாய், அதுக்கு நியாமகனான படியை யருளிச்செய்கிறார் (இவ்வருகுண்டான வித்யாதி). “மந்தம்” என்று - மந்தாரவ்ருக்ஷமாய், “ஆர்தல்” மிகுதியாய், அருளிச்செய்கிறார் (பொழில்களித்யாதி). ... (சு)

௨.—மாவளம்பெருகி மன்னு மறையவர் வாழு நாங்கைக் காவளம்பாடிமேய கண்ணனைக் கலியன் சொன்ன

(சு)சார்தேதா-சு-உ-க, †குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம், (உ)சார்தேதா-சு-கச-உ, கூடு

எஞ்சு பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, மாவளம்.

பாவளம் பத்தும் வல்லார் பார்மிசை யரசராகிச்
கோவிளமன்னர் தாழ்ச் குடை நிழல் பொலிவர்தாமே, (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—00000—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாவளம்	பெரியஸம்பத்தானது	வளம்	அழகியதான
பெருகி	வ்ருத்தியடைந்து	பாபத்தும்	பாசரங்கள் பத்தையும்
மன்னும்	பொருந்தியிருக்கிற	வல்லார்	அப்யவிக்க வல்லவர்
மறையவர்	ப்ராஹ்மணேத்தமர்		கள்,
வாழும்	ஸுகமாகவர்த்திக்கிற	பார்மிசை	பூமியிலே
நாங்கை	திருநாங்கூரிலே	அரசராகி	ராஜாக்களாயிருந்து,
காவளம்பாடி	திருக்காவளம்பாடி எ	கோ	பூமியில் [லும்
	ன்னும் திவ்யதேச	இளமன்னர்	யுவராஜாக்க ளடங்க
	த்திலே [ற	தாழ	கீழ்ப்படும்படியாக
மேய	பொருந்தி வர்த்திக்கி	குடைநிழல்	குடையின் நிழலிலே
கண்ணனை	க்ருஷ்ணன் விஷய	பொலிவர்	ஸம்ருத்தரா யிருப்பர்
கலியன்	ஆழ்வார் [மாக		கள். (க0)
சொன்ன	அருளிச்செய்ததாய்,		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளம்த்யாகி) நிர்வதிகமான ஸம்ப
த்து மேன்மேலன் கரை புரண்டு அநொருநாள்வரையிலே மாறுகை
யன்றிக்கே நித்யமாய்ப்போருகிற ப்ராஹ்மணர் வேதார்த்தபூதனான
ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்ணுலேகண்டு வாழாநின்றள்ள திருநாங்கூரில்
திருக்காவளம்பாடியிலே வந்து நித்யவாலம்பண்ணுகிற க்ருஷ்ணனை
க்ருஷ்ணவதாரம் பரதசையோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிறே இங்கு
த்தை ஸௌலப்பம். “ஆழ்வாரருளிச்செய்த விதுதன்னை வாயாலே
சொல்லுமதுதானே ப்ரயோஜனமாகப்போரும்” என்னும்படி நல்ல
ச (ஃ) ந்தஸஸையுடைத்தான இப்பத்தையும் வல்லவர். பாவளமென்
றது—பாவினமென்றபடி. பாவளம் பத்தும் வல்லார் பூமியிலே அரச
ராகி. (கோவிளமன்னர் தாழ்வித்தாகி) “மோகூத்தை ப (ஃ) லமாகச்
சொல்லில் அதிகாரிகளைக் கிடையாது” என்று, “அபிமதஸாதநமென்
னவே சுற்பர்கள், பின்னை மோகூத்திலே கொடுபோய் மூட்டுகிறோம்”
என்று, ஐய்வாயத்தை ப (ஃ) லமாகச் சொல்லிற்று. ... (க0)

பெரியவாச்சான்யிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—00000—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளமித்தயாதி). “பாவளம்” - வளமான பா - அழகிய சந்தஸஸென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அழகின்படியை யருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்தயாதி). “வளம்” என்று-ஸம்ருத்தியாய், † இனம் முற்றின ஸம்ருத்தியாக வர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (பாவளமென்ற தித்தயாதி). (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—○—○—○—○—○—

காலாம்பத்து ஆளுந்திருமொழி மூடிந்தது.

$$\text{---} \text{O} \text{---} \text{O} \text{---} \text{O} \text{---} \text{O} \text{---} \text{O} \text{---}$$

ஆழ்வார் திருவழிகளை சரணம்.

நாலாம்பத்து - ஏழாம் திருமொழி

கண்ணார்கடல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.— “காவனம்பாடிமேய கண்ணனேகளைகணியே” என்று சரணம்புகக்கவிடத்திலும், ஸம்ஸாரத்திலே சப்தாதிவிஷயங்கள் நடைபாடுகிற விடத்தில் தம்மையிருக்கக்கண்டார்; (க) “பீண்டம்ஸம்ஸஜ்ஜந்திம் பஜ்ஜந்திம் ராஜ்ஜீகம்” ஸ்லக்ஷணம் மூலம் பீண்டம் ஸ்லக்ஷணம் பரிபுரஜ்ஜமப்யந்திம் பஸ்யந்திம் ராக்ஷஸீகணம்! ஸ்வகணேந ம்ருகீம்ஹி நாம் ஸ்வகணேராவ்ருதாமிவ” என்னும்படியே - இழக்கிறது - நித்யஸூனிகளோடேகூட விருக்கிறவிரூப்பையும், பெறுகிறது - சப்தாதிவிஷயங்களையும் அவற்றுக்குப்பணிசெய்து திரிகையுமாயிராநின்றது. “நீ அசத்தனயிருந்து என்னபிமதமிழக்கிறேனன்று, நீசத்தனயிருக்க நானிழப்பதே!” என்ன, “உனக்கபிமதமேது”? என்ன; த்வப்பராப்திவிரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேனுமென்கிறார். ... *

அரு.—கண்ணூர் கடலின்ப் பரவேசம்.—“கண்ணனே களைகணியே” என்று சரணம் புக்காராகில் இனி அறிவிட்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்டப் பராபதி பண்ணிக் கொடுக்கை அவன் கார்யமாயிருக்கத்தானே செய்யானே, “இடரைக் களையாயே” என்று இவர் ப்ரார்த்திப்பாடுன்னென்கிற சங்

(க) ரா-ஸ-கதி-உ.சு.

† இது ஸந்திகந்தம்.

(உ) கீதை-கடி-கூகூ.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, எ-தி, உ-பா, கொந்தார். எடுஎ

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கண்ணரித்யாதி) இவ்வழுவையதபவிக்கையை யிழக்கப்போமோ, வைத்த கண் வாங்கப் போகாதபடியான, கடல்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனே! அன்றிக்கே, இடமுடைத்தான கடல்போலே யிருந்துள்ள திருமேனியை யுடையவனே என்றுமாம். ஒருகால், அழகிலே, ஒருகால், காமபீர்யஸ்வபாவத்திலே, — (நண்ணர்முனைவென்றிகொள்வார் மன்னுநாங்கூர்) சத்தருக்களுடைய யுத்தத்திலே முதுகு காட்டாதே வென்றிகொண்டல்லது மீளாதவர்கள் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (திண்ணர்மதிளித்யாதி) பயப்ரஸங்கமில்லாத தேசத்திலே யிருக்கிற நிருபாதிசபந்துவே! (அடியேன்) புறம்பு புகலுண்டென்றிருக்கின்றோ ஆறியிருக்கலாவது; அநயகதியாயிருக்கிற என்னிடரைக் களையாய். (க)

அந்.—முதற்பாட்டு. (கண்ணரித்யாதி). இத்தால் காமபீர்யம் தோற்றுமென்று திருவுள்ளம்; இப்போது நான் “களைகணியே” என்னச்செய்தேயும் நீ கம்பீரனாயிருக்கையாலே உன்திருவுள்ள மறியப்போகிறதில்லை, அடியேனிடரைக் களையாயே என்கிறுரென்று தாத்தர்யம். ... (க)

பூ.—கொந்தார் துளவ மலர் கொண்டணிவானே
நந்தாத பெரும் புகழ் வேதியர் நாங்கூர்ச்
செந்தாமரை நீர்த் திருவெள்ளக்குளத்து
ளெந்தா யடியே னிடரைக் களையாயே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொந்து ஆர்	பூங்கொத்துக்கள் நி	வேதியர்	ப்ராஹ்மணோத்தம ரு
	றைந்திருக்கிற	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில், [டைய
துளவம்	திருத்தழாயினுடைய	செந்தாமரை	செந்தாமரைப் பூக்க
மலர்கொண்டு	புஷ்பங்களை மாலையா		ளையுடைய
	கக்கட்டி	நீர்	தடாகங்கன் குழந்த
அணிவானே	(திருமுடியில்) சாத்தி	திருவெள்ளக்	திருவெள்ளக் குளத்
	யருளுமவனே!	குளத்துள்	தி லெழுந்தருளி ய
நந்தாத	அழிவில்லாத		ருக்கிற [யே!
பெரும்	அபரிச்சிந்தமான	எந்தாய்	என்னுடைய ஸ்வாமி
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய	அடியேனிடரைக்	களையாயே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொந்தாரித்யாதி) ரக்ஷணத்துக்கு வலையம்வைத்திருக்கிறாயே. திருக்குழலில் ஸ்பர்சத்தாலே கொந்தாராநின்றுள்ளதுளவமலரை யணிந்தவனே! (நந்தாத பெரும்புகழித்

௭௫௮ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ஏ-தி, ஈ-பா, குன்றல்.

யாதி) விச்சேதியாதே ஸாவதியன்றிக்கே யிருந்துள்ள புகழையுடைய ப்ராஹ்மணருடைய திருநாங்கூர். அவ்ஆரிலுள்ளார்படி யுனக்கு வேண்டாவோ வென்கை. (செந்தாமரைநீரித்யாதி) திருமேனிக்கும் அவயவசோபைக்குமொ மாப்பாயிராநின்றது ஊரில்பொய்கையில்நீரும் தாமரையும். (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொந்தாரித்யாதி) அவன் திருமேனியழகை யுழக்கமாட்டாதே “அண்ண வடியேனிடரைக் கணையாய்” என்னச் செய்தேயும், இவர் இன்னும் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கவேணுமென்றிருக்க; இவர், நீரகூணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டு ஆஸ்ரிதரகூணத்தால் புகழ்படைத்தார் நடுவேயிருக்கிறுயே என்று சொல்லுகிறுவென்றுஸங்கதி.

(புகழை) என்றது-ஆஸ்ரித ரகூணத்தால் வந்த கீர்த்தியை என்றபடி.

மூ.—குன்றல் குளிர் மாரி தடுத்துகந்தானே
நன்றாய பெரும்புகழ் வேதியர் நாங்கூர்
சென்றார் வணங்கும் திருவெள்ளக்குளத்துள்
நின்றாய் நெடியா யடியேனிடர் நீக்கே.

(ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றல்	கோவர்த்தந மலையை யெடுத்து	வணங்கும்	ஆஸ்ரியாரின்று
குளிர்மாரி	வவ்வலிடப் பண்ணு வதான மழையை	திருவெள்ளக்	திரு வெள்ளக்குளத்
தடுத்து	நிரோதித்து	குளத்துள்	தினே [மவனே!
உகந்தானே	ஸந்தோஷித்த வனே!	நின்றாய்	எழுந்தருளி யிருக்கு
நன்றாய	விலகூணமான	நெடியாய்	அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூப
பெரும்புகழ்	வேதியர் நாங்கூர்,	அடியேனிடர்	அடியேனுடைய துரிக்
சென்றார்	போமவர்க ளெல்லா ரும்	நீக்கு	போக்கி யருளவே ணும்.

(ங)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (குன்றலித்யாதி) இன்னத்தாலே இன்னத்தைக் காப்பதென்னும் நியதியில்லை, மலையைக் குடையாகக் கொண்டு மழையைக்காத்து, “இவற்றுக்குறுப்பாகப்பெற்றோம்!” என்று உகந்தவனே! மழையிலகப்பட்ட இடையரிடருக்கும் என்னிடருக்கும் வாசிபார்த்துக்கொள்ளாய். (நன்றாயித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஹேயப்ரத்யநீகமாய் கல்யாணைகதாநமான புகழாயிருக்கும்; அப்படியே அவ்ஆரில் ப்ராஹ்மணர் புகழும்.

(சென்றார்வணங்குமித்யாதி) (க) : “யுந்நா ௦ கீத ஸ்ரீ மஹா
 ப்ரஹ்மீ - யதாஹம்” கேசவே வருத்தி மவசா? ப்ரதிபேதிரே”
 தூயோதநன், பாண்டவர்கள் பக்கல் பகைபாதத்திலே க்ருஷ்ணன் வாரா
 நின்றனென்று, தானும் தன்னுடைய பரிகரமுமாக ஒப்பித்துக்
 கொண்டிருந்து, ஒருத்தனெழுந்திருத்தல் வணங்குதல் செய்யக்கடவ
 தன்றென்று வ்யவஸ்த்தை பண்ணிக்கொண்டிருக்க, தந்தாம்வசமுன்றி
 க்கே வணங்கினார்கள். சருகெல்லாம்கூடி “காற்றடித்தால் பறக்கக்கட
 வோமல்லோம்” என்று பண்ணும் வ்யவஸ்த்தைபோலேயிதே சேஷி
 முன்பு சேஷபூதர் “அதுகூலிக்கக் கடவோமல்லோம்” என்னும் வ்ய
 வஸ்த்தை; அப்படியே, சென்றாரெல்லாரும் வணங்காநின்ற திருவெ
 ளாக்குளத்துள்ளின்றுய். (நெடியாய்) ஸ்வரூப ரூபகுணங்களா லெல்
 லே காணவொண்ணாதவனே! (அடியேனிடர்நீக்கே) இரண்டுதேலையு
 மொக்க ஆற்றாமை யுண்டாகிலன்றோ ஆறியிருப்பது. ... (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (குன்றூலித்யாதி) நான் ரக்ஷணத்துக்குத்தனி
 மாலை யிட்டிருந்தமை நீரென்கொண்டு சொல்லுகிறீரென்னவருளிச் செய்
 கிறாரென்று ஸங்கதி.

இவ்வபதாநத்தை யிங்குச் சொன்னதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கி
 ரார் (மழையிலித்யாதி).

(ஆறியிருப்பது) என்றது - அடியேனாறியிருப்பதென்றபடி. (ங)

மு.—காணர் கரி கொம்ப தொசித்த களிதே

நாநாவகை நல்லவர் மன்னிய நாங்கூர்

தேனார் பொழில்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்து

ளானா யடியேனுக் கருள் புரியாயே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கான்	காட்டிலே	களிதே	மத்தகஜமே!
ஆர்	பருவம் நிரம்பியிருக் கிற (எப்போதும் காட்டிலே ஸஞ்சரி யாநின்ற) [டைய	நாநாவகை	எல்லாப் ப்ரகாரங்களா னும் பரிபூர்ணமாயி ருக்கிற
கரி	சுவலயாபீடத்தினு	நல்லவர்	வை லக்ஷணயத்தை
அதுகொம்பு	அப்படி பெருமை பொருந்திய கொம்ப	மன்னிய	யுடைய ஸத்புருஷர் கள் [ற
ஒசித்த	முறித்த [பை	நாங்கூர்	பொருந்தி வந்திக்கி திருநாங்கூரிலே,

(க) பாரதம்.!

தேன்ஆர்	வண்டுகள் நிறைந்த	ஆனாய்	மத்தகஜம் போன்ற
பொழில்	சோலைகளாலே		வனே!
சூழ்	சூழப்பட்ட	அடியேனுக்கு	அடியேனிடத்தில்
திருவெள்ளக்	திரு வெள்ளக்குளத்தி	அருள்புரியாய்	கருபைபண்ணி யரு
குளத்துள்	லெழுந்தருளி யிருக்		ளவேணும். (ச)
	கிற		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கானூர்கிரியித்யாதி) (க) “பொற்றையுற்ற முற்றல்யானை” என்னும்படியே - புகும் வயஸ்ஸெல்லாம் காட்டிலே புகு மனிச்சரோடே முகம்பழகாதே யிருக்கிற ஆனையினுடைய கொம்பை முறித்தகனிமே! ஒருமத்தகஜம் ஓரானையின் கொம்பை முறித்தது.

(நாநாவகையித்யாதி) ஜம்மத்தால், வ்ருத்தத்தால், ஜ்ஞாந்தால், ஆண்டிள்ளைத்தனத்தால், எல்லாவற்றாலும் கரைபுரண்டுவருகிற நன்மையையுடையவர்கள் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (தேனூரித்யாதி) வண்டுகளார்த பொழில் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருவெள்ளக்குளத்தானாய்! செல்லநின்றதுவும் வரநின்றதுவு மாகர்ஷகமாயிருக்கைக்கும், கிட்டினார் குற்றம் காணக் கண்ணிட்டிருக்கும்படியாலேயும், (ஆனாய்) என்னுள் அடியேனுக்கருள்புரியாயே. (ச)

அநு —நாலாம்பாட்டு. (கானூரித்யாதி) இடையரிடர் நீரமாரிதடுத்த வளவோ, மதயானையைவென்ற சக்திமானல்லையோ, என்னிடத்தில் ஆரியிராதே கருபையைச் சொரியவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. நீரகூணத்தக்குத் தனிமாலையிட்டதுக்கு கோவர்த்தனோத்தரணமா த்ரமன்றியே இதுவுமொரு ஸூசகமன்றோ வென்கிறாரென்று கருத்து.

பொற்றையை - காட்டை, உற்ற - அடைந்து அங்கேதானே முற்றின ஆனையென்று சப்தார்த்தம். கானிலே, ஆர் - வயஸூர்த்தியுடையவென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (புகுமித்யாதி). “கொம்பது” என்கையாலே - அந்தக் கொம்புக்குப் பெருமைதோற்றுகையால், அத்தை இக்களிறு ஒசித்தபடி. எங்கனையென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

“வேதியர்” என்ற பதத்தையும், “நண்ணுமுனையென்கொள்வார்” என்றத்தையு முட்கொண்டு நானார்த்தத் தன்னையருளிச்செய்கிறார் (ஜம்மத்தாலித்யாதி). இதே “களிமே” என்றுவைத்து, இங்கு மீளவும் “ஆனாய்” என்கைக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (செல்லநின்றதுவுமித்யாதி). ஆனையினுடைய கமநாகமநங்களுடைய ஆகர்ஷகத்துவத்தாலும்,

பெரியதிருமொழி, ச-ப, எ-தி, ரு-பா, வேடார். எக ௩

மத்தமாயிருக்கையாலே ஒன்றும் தெரியாதிருக்கையாலும், த்ருஷ்டாந்த
மாக மீளவும் சொன்னுரென்றபடி. ... (ச)

மூ.—வேடார் திருவேங்கடம் மேய விளக்கே

நாடார் புகழ் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்

சேடார் பொழில் சூழ் திருவெள்ளக்குளத்தாய்

பாடா வருவேன் வினையாயின பாற்றே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேடு ஆர்	வேடர் களாலே நி	திரு வெள்ள	திருவெள்ளக் குளத்
	றைந்திருக்கிற	க்குளத்தா	துள் எழுந்தருளி
திருவேங்கட	திருவேங்கட மலையில்	ய்	யிருக்குமவனே!
ம்	[கிற	பாடா	(உன்னை)ப் பாடி க்
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணு		கொண்டு
விளக்கே	ஸ்வயம் ப்ரகாசனான	வருவேன்	வாராநின்ற என் னு
	வனே!		டைய
நாடு ஆர்.	தேசமெங்கும் நிறைந்	வினையாயின	பாபங்க ளெல்லாவந்
	திருக்கிற		றையும்
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய	பாற்று	ஓடவடித்தருள வே
வேதியர் மன்னியநாங்கூர்,			ணும் (நசிப்பிக்க
சேடு ஆர்	தளிர்கள் நிறைந்த		வேணும்). (ரு)
பொழில் சூழ் சோலைகள் சூழ்ந்த			

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வேடாரித்யாதி) பரிவுக்கும் ஆண்பி
ள்ளைத்தனத்துக்கும் குறைவற்று, திருமலையில் நின்றும் பூமியிலே
இழியில் குடிப்பழியாயிருக்கும் திருவேடுவராலே நிறையப்பட்ட
திருமலையிலே மேவின விளக்கே! தன் ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்குத்
தானே ப்ரகாசகனானவனே!

(நாடாரித்யாதி) குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாப்போலே, அங்
யூரில் ப்ராஹ்மணருடைய புகழுக்கு பூமியிலிடம் போராடுதென்கை.
சேடாரித்யாதி) சேடு- திரட்சியும், தளிரும். (பாடாவருவேன்) உன்
றுடைய குணங்கள் பாடிவருகிற வெண்ணுடைய வினைகளை. (பாற்றே)
யுவயவியாய்க் காணப்போகாதபடி சிதறப்பண்ணு. அன்றிக்கே, (பா
டாவருவேன்) நீ எதிர்குழல்புக்குத் திரியாநின்றால், இறையாதே பாவ்
ாக வருவேன். ... (ரு)

எகஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, கூ-பா, கல்லால்,

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வேடாரித்யாதி) நான் விபவமா யிருந்த போது-செய்தவற்றைக் கொண்டு நீர் வளைக்கிறதென், திரு வெள்ளக்குள த்தில் ஜம் ம் வருத்தாதிகளால் குறைவற்றார்க்கு முகங்காட்டிக்கொண்டிருக்கு மவனன்றோ, நீரு மவர்களைப் போலே சில தர்மங்களைச் செய்து விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ள வொண்ணாதோவென்ன; கானமும் வாநரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவனல்லையோ, நீ என்னுடைய விரோதிகளையெல்லாம் போக்கவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

வேடு-வேடுவருடைய ஜாதியானது, ஆர்-பொருந்தியிருக்கும்படி யிருக்கிற திருவேங்கடமென்றாய், அவர்க ளங்கே பொருந்துகைக்கு ஷேது வான பரிவையும், ஜாதிப்ரயுக்தமான செளர்யத்தையும், பொருந்தியிருக்கையினெல்லை நிலத்தையும் விவசுத்திருளிச்செய்கிறார் (பரிவுக்கு மித்யாதி).

“பாடாவரு” - பாடிக்கொண்டு வருகிறவென்றும், பாடு - பார்ப்பவத் திலே, ஆம்படி வருகிறவென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார். (உன்னுடைய வித்யாதி). (இ)

மூ.—கல்லால் கடலை யணைகட்டி யுகந்தாய்
நல்லார்பலர்வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்ச்
செல்வா திருவெள்ளக்குளத் துறைவானே
எல்லாவிடரும் கெடுமாறருளாயே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்லால்	மலைகளினாலே	திருவெள்ளக்	திருவெள்ளக் குளத்
கடலை	ஸமுத்ரத்தை [ணி	குளத்து	தில்
அணைகட்டி	ஸேதுபந்தம் பண்	உறைவானே	நித்யவாஸம் பண்ணு
உகந்தாய்	ஸந்தோஷித்தவனே!		மவனே!
நல்லார்	ஆந்ருசம்ஸ்யமான ந	செல்வா	ஸ்ரீமானே!
	ன்மையை யுடைய	எல்லாவிடரு	ஸமஸ்த பாபங்களும்
	ராய்	ம்	
பலர்	அநேகமான	கெடுமாறு	நசிக்கும்படி
வேதியர்மன்னிய நாங்கூர்,		அருளாய்	அருள்புரியவேணும்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லால் கடலையணைகட்டியுகந்தாய்) நீர் லாமும் கல்லாலே கடலிலே யணைகட்டி, “ஸம்ஸாரிகளுக் குறுப்பாகச் செய்யப்பெற்றோம்!” என்றுகந்தாய். (நல்லார்பலர் வேதியர் மன்னியநாங்கூர்) பரஸம்ருத்த்யைப் ப்ரயோஜநராய் ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ர தா

பெரியதிருமொழி, ச-ப, எ-தி, எ-பா, கோலால். எகந.

நரான ப்ராஹ்மணர் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (செல்வாவித்யாதி)(எல்லாவிடரும்)அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி பகவதபசாராதிகள்,ப்ராரப்த தகர்மம்,இவைதுடக்கமான வெல்லாவிடரும் கெடுமாறருளாயே. (க)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லாலித்யாதி). “திருவேங்கடத்தில் வேடுவர் பாபவிநாசம் முதலான புண்யதீர்த்தங்களாலே நிரஸ்தபாபராகையாலே அவர்களுக்கு முகங்கொடுத்த தித்தனை போக்கு, உம்முடைய விரோதிகளைப் போக்குகையரிதன்றோ” என்று, இவர் சொல்லுமது கேட்க மீளவும் “இது நமக்கரிது”என்ன; “கல்லைநீரிலே மிதக்கப்பண்ணின உனக்கு ஒன்று அரிதுண்டோ? ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கு யருளவேணும்” என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஸம்ஸாரிகளுக்குதுப்பாக) என்றது-ஸேது தர்சநாதிகளாலே ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பாபம் போக்கிக்கொள்ளுகைக்காக வென்றபடி. ... (க)

மூ.—கோலால் நிறை மேய்த்த வெங் கோவலர் கோவே

நாலாகிய வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்

சேலார் வயல்கூழ் திருவெள்ளக்குளத்துள்

மாலே பென வல்வினை தீர்த்தருளாயே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோலால்	கோலை ஸாதநமாகக் கொண்டு	சேல் ஆர்	சேல் என்னும் மதன்யங்கள் நிறைந்திருந்துள்ள
நிறைமேய்த்த	பசுக்களை மேய்த்தவனாய்க்கொண்டு	வயல்கூழ்	கழனிகள் சூழ்ந்த
எம்	என்னை வசமாக்கிக் கொண்ட	திருவெள்ளக் குளத்துள்	திருவெள்ளக்குளத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற
கோவலர்	கோபரல ஸ்ரேஷ்ட	மாலே	பெரியோனே!
கோவே	டனே!	எனவல்வினை	என்னுடைய க்ஷுரமான பாபங்களை
நால் ஆகிய	நாலுவகைப்பட்ட	தீர்த்தருளாய்	போக்கி யருளவேணும். (எ)
வேதியர்	வேதங்களை யோதின ப்ராஹ்ம னோத்தமர்கள்		
மன்னியநாங்கூர்,			

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கோலாலித்யாதி) எருந்தி ஸம்ஹாரங்களை ஸங்கலபத்தாலே செய்யும் நீ, அந்த ஈஸ்வரத்துப்பிடாராலன்றிக் கே, கையிலே கோலைக்கொண்டு ஜாத்யுகிதமான வருத்தியைச் செய்

எகசு பெரியதிருமொழி, ச-ப, ஏ-தி, அ-பா, வாராகம்.

தாயென்று இடைச்சாதியாக வெழுதிக்கொடுத்திருக்கும்தாலே என்னை அநர்யார்ஹனாகப் பண்ணினவனே!

(நாலாகியவித்யாதி) நாலுவகைப்பட்ட வேதத்தைக் கரைகண்டிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (சேலாரித்யாதி) நீர்மாறமையாலே சேல்களாரந்திருந்துள்ள வயல்கூழ்ந்த திருவெள்ளக்குளத்திலே நிற்கிற பெரியோனே! (எனவல்வினை தீர்த்தருளாயே) என்னால் பொறுக்கவொண்ணாத பாபத்தைப்போக்கி யருளாய். ... (ஏ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கோலாலித்யாதி) திருவணை யணித்தாயிருந்தால் நீருமன்கே சென்று தவிர்ந்துக்கொள்ள வொண்ணாதோ, எனினையே “எல்லாவிடரும் கெடுமாறருள்” என்கிறதென்? நான்குனத்தனை யெளரியனோ என்று மேன்மையைக் காட்ட; இவர், நாட்டார்க்குச் சிலகிடக்கச் சில போக்குமாபோலே எனக்காக வொண்ணாது, அது ஸகல விரோதி நிவ்ருத்திக்கு முறுப்பாகமாட்டாது, நீ இடையர் கையில் கோலைக்கொடுத்துப் பசுமேய்க்கப்போக விட்டால் போனவனல்லையோ, நான் சொல்லிற்றுக் கேட்கலாகாதோ என்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மாலே” என்றதை யுட்கொண்டு “கோலால்” என்று விசேஷித்துக்குக் கருத்தருளிச் செய்திருர் (ஸ்ருஷ்டி யித்யாதி).

சேல்கள்—மதஸ்யங்கள். (ஏ)

மூ.—வாராகமதாகி யிம்மண்ணை யிடந்தாய்

நாராயணனே நல்லவேதியர் நாங்கூர்ச்

சீரார் பொழில்கூழ் திருவெள்ளக்குளத்து

ளாராவமுதே யடியேற் கருளாயே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அது	அப்படி விலக்கணமான	வேதியர் நாங்கூர்,	
வாராகமாகி	வராஹாவதாரமெடுத்தவனுய்க்கொண்டு	சீர்ஆர் செல்வம் ஸ்ரீராமரத	
இம்மண்ணை	இந்த பூமியை	பொழில்கூழ் திரு வெள்ளக்குளத்துள்	
இடந்தாய்	(அண்டபித்தியில் நின்று) குத்தியெடுத்தவனே!	ஆராவமுதே த்ருப்திபிற்வாத (நிரதிசயமான) போகியபூதனே!	
நாராயணனே	(ப்ராணிக ளிடத்தில்) வா த்ஸ்ய முடையவனே!	அடியேற்கு தாஸ பூதனா-வெனக்கு	
சகல	ஆசாரப்ரதாரநான	அருளாய் க்ருபை பண்ணவேணும்.	(அ)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, கூ-பா, பூவார். எகாடு

வ்யா.— எட்டாம்பாட்டு. (வாராகமித்யாதி) பூமியை ப்ரளயம் கொள்ள, பிறப்பே பூமியையிடக்கவல்ல வராஹமாய் பூமியை யிடத் தாய்! (நாராயணனே)ப்ரஜை அறியாதேயிருக்கக்கட்டிக்கொண்டு கிடக் கும் தாயைப்போலே, ஸம்ஸாரிகளறியாதேயிருக்க வத்ஸலனான வனே! (நல்லவேதியர்) ஆசாரப்ரதாநான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூர். (சீராரித்யாதி) ஊரிலைஸ் வ்யத்ததைக் கோட்சொல்லா நின்ற பொழிற்சூழ்ந்த திருவெள்ளக்குளத்திலே அபூர்வவத் போக்ய னானவனே! (அடியேற்கருளாயே) ஆருடைய வஸ்து இங்ஙனலமாக் கிறது. (அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாராகமித்யாதி). இடையரும் இங்குள்ள ப்ராஹ்மணரு மிவ்விபூதியி லிருந்தாப்போலே நீரும் நம்மை யதுபவித்துக் கொண்டிருக்கலாகாதோ, நீரித்தனை பதறுகைக்குக் காரணமென்னென் ன; பூமியை ப்ரளயங்கொண்டாப்போலே என்னை ஸம்ஸார ப்ரளயங் கொண்டது, என்னையெடுக்கவேண்டும், நீ வத்ஸலனல்லையோ வென்கிறாரெ ன்று ஸங்கதி. இடையர் உன் குணசேஷ்டிதங்களைக் கண்டு மண்டியிருந் தார்கள், ப்ராஹ்மணர் வேதங்களைக் கரைகண்டவராகையாலே மன்னி யிருந்தார்கள், எனச் கங்கனொரு திடரில்லாமையால் ஸம்ஸார ப்ரளயத் தில் மக்நனானென்று கருத்து.

(இடக்கவல்ல) - ஒட்டு விடுவிக்கவல்ல. (அ)

மூ.—பூவார் திருமாமகள் புல்கிய மார்பா
நாவார்புகழ் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்த்
தேவா திருவெள்ளக் குளத்துறைவானே
ஆவா வடியானிவ னென்றருளாயே. ... (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ ஆர்	கமலப்பூவில் பொருந்	புகழ்	கீர்த்தியை யுடையரா
	தி வலிக்கிற		ன
திருமாமகள்	பெரிய பிராட்டியார்	வேதியர்	மன்னியநாங்கூர்,
புல்கிய	ஸம்ஸ் லேஷித்த	திருவெள்ளக்	குளத்துறைவானே!
மார்பா	திருமார்பை யுடைய	தேவா	ஸௌசேல்யத்தால்விள
	வனே!		ங்கா நின்றவனே!
நா ஆர்	(லோகத்தா ருடைய)	இவன்	இந்த
	நாவிலே நிறைந்தி	அடியான்	தாஸபூதன்
	ருக்கிற		

எகசு பெரியதிருமொழி, ச-ப, எ-தி, ௧௦-பா, நல்லன்புடை,

ஆ ஆ ஐயோ! ஐயோ! (ஸம் என்று அரு என்று க்ருபை பண்
ஸாரத்தில் நலி ளாய் ணி யருளவேணும்.
வுபடாநின்றான்)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூவாரித்யாதி) பூவிலேபிறந்தவன்,
பூ அடிக்கொதித்து விரும்பி யணைக்கும்படி மார்வுபடைத்தவனே!
(நாவாரித்யாதி) கண்டபோது புகழ்ந்து, காணாதபோது “என்செய்
தோம்” என்றுவெறுநே, “இவர்கள் குணங்களைப்புகழப்பெற்று நாப்
படைத்தபரயோஜநம் பெற்றோம்” என்னும்படியான ப்ராஹ்மணர்
வர்த்திக்கிற திருநாங்கூர். (தேவாவித்யாதி) பரமபதத்தில் நின்றும்
வந்து ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே உறைகையாலே தீப்யமாநராயிருக்கிற
வனே! (ஆவாவித்யாதி) ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிறான்! ஐயோ!
ஐயோ! என்றருள்புரியாயே. (க)

அரு —ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூவாரித்யாதி). ஸம்ஸார ப்ரளயம் தீர்க்க
வல்லனாய் வத்ஸலனான நாராயணனை ஸ்ரீமானாக வதுஸந்தித்து, (க)
“ஸீதாஸுயாசு - ஸீதாமுவாசு” என்னுமாபோலே *அலர்மேல் மங்கையை
முன்னிட்டு ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

லோகத்தார் நாவிலே பொருந்தும்படியான புகழையுடைய ப்ராஹ்ம
ணரென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (கண்டபோதித்
யாதி). (க)

மூ.—நல்லன் புடை வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்ச்
செல்வன் திருவெள்ளக்குளத் துறைவானைக்
கல்லின் மலி தோள் கலியன் சொன்னமாலே
வல்லரென வல்லவர் வானவர்தாமே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல் அன்பு உடை	பரமபக்தி யுத்தரான	திரு வெள்ளக் குளத்து	திரு வெள்ளக்குளமெ
வேதியர்	ப்ராஹ்மணேத்தமர்	நீலம்	நீலம் திவ்யதேசத்
மன்னிய	வர்த்திக்கிற	உறைவான்	நித்யவாஸம் பண்ணு
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே		மவனான

(க) ரா-அயோ-நக-உ.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, எ-தி, க௦-பா, நல்லன்புடை. எ௯௭

செல்வனை	ஸ்ரீமான் விஷயமாக	டையும்
கல்லில்	மலையைக் காட்டிலும்	வல்லர் என அப்யஸிக்க வல்லவர்
மலி	அதிசயித்த (பலமு	கள் என்று
	டைய) [ன	வல்லவர் (பிரமூல்) சொல்லத்த
தோள்	புஜங்களை யுடையரா	க்கவர்கள்
கலியன்	ஆழ்வார்	வானவர் நித்யஸூரிகளுடைய
சொன்ன	அருளிச்செய்த	கோஷ்ட்டியில் ஒரு
மலை	சப்த ஸந்தர்ப்பமான	வராகப் பெறுவர்.
	இப்பத்துப் பாட்	

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நல்லன்புடையித்யாதி) பரமபக்தி யுத்தரான ப்ரஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூர்ச்செல்வன், திருவெ ள்ளக்குளத்துறைவானே. (கல்லின்மலியித்யாதி) தோள்வலிபோலே கவிபாடவல்ல வலியும். (வல்லரெனவித்யாதி) தங்களுக்குப் போய்த் தில்லையாகிலும் பிறப்போமென்னும்படியாக வல்லவர்கள், நித்யஸூரி களோடொரு கோவையாவர்கள். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—ॐ॥—

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (நல்லன்புடை யித்யாதி). கல்-மலையாய், மலை யில் மிக்க தோள்பலமுடைய வாழ்வாரென்று இப்போது விசேஷித்ததுக் குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தோளித்யாதி). (போய்த் தில்லையாகி லும்) விசதமாக வாராதே போனாலும். (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—ॐ॥—

நாலாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

எசு அ பெரியதிருமொழி, சூப, எ-தி, க-பா, கவளயானை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - ஏட்டாந் திருமொழி

கவளயானை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புக்கு, “அடியேனி டரைக் களையாய்” என்று - தேவரோட்டை யதுபவத்துக்கு விரோதி பைப்போக்கித் தரவேணுமென் றபேக்ஷித்தார்; அவனு மப்படியே செய்வானாக வொருப்பட, அது பற்றாமல், ப்ராப்யத்தி லுண்டான த்வரையாலே, தாமான தன்மைபோய் எம்பெருமானோடே இயற்கை யிலே, கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையாலே நோவுபட்டு அவன் படி களை பதுஸந்தித்து ட்வாய்புலத்துகிறு னொருபிராட்டி தசையை யது ஸந்தித்த திருத்தாயார் பாசுரமாகச் செல்லுகிறது. . . . *

அரு.—கவளயானையின் ப்ரவேசம்.—கீழிரண்டு திருமொழியின்புர மேயத்தையு மதுவதித்துக்கொண்டு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (திருவடிக ளிலே யித்யாதி). (செய்வானாக வொருப்பட) என்றது - (க) “மாகவையுந் தம் காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணும்” என்று ஆழ்வார்க்கு அதிலே உக்கடேச்சை பிறந்தாப்போலே, இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களில் உத் கடேச்சை யுண்டாயிருக்கையாலே, பரமபத ப்ராப்தியிலே உக்கடமாக இச்சை பிறப்பித்துக்கொடுப்போமென்று உத்தியோகிக் என்றபடி.

மூ.—கவளயானை கொம்பொகித்த கண்ணனென்றும் காமருசீர்க் குவளை மேகமன்னமேனி கொண்டகோனென்னுனை யென்றும் தவளமாட நீநொங்கைத் தாமரையாள் கேள்வனென்றும் பவளவாயா னென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பவளம்	பவழம்போல் ஸூந்த ரமான	கவளம்	க்ராஸத்தை யுடைத் தான (அதிகமாத பக்ஷிக்கவல்ல)
வாயாள்	அதரத்தையுடைய	யானை	குலயாய்பீடத்தினு டைய
என்மடந்தை	என்னுடைய பெண் ணைவள்		

(க) தி-வாய்-க-ந-எ.

† (பா) வாய்புலந்துகிறார்.

பாவிந்காட்டிடுவென்னுதல்; பாலோடொத்தவென்னுதல். தன்பேச்சி லினிமையிலே தோற்று அவன் வாய்வெருவ விருக்கக்கடவவிவள், இப்போது தான் அவனிருந்த ஊரைச் சொல்லி வாய்வெருவாரின்றான். (க) : “ஸுஹு மஹுஹு” - மதுராமதுராலாபா” என்று இவள் பேச்சு க்கேட்டு வாய்வெருவானவனிதே. (சு)

அரு.—ஆரம்பாட்டு. (ஞாலம்த்யாதி) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு ஸ்வஜநமின்றிக்கே லங்கையில் ராகுஸர்கையி லகப்பட்டபடியாலே உதவி னான், உனக்கித்தனைபேர் நாங்களிருக்க உனக்கென்ன இத்தனைவாய் புல த்துவா நென்னென்ன; “ஜகத்துக்கெல்லாம் வந்த ப்ரளயாபத்தோ டொ வ்வாதோ அவன் கோலமேனி காணாத வெனக்கு” என்னுமிடந்தோன்ற, அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தைச் சொல்லுகிறு ளென்கிறுளென்று ஸங் கதி.

கீழ் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வரை யாதேயித்யாதி). சேஷித்வம் ஹேதுவென்னு மத்தை லோகந்யாயத்தா லே ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் (உடையவனித்யாதி).

“மேலெழுந்த” என்று விசேஷிக்கையாலே - நீர்சகும் என்னும்படி யான குளிர்த்தியை யுடைய நிலவண்மையைச் சொல்லுகிறவருக்கு, உங்க ளோடிருக்கை எனக் கடிக்கொதிப்பாம்படி அவன் வர்த்திக்கிற தேச மெனக்கு ஸ்ரமஹ்ரமாயிருந்தீ என்னு மபிப்ராயம் ஸ்ப்புரிக்கும்படி ப்ர க்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (ஜலசரேத்யாதி). (ஸ்தவங்களுங்கூட) என்ற சகாரம் - இவ்வர்த்தத்துக்கெல்லாம் ஸூசகம் (சு)

மூ.—நாடியென்றனுள்ளங்கொண்ட நாதனென்றும் நான்மறைகள் தேடியென்றும்காணமாட்டாச்செல்வனென்றும்சிறைகொள்வண்டு சேடுலவு பொழில்கொள் நாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதிப் பாடகம்சேர் மெல்லடியாள் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாடகம்	பாடகமென்னும் பா தாபரண மானது	என்றன்உள் ளம்	என்மறஸ்ஸை
சேர்	பொருந்தியிருக்கிற	கொண்ட	வசமாக்கிக் கொண்ட
மெல்	மருதுவான	நாதன்என்று ம்	ஸ்வாமியென்றும்,
அடியாள்	ஸ்ரீபாதங்களை யுடையபண்ணைவள்,	நான்மறைகள்	நாலுவகைப்பட்ட வே
நாடி	தேடிக்கொண்டு வந்து	தங்களானவை	என்றும் ஸர்வகாலமும்

என அ பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, அ-பா, உலகமேத்தும்.

தேடி	ஆராய்ந்துபார்த்து	சேடு	ஸமூஹமானது
காணமாட்டா	காணப்போகாதபடி	உலவு	ஸஞ்சரியாகின்ற
	யான	பொழில்கொ	சேலைகளை யுடைய
செல்வனென்	ஸ்ரீமான் என்றும்,	ள்	
றும்	[களை யுடைய	நாங்கைத் தேவதேவ	னென்றென்
சிறைகொள்	பாசஸ்தமான இறகு	ரோதி பார்த்தன்பள்ளி	பாடு
வண்டு	வண்டுகளுடைய	வாளே.	(எ)

பொருள்.—சுழாம்பாட்டு. (நாடி.) எதிர்க்குமூல் புக்கு என்னைத்தேடி
 வண்டுநகைத் தனக்காக்கிக்கொண்ட சேவியென்றும். (நான்மறை)
 என்னைத் தேடிவருந்தித் தனக்காக்குகிறவன், தன்னை வேதங்கள் தேடி
 க்காணப்போகாத ஸ்ரீயை யுடையவனென்றும். (சிறைகொள்) சிற
 கையுடைத்தாயிருந்துள்ள வண்டுகள் சோலைத் தலையிலே உலாவா
 நின்ற திருநாங்கையிலே வர்த்திக்கிற தேவதேவனென்றென்றோதி.
 (பாடகம்) காலும் பாடகமும் பொருந்தினபடியை அவன் பாடவிரு
 க்குமவள், அவனுரைப் பாடாநின்றாள். (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (நாடியித்யாதி) ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்தை அவ்
 ன்ருனேவந்து போக்கிணப்போலே உனக்கு மவனேவந்து உதவு மத்தனை
 யும் நெஞ்சை வருந்தி ஆறியிருக்க வொண்ணுதோ, நீ வாய்புலத்துவா
 நென்னென்ன; என்னை யங்ஙனிருக்க வொட்டாதபடி நெஞ்சைக் கைக்
 கொண்டான், வேதங்களவனைப் புலத்துமாபோலே நானும் புலம்பா நின்
 றேனென்னு மிடம் தோற்றச்சொல்லா நின்றாளென்கிறு னென்று ஸங்கதி.

(ஸ்ரீயை) ஸம்பத்தை. சிறைகொள் வண்டுகளினுடைய, சேடு - திர
 ட்சியானது, உலாவாநின்றுள்ள பொழிலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்
 பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (சிறைகையித்யாதி). (எ)

மூ.—உலகமேத்துமொருவனென்று மொண்குடரோடும்பபெரய்தா
 நிலவுமாழிப்படையனென்றும்நேசனென்றும்தென்திசைக்குத்
 திலகமன்னமறையோர்.நாங்கைத்தேவதேவனென்றென்றோதிப்
 பசுருமேசுவன்மடந்தை பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்மடந்தை	என்பெண்ணுவள்,	ஒருவன் என்	அத்விதியென்னும்,
உலகம்	லோகமெல்லாம்	றும்	
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்	ஒன்	அழகிய [டுகூட
	தருந்தவனு	சுடரோடு	சந்த்ரஸூர்யர்களு

உம்பர்	தேவர்களால்	தென்திசைக் தெற்கு திக்குக்கு
எய்தா	கிட்டப்போகாதபடி	கு [கிற
நிலவும்	ப்ரகாசியாரின்ற	திலகம்அன்ன திலகம்ஃபாலேயிருக்
ஆழி	திருவாழியை	மறையோர் ப்ரஹ்மணர்களு
படையன்	எ திவ்யாயுதமாக உடை	டைய
ன்றும்	யன் என்றும்	நாங்கைத்தேவதேவ னென் றென்
நேசன்	என் ஆஸ்ரி தர் பக்கல் ஸ்	றேதி
றும்	நேஹமுடையவன்	பலரும் எல்லாரும்
	ன்றும்,	ஏச பழிக்கும்படியாக
		பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாரே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) லோகமாக ஆஸ்ரயிற்
கைக்கு ஆத்மீதியான ஸர்வஸமாஸ்ரயணியனென்றும், (ஒண்டர்)
சந்த்ராதித்யர்களோடேகூடின தேவர்களால் கிட்டப்போகாதே யிருக்
கிற திருவாழியை, (க) “எப்போதும் கைகழலாநேமியான்” என்னும்
படி உடையனாயிருக்கிறவனென்றும், (நேசனென்றும்) ஆஸ்ரிதர்பக்
கல் ஸ்நேஹம் ஒருவடிவு கொண்டவனென்றும், (தென்திசை) தெற்
குதிக்குக்குத் திலகபூதரான ப்ரஹ்மணர் வந்ததிக்கிற திருநாமக்கையி
லே நின்றருளின தேவதேவனென்றென்றேதி, (பலருமேச) பல
ரும் தன்னைப்பழிக்க, அவர்களைத் தனக்குக் கூட்டென்று அவனு
ரைப்பாடுவானான். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) அவன் உள்ளம்கொண்டான்
என்று நியவனைப் புலம்பினால் லோகத்தார் உன்னை ஏசார்களோ, இங்
கன் நெஞ்சுழிந்து புலம்ப வொண்ணாதென்ன; நானொருத்தியோ அவனைப்
பற்றினது, ஸர்வரு மவனை ஏத்தவில்லையோ, ப்ரஹ்மாதிகளால் கிட்டக்கூ
டாத ஆழியானாயும் ஸ்நேஹிக்கு மவனன்றோ, அவனைப் பிரிந்திருக்கக்கூடு
மோ என்னும் தாத்பர்யம் தோற்றச்சொல்லுகிற னென்கிறுனென்று
ஸங்கதி.

(க) “ஊரவர்கவ்வை யெருவிட்டு” என்கிறபடியே பலரு மேசகை
பாடுகைக்குடலென்னு மது தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களை யித்
யாதி). (அ)

மூ.—கண்ணனென்றும் வானவர்கள் சாதலித்துடலர்கள் தூவும்
எண்ணென்று மின்பனென்று பேபூலருக் சாதியென்றும்
திண்ணாடா நிரோங்கைத் தேவதேவனென்றென்றேதிப்
பண்ணினன்னமென் மொழியாவ் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாரே.

எனும் பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, சு-பா, பாருள்நல்ல.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண அன்ன	காந்த்தோடொத்த	எண்ணன்	எ (அவர்களுடைய) எ
மெல்	ம்ருதுவான	ன்றும்	ண்ணத்திலே வலி
மொழியான்	சொல்லையுடைய இப்		க்குமவனென்றும்,
	பெண்ணானவள்	இன்பனென்	ஸுகப்ரதனென்றும்,
கண்ணன்	எ ஸ்ரீக்ருஷ்ண னென்	றும்	[கும்
ன்றும்	றும்,	ஏழ்உலகுக்கு	ஸப்த லோகங்களுக்
வானவர்கள்	தேவர்கள்	ஆதியென்றும்	காரண பூ தன் என்
காதலித்து	ஸ்நேஹத்தை யுடைய	றும்,	றும்,
	வர்களாய்	திண்ணம்	த்ருடமான
மலர்கள்	புஷ்பங்களை	மாடம்நீடுநாங்கைத்	தேவதேவனெ
தூவும்	ஸமர்ப்பிக்கும்படியாக	ன்மென்றே	பார்த்தன் பன்
		ளிபாடுவானே.	(சு)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) க்ருஷ்ணனென் றும், ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி புஷ்பாப்யபகரணங்க ளைக் கொண்டார் ரயிக்கும்படியாக அவர்கள் மனோரதத்தே நிற்கிறவ னென்றும். (இன்பனென்றும்) ஆநந்தாவஹனென்றும். (ஏழுலகுக் காதியென்றும்) ஜகத்காரணபூதனென்றும். (திண்ணமித்யாதி) திண் ணமான மாடங்கள் நீடின நாங்கையிலேவர்த்திக்கிற தேவதேவனென் மென்றேதி. (சு)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) இவன் நேசனென்று நீ கண்டதெங்கே, உலகந்தானிவனை யார் ரயித்தார்களோ, ஆப் ரயிக்கை க்கு ஹேதுதானென்னென்று, ஏசுவந்த பலரும் கேட்கு; அவர்களுக்கும் தெரியும்படி பெண்பித்த னென்ன ப்ரவலித்தானை க்ருஷ்ணன்மன்னையே (சு) “ऋषिः कृष्णः लोकांश्च भूम्नः - க்ருஷ்ணாவஹி லோகா நா முத்தபத்தி ரபிசாப்யயஸி” என்றதில்லையோ என்று தம் துறையான க்ரு ஷ்ணுவதாரத்தை மீளவும் பிதத்துகிறுளென்று சொல்லுகிறுளென்று ஸங் கதி.

“எண்ணன்” என்றதினர்த்தம் (மனோரதத்தே நிற்கிறவன்) என்றது. (நீடின) = நீண்டிருக்கிற. (சு)

மூ.—பாருள்நல்லமறையோர்நாங்கைப்பார்த்தன்பள்ளிச்செங்கண்மாலே வர்கொள் நல்லமுலைமடவாள் பாடலைத்தாய் மொழிந்தமாற்றம்

பெரியதிருமொழி, ச-ப, அ-தி, க-பா, பாருள்நல்ல. ஏஅக

கூர்கொள் நல்லவேற்கலியன் கூறுதமிழ்பத்தும் வல்லார்
வர்கொள் நல்ல வைகுந்தத்து எண்பநாளுமெய்துவாரே. (க௦)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாருள்	பூமியிலே	பாடலை	ஸ்ரீஸ்துத்திகளை
நல்ல	விலக்கணராயுள்ள	தாய்	தாயாரானவர்
மறையோர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்	மொழிந்த	சொன்ன [தை,
	வர்த்திக்கிற	மாற்றம்	உக்தியின் ப்ரகாசத்
நாங்கை	திருநாங்கூரில்	கூர்கொள்	கூர்மையாய்
பார்த்தன்பர்	பார்த்தன் பள்ளியே	நல்ல	ஸ்ரீஸ்துமான [ய
ளி	ன்னும் திவ்ய தே	வேல்	வேலாயுத்தையுடை
	சத்தில் எழுந்தரு	கலியன்	ஆழ்வார்
	ளியிருக்குமவனாய்	கூறும்	அருளிச்செய்த
செம்கண்	(வாத்ஸல்யத்தால்) சி	தமிழ்	த்ராவிடருபமான
	வந்த கண்களையு	பத்தும்	இப்பத்துப்பாட்டுகளை
	டையனாய்		யும் [கள்,
மலை	ஆஸ்ரித வ்யாழுகத்த	வல்லார்	அப்யலிக்க வல்லவர்
	ன ஸர்வேஸ்வ	வர்கொள்	அழகுபொருந்தி
	ரன் விஷயமாக,	நல்ல	அவிஸ்ரேஷ்டமாகிற
வர்கொள்	கச்சையுடைத்தாய்		நன்மையையுடைய
நல்ல	விலக்கணமான	வைகுந்தத்து	ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
முலை	ஸ்தநங்கனையுடைய	நானும்	ப்ரதிநிதமும்
மடவான்	பெண்ணானவர் (பா	இன்பம் எய்	ஸூகிக்கப் பெறுவர்
	டின)	துவார்	கள். (க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பாருள்நல்ல) பூமியில் நல்லவிலக்கண
ப்ராஹ்மணரெல்லாம் திரண்ட திருநாங்கையில் பார்த்தன் பள்ளியி
லே வர்த்திக்கிற வாத்ஸல்யத்தையும் வ்யாமோஹத்தையு முடையனா
னவனை. (வர்கொள்நல்ல) ப்ராப்தயௌவரையானவர் பாடலைத்தா
யார் சொன்னமாற்றத்தை. (கூர்கொள்) அப்பிராட்டி தசைவந்து ஆழ்
வாரருளிச்செய்த விப்பத்தும் வல்லவர். (வர்கொள்) ஒருத்தி வாய்வெ
ருவ ஒருத்தி கூப்பிட்ட எளிவரவுதீர, ஒருநாளும் பிரியவேண்
டாதே இருக்கிற தேசத்திலே இருக்கப்பெறுவர். ... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—o—

எஅஉ பெரியதிருமொழி, ச.ப, கூ-தி, நும்மைத்தொழுதோம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) “செங்கண்” என்றத்தாலே - வாந்ஸல்யம். “மாலை - மொழிந்த - பாடலை” என்று இங்கும் கூட்டுவது. கூர்மைமிக்க வேலையுடைய கலியனென்று சப்தார்த்த முட்கொண்டரு னிச்செய்கிறார் (அப்பிராட்டி யித்யாதி). (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ராலாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து ஒன்பதாந் திருமொழி

நும்மைத்தொழுதோம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—பெறவேணுமென்னு மபேசைக்கையில் கண்ணாழிவில்லா மை சொல்லிற்றிறே - கீழிற்றிருமொழியிலே; “பார்த்தன் பள்ளிபற்றி வாள்” என்று உகந்தருளின நிலங்களைச்சொல்லி வாய்வெருவுகைக்கு மேற்படவில்லைபிறே அபேசைக்கு; (க) “மாகவைகுந்தங் காண்ப தற்கென்மனமேகமென்னும்” என்றும், (உ) கண்ணன் விண்ணூர் தொழுவே சரிகின்றனசங்கம்” என்றும் சொல்லுகிறவையடைய இவர் க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலே யாய்த்து; ஆகையாலே, “பரமபதம் கலவிருக்கையாபிருக்க அங்விடத்தைவிட்டு ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸர்வாபே க்ஷித ப்ரதனாகைக்காகத் திருவிந்தனாரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனான, நாமங்கேபோய்ப்புகுவே நினைத்த வகைகளெல்லாம் பெறலாம்” என்று பெரியபாரிப்போடே போய்ப்புக்க விடத்து, ஒரு ஸ்ரீபுண்டரீகன் அக்ருரன் என்றுப்போலே சொல்லுகிற இவர்கள்பக்கல் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷத்தைத் தம்பக்கவிலையும் பண்ணி, திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், அணைத்தல், வினவுதல், இவர் (ங) “வழுவிவாடி மை செய்யவேண்டுராம்” என்று பாரித்துக்கொடு புக்கபடியே அடி மையிலே ஏவுதல் செய்யக்கண்டிலர், அத்தாலே மிகவுமவஸந்நாய, ஒரு(ச)*மின்னிடைமடவார்(ரு)*காதிற் கடிப்பில் பிராட்டிமார் தசை

(க) தி-வாய்-கூ-ந-எ. (உ) தி-வி-சஎ. (ங) தி-வாய்-கூ-ந-க.
(ச) தி-வாய்-கூ-க, (ரு) க௦-அ.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, க-பா, தும்மை. எஅங்

பிறந்தால் ப்ரணய கலஹத்தாலே கிலாய்த்துச் சொல்லும் பாசுரம
டைய ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே சொல்லலாம்படியான பா(ஓ)
வம்பிறந்து, ஸந்நிதியு முண்டாய், எனக்கேபைகூடியிலும் கண்ணழி
வற்று ப்ராப்தனுமாயிருக்க என்னை அடிமை கொள்ளாநொழிவதே!
என்னுமின்னாப்புடனே சினிங்குப் பிறந்து வார்த்தை சொல்லுகி
றார். *

அநு. — தும்மையின் ப்ரவேசம்.—*தாவளந்துலகில் - சரணம்புக்கு,
*கண்ணார்கடலில்-ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரச்சொல்லி, ப்ரா
ப்யத்வரையாலே உகந்தருளின நிலத்தில் உத்கடமான அபேபைகூையைக்
கீழில்திருமொழியிலே அருளிச்செய்தவர்க்குத் திருவிந்தனரில் ஊடல்
தலையெடுக்கைக்கு ஸங்கதியடுகிறார் (பெறவேணும்த்யாதி). (பெறவே
ணும்) என்றதுக்கு முன்னே, ப்ராப்யத்தை என்று கூட்டுவது. ப்ரக்ருதி
ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்கு முன்பு
போலே உகந்தருளின நிலத்திலே தானே ப்ராவண்யம் பிறக்கையாலே,
இவரபேகூித்தபடியே கொடுக்கக்கடவனாய் சரீரார்த்தத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்
பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்க நினைத்து திவ்யதேசத்தில் நிலையைக்காட்டிக்
கொடுக்க; இவனார்ச்சாவ்யவஸ்த்தையாலே வாய்திறவாதிருக்கையை
எண்ணியிராதே, ஆசையாலே, “ஸர்வாபேகூித ப்ரதனன்றோ, என்னபே
கூையும் தலைக்கட்டினாலாகாதோ” என்று கிலாய்க்கிறாரென்று கருத்து.
அபேபைகூ பரமபத்திலே யன்றோ பிறக்கவேண்டுவது, இங்குப் பிறப்
பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாகமித்த்யாதி). (க) “பண்டைநா
ளாலே” என்கிற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குப் பிறந்தாப்போலே
அர்ச்சாவதாரத்தில் சில பரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு “நம்மை யொரு
கால்காட்டி நடந்தால்” என்று ப்ரார்த்திக்கை யுண்டாகையாலே, அதில்,
(க) “சோதிவாய்திறந்துன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” (உ) “நிர்
பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” இத்யாதி பரிமாற்றத்திலாசை இவர்க்கு
மர்த்தவியத்த மென்றருளிச்செய்கிறார் (திருக் கண்களாலே யித்த்யாதி).
(ஏவுதல்) என்றது-“கருமமருளி” என்றத்தைப்பற்ற. (தாமானதன்மையி
லே) என்கையால்-இவ்விடத்தில் தாமாயிருந்து ஊடுகை ப்ராப்யத்தி லுத்க
டேச்சாக்குதமான கலக்கத்தின் மிகுதியின் கார்யமென்கை. ...

மூ.-தும்மைத்தொழுதோம்நுந்தம்பணிசெய்திருக்கும் தும்மடியோம்
இம்மைக்கின்பம் பெற்றோமெந்தா யிந்தனாரீரே

(க) தி-வாய்-சு-உ-க.

(உ) தி-வாய்-சு-உ-உ.

எஅசு பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, சு-பா, தும்மை.

எம்மைக்கடிதாக் கருமமருளி யாவாவென்றிரங்கி
நம்மையொருகால் காட்டிநடந்தால் நாங்களுய்யோமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தும்மை	தேவீரை [தோம்;	எம்மை	என்விஷயத்தில்
தொழுதோம் உபாயமாக ஆஸ்ரயித்		கடிதா	சீக்ரமாக
தூந்தம்	தேவீருடைய	கருமம்	பரம ப்ரயோஜனமான
பணி	கைங்கர்யத்தை		கைங்கர்யத்தை
செய்து	அதுஷ்டித்தே [க	அருளி	க்ருபைபண்ணி [அ
இருக்கும்	தரித்திருக்கும் படியா	ஆவாவென்று ஐயோ! ஐயோ! என்	
தும் அடியோ தேவீருக்குத் தாஸூத		இரங்கி	இரக்கமுற்று,
ம் ரானும்;		நம்மை	நம்மைக்குறித்து
இம்மைக்கு இப்பொழுது		ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே
இன்பம் பெற் றோர லா பமாகிற		காட்டி	உம்முடைய திவ்யமங்
ளும் ஸுகத்தைப் பெற்			கள விக்ரஹத்தை
ளும்;			க்காட்டி }
இந்தநூர்	திருவிர்தனூரிலே எ	நடந்தால்	எழுந்தருளினால்
	ழுந்தருளி யிருக்	நாங்கள்	அநந் ப்ரயோஜனரா
	கிற		ன நாங்கள்
என்தாய்	எனக்குத் தாய்போ	உய்யோமோ	உஜ்ஜீ வி க் க மாட்
	ன்றவரே!		டோமா? (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தும்மைத்தொழுதோம்) இதரதேவதை
களுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற நிலையை புத்திபண்ணித்தொழுதோமோ
ஆறியிருக்கைக்கு. (க) “ஃஃஃ ஃஃஃ ஃஃஃ ஃஃஃ - யோயோ
யாம்யாம் ததும்பக்த” இத்தயாதி. “இந்த்ராதிதேவர்கள் அவனுக்கு
ததுபூதர், அவர்களுக் கிவனந்தர்யாமி” என்று ஆஸ்ரயித்தால், அவ்வவ
ருடைய அதிகாரத்தளவிலே ப(ஃ)லமாகையால் விளம்பம் பிரிந்திருக்
கவு மாமிறே. அன்றிக்கே, (தும்மைத்தொழுதோம்), ப்ரிகுலைப் பட்
டோமென்னவுமாம். அதாவது - பிரிந்தாலும் ஒருகுது. சதுரங்கத்
தாலே போதுபோக்கித் தரிக்கலாவதொரு விஷயத்தை யாஸ்ரயிக்கப்
பெற்றிலோமே. (தொழுதோம்) முன்பெல்லா மீரரசென்றிருந்து கார்
யகாலத்திலே கைங்கர்யமே யமையுமென் றிருப்பார்க்கன்றோ தாழ்த்
திருக்க லாவது.

பாலிற்காட்டிலென்னுதல்; பாடோடொத்தவென்னுதல். தன்பேச்சி லினிமையிலே தோற்று அவன் வாய்வெருவ விருக்கக்கடவவிவன், இப்போது தான் அவனிருந்த ஊரைச்சொல்லி வாய்வெருவாநின்றான். (க) : “సుధుఁ మధుఁలూఁ - మదుఁరామదుఁరాలాపా” என்று இவன் பேச்சு க்கேட்டு வாய்வெருவானவனிறே. (க)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஞாலமிய்யாதி) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு ஸ்வஜநமின்றிக்கே லங்கையில் ராஜநஸர்கையி லகப்பட்டபடியாலே உதவி ளான், உனக்கித்தனைபேர் நாக்களிருக்க உனக்கென்ன இத்தனைவாய் புல த்துவா நென்னென்ன; “ஜகத்துக்கெல்லாம் வந்த ப்ரளயாபத்தேர டொ வ்வாதேர அவன் கோலமேனி காணாத வெனக்கு” என்னுமிடந்தோன்ற, அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தைச் சொல்லுகிறு என்னகிருநென்று ஸங் கதி.

கீழ் தாற்பரிய மருளிச்செய்து வாக்கியார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வரை யாதே யிய்யாதி). சேஷித்வம் ஹேதுவென்னு மத்தை லோகந்யாயத்தா லே ஸத்திரீகரிக்கிறார் (உடையவனிய்யாதி).

“மேலெழுந்து” என்று விசேஷிக்கையாலே - நீர்சுகும் என்னும்படி யான குளிர்த்தியை யுடைய சிலவண்மையைச் சொல்லுகிறவருக்கு, உங்க ளோடிருக்கை எனக் கடிக்கொதிப்பாம்படி அவன் வர்த்திக்கிற தேச மெனக்கு ஸ்ரமஹரமாயிருந்ததி என்னு மபிப்ராயம் ஸ்ப்புரிக்கும்படி ப்ர க்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (ஜலசரேய்யாதி). (ஸத்வங்களுங்கூட) என்ற சகாரம் - இவ்வர்த்தத்துக்கெல்லாம் ஸூசகம் (க)

மூ.—நாடியென்றனுள்ளவொண்ட நாதனென்றும் நான்மறைகள் தேடியென்றும்காணமாட்டாச்செல்வனென்றும்சிறைகொள்வண்டு சேமிலவு பொழில்கொள் நாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதிப் பாடகம்சேர் மெல்லடியான் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாடகம்	பாடகமென்னும் பா தாபரண மானது	என்றன்உள்	என்மறஸ்ஸை
சேர்	பொருந்தியிருக்கிற	ளம்	
மெல்	ம்ருதுவான	கொண்ட	வசமாக்கிக் கொண்ட
அடியான்	ஸ்ரீபாதங்களை யுடைய யபெண்ணுவன்,	நாதன் என்று	ஸ்வாமியென்றும்,
நாடி	தேடிக்கொண்டு வந்து	ம்	
		நான்மறைகள்	நாலுவனகப்பட்ட வே
		தங்களானவை	
		என்றும்	ஸ்வகாலமும்

என அ பெரிய திருமொழி, சு-ப, அ-தி, அ-பா, உலகமேத்தும்.

தேடி	ஆராய்ந்து பார்த்து	சேடி	ஸமூஹமானது
காணமாட்டா	காணப்போகாத படி	உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற
	யான	பொழில்கொ	சோலைகளையுடைய
செவ்வனென்	ஸ்ரீமான் என்றும்,	ள்	
ஆம்	[கனையுடைய	நாங்கைத்	தேவதேவ நென்றென்
சிறைகொள்	ப்ரசஸ்தமான இறகு	ரோதி	பார்த்தன்பள்ளி பாடு
வண்டு	வண்டுகளுடைய	வாளே.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (நாடி.) எதிர்குழல் புக்கு என்னைத்தேடி
என்றெஞ்சைத் தனக்காக்கிக்கொண்ட சேஷியென்றும். (நான்மறை)
என்னைத் தேடிவருந்தித் தனக்காக்குகிறவன், தன்னை வேதங்கள் தேடி
க்காணப்போகாத ஸ்ரீய யுடையவனென்றும். (சிறைகொள்) சிற
கையுடைத்தாயிருந்துள்ள வண்டுகள் சோலைத் தலையிலே உலாவா
நின்ற திருநாங்கையிலே வர்த்திக்கிற தேவதேவனென்றென்றோதி.
(பாடகம்) காலும் பாடகமும் பொருந்தினபடியை அவன் பாடவிரு
க்குமவள், அவனுரைப் பாடாநின்றான். (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (நாடியித்யாதி) ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்தை அந்
ன்றெனவந்து பேர்க்கிணுப்போலே உனக்கு மவனெவந்து உதவு மத்தனை
யும் நெஞ்சை வருந்தி ஆறியிருக்க வொண்ணுதோ, நீ வாய்புலத்துவா
னென்னென்ன, என்னை யங்நனிருக்க வொட்டாதபடி நெஞ்சைக் கைக்
கொண்டான், வேதங்களவனைப் புலத்துமாபோலே நானும் புலம்பா நின்
றேனென்னு மிடம் தேற்றச்சொல்லா நின்றனென்கிறு நென்று ஸங்கதி.

(ஸ்ரீயை) ஸம்பத்தை. சிறைகொள் வண்டுகளினுடைய, சேடி - திர
ட்சியானது, உலாவாநின்றான் பொழிலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்
பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (சிறகையித்யாதி). (எ)

மூ.—உலகமேத்துமொருவனென்று மொண்குடரோடும்பெரியதா
நிலவுமாழிப்படையென்றும்நேசனென்றுத்தென்திசைக்குத்
திலதமன்னமறையோர்நாங்கைத்தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பலருமேசுவன்மடந்தை பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (அ)

பநம்.	உரை.	பதம்	உரை.
என்மடந்தை	என்பெண்ணுவள்,	ஒருவன்என்	அத்விதியென்றும்,
உலகம்	லோகமெல்லாம்	ஆம்	
எத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்	ஒள்	அழகிய [குடகூட
	தகுந்தவனு	கடரோடு	சந்த்ரஸூர்யர்களோ

உம்பர்	தேவர்களால்	தென்திசைக் தெற்கு திக்குக்கு
எய்தா	கிட்டப்போகாதபடி	கு [கிற
நிலவும்	ப்ரகாசியாகின்ற	திலதம்அன்ன திலகம்போலேயிருக்
ஆழி	திருவாழியை	மறையோர் ப்ராஹ்மணர்களு
படையன்	எ திவ்யாயுதமாக உடை	டைய
ன்றும்	யன் என்றும்	நாங்கைத்தேவதேவ னென்றென்
நேசன்	என் ஆஸ்ரி தர் பக்கல் ஸ்	றோதி
றும்	நேஹமுடையவன்	பலரும் எல்லாரும்
	ன்றும்,	ஏச பழிக்கும்படியாக
		பார்த்தன்பள்ளி பாடுவானே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) லோகமாக ஆஸ்ரியிக் கைக்கு அத்விதிபுன ஸர்வஸமாஸ்ரயணியனென்றும், (ஒண்கடர்) சந்த்ராதித்யர்களுடேகூடின தேவர்களால் கிட்டப்போகாதே யிருக் கிற திருவாழியை, (க) “எப்போதும் கைகழலாரோமியான்” என்னும் படி உடையனாயிருக்கிறவனென்றும். (நேசனென்றும்) ஆஸ்ரிதர்பக் கல் ஸ்நேஹம் ஒருவடிவு கொண்டவனென்றும். (தென்திசை) தெற் குதிக்குக்குத் திசைபூதரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கையி லே நின்றருளின தேவதேவனென்றென்றோதி. (பலருமேச) பல ரும் தன்னைப்பழிக்க, அவர்களைத் தனக்குக் கூட்டென்று அவனு ளைப்பாடுவானானான். (அ)

அரு —எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) அவன் உள்னம்சொண்டான் என்று நீயவனைப் புலம்பினால் லோகத்தார் உன்னை ஏசார்களோ, இங் கன் நெஞ்சுழிந்து புலம்ப வொண்ணாதென்ன; நானெருத்தியோ அவனைப் பற்றினது, ஸர்வரு மவனை ஏத்தவில்லையோ, ப்ராஹ்மணிகளால் கிட்டக்கூ டாத ஆழியாலாயும் ஸ்நேஹிக்கு மவனன்றோ, அவனைப் பிரிந்திருக்கக்கூடு மோ என்னும் தாத்தர்யம் தோற்றச்சொல்லுகிற ளென்றிருநென்று ஸங்கதி.

(க) “ஊரவர்கல்வை யெருவிட்டு” என்கிறபடியே பலரு மேசகை பாடுகைக்குடவென்னு மது தோன்ற அருளிச்செய்தொர் (அவர்களை யித் யாதி). (அ)

மூ.—கண்ணனென்றும் வானவர்கள் காதலித்துடலர்சுந்துவும் எண்ணெனென்று மின்பனென்று மேழுலகுக் காதியென்றும் திண்ணமாட நீடுநாங்கைத் தேவநேவனென்றென்றோதிப் பண்ணினன்னமென் மொழியான் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவானே.

எஅ0 பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, க0-பா, பாருள்நல்வ.

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
பண் அன்ன	காந்தோடொத்த	எண்ணன் எ	(அவர்களுடைய) எ
மெல்	மருதுவான	ன்றும்	ண்ணத்திலே வவ்வி
மொழியான்	சொல்லையுடைய இப்		க்குமவனென்றும்,
	பெண்ணானவள்	இன்பனென்	ஸுகப்ரதனென்றும்,
கண்ணன் எ	ஸ்ரீக்ருஷ்ண னென்	றும்	[கும்
ன்றும்	றும்,	ஏழ்உலகுக்கு	ஸப்த லோகங்களுக்
வானவர்கள்	தேவர்கள்	ஆதியென்றும்	காரண பூ தன் என்
காதலித்து	ஸ்நேஹத்தை யுடைய		றும்,
	வர்களாய்	திண்ணம்	த்ருடமான
மலர்கள்	புஷ்பங்களை	மாடம்நீடுநாங்கைத்	தேவதேவனெ
தூவும்	ஸமர்ப்பிக்கும்படியாக	ன்மென்றோகி	பார்த்தன் பள்
		ளிபாடுவாளே.	(சு)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) க்ருஷ்ணனென் றும், ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி புஷ்பாத்யபகரணங்க ளைக் கொண்டாஸ்ரயிக்கும்படியாக அவர்கள் மனோரதத்தே நிற்கிறவ னென்றும். (இன்பனென்றும்) ஆநந்தாவஹனென்றும். (எழுந்குக் காதியென்றும்) ஜகத்காரணபூதனென்றும். (திண்ணம்த்யாதி) திண் ணமான மாடங்கள் நீடின நாங்கையிலெவர்த்திக்கிற தேவதேவனென் மென்றோகி. (சு)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) இவன் நேசனென்று நீ கண்டதெங்கே, உலகர்தானிவனை யாஸ்ரயித்தார்களோ, ஆஸ்ரயிக்கை க்கு ஹேதுதானென்னென்று, ஏசுவந்த பலரும் கேட்க; அவர்களுக்கும் தெரியும்படி பெண்பித்த னென்ன ப்ரஹித்தனான க்ருஷ்ணன் தன்னையே (சு) “ऋषिर्ब्रह्मैवास्मिन्” என்றதிலையோ என்று தம் துறையான க்ரு ஷ்ணவதாரத்தை மீளவும் பித்ததுகிறுளென்று சொல்லுகிறுளென்று ஸங் கதி.

“எண்ணன்” என்றதினர்த்தம் (மனோரதத்தே நிற்கிறவன்) என்றது. (நீடின) - நீண்டிருக்கிற. (சு)

மூ.—பாருள்நல்லமறையோர்நாங்கைப்பார்த்தன் பள்ளிச்செங்கண்மாலே வர்கொள் நல்லமுலைமடவாள் பாடலைத்தாய் மொழிந்தமாற்றம்

பெரியதிருமொழி, ச-ப, அ-தி, க-பா, பாருள்நல்ல. எஅங

கூர்கொள் நல்லவேற்கலியன் சுறுதமிழ்ப்பதும் வல்லார்
ஏர்கொள் நல்ல வைகுந்தத்து ளின்பநாளுமெய்துவாரே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாருள்	பூமியிலே	பாடலை	ஸ்ரீஸ-டுத்திகளை
நல்ல	விலகூணராயுள்ள	தாய்	தாயாரானவர்
மறையோர்	ப்ராஹ்மணைத் தமர்	மொழிந்த	சொன்ன [தை,
	வர்த்திக்கிற	மாற்றம்	உக்தியின் ப்ரகாசத்
நாங்கை	திருநாங்கூரில்	கூர்கொள்	கூர்மையாய்
பார்த்தன்பள்	பார்த்தன் பள்ளியெ	நல்ல	ஸ்ரீலாக்யமான [ய
ளி	ன்னும் திவ்ய தே	வேல்	வேலாயுதத்தையுடை
	சத்தில் எழுந்தரு	கலியன்	ஆழ்வார்
	ளியிருக்குமவனாய்	கூறும்	அருளிச்செய்த
செமகண	(வாத்தஸ்யத்தால்) சி	தமிழ்	த்ராவீடருபமான
	லந்த கண்களையு	பத்தும்	இப்பத்துப்பாட்டுகளை
	டையனாய்		யும் [கள்,
மலை	ஆஸ்ரித வ்யாமுக்த்த	வல்லார்	அப்யவிக்க வல்லவர்
	ண ஸர்வேஸ்வ	ஏர்கொள்	அழகுபொருந்தி
	ரன் விஷயமாக,	நல்ல	அவிஸ்ரேஷ்டமாகிற
வார்கொள்	கச்சையுடைத்தாய்		நன்மையையுடைய
நல்ல	விலகூணமான	வைகுந்தத்து	ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
முலை	ஸ்தநங்கனையுடைய	நாளும்	ப்ரதிநிதமும்
மடவாள்	பெண்ணைவள் (பா	இன்பம் எய்	ஸூதிக்கப் பெறுவர்
	டின)	துவார்	கள். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பாருள்நல்ல) பூமியில் நல்லவிலகூண
ப்ராஹ்மணரெல்லாம் திரண்ட திருநாங்கையில் பார்த்தன் பள்ளியி
லே வர்த்திக்கிற வாத்தஸ்யத்தையும் வ்யாமோஹத்தையு முடையனா
னவனை. (வார்கொள்நல்ல) ப்ராப்தபெளவநையானவர் பாடலைத்தா
யார் சொன்னமாற்றத்தை. (கூர்கொள்) அப்பிராட்டி. தசைவந்து ஆழ்
வாருருளிச்செய்த விப்பத்தும் வல்லவர். (ஏர்கொள்) ஒருத்தி வாய்வெ
ருவ ஒருத்தி கூப்பிட்ட எளிவரவுதீர, ஒருநாளும் பிரியவேண்
டாதே இருக்கிற தேசத்திலே இருக்கப்பெறுவர். ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

எஅஉ பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, நும்மைத்தொழுதோம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) “செங்கண்” என்றத்தாலே - வாத்தல்யம். “மாலை - மொழிந்த - பாடலை” என்று இங்கும் கூட்டுவது. கூர்மைமிக்க வேலையுடைய கலியனென்று சப்தார்த்த முட்கொண் டரு னிச்செய்கிரார் (அப்பிராட்டி யித்யாதி). (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து ஒன்பதாந் திருமொழி

நும்மைத்தொழுதோம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—பெறவேணுமென்னு மபேகையிற் கண்ணழிவில்லா மை சொல்லிற்றிறே - கீழிற்றிருமொழியிலே; “பார்த்தன்பள்ளிபாடி வாள்” என்று உகந்தருளின நிலங்களைச்சொல்லி வாய்வெருவுகைக்கு மேற்படவில்லையிறே அபேகைக்கு; (க) “மாகவைகுந்தந் காண்ப தற்கென்மனமேகமெண்ணும்” என்றும், (உ) கண்ணன் விண்ணார் தொழுவே சரிகின்றனசங்கம்” என்றும் சொல்லுகிறவையடைய இவர் க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலே யாய்த்து; ஆகையாலே, “பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸர்வாபே க்ஷித ப்ரதனாகக்காகத் திருவிந்தருளிலேவந்து ஸந்நிஹிதனான, நாமங்கேபோய்ப்புகுவே நினைத்த வகைகளெல்லாம் பெறலாம்” என்று பெரியபாரிப்போடே போய்ப்புக்க விடத்து, ஒரு ஸ்ரீபுண்டரீகன் அக்ருரன் என்றப்போலே சொல்லுகிற இவர்கள் பக்கல் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷத்தைத் தம்பக்கலிலேயும் பண்ணி, திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், அணைத்தல், வினவுதல், இவர் (ங) “வழுவினவடி மை செய்யவேண்டுநாம்” என்று பாரித்துக்கொடு புக்கபடியே அடி மையிலே ஏவுதல் செய்யக்கண்டிலர், அத்தாலே மிகவுமவஸந்நாய், ஒரு(ச)*மின்னிடைமடவார்(ரு)*காதிற் கடிப்பில் பிராட்டிமார் தசை

(க) தி-வாய்-கூ-ந-எ, (உ) தி-வி-ச-எ, (ங) தி-வாய்-ந-ந-க.

(ச) தி-வாய்-சூ-க, (ரு) க௦-அ.

பிறந்தால் ப்ரணய கலஹத்தாலே கிலாய்த்துச் சொல்லும் பாசரம ஸ்டைய ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே சொல்லலாம்படியான பா(து) வம்பிறந்து, ஸந்நிதியு முண்டாய், எனக்கபேகைஷியும் கண்ணழி வற்று ப்ராப்தனுமாயிருக்க என்னை அடிமை கொள்ளாதொழிவதே! என்னுமின்னாப்புடனே சிவிட்குப் பிறந்து வார்த்தை சொல்லுகிறார். ... *

அநு. — தும்மையின் ப்ரவேசம். — * தாவளர்துலகில் - சரணம்புக்கு, * கண்ணார்கடலில்-ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரச்சொல்லி, ப்ராப்யத்வரையாலே உகந்தருளின நிலத்தில் உத்கடமான அபேகைஷையைக் கீழில்திருமொழியிலே அருளிச்செய்தவர்க்குத் திருவிந்தனரில் ஊடல் தலையெடுக்கைக்கு ஸங்கதியெடுகிறார் (பெறவேணும்த்யாதி). (பெறவேணும்) என்றதுக்கு முன்னே, ப்ராப்யத்தை என்று கூட்டுவது. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்கு முன்பு போலே உகந்தருளின நிலத்திலே தானே ப்ராவண்யம் பிறக்கையாலே, இவரபேகித்தபடியே கொடுக்கக்கடவனாய் சரீரார்த்தத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்க நினைத்து திவ்யதேசத்தில் நிலையைக்காட்டிக் கொடுக்க; இவனார்ச்சாவயவஸ்த்தையாலே வாய்திறவாதிருக்கையை எண்ணியிராதே, ஆசையாலே, “ஸர்வாபேகித்த ப்ரதனன்றோ, என்னபேகையும்தலைக்கட்டினாலாகாதோ” என்று கிலாய்க்கிறாரென்று கருத்து. அபேகை ப்ரமபதத்திலே யன்றோ பிறக்கவேண்டவது, இங்குப் பிறப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாகம்த்யாதி). (க) “பண்டைநாளாலே” என்கிற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குப் பிறந்தாப்போலே அர்ச்சாவதாரத்தில் சில பரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு “நம்மை யொரு கால்காட்டி நடந்தால்” என்று ப்ரார்த்திக்கை யுண்டாகையாலே, அதில், (க) “சோதிவாய்திறந்துன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” (உ) “நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” இத்யாதி பரிமாற்றத்திலாசை இவர்க்கு மர்த்தவயித்த மென்றருளிச்செய்கிறார் (திருக் கண்களாலே றித்த்யாதி). (ஏவுதல்) என்றது-“கருமமருளி” என்றத்தைப்பற்ற. (தாமானதன்மையிலே) என்கையால்-இவ்விடத்தில் தாமாயிருந்து ஊடுகை ப்ராப்யத்தி லுக்க டேச்சாக்குதமான கலக்கத்தின் மிகுதியின் கார்யமென்கை. ... *

மூ.- தும்மைத்தொழுதோம் துந்தம்பணிசெய்திருக்கும் தும்மடியோம்

இம்மைக்கின்பம் பெற்றோமெந்தா யிர்தனாரீரே

எஅசு பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, க-பா, தும்மை.

எம்மைக்கடிதாக் கருமமருளி யாவாவென்றிரங்கி
நம்மையொருகால் காட்டிநடந்தால் நாங்களுய்யோமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தும்மை	தேவீரை [தோம்;	எம்மை	என்விஷயத்தில்
தொழுதோம்	உபாயமாக ஆஸ்ரயித்	கடிதா	சீக்ரமாக
தூந்தம்	தேவீருடைய	கருமம்	பரம ப்ரயோஜனமான
பணி	கைங்கர்யத்தை		கைங்கர்யத்தை
செய்து	அதுஷ்டித்தே [க	அருளி	க்ருபைபண்ணி [து
இருக்கும்	தரித்திருக்கும் படியா	ஆவாவென்று	ஐயோ! ஐயோ! என்
தும் அடியோ	தேவீருக்குத் தாஸபூத	இரங்கி	இரக்கமுற்று,
ம்	ராஜனும்;	நம்மை	நம்மைக்குறித்து
இம்மைக்கு	இப்பொழுது	ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே
இன்பம் பெற்	ஜ்ஞாந லா பமாகிற	காட்டி	உம்முடைய திய்யமந்
ரோம்	ஸுகத்தைப் பெற்		கள விக்ரமத்தை
	ரோம்;		க்காட்டி
இந்தனூர்	திருவிந்தனூரிலே எ	நடந்தால்	எழுந்தருளினால்
	முந்தருளி யிருக்	நாங்கள்	அந்ந ப்ரயோஜனநா
	கிற		ன நாங்கள்
என்தாய்	எனக்குத் தாய்போ	உய்யோமோ	உஜ்ஜீ வி க் க மாட்
	ன்றவரே!		டோமா? (க)

வ்யா.--முதற்பாட்டு. (தும்மைத்தொழுதோம்) இதரதேவதை
களுக் கந்தர்யாமியாபி ருக்கிற நிலையை புத்திபண்ணித்தொழுதோமே
ஆறியிருக்கைக்கு. (க) “ஊஊ யூயூ ஸ்ஸ் ஷ்ஷ் - யோயோ
யாம்யாம் ததும்பக்த்” இப்பாதி. “இந்த்ராதிதேவர்கள் அவனுக்கு
ததுபூதர், அவர்களுக் கிவனந்தர்யாமி” என்று ஆஸ்ரயித்தால், அவ்வவ
ருடைய அதிகாரத்தளவிலே ப(ஷ்)லமாகையால் விளம்பம் பிறந்திருச்
கவு மாமிறே. அன்றிக்கே, (தும்மைத்தொழுதோம்) படுகுலைப் பட்
டோமென்னவுமாம். அதாவது - பிரிந்தாலும் ஒருசூது சதுரங்கத்
தாலே போதுபோக்கித் தரிக்கலாவதொரு விஷயத்தை யாஸ்ரயிக்கப்
பெற்றிலோமே. (தொழுதோம்) முன்பெல்லா மீரரசென்றிருந்து கார்
யகாலத்திலே கைங்கர்யமே யமையுமென் றிருப்பார்க்கன்றோ தாழ்த்
திருக்க லாவது.

பெரியதிருமொழி ச-ப கூ-தி க-பா, நுட்பம்மை. எஅரு

(நுந்தம்பணிசெய் திருக்கும்நுட்பமடியோம்) கைங்கர்யத்தை யொழியச்செல்லுவதாதல், கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கிடான ப்ராப்தியின்றிக்கே யொழிதல் செய்யிலன்றோ தரித்திருக்கலாவது. தேவரீர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணி அது பெயில் ஜீவித்தல் இல்லையாகில் முடிதல் செய்யும்படி தேவர்க்கநம்பார்ஹர். (க) [நச்சீ ஜீவா - நசவீதேத்யாதி] தேவரை பொழிந்தவன்று பிராட்டியு முளளாகாள், அடியேனுமுளளாகேன். தேவரை பொழிந்தவன்று முதலிலே ஜீவிக்குமதுதானில்லை. [ஓசிவீவா - அபிஜீவாவீ] ஓசிவீவா - யதிஜீவாவீ, [ஸஹ ரூக் - முஹ-உர்த்தம்] ஒருகூணகாலம். [ஐஸ்ரீ - ஜலாந் மதஸ்யாவீ] ஜலத்தைப்பிரிந்த மதஸ்யம்ஜீவிப்பது அந்நீர் நசையறுமளவுமிறே; அப்படியே, நில்லென்று சொன்னவார்தை உம்முடைய திருவுள்ளத்திலேயு முண்டென்றறியு மளவுங்ளா னும் நாங்கள் ஜீவிப்பது, இவருடைய ஸத்தையுண்டு-உண்மை, அது நிலா தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பார்த்தமாயாய்த்து இருப்பது; சேஷிக்கதசயத்தைப் பண்ணியாய்த்து இவர்க்கு ஸ்வரூபவியத் தி. (அடியோம்) அத்தலைக்கதசயத்தைப் பண்ணுகையே ஸ்வரூப மாம்படி யாய்த்து ப்ராப்தியிருப்பது.

(இம்மைக்கின்பம்பெற்றோம்) அடிமையாலே ஸ்வரூபலாபமாம் படி யிருக்கிற எங்களுக்கு, அழகிதாக விடாய்த்தவிடத்தே தண்ணீர் வார்த்தீர். அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநலாபத்தாலே வந்ததரிப்பைச்சொல் லிற்றாகவுமாம். அலாபத்தையே சொல்லாநிற்க இப்போது இந்த த்ருப்திகுமோவென்னில்; இந்த ஜ்ஞாநலாபந்தானிறே கிலாய்க்கப் பண்ணுகிறது, இல்லையாகில் அல்லாதாரோபாதி உண்டுடுத்துப் போது போக்கித் திரியலாமே.

(எந்தாயித்யாதி) அதுக்கடியாக ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருவிந்தனூரிலே வந்து ஸந்திதிபண்ணின ஸ்வாமீ! “இவ்வஸ்து உனக்கு சேஷம்” என்னுமம்முறையை அறிவித்தவனே! இன்றிப்படி ஆறி யிருக்கிற நீ முன் தீம்புசெய்து ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தை எனக்குப்பிறப் பிப்பானென்?

ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தோமென்றீர், பெற்ற திவ்வம் Fமாகில் நீர் பெறுததாகச் சொல்லுகிற தெவ்வம்சமென்ன, (எம்மைக்

(க) ரா-அயோ-நிந-நக.

கடிதாக்கரும மருளி) சேஷத்வ ஜ்ஞாதத்தைப் பிறப்பித்தருளிற்று; அந்த சேஷத்வாதுரூபமான வ்ருத்தியை என்னைக் கொண்டிருள் வேணும். (எம்மை). “க்ரமத்திலே ஒரு தேசவிசேஷத்தே கொடுபோய்க் காரியம் செய்கிறோம்” என்றறியிருக்கலாம்படியோ என்பதை. (க) “क्षेत्रज्ञो नैव कश्चिद् नास्ति-क्षिप्रम् निवेद्यतमां” என்னுமாபோலே ராவணபவரத்தில் பொருந்தாமையும், ராமகோஷ்டியில் புருர்ப் பெறுமையும், இரண்டாலும் நோவுபட்ட ஸ்வீயிஷ்டனும்வானைப்போலே, ஜ்ஞாநலாபத்தாலே ஸைலாரத்தில் பொருந்தாமை யுண்டாகப் பெறுவது, ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தில் அவ்யயிக்கப் பெறுதொழிவதாய் நோவுபடுகிறபடி. (கடிதாக்கருமமருளி) ஸர்வஜ்ஞனாவனுக்குமறிவிக்கவேண்டும்படி யிருக்கிறதுகாணும் க்ரமம்ப்ராப்தி பற்றாத படியான இவருடைய லௌகுமார்யம். அது செய்யுமிடத்திலும் (ஆவாவென்றிரங்கி) “அடிமை பெறுமையாலே உருவின அகிஞ்சநன், அநந்யகதி” என்று என்னுடைய தயநீய தசையை புத்திபண்ணி, ஐயோ! ஐயோ! என்று க்ருபைபண்ணியருளி. “தொழுதோம்” என்று வளைப்பிடவொண்ணாது காணும், அபிமதம் பெறும்போது அவனுடைய இரக்கமே வேணும்.

(நம்மை) உம்மை நீர் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறியாமையில்
லையே; “நம்மைப் பிரிந்தார் பிழையார்கள்” என்றிருக்கவேண்டா
வோ. (ஒருகால் காட்டி, நடந்தால்) ஒருகால்காட்டினால் பின்னையிவன்
வளைப்பிடுகிறா னென்றிருக்கவேண்டா; ஜ்வரஸந்திபதிதர் “ஒருகால்
நாக்கு நனைக்கவமையும்” என்னுமாபோலே. (காட்டி) (உ) “ఏవ, సర్వస్వ
భూతస్సు - ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து” என்கிறபடியே “நாமிருந்தபடி, கண்
டாயே!” என்று வடிவைக்காட்டி. (நடந்தால்) என்கிறது - போனாலென்
கிறதல்ல, என் முன்பே நாலடியிட்டு நடந்து காட்டினால். (க) “अथ
तः प्रयच्छा तामः - அகந்திப் பரியயெள ராமஃ” என்கிறபடியே - பிரா
ட்டிக்கிட்ட விருந்திடவேணும் காணுமிவர்க்கு. இப்படி நடந்தால்
பெறும்பேறென்னென்னில். (நாங்களுய்யோமே) போன உயிர் மீளும்.
உருவினபயிரிலே ஒருபாட்டம் மனதாவிழுந்தால் அது ஜீவிக்கச்
சொல்லவேணுமோ? (க)

(க) ரா-அர-கக-க.

அரு.—முதற்பாட்டு. (தும்மை யித்யாதி). “இந்தனூரே” என்ற புத்ததைக் கடாஷித்து ‘தும்மை’ என்றதுக்குப் ப்ராபகத்வ விவக்ஷயாதாத் பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதரேத்யாதி). அஸாதாரண விசேஷ விசேஷ்டை தோற்றுக்கையாலே ஸாதாரணமான அந்தர்யாமித்வ வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுமென்று திருவுள்ளம். அந்தர்யாம்யாப்ரயணம் பண்ணினவனுக்கு விளம்பம் வலித்தமாமென்று ஆறியிருக்கவேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (யோயோயாம் யாமித்யாதி). கர்மயோக நிஷ்ட்டன் அக்ரீந்த்ராத் யந்தர்யாமியைத் தன்னுடைய பலார்த்தமாகத் தொழுகையால், அந்த கர்மயோகந்தானும் பக்தித்வாரக மாகையாலும், வஸ்வாத்யுபாஸநம் பண்ணினவனுக்கு வஸ்வாத்யதிகாராந்தரத்திலே பலமாக வேண்டுகையாலும், விளம்பம்வலித்தமென்று கருத்து. “எந்தாய்” என்றத்தால் தோற்றின சேஷத்வ நிபந்தனமான ப்ராப்யத்வம் ‘தும்மை’ என்றதுக்கீர்த்தமாக விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (படுகுலையித்யாதி). (பெற்றிலோமே) என்ற வரந்தரம், என்கைஎன்று சேஷம், “தொழுதோம்” என்கிற பூத கிரீத்தேசத்தாலே-(க) “அடியென்டைந்தேன் முதல் முன்னம்” என்கிறபடியே அநாதி யாகத் தொழுதோ மென்கை தோற்றுகையாலே, ஸர்வரணையும் தன்னை யும் சேஷியென்று புத்திபண்ணி தத்விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தை ஸ்வார்த்தமாக்கி, ஸ்வாதிசயத்தைப்பெற விருப்பாராய், இன்னுப்ரயித்திருக்கும் ப்ரபந்நரை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்கிறார் (முன்பெல்லா மித்யாதி). *மயர் வற்றவராகையாலே அவனுக்கே சேஷமாயிருக்கும் வஸ்துவென்று தெளியக் கண்டாரென்று கருத்து.

நம்மையே ப்ராபகமாகவும் ப்ராப்யமாகவு மெண்ணி அநாதியான ஈரரசு தவிர்த்திராகில் நம்மைக் கிலாய்க்கைக்கடி ஏதென்னு மாகாங் கையிலே “தும்மை” இத்யாதி யருளிச்செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யத்தை யித்யாதி). கைங்கர்யாலாபத் தில் தரிக்கமாட்டாமையாலே கிலாய்க்கிறேனென்கிறாரென்று கருத்து. வாக்யார்த்தத்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (தேவரித்யாதி). பணிசெய்தால் தரிக்கையும் அதில்லாவிட்டா லில்லாதபடியுமா யிருக்குமோ ஸ்வரூபமென் ன வருளிச்செய்கிறார் (நசேத்யாதி). “அஹம்பி” என்கிறவிடத்தில், அபி-சார்த்தகமாய், ஸீதாத்வயாஹீநாந-அஹஞ்சத்வயாஹீநோந” என்று விவக்ஷித்து, ஸ்வரூபஸ்த்திதியைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (தேவரை யித்யாதி வாக்க்யத்வயத்தாலே). இனி சகாரத்வய மிருக்கையாலே - “த்வயாஹீநாஸீதா நஜீவதி, அஹஞ்ச நஜீவாமி” என்னுமர்த்தம் ஸ்ப்புரிக்கையாலே, அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தேவரையொழிந்த வித்யாதி). இஹயபெரு மாணைப்போலே இவ்வாழ்வாருடைய ஸ்வரூபமும் பரார்த்தமா யிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவருடைய வித்யாதி). பரார்த்தமாக

எ-அ-அ பெரியதிருப்பொழி, ச-ப, சு-தி, உ-பா, சிந்தை.

வேண்டுவா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷிக்கியாதி). “தும் மைத் தொழுதோம், பணிசெய்திருக்கும்” என்றத்தாலே லித்தமாயிருக்க, “அடியோம்” என்பாநென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தலைக்கியாதி).

பரார்த்தமான கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமாகில் நமக்கு வேண்டும் போது கைக்கொள்ளுகிறோ மென்னு மபிப்ராயத்தின்மேலே கிலாய்ப்புப் பிறந்து சொல்லுகிறோன்னு மிடம்தோன்ற விபரீத லக்ஷணையா தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அடிமையாலே யித்யாதி). விபரீத லக்ஷணையாகாமல் யதாவஸ்த்திதத்துக்கே தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

(அதுக்கு) அந்தஜ்ஞாநலாபத்துக்கு. (எந்தாய்) என்று முழுச்சொல்லாய், ஸ்வாமிவாசகமாக வருளிச்செய்து, என்னுடைய, தாய் - தாயைப்போலே உபகரித்தவனே என்றத்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (இவ்வஸ்து வித்யாதி).

“என் தசை” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (கூழிப்ரயித்யாதி). *கழித்துக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஜ்ஞனிட்யாதி). “கரும மருளி” என்றால் போராதோ, “ஆவாவென்றிரங்கி” என்ன வேணுமோவென்ன (தொழுதோ யித்யாதி). அன்றிக்கே, கிலாய்க்கும்போது இங்கன் சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

நம்மைக்குறித்து ஒருகால் வடிவைக்காட்டி நடந்தாலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, வடிவுஇத்தனை போக்யமா யிருந்ததோ என்னுமாகாங்கஷையில் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உம்மை யித்யாதி). ... (க)

ஸ்ரீ-சிந்தைதன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே மருவியிய

மைந்தா வந்தானுலி மாலே சோலை மழுகளிமே

நந்தா விளக்கின் சுடரே நறையூர்நின்ற நம்பி யென்

னெந்தா யிர்தனாரா யடியேற்கிறையு மிரங்காயே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிந்தைதன்னு நெஞ்சிலே		அம்	ஸூந்தரமாய்
ள்	[மல்	தண்	குளிர்ந்திருக்கிற
நீங்காது	எப்போதும் பிரியா	ஆவி	திருவாலியில் எழுந்த
இருந்த	வாஸம்பண்ணுநின்ற		ருளி யிருக்கிற
திருவே	ஸம்பத்தே!	மாலே	ஆஸரித வ்யாமுத்த
மருவ இனிய	அதுபவிக்க அதுபவிக்க		னே! [ரிக்கிற
	க போக்யனாயிருக்க	சோலை	சோலைகளிலே ஸஞ்ச
	[சிற	மழுகளிமே	ஆனைக்குட்டிபோன்ற
மைந்தா	யுவாவானவனே!	நந்தா	அவியாச [வனே!

விளக்கின்	தீபத்தினுடைய	என் எந்தாய் எனக்கு ஸ்வாமியான
சு. ரு	தேஜஸ்ஸுபோலே	வனே! [கு
	உஜ்ஜ்வலனாவனே!	அடியேற்கு தாஸபூதனான எனக்
நறையூர்	திருநறையூரில்	இறையும் (அடிமை கொள்ளு
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	கையாகிற்) இவ்வ
நம்பீ	பூர்ணனே!	ல்பத்தையும்
இந்தனாராய்	திருவிந்தனாரிலே எழு	இரங்காய் க்ருபை பண்ணுக
	ந்தருளி யிருந்தவ	றிலே (உ)
	னாய்க் கொண்டு	

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (சிந்தை தன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே) அகவாயில் ப்ரகாசிக்கிற இதுக்கு நானேதேனும் க்ருஷிபண்ணிற்றுண்டாகிலன்றோ ப்ராப்திக்கென்னால் க்ருஷி பண்ணலாவது. ஹ்ருதயத்திலே எப்போதுமொக்க ப்ரகாசியா நின்றனாய்த்து. (திருவே) இவருடைய ஸம்பத்து அவனாய்த்து; (சு) *திருவுக்கும் திருவிதே. (மருவினிய) அவ்விருப்புத் தானிவர்க்கினிதாகிறபடி. மருவ மருவ விட்டுப் பற்றவேண்டும்படி யிருக்கையன் றிக்கே நிரதிசயபோக்யகை நின்றனாய்த்து. (மைந்தா) நித்யமான யௌவனத்தை யுடையவனே! தர்சநீயமாய் ஸ்ரமஹரமான திருவாலியிலே நித்யவாஸம்பண்ணி வ்யாமோஹத்தைத் தெரிவித்தவனே! (சோலையித்யாதி) சோலைக்குள்ளே வளர்ந்ததொரு இளவானைக் கண்டுபோலே யாய்த்து செய்ததடைய இனிதாயிருக்கிறபடி.

(நந்தா விளக்கித்யாதி) ஒரு விச்சேதமில்லாத தீபத்தில் திரியுமெண்ணெயும் புகையுமான அழுக்கின்றிக்கே, புகர்தானொருவடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை யுடையவனே! (நறையூரித்யாதி) திருநறையூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய், “ஆஸ்ரயணீயவஸ்துவுக்கு இன்னமொன்று ஈகூட்டுப்பெற்றதில்லை” என்னும் குறைதீரும்படி யிருக்கிற பூர்ணனே! (என்னெந்தா யிந்தனாராய்) திருவிந்தனாரிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணி, எனக்கு ஸம்பந்த ஜ்ஞாந்தைப் பிறப்பித்தவனே! (அடியேற்குத்தியாதி) ஸம்பந்தஜ்ஞாந்தைப் பிறப்பித்த உனக்கு, என்னுடைய ஸ்வரூபாத்ருபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைக் கொள்கையாகிற இம்மாத்ரமித்தனையும் செய்கை பெரிய பணியோ. (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (சிந்தையித்யாதி) “தும்மடியோம்” என்று வைத்து, “நம்மை யொருகால் காட்டி, நடக்கவேணும், இல்லையாகில் நாங்களுய்யோம்”- என்று இங்ஙனே நம்மைக் கிலாய்க்கக்கடியென்? வேணுமாகில் பேற்றுக்கொரு கைம்முதல் செய்துகொள்ளலாகாதோ என்னும் பகவதப்பிராயத்தின்மேலே, நிராக்ரிய போக்யனாயிருக்கு மிருப்பை நீயே காட்டினாய், இனி நானென்று செய்யவேணுமோ, குறையும் நீயே செய்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மருவினிய” என்றது கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மருவ வித்யாதி). அம் - அழகியதாய், தண்-குளிர்ந்த, ஆலி நகரிலிருக்கிற, மாலே-(க) “கள்வன்கொல்” என்னும் படி கைப்பிடித்து வ்யாமோஹத்தை யறிவிப்பித்தவனே! என்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (தர்சனீயேத்யாதி).

(உ) “நண்ணு நறைபூர் நான்தொழுது மெழுநெஞ்சமே” என்று இவர் ப்ராரபகத்தேவந பற்றப்போகிறாராகையாலே அத்தைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு, வந்ததோபாயத்தினுடைய ஸஹாயார்த்தர நைர பேக்ஷயம் *நம்பி பதத்துக்குப் பொருளாக விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (திருநறைபூரிலே யித்யாதி). திருவாலியாணக் கைப்பிடித்தவனாகவும், திருநறைபூராண உபாயபூதனாகவும், திருவிந்தனூராண சேஷித்வஸம்பந்தத்தை யறிவிப்பித்தவனாகவும் விவக்ஷித்து “எந்தாய்” என்றதுக்குத் தாத் பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (திருவிந்தனூரிலே யித்யாதி). இத்திருமொழியில் ஸம்பந்தஜ்ஞாரம் குறைவற்றபடியாலே கிலாய்த்தாகிலும் பேறுபெறவேணுமென்று த்வரைபிறந்ததென்று திருவுள்ளம். ... (உ)

மூ.—பேசுகின்றதிதுவே வைய மீரடியாலானந்த

மூசி வண்டு முரலும் கண்ணி முடியீரும்மைக் காணு

மாசையென்னும் கடலில் வீழ்ந்திங்கயர்த்தோமயலாரு

மேசுகின்றதிதுவே காணு மிந்தனூரீரே.

(ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தனூரீரே	திருவிந்தனூரிலே எழுந்தருளியிருக்கு	முரலும்	சப்தியாரின்ற
வையம்	பூமியை [மவரே]	கண்ணி	மாலையை
சுரடியால்	இரண்டடியினால்	முடியீர்	திருவபிஷேகத்திற் கு
அளந்த	ஆக்ரமித்தவராய்க் கொண்டு,	உம்மை	உம்மை [முனவரே]
வண்டு	வண்டுகளானவை	இங்கு	இந்தலோகத்தில்
மூசி	மொய்த்துக்கொண்டு	காணும்	காணவேணுமென்கிற
		ஆசையென்	ஆசையாகிற
		னும்	

கடலில்	ஸமுத்ரத்தில்	இதுவே	இந்த விஷயத்தைப் பற்றியே
வீழ்ந்து	விழுந்து	எசுகின்றது	பழிசொல்லுகிறது,
அயர்த்தோம்	அறிவுகெட்டோம்;	நான்	நானும் [பற்றியே
அயலாரும்	அண்டையி லுள்ளவர்	இதுவே	இந்த விஷயத்தைப்
	களும்	பேசுகின்றது	சொல்லுகிறது. (ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பேசுகின்றதிதுவே) உமக்கு வருமவ த்யத்தைப் பரிஹரிக்கவேணு மென்னுமிதுவே நாங்கள் சொல்லுகி ரது. (வையம்) நீர் குணாஜ்ஜநம் பண்ணுகைக்குப் பட்டபாடெல்லா மறிவீரே; இப்போதொரு வ்யக்தியிலே அல்பம் நெகிழின்று அப் பெரிய குணமெல்லா மிழக்கவன்றோ புகுகிறீர்; வரையாதே நோக்கின உமக்கு இப்போது ஒருவனை நெகிழின்றீரென்றால் குணஹரி விளை யாதோ? பூமிப்பரப்பை ஈரடியாலே யளந்துகொண்ட. மூசுகையா வது - மொய்க்கை. வண்டிகளானவை மதுபாநம்பண்ணி அத்தாலே ஆளத்தி வையா நின்றுள்ள மாலையை யுடைய திருவபிஷேகத்தை யுடையீர்! உம்முடைய வடிவு பரார்த்தமென்றன்றோ ப்ரவித்தி; நீர் ஸர்வரக்ஷகராயன்றோ முடிசூடிற்று.

அதெல்லாமப்படியே, அதுக்கிப்போது வந்ததென்னென்ன; அதுக்கு வந்ததன்றோவிது; (உம்மை) உம்மைக் காணவேணுமென் றுசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே சிலர் முடிந்தார்களென்றால், உமக் கிதுபோக்கி அவத்யமுண்டோ? உம்மைக் காணவேணுமென்கிற ஆ சையாகிற பெருங்கடலிலே புக்கு அகப்பட்டு அறிவுகெட்டோம். இத்தால் நமக்கு வருவதோரவத்யமுண்டோ வென்ன, (அயலாரித் யாதி) புறம்புள்ளார், “அழகியதாக ஆசைப்பட்டான், ஆசைப்பட் டவனுக் கழகிதாக முகங்கொடுத்தார், இதுவோதான் சில ராசைப்பட் டால் ப(ஞ்)லிக்கும்படி” என்று உம்மைப் பழிசொல்லாநின்றார். அய லாரு மேசுகின்றதிதுவே, நான் பேசுகின்றதுமிதுவே. (இந்தளூர் ரே) உகவாதாரசொல்லும் பழியைப் பரிஹரிக்கைக்கும், உகப்பார் நினைத்த வகைகளெல்லாம்பரிமாறுகைக்குமாகவன்றோ திருவிந்தளூ ரிலே வந்து நித்யவாலும் பண்ணுகிறது... .. (ந)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (பேசுகின்ற தித்யாதி) ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தை யும் நானே யுண்டாக்கி உபாயோபேயங்களும் நானேயாய் உம்முடைய திருவுள்ளத்தில் நீங்காதிருந்தேனாகவும் சொல்லிவைத்தீர், “இறையு மிரந் காய்” என்கிறதென்? உம்மைக்கண்டு பரமபதத்திற்போலே இங்கே பர்

எகஉ பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, ச-பா, ஆசைவழுவாதி.

மாறக்கூடுமோ, அப்படியாகில் நமக்கவத்யமன்றோ என்னு மபிப்ராயத் திலே, உமக்கு வருமவத்யத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காகவே நானிரங்கச் சொல்லுகிறே னென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

கீழ்தாற்பரிய மருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூமியிற் யாதி). வண்டுகளைச்சொல்லி கண்ணியை விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோப யோகம் காட்டுகிறார் (உம்முடைய வித்யாதி). வண்டுக்காகக் கண்ணியிருக் குமாபோலே யன்றோ எங்களுக்காக நீரிருக்கும்படி யென்கை. “முடியீர்” என்றதுக்கு பா(ஞ)வம் (நீரித்யாதி).

நீர் காணவாசைப்பட்டு நீரயர்த்தால் இது நமக்கவத்யமாமோ, இத் தைச் சொல்லுவார்தானுண்டோ வென்னும் சங்கையை யதுவதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). இப்படி வரும்பழிக்கு நாமஞ்சுகிறோமோ வென்ன; இந்நனூரீரே யென்கிறுரென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உகவாதாரித் யாதி) (ந)

மூ.—ஆசைவழுவாதேத்து மெமக்கிங்கிழுக்காய்த் தடியோர்க்குத்

தேசமறிய வுமக்கே யாளாய்த் திரிகின்றோமுக்குக்

காசிஹொளியில் திகழும் வண்ணம் காட்டிரெம்பெருமான்

வாசிவல்லீரிந்தனூரீர் வாழ்ந்தே போம் நீரே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இங்கு	இந்த உம்முடைய விஷயத்தில்	ஆளாய்	தாஸபூதராய்
ஆசை	உம்மை ஸேவிக்கவே னுமென்னும் ஆசையானது	திரிகின்றோ முக்கு	திரிகிற எங்களுக்கு
வழுவாது	தவறாமல் (விச்சேதி யாமல்)	காசின்	(உருக்கின்) பொன் காசிஹொடைய
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவராய் [ன	ஹொளியில்	ப்ரகாசத்தைக் காட்டில்
அடியோர்க்கு	உமக்கு தாஸபூதரா	திகழும்	விளங்காநின்ற
எமக்கு	எங்களுக்கு	வண்ணம்	வடிவழகை
இழுக்காய்த்	(ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை) அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டிற் று;	காட்டீர்	காட்டுகிறீர்;
தேசம்	தேசமெல்லாம்	எம்பெருமான்	எமக்குஸ்வாமியாய்க் கொண்டு
அறிய	அறியும்படியாக	இந்தனூரீர்	திருவிந்தனூரிலெழுந் தருளி யிருக்கும்வ ரே! [ரான
உமக்கே	சேஷியான உமக்கீக	வாசிவல்லீர்	தாரதம்யமறியுமவ நீரே
		நீரே	நீரே
		வாழ்ந்துபோ	ஸுகித்திரும் (ச)
		ம்	

பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, ச-பா, ஆசைவழுவாது. எகூந

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஆசையித்யாதி) நமக்கவத்யம் வருமென்றிறே நீர்தாமிப்படிபடுகிறது, நாம் அத்தைப்பொறுக்கிறோமென்ன; உமக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதது மொன்றுண்டு, எங்களுக்கு மவத்யமென்கிறார்; (க) † “ஸதேவரூபம்” என்க்கடவதிறே.

(ஆசையித்யாதி) நாட் செல்ல நாட்செல்ல (உ) “ஸந்நிபந்தே - அஹம்யஹநி வர்த்ததே” என்கிறபடியே ஆசையானது கரைபுரண்டு, எத்துகையே ஸ்வபாவமாம்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணின எங்களுக்கு இழுக்காய்த்து. (அடியோர்க்கு) சேஷபூதன் சேஷியை ஆசைப்பட்டு எத்துகை முறையன்றோ என்றிருக்கையன்றிக்கே, இது தன்னை அவத்யமாக உபபாதிக்கும்படியாய் வந்து விழுந்தது. (எமக்கு) உமக்கு வருமதில் வேணுமாகிலாறியிருக்கிறீர், எங்களுக்கு வருமதில் உமக்காறியிருக்கப்போமோ? (தேசமித்யாதி) பாவிபோம் விழுக்காடறியப்பெற்றிலோம். இப்படி விளைவதறிந்தோமாகில் நீரும் நாங்களு மறிந்ததறிவாக ஸ்நேஹித்துவிடலாய்த்தே. லோகமடங்க இருந்ததே குடியாக வறியும்படி உமக்கே யாளாய்த்திரிகின்றோம்க்கு. இன்னமும் வேறெயொரு ரகக்ஷணுண்டாய் அவன் வாசவிலேசென்று தான் தன்காரியம் குறையும் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகிறுனென்று தான் ஆறியிருக்கிறீரோ.

(காசித்யாதி) உமக்கே அநர்யார்ஹராயிருக்கிற எங்களுக்கு, (ங) “சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனியொளி யொவ்வாது” என்கிறபடியே-பொன்னொளியிற் காட்டிலும் விளங்காநின் றுள்ள வடிவழகைக்காட்டுகிறீர். (எம்பெருமான் வாசிவல்லீர்) உம்முடைய வடிவில் வீறும் ஆசைப்பட்ட எங்கள் சிறுமையும் நேராகக் கணக்கிடவல்லீர். (இந்தஹரீர்) நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு மொக்கப் படிவிடிகைக்காகவன்றோ திருவிற்தொருநிலே வந்து நிற்கிறது. வாசியற முகங்கொடுக்க வந்துநிற்கிற விடத்தே வாசிவையாநின்றீர். (வாழ்ந்தே போம்நீரே) உம்முடைய உடம்பு உம்மை ஆசைப்பட்டார்க்காகக் கண்ட தென்றிருந்தோம், அங்ஙனன்றாகில், அத்தை நீர் கட்டிக்கொண்டு வாழும். (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஆசையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதிகளைக் காட்டுகிறார் (நமக்கித்யாதி); (பொறுக்கவொண்ணாதது) என்ற

(க) ஸ்தோ-ர-உரு. † (பா) நாதேரூபம்.

எகசு பெரியதிருமொழி, ச-ப கூ-தி, ரூ-பா, தீ யெம்பெருமான்.

து-அன்பற்றரைப் பின்பற்றித் திரிகிறுனென்று எங்களைச் சொல்லுகிறது உமக்குப் பொறுக்கவொண்ணாது; உம்மை அன்பற்றாரென்று நாட்டார் சொல்லுகிறது எங்களுக்கவத்யம், அது எங்களுக்குப் பொறுக்கவொண்ணா தென்றபடி. ஆஸ்ரிதபரிபலம் பொறுக்கவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் †(நதேதுருபு) என்று. ஸ்வரூபாதிகளெல்லாம் ஆஸ்ரித ரிட்ட வழக்காம்படி பண்ணி யிருக்கு மவனுக்குப் பொறுக்கப்போமோ வென்று கருத்து.

காசு-பொற்காசு. “நீரே-வாழ்ந்துபோம்” என்றவ்யம் திருவுள்ளம் பற்றி வருளிச்செய்கிறார் (உம்முடைய வித்யாதி). (ச)

மு.—தீ யெம்பெருமான் நீரெம்பெருமான் திசையு மிருநிலனு மா யெம்பெருமானாகி நின்றாலடியோம் காணோமால் தாயெம்பெருமான் தந்தைதந்தை யாவீரடியோமுக கே யெம்பெருமானல்லீரோ ரீரிந்தனாரீரே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீ	அக் கி க் கந்தர்யாயி யாய் [னம்]	காணோமால்	ஸேவியாதொழிந்தோ மாகில் (என்ன உ பயோகமுண்டு);
எம்பெருமா	அதுக்கு நிர் வா ளுக	தாய்	மாதாவாகவும்
ன்	[யாய்]	எம்பெருமா	ஸ்வாமியாகவும்
நீர்	ஜலத்துக் கந்தர்யாயி	ன்	தந்தை தந்தை பிதாவுக்கும் பிதாவு யாவீர்
எம்பெருமா	அதுக்கு நிர் வா ளுக		மானவராய்க் கொ ண்டு (குலநாதனு ய்க் கொண்டு)
ன்	[னம்]	இந்தனாரீர்	திருவிந்தனாரிலே யெ முந்தருளியிருக்கு
திசையும்	திக்குக்களுக்கும்	நீர்	தேவரீர் [மவரான
திரு	விசாலமான	அடியோமுக	அநந்யகதிகளான எங் களைக் கைங்கர்ய
நிலனும்	பூமிக்கும்	ரு	ம் கொள்ளுமவ ரான
ஆய்	அந் தர் யாயியாய்	எம்பெருமா	ஸ்வாமியன்றே. (ரு)
எம்பெருமா	அவற்றுக்கும் நிர்வா ளுகனாய்க்கொண்டு	னல்லீரோ	
ன் ஆகி	(நீர்) எழுந்தருளி யி ருந்தீராகிலும்		
நின்றால்	தாஸபூதரான நாங் கள்		
அடியோம்			

வ்யா — அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயித்யாதி) இங்கே ஸந்நிவிதரானோ மாகில், ஐதகாசாரனாபிருக்கிற விருப்பைக் காட்டித் தந்தோமாகில், நா மும்முடைய விஷயத்திலே யொன்றும் செய்யாதோமாக நீ ரிந்நனே கிடந்து படாநிற்கிற தென்னென்ன; கண்ணிலே குளிரநோக்கி வாயா லே வினவி அடிமை கொள்ளவேணு மென்றசைப்பட்ட எனக்கு வித்தா லென் செய்ததாய்த் தென்கிறார்.

† (பா) நாதேருப மித்யாதி.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, து-பா, தீ யெம்பெருமான். எகூடு

வ்யா.—(தீயெம்பெருமான் நீரெம்பெருமான்) இவையிரண்டும் ஐந்துக்கு முபலக்ஷணமாய், இத்தாலே - காரணவர்க்கத்தை யடைய நினைத்து, காரணபூதனு யிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (திசையு மிருநிலனுமாய்) இத்தால் கார்யவர்க்கத்தை நினைக்கிறது. இப்படி காரணபூதனையும் கார்யபூதனையு மிருக்கிற இவ்வாகாரத்தாலே நீ உன்னுடைய ஸ்வம்யத்தை நிர்வஹிப்பதாக வொருப்பட்டால். (அடியோம் காணோமால்) தேவரோடே கலந்தபுவிக்க வேணுமென்ற சைப்பட்ட அடியோங்கள் என்பெற்றோ மாவுதோம். (தாயெம்பெருமான்) தேவர் நெகிழ்விருந்தால் புறம்பு போகைக்கோ ரிடமுண்டோ? (தந்தை தந்தையாவீர்) இதுதான் என்னளவிலேயு மாயிருந்ததோ? (அடியோமித்யாதி) அந்நயகதிகளாயிருக்கிற எங்களுக்கு ருசிபிறந்தபோதே நினைத்தபடிகளெல்லா மது பவிக்கைக்காகவன்றோ தேவர் திருவிர்தனாரிலே வந்து கிட்டி நிற்கிறது. பூவலரும் போதைச் செவிப்பார்த்துப் பறித்துக்கொடுவாராநிற்பாரைப்போலே, ருசிபிறந்தபோதே அடிமைகொள்ளுகைக் கிடாகக் காலம்பார்த்தன்றோ தேவர் இங்கேவந்து நிற்கிறது. பரதவம், நித்யஸூனிகளுக்கு கது பாவ்யமாயிருக்கும்; வ்யூஹம், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய கூக்குரல் கேட்கைக் கிடாயிருக்கும்; ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரம், தசரத வஸுதேவாதிக ளுடைய பாக்யபலமாயிருக்கும்; உகந்தருளின நிலங்கள், தங்களுக்கு ஹித மின்னதென்று மறியாதே ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யமென்று மறியாதே ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யனென்று மறியாதே யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுக்கே முகங்கொடுக்கைக்காகவாயிருக்குமிதே. குரூடர்க்கு வைத்த இறையினியில் விழித்தார்க்கு ப்ராப்தியில்லையிதே; (க) “பின்னணர் வணங்கும் சோதி” என்னக்கடவதிதே. (டு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயித்யாதி) நீரே வாழ்ந்துபோமென்னவே இவரை பஹுமுகமாக ஸமாதாநம்பண்ண வொருப்பட்ட எம்பெருமானபிப்ராயத்தை வெளியிடாநின்று கொண்டு ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (இங்கே யித்யாதி).

நான் ஜகதாசாரன், இருந்ததெல்லாம் என் ஸ்வம்யத்தை நிறுத்திக் கொண்டவனவேயாய் நீரொன்றும் காணாதே போனீராகில் பெற்றார் வளர்த்தா ரண்டைகொண்டிருக்கலாகாதோ, நம்மைக் கிலாய்ப்பானென்னென்கிற சங்கையில் உத்தரார்த்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்தார்ய மருளிச்செய்கிறார் (தேவரித்யாதி). (கூ)

என்கு பெரியதிருமொழி, ச-ப கூ-தி, கூ-பா, சொல்லாது.

மூ.—சொல்லாதொழியகில்லே னறிந்த சொல்லில் தும்மடியா
 சொல்லாரோடு மொக்க வெண்ணியிருந்திரடியேனை
 நல்லாறறிவீர் தியாரறிவீர் நமக்கிவ்வுலகத்து
 எல்லாமறிவீரீதே யறியீரிந்தனாரீரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தனாரீரே	திருவந்தனாரிலெழுந் தருளியிருக்கும் ஸ்வாமியே!	அறிவீர்	அறிந்திருப்பீர்;
சொல்லாது	(தேவரீரை நிர் ப்பந் தித்துச்) சொல்லா மல்	தியார்	தேவரீருடைய விர ஹ ஸஹிஷ்ணுத்வ மாகிற தீமையை டையவர்களுடைய யப் பரக்குதியையும்
ஒழியகில்லே ன்	இருக்க மாட்டுகிறிலே ன்,	அறிவீர்	அறிந்திருப்பீர்,
அறிந்த	(நான்) அறிந்தவற்றை	இவ்வுலகத்து	இந்த லோகத்தில்
சொல்லில்	சொல்லப்புகில்	எல்லாம்	மற்றை யெல்லாவற் றையும் —
அடியேனை	பிரிவாற்றமாட்டாத என்னை	அறிவீர்	அறிந்திருப்பீர்,
தும் அடியார்	தேவரீருடைய தாஸ பூதர்களான	நமக்கு	விரஹாஸஹிஷ்ணுக் களாகிற எங்களுக் குள்ள
எல்லாரோடு	மற்றை எல்லாரோடு	சுதேயறியீர்	இந்த மார்த்தவ்மொ ன்றையுமே அறிய மாட்டீர். (கூ)
ம் ஒக்க	ம் ஸமாநமாக		
எண்ணியிருந்	நினைத்திருக்கிறீர்;		
தீர்			
நல்லார்	தேவரீருடைய விர ஹாஸஹிஷ்ணுத் வமாகிற நன்மை யையுடையவர்க ளுடைய ப் பரக்குதி யையும்		

வ்யா.—ஆளும்பாட்டு, (சொல்லாதொழிய கில்லேன்) சேஷிவந்
 நிதியில் சேஷபூதன் பரிமாறும் முறையில் பரிமாறகூடமுனுகிறிலேன்.
 சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்கைக்கு மேற்பட சேஷபூதன் நிர் பந்திக்கக்
 கடவனன்றிறே; இப்படியிருக்க மாட்டுகிறிலேன். (அறிந்த சொல்
 லில்) அறிந்தவற்றைச் சொல்லில். முறை செய்யக்கடவதல்லதா
 கப் பார்த்தபின்பு இனி அதுக்கிடாக ப் பதிபந்நங்களைச் சொல்லில்.
 (உம்மடியாரித்யாதி) உம்மைப்பிரிந்து பின்னையும் “காணலாம்” என்
 னும் நசையாலே பத்துமாஸம் தரித்திருக்கைக் கிடான எலும்பு முற்
 றின பிராட்டியோபாதிதாக நினைத்திராநின்றீர்; உம்மை அரைகூண

பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, கூ-பா, சொல்லாது. எகௌ

மும் காணாவிடில் ஜீவிக்கமாட்டாத அடியேனையும். அவன் முன்னாகப் பற்றினார்க்கு இத்தனைவாசியுண்டு போலேகாணும். ஜீவிக்கிலும் சில நாள் தரித்திருக்கும்படி ஜீவித்து, பட்டினிவிடிலும் சிலநாள் பொறுக்கவல்லாரைப்போலேயாய்த்து நம்மாழ்வார் போல்வார் ப்ரக்ருதி; உண்ணவும் பொறுது பட்டினி விடவும் பொறுது என்னும் ஸூருமா ரரைப்போலே யாய்த்து இவருடைய ஸௌகரியம். தூதுவிடப் புக்கு விட்டதூது அத்தலைப்பட்டு மீனவதற்கு முன்பே பற்றாமை தாம்கிடந்து கூப்பிடுகிறாரிதே (க) *தூவிரிய மலருழக்கியிலே.

(நல்லாறிலீ ரித்யாதி) தேவரை யொழியச்செல்லாதார் ப்ரக்ருதியு மறிவீர்; தேவரை யொழியவும் ஜீவித்திருப்பார் ப்ரக்ருதியுமறிவீர். இங்ஙன் தனித்தனி பிரித்துச்சொல்லுகிறதென், (இவ்வுலகத் தெல்லா மறிவீர்) (உ) “అజ్ఞాతం నాస్తి తే కించిత్త్ర ముహూర్తేషు” - அஜ்ஞாதந்நாஸ்திதே கிஞ்சித்த்ரிஷு லோகேஷு-ராகவ” இந்த லோகத்தில் உம்முடைய ஜ்ஞாதத்துக்கு அவிஷயமா யிருப்பதொன்றில்லை. (சுதேயமியீர்) ஸர்வஜ்ஞனையும் அஜ்ஞனைக்க வேண்டும்படி காணும் இவருடைய ப்ரக்ருதி மார்த்தவம். (இந்தனாரீரே) “தம்மை ஆசைப்பட்டார் பருவமறிந்து முகங்காட்டிற்றிலர்” என்னு மவத்யத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக வன்றே நீர் திருவிந்தனாரிலே வந்து நிற்கிறது; போந்த காரியத்தை மறக்கிறதென்? (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (சொல்லாதித்யாதி). நீரே வாழ்ந்துபோமென்பது, “அடியோமுக்கே எம்பெருமானல்லீரோ” என்பது, இப்படி நீர் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவற்றைச் சொல்லக்கடவீரோ வென்ன வருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இவருடைய ம்ருதுப்ருத்திவத்துக்குச் சேர இலாய்ப்பில் தளர்த்தி தோற்ற அதுதபிக்கிறாசு விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சேஷி ஸந்தியி லித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (சேஷியித்யாதி). (எனும்பு முற்றின) சக்தையான என்றபடி. பிராட்டியைக்காட்டிலும் நீர் தரியாமைக்கு ஷேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவன் முன்னாக வித்யாதி). அவன் ஏகோந்சேஷியாகையாலே அவன் அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தைஅறிந்து வேறு கடக (ஸ்டீக்) ரில்லாமையாலும் அவனே வரவேண்டுமென்று ஆறியிருக்கவேணும், இவர்க்கது வேண்டாவிதே என்று கருத்து. “எல்லாரோடும்” என்று சொன்னதுக்கு - ஒரு பிராட்டியை வ்யாவர்த்த

எகஅ பெரிபதிருமொழி ச-ப கூ-தி எ-பா, மாட்டிரானீர்.

திப்பித்தமை போராமையாலே, மற்றை யாழ்வாரையும் வ்யாவர்த்திப் பிக்கிரூர் (ஜீவிக்கிலும்) ஸம்ஸர்லேஷிக்கிலும் என்றபடி, இவர் ப்ரக்ருதி இதுவென்று சாமறியும்படி எவ்நனே யென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (தூதித் யாதி), (௬)

மூ.—மாட்டிரானீர் பணி நீர் கொள்ள வெம்மைப்பணியறியா வீட்டி ரிதனை வேறே சொன்னோ மிந்தனாரீரே
காட்டிரானீர் துந்தமடிக்கள் காட்டிலுமக்கிந்த
நாட்டேவந்து தொண்டரான நாங்களுய்யோமே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தனாரீரே	திருவிந்தனாரிலெழுந் த ரு ளி யிருக்கும் ஸ்வாமியே!	துந்தம்	தேவரீருடைய
நீர்	தேவரீர்	அடிக்கள்	திருவடிகளை
பணிகொண் டா	(எங்கள்) கைங்கர்ய த்தை ஸ்வீகரிக்க	காட்டிரானீர்	காட்டாமல் போனீர்,
மாட்டிரானீர்	இச்சியாமல்போனீர்,	காட்டில்	காண்பித்திராகில்
எம்மை	எங்களை	இந்தநாட்டே	சேஷத்துக்குக்கிசை
பணி	கைங்கர்ய ரஸத்தை	வந்து	யாத இந்த லோக
அறியா	அறியும்படி பண்ணி	உமக்கு	த்திலே
வீட்டிர்	கைவிட்டு விட்டிர்;	தொண்டரா	இசைந்துவந்து
இதனை	இத்தை [மாக]	ன	தேவரீருக்கு
வேறே	தனியே (வ்யாவ்ருத்த	தொண்டரா	அடிமையி லுற்றவர்;
சொன்னோம்	விண்ணப்பம் செய் தோம்;	ன	ளான
		நாங்கள்	நாங்கள்
		உய்யோமே	ஜீவிக்க மாட்டே
			மோ? (௭.)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மாட்டிர்) நமக்கொருகுற்றமுமில்லையா
வன்றோ (க) “ஸ்யுர்ஜ்ஞ ஸ்யுர்ஜித் - யஸ்ஸர்வஜ்ஞ ஸஸ்வவித்” இத்
யாதி ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறது, நம்மை “ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தி”
என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லாநிற்க நீர்நமக்கு ஜ்ஞாநசக்திகளில் வை
ல்பம் சொல்லுகிறதென்கொண்டென்னில்; அநொரு வ்யக்தியிலே
பலிக்கக் கண்டேனென்கிரூர், பருவமறிந்து வந்து முகங்காட்டாபை
யைக்கொண்டு ஸர்வஜ்ஞனை அஜ்ஞனாக உபபாதித்தார்; தம்தசைக்தி
டாக உதவாமையைக்கொண்டு ஸர்வசக்தியை அசக்தனாக உபபாதி
கிரூர்.

வ்யா.—(மாட்டிரானீர்பணிநீர்கொள்ள) சேஷத்வத்தை இப்போது உம்மாலே உண்டாக்குதல் ஒழித்தல் செய்யவொண்ணாதே! இதினுடைய ஸ்வரூபாதுருபமான வருத்திவிசேஷத்தைப் பண்ணுவித்துக் கொள்ள மாட்டிரானீர். (எம்மைப்பணியறியாவீட்டீர்) உம்மையொழியச்செல்லாத ஸ்வபாவத்தையுடைய எங்களை, உம்முடைய திருவடிகளிலடிமைச்சுவட்டையறிவித்துப்பொகட்டீர். (இதனை வேறேசொன்னோம்) இத்தை அல்லாதவைபோலன்றியே வ்யாவ்ருத்தமாகச்சொன்னோம். (சொன்னோம்) நம்மாற்றாமைக்கு வேண்டுமளவன்றியே கண்ணாஞ்சுழியிட்டு இனி இவ்வஸ்துவைப் பிறர் நம்பாதபடி தொட்டோம். (இந்தளரீரே) பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அடிமை கொள்ளுகைக் கீடாகத் திருவிந்தளரிலே வந்து ஸந்திதிபண்ணின உம்மையன்றோ நானிவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது. இவ்வுபகார ஸ்ம்ருதியு மதுவர்த்தியாகின்றதாகில் பின்னை நீரிப்படி சொல்லுவானென்னென்னில்; அதுக்கு ஹேதுவுண்டு. (காட்டிரானீர் நுந்தமடிக்கள்) பரார்த்தமான வஸ்துவை உமக்கென்றிராநின்றீர். உம்முடைய திருவடிகளைக்காட்டாமையே ஸ்வபாவமாம்படியானீர், அவ்வபிஸந்தியைக்குலைத்து அதை யப்படிசெய்யப் பெறில். (இந்தநாட்டேவந்து தொண்டரான நாங்களுய்யோமே) “நாமுபேக்ஷித்தால் தான் இவற்றுக்கவ்வருகு போக்குண்டோ, ஆனபின்பு நாம் நினைத்தபோது காரியம் செய்கிறோம்” என்றறியிருக்கைக்கு உம்முடைய பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளோ; மருபூமியில் தண்ணீர்போலே உம்மையொழிய உண்டுடுத்துப் போதுபோக்குகிற இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே உம்மாலல்லது செல்லாதபடியிருக்கிற நாங்களுமுஜ்ஜீவியோமோ. (௭)

அரு.—எழாம்பாட்டு. (மாட்டிரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டோடிப் பாட்டுக்கு ஸங்கதியைக் காட்டுகிறார் (நமக்கித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (பருவமித்யாதி),

“நீர்-பணி-கொள்ள-மாட்டீர்” என்றந்வயித்து வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வேத்யாதி). பணி யறியாகிற்கச் செய்தே, “எம்மை-வீட்டீர்” என்றந்வயித்துத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உம்மையொழிய வித்யாதி). (இத்தை) என்றது-“அறியீர்” என்றும் “மாட்டீர்” என்றும் “வீட்டீர்” என்றும் சொன்னவற்றை யென்றபடி. வ்யாவ்ருத்தமாகச்சொன்னபடியைக் காட்டுகிறார் (நம்மித்யாதி). (தொட்டோம்) பிறர்க்கர்ஜுமாகாதபடி ஸ்பர்சித்தோம், குற்றம் சொன்னோமென்றபடி. நீரிந்த

ரூராய் வந்திருக்கச்செய்தே இங்ஙன் சொன்னது தப்பச்சொன்னேமென்றபடி.

இப்படியறிந்த நீர் முன்னே அப்படி சொன்னதுக் கடியென்னென்னும் சங்கையை யதுவதிக்கிறார் (இவ்வுபகாரேத்யாதி). தாத்தாய் மருளிச் செய்து சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையவிய்யாதி). “காட்டில்” என்றதுக்கர்த்தம் (அவ்வபிஸந்தியை யித்யாதி). “இந்த நாட்டேவந்து தொண்டர்” என்று விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நாமித்யாதி). இத்தால் - நீர் (க) “அவாக்க்யநாதரஃ” என்று இங்கிருந்தால், நாங்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே அதிலே துவக்குண்டு, கண்டுகொண்டிருக்க மாட்டோமே, வாய்திறந்து சொல்லிக் காரியம் கொள் உஜ்ஜீவிப்போ மென்றதாய்த்து (எ)

மூ.—முன்னேவண்ணம் பாலின்வண்ணம் முழுதும் நிலைநின்ற

பின்னேவண்ணம் கொண்டல்வண்ணம் வண்ணமென்னுங்கால் பொன்னின் வண்ணம் மணியின்வண்ணம் புரையும் திருமேனி இன்னவண்ணமென்று காட்டி ரிந்தனாரீரே. (அ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை
இந்தனாரீரே!	[வழகை	மணியின்வண்	(பின்பு த்வாபரயுகத்
வண்ணம்	(தேவரீருடைய) வடி	ணம்	தில் வடிவழகு) நீ
என்னுங்கால்	நினைக்கப்புகில்,		ல மணியினுடைய
முன்னே வண்	முன்பு க்ருத்யுகத்தி		வர்ணத்தை புடை
ணம்	லுள்ள வடிவழகு		த்தாயிருக்கும்,
பாலின் வண்	பாலினுடைய நிறமா	முழுதும்	ஸர்வகாலத்திலும்
ணம்	ன வெண்மையாயி	நிலைநின்ற	ஸத்திரமாயிருக்கிற
	ருக்கும்,	வண்ணம்	வடிவழகானது
பின்னே வண்	பின்பு ந்ரேதாயுகத்தி	கொண்டல்	மேகத்தினுடைய நிற
ணம்	லுண்டான வடிவ	வண்ணன்	மாயிருக்கும்,
	ழகு	புரையும்	(இப்படி நாலுவர்ண
பொன்னின்	பொன்னினுடைய சி		ங்களோடு) சேர்ந்
வண்ணம்	வந்த வர்ணத்தை	திருமேனி	திருக்கிற
	புடைத்தாயிருக்	இன்ன வண்	திவ்ய விக்ரஹத்தை
	கும்,	ணம் என்று	இப்படிப்பட்ட நிறத்
		காட்டி	தையுடையதென்று
			காட்டியருளீர். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னையித்யாதி) சேதநருகந்தத்தை யே நிறமாகக்கொள்ளும் ஸ்வபாவரான நம்பக்கல் உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெற்றுப்போகையில் குறையுண்டோ, உம்முடைய அபேக்ஷித

ந்தன்னைச் சொல்லீரென்ன; நீ உகந்தாருகந்தவடிவுகளைக் கொண்டு வந்து அவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்தாயே யாகிலும், உன்னுடைய க இச்சாக்குவீதமான அஸாதாரண விக்ரஹத்தை “இதுகாணிருக்கும்படி” என்று கொடுவந்து எனக்குக் காட்டவேணுமென்கிறார்.

(முன்னை வண்ணம் பாலின்வண்ணம்) க்ருதயுகத்தில் புருஷர் ன் ஸத்வப்ரசாராகையாலே வெளுத்த நிறத்தை யுகப்பார்களென்று, அதுக்காக வெளுத்த நிறத்தைக் கொண்டாயித்து, அவர்க ளுருகந்தத் தை நாம் செய்யவே “நாமுருகந்தத்தை இவன் செய்தான், நாமு மி யன் றன்னை யுகப்போம்” என்றாதிப்பார்களென்று பார்த்து; அவ்வ றியாலே, அநந்தரத்திலுள்ளார்க்கு ரஜோகுண மளாவி யிருக்கையா லே அவர்களுகந்த சிவந்த நிறத்தையுடையனான; அதுக்கந்தரம், மணியின் வண்ணத்தையுடையனான. (வண்ணமெண்ணுங்கால்) இவனுடைய வடிவை ஆராயப்புக்கால், நித்யமான அஸாதாரண விக்ர ஹம் நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யாய்த்திருப்பது, “இ வன் யுகங்கள்தோறும் அவ்வடிருகந்த வடிவுகளைக் கொள்ளும், இவ னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹம் காளமேகம்போலே யிருக்கும்” எ ன்று சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றியே, “நீ இப்படி சாஸ் த்ரங்களிலே கேட்டுப் போந்தவடிவு தானிருக்கும்படி இதுகான்” என்றொருவார்த்தை யருளிச்செய்து, அவ்வடிவைக் காட்டவேணும். (இந்தனூரீரே) நீர் கொள்ளும் வடிவுகளுக்கெல்லாம் சாஸ்த்ரங்களில்லே யோ, “ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப்போக மொண்ணாது, நம்முடை யார்க்கு, இவ்வடிவு தான் இது காணுங்கோள்” என்று காட்டவேணும்” என்று அதுக்காகவன்றோ நீர் திருவிந்தனூரிலே வந்து நிற்கிறது. (அ)

அது. — எட்டாம்பாட்டு. (முன்னையித்யாதி) இந்தனூரில் வந்ததெல் லாம் நம்மைக் காட்டவேயன்றோ! நீர் “காட்டிராரீர்” என்று சொல்லு கைக்கு உமக்கு இது வன்றிக்கே அபேக்ஷிதமுண்டோ? என்னும் ப்ரஸ் நத்தின்மேல் இப்பாட்டு நடத்திறதென்னு மிடந்தோன்ற ஸங்கதி யருளிச் செய்கிறார் (சேதநரித்யாதி).

“வண்ண மெண்ணுங்கால் - முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம், பின்னை வண்ணம்-பொன்னின் வண்ணம், அதுக்குப் பின்னை வண்ணம் - மணியின்வண்ணம், ஸ்வாபாவிகமான வண்ணம்-முழுதும் நிலைசின்ற-கொ ண்டால் வண்ணம், புரையும் திருமேனி-நாலுவண்ணத்தோடொத்திருக்கிற திருமேனியை, சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே, இன்ன

அ. ௨ பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, சு-பா, எந்தை.

வண்ணமென்று காட்டிர்” என்றநவயம் விவக்ஷித்தர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (கூட்டுதல்பாதி). தாமஸப்ரக்ருதிகளுக்கு (க) “எனமே - நமேயம்” என்றிருக்கையேஸ்வபாவமாய் பகவத்விஷயத்தில் ருசிபிறக்கைக்கு யோக்யதைபுல்லாமையாலே, (உ) *பாசியின்பசம் புறம்போலும் நீர்மையாய், ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே இருண்டு கலங்குமவருகத்தும்படி (ங) “மல்லாண்டதிண் டோள்மணிவண்ண” என்னும்படி கருடப்பச்சையுடைய மணிவண்ணத்தைக் கொண்டாடென்று திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கநந்தர மித்யாதி). ... (அ)

மு.—எந்தை தந்தை தம்மானென்று, எமரேழளவும்

வந்து நின்று தொண்டரோர்க்கே வாசுவல்லீரால்

சிந்தைதன்னுள் முந்தினிற்றிர் சிறிதும் திருமேனி

இந்தவண்ணமென்று காட்டினிந்தனாரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தனாரே!		தொண்டரோ அடியோங்கள் விஷய	
எந்தை	எனக்கும் என்னுடைய தகப்பனுக்கும்	ர்க்கே த்திலேயே	
தந்தை	அவருடைய தகப்பனுக்கும் (இப்படி எங்கள் குலத்துக்கெல்லாம்)	வாசுவல்லீர் (வேஸவைஸாதிக்கவொண்ணு தென்று விசாரியா நின்றீர்;	
தம்மான்	ஸ்வாமியானவன்	சிந்தைதன்னுள் (என்) நெஞ்சக்குள்ளே	
என்று	என்று சொல்லிக்கொண்டு [ருஷர்கள்	முந்தி சிரகாலமாக லும்)	
எவர்	எந்த ஒருடைய பூர்வபு	நிற்றிர் கில்லாநின்றீர், (ஆதி	
எழுவன்	ஏழு தலைமுறையாக (தேவருடைய) கைந்	திருமேனி திவ்ய விக்ரஹத்தை	
புது	கர்ப்பத்துக் கிசைந்து வந்து	இந்தவண்ண இவ்விதமானவர்ணத்	
சிவன்	புதுபுது பட்டுகின்ற	ம் என்று தை புடையதென்று	
		சிறிதும் அல்பமும்	
		காட்டிர் காட்டுகிறீர். (கூ)	

பொருள்.—என்பதாம் பாட்டு. (எந்தையித்யாதி) என்னுடைய குலமாக என்னுடைய ஏழுபடிக்கால் தேவர் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை செய்துக் கொண்டு தேவனுந்நிற்கிற எங்களுக்கே நேமாகக் கணக்கிட உடலாகா நின்றீர், (சிந்தை தன்னுள் முந்தினிற்றிர்) “அணைக்கைக் கிடாகச் சைக்கெட்டாதே யிருக்கிற நீர் இத்தைப்போர வளர்க்கிற வித்

(க) ரா-யு-நக-கக. (உ) தி-ச-வி-சச. (ங) தி-பல்லா-க.

‡ (பா) என்றமேரேழளவும், எமரேழேழளவும்.

ன்? என்று பிள்ளான். நாமென்ன வாசிலவத்தோமாகத் தான் இப்படி சொல்லுகிறதென்ன; இவருக்கு ஹ்ருதயப் ப்ரகாசமே அப்படி என்று ஆறியிராதே, நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிற வோபாதி அணைக்கைக்கு மெட்டெதல், அணைக்கைக் கெட்டாதாப்போலே ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசியாதிருத்தல் செய்யப்பெற்றிலோம். (சிறிதும்) கொட்டைக்கு குறைவறக் காட்டுகிறாப்போலே யாய்த்து கண்ணுக்கு ஒன்றுடைய காட்டொழிகிறபடி. பண்டொரு ராஜா விஷய ப்ரவணனாய் காட்டிடுகக் காட்சி கொட்டொழிய, இவனுடைய ஸத்பாவத்திலே அதிசயனை பண்ணின ராஜலோகத்தைக் கண்ட மந்த்ரிகள் வாசலிலே வந்து கூப்பிட, ஜாலகத்வாரத்தாலே காலே நீட்டிவிட்டானிறே. (இந்தமூர்த்தி) நெஞ்சில் ப்ரகாசத்தை மொழியவே, நித்பவ-லிரிகளுக்குக் காட்சி கொடுக்கும் வடிவை அங்குள்ளாரோபாதி முழுக்கக் காட்சி கொடுக்கக்காக வன்றோ இங்கு வந்து நிற்கிறது. (க)

அந்—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எந்தை யித்யாதி) அவ்வவ காலாது குணமாக அவர்களுக்கந்தபடிக்கெல்லாம் காட்டவேணுமோ, உம்முடைய பேராசை ஒருவரா லாற்றப்போமோ, உமக்காக ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கிக்கொண்டு நின்ற அர்ச்சாவதாரத்தைக் காட்டிக்கொடுத்திருக்கவும் த்ருப்தியின்றிக்கே யிருந்தீரே என்ன: நீர் ப்ரயோஜனாந்தர பரர்க்காக (க)*மீனாயாமையுமாய் நரசிக்கமுமாய்க் குறளாய்க் கானாரேனமுமாய்ப் பிறக்கலா மித்தனை போக்கி, *குடி குடியாட் செய்யும் தொண்டரான எங்களுக்குக் காட்டக்கூடுமோ, ஆனால் நெஞ்சிலே நீர் ப்ரகாசிப்பானென் என்றனை வளரும்படி என்று கிலாய்த்து, சிறிதும் காட்டாதே போனீரென்கிறாரென்று ஸங்கதி,

எந்தைக்கும் தந்தைக்கும் தம்மான ஸ்வாமியென்றெண்ணி என்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய வித்யாதி). (கணக்கிட வல்லீர்) என்றது-என்னெஞ்சில் தோற்றுக்கை போக்கி அத்தைக் கண்ணுக்குக் காட்டவொண்ணாதென்று விசாரிக்க வல்லீரென்கை. (இத்தைப்பேரா வளர்க்கிறதென்) பேராசையை வளர்க்கிற தென்னென்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன ஸம்வாதாதுகுணமாக ப்ரஸ்ர ப்ரதிவசந முகேர அர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (நாமென்ன வித்யாதி). (ஹ்ருதய ப்ரகாசமே) என்றது - அந்தீர்யாமியா யிருக்கையே யென்கை; (நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிற) என்றது- (உ)*அரவத்தமளிப்படியே ஸவிக்ரஹனாய் விளங்குகை யென்கை. அன்றிக்கே, ஹ்ருதயப் ப்ரகாச மென்றதும் - ஸவிக்ரஹ ப்ரகாசமேயாய், அவ்வ

† (பா) வாசியறிந்தோ மாகத்தான். வாசியடித்தோமாகத்தான்.

(க) தி-வாய்-தி-க-கா, (உ) பெரி-திரு-தி-உ-கா.

அட்சு பெரியதிருமொழி, ச-ப கூ-தி, கூ-பா, ஏரார்பொழில்.

எவு போருமென்றிராதே யென்று பகவத்பிராயத்தைச் சொன்னபடியா
கவுமாம். சிறிது காட்டினால் போருமென்கைக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிற
(பண்டொருவித்யாதி). (க

வ்யா.—ஏரார்பொழில் சூழிந்தனூரிலெந்தை பெருமானைக்
காரார்புறவில் மங்கை வேந்தன் கலியனோலிசெய்த
சீரானின் சொல் மாலை சுற்றுத் திரிவாருலகத்து
ஆராவரே யமரர்க்கென்று மமரராவாரே. (கௌ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏர் ஆர்	அழகு மிக்கிருந்துள்	மரலை	சப்தஸ்ந த ர்ப்பரூட
பொழில்	சோலைகளாலே [ள		மான இப்பத்துட்
சூழ்	சூழப்பட்ட		பாசுரத்தையும்
இந்தனூரில்	திருவிந்தனூரி லெழு	கற்று	அப்யலித்து
	ந்தருளியிருக்கிற	திரிவார்	நிர்ப்பயமாக ஸ்வை
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியான		ஸஞ்சாரம் பண்ணு
பெருமானே	ஸர்வேஸ்வரன் விஷ	உலகத்து	லோகத்தில் [மவர்கள்
	யமாக, [ருக்கிற	ஆர் ஆர்	எவர் (எவர்கள், ஏ
கார் ஆர்	மேகங்கள் நிறைந்தி		தேனும் ஜந்மவ்ருத்
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்க		தாதிக்கோ யுடை
	ளோடு கூடிய		ராயினும்),
மங்கை	திருமங்கைக்கு	அவரே	அவர்களே
வேந்தன்	ராஜாவாகிய	அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
கலியன்	ஆழ்வார்	என்றும்	ஸ்வகாலத்தினும்
ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்ததாய்,	அமரராவார்	கொண்டாடத் தகுந்த
சீர் ஆர்	பகவத்குணங்கள் நி		வர்களா யிருப்பர்
	றைந்திருப்பதாய்,		கள். (கௌ)
இன்சொல்	மதுரமான ஸூக்தி		
	யை யுடையதாய்,		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஏரார்) அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழி
லாலே சூழப்பட்ட திருவிந்தனூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதையை எனக்கு
ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனைக் கவிபாடிற்று. (காராரித்யாதி) நிரந்தர
மேக ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான பர்யந்தத்தோடு கூடிய திருமங்கை
க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருளிச்செய்தார், கவிதானோவென்றால்

பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, கூ-பா, ஏரார்பொழில், அண்டு

(சீராரித்யாதி) பகவத்குணங்களை நிறையத்தொடுத்த தொடை. (க)
 “అహం వత్తు భవాత్మీయో వాచ్యో యోగోవము క్షీదః-అఖ్యమ్ వక్తా బవార్
 సరోతా వాశ్యోయోగో విమృశ్యంతి:” (உ) [రఘవరచరితమ్-రఘ
 వరశనితమ్] రఘుకులத்தில் శక్తికరான పెருమాளுడాయ వ్రుத்தాந்தம்
 சொல்லிற்று. [సునిశ్చీతమ్ - முనిப்ரణీతమ్] ஆப்தకాదనావనాయత్
 తుச் சொன்னான். [దశరథచరితమ్ - తశశిరణిశ్చవతమ్] நாட்டுக்குக்
 కణేయறுத்துக் கொடுத்தபடியాయ்த்தుச் சொல்லிற்று. (கற்றுத்திரி
 வார்) இவற்றை அப்பவித்து, அந்த கர்வத்தாலே யமாதிசுள் தலைமே
 லே அடியிட்டுத் திரியுமவர்கள். (ஆரார்) இவற்றை அப்பவிக்கு மித்
 தனையே வேண்டுவது; அவர்களுக்கு ஜம்வ்ருத்தாதிசுளேதனுமாக
 வுமாம். (அவரே யமர்க்கென்று மமரராவாரே) அந்த ஜம்மத்திலே
 அந்த வ்ருத்தத்திலே அந்த ஜ்ஞாந்தத்திலே அந்த ஜம்மாதிசுளால் வரு
 முத்தர்வதம் வேண்டாதே, ஸ்வதஃ உத்தர்வதத்தை யுடையரான நித்ய
 ஸூரிகளே சிரஸா வஹிக்கப் பெறுவர்.... ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஏராரித்யாதி) ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்ய தத்வக்
 த்ரு வைலக்ஷணயங்களைச் சொல்லுவாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்தி
 ருர் (அஹமித்யாதி). (ங) “நமன்மமர் தலைகன்மீதே நாவலிட்டுழிதருகின்
 றேம்” என்றத்தை யுட்கொண்டு, “திரிவார்” என்றதுக் கர்த்த மருளிச்
 செய்கிறார் (இவற்றை யித்யாதி). (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

அஞ்சு பெரியதிருமொழி ச.ப கௌ.தி கூ.பா, ஆய்ச்சியர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி.

ஆய்ச்சியர் ப்ரவேசம்.

—o—o—o—o—o—o—

வ்யா.—“நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறப் பெற்றிலோம்” என்றின்னதானால் - கீழ்; நீரிப்படி இன்னதாகிற தென்? நம்மை ஆசைப்பட்டார்க்கு நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறலாம்படி ராம க்ருஷ்ணத்பவதாரங்களைப் பண்ணி முகங்கொடுத்த நாமன்றோ திரு வெள்ளியங்குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதரானோம், ஆனபின்பு நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறத்தட்டென்? என்று ஸமாதாநம்பண்ண, ஸ மாஹிதராய் அவனைப்பேசி அதுபவிக்கிறார். (க); “சேவீசீஸாயஸ்சே: ப்ர ஸாயஸ: ஸாயஸீ-ததேவ கோபாய யத: ப்ரஸாதாயச ஜாயதே” இறே.

அரு.—ஆய்ச்சியன்ப்ரவேசம். கீழு மிங்கு மர்ச்சாவதாரமாய்கை ஒத்திருக்க, அங்கே வெறுப்பும் இங்கே ஸந்தோஷமும் கூடுமோ வென் ன வருளிச்செய்கிறார் (ததேவேத்யாதி). ஒரு குணவிஷ்காரத்தைத் தோற்றுவித்தா னென்கை. (க)

மூ.—ஆய்ச்சியரழைப்ப வெண்ணையுண்டொருகா
லாலிலை வளர்ந்தவெம்பெருமான்
பேய்ச்சியைமுலையுண்டினை மருதுறுத்துப்
பெருநிலமளந்தவன்கோயில்
காப்த்த நீர் கமுகும் கதலியும் தெங்கு
மெங்குமாம் பொழில்களின்நடுவே
வாய்த்த நீர் பாயும் மண்ணியின் தென்பால்
திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகள்	ஆலிலை	ஆலந்தளிரில்
அழைப்ப	முறையிடும்படியாக	வளர்ந்த	கண்வளர்ந்தருளினவ
வெண்ணை	வெண்ணையை		னாய்க்கொண்டு
உண்டு	அமுதுசெய்து;	எம்பெருமா	எனக்கு ஸ்வாமிபான
ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே (ப்ர	ன்	வனாய்;
	ளயகாலத்திலே)	பேய்ச்சியை	பூதநாயினுடைய

(க)

முலை	ஸ்தந்தை	தெங்கும்	தென்னேமரங்களும்
உண்டு	அமுதுசெய்தும் (அவ	எங்குமாம்	எங்கும் நிறைந்திருக்
	ளை முடித்து)		கிற
இணை	சேர்ந்திருக்கிற	பொழில்களி	சோலைகளினுடைய
மருது	மருதமரங்களை	ன்	
இறுத்து	முறித்தும்,	நடுவே	நடுவில்
பெருநிலம்	விசாலமானபூமியை	வாய்த்த	ஸம்ருத்தமான
அளந்தவன்	(மஹாபலியு னிடத்தி	நீர்	ஜலமானது
	ல் நின்றும்) அளந்து	பாயும்	பாயாநின்ற உள்ள ய
	கொண்டவனுமான	மண்ணியின்	மண்ணியாற்றினுடை
	ஸர்வேஸ்வரன் நித்	தென்பால்	தென் கரையிலிருக்
	யவாஸம் பண்ணுகி		கிற
கோயில்	திவ்யதேசமானது, ட்ற	திருவெள்ளி	திருவெள்ளியங்குடி
காய்த்த	காயாநின்ற உள்ள	யங்குடி	யென்கிற
நீள்	உயர்த்தியை யுடைய	அதுவே	அந்த திவ்யதேசமே
கமுகும்	பாக்குமரங்களும்		யாம். (க)
கதலியும்	வாழைமரங்களும்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (ஆய்ச்சியரழைப்ப) பஞ்சலக்ஷம் குடியில் இடக்கை வலக்கை வாசியுறியாத இடைச்சிகள் கையெடுத்துக் கூப்பிடும்படி வெண்ணொயை யமுதுசெய்து. (ஒருகாலாலிலைவளர்ந்த) அப்பருவத்தில் ஜகத்தை யடங்கலும் வயிற்றிலேவைத்து, கூப்பிடுகைக்கு மொருவரில்லாத ஸமயத்திலே, ஒருபவனுன ஆலந்தளிரிலே சுண்வளர்ந்தருளின. (எம்பெருமான்) ஆஸ்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்ய மொழியச்செல்லாமையையும், அகடித கடநாஸாமர்த்த்யத்தையும் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹ னாக்கினவன். (பேய்ச்சியை) துரபிஸந்தி யோடே வந்த பூதரையுடைய முலையுண்டு அவளை முடித்து, பொல்லாத அபிஸந்தியை யுடைத்தாய் தன்னிலே புணர்ந்துநின்ற மருதுகளை முறித்து. (பெருநிலமித்யாதி) மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமிப்பரப்பையுடைய அநாயாஸேந அளந்துகொண்டவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(காய்த்த) “ஆஸ்ரயணீய வஸ்து ஸந்நிஹிதமான விடம்” என்று தோற்றம்படியாய்த்து அத்தேசத்தில் போக்யதை யிருப்பது. எல்லா மெங்குமொக்க பூக்வமாய்த்து அங்கிருப்பது. (வாய்த்த நீர்பா

அஃ ஆ பெரியதிருமொழி, ச-ப ௧௦-தி, உ-பா, ஆனிரை.

யும்) சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரே குடிக்கும் செருக்கரைப்போலே யாய்த்து. (திரு வெள்ளியங் குடியதுவே) அவன் கோயிலுதுவே என் கையாலே - ஆர்யணியஸ்த்தலமதுவே என்கை. ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு (ஆய்ச்சியரித்யாதி) யசோதாஸ்தகந்தயமும் வடதளசிகவும் திருக்குறளனும் ஒத்தவடிவும் செயலுமாயிருப்ப ராகையாலே, தமக்குக் கீழ்த்திருமொழி கிலாய்ப்பெல்லாம் கீரும்படி பரிவுபிற்று தம்மை யெழுதிக்கொடுத்து, அவன் வந்திருக்கிற தேசத்தைப் பற்றுகிற ரென் நவதாரிகை.

வெண்ணெயுண்டு என்னவே யமைந்திருக்க, “ஆய்ச்சியரழைப்ப” என்னு மவர்க்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பஞ்சலக்ஷயித் யாதி). ஆக்களையிட்டுச் சொல்லும்படியான ஆயருடைய ஸ்திரீகளாகப் பட்டப் பரிந்து (க) “வயிறு பிள்ளை பரமன்று” என்று கூப்பிடும்படி யுண்டானென்று, தம்பரிவாலே அங்கனே விசேஷித்துச் சொன்னாரென்று கருத்து. வெண்ணெயுண்டபோது பரிவருண்டாய்க் கூப்பிடுவாருண்டாய்த்து, மண்ணையெல்லா முண்ணும்போது பரிவரில்லாத காலமாய்த்தென்னும் கருத்தாலே “ஒருகால்” என்கிறாரென்றருளிச்செய்கிறார் (அப்பருவத்திலித்யாதி). மண்ணெயுண்டபோது ஒருவருமில்லாமை துஷ்டரில்லை என்றறி யிருக்கலாமென்று அத்தைவிட்டு, மீளவும் இளம்பிள்ளையாய் முலையுண்டதிலேயும், இருவராய் க்ருதஸங்கேதரான விரோதிகளை முடித்த செயலிலு மாறியிருக்க வொண்ணாதென்று சொல்லுகிறாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (துரபிஸந்தி யித்யாதி). விரோதியென்று கிரஸிக்கவும் கூடாதே தன்னைச் சிறுக்கி யிரக்க வேண்டும் செயலாகையாலே அத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (மஹாபலி யித்யாதி). (க)

மு. — ஆனிரைமேய்த்தன் நலிகடலடைத்திட்

டரக்கர்தம் சிரங்களை யுருட்டிக்

கார் நிறைமேகம் கலந்ததோருருவக்

கண்ணனார் கருதிய கோயில்

பூ நிறைச் செருந்தி புன்னை முத்தரும்பிப்

பொதும்பிடை வரி வண்டு மிண்டித்

தேனிரைத்துண்டங் கின்னிசை முரலும்

திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆநிரை	பசுக்கூட்டங்களை	செருந்தி	செருந்தி மரங்களினுடையவும்
மேய்த்து	ரகழித்தவனாய்,	அரும்பி	அரும்பு விடாரின்ற (மேல்மேல் உண்டாகாநின்ற) [தானமுத்து முத்துக்களை யுடைத்துப் புண்ணை மரங்களினுடையவும் பொதும்பு பொந்துக்களுடைய இடை நடுவிலே வரி ரேகைகளையுடைய (ஸூந்தரமான) வண்டு வண்டுகள் மிண்டி நெருங்கியிருந்து தேன் மதுவை இரைத்து உண்டு அங்கு இன் இசை முரலும் திருவள்ளியங் குடியதுவே. (உ)
அன்று	அந்த ராமாவதாரகாலத்தில்		
அலை	அலைமோதாநின்ற		
கடல்	ஸமுத்ரத்தை		
அடைத்திட்டு	அணைசெய்து		
அரக்கர்தம்	பலிஷ்ட்டரான ராக்ஷஸர்களுடைய		
சிரங்களை	தலைகளை [ரூய]		
உருட்டி	அறுத்துத்தள்ளினவ		
கார்	வரலாகாலத்தில்		
நிரை	அடர்ந்திருக்கிற		
மேகம்கலந்து	மேகத்தோடொத்திருக்கிற		
ஓர்	அத்தவியமான		
உருவம்	வடிவையுடையனான		
கண்ணாரர்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்		
கருதிய	விரும்பி வர்த்திக்கிற		
கோயில்	திவ்யதேசமானது,		
நிரை	கொத்துக்கொத்தாக		
ங்	புஷ்பியாநின்ற		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (ஆநிரை) கோரகூடணம்பண்ணி, கூடாபி (ஃ) தமான கடலை அணைசெய்து, வரபலத்தாலே திண்ணிதான் ராக்ஷஸருடைய தலைகளையுருட்டி. (கார்நிரை) கர்க்காலத்தில் நிறைந்த மேகம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன், “ரகூணந்து க்குப் பாங்கானவிடம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி வர்த்திக்கிறகோயில்.

(ஆநிரை) நிரை நிரையான பூக்களையுடைத்தான செருந்தி, அரும்பின முத்தையுடைத்தான புண்ணை, இவற்றிலுண்டான, பொதும்புகளிலே - த்வாரங்களிலே, தாஸ்ரீயமான வடிவையுடைய வண்டுகள் நெருங்கிக்கொண்டு, மதுவந்திதிற்புக்க முதலிகளைப்போலே பெரிய ஆரவாரத்தோடே மது பாரத்தைப்பண்ணி, உளரூப்புக்க த்ரவ்யம் இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாதே ஆளத்திவையாரிற்கும்-ஸ்வேச் சையிலே பாடாநிற்குமாய்த்து. (உ)

அகா பெரியதிருமொழி சூ.ப க௦-தி நடா, கடுவிடமுடைய.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (ஆநிரையித்யாதி) அகழதகடநம் பண்ணின ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தோடும் வடதளசாயியோடும் சேர்த்து க்ருஷ்ணாவதாரத்தைத் திருவெள்ளியங்குடியிலே அதுபவித்தவர், க்ருஷ்ணாவதாரத்தை, அப்படியே, நீரில் கல் மிதக்கும்படி அகழதகடநம் பண்ணினீரென்று, விரோதி நிரஸநசிலனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அரக்கர் தம்” என்று-தாமான தன்மை சொல்லுகையாலே அத்ஈத அருளிச் செய்திருர் (வரபலத்தாலே யித்யாதி)... .. (உ)

மூ.—கடுவிடமுடைய காளியன் தடத்தைக்

கலக்கி முன்னலக்கழித்தவன்றன்

படமிறப் பாய்ந்து பன் மணி சிந்தப்

பல்நடம் பயின்றவன் கோயில்

படவரவல்குல் பாவை நல்லார்கள்

பயிற்றிய நாடகத் தொலிபோய்

அடைபுடை தழுவி யண்டநின்றதிரும்

திருவெள்ளியங்குடியதுவே.

(ந.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	முற்காலத்திலே	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
கடு	க்ருரமான [ன	படம்	அகன்றபடத்தை யு
விடம்உடைய	விஷத்தை யுடையன		டைய
காளியன்	காளியனுடைய	அரவு	ஸர்ப்பம்போன்ற
தடத்தை	மடுவை	அல்குல்	ஜகந்நாதேசத்தை யு
கலக்கி	செருக்கி(அவனை)[ணி		டையராய்
அலக்கழித்து	கலைசப் படும்படிபண்	நல்லார்	விலக்ஷணரான
அவன்றன்	அந்தக்காளியனுடைய	பாவைகள்	ஸ்திரீகள்
படம்	படமானது	பயிற்றிய	அப்யஸிக்கிற
இற	முறியும்படியாக	நாடகத்து ஓ	நாடகத்திலுண்டான
பாய்ந்து	குதித்து	லி	சப்தமானது
பல்மணி	(அவன் தலைகளிலுள்ள)	போய்	உயரப்போய்
	அநேகமான மணி	அடைபுடை	அடோறாராத்ரம்
	களும்	தழுவி	சேர்ந்திருந்து
சிந்த	சிதறுட்படியாக	அண்டம்	ஆகாசத்திலே
பல்நடம்	அநேகவிதமான நடத்	நின்று	ஒருபடிப்பட்டிருந்து
பயின்றவன்	பண்ணுநின்ற ஸ்ரீக்ரு	அதிரும்	கோஷியாரின்ற
	ஷணன் வர்த்திக்		திருவெள்ளியங்குடி யதுவே! (ந)
	கிற		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (கடுவிடமுடைய) நாலேந்துயோஜநத் துக்கல்வருகே பறக்கிற பக்ஷிகள் சிறகற்று விழும்படி க்ருரமான விஷத்

தையுடைய காளியனுடைய தடாகத்திலே மதியாதே போய்ப்புக்கு; அது குழம்பாம்படிபண்ணி, அலமந்து க்வேசப்படும்படியாக்கி. (அவன்றன்படமிறப்பாய்ந்து) கரையிலேநிற்கிற கடம்பினுச்சியிலே போயேறி, அவனுடைய பணங்களிறும்படியாகப்பாய்ந்து, அதிலுண்டான பலவகைப்பட்ட ரத்நங்கள் சிதறும்படி. (பல்நடம்பயின்ற வன்கோயில்) அன்றுதுடங்கி பரதசாஸ்தரத்துக்கு வேண்டும் லக்ஷணங்களெல்லா மெழுதிக்கொள்ளலாம்படி. பலவகைப்பட்ட ந்ருத்தங் களைப்பண்ணினவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம்.

(படவரவித்யாதி) படத்தை யுடைத்தான பாம்போடொத்திருக்கிற நிதம்ப்ரதேசத்தையுடைய ஸ்தரீகள் சிரமஞ்செய்கிறபோதை நாடக த்வரியானது போய். (அடைபுடைதழுவி) அஹோராத்ரமணை ந்து ஆகாசத்திலே நின்று கோஷியாநிற்குமாய்த்து. ... (ந)

அரு — மூன்றும்பாட்டு. (கடுவித்யாதி) மற்றோரவதாரத்திலே போக வொட்டாதபடியான அகடித கடநமான காளிய நிரஸநத்தை யதுபவிக்கிறுரென்றவதாரிகை.

“மூன்-பூர்வகாலத்திலே, நடம் பயின்றவன்” என்றந்வய முட்கொண்டு வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நாலேந்தியாதி). மேலே சொன்ன* பாவை நல்லாருடைய நடநத்துக்கு இவன் நடநம் ஹேதுவென்னுமிடம் தோன்ற பாவ மருளிச்செய்கிறார் (அன்றித்யாதி).

(சிரமம்செய்கை) பழகுக. (ந)

மூ.—கறவை முன் காத்துக் கஞ்சனைக் காய்ந்த

காளமேகத் திருவுருவன்

பறவைமுன்னுயர்த்துப் பாற்கடல்துயின்ற

பரமனார் பள்ளிகொள் கோயில்

துறைதுறைதோறும் பொன்மணி சிதறும்

தொகு திறை மண்ணியின்தென்பால்

செறி மணி மாடக் கொடி. கதிரணவும்

திருவெள்ளியங்குடியதுவே.

(ச)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

கறவை	பசுக்களை	[லே	காய்ந்த	சீறி யருளினவனுமாய்
முன்	க்ருஷ்ணை தாரத்தி		காளமேகம்	கறுத்த மேகம் போ
காத்து	ரக்ஷித்தும்,		திரு	ஸூந்தரமான [ன்ற
கஞ்சனை	கம்ஸனை		உருவன்	நிறத்தை யுடையவனு
				மாய்,

முன்	முற்காலத்திலே	மணி	ரத்நங்கனையும்
பறவை	பெரிய திருவடியை	சிறும்	கொழியாகின்ற
உயர்த்து	கொடியாக எடுத்துக்	தொரு	சேர்த்துவருகிற
	கட்டி.	திரை	அலைகளையுடைய
பாற்கடல்	திருப்பாற்கடலிலே		மண்ணியின்தென்பால்,
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளினவ	செறி	நெருங்க இழைக்கப்
	ஹமாய்,		பட்ட [த்தான
பரமஞர்	ஸர்வா திகணுமான	மணி	மாணிக்கங்களை யுடை
	ஸர்வேஸ்வரன்	மாடம்	க்ருஷங்களிலே கட்டி
பள்ளிகொள்	கண்வளர்ந்தருளுகிற		ன
கோயில்	திவ்யதேசமானது,	கொடி	தவஜங்களானவை
துறை துறை	எல்லா துறைகளிலு	கதிர்	ஸூர்யமண்டலத்தை
தோறும்	ம்	அணவும்	அளாவியருக்கிற
பொன்	ஸுவர்ணங்கனையும்		திருவெள்ளியங்குடி யதவே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கறவை) கோரகூணத்தைப் பண்ணி, அந்த கோலம்ருத்தியைப் பொருத கம்ஸரை யழியச்செய்த. (காள் மேகத் திருவுருவன்) அழிவுக்கிட்ட வடிவுதானிருக்கிறபடி. ரகூணத் துக்கீடாகப் பெரியதிருவடியை தவஜமாகவெடுத்து, ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கும்படியாக ஆடுத்தணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வாதிகள் வந்து சாய்ந்தருளின கோயில்.

(துறைதுறையித்யாதி) துறைகள்தோறும் துறைகள்தோறும் பொன்மணிகள் கொழித்துக்கொடுவந்து ஏறடாநின்றுள்ள திரண்ட திரைகளை யுடைத்தான மண்ணியின்தென்பால், செறிய அழுத்தின மணிகளையுடைத்தான மாடங்களிலே கட்டின கொடிகளானவை ஆதி த்யபதத்தளவும் சென்று அவனுக்கு இதஸ்ததி ஸஞ்சரிக்கவொண்ணு தபடி தகையாநிற்குபாய்த்து. (ச)

அந.—நாலாம்பாட்டு. (கறவையித்யாதி) (க) “विष्णुना रूपायै नृणां कृष्णराज्यं दत्तम्” என்ற கிறபடியே-க்ருஷ்ணாவதாரத்துக் கடியான க்ஷீரார்ணவ சாயித்வத்தையுங் கூட்டி யதுவந்திக்கொரென் றவதாரிகை.

(அழிவுக்கிட்ட) * கரியதிருமணி வாடப்பசு மேய்க்கைக் கிட்ட.

(மண்ணியின்) மண்ணியென்கிற நதியின்... .. (ச)

(ச) ஸ்ரீவிவம்சம்-ககந-கூஉ.

பெரியதிருமொழி, ச.ப, ௧௦-தி, ௫-பா, பாரிணை. அகநா

மூ.—பாரிணையுண்டு பாரிணையுமிழ்ந்து

பாரதம் கையெறிந்தொருகால்

தேரிணையூர்ந்து தேரினைத்துரந்த

செங்கண்மால் சென்றுறைகோயில்

ஏர் நிரை வயலுள் வாளைகள்மறுகி

எமக்கிடமன்ற்தென்றெண்ணிச்

சீர்மலிபொய்கை சென்றணைகின்ற

திருவெள்ளியங்குடியதுவே.

(௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாரிணை	பூமியை	சென்று	வந்து [கிற
உண்டு	(ப்ரஸபகாலத்தில்) அ	உறை	நித்யவாஸம் பண்ணு
	முதுசெய்தும்	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
பாரிணை	பூமியை	ஏர்	உழுதிற ஏர்களுடைய
உமிழ்ந்து	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்)	நிரை	வரிசைகளையுடைத்தா
	வெளிப்படுத்தியும்	வயலுள்	கழனிகளிலுள்ள [ன
ஒருகால்	க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்	வாளிகள்	வாளை மதஸ்யந்தளா
பாரதம்	பாரதயுத்தத்திலே	மறுகி	பயந்து [னவை
கையெறிந்து	ஸேனையை வகுப்புவ	இது	இந்த வயலானது
	குப்பாகப் பிரித்	எமக்கு	நாம் வாஸம் பண்ணு
	தும், [தேரை		கைக்கு
தேரிணை	அர்ஜுனனுடைய	இடம் அன்று	நிலம் அன்று
ஊர்ந்து	நடத்தியும், [தேரை	என்று எண்	என்று நினைத்து,
தேரிணை	பீஷ்மாதிகளுடைய	ணி	
துரந்த	பின்னே ஓடும்படிது	சீர்	அழகாலே
	டர்ந்தவனுமாய்	மலி	ஸம்ருத்தமாயிருக்கிற
செங்கண்	(வாத்ஸல்யத்தாலே)	பொய்கை	தடாகங்களை
	சிவந்தகண்களை யு	சென்று	கிட்டி
	டையவனுமாய்	அணைகின்ற	அடையாநின்ற
மால்	ஆஸ்ரித வ்யுரமுகத்த	திருவெள்ளியங்குடியதுவே.	(௫)
	னுமான ஸர்வேஸ்		
	வரன்		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரிணையுண்டு இத்தயாதி) பரப்பை யுடைத்தான பூமியைத் திருவயிற்றிலே வைத்து, உள்ளுக்கிடந்து தளராதபடி வெளிநாடு காணப்புறப்படவிட்டு, பாரதஸமரத்திலே கையுமணியும்வகுத்து, ஒருகாலாஸ்ரிதன்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே

அகசு பெரியதிருமொழி, சு.ப, க௦-தி, சு-பா, காற்றிடை.

லாரத்யம்பண்ணி, அதிரதத் (மஹாரத)ரான பிஷ்மாதிகள் தேரை விட்டோடும்படி துடர்ந்த. (செங்கண்மால் சென்றுறைகோயில்) ஆஸ் ரிதவாத்ஸல்யமடங்கலும் கண்ணிலே தேர்ந்தும்படியிருப்பானாய், ஆஸ்ரித வ்யாமுகத்தனுவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம்.

(ஏர்நிரை) ஏரினுடைய நிரையையுடைத்தான வயலிலுண்டான வானைகளஞ்சி, எப்போதும் மாறாதே உழப்புக்கவாதே “இப்படி ஸாபா யமானவிடம் நமக்கு வாஸஸ்த்தாநமல்ல” என்றெண்ணி, நிரபாயமாக வர்த்திக்கலாம்படியான தேசத்திலே போய்ப் புகுவோமென்று, சீர் மலிபொய்கை சென்றணையுமாய்த்து; ஏரகள்விட்டுக் கொடுபோய்ப் பொய்கைகளி லுழுவாரில்லையே. “ஸம்ஸார மநித்யம்; துஃக்கம்” என்று அத்தைவிட்டு விரஜையைச்சென்று பற்றுவாரைப்போலே. (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) க்ருஷ்ணவதாரத்துக்குப் ப்ர தாந ப்ரயோஜநமான பூபார (ஸ்ரீ ஸ்ரீ) நிரஸநத்தைச் சொல்லப்புகு, பூமிக்கு உபகரித்தபடியும் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

பீஷ்மர் தேரைவிட்டோடினதில்லை யாகிலும், இங்ஙனம் போகவ்ணு மென்று தொடர்ந்த துண்டாகையைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அதிரதே த்யாதி).

ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளான வ்ருஷபங்களை அதிஷ்டித்து கர்மபாசங்க ளைக் கொண்டு கட்டியபூசுதி ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்குறி லீலாவிபூதி யைவிட்டு, பகவத்க்ருபா ஜலஜங்களான பாகவதர் நிரபாயமான விரஜா ஜலத்தில் போகையை யுட்கொண்டருளிச்செய்தாரென்னு மிடம் தோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரமித்யாதி). (ரு)

மூ.—காற்றிடைப்பூளை கரந்தனவரந்தை

யுறக்கடலரக்கர் தம் சேனை

சு.ற்றிடைச்செல்லக் கொடுங்களை துரந்த

கோலவில்லி ராமன்றன்கோயில்

ஊற்றிடை நின்ற வாயுயின்கனிக

ளாழ்த்துவீழ்ந்தன வுண்டு மண்டிச்

சேற்றிடைக்கயல்களாகத் திகழ் வயல்குழி

திருவெள்ளியங்குடியதுவே.

(ரு)

† குண்டலிதம் க்வாசிக்கம்,

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, காற்றிடை. அகநா

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காற்றிடை	பெருங்காற்றிலே	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
பூனை	பூனைப்பூவானது	ஊற்றிடை	நீலந் துக்களுள்ள நிலங்கனிலே
கரந்தை	உருமாய்ந்து போமா போலே	நின்ற	முனைத்திருக்கிற
கடல்	ஸமுத்ரம்போன்ற	வாழையின்	வாழை மரங்களினுடைய
அரக்கர்தம்	ராக்ஷஸர்களுடைய	ஊழ்த்து	(கனியப்பழுத்து) இ
சேனை	ஸைன்யமானது	வீழ்ந்தன	கீழேஉதிர்ந்த [ற்று
அரந்தைஉற	துன்பமுறும்படியாகவும்	கனிகள்	பழங்களை
கூற்றிடை	யமாலயத்தை	மண்டி	மேல்விழுந்து
செல்ல	கிடும்படியாகவும்	உண்டு	புஜித்து [வை
கொடு	க்ரூரமான	கயல்கள்	கயல் மதஸ்யங்களான
கனை	பாணங்களை	சேற்றிடை	சேற்று நிலங்களிலே
துரந்த	ப்ரயோகித்த	உகள்	துள்ளா நின்றுள்ளன
கோல	ஸூந்தரமான	திகழ்	விளங்காநின்ற [வாய்
வில்லி	ததுஸ்ஸையுடைய	வயல்	கழனிகளினாலே
ராமன் தன்	சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய	சூழ்	சுற்றப்பட்ட
			திருவெள்ளியங் குடியதுவே. (க)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (காற்றிடையித்யாதி) பெருங் காற்றிலே பூனையானதுபறந்து உருமாய்ந்து போமாபோலே, (அரந்தையுற) துன்பமுற, ஓதங்கிளர்ந்த கடல்போலே மிகைத்து வந்து தோற்றின ராக்ஷஸஸை யெல்லாம். (கூற்றிடைச்செல்ல) முன்பு யமனைத் திறைகொண்டு பரதந்த்ரனுக்கி வர்த்தித்தவர்கள், இப்போது அவனுக்குக் குடியும்க்களாக, திக்விஜயம் பண்ணுகிறபோது முந்தற அழியச்செய்தது யமனையிறே. (கொடுங்கனைதுரந்த) பெருமாள் கண்பார்க்கிலும் கண்பாராத க்ரௌர்யத்தையுடைய அம்பைவிட்ட. (கோலவில்லி ராமன் தன்கோயில்) கையில் விற்பிடித்த பிடியிலே முடிந்துபோகிற ராக்ஷஸரடங்க “இவன்கையிலே நாம் பட்டுப்போனாலாகாதோ” என்னும்படி தர்ஸநீயமான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்குறகோயில். (க) “रक्षस्यैः शृङ्खलैः - रक्षस्यैः शृङ्खलैः” என்னுனிறே. (உ) [पुष्पस्यैः - सापुष्पस्यैः] கறுவி வேணுமென்று பொகடுவாரைப்போலே, அங்ஙனையாக வேணுமிறே பொகட்டவிடத்திலே [நீர் - வீர] என்னும்போது.

(க) ரா-பு-௧௦-சு-௬. (உ) ரா-பு-௧௦-சு-௬.

† திறைகொண்டு-ஜயித்து.

அகசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, காற்றிடை.

(ஊற்றிடையித்யாதி) நீர் நிலங்களிலேநின்ற வாழைகளானவை முற்றிப்பழுத்து அந்தப்பழங்கள் போர்த்துவிழும்; ஆயிஷமானது கிடந்தவிடத்தே வந்துகிட்ட, அதை மேல்விழந்து புஜித்து, செற்றிலே யுண்டான வானைகளானவை தன்செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு உகளா நின்றள்ள விளக்குகின்ற வாயலாலே சூழப்பட்ட. நீர் நிலத்திற்போலேயாய்த்து செற்றிலும் ஸஞ்சரிக்கும்படி, ப்ரளயத்தில் விடினும் செருகுவற்றாய்த்து லைவதான் தன்செருகாலே, ... (சு)

அநு —ஆறும்பாட்டு. (காற்றிடையித்யாதி). திருவெள்வியங்குடியிலிருந்த கோலவில்விராமனை க்ருஷ்ணபதாரங்கனாலே அதுபவித்துக் கொடுவதே. இரண்டாம்பாட்டில் * அரக்கர் சிவங்களுருட்டினபடி சன்னைக்காட்டிக் கொண்டு, அத்திவ்யதேசத்தி லெம்பெருமானை யதுபவிக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

பூரையானது - பூளைப்பூவானது. (துன்பமுத) என்றது - அலைந்து போம்படி துக்கப்பட வென்றபடி. (கண்பார்க்கிலும்) தலையுபண்ணிலும். வில்லுக்குக் கோலமாவது - பிடித்த பிடியிலே எதிரி மண்ணுண்ணும்படி யிருக்கை. வஜ்ராதிகளுக்கு அசங்காதவற்றானே *ப்ருசார்த்தனாய் சலிக்கும்படி காண்கையாலே. பெருமான் விற்பிடியிலழகைக்கண்டு “நான் விற்பிடித்தது மொருபடியோ” என்று தன்னைத்தானே கறுவிவிலையெறிந்து பொகட்டானென்று விவக்ஷித்து ப்ரமாணந்தர மருளிச்செய்கிறார் (சாபஞ்சேத்யாதி). (கறுவி) என்றது-அவர் விற்பிடித்த வழகைக்கண்டு, “இவர் முன்னே நாம் என்ன விற்பிடித்தோம்” என்று ‘சி’ என்று வில்லைப் பொகட்டானென்கை. இப்படி அழகிலே ஈடுபட்டானென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அங்மனே யித்யாதி) (க) “யோர்வஜ்ரபாத” இத்யாதியாலே - வீரத்வம் சொல்லி, ப்ருசார்த்தனானென்றும் சொல்லி, புந: “வீர:” என்னும்போது - அவர் விற்பிடித்த பிடியில் சாதூர்யம் தன்னிடத்திலே தானே காணுமையாலே உகந்து தன்னை வெறுத்துவிட்டானென்னத் தட்டில்லை என்று கருத்து. “வில்லைக் காற்கட்டென்று பொகட்டான்” என்று நம்மாசார்யர்கள் அருளிச்செய்தத்தோடு சேராதே யென்னில்; இதுவுமொரு யோஜனை என்று கொள்வது.

ஊழ்த்து - இற்று, வீழ்த்தபழங்களென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நீரித்யாதி). மீன்கள் சிறியவற்றைப் பெரியவை தின்னுமென்று ப்ரஸித்தியுண்டாகையாலே, வாழைப்பழங்களை யு மவையாக புதிப்பண்ணி உண்ணுகின்றன வென்னுமிடந்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார்

(க) சா-பு-ருக-சுசு.

பெரியதிருமொழி, ச-ப ௧௦-தி, எ-பா, ஒள்ளிய, அகங்

(ஆயிஷயித்யாதி).வாணைகளை“சேற்றிடை” என்பானென்,நீரில் என்னவொ
ண்ணுதோ வென்ன; மத்யங்களுடைய மிடுக்குத் தோற்றவேண்டி விசே
ஷித்தாரென்றொரு பரிஹார மருளிச்செய்கிறார் (நீர் சிலத்திலித்யாதி). நீரி
லே என்று தான் சொல்ல வழியில்லை, இவை இருந்தவிடமெல்லாம் தானே
சேருக்குகையாலே என்றொருபரிஹாரமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயத்திலித்
யாதி). (சு)

மூ.—ஒள்ளிய கருமம் செய்வனென்றுணர்ந்த

மாவலி வேள்வியிற்புக்குத்

தெள்ளியகுறளாய்மூவடி கொண்டு

திக்குற வளர்ந்தவன் கோயில்

அள்ளியம்பொழில் வாயிருந்து வாழ்குயில்க

ளரியரியென்றவையழைப்ப

வெள்ளியார்வணங்க விரைந்தருள்செய்வான்

திரு வெள்ளியங்குடியதுவே,

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒள்ளிய	அழகியதான	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
கருமம்	ஸர்வஸ்வதாநமாகிற	அள்ளி	தாதுகளையுடையதாய்
	கர்மத்தை	அம்	ஸுந்தரமான
செய்வன்	செய்யக்கடவேன்	பொழில்வாய்	சோலைகளிலே ன்னு
என்று உணர்	என்று நினைத்த	இருந்து	வாஸம் செய்து கொ
ந்த		வாழ்	ஸூகியாகின்ற
மாவலி	மஹாபலியினுடைய	அவை குயில்	அந்தக் குயில்களான
வேள்வியில்	யாகத்திலே	கள்	வை
தெள்ளிய	தெளிவை (த்ருடமா	அரி அரி என்	ஹரி: ஹரி: என்று
	ன நீர்சயத்தை)	று	[ப்பதாய்
	புடைத்தான	அழைப்ப	அழைக்கும்படி யிரு
குறளாய்	வாமநாய்க் கொண்டு	வெள்ளியார்	ஸத்வ ஸ்வபாவமான
புக்கு	ப்ரவேசித்து		வர்கள்
மூவடி	(அந்த மஹாபலியினி	வணங்க	வணங்காநிற்க
	டத்தில் நின்றும்)	விரைந்து	அதிசேக்ரமாக
	மூன்றடி பூமியை	அருள்செய்	அவர்களுக்குத் தருபை
கொண்டு	தாநம்வாங்கி	வான்	செய்யாநின்ற ஸர்
திக்கு உற	எல்லாத் திக்குக்களி		வேஸ்வர னுடைய
	னும்சேரும்படியாக		தான
வளர்ந்தவன்	திருமேனியினுலே வ	திருவெள்ளியங் குடியதுவே,	(எ)
	ளர்ந்தவனுடைய		

அகஅ பெரியதிருமொழி, ச-ப, க-தி, எ-பா, ஒள்ளிய.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஒள்ளியகருமம்) யாகமென்றொரு வ்யாஜத்தையிட்டு “என்னுடைய ஸர்வதந்தத்தையும் பரார்த்தமாக்கக் கடவேன்” என்றதுஸந்தித்த மஹாபலியுடைய வென்னுதல். (உணர்ந்து) என்றாகில், “என்னை இரந்த இந்த்ரனுக்காக நானென்னை இரப்பாளனுக்குவன்” என்று மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே போய்ப்புக்கு. (தெள்ளியகுறளாய்) சுக்ரன்மற்றையார் “இவன் தேவகார்யம் செய்யவந்தா னித்தனை, அகப்படாதேகிடாய்” என்று உபதேசித்தால், “நான்கொண்டல்லதுபோகேன், புக்க காரியம் தலைக்கட்டாதே மீளுவனே” என்னும் தெண்மையையுடைய வாமநனும். அவன் நிரோதித்தாலும், இவன் “கொடேன்” என்றாலும், தான் “கொண்டல்லது போகேன்” என்று போய்ப்புக்கானாய்த்து. “மூன்றடி தரவேணும்” என்றபேசுபித்து அநந்தரம் திக்குக்களை யடையத் தன்வடிவாலே பாரித்தானாய்த்து.

(அள்ளி யித்யாதி) அள்ளியென்று - அல்லியாய - தாதுகளை யுடைத்தாய், அழகிதாயிருந்துள்ள பொழிலிடத்திலே யென்னுதல்; அன்மிக் கே, அளியை - அள்ளியென்றதாய், அத்தாலே - தண்ணளியாய், குளிர்ந்து தர்ஸநீயமான பொழிலிடத்திலேயிருந்து அங்குள்ள ப(ஃ)லா திகளைபுஜித்து வர்த்திக்கிற குயில்களானவை, ஸத்வநிஷ்டப் ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்தத்திலே எழுந்திருந்து “ஹரி: ஹரி: - ஹரி: ஹரி:” என்னுமாபோலே திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுமாய்த்து. ப்ராஹ்மணருடைய யாத்ரையாயிருக்கு மாய்த்து அங்குத்தை திரயக் குக்களுக்கும். (வெள்ளியார்) சுத்தபாவரானவர்களாஸ ரயிக்கிற வென்னுதல்; அன்மிக் கே, சுக்ரன் அத்தேசத்தை உபாவித்தான் என்றொரு ப்ரவீத்தியுண்டு, அத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். வெள்ளியாரென்கிறது - அவனை ஆசரித்துச் சொன்னபடி. (வெள்ளியார் வணங்க) ருத்ரன் வந்தாஸ ரயிக்க, (க) “ஸ்வஸ்டி” - ஸ்வப்ரஸப்த்தம் தநம்யதா” என்கிறபடியே - சடக்கென அவன் பாதகத்தைப் போக்கினவன். (விரைந்தருள்) வணங்கி யெழுந்திருப்பதுக்கு முன்னே அவர்களுக்கு பலத்தைக் கொடுக்குமாய்த்து. (ஏ)

அந.—ஏழாம்பாட்டு. (ஒள்ளியவித்யாதி) *கோலவில்லி ராமன்றானே பெருநில மளந்தவகை முதற்பாட்டிலே ப்ரஸங்கித்தா ராகையாலே, அளந்த ப்ரகாரத்தை இங்கே விசதமாக வதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௧௦-தி, அ-பா, முடியுடை அகக்

“உணர்ந்த” என்று பாடம் விவகித்து ப(2)லிக்கு விசேஷணமாக அருளிச்செய்து, “உணர்ந்து” என்று ல்யபந்தமாக பாடமான பகஷத்திலே ப்ரீவாமநனுக்கு விசேஷணமான படியை யருளிச்செய்திருர் (உணர்ந்தித் யாதி). நான் கொண்டல்லது போகேனென்று சிம்சயரூப ஜ்ஞாநத்தை “தெளிவு” என்று விவகித்து, கலக்குவார் தூறியிரம் பேரிருந்தாலும் இவன் கார்யத்தில் ஸம்சயத்தாலே கலங்காம விருந்தானென்றருளிச் செய்திருர் (சக்ரனித்தாதி). (அவன்) சக்ரன். (இவன்) மஹாபலி.

வெள்ளி மலையை யுடையவனென்றாய், மூன்றாமர்த்த மருளிச்செய்திருர் (ருத்ரனித்தாதி). (ஏ)

மூ.—முடியுடையமர்க்கிடர் செய்யுமசுரர்

தம்பெருமானை யன்றிரியாய்

மடியிடைவைத்து மார்வை முன்கீண்ட

மாயனார் மன்னிபகோயில்

படியிடை மாடத்தடியிடைத்தூணில்

பதித்த பன்மணிகளி னொளியால்

விடிபகலிவென் றறிவரிதாய

திரு வெள்ளியங்குடியதுவே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முடியுடை	கிரீடம்பூண்டு(அபிமாநித்து) இருக்கிற	மாயனார்	ஆர்ச்சயபூதஞான ஸர்வேஸ்வரன்
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு	மன்னிய	பொருந்தியிருக்கிற
இடர்	தூன்பத்தை	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
செய்யும்	விளையாடின்ற	படியிடை	பூமியிலே யுண்டான
அசுரர்தம்	அஸுரர்களுக்கு	மாடத்து	க்ருஹங்களிலே
பெருமானை	ராஜாவாடிய ஹிரண்யணை,	அடியிடை	நாட்டியிருக்கிற
அன்று	ப்ரஹ்மாதன் நலிவுபட்ட அக்காலத்தில்	தூணில்	ஸ்த்தம்பங்களில்
அரியாய்	நரவலிமஹாய்க் கொண்டு	பதித்த	இழைக்கப்பட்ட
முன்	முன்னமே	பல்	நாநாவிகமான
மடியிடை	மடியிலே	மணிகளின்	ரத்தங்களுடைய
வைத்து	ஏறிட்டுக்கொண்டு	ஒளியால்	காந்திகளினாலே
மார்வை	அவனுடைய மார்வை	விடி	விடிவுகாலமென்றும்
கீண்ட	கிழித்துப் பொகட்ட	பகல்	பகல்காலமென்றும்
		இரவு என்று	ராத்திரிகாலமென்றும்
		அறிவுஅரிதாய்	அறிவைக்கு அசக்யமான
		திருவெள்ளியங்குடியதுவே.	(அ)

† (பா) மார்வம்.

அஉ௦ பெரியதிருமொழி ச-ப ௧௦-தி அ-பா, முடியுடை.

வ்யா — எட்டாம்பாட்டு. (முடியித்யாதி) “சுவரோஹம்” என்று அபிமானித்திருக்கிற தேவனுக்குக் க்லேசத்தை விளைக்கிற, அவஸு ரேந்த்ரனுண்டு - ஹிரண்யன், அவனை, (அன்று) கிறுக்கனுக்கு அவன் நலிவைப்பண்ணினவன்று, நரவிம்ஹமாய், (மடியிடைவைத்து) பிராட்டிபோல்வாரை ஏறிட்டுக்கொள்ளக்கடவ மடியிலே, துஷ்பாக்கு தியான ஹிரண்யனை ஏறிட்டு. “(க) தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி” என்கிற விடத்துக்கு பட்ட ருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்” என்று பிள்ளை யருளிச்செய்வர்; “ப்ரதிகூலனான ஹிரண்யனைவிட்டு, ஆசையுடைய வெண்ணையன்றோ அம்மடியிலே ஏறிட்டுக்கொள்ள விரும்புது” என்று தம்மைப் பார்த்தருளிச் செய்தாராக, அவனுடைய பரந்த மார்வைக் கிழித்துப் பொகட்ட ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்துக்கு அவதிக்ஷில்லாதவர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(படி) சூரியிலே யுண்டான மாடங்களில் நடந்த தூண்டியிலே அழுத்தின நானாவான ரத்நங்கனிநொளியாலே அங்குள்ளார்க்கு திவ்ய ராத்ர விபாகம் பண்ணவொண்ணாதபடி யாயிருக்கு மாய்த்து. இவை தான் ஒரு காலவிசேஷங்களிலே யுண்டாகையால் சொல்லிற்றுகவ யாம். அன்றியே, இவருடைய உகப்புக்கு அவதியில்லாமையாலே யாகவுமாம். உகந்த விஷயங்களில் எல்லா நன்மைகளு முண்டாகத் தோற்றுமிதே. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முடியித்யாதி) ஸ்ரீவாமன்படியதுஸந்திக்க, அது ஒரு படியன்றிக்கே இருபடியாலே படியெல்லா மளக்க, இப்படி இன்ன மொருபடியுண்டோ வென்றாய், ஒருபடி இருபடியான நரவிம் ஹத்தின்படியை யதுபவிக்கிறதென்று ஸங்கதி. பலபடியதுபவிப்பார்க்கு ஒருஸங்கதி படவேணுமே.

“அரியாய் - மார்வை - கீண்ட” என்ன வமைந்திருக்க “முன் - மடியிடைவைத்து” என்று விசேஷிக்க வேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). இப்படி “மடி” என்றத்தாலே கருத்தாக வேணுமோ, வரபலத்தால் தரையில் கொல்லக்கூடாமையாலே வைத்தானென்கிற ரென்றதானாலோ வென்ன; இவர்க்கிப்படி விவக்ஷிதமாகலாமென்கைக்கு ஸ்த்தலாந்தரத்தில் பாசுரத்துக்குத் தாத்தப்ரியம் ஆப்தோபதிஷ்டமாய்த் தாகையாலே, ப்ரேமபரவசர்க்குத் தம்மைப்போல்வாரிருக்கத்தக்க மடியிலே முந்துற ஏறப்பெறுவதே என்ற அம்சம் புருஷார்த்தமாகத் தோற்றுமென்று ஸம்வாதந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடையவித்யாதி).

(க) பெரியதிருமடல்

பெரியதிருமொழி, ச.ப, ௧௦-தி, கூ-பா, குடிகுடியாக. அஉக

(கிடாத்தி) ஏறிட்டு. (தம்மைப்பார்த்து) ஆழ்வார் தாமே தம்மைப்பார்த்து அருளிச்செய்தாரென்கை. (அ)

மூ—குடிகுடியாகக் கூடி நின்றமரர்

குணங்களேயிதழ்வி நின்றேறத்த

அடியவர்க்கருளி யரவணைத்துயின்ற

வாழியானமர்ந்துறை கோயில்

கடியுடைக்கமல மடியிடைமலரக்

கரும்பொடு பெருஞ் செந்நெலசைய

வடிவுடையன்னம் பெடையொடும்சேரும்

வயல் வெள்ளியங் குடியதுவே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அமரர்	ப்ரஹ்மாதிகேவர்கள்	கடியுடை	பரிமளத்தை யுடைத் தான
குடிகுடியாக	பார்யாபுத்ராதி ஸஹிதராய்	கமலம்	தாமரைப் பூவானது
கூடிநின்று	செர்ந்திருந்து	அடியிடை	கரும்பி னுடையவும்
குணங்களே	(தன்) கல்யாணகுணங்களையே		செந்நெ லுடையவு ம் அடியிலே
பிதற்றிநின்று	சொல்லிக்கொண்டு	மலர	விகவியாநிற்க (அதி
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுந் திற்,		னல்)
அடியவர்க்கு	தாஸபூதரான அவர்	கரும்பொடு	கரும்போடேகூட
	கருக்கு [ண்டு	பெரும்	பெருத்த [னது
அருளி	க்ருபைபண்ணிக்கொ	செந்நெல்	செந்நெல் தாந்யமா
அரவணை	அநந்தசயந்தில்	அசைய	அசையாநிற்க,
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளினவ னாய்	வடிவுடை	ஸூந்தரமான ஆகார
	னாய்		த்தை யுடைத்தான
ஆழியான்	திருவாழி ஏந்தினவ னை ஸர்வேஸ்வ	அன்னம்	ஹம்ஸமானது[கூட
	ரன்	பெடையொடும்	தன் பேடையொடு
		சேரும்	அந்தத்தாமரைப்பூவி ல் வாஸம் பண்ணு
அமர்ந்து	பொருந்தி [கிற		நின்ற
உறை	நித்யவாஸம் பண்ணு	வயல்	கழனிகளையுடைய
கோயில்	திவ்யதேசமானது,		வெள்ளியங்குடியதுவே. (க)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு.

(குடியித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள்,

(க) “ऊष्णान्तरं मीमांस = உமயாஸார்த்த மீசாநம்” என்கிறபடியே - பார்யாபுத்ராதிகளோடே திரண்டு, “நாங்க ளாபந்நரானவன்னைக்கு

(க)

அ.உ. பெரியதிருமொழி, ச-ப ௧௦-தி, ௧௦-பா, பண்டு.

தேவரை யொழிய ஒரு புகலிடமுண்டோ” என்று அவன் குணங் களைச்சொல்லி நின்றேத்த, தன் திருவடிகளில் அஸாதாரணராயிருப் பார் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி டிவர்கள் கூக்குரல் கேட்கைக்கு அடுத்தணித்தாகத் திருப்பாற்கடல் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளி னவ நென்னுதல்; (ஆழியான்) அன்றிக்கே ரக்ஷணத்துக்குப் பரிசுர மான திருவாழியை யுடையவன் பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசமென் னுதல்.

(கடி) பரிமள ப்ரசரமான தாமரையானது, கரும்புக்கும் செந் நெல்லுக்கு மடியிலே மலர, அத்தாலே கரும்பும் பெருஞ் செந்நெ லு மசைய, அதின்மேலே. தர்சனீயமான வடிவை யுடைத்தான அன் னம் பேடையோடே வர்த்திக்கிறபோது, ஒங்கின வியம்ஹாஸநத்தின் மேலே சாமரமிரட்ட மணிஷியோடேகூட விருக்கும் ராஜபுரனைப் போலே யிராநின்ற தாய்த்து, (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குடியிசயாதி) * கோலவில்லி-ராமன்றன் னை நாலாம்பாட்டில் “பாற்கடல் துயின்ற” என்றது பவித்திருந்தவர், சீழ் ப்பாட்டில் - * அமரர்க் கிடர்செய்த வஸூரர்களை நிரவரித்தமையை யது ஸந்தித்தார்; அந்த ப்ராஸங்கத்திலே, அமர ரேத்தும்படியை ஸப்ரகாரமாக உபபாதித்துக்கொண்டு, திருப்பாற்கடலானே அதுபவிக்கிறாரென்று ஸந் கதி.

“ஆழியான்” என்றதுக்கு - ஸமுத்ரத்தை யுடையவனென் றர்த்த மரு னிச்செய்து, அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). இர ட்ட) வீச. (க)

மூ.—பண்டு முனேனமாகி யன்றொருகால்
பாரிடர்தெயிற்றினிற் கொண்டு
தெண்டுகை வருடப் பாற்கடல் துயின்ற
திருவெள்ளியங்குடியானே
வண்டறைசோலை மங்கையர்தலைவன்
மானவேற்கலியன் வாயொலிகள்
கொண்டிவைபாடும் தவமுடையார்கள்
ஆள்வரிக்குரைகடலுலகே.

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, கடிதி, க-பா, பண்டு. அஉந

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டு	வராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே	வண்டு	வண்டுகளானவை
முன்	பூமியழிந்துபோவதற்கு முன்னே	அறை	ஒலியாசின்ற [ன]
ஏனமாகி	மஹா வராஹமாய்க் கொண்டு	சோலை	சோலைகளையுடைத்தா
அன்றுஒருகால்	பரளயார்ணவங்கோக் கு ம் காலத்தில் (நான் உதவப்பெற்றிலேன் என்றது நுவுள்ளத்துடன்)	மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ள வர்களுக்கு
பார்	பூமியை	தலைவன்	நிர்வாஹகராய்
இடந்து	குத்தியெடுத்து	மானம்	வைஷ்ணவாபிமாநத்
எயிற்றினில்	தந்தத்தின்மேலே		தைப் பிறப்பிக்க வல்ல
கொண்டு	வைத்துக்கொண்டு,	வேல்	வேலாயுத்தையுடை
தெள்	நிர்மலமான	யரான	யரான
திரை	அலைகளானவை	கலியன்	ஆழ்வாருடைய
வருட	(திருவடிகளை) ஸ்பர்சிக்கும்படி	வாபொலிகள்	ஸ்ரீஸூத்திகளான
பாற்கடல்	திருப்பாற்கடலிலே	இவை	இப்பத்துப் பாசுரத்
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளின	கொண்டு	தையும்
திருவெள்ளிய	திருவெள்ளியங்குடி	பாடும்	ஆதரித்துக்கொண்டு
ங் குடியானே	என்னும் திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரன்விஷயமாக	தவமுடையார்	அப்யஸியாசின்ற
		குரை	பாக்யவான்கள்,
		கடல்	சப்தியாசின்ற
		இவ்வுலகு	சமுத்திரத்தாலே சூழப்பட்ட
		ஆள்வர்	இந்தலோகத்தை
			பரிபாலனம் பண்ணப்பெறுவார்கள். (க)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பண்டு) வராஹகல்பத்தினுத்தியிலே. (முன்) அண்டபித்தியிலே யொட்டினபூமி உருமாய்வதற்குமுன்னே, மஹாவராஹமாய். (அன்று) அன்றைக்கு நான் உதவப்பெற்றிலேனென்னு மர்த்தத்திலே. பூமியை இடந்து, திருமொழித்திலே கொண்டு, அந்த ஸ்ரமமாயும்படியாக, கடல்திரைகளில் குறுத்திவலைகள் துடைகுத்தி உறக்கத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனுய்த்துத் திருவெள்ளியங்குடியிலே ஸந்நிவிதனான.

(வண்டித்யாதி) மதுபாந மத்தமான வண்டுகள் தவநியாநின்றுள்ள சோலையையுடைத்தாய் திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகன். (மானவேல்) அளவுடைய வேலென்னுதல்; வைஷ்ணவாபிமாநத்தை

அஉச பெரியதிருமொழி, ச-ப, க-தி, க-பா, பண்டு.

ப்பண்ணிக்கொடுக்கும் வேலென்னுதல். (கொண்டியாதி) இவற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு அப்பயவிக்கைக்கிடான பாக்யாதிகர், கடல்சூழ்ந்த பூமியைத் தாங்களிட்ட வழக்காம்படி ஆளப்பெறுவர். பரிந்து பாக வதசேஷமாக்கப் பெறுகையாலே, ஐஸ்வர்யத்தைத் தாம் புருஷார்த்தமாக நினைத்தார்; அத்தாலே-இது கற்றார்க்கு மப்படி கூடில் இது தானே யமையும் என்றிருந்தபடியாலே ராஜ்யஸ்ரீயைப் பெறுவரென்கிறார். அன்றிக்கே, இதுதன்னை ஸர்வாதிகாரமாக்குகைக்காகச் சொல்லிற்றாக வுமாம். ஐஸ்வர்யகாமரில்லையாகில் இத்தை அதிகரியார்களே; அவர்களிழக்கவொண்ணாது என்னுமுகப்பாலே சொல்லுகிறார். ... (க)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பண்டியாதி). “பண்டு” என்றும் “முன்” என்றும் புருத்தமாகையாலே அர்த்தபேதம் காட்டுகிறார் (வராடேஹ்யாதி). மீளவும் “அன்றொருகால்” என்றால் இதுக்குப்பொருளென்னென்ன; ஸர்வேஸ்வர ஸீடுபாட்டாலே அர்த்தோக்தி சொன்னொன்று விவக்ஷித்து, “உதவப்பெற்றிலேன்” என்று இவ்வளவும் கூட்டிக் கருத்தருளிச் செய்யுகிறார் (அன்றைக்கியாதி). (அன்றைக்கு) ப்ரளயம் வந்தவன்றைக்கு. ப்ரளயார்ணவமக்நையான பின்பு (க) * மானமிலாப் பன்றியாயிருந்த போது திருவுள்ள மீடுபட்டிருக்குமென்று திருவுள்ளமென்று கருத்து. (அர்த்தத்திலே) என்ற வந்ததம், கிடக்கிறது என்று சேஷம்.

(சோலையையுடைத்தாய்) என்றவந்ததம், இருக்கிற என்று சேஷம். (க)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

நாலாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

—o—o—o—

நாலாம்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து முதல் திருமொழி.

அறிவதரியான் ப்ரவேசம்.

வ்யா. — ஒருகாலோரிடத்தே நசை பண்ணிப் பெருவிட்டால் “கிடைத்ததில்லை” என்று மீளலாம்படியன்றிறே இவர் நசை இருப்பது; நசைபண்ணும் விருக்கவொண்ணாதபடி யிருக்குமிதே விஷய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தாலும். இனித்தான், உகந்தருளின நிலங்கனிலே வந்து நிற்கிறது - தன்பக்கல் ருசியுடையாரோடே நினைத்தபடியுள்ளெல்லாம் பரிமாறவிதே. ராஜாக்கள் தோப்புக்கள் பல சமைத்தால், “இன்னதோப்பிலே இன்னனுக்கு முகங்கொடுக்கக்கடவோம்” என்றறுதியிட்டிருக்குமாயோலே, உகந்தருளின நிலங்கள் பலவிடங்களிலும் நிற்கிறது - ஒன்றல்லவோரிடத்திலே. ஒரொருத்தருக்கு முகங்கொடுக்கக்கடக்க; ஆனபின்பு, நமக்கிவ்விடத்திலே முகந்தர நினைத்திலனாகில் மற்றோரிடத்திலே யாகிறது என்று உகந்தருளின நிலங்கள் தோறும் புக்குத்திரிவர்; “இன்னவிடத்திலே முகந்தரும்” என்றறியாரே; ஆகையால், திருப்புள்ளம்பூதங்குடியிலே ஸந்திவிதனான, அங்கு நிற்கிறவன்றான் ஆஸ்ரிதர்க்குத் தானே அர்த்தியாய்க்கொண்டு காரியம் செய்யும் ஸ்வபாவன், ஆஸ்ரிதரோடு பிராட்டியோடு வாசியற முகங்கொடுப்பானொருத்தன், தன்னை யறிகைக்கிடான ஸுக்ருதம் பிறக்கைக்கும் தான் ப்ரவர்த்தகன், அதுக்குமேலே நிரதிசயபோக்யனும் என்று அவன்படிகளைப்பேசி யறுபவிக்கிறார். ... *

அரு. — அறிவதன்ப்ரவேசம். — “சிறிதும் திருமேனி இந்த வண்ணமென்று காட்டி” என்று இந்தனூரில் லொய்த்தவர், இங்குச் செய்யாதே போனாலும் திருவெள்ளியங்குடியிலே நினைத்தவகைகனெல்லாம் பரிமாறலாமென்று புக்கறுபவித்த விடத்தில், அங்கும் அர்ச்சாஸமாதி குலையாமலிருக்கக் கண்டவர், இன்னும் புள்ளம்பூதங்குடியிலே போகைக்குக் காரணமென், கைவிடவன்றே வடுப்பது என்னும் ப்ரஸ்ரத்தின்மேலே, இன்னும் நாலு திருப்பதிகளிலே போய்ப் பார்க்கிறாரென்று விவகித்து, அதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலியாதி). (இவ்விடத்திலே) திருவெள்ளியங்குடியிலே. * மயர்வற மகிநலம் பெற்றவிவர், இன்னவிடத்

அஉக பெரியதிருடெழி, இட, கூதி, கூபா, அறிவதரியான்.

தில் செய்வன், செய்யான் என்றறியாரோ வென்ன; ஆசாபரவச ராகை யாலே கலங்கியிருப்ப ரென்றருளிச்செய்குறர் (இன்னவிடத்திலே யித்யா தி). தம்மாலறியப் போகாமையாலேயிறே முந்தற "அறிவதரியான்" என்றருளிச் செய்குறரென்று கருத்து. (க) "மாணுருவாகிய" இத்யாதிக ணைப்பற்ற (ஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி). (உ) "வெற்பால்மாரி" என்கிறபாட்டைக் கூடாக்கித் தருளிச்செய்குறர் (ஆஸ்ரிதரோடித்யாதி). (ங) "அன்னமாகி யருமறைக ளருளிச்செய்த வமலன்" என்றத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய் கிறார் (தன்னை யித்யாதி). (க) "கூத்தன்" (ச) "நேமியங்கை மாயன்" என்னு மவற்றை நோக்கி யருளிச்செய்குறர் (அதுக்கித்யாதி). ... *

மூ.—அறிவதரியானனைத் துலகு முடையானென்னை யாளுடையான் குறிய மாணுருவாகிய கூத்தன் மன்னி யமருமிடம் நறியமலர்மேல் சுரும்பார்க்க வெழிலார் மஞ்ஞை நடமாடப் பொறிக்கொள் சிறைவண்டிசைபாடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அறிவது	ஸ்வயந்தந்தாலே அறி	இடம்	திவ்யதேசமானது,
.	கைக்கு	நறிய	பரிமளமுடைத்தான
அரியான்	துர்லபஞனவனும்,	மலர்மேல்	புஷ்பங்களின்மேலே
அனைத்துலகு	ஸமஸ்த லோகங்களை	சுரும்பு	சுரும்புஎன்னும் வண்
ம்	யும் [டையவனும்		டுகளானவை
உடையான்	தனக்கு சேஷமாக வு	ஆர்க்க	ஒலியாதிந்க,
என்னை	என்னை [னும்	எழில்ஆர்	அழகுமிக்க
ஆளுடையான்	அடிமை கொண்டவ	மஞ்ஞை	மயில்களானவை
குறிய	வாமநமான	நடமாட	ஆடாநிற்க, [ம்
மாணுருவாகிய	ப்ரஹ்மசாரி வேஷங்	பொறிக்கொள்	ரேகைகளை யுடையது
	கொண்ட	சிறை	இறகுக்களை யுடையது
கூத்தன்	மநோஹரமானசேஷ	வண்டு	மான
	டிதங்களை யுடைய		வண்டுகளானவை
	வனுமான ஸர்வே	இசைபாடும்	காரம் பண்ணுகின்ற
	ஸ்வரன்	புள்ளம்பூதங்	புள்ளம்பூதங்குடி. என்
மன்னி	அமர்ந்து	குடி	னும் திவ்யதேசமா
உறையும்	வர்த்திக்கிற		ம். (க)

(க) இ-க-க. (உ) இ-க-ச. (ங) இ-க-கூ.
(ச) இ-க-இ.

பெரியதிருமொழி, ரூ-ப க-தி, க-பா, அறிவதரியான். ௮௨௭

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அறிவதரியான்) ஸ்வயந்நத்தாலே அறியப்பார்ப்பார்க்கு, என்றுமொக்க அறியவரிதாம்படி யிருக்கும் ஸ்வபாவன். (அனைத்துலகு முடையான்) அறிகையும் அறியாதொழிகையுமாகிற இவ்வர்த்தம் கிடக்க, ஸர்வலோகேஸ்வரனாக ஸர்வர்க்கும் ஸம்பரதிபந்நன். (என்னையாளுடையான்) விசேஷித்து என்னை யடிமை கொண்டவன்; (க) “अज्ञो नृणां - அஸ்மத் ஸ்வாமின்” (குறிய வித்யாதி) இப்படி ஸர்வாதிகளுவன் வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, இரப்பிலே தகனேறின வடிவோடே கூட மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே புக்கு மகோஹாரியான சேஷத்தையுடையவன் நிய்வாஸம் பண்ணி “விடேன்” என்று வர்த்திக்கிறதேசம். யஜ்ஞவாடத்திலே நடந்தபோது வல்லாராடினாப்போலே யாய்த்திருந்தது.

(நறியவித்யாதி) பரிமளத்தை யுடைத்தான மலரின்மேலே, சுரும்பென்று - வண்டிலே ஒரு அவாந்தரஜாதி, அவை ஆரவாரத்தைப் பண்ண, அழகுமிக்கிருந்துள்ள வடிவையுடைத்தான மயில்களாட; (பொறியித்யாதி) வரியையும் சிறகையு முடைத்தான வண்டிகளானவை, அவற்றின் காலுக்கிடாகப் பாடாநிற்குமாய்த்து. ... (க)

௮௩.—முதற்பாட்டு. (அறிவதித்யாதி). தாம் லொய்த்துப் பின்பு செய்வானென்றெண்ணித் திருவெள்ளியங்குடியில் புக, பின்பு செய்யாமை யாலே அறிவதரியா னென்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வயந்நத்தாலே யித்யாதி). துர்ஜ்ஞேயனாகில் விடலாகாதோ, புள்ளம்பூதங்குடியிலும் போய்த் துடருவானென்னென்னும் சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அறிகையித்யாதி). அனைத்துலகில் தாமும் கூட்டன்றோ, விசேஷித்துச் சொன்னாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஸ்மதித்யாதி). (க) “अज्ञो नृणां - அகிலஜகத் ஸ்வாமின்” என்று வைத்து, மீளவும் “அஸ்மத் ஸ்வாமின்” என்றாரே யென்று கருத்து. “மன்னி” என்னச் செய்தே “அமரும்” என்னவேனுமோ வென்ன; பேதம்காட்டுகிறார் (நித்யேத்-யாதி).

“பொறி - சிறை - கொள்” என்றந்வயித்தருளிச் செய்கிறார் (வரியித்யாதி). (க)

(க) கத்யத்ரயம்-க-

அ-2-அ பெரியதிருமொழி, ரூ-ப, சு-தி, உ-பா, கள்ளம்.

மூ.—கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்துலகம் கைப்படுத்துப்
பொள்ளைக்கரத்த போதகத்தின் துன்பந்தவிர்த்த புனிதனிடம்
பள்ளச்செறுவில் கயலுகளப் பழனக்கழனியதனுட்போய்ப்
புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரைதேடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளம்	வஞ்சகமான	இடம்	திவ்யதேசமானது;
குறளாய்	வாமநாய்க் கொண்	பள்ளம்	தாழ்ந்திருக்கி
மாவலியை	மஹாபலியை	செறுவில்	கழனிகளில்
வஞ்சித்து	வஞ்சனை பண்ணி	கயல்	மத்ஸ்யங்களானவை
உலகம்	(அவனுடையதாயிரு ந்த) லோகத்தை	உகள்	துள்ளாநிற்க;
கை படுத்து	ஸ்வாதீந மாக்கிக்கொ ண்டும்,	புள்ளு	பகைகளானவை
பொள்ளை	தவாரத்தை யுடைய	பழனம்	நீர்நிலையையுடைய
கரத்த	துதிக்கையையுடைத் தான [டைய	கழனியதனு	வயல்களினுள்ளே
போதகத்தின்	கஜேந் த் ராழ்வானு	போய்	பரமேஸ்தது [கு
துன்பம்	துக்கத்தை	பிள்ளைக்கு	(தம் தம்) குட்டிகளுக்
தவிர்த்த	போக்கினவனுமான	இரை	ஆஹாரத்தை
புனிதன்	பரிசுத்தனை ஸர்வே ஸ்வரன் சித்வரா ஸம் பண்ணுகிற	தேடும்	ஆராயாநின்ற
			புள்ளம்பூதம் குடிதானே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) “இவன் ஸர்வேஸ்
வரன், தேவர்கள் ஹிதம்செய்யவந்தான், அகப்படாதேகிடாய்” என்று
கர்ராதிகள் சொன்னவார்த்தை அவன் நெஞ்சில்படாதபடியான வாமந
வேஷத்தைப் பரிசுரஹித்து, தன்னதல்லாதத்தை “தன்னது” என்றி
ருந்தவன்பக்கல் நின்றும் தன்னதாக்கிக்கொண்டானாய்த்து. (பொள்ளை
யித்யாதி) துளைக்கையையுடையனான பூகஜேந்த்ராழ்வானுடைய துக்
கத்தைப்போக்கித் தன் துக்கம் தீர்த்தானாயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற
தேசம்.

(பள்ளமித்யாதி) தாழ்ந்த செய்களிலே கயல்களானவை செருங்
குக்குப் போக்குவிட்டு உகள், நீர்நிலையையுடைத்தான கழனிகளினுள்
ளிட்டுப்போய். (புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடும்) ஆகிறது - “ஆல்வா
யுடையான் கேட்க, பட்டர் அருளிச்செய்தார்” என்று நாம் பரஸுத்த
மாகச் சொல்லிப்போருமதிதே; - “கயலுகளா நின்றதாகில் புள்ளுக்
குத் தேடிப்போக வேண்டுகிறதென்?” என்ன; “பிள்ளை, அவ்விடம்
நிற்கதில்லையோ; பிள்ளைக்கன்றோ தேடுகிறது; நிலமிதியாலே அவை

பெரியதிருமொழி, இ-ப, க-தி, ஈ-பா, மேவா. அபக

தான் தூணும் துலாமும்போலே வளர்ந்திருக்கும்; அதிலிதுக்கு ஸா
ம்மிக்கு மவை தேடிப் போகாநிற்கும்". (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தேவர்க
ளுக்காகத் தன்னை இரப்பானாக்கினவன் செயலில் நசையாலே மீளவும்
சொல்லிக்கொண்டு, இதிலும் ஒரு திரியக்கு இரக்க வந்துதவினத்தையு
மதுஸந்தித்து, தம்முடைய இரப்பும் தலைக்கட்டு மென்றிருக்கிற ரொன்று
ஸங்கதி.

“புனிதன்” என்றதுக்குத் தாழ்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்
யாதி).

“பழனம்” என்றதி னார்த்தம் (நீர்நிலையை யுடைத்தான) என்றது. (உ)

மூ.—மேவாவரக்கர் தென்னிலங்கை வேந்தன் வீய்ச்சரந்துரந்து
மாவாய் பிளந்து மல்லடர்த்து மருநம் சாய்த்தமாலதிடம்
காவார்தெங்கின் பழம் வீழக் கயல்கள் பாயக் குருகிரியும்
பூவாரசுழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மேவா	(தன்னோடு) பொருந்	ஆர்	நெருங்கியிருக்கிற
	தாத [ன	கா	தோட்டங்களில்
அரக்கர்	ராசுஷரகளுடையதா	தெங்கின்	தென்னேமரங்களில்கி
தென்	தெற்குத்திக்கிலுள்ள		ன்றும்
இலங்கை	லங்கைக்கு	பழங்கள்	பழங்களானவை
வேந்தன்	ராஜாவானராவணன்	வீழ	விழ; (அதைக்கண்டு)
வீய	முடியும்படியாக	கயல்கள்	மதல்யங்களானவை
சரம்	பாணங்களை		(பயந்து)
துரந்து	ப்ரயோகித்தும்,	பாய	வேளேரிடத்தில் துள்
மா	குதிரையான கேசியி		ளியோட, (அ
வாய்	வாயை [னுடைய		தைக்கண்டு)
பிளந்து	கிழித்தும்,	குருகு	நாரைகளானவை
மல்	மல்லர்களை [கியும்,	இரியும்	சிதறியோடா நிற்ப
அட்டர்த்து	நெருக்கிச் சூர்ணமாக்		தாய்,
மருதம்	மருதமரங்களை	பூ ஆர்	கமலம்முதலிய பூக்க
சாய்த்த	விழச்செய்தவனுமான		ள் நிறைந்த
மாலது	ஆர்நித வ்யாமுக்த்த	கழனி	வயல்களுடைய
	னுண ஸர்வேஸ்வர	எழில்	அழகினாலே
	னுடைய	ஆரும்	பூர்ணமான
இடம்	இவ்யதேசமானது,	புள்ளம்பூ	தங்குடிதானே (ஈ)

அங்஁ பெரியதிருமொழி இ-ப, சு-தி ச-பா, வெற்பால்.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மேவாவித்யாதி) ஒரு உபாதி யாலன் றிக்கே த்வேஷமே ப்ருதி யாயிருக்கிற ராக்ஷஸ் வர்த்திக்கிற லங்கை க்கு நிர்வாஹகனு ளரவணன் முடியும்படியாக அம்பையோட்டி, கேசிவாயைக்கிழித்து, மல்லவர்க்கத்தை யடர்த்து, ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து நின்ற மருதுகளை முறித்தருளின, (மால்திடம்) பிராட்டிபக் கலிலும் ஆஸ்ரிதர் பக்கலிலுமொக்க வ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(காவாரித்யாதி) செறிந்தசோலையில் தெங்கின்பழம்வீழ, அது தன்னை உத்தேசித்து விழுகிறதாகக்கொண்டு கயல்களானவை பாய, (குருகிரியும்) அக்கயல்தன்னை யுத்தேசித்துப் பாய்கிறதாகக்கொண்டு குருகுகள் சிதறிப்போடா நிற்குமாய்த்து. இரண்டுக்கு மொக்குமாய்த் துக்கலக்கம்; - தன்னைக்குறித்தன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அஞ்சா நிற்குமாய்த்துக்கயல்; குருகு, அது தனக்கு ஆயிஷமாய் தானதுக்கு பாத (ஊ)க மாகா நிற்கச்செய்தேயும் அஞ்சியோடா நிற்குமாய்த் து. (ங)

அநு—மூன்றும்பாட்டு. (மேவாவித்யாதி). ஒருநீர்ப்புழுவுக்கும் ஆனை க்கும் வந்த விரோதத்தைப் பரிஹரித்துப் புரிதனை வளவன்றிக்கே, தலைபத்துப் படைத்தவன் அபலையான பிராட்டிக்கு விரோதிக்க நிரலித் தபடியும், அது தானும் பருவம் நிரம்பி வில்லுங்கையுமாக “எதிரிநான்” என்று வந்தவனை வென்றதாகையாலே அதிலுமாற்சர்ய மாம்படி, திரியக் காயும் ஸ்த்தாவரமாயிருந்த விரோதிகளைக் கையாலும் காலாலும் பிள்ளை த்தனத்திலே நிரலித்த விது விஞ்சினதாகையால் இவைவிரண்டையு மது ஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மேவுதல் - பொருந்துதலாய், அதில்லாமையை நிரூபகமாக வருளிச் செய்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

மருதுகளிரண்டா யிருக்கவும் ஏகவசநமாக வருளிச்செய்தத்தாலே. ஒன்றிலே வெளிகண்டு போனானென்னுட்படி க்ருதஸங்கேதர்களாயிருந் தன வென்னுமர்த்தந் தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றோடொன்றித்யாதி). (ங)

மூ.—வெற்பால் மாரி பழுதாக்கி விறல்வாஸாக்கர் தலைவன்றன் வற்பார் திரடோளை நான்கும் துணித்த வல் விலிராமணிடம் கற்பார் புரிசை செய் குன்றம் கவிஞர்கூடம் மாளிகைகள் பொற்பார் மாட மெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிநானே. (ச)

பெரியதிருமொழி, இ-ப, க-தி, ச-பா, வெற்பால். அநக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெற்பால்	கோவர்த்தன மலையி	வல்	ந்ருடமான
மாரி	மழையை [னல்	வில்	ததுஸையுடைய
பழுதாக்கி	(கோ கோபர்க்கு பா	இராமன்	சகரவர்த்தித் திருமக
	தக(நாட்க) மாகா		னுடைய
	தபடி) வீணும்படி	இடம்	திவ்யதேசமானது,
	பண்ணி,	கற்பு ஆர்	ஸ்லாக்யமான வேலை
விறல்	பலத்தையுடையராய்		ப்பாட்டை யுடை
வாள்	வாளாயுதத்தை யுடை		யவைகளாய்
	யரான	புரிசைசெய்	மதின்களாகச் செய்ய
அரக்கர்	ராசுஷஸர்களுக்கு		ப்பட்டிருக்கிற
தலைவன் தன்	நிர்வாணகனான ராவ	குன்றம்	மலைகளென்ன
	ணனுடைய	கவின் ஆர்	அழகுமிக்க
வற்பு	திண்மையினால்	கூடம்	க்ருஷங்களைன்ன
ஆர்	மிக்கிருந்துள்ளவைக	மாளிகைகள்	அரண்மனைகளென்ன
	ளும்	பொற்பு ஆர்	ஸ்ப்ருஷணியங்களான
திரள்	(மாம்ஸளங்களாய்) தி	மாடம்	மண்டபங்களென்ன
	ரண்ட வைகளு		(இவற்றினுடைய)
	மான	எழில்	அழகினிலே
ஐநாங்கு	இருபது புஜங்களையும்	ஆரும்	ஸம்ருத்தமான
தோனையும்			புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (ச)
துணித்த	தறித்துப் பொகட்ட		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வெற்பால்மாரி பழுதாக்கி) மலையாலே, இந்தரன் அபிஸந்திபூர்வகமாக வர்ஷித்த வர்ஷத்தை வ்யர்த்தமாம்படி பண்ணி; பெருமிடுக்கராய் ஸாயுதருமாயிருந்துள்ள ராசுஷஸர்க்கெல்லாம் வழியடித்துப் புகுகொதுங்கலாம்படி அஞ்சினான் புகலிடமாயிருந்துள்ளவனுடைய, வன்மைமிக்குத் திரண்டிருந்துள்ள தோள்களிருபதையும் துணித்த, மிடுக்கையுடைத்தான வில்லையுடைய சகரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(கற்பாரித்யாகி) தொழில்மிக்கிருந்துள்ள மதிள்செய் குன்றங்கள், அழகுமிக்கிருந்துள்ள கூடங்கள், மாளிகைகள், அழகுமிக்கிருந்துள்ளமாடம், இவற்றினுடைய எழில் மிக்கிருந்துள்ள. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வெற்பாலித்யாகி) க்ருஷ்ணவதாரத்தில் மிகவுமாம்சர்யாவஹமாய் நிரயக்ஸ்த்வரங்களை நிரவரித்த வளவன்றியே, தேவஜாதிக்கு நிர்வாணகனான அதுகூலன் விரோதித்தத்தை, மலையச்

அ.உ. பெரியதிருமொழி, ச.ப 30-தி, 10-பா, மையார்.

சுமந்தாகிலும் கையோயும்படி பண்ணின செயலும், ராமாவதாரத்தில் கையோயாதே கைவிஞ்சி சரவரஷத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டு நின்றவனிடத்திலும் வீய ஒருசரம் துரந்து முடித்துவிட மாட்டாதே “அதுகூலிக்குமோ” என்னும் நசையாலே கைகழியவிட்டுக்கொண்டு வந்ததும் இவரை ஈடுபடுத்துகையாலே அவ்வவதாரத்தவயத்தை யதுஸந்திக்கிறோரென்று ளங்கதி.

(அஞ்சினன் புகலிடம்) என்றது - பயந்தாரக்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணவல்லனென்கை. வற்பு - வல்லமை, ஆர் - மிகுந்திருந்துள்ள வென்று பதபேதம் திருவுள்ளம் பற்றி தாற்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வன்மையித்யாதி).

“கற்பு, ஆர்” என்றுபதபேதமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (தொழிவித்யாதி). (மதிஞ்செய்குன்றங்கள்) என்றது-மதிளாகச் செய்யப்பட்ட பர்வதமென்கை. “கவின” என்றதினர்த்தம் (அழகு) என்றது. “பொற்பு” ஸ்ப்ருஹணீயதையாய் அருளிச்செய்கிறார் (அழகித்யாதி), (ச)

மூ.—மையார்தடங்கண் கருங்கூந்தலாய்ச்சி மறையவைத்த தயிர்

நெய்யார் பாலோடமுதுசெய்த நேமியங்கை மாயனிடம்

செய்யாராரலிரை கருதிச்செய்க்கால் நாரை சென்றணையும்

பொய்யாராவில் மறையாளர் புள்ளம் பூதங்குடிதானே. (10)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மைஆர்	அஞ்சந்தினிலே பூர் ணமாக அலங்கரிக்கப் பட்டு	மாயன்	ஆய்சர்யபூதனுன ஸர் வேஸ்வரனுடைய
தடம்	விசாலமான [ம்	இடம்	திவ்யதேசமானது,
கண்	கண்களையுடையவளு	செய்	கழனிகளிலே
கரு	கறுத்தவண்ணமுடைய	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
கூந்தல்	கேசங்களையுடையவ	ஆரல்	ஆரல் என்னும் மதன் யங்களை.
ஆய்ச்சி	நுமான	இரை	(தனக்கு) ஆஹாரமாக
மறைய	யசோதையானவள் க்ருஷ்ணன் கண்படா தபடி.	கருதி	எண்ணி [ய
வைத்த	சேமித்துவைத்த	செய்க்கால்	சிவந்தகால்களையுடைய
தயிர்	தயிரையும்	நாரை	நாரையானது
ஆர்	ஸம்ருத்தமான	சென்று	போய்
நெய்	நெய்யையும்	அணையும்	சேராரிற்பதாய்
பாலோடு	பாலோடுகூட	பொய்யா	பொய்யில்லாத
அமுதுசெய்த	அமுதுசெய்தவனாய்	நாவில்	நாக்களிலே
கேமி	திருவாழியாலே	மறை	வேதங்களை
அம்	அழகியதான	ஆளர்	ஆளுமவர்களானப்ரா ஹ்மணேத்தமர்
கை	கையையுடைய		கள் வர்த்திக்கிற புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (10)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையார்) பிள்ளை பக்கலுண்டான வா த்ஸ்ஸயத்தாலே, அவனனுங் காமைக்காக, எப்போது மொக்க அஞ்ஜ நங்கொண்டு கண்களை அலங்கரித்தும், மயிர்முடியைப் பேணியும் போருமாய்த்து. (ஆய்ச்சி மறையவைத்த தயிர்) இவனறியாத தோரி டம்தேடிவைக்குமாய்த்து. சாந்துப்பரணியிலே தயிரை வைக்குமாய் த்து. (நெய்யாரித்யாதி) நெய்யும் பாலு மமுதுசெய்த. (நேமியங்கை மாயனிடம்) யசோதைப் பிராட்டியைப் பேணியும் போருமாய்த்து.

(செய்யார்) செய்கள் நிறைந்திருந்துள்ள ஆரலாகிற மத்ஸ்யனி சேஷத்தை, கலியர் “கலவரிசிச் சோறுண்ணவேணும்” என்னுமா போலே, ஆயிஷமென்று புத்திபண்ணி, சிவந்த காலையுடைத்தான நாரைகள் சென்று கிட்டாநிற்குமாய்த்து. (பொய்யா) யதாபூதவாதிக ளான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற... .. (இ)

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-இந்தரன் வி ரோதித்ததுக்கு ஹேது “ஆஸ்ரிதருடைய கரஸ்பர்சமுள்ள அடிசிலே தேவ தாந்தரத்துக்கு ஆக்கவொண்ணது” என்று, தானே (க) “ ऋषिर्देवस्य - கோவர்த்தநோஸி” என்றறுபவித்ததாகையாலே, அத்தை நினைத்து, இவனுக்கு ஆஸ்ரித கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்திலே இத்தனை நசையோ வென்ன; யசோதை மறையவைத்தத்தையெல்லா மமுதுசெய்தபடி கண் டோமென்னு அதிலே ஈடுபட்டதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆய்ச்சியை இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார்(பிள் ளை யித்யாதி). (அனுங்காமைக்காக) வேற்றுருக்கண் டஞ்சி பிள்ளைநோய் வாராமைக்காக. மறையவைக்கைக்கு இவனறியாத விடமுண்டோ வென் ன அருளிச்செய்கிறார் (சாந்தித்யாதி); இத்தால் - தரையிலே வைத்தா லும் உறியிலே வைத்தாலும் இவனறியாத விடமில்லையே, ஆகையாலே, இடங்காணாமல் சாந்துப் பரணியில்வைத்தா லத்தனை போக்கி அவளாலே மறைக்கவொண்ண தென்றதாய்த்து. தன்னிலே தான் மறையவைத்த தாக எண்ணியிருக்கிற ளித்தனை, *நேமியங்கையான நாராயணனுக் கொளிக்கப்போமோ வென்று கருத்து. (உ) “பூசும் சாந்தென்னெஞ்ச மே” என்னும்படியான நெஞ்சக் காஸ்ரயமான தம்முடம்பிலே, விருப் பத்தை - ஸ்நேஹத்தையும் போக்யதாபுத்தியையும் பண்ணிலும் அவன் விடாதே தனக்காக்கிக்கொள்வென்னு மது ஸ்ப்புரிக்க, (சாந்துப் பரணி யிலே) என்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. கையும் திருவாழியுமாய் அவள் முன்னே கூத்தாடி. உகப்பிக்குமென்னும் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கி

அரசு பெரியதிருமொழி, இ-ப, க-தி, கூ-பா, மின்னினைன்.

ரூர் (யசோதை யித்யாதி). (பேணியும்) என்ற சகாரத்தாலே - மறைய வைத்தத்தையும், பண்டுதானறியாதவனைப்போலே ஆதரித்துப் போரு மென்றதாய்த்து.

(கலியர்) கூடாதார்த்தர். பொய்யாகாத நாவிலே மறையை ஆளுவ ரென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (யதேத்யாதி). (இ)

மூ.—மின்னினைன் துண்மருங்குல்வேயேய்தடந்தோள் மெல்லியற் மன்னுசினத்த மழவிடைக ளேழன்றடர்த்த மாலதிடம் [காய் மன்னுமுது நீரவிந்தமலர்மேல் வரிவண் டிசை பாட புன்னைபொன்னேய் தாதுதிர்க்கும்புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னினைன்	மின்னோடொத்த	இடம்	திவ்யதேசமானது,
துண்	ஸ-ஓக்ஷமான	மன்னு	(வற்றாமல்) பொருந்தி
மருங்குல்	இடையையும் [தாய்		யிருப்பதாய்
வேய் ஏய்	மூங்கிலோ டொத்த	முது	பழையதான
டடம்	விசாலமான [ளான	நீர்	ஜலத்திலுண்டான
தோள்	புஜங்களை யு முடைய	அரவிந்தமலர்	தாமரைப் பூக்களின்
மெல்லியற்கா	பெண்ணை நப்பின்	மேல்	மேலே
ய்	னைப்பிராட்டிக்காக	வரி	ரேகைகளையுடைய
மன்னு	(மாருதே) பொருந்தி	வண்டு	வண்டுகளானவை [ய்
	யிருக்கிற [தாய்	இசைபாட	காரம் பண்ணாற்பதா
சினத்த	கோபத்தை யுடைத்	புன்னை	புன்னை மரங்களான
மழம்	இ ள ம் பருவத்தை யு		வை
	டையனவான	பொன் ஏய்	பொன்னோடொத்த
ஏழ்விடைகள்	ஏழு ருஷபங்களையும்		வர்ணத்தை யுடை
அடர்த்த	நெரித்தவனாய்		ய
மால்அது	வ்யா மோஷத்தை யு	தாது	தாதுகளை
	டைய வ னு மான	உதிர்க்கும்	உதிரப்பண்ணுவதான
	ஸர் வேஸ்வர னு		புள்ளம்பூதம் குடிதானே. (கூ)
	டைய		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னோடொத்த நே ரியவிடையையும், வேய்ப்போலே இருந்துள்ள பெரிய தோளையுமு டையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, கருமாரி பாய்ந்தும் அணைய வேணுமாய்த்து வடிவழகு. (மன்னு) மாருத சினத்தையுடைத்தா ய், “காட்டு, காட்டு” என்று வருகிற இளமையை யுடைத்தான ருஷ பங்களேழையும் ஊட்டியாக நெரித்த பரமப்ரணயியான வன் வர்த்திக் கிறதேசம்,

(மன்னித்யாதி) மாறாத முது நீரில் தாமரைப்பூவின்மேலே, வரியையுடைத்தான வண்டு மதுபாநமத்தமாய்க் கொண்டிசைபாட, புண்ணையானது பொன்னையொத்த தாதுகளை உதிராநிற்குமாய்த்து; பொன்பொடிக்களைக் கொண்டு தூவுவாரைப்போலே பாடுவார்க்கு. ... (சு)

அநு — ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி). கிழே-வெண்ணையமுதுண்டபடியை அதுஸந்தித்தவர், தம்மைப்போலே மெல்லியளான ஒரு பெண்ணமுதை புண்டபடியை அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

விடைகளின் கொம்புகளின் நடுவே இவன் குதிக்கைக்கு ஷேதுவாக வர்ணிக்கிறுரென்கிறார் (கருமாரி யித்யாதி). கருமாரி பாய்கையாவது-காஞ்சிபுரத்திலே சக்தியினுலயத்திலே குளத்தி லிரண்டு கூச்சக்கள்நடுவே குதிக்கை. (சு)

மூ.—குடையா விலங்கல் கொண்டேந்திமாரி பழுதா நிரைகாத்து சடையானோட வடல் வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவனி குடையாவண்டுகளாருண்ணக் கோலநீலம் மட்டு குக்கும் [டம் புடையார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விலங்கல்	கோவர்த்தந மலையை	தலைவன்	ஸர்வ நிர்வாஹகளுன
குடையாகொ	குடையாக அங்கீக		க்ருஷ்ணனுடைய
ண்டு	ரித்து	இடம்	திவ்யதேசமானது,
ஏந்தி	அநாயாஸேநதரித்து	குடியா	குடும்பமாகவிருந்து
மாரி	மழையை	வண்டுகள்	வண்டுகளானவை
பழுதா	வீணக்கி	உண்ண	பாநம் பண்ணும்படி
நிரை	பசுக்கூட்டங்களை		யாக
காத்து	ரக்ஷித்தும்,	கோலம்	ஸூந்தரமான [னது
சடையான்	ருத்ரானுவன்	நீலம்	கருநெய்தல் புஷ்பமா
ஓட	(யுத்தத்தில்முதுகு கா	மட்டு	தேனை
	ட்டி) ஓட	உகுக்கும்	பெருக்காரிப்பதாய்
அடல்	யுத்தோர்முகனான	புடை ஆர்	பரப்பையுடைத்தான
பாணன்	பாண ஸூரனுடைய	கழனி	வயல்களினுடைய
தடம்	விசாலங்களான	எழில்	அழகினாலே
தோள்	புஜங்களை [வனுமான	ஆறும்	நிறைந்த
துணித்த	சேதித்துப் பொகட்ட		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

வ்யா.—ஏழும்பாட்டு. (குடையாவித்யாதி) கல்வர்ஷத்துக்குப் பரிஹாரமாகக் கல்லில் குடையாகத் தரித்து, (ஏந்தி) பாரார்த்தமான

அ.க. பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௬-தி அ.பா, சுறையார்.

வ்யாபாரமாய்காலே வருத்தமற்றிருந்தபடி. (மாரி) ப்ரதாநனு
இர்த்ரன் வ்யாபாரம் வ்யர்த்தமாம்படி, பண்ணின உபகார மறியாத
பசுக்களை ரக்ஷித்து, ஈஸ்வராபிமாநி யானவன் முதுகுசாட்டியோட,
யுத்தகண்டேதியையுடைய பாணனுடைய தோள்களைத்துணித்த. “ரக்ஷ
கனும் பொகட்டுப்போனான், நாமிவனைத் தலையறுக்கலாகாது” என்றி
ரங்கி தோள்களைக்கழித்துவிட்டானாய்த்து. அவன் விட்டுப்போனதா
ய்த்து இவனுக்கிரக்கத்துக்கடி. (சு) [முண்டநீரணித்யாதி] பஸ்மத்
தாலே உடம்படங்கலும் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து தோற்றின
ருத்ரன், அவனுடைய மக்கள், ஜ்வரம், பிடாரி, அக்ரி, இவையடங்க
ஒடி மடங்கக்கண்டு. [நாணி] “எதிரியைக்கண்டவாறே ஓடுகிறவர்களைப்
பற்றி வந்தவனையோ நாமழியச்செய்யப் பார்ப்பது” என்று லஜ்ஜித்
து, பாணனுக்கிரங்கினான்; பர்த்ரு ஹீரையான ஸ்திரீயைக்கண்டிரங்
குவாரைப்போலே. (தலைவனிடம்) மாறாத இவ்வாதிக்கயத்தை யுடை
யவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(குடியாவித்யாதி)புத்ர பௌத்ராதிகளோடும் பார்யாதிகளோடும்
கூட வண்டிகளானவை மதுபாநத்தைப்பண்ண. ஒரு கொச்சு கட
விலே இழிந்ததென்ன அதிலே ஒருமூலை சவரூதிதே. தர்ஸநீயமா
ன நீலமானது மது வெள்ளமிடாரின்னுள்ள பரந்த சமுனியிலுண்டா
ன எழில் மிக்கிருக்கிற புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

அ.௩.—ஐயாம்பாட்டு. (குடையாவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-ஓரிடைச்சி
க்காக விடைகொண்டபடியை அதுஸந்தித்தார்; இடைச்சாதிக்காகக் கொ
டைபிடித்த இடையர்களுடிகுடின பசுக்களை நோக்கி, அவ்வளவன்
றி, விடையோன் என்றபிமாநித்த சடையானைக் கடகாக்கிக் கொண்ட
வாணன் சுரங்கழித்தபடி தன்னையு மறுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

தலையறுக்கவொண்ணதோ வென்ன (ரக்ஷகனு மித்யாதி). ஓட, அத்
தை ஷேதுவாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ஓடுகை இவனிரக்
கத்துக்கு ஷேதுவென்னு மதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (முண்டனித்
யாதி).

“மட்டுகுக்கும்” என்றினர்த்தம் (மதுவெள்ள மிடாரின்னுள்ள)
என்றது. (எ)

மூ.—சுறையாரெடுவேல் மறமன்னர்வீய விசயன் தேர்கடவி

இறையான்கையில் நிறையாதமுண்டம் நிறைத்த வெந்தையிடம்

பெரியதிருமொழி, இ-ப க-தி, அ-பா, கறையார். அநுஎ

மறையால்முத்தியவை வளர்க்கும் மன்னுபுகழால் வண்மையால்
பொறையால்மிக்க வந்தணர்வாழ் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறை ஆர்	ரக்தக்கறை மாறாத	நிறைத்த	பூர்ண மாக்கினவ
நெடு	நீண்ட		னுமான [ய
வேல்	வேலாயுதத்தை யுடை	எந்தை	என் ஸ்வாமியினுடை
	யவர்களும்	இடம்	திவ்யதேசமானது;
மறம்	கோபத்தை யுடையவ	மறையால்	வேதங்களினாலே
	ர்களுமான	முத்தி அவை	தீரோதாக்கினையும்
மன்னர்	ராஜாக்கள்	வளர்க்கும்	வளர்த்தாநிற்பாராய்
வீய	நசுக்கும்படியாக	மன்னு	(அதினால்) ஸ்தத்திர
விசயன்	அர்ஜுனனுடைய		மான
தேர்	ரதத்தை	புகழால்	கீர்த்தியினாலும்
கடவி	நடத்தியும்,	வண்மையால்	ஒளதார்யத்தினாலும்
இறையான்	ஸ்வரூபி மானியான	பொறையால்	க்ஷமையினாலும்
	ருத்ரனுடைய	மிக்க	அதிசயித்திருக்கிற
கை	கையிலே யொட்டின	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்
	தாய்	வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணு
நிறையாத	ஒருவராலும் நிறைக்		நின்ற
	கப்போகாத [தை		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (அ)
முண்டம்	ப்ராஹ்ம கபாலத்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கறையாரித்யாதி) சத்ருநிரஸந்தால்
வந்த கறை கழுவ அவஸரமில்லாமையாலே மாறாத கறையையுடைய
நெடிய வேலையும் மறத்தையு முடையரான ராஜாக்க ளுடைய முடியும்
படி அர்ஜுனனுக்கு ஸாரத்யத்தைப் பண்ணி, ஸ்வரூபிமானியான
ருத்ரன்கையில் ப்ராஹ்மானுடைய சாபத்தாலே ஒருகாலும் நிறை
யாதே யிருக்கிற தலையோட்டைத் தன் திருமேனியில் ஜலபிந்துவா
லே நிறைத்த வென்ஸ்வாமி வர்த்திக்கிறதேசம்.

(மறையாலித்யாதி) வேதத்தாலே அக்நித்யத்தையும் வளர்க்
கும் மாறாத புகழால், ஒளதார்யத்தால், க்ஷமையால், இவை யெல்லா
வற்றாலும் மிக்கிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிறதேசம். ... (அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (கறையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-இந்த்ரனெதி
ரிடவும், அவனிலும் விஞ்சினசடையானத் துணையாக்கி வாணனெதிரிட
வும், இருவரையும் கையொழியப் பண்ணிவிட்டானென்றார்; இதில் - அ
ந்த இந்த்ரன் சிறுவனுக்குக் கையாளாயும், அந்த சடையானுடைய கை

அந்நா பெரியதிருமொழி, ரூ-ப, சு-தி, சு-பா, துன்னி.

யோடு ஒழியவும் பண்ணினான், இதென்ன ஆச்சர்யம்! என்றீடு படுகிற
ரென்று ஸங்கதி.

“முண்டம்” என்ற தினர்த்தம் (தலையோட்டை) என்றது... (அ)

மூ.—துன்னிமண்ணும் விண்ணும் தோன்றாதிருளாய் மூடியநாள்
அன்னமாகி யருமறைக ளருளிச்செய்த வமலனிடம்
மின்னுசோதி நவமணியும் வேயின்முத்தும் சாமரையும் [னே.
பொன்னும் பொன்னி கொணர்ந்தலைக்கும் புள்ளம்பூதங்குடிதா

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணும்	சூலோகமும்	அமலன்	பரிசுத்தனை ஸர்வே
விண்ணும்	ஆகாசத்திலுள்ள		ஸ்வரனுடைய
	ஸ்வர்க்காகி லோக	இடம்	திவ்யதேசமானது,
	ங்களுந்	மின்னு	விளங்காநின்ற
தோன்றாது	தெரியாமற்படி	சோதி	காந்தியையுடைய
இருளாய்	அந்தகாரமேயாய்	நவமணியும்	நவரத்நங்களையும்
துன்னி	நெருங்கி	வேயில்	மூங்கிலிலின்று முதி
			ர்ந்த
மூடிய	சுப்பியிருக்கிற	முத்தும்	முத்துக்களையும்
நாள்	நாளிலே [ண்டு	சாமரையும்	சாமரங்களையும்
அன்னமாகி	ஶம்ஸருபியாய்க்கொ	பொன்னும்	ஸுவர்ணங்களையும்
அரு	துர்லபமான	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
மறைகள்	வேதங்களை	பொன்னி	திருக்காவேரியானது
அருளிச்செ	க்ருபைபண்ணி உப	அலைக்கும்	தள்ளாநின்றுள்ள
ய்த	தேசித்த		புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (சு)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துன்னி யித்யாதி) மண்ணும் விண்
ணும் தோன்றாது துன்னி, இருள்தானே மூடினநாள். (அன்ன
மாகி) “ஆசார்யாதுவர்த்தநம்பண்ணிக் கேட்கைக்கு அநதிகாரிகளா
யிருக்கவும் கூடும்” என்று திரியக்வேஷ பரிக்ரஹம் பண்ணினாய்த்-
து; ஸாரதியாய் நின்று உபதேசித்தாப்போலே. அஸுரர்களோடே
கலந்து உருமாய்ந்துபோனத்தைப் பிரிக்கைக்காக, நீரையும் பாலையும்
பிரிக்கும் பதார்த்தத்தின் வடிவைக் கொண்டாய்த்து. (அமலனிடம்)
ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாகவு முபகரித்த சுத்தியு மொருசுத்தி
யே! சிலரபேக்ஷிக்க வன்றிக்கே தன் பேராக உபகரித்தானாய்த்து.

(மின்னித்யாதி) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும்வண்
படியுண்டாய்த்து காவேரிக்கும், புகரையுடைத்தாய் உள்ள மண்பற்

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௧-தி, ௬-பா, துன்னி, அநுக்

றன்றிக்கே யிருக்கும் நவரத்தங்கனும். புறம்பே புகருட்டி உள்ள மண்பற்றயிருக்கை யன்றிக்கே எங்குமொக்க ஒளியாயிருக்கும். ஜ்ஞா தாவும் ஜ்ஞாநமும் போலே இரண்டும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிதே இருப் பது. வேய்க ளுதிர்க்கிற முத்தையும், சாமரத்தையும், பொன்னையும், பொன்னி, கொணர்ந்தலைக்கும் - “இவற்றைக் கொள்ளு, கொள்ளு” என்று கொடுவந்து தள்ளாநிற்கும். (௬)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துன்னியித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-“இறை யான்கையில் நிறையாத முண்டம் நிறைத்தான்” என்று குருபாதகவிமோ சந்தைப் பண்ணினபடி சொன்னார்; இதில் - அவனுக்கும் கூட ஜநகரூப் பஹு (बहु) முகமான ஈஸ்வராபிமாகியா யிருக்குமவனுக்குக் கண்கொ டுத்தாப்போலே வேதப்ரதாநம் பண்ணினமையை அருளிச்செய்கிறரெ ன்று ஸங்கதி.

தேவஸஜாதீயனாய் வந்து மறையைக் கொடுக்கலாகாதோ; அன்னமா வானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யேத்யாதி); (க) “ஈஸ்வரோ ஹம்” என்றிருப்பாரில் தலைவனாகையாலே ஆசார்யோபஸத்திப்ரகாரங்க ளைப்பண்ணு னென்று கருதி, இப்படிப்பட்டவனுக்கு முபதேசிக்க வேணு மென்று, திரியக்காரால் அதிகாரிக் கொழியச்சொல்லலாகா தென்றிற் றிய மமில்லாமையாலே அப்படியா யுபதேசித்தானென்று கருத்து. இப்படி தாழ்ந்தாகிலு மிவ னுபதேசித்த விடமுண்டேர் வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸாரதி யித்யாதி). திரியக்காகவேண்டினால், வேதோத்த(ஹ்)ரணம் பண்ணின மதஸ்யமான வேஷத்தாலே கொடுக்கலாகாதோ, ஹம்ஸமாக வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அஸூரரித்யாதி). இத்தால்-அஸூ ரர்கள் கையி லகப்பட்டு விஸ்வராதிகளாலே கெட்டு அர்த்தாந்தர ப்ராம கங்களானவற்றை, நீரகநீர விபாகம் பண்ணுமாயோலே யதாவஸத்தித் தமாகவிபஜித்துக் கொடுத்தானென்றதாய்த்து. வேதரூப சப்தராசியை அப ஹரிக்கை யாவதென்? அதைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கையாவதென் னென்னில்; வேதாபிமாநி தேவதையை அபஹரிக்க, அவ்வழியாலே இவ னுக்கு வேதம் மறக்க; அஸூரரில் ஸஹவாஸத்தாலே வேதபுருஷன் ப்ர ஸந்நனன்றிக்கே யிருக்க, அவர்கள் பலாத்காரத்தாலே சில அப்யவரிக்க, அது உருமாய், இவன் அவ்வஸூரனை ஸம்ஹரித்து, வேதாபிமாநி புருஷ னைக்கொடுத்து, யதாவஸத்திதமாக வேதாதுபூர்வியு முண்டாக்கிக் கொடுத் தானென்னத் தட்டில்லை யிதே. அமலத்வத்துக்கு ஷேத்வந்தர மருளிச் செய்கிறார் (சிலரித்யாதி). ப்ரஹ்மா தானும் ஆசார்யோபஸத்தி பண்ணு தே திரியக்கென்றெண்ணி யிருக்கவும் உபகரித்தானென்று கருத்து. (௯)

(௧) கீதை-௧௬-௧௪.

அசௌ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௧-தி, ௧௦-பா, கற்றாமறித்து.

மூ.—கற்றாமறித்துக் காளியன்றன் சென்னிநடுங்க நடம்பயின்ற
பொற்றாமரையாள் தன் கேள்வன் புள்ளம் பூதங்குடிதன்மேல்
கற்றார்பரவும் மங்கையர்கோன் காரார்புயற்கைக் கலிகன்றி
சொற்றானீரைந்திவைபாடச் சோர நில்லா துயர்தானே. (௧௦)
திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

—௦௦௦௦௦—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆ	பசுக்கள்போலே வ	பரவும்	ஸ்தோத்தரம்பண்ணப்
	ளர்த்தியையுடைய		பட்டவராய்
கன்று	கன்றுகளை (நீளும்)	மங்கையர்	திருமங்கையி னுள்ளா
மறித்து	வளைத்து (மேய்த்தவ		ர்க்கு
காளியின்றன்	காளியனுடைய	கோன்	நிர்வாணகராய்,
சென்னி	கிரஸஸானது	கார் ஆர்	கருமைநிறைந்த
நடுங்க	குலுங்கும்படியாக	புயல்	மேகம்போன்ற
நடம்	நர்த்தநத்தை	கை	ஒளதார்யத்தையுன
பயின்ற	செய்தவனுமாய்,		யரான
பொன்	ஸ்ப்ருஷணீயமான	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
தாமரையாள்	தாமரைப்பூவை	இவை	இந்த
தன்	இருப்பிடமாக வு	ஈரைந்து	பத்தான
	டைய பெரியபிரா	சொல்தான்	பாசுரங்களை
	ட்டியார்க்கு	பாட	அப்யலிக்கவே
கேள்வன்	வல்லபனை ஸர்வே	சோர	ஆத்மாவை நரகாதிக
	ஸ்வரன் நித்யவா		ளில் விழப்பண்ணு
	ஸம் பண்ணுகிற		மதாய்
புள்ளம்பூதங்	புள்ளம்பூதங்குடியெ	துயர்	துக்கப்ரதமான பாட
குடிதன்மே	ன்னும் திவ்யதேச		மானது
ல்	விஷயமாக,	நில்லா	நில்லாது. (௧௦)
கற்றார்	பாகவத வைபவமறிந்		
	து கற்க வல்லவர்		
	களாலே		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கற்றாமறித்து) பசுமேய்க்கை நித்த
ஸூரிகளுக்கு ஒலக்கங் கொடுத்தவோபாதிபாய், கன்றுகளை மேய்க்கிற
விடத்திலே, * நல்லதோர் பொய்கை காளியனாலே தூஷிதமாய்
கிடக்க, “அவனை அங்கு நின்றுமோட்டவேணும்” என்று அவன்
தலை நடுங்கும்படி கூத்துக்களை யாடின. (பொற்றாமரையாள் தன்

கேள்வன்) தண்ணைப்பாராதே யாய்த்து அழிவுக்கிட்டது. ஸ்ரியஃபதி யான தன் ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேராதிறே இஸ்ஸாஹஸம். (கற்றா ரித்யாதி) (க) “ரஹ ரஹ ரஹ - ராமோ ராமோ ராமஃ” என்கிற படியே - இரண்டகூடாம் பிணைக்கவல்லா ரொங்குமுண்டு, ஆழ்வாரு மொருவரே! என்னொிற்கு மத்தனையாய்த்து. (காராரித்யாதி) நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யாய்த்துக் கொண்டிருப்பது. இத் திருமொழியை உபகரித்தவரிடே. (சொற்றுணீரைந் தீவையாட) இது க்கு மேற்பட்டதில்லை யிறே ரஸ்யதைக்கு. (சோரநில்லா துயர்தா னே) இவ்வாதம் லுஸ்துவைச் சோரக்கொடுக்கும் வினை நில்லாது. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—00000—

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (கற்றா வித்யாதி). வளர்த்தியாலை ஆக்களெ ன்னுப்படியான கன்றுகளை யென்று சுப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, இப்படி விசேஷித்தத்தாலே ஸௌசீல்யம் தோற்றிற்றென் றருளிச்செய்கிறார் (பசு வித்யாதி). விவரணம் (ஸ்ரியஃ பதிஇத்யாதி). பரவுகை-ஸ்துதிகையாய், அத்தாலே - கற்றிருக்கை அர்த்தவித்தமன்றே, “கற்றார்” என்று விசே ஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராமஇத்யாதி). பகவத்விஷ யத்தி லிரண்டெழுத்தாகிலும் கூட்டாதாரில்லை, அதுவன்று கற்பது, பாக வத வைபவமறிந்து தத்விஷயத்திலே இரண்டெழுத்துக் கூட்டப்பெற்றா ருண்டாகில் அவர்களிடே கற்றாரென்னத் தக்கவரென்றுகருத்து. “பாட” என்ற பதவாஸநை (இதுக்கித்யாதி). (க0)

ஜீயார் திருவடிகளே சரணம்.

—00000—

அஞ்சாம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

—00000—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி
தாந்தம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—“வெள்ளியார்வணங்க விரைந்தருள் செய்வான்” என் றார் - கீழிற்றிருமொழியில்; “பிறராஸ்ரயிக்க விரைந்தருள் செய்வான்,

(க) ரா-யு-கநக-க0ச,

க0ச

தைவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபாவிகி ஜ்ஞாந பலக்ரியாசு” என்று ஸ்ருதிஸ்மரு
திகளோதாநின்றனவே யாகிலும். (தம்பெருமையறியார்) ஆஸ்ரிதர
யிருப்பார் தம்மையதுபவித்து, “ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தாழ்நிற்கி இதுவு
மொரு நீர்மையே!” என்று ஆழங்கால் படுமதொழிய, தம்மாலறியப்
போகாது. (தூதித்யாதி) (க) “இன்னார் தூதனென நின்றான்” என்
றும், (உ) “நாடுடைமன்னர்க்குத் தூதுசெல்நம்பி” என்றும் சொல்லு
கிறபடியே - பிறர்க்காகத்தன்னைத் தாழ்விட்டுத் தூதுபோகாநிற்குமாய்
த்து. எத்தனையேனும் தாழ்ந்தாரும், பிறர்க்காகத் தாங்கள் தூதுபோக
இசையார்களிறே; அங்ஙனன்றியே, இவனறிவித்துத் திரிகிற ராஜாக்
களுக்காகத் தூதுபோகாநிற்குமாய்த்து. (வேந்தரூர்போல்) இவனிப்ப
டியே தன்னைத் தாழ்விட்டாலும் இவனைத் தாழ்நினைத்திருப்பாரைக்
கிடையாதே!; ராஜாதிராஜன் என்கிற பெருமையாலும் மிக்குத்தோன்
றுகிறது.

(கார்தளித்யாதி) செங்கார்தள்போலே யிருந்துள்ள விரலையுடை
யருமாய், ம்ருதுவான பரியட்டத்தையு முடையராய், ஸர்வப்ரகாரத்
தாலும் விலக்கிணைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய. (கூந்தல்கமழும்கூடலுரே)
(ங) “ஸ்ரீஸு - ஸர்வகந்தி” என்கிறவஸ்து நிய்வாஸம் பண்ணுகிற
தேசமாயிருக்கச் செய்தேயும், அத்தையமுக்கி, இவர்களுடைய குழ
லில் பரிமளமே விஞ்சுவாராநிற்குமாய்த்து. ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தாமித்யாதி) “தம்பெருமை யறியார்” என்ன
வமைந்திருக்க, “தாம்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வத இத்
யாதி). ப்ரமாண கதரபூர்வகம் விவரணம் (யஸ்ஸர்வேத்யாதி). ஸ்வதஸ்
ஸர்வஜ்ஞானவ னறியாவிட்டால் அவனுக்குப் பெருமை யுண்டென்னு மி
து அறிவார்தானுரென்ன வருளிச்செய்கிறார். (ஆஸ்ரித ரித்யாதி); *மயர்
வற மநில மருளப்பெற்றவர் அவன் பெருமையைக் கரைகண்டு, ஸௌ
லப்யத்தைக் கரைகாண மாட்டாதே (ச) “எத்திறம்!” என்று மோஹிக்
கையாலே, அவன் பெருமை யறிவாருண்டென்று கருத்து. (அங்ஙனன்றி
யே) என்றது - தாழ்மையில்லாத மாத்ரமன்றியே என்றபடி. (இவ்நறி
வித்து) என்றது - “இவன் ஸர்வாதிகன்” என்று ருஷிகள் வாக்யங்களா
லும் அதி மாதுஷ சேஷ்டிதங்களாலும் அறிந்து லோகத்தார்க் கறிவித்துத்
திரிகிற என்றபடி. அன்றிக்கே, தானே இவர்களுக்கு சதுர்ப்புஜத்வாதிக்
ளாலே பரத்வத்தை யறிவிக்க அறிந்து திரிகிற வென்னுதல். இரண்டர்த்

(க) உ-உ-ந. (உ) தி-வாய்-சு-சு-ச,

(ங) சாந்தோ-ந-கச. (ச) தி-வாய்-க-ந-க.

அச்ச பெரியதிருமொழி, இ-ப, உ-தி, உ-பா, செறும்.

தத்தானும் - தன் பெருமையறிந்தவர்க்கே தாழ்மை செய்தானென்றதாய் த்து. தூதுபோவானை "தூதன்" என்னுதே, "வேந்தர்" என்பானென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவணிப்படி யித்யாதி). (க)

மூ.—செறுந் திண் டிமிலேறுடைய பிண்ணை

பெறுந்தண் கோலம் பெற்றோர்போல்

நறுந்தண்டன் தேனுண்ட வண்டு

குறிஞ்சி பாடும் கூடலூரே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செறும்	மேல் விழா நிற்பன வாய்	பெற்றார்	லபித்தவரான க்ருஷ்ணனுடைய
திண்	பலிஷ்ட்டங்களான	ஊர்	திவ்யதேசமானது,
திமில்	முசுப்புக்களை யுடைய	நறு	பரிமளமுடைத்தாய்
ஏறு	ருஷ்பங்களை [ளான	தண்	குளிர்த்தும்
உடைய	பந்தயமாக வுடைய	திண்	போக்யமுமான
பிண்ணை	நப்பிண்ணப்பிராட்டி யினுடைய	தேன்	மதுவை
பெறும்	அவளே பெறத்தகுந் ததாய் [படியான	உண்ட	பாடும்பண்ணினிற்
தண்	கண்டார் கண்குளிரும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
கோலம்	அழகை	குறிஞ்சி	குறிஞ்சி யென்னும் கரந்தை
		பாடும்	பாடாசின்ற
		கூடலூர்.	

(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செறும்) எதிரிகள்மேலே செறுநிற்பனவாய், திண்ணிதான கருத்துக்களையுடைய ருஷ்பங்களுடைய* (பிண்ணைபெறுந்தண்கோலம் பெற்றோர்போல்) நப்பிண்ணப்பிராட்டி ஒருத்திக்குமேயாய் - வேறோராயத்தில் கிடவாதபடியான, அழகை லபித்துப் பெறப்பேறு பெற்றோய் அவன் வர்த்திக்கிற தேசம் போலே;

நறுவிதாய்க் குளிர்த்து இனிதாயிருந்துள்ள தேனைப் பாடும்பண்ணின வண்டுகள், உள்ளுப்புக்க த்ரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே, காலரியதி பாராதே எப்போதுமொக்க குறிஞ்சி என்ற பண்ணைப்பாடா நிற்குமாய்த்து. (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செறுமித்யாதி) *தாம் தம்பெருமை அநியாமைக்குத் தூதுபோன வளவன்றியே, ஓரிடைச்சிக்காகத் தண்ணீப் பேணுதே கருமாரி பாயத்தடங்கிடு நென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(செரு நிற்பனவாய்) என்றது - கிட்டாநிற்பனவாய் என்றாய், மேல் விழாநிற்பனவாய் என்றபடி. "திமில்" என்றதினர்த்தம் (கருத்துக்களை)

பெரிய திருமொழி, ௫-ப, ௨-தி, ௩-பா, பிள்ளை. அ. ௪௫.

என்றது. உடையவென்றது - சிதிலமாக வென்னுதல்; சலுகமாக வுடைய வென்னுதல். நப்பின்னையே பெறத்தக்கதாய், தண் - குளிர்ந்த, சுண்குளி ரப் பார்க்கத்தக்கதான, நப்பின்னையின் கோலத்தைப் பெற்றவரென்று சப்தார்த்தம் விவகலித் தருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னையித்யாதி). கீழ்வா க்ய விவரணம் (வேறித்யாதி).

“தின்” என்றதினர்த்தம் (இனிதாய்) என்றது. (௨)

மூ.—பிள்ளை யுருவாய்த் தயிருண்டடியே
னுள்ளம் புகுந்த வொருவருந் போல்
கள்ள நாரை வயலுள் கயல்மீன்
கொள்ளை கொள்ளும் கூடலூரே, (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிள்ளையுருவா	பாலனுடையவடிவை	ஊர்	தேசமானது,
ய்	யுடையராய்க் கொ	களும்	வஞ்சகமான
தயிர்	தயிரை [ண்ம]	நாரை	நா ரை யெ ன் னும்
உண்டு	அமுதுசெய்து		பகலியானது
அடியேன்	தாஸபூதனான என்னு	வயலுள்	கழனிகளிலே
	டைய	கயல்மீன்	கயலென்னும் மதல்
உள்ளம்	ஹ்ருதயத்திலே		யங்களை
புகுந்த	ப்ரவேசித்த	கொள்ளை	அபஹ்ரியாநின்ற
ஒருவர்	அத்விதீயரான க்ருஷ்	கொள்ளும்	
	ணன் வர்த்திக்கிற	கூடலூர்,	(௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பிள்ளையுருவாய்த் தயிருண்டு) ஸர் வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்து வெண்ணெயமுதுசெய்யப் பார்த்தால் இசைவாரில்லை; அதுக்காக, பிள்ளைவடிவுகொண்டு தயிரமுதுசெய்து, இப்படி ஆஸ்ரித ஸ்பர்சமுடைய த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாத நீர் மையைக் காட்டி அநர்யார்ஹனுக்கி, விலக்காததோரவகாசம் பெற்ற வாறே ஹ்ருதயத்திலேவந்து அவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலே.

(களளமித்யாதி) அங்குத்தை நாரைகளானவை; காலிலே மதல் யங்கள் குத்தாநிற்கச்செய்தேயும், அவற்றிலோரபேகை யில்லாதாப் போலே-அநாதரித்திருந்து, தான்கணிசித்த ஆமிஷம்வந்து கிட்டின. வாறே மேல்விழுந்து கொள்ளைகொள்ளுமாய்த்து, யசோதைப்பிராட்டி, தயிரையும் வெண்ணெயையும் சேமிக்கும்போது (க) * ஓராதவன்

அசுக். பெரியதிருமொழி, இ.ப, உ.தி, சு.பா, சுற்றேர்.

போலுறங்கி; ஆவன் பேரங்ன்றவாறே தான்கண்டபடி கொள்ளுகொள்
ஞமாபோலே யாய்த்து இவற்றின் ஸ்வபாவமும். ஆவன் நகரகேஷா
பத்தை விளைக்குமாபோலே யாய்த்து இவையும். ... (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (பின்னையித்யாதி) *தாந் தம்பெருமை யறியா
மைக்கு நீளாதேவியான நப்பின்னைக்காகத் தன்னைப் பேணுமையே யன்
றிக்கே, ஒரு சிறுப்பின்னையாய் கள்ளத்தனத்தாலே தயிருண்டு என்னுள்
ளம் புகுந்தானென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(இசைவாரில்லை) ப்ராப்த சேஷியென்று ஸம்மதிப்பா ரொருவரு
மில்லை யென்கை.

நாரையின் கள்ளத்தனத்தை விவரிக்கிறார் (அங்குத்தை யித்யாதி).
நாராயணன் படியாய்த்து நாரைகளின்படியு மென்கிறார் (யசோதை
யித்யாதி). (ஓராதவன் போல்) அறியாதவன்போ லென்கை.... (ங)

மூ.—சுற்றே ருருவில் குறளாய் நிலநீ
சேற்றா நெந்தை பெருமானார்போல்
சேற்றே ருழவர் கோதைப் போதூண்
கோற்றேன் முரலும் கூடலுரே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூறு	சொல்லுகைக்கு(கொ ண்டாடுகைக்கு)	ஏர்	ஏர்கட்டி உழவ ல்ல
ஏர்	தகுதியான	உழவர்	கர்ஷகருடைய[ரான
உருவில்	வடிவையுடைய	கோதை	மயிர்முடியிலே வை
குறளாய்	வாமநாயக்கொண்டு	போது	க்கப்பட்ட
நிலம்	பூமியை		புஷ்பங்களிலேயுள்ள
நீரேற்றான்	தாந்வாங்கினவனாய்	ஊண்	தேனை
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்	கோல்	உண்ணாநிற்பதாய்
பெருமான்	என் குலநாதனுக்கு		சோலைகளிலே வாஸ
	ஷ்டினனுடைய	தேன்	ம் பண்ணுகின்ற
ஊர்	ஊரானது,	முரலும்	வண்டுகளானவை
சேறு	சேறுகளிலே	கூடலுர்.	பாடாரின்ற

(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சுற்றேரித்யாதி) “ஸுசீட்சி- மமேதம்”
என்னுமபேகையுடைய வாமநவேஷத்தைப் பரிசுரவித்து—என்னு
தல்; அன்றியே, கண்டாரடங்கலும் “இதொருகுறள் வடிவிற்குக்கும்
படியே!” என்று கூறப்பட்ட வடிவையுடையனா யென்னுதல். தன்ன
தல்லாததொன்று பெற்றாப்போலேயிருக்க, பூமிப்பரப்படைய நீரே

பெரியதிருமொழி, இ-ப, உ-தி, இ-பா, தொண்டர். அசௌ

ற்று அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட என்குலநாதனுனவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலையிருந்தது.

(சேற்றேரித்யாதி) மிக்க சேறுகளிலே ஏரை நடத்தவல்லாயிருந்துள்ள உழவருடைய மயிர்முடியில் வைத்தமாலையில் பூக்களிலே யுண்டான மதுவைப் பாரம்பண்ணின வண்டுகளானவை, மரத்திலே நின்றலர்ந்த போதைச்செவ்வியிலே மதுபாநம் பண்ணினதிற்காட்டிலும், இவர்கள் குழலிற்போதைச் செவ்வியிலே மதுபாநம்பண்ணி ஆளத்தி வையாநிற்கும். (கோல்தேன்) சோலையிலே படிந்த வண்டென்றபடி. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சுற்றேரித்யாதி). பிள்ளையாய் கள்ளத்தனத்தால் தயிருண்டு அடியேனுள்ளம் புகுந்ததிலும், தன்னை இரப்பாளனுக்கினத்தாலே தம்பெருமை யறியாரென்னுமது ஸ்பஷ்டமாக அறியலாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

சுறுகைக்கு—“தேஹி (ஹீ)” என்று கேட்கைக்கு, ஏர் - தகுதியான, உரு - ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தையுடைய, குறளாய் என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மமேத மித்யாதி). ... (ச)

மூ.—தொண்டர் பரவச்சுடர் சென்றணவ

அண்டத்தமரு மடிகளுந் போல்
வண்டலையுள் கெண்டை மிளிரக்
கொண்ட லதிரும் கூடலூரே.

(இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	ஆப்ரிதரானவர்கள்	வண்டல்	வண்டல்கள் பாய்ந்தி
பரவ	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற	அலையுள்	நுப்பதாய்
சுடர்	நக,	கெண்டை	அலைகளையுடைத்தான
சென்று	ஸூர்ய மண்டலத்தை	மிளிர	நீர்நிலங்களிலே
அணவ.	(திருமேனியான	கொண்டல்	கெண்டைமதல்யங்க
அண்டத்	கிட்டி [து)	அதிரும்	ளானவை
அமரும்	ஸ்பர்சிக்கும்படியாக		(தன்னொளியாலே) மி
அடிகள்	ஆகாசமெல்லாம்		ன்னிறிக் (அதைக்
	வ்யாபித்திருக்கிற		கண்டு)
	ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய		மேகங்களானவை
ஊர்	ஊரானது;		கர்ஜம்பண்ணுகின்ற
			கூடலூர், (இ)

அசுஅ பெரியதிருமொழி, இ-ப, உ-தி, கூ-பா, தக்கன்.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) (சு) “^{ஸ்வரூ}ஸங்கைஸ்ஸுரானம்” என்கிறபடியே ஆராதிரானவர்களுடைய திரண்டேத்த, திருமேனியில் ஏகதேசமானது ஆதித்யபதத்தளவிலே சென்று ஸ்பர்சிக்க, ஆகாசாவகாசமுள்ள லிடமடையத் தந்திருமேனியாலே பாரித்த ஸ்வாமிகள் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. (அண்டத்தமரும்) அண்டபித்தியிலே செல்ல வளர்ந்த வென்னுதல்.

(வண்டலித்யாதி) வண்டலேமிக்கிருந்துள்ள நீர் நிலங்களிலே கெண்டையானது செருக்காலே மிளிர, (கொண்டலதிருந் கூடலூரே) உடம்பில் புகரைக்கண்ட மேகமானது தன்னுடம்பின் மின்னாகக் கொண்டு, அதுக்கருந்தரமான முழக்கத்தை முழங்காநிற்குமாய்த்து நீர் விழுகிறபோது இங்கே கண்டு; கார்யகாலத்திலே அங்கே கண்ட ஸ்ரீவாமனைப்போலே யாய்த்து இனையும். ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) கையில் நீர்விழுந்த உடனே, அல்பனைப்போலே, கார்யம்பெற்ற ஸந்தோஷாகிசயத்தாலே ஆகாசத்தை எட்டினதும் - தம் பெருமையைத் தாமத்யாமைக்கு ஸூசகமென்று விவக்ஷித்து, த்ரிவிக்ரமன்படியையு மறுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. ஏகரூபனயிருப்பான் இத்தனை யுகந்து பெருக்கையும் பெருமை யறி யாமைக்குடலிறே.

“கடரை” திருமேனி, சென்றணவ என்றத்யாஹாரம் திருவள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (திருமேனியி லித்யாதி). (பாரித்த) வ்யாபித்த.

வண்டலிட்டிருக்கிற, அலையுள் - ப்ரசரமாக அலைகளையுடைய, நீர் நிலத்தி லென்றருளிச்செய்கிறார். (வண்டலித்யாதி). ... (ரு)

மூ.—தக்கன்வேள்வித் தகர்த்ததலைவன்
துக்கந்துடைத்த துணைவரூர்போல்
எக்கலிடு நுண்மணல்மேலெங்கும்
கொக்கின் பழம் வீழ் கூடலூரே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தக்கன்	தகஷ ப்ராஜாபதியினு	தலைவன்	தன்னை ப்ரதாநனாக.
வேள்வி	யாகத்தை [டைய		அபிமாநித்திருக்கி
தகர்த்த	அழித்தவனாய்,		ற ரூத்ரனுடைய

(சு) விஷ்ணுதத்வம்.

பெரியதிருமொழி, ௫.ப, உ.தி, எ.பா, கருந்தண். அசுக்

துக்கம்	துக்கத்தை	எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
துடைத்த	போக்கின	கொக்கின் ப	மாம்பழங்கலானவை
துணைவர்	ஆபதஸகனான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற	மும்	
ஊர்	தேசமானது, [ற	வீழ்	விழாநின்ற
எக்கல் இடு	வண்டல் ஒடியிருக்கி	கூடலூர்.	(ஈ)
துண் மணல்	சிறு மணற்களின்மே		
மேல்	லே		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தக்கனித்யாதி) “தக்ஷண-தக்ஷண-தவர த்வம்ஸன்” என்னக்கடவதிறே ருத்ரனை; “எல்லாரையும் சீழாக்கி த்தானே மேலாகவேணும்” என்று அபிமானித்திருக்கிறவனுடைய துக்கத்தைப் போக்கின ஆபதஸகனானவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே யிருந்தது.

(எக்கலித்யாதி) வண்டலிட்ட துண்ணிய மணல்களிலே மாம்பழங்கள் விழுந்து சேரக்கிடக்கிறபோது, பழக்கைக்குச் சேரப்படுத்து வைத்தாப்போலே யிருந்ததாய்த்து. (ஈ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தக்கனித்யாதி) தம் பெருமையறியாதே இந்த்ரனுக்காக இரப்பாளனாய் அது பெற்றுத் திருவுடம்பு பூரித்த வளவன்றிக் கே, யஜ்ஞ விக்கரகரனாய் “எனக் கெதிரில்லை” என்றிருந்து தம்மையும் நிர்ஜிதராம்படி பண்ணினவன் சாபம் தீர்த்ததும் ஒரு பெருமை யறியாமைக் குடவென்று அத்தை அனுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அவன் தன்னை “தலைவன்” என்றெண்ணி யிருக்கவும், அவனுக்குத் தலைவனான தன் பெருமை பாராதே அவன் துக்கமே பார்த்தென்கை. இத்தால் - இச்சேதர ரெத்தனை துர்மாகளாகிலும் தன்னீர்வரத்வப் பிடாராலே நிக்ரஹிக்கமாட்டாதே, இவர்க ளாபத்தே செப்பேடாக உதவுகைக்கு இவனைப்போலில்லை என்றதாய்த்து.

“எக்கலிடு துண்மணல்” என்று விசேஷிக்கையாலே - சில கொக்கின் பழங்கள் விழ, மேல் எக்கலிட, மீளவும் விழவும் அதின்மேல் எக்கலிட, [ஈ] ந்நுநிருப்பது தோற்றுகையாலே அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பழக் ௭. ௬ கித்யாதி). (ஈ)

மூ.—கருந்தண்கடலும் மலையு முலகும்

அருந்து மடிக ளமருமூர்போல்

பெருந்தண் முல்லைப் பிள்ளை யோடிக்

குருந்தம் தழுவும் கூடலூரே.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	நீலவர்ணமாய்	ஊர்	ஊரானது,
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள	பெரு	பெருத்தும்
கடலும்	ஸமுத்ரங்கனையும்	தண்	குளிர்ந்துமிருக்கி
மலையும்	பர்வதங்களையும்	முல்லைப்பிள்	முல்லைக் கொடியான
உலகும்	(மற்றுமுள்ள)லோகங்	கோ	து [த்து
	களையும்	ஒடி	எங்குமொக்க வ்யாபி
அருந்தும்	அமுதுசெய்யாசின்ற	குருந்தம்	குருந்தமரத்தை
அடிகள்	ஸ்வாமியான ஸர்வே	தழுவும்	மூடிம்படியாக ஸம்ஸ்
	ஸ்வரன் [நின்ற		லேஷித்திருக்கிற
அமரும்	நித்யவாஸம் பண்ணு	கூடலூர்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கருந்தண்) கறுத்து ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள கடலும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே நிற்கிற பர்வதங்களும், மற்றுமுண்டான லோகங்களும், இவற்றை யடையக் கட்டளை கொலையாதபடி புஜித்த ஸ்வாமியானவன், இன்னுமிங்ஙனெத்த ஆபத்துக்களைப்போக்கி ரக்ஷிப்பதாகப் பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசம்போலே யிருந்தது.

(பெருந்தணித்யாகி) பெருத்து ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள முல்லைக்கொடியானது ஒடி குருந்தை முட்டாக்கிடப் பட்ராகின்றதுள்ள.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கருமித்யாகி) ஒரு துரபிமாயான ருத்ரன் துக்கத்தைப் போக்கினவளவன்றிக்கே, மண்ணும் கல்லுமான லோகத்தை எல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைத்துத் தன் லௌகுமார்யத்தைப் பாராதே ரக்ஷித்தவனென்ற ருளிச்செய்கிறவென்று ஸங்கதி.

“உலகு மருந்துமடிகள்” என்ன வமைத்திருக்க *கடலும் மலையும் சொல்லுவானென்? கடலுக்குக் கருமையையும் தண்மையையு மிட்டதுக்குத் தானும் கருத்தென்னென்ற சங்கையிலே, கடல் கலங்காதே இருந்தபடியே யிருக்கும்படியும், மலையானது சலியாதே ஆணியடித்தாப்போலே இருந்தபடியே வயிற்றிலே வைத்தானென்று தோற்றுக்கைக்காக என்றும் வவக்ஷித்து, மலைக்குமொரு விசேஷண மிட்டருளுகிறார் (பூமிக்கித்யாகி).

“புள்ளை” - பெண்பிள்ளையாய், அதுபோன்ற கொடியென்ற யருளிச்செய்கிறார் (முல்லைக் கொடியானது) என்று. ... (எ)

மு.—கலைவாழ் பிணையோ டணையும் திருநீர்

மலைவாழெந்தை மருவு மூர்போல்

இலைதாழ் தெங்கின் மேல் நின்றிளநீர்

குலைதாழ் கிடங்கின் கூடலூரே.

(அ)

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௨-தி, ௮-பா, கலைவாழ். அருக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கலை	ஆண்மானது	தாழ்	தலைத்திருக்கிற
பிணையோடு	பெண்மானோடு	இலை	இலைகளையுடைய
அணை	சேர்ந்து	தெங்கின்மேல்	தென்னை மரங்களின் மேலே
வாழும்	வாழாநின்ற	நின்று	இருக்கிற [வை
திருநீர்மலை	திருநீர் மலையென்னும் திவ்யதேசத்திலே	இளநீர்குலை	இளநீர்க்குலைகளான (தன்மேல்) தாழ்ந்திருக்கிற
வாழ்	ஸுகமாக எழுந்தருளியிருக்கிற	தாழ்	ருக்கிற
எந்தை	என்ஸ்வாமியானவன்	கிடங்கின்	வெற்றிலைத்தோட்டங் களை யுடைய
மருவும்	பொருந்தி வர்த்திக் கிற	கூட லூர்.	(அ)
ஊர்	திவ்யதேசமானது,		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கலைவாழ்) கலைகளானவை, பிணையோடு - மானோடு, அணைந்து வாழாநின்றதுள்ள திருநீர்மலையைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாகக் கொண்டு வர்த்திக்கிற வென்ஸ்வாமியானவன்; அத்தேசமும் தனக்குண்டாயிருக்க, பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசம் போலே யிருந்தது.

(இலைதாழ்) படர்ந்த இலைகளையுடைத்தான தெங்குகள் கிடங்கின்கரையிலே நிற்கும்; அவற்றிலுண்டான இளநீர்க் குலைகளானவை தாழ்ந்து நிற்கிறபோது, கிடங்கை இளநீராலே நிறைத்து இலையாலே மறைத்துவைத்தாப்போலே யிருக்குமாய்த்து, (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) இந்தப் பாக்ருதமான லோகத்தை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கினவளவன்றிக்கே, “இவை ஈடுபடுமோ” என்று நிற்பதிருப்பது கிடப்பது நடப்பதாய் திருநீர்மலையி லப்படி கிடந்தான் தன் பெருமை யறியாதே பெண்குரூரென்று ஸங்கதி. (க) ‘நின்ற னிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தாற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே’ என்க்கடவதிதே.

புருஷோத்தமனான தான் ஸ்திரீப்ராயரான இவர்களோடே ஒரு நீராகக் கலக்கவேண்டுமென்னு மிதக்குக் குருகுலவாஸம் பண்ணவேண்டுமென்று திருநீர்மலையிலே வந்தானென்று தோன்ற, அங்குள்ள தீர்யக்குக்களை விசேஷிக்கிறாரென்று உட்கொண்டு தாத்தப்ரிய மருளிச்செய்கிறார் (அத்தேச மித்யாதி). அங்குப் பலபடியிருந்ததும் போராதே இங்கும் வந்தானே என்று கருத்து.

கிடங்கு - வெற்றிலைக்கொடிக்கால். (அ)

அரு- பெரியதிருமொழி, இ-ப, உ-தி, கூ-பா, பெருகு.

மூ.—பெருகு காத லடியேனுள்ள
முருகப் புகுந்த வொருவருர்போல்
அருகு கைதை மலரக் கெண்டை
குருகென்றஞ்சம் கூடலூரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெருகு	வளராரின்ற [ன	அருகு	ஸமீபத்திலே
காதல்	ஆசையை யுடையது	கைதை	நாழையானது
அடியேன்	அடியேனுடைய	மலர	புஷ்பியாகிற(அதை
உள்ளம்	மனஸ்ஸானது		க்கண்டு)
உருக	கரையும்படியாக	கெண்டை	கெண்டை யென்னும்
புகுந்து	ப்ரவேசித்த		மதஸ்யமானது
ஒருவர்	அத்விதீயனு ளர்	குருகு என்று	நாரைப்புகுதியென்று
	வேர்வரன் வர்த்		எண்ணி
	திக்கிற	அஞ்சம்	பயப்படாரின்ற
ஊர்	திவ்யதேசமானது,	கூடலூர்.	(க)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெருகுகாதல்) நாட்செல்ல நாட்
செல்ல ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே பெருகாரின்றதுள்ள காதலையுடைய
அடியேனுடைய ஹ்ருதயமானது உருகும்படியாகப் புகுந்த அத்
விதீயனுனவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலே யிருந்தது.

அருகே தாழையானது மலர, கெண்டைகளானவை அத்தைக்
கண்டு குருகென்றஞ்சாரிற்கு மாய்த்து, இரண்டும் நித்யமாயிருக்கச்
செய்தே, பயமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. ... (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெருகியாதி) தம்பெருமை பாராதே
“அடியேனுள்ளம் புகுந்த வொருவர்” என்றதுஸந்தித்திருந்தார்-மூன்றாம்
பாட்டில்; அது உயிர்ப்பாட்டாகையாலே அதுவே திருவுள்ளத்திற்கிடந்து,
மீளவும் அதிலுண்டான ஈடுபாடுதோன்ற அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“அஞ்சாரிற்கும்” என்கிறதென், ஒருகால் கண்டஞ்சினால் “இது குரு
கன்று” என்று அஞ்சாதிருக்கவும் கூடுமே யென்னில் (இரண்டு மித்
யாகி). குருகுக்கும் கைதைக்குமுள்ள ஸாதர்ம்யாதிசயத்தாலே பயம்
மாறாதென்று கருத்து.... (க)

மூ.—காவிப்பெரு நீர் வண்ணன் கண்ணன்
மேவித் திசமும் கூடலூர்மேல்

பெரியதிருமொழி, ரூ.ப. உ-தி, கௌ.பா, காவி. அருந்

கோவைத்தமிழால் கலியன்சொன்ன

பாவைப்பாடப் பாவம்போமே.

(கௌ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காவி	கருநெய்தல்போலவும்	கூட ஊர்மேல்	கூட ஊரென்னும் திங்
பெரு	ஸம்ருத்தமான		யதேச விஷயமாக
நீர்	ஜலத்தை யுடைய ஸமு	கோவை	லக்ஷணக்ரமத்தை யு
	த்ரம்போலவும்		டைத்தான
வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடைய	தமிழால்	தமிழ் பாஷையினாலே
	னான	கலியன்	ஆழ்வார்
கண்ணன்	க்ருஷ்ணனானவன்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மேவி	பொருந்தி	பாவை	பாசுரங்களை
திசுமம்	உஜ்ஜ்வலனாய் நிய	பாட	பாடவே
	வாஸம்பண்ணுகிற	பாவம்	பாபங்களானவை
		போம்	நசித்துவிடும். (கௌ)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) காவிபோலேயும் பெருங்கடல்போலேயு மிருந்துள்ள வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்தோடே பொருந்தி உஜ்ஜ்வலனாய் வர்த்திக்கிற திருக்கூட ஊர்மேல். (கோவைத்தமிழால்) அடைவே, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த. (பாவைப்பாடப் பாவம்போமே) “பால்குடிக்க நோவு போம்” என்பாரைப்போலே. ... (கௌ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) காவிபோலே - கருநெய்தல் போலே, “கோவை -” கோக்கையாய், லக்ஷணக்ரமத்திலென்று யருளிச் செய்கிறார் (அடைவே) என்று. “பாட” என்றபதத்தாலே ஸ-ஓசிதமான ஈஸ்யதையை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (பாலித்யாதி). ... (கௌ)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அஞ்சாம்பத்தில் இரண்டாம்திருமொழி முடிந்தது.

—o—o—o—

அநிச பெரியதிருமொழி; இ-ப, ஈ-தி, க-பா, வென்றி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து முன்றூந் திருமொழி

வேன்றிமா மழு ப்ரவேசம்.

வ்யா. — “அடியேனுள்ள முருகப்புகுந்த லொருவருர்போல்” என்று தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த உபகாரத்தை அது ஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டரானார் - கீழிற்றிருமொழியிலே; அவ்விருப்புத் தான் பேராய்த்தோற்றுவது - திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாதுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கப் பெறிலிறே; அது பெருமையாலே, க்லேசத்துக்குடலாய்த் தோற்றிற்று; - முதலிலே செய்யாதொழிந்திருந்ததல்ல, குறைவறச்செய்த தல்ல; ஒருவாசி செய்தருளப் பார்த்தால் அது முடியச்செய்து தலைக்கட்ட வேண்டாவோ, ஆனபின்பு, த்வத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி தேவர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை நான் பெறுவேனும்படி என் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார். (*)

அநு.—வென்றிமாமழுவின் ப்ரவேசம்.—(அது பெருமையாலே) திருக் கூடலூரில் அது பெருமையாலே யென்கை. க்லேசத்துக்கு உடலாவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முதலிலே யித்யாதி). (வாசி)நாட்டா ரில் வாசி. (வேண்டாவோ) என்ற வந்தரம், “என்றெண்ணிக் கூடலூ ரில் பெருவிட்டால் திருவெள்ளறையில் பெறலாம்” என்று கூட்டுவது. (*)

மூ.—

வென்றி மாமழுவேந்தி முன் மண்மிசைமன்னரை மூவெழுகால் [யே கொன்ற தேவ நின் குரைகழல் தொழுவதோர்வகையெனக் கருள்புரி மன்றில்மாம்பொழிந்துழைத்து மல்லிகைமௌவலின்போதலர்த்தித் தென்றல்மாமணம் கமழ்தரவரு திருவெள்ளறை நின்றானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தென்றல்	தென்றல்காற்றினது	துழைத்து	ப்ரவேசித்தும்
மன்றில்	இடை வெளிகளிலே	மல்லிகை	மல்லிகையி னுடைய
	யுள்ள [லே		வும்
மாம்பொழில்	மார் தோட்டங்களி	மௌவலின்	மூல்லைகளுடையவும்

போது	புஷ்பங்களை	மழு	பரசவென்னும் ஆயுத
அலர்த்தி	விகலிப்பித்தும்	ஏந்தி	தரித்து [த்தை
மா	அகிசயத்திருக்கிற	மண்மிசை	பூலோகத்திலுள்ள
மணம்	பரிமளத்தை	மன்னரை	ராஜாக்களை [றை
கமழ்தர	லோகத்தில் பரிமளி	மூவெழுகால்	இருபத்தோரு தலைமு
	ப்பிக்கைக்காக	கொன்ற	கொன்ற
வரு	வந்துலாவாசின்ற	தேவ	தேவனே!
திருவெள்ள	திருவெள்ளறை என்	நின்	உன்னுடைய
றை	னும் திவ்யதேசத்தி	குரை	சப்தியாசின்ற
	லே	கழல் :	திருவழிகளை [க
நின்றானே	எழுந்தருளியிருக்கும்	தொழுவது	ஆய் ரயிக்கும்படியா
	ஸ்வாமியே!	ஒர்வகை	ஒரு ப்ரகாரத்தை
முன்	பூர்வகாலத்திலே,	எனக்கு	எனக்கு
வென்றி	ஜயப்ரதமாய்	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய், (க)
மா	பெரிதான		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) பூமிக்கு ராஜாக்களால் வந்த நலிவைப்போக்கி ரக்ஷித்த அருமை வேணுமோ என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுகைக் கென்கிறார். (முன்)நீதான் விரோதியைப்போக்கப் புக்கது இன்றோ. (வென்றி யித்யாதி) ஆரேனும் கையிலே கொடுக்கிலும் வெற்றியைப் பண்ணிக் கொடுக்கக்கடவதாய், எதிரிக ளளவல்லாதபடியான பெருமையை யு டைத்தாயிருக்கிற மழுவை, அழகுக்குத் தரிப்பாரைப்போலே தரித் து, முன்பொருநாள் பூமியில் ராஜாக்களை இருபத்தோருபடிகால் வாரி யறுத்துப் பொகட்டு, ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கின விது பிறர்க்கு உபகரித்தா யாகையன்றிக்கே உன்பேறென்னு மிடம், வடிவில் புக றிலே தோற்றும்படி யிருக்கிறவனே! (க) “वज्रं प्रसूयमानं - विष्णु वरः प्रमुमोदहम्” என்கிறபடியே. அப்போது அதுசெய்தமை யுண்டு, உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (நின்னித்யாதி) உன்னுடைய, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமாய் அவற்றால் வந்த த்வரியை யுடைத்தான திருவடிகளிலே, நான் என்னுடைய எவ்ருபா னுருபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணுவதொரு ப்ரகாரம் என பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணும்.

அஞ்சு பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௩-தி, ௧-பா, வென்றி.

(மன்றிலித்யாதி) அவ்வூரில் பதார்த்தங்க ளடங்கலும் பரார்த்த மாயாபத்திருப்பது. தனக்காயிருக்குமதன்றி பிறர்க்காயிருக்கையே தனக்குப் பேறாயிருக்கை, மன்றுகளிலே செநியப்பூத்துப் பழங் களையுடைத்தான மாமரங்களிலேபோய்ப்புக்கு அதிலுண்டான பரிம ளத்தை வாவித மாக்கிக்கொண்டு, மல்லிகை மௌவல் என்கிற இவற் றின் புஷ்பங்களை அலர்த்தி அவற்றிலுண்டான பரிமளத்தைத் தன் னுடம்பிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு, தென்றலானது மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு வந்துலாவுகிற திருவெள்ளறை நின்றானே! அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு அபிமதவித்திக்கு நின்றநிலையில்நின்றும் போக வேண்டாதபடி யன்றோ இருக்கிறது. சைத்ய ஸௌரப்ய ஸௌகந் த்ய மார்த்தவங்களை யுடைத்தாயிதே காற்றிருப்பது.

(க) [ஸ்ரீஹ்ருஷ்யஃ- பத்மகே ஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:] துராலான அம்சத்தைக் கழித்து பூத்தன்னிலும் ஸம்ஸர்க்கத்துக்கு மேற் பட ஆழவழியுமதன்றிக்கே யிருக்கை. [ஹ்ருஷ்யஃ- வ்ருக்ஷாந்தர விநிஸ்ஸ்ருத:] வெய்யிற்படப் பொறுத செல்வாலே சோலைக் குள்ளிட்டாய்த்து ஸ்வழிபோந்தது. (உ) [குன்றாடுபொழில் துழைந் து] சந்தரகிரியிலே போய்ப்புக்கு, [கொடியிடையார் முலையணங் கறுவினவிடத்திலே முகங்காட்டி. [மன்றாடு தென்றலுலா] அதுகை புருந்த காவத்தாலே வெளிநிலத்திலே புறப்பட்டு உலாவாநின்றதாய் தது. சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிற ராய்த்து. ... (க)

அநு.—முதற்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) “மாமமுவேந்தி” என்றும் “மூவெமுகால்” என்றும் விசேஷித்து விரோதி நிரஸந்தை இப்போதரு ளிச்செய்ததுக்குத் தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பூமிக்கித்யாதி). மன்ன ரைக்கொன்றது முன்னாயிருக்க, “முன்” என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (நீதானித்யாதி). வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஆரே ளுமித்யாதி). “தேவ” என்றத்தாலே - கார்ஜிமத்தை தோற்ற வருளிச் செய்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அப்போதித்யாதி).

(பதார்த்தங்களடங்கலும்) என்றது - பொழிலில் மரங்களோடு, கொ டிகளோடு, அவற்றைத் தழுவிவரும் தென்றலோடு வாசியற எல்லாப்பதா ர்த்தங்களுமென்கை. மௌவல்-மூல்லை. கமழ்தருன்னலாயிருக்க, “வரு” என்றதுக்குத் தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரிலுள்ளார்க் கித்யாதி).

(ச) ரா-கிஷ்ட-ச-எக.

(உ) பெரி-திரு-ச-அ-க.

† (பா) இழிந்துபோந்தது.

பெரியதிருமொழி, நு.ப, ந.தி, உ.பா, வசையில். அநி

காற்று எவ்வாகாரத்தால் அபிமதமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சைத்யே த்யாதி).

இது அபிமதமென்று கொண்டாடினாருண்டோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (பத்மேத்யாதி). “பத்ம - ஸம்ஸருஷ்டஃ” என்னுதே * கேஸர பதப்ரயோகத்தாலும், அதிலும் “ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஃ” என்னுதே * ஸம்ஸர்க்க மாத்ரம் சொன்னத்தாலும் - பாஹ்யதள ஸம்பந்தமின்றிக்கே கேஸரங்க ளிலும் உள்ளில் தூள்படியும்படி, ஸம்பந்தியாதே வந்ததென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (தூராவீத்யாதி). தூரால் - ருஜீஷம். அஸாரமென்ற படி, (செவ்வாலே) செவ்வத்தாலே. “எனக் கருள்புரியே” என்று கைங் கர்யத்தைப் பார்த்திக்கிற இவ்வாழ்வாருக்கு ஒரு நாயிகாதகையின்றிக்கே யிருக்க, காழகர்க்கு அபிமதமான தென்றலின்பபுகளைச் சொல்லுவானெ ன்னென்ன; பெரியாழ்வார் திருப்பதிக்கு அதிசயமாக வர்ணித்தாப்போ லே இவரு மருளிச்செய்தாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (குன்று டித்யாதி). (கறுவினவிடத்திலே) என்றதுக்கு-காற்று முலையிப்புக, அத்தா லே முலைகளுக்கு நாயிகாந்தராவயவவிசேஷ ஸம்ஸரேஷ மிதுக்குண்டாய் த்தென்று கறுவுதல் வருமென்னும் விவக்ஷையாலே அருளிச்செய்தாரென் று கருத்து.† காற்றை, ஒரு முலையைக்கிட்ட, வேறொருமுலைக்குக் கறுவுதல் வர, அது தீரப்பெற்றவாறே உலாவிற்றென்று சொல்லுகை சேருமோ டுவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேதநேத்யாதி). (க)

மூ.—வசையில்நான்மறைகெடுத்தவம்மலரயற்கருளிமுன்பரிமுகமாய் இசைகொள்வேதனாடென்றிவைபயந்தவனையெனக்கருள்புரியே உயர்கொள்மாதவிப்போ தொடுலாவிய பாருதம் வீதியின்வாய்த் திசையெல்லாம்மமுட்பொழில்சூழ்திருவெள்ளறைநின்றனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உயர்கொள்	ஆகாசத்தில் ஓங்கி வ	சூழ்	சூழப்பட்ட.
	ளராடின்ற [லே		திருவெள்ளறை நின்றனே!
மாதவி	குருக்கத்தி மரங்களி	வசைஇல்	குற்றமற்றதான
போதொடு	அவை பூக்கும் காலங்	நால் மறை	நாலு வேதங்களையும்
	களிலே(அணைந்து)	கெடுத்த	போக்கடித்துக் கொ
வீதியின்வாய்	வீதிகள்தோறும்		ண்டவனாய்
உலாவிய	ஸஞ்சரியாடின்ற	அம்மலர்	அந்தத் திருநாடிகம
மாருதம்	காற்றானது		லத்திலே இருக்கிற
திசையெல்	திக்குக்களெங்கும்	அயற்கு	ப்ரஹ்மாவின். விஷய
லாம்			த்தில்
கமழும்	பரிமளியாகிற்பதாய்	அருளி	க்ருபைபண்ணி
பொழில்	சோலைகளாலே	முன்	பூர்வகாலத்திலே

† இதுஸந்தித்தம்.

அரு அ பெரியதிருபொழி, ௫-ப, ௩-தி, ௨-பா, வசையில்.

பரிமுகமாய் ஹயக்ரீவனாய்க் கொண்டு [த்தான	பயந்தவனே உண்டாக்கிக் கொடுத்தவனே!
இசைகொள் நல்ல த்வரியை யுடை	எனக்கு என்விஷயத்தில்
வேதம் வேதங்களென்ன	அருள்புரி க்ருபபண்ணி யரு
நூல் சாஸ்த்ரங்களென்ன	ளாய். (௨)
என்று இவை என்கிற இவற்றை	

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) ஷீப்ரலம்பாதி தோஷ ஸம்பாவனையில்லாத நாலுவேதத்தைக்கொடுத்து, (க) “ஹ்ருயக் ஸ்ரீயக் ஸ்ரீயக்” - தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்” என்று - “முன்பு போலே இவற்றையுண்டாக்கு” என்றுவிட, அவனும், வேதத்தை அஸ்வரர்கள் கையிலே பறிகொடுத்து (உ) “ஸீரமம் பரமஞ் சக்ஷுர் வேதா மே பரமம் தநம்” என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய் நின்றுகூப்பிட; அவன்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி. (அம்மலரயற்கருளி) அவன் தன்னதிகாரத்தில் குலையாதே நின்றாய்த்து அபேக்ஷித்தது. (முன்பரிமுகமாய்) “ஓராசார்யாநுவர்த்தநம் பண்ணிக்கேட்கவென்றால் இவனிறுயர்க்கும்” என்று தன்னைத் தாழ்விட்டு ஹயக்ரீவனாய் நின்றாய்த்து உபதேசித்தது. ஸாரதியாய் நின்று உபதேசித்தாப்போலே யாய்த்து. (இசை கொள்) நல்லராதத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வேதம், இதிலுமாஸாதிகள், இவற்றையுண்டாக்கினவனே! என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும். நூலென்று - சாஸ்த்ரங்களைச் சொல்லவாமாம். அன்றிக்கே, அல்லாத இதிலுமாஸபுராணங்களைச் சொல்லிற்றானபோது, (ங) “ஹ்ருயக் ஸ்ரீயக் ஸ்ரீயக் - தத்ஸர்வம் வைஹரேஸ்தநு” என்கையாலே - அவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு நின்று தான் சொல்லுகையாலே அவன் சொன்னொன்னத்தட்டில்லை.

(உயர்கொள்மாதவி) ஆகாசாவகாசமிட மடையும்படி வளர்ந்த குருக்கத்தியிலே, காலங்களிலே. (வீதியின்வாய்) வீதியிலே. (உலா வியபாருதம்) ஸஞ்சரியாநின்றனள் காற்றானது திக்குக்கள்தோறும் சுமழாநிற்பதாய், பொழிலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (௨)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) ஷீப்ரசுராமனாய் விரோதிகளைக் கீழங்கொடுத்தவளவன்றிக்கே, அதிகாரிபுருஷனான அயனுக்குக் கண்கொடுத்துத்தாப்போலே வேதப்ரதாநம் பண்ணினவனல்லையோ, தத்ப்ர

(க) தை-நாரா-க-௩அ.

(௨.)

(ங) வி-பு-க-௨௨-௩அ.

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௩-தி, ௩-பா, வெய்யனாய். அநுக்

திபாத்யமான கைங்கர்யத்தை ஆசைப்பட்ட எனக்கு மத்தைத் தந்தருள வேணுமென்கிறுமென்று ஸங்கதி.

“அயற்கு” என்னுதே, “அம்மலர்” என்று விசேஷிக்கையாலே - தாய்கையில் குழந்தை என்றப்போலே, திருநாபி கமலத்தில் பிறந்தபோதையில் செவ்வியழியாத சைசவம் தோற்றுகையாலே, அவன் கெடுக்கும் போது முன்பவன் கையில் கொடுத்தாருண்டாக வேணுமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (விப்ரஸம்பேத்யாதி). “அயன்” என்றத்தாலே - லோக ஸஜாதிய ஜந்மராஹித்யம் விவக்ஷிதமாய், அப்படி யருளிச்செய்தது க்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). வேதம் போனவுடனே கொடுத்தவனைத் தேடித்தரச்சொல்லி ப்ரார்த்தித்தான் சிசுவைப்போலே என்று கருத்து. (சாஸ்த்ரங்களை) பகவச்சாஸ்த்ரங்களை. (அவர்களை) வ்யாஸாதிகளை.

“வீதியின்வாய்” என்னவேணுமோ, “திசையெல்லாம்” என்றால் போராடோ வென்ன; அதுக்காக, உயர்கொள் மாதவிப்போதோடு - வீதியின்வாய்-உலாவின மாருதம், அவ்வளவில் நில்லாதே, திக்குக்களெல்லாம் வ்யாபித்ததென் றருளிச்செய்கிறார் (ஆகாசேத்யாதி). ... (உ)

மூ.—வெய்யனாயுலகேழுடன் நலிந்தவனுடலக மிருபிளவாக
கையில் நீளுகிற்ப்படையது வாய்த்தவனே யெனக்கருள்புரியே
மையினார் தருவராலினம்பாய வண்டடத்திடைக்கமலங்சன்
தெய்வநாறுமொண்பொய்கைகள் சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்:	உரை.	பதம்.	உரை
மை ஆர்தரு	கறுப்புமிக்கிருந்துள்ள	உலகுஏழ்	ஸப்த லோகங்களையும்
வரால்	மதஸ்யங்களுடைய	உடன்	ஏககாலத்தில்
இனம்	திரளானது	நலிந்தவன்	உபத்ரவித்த ஹிரண்யனுடைய
வண்	ஸூந்தரமான	உடல்	சரீரத்திலே யுள்ள
தடத்துஇடை	தடாகங்களிலே	அகம்	உள்ப்ரதேசமும்
பாய	துள்ளிவிழாநிற்க,	இருபிளவா	இரண்டு கூறும்படி
கமலங்கள்	(அங்குள்ள) தாமரைப் பூக்கள் (அலர்ந்து)	கையில்	திருக்கைகளிலே
தெய்வம்	ஸ்வாக்யமாக	நீள்	நீண்டிருக்கிற
நாளும்	பரிமளியாகின்ற	உகர்	நகங்களையே
நண்	ஸூந்தரமான	அது	அப்படிப்பட்ட.
பொய்கைகள்	தடாகங்களாலே	படை	ஆயுதமாக
சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே!		வாய்த்தவனே பெற்றவனே!	
வெய்யனாய்	அதிக்குரனுக்கொண்டு	எனக்கருள்புரி.	(க)

அகம் பெரியதிருமொழி, இ-ப, ந-தி, ச-பா, வாம்பரி.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வெய்யனாயித்யாதி) மிக்க க்ரௌர்ய ந்தையுடையனாய் ஸகலலோகங்களை யு மொருகாலே நலிந்த ஹிரண்ய னுடைய சரீரமானது இரண்டு கூறும்படியாக, திருவாழியைக்கொண்டு கார்யம் செய்யப்பெறுதபடி அவன் வரம் பெற்றிருக்கையாலே திரு வுகிரே ஆயுதமாகக்கொண்டு வ்யாபரித்தவனே! (எனக்கருள்புரியே) என்னுடைய விரோதியைப்போக்கி என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி யருளவேணும்.

(மைபித்யாதி) கறுப்பு மிக்கிருந்துள்ள வராலினமுண்டு, இவற் றினுடைய திரளானவை பூக்களைக் கிழித்துக்கொண்டு அழகிய தடா கங்களிலேபாய, அக்கமலங்கள் மணம் நாறாநின்றன பொய்கைகள் சூழ்ந்த திருவெள்ளறை நின்றானே. (ந)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வெய்யனாயித்யாதி) ப்ரஹ்மாவக் கபேகஸித மான வேதப்ரதாநம் பண்ணுகைக்கு பரிமுகமா யிரண்டு வடிவுகொண்ட வளவன்றிக்கே, ஒரு சிறுக்கனுக்காக விரோதி கழிக்கவேண்டி அரிமுகமா யிரண்டுவடிவு கொண்டு நகாக்ரத்தாலே விரோதியைக் கழித்தவனல்லே யோ வென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

உடலில், அகம் - அந்தஃப்ரதேசமுங்கூட, இருபினவாக, கையில் நீண்ட உகிராகிற அப்படிப்பட்ட படை, வாய்த்தவனே- பல(ஃ)வத்தாம் படி பெற்றவனே என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்ய மருளி ச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி).

“இன்” - சாரியைச்சொல்லாய், “மையார்தரு” என்றதுக்கர்த்தம் (கறுப்பித்யாதி). வரால் - மத்ஸ்யம். “தெய்வம்” என்றது - நிவ்யமென் றாய், ஸ்லாக்யமான நானுகையைச் சொல்லுமென்கிறார் (மணம் நாறாநின் னுள்ள) என்று. (ந)

மூ.—வாம்பரியுகமன்னர்தமுயிர் செகவைவர்கட் கரசளித்த காம்பினார் திருவேங்கடப் பெருப்ப நின் காதலையருனெனக்கு மாம்பொழில்தளிர் கோதியுமடக்குயில்வாயது துவர்ப்பெய்த தீம்பலங்கனி தேனதுதுகர் திருவெள்ளறை நின்றானே. (ஐ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
மாம்பொழில்	மாந்தோட்டங்களி	மடம்	பவ்யதையை யுடைத்
	லே		தான
தளிர்	அவற்றின் தளிக்களை	குயில்	குயில்களானவை
கோதிய	கொந்தாசினதுள்ள	வாயது	தமது வாய்களிலே

காவர்ப்பு	துவர்ப்பென்னும் ரஸ	செக	அழியும்படியாகவும்
எய்த	தந்தை	செய்து	
எய்த	அடைய (அந்த ரஸத்	ஐவர்கட்கு	பஞ்சபாண்டவர்க
	தை மாற்றுகைக்		ளுக்கு
	காக)	அரசு	ராஜ்யத்தை [னும்,
தி	மதரமான	அளித்த	க்ருபை பண்ணினவ
பலங்கனி	பலாப்பழத்திலுள்ள	காம்பு ஆர்	மூங்கில்கள் நிறைந்த
தேனது	மதுவை	திருவேங்கடப்	திருவேங்கட மென்
துகர்	பாநம் பண்ணுகின்ற	பொருப்ப	னும் திருமலை யி
	திருவெள்ளை நின்றனே! [ன்ற		லெழுந்தருளி யிரு
வாம்	மேல்விழுந்து வராநி		க்குமவனே!
பரி	குதிரைகள்	நின்காதலை	உன்விஷயமான பரம
உக	நகிக்கும்படியாகவும்		பக்தியை
மன்னர்தம்	ராஜாக்களுடைய	எனக்கு	எனக்கு
உயிர்	ப்ராணன்களான	அருள்	க்ருபைபண்ணியருள
	வை		வேணும். (ச)

வயா.—நாலாம்பாட்டு. (வாம்பரி)தாவிவராரின்றுள்ள குதிரைகள் உக்கிப்போம்படியாக, அவற்றை மேற்கொண்டு தோற்றின ராஜாக்கள் முடியும்படி, பாண்டவர்களுக்கு முடியைக்கொடுத்த. பரிகரத்தை யுடையவர்கள் தங்கனையழியச்செய்து, பாண்டவர்கள் பக்கலிலே ஓரத்தைப்பண்ணின. (காம்பினார்) மூங்கில்மிக்கிருந்துள்ள திருவேங்கடமாகிற மலையையுடையவனே! (நின்காதலையருளெனக்கு) தேவர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியான பரமபக்தியை எனக்குப் பண்ணியருளவேணும்.

(மாம்பொழில்) மாம்பொழிலிலேபோய்ப்புக்கு அதிலுண்டான தளிரைச் செருக்காலே தன்வாயாலே கோதின, மடக்குயிலானது - பெண்குயிலானது. (வாயது துவர்ப்பெய்த) “அத்தை ரனர்தரத்தை யிட்டு மாற்றவேணும்” என்று, இனிய பலாப்பழத்திலே சென்று அதிலுண்டான தேனை புஜியாநின்றனாள். ... (க)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வாமித்யாதி) பக்தாக்கேஸரரான ஸ்ரீபரஜ்ஜலாதாழ்வானுக்காக நரலிம்ஹமாயுதவின வளவன்றியே, ராஜ்யார்த்திகளாயிருப்பாரிடத்திலும் பகஷ்பதித்து *ஆதியஞ்சோதி யருவுகொண்டே தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணியருளி, அவ்வளவன்றிக்கே, திருஷ்டார்த்திகளுக்கு இஷ்டங்களைக் கொடுக்கவேணுமென்று ஸ்ரீவேங்கடாசலத்தில

அ.சு.உ. பெரியதிருமொழி, இ-ப, ந-தி, இ-பா, மானவேல்.

நின்று உதவினவனல்லையோ, எவ்ருபாது ரூபமான கைங்கர்யோப்போ
கியானப்ரீதியைத் தந்தருள வேணுமென்கிறாரென்று வந்ததி.

(அழியச்செய்து) என்ற வந்ததரம், அதில்லாத என்று கூட்டுவது. (ச)

மூ.—மானவேலொண்கண் மடவரல்மண்மகளமுங்க முந்நீர்ப்பரப்பில்
ஏனமாயினின்றிருநில மிடந்தவனே யெனக்கருள்புரியே
கானமாமுல்லைகழைக்கரும்பேறி வெண்முறுவல்செய்தலர்கின்ற
தேனின்வாய்மலர் முருகுக்கும் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கானம்	காட்டிலேயுள்ள	கண்	கண்களை யுடையளந
மா	பெரிய [து		ய்
முல்லை	முல்லைக் கொடியான	மடவரல்	கூமைமுதலிய ஆத்
கரும்பு	கரும்பினுடைய		ம கு ண ங் களை யு
கழை	துனியளவும்		டையளான
ஏறி	சென்று படர்ந்து	மண்மகள்	பூமிப்பிராட்டி—
வெண்	வெண்மையான	அமுங்க	ப்ரளயார்ணவத்தில்
முறுவல்	புன்சிரிப்பை		மூழ்கிக்கிடக்க [லே
செய்து	செய்வதுபோல்	அன்று	அந்த ப்ரளய காலத்தி
அலர்கின்ற	விகலியாகின்ற	முந்நீர்	அந்த ப்ரளயார்ணவத்
மலர்	(முல்லைப்) பூவானது		தினுடைய
தேனின்	வண்டுகளுடைய	பரப்பில்	மஹாஜலத்திலே
வாய்	வாயிலே	ஏனமாயி	ம ஹ ர வ ர ஹ மாய்க்
முருகு	தேனை		கொண்டு (இழிந்து)
உகுக்கும்	பெருக்காரின்ற	இருநிலம்	விசாலமான பூமியை
திருவெள்ளறை	நின்றானே!	இடந்தவனே	அண்டபித்தியில் நின்
மானம்	பரப்பையுடைத்தான		றும் குத்தி எடுத்த
வேல்	வேலாயுதம் போன்ற		வனே!
	தாய்	எனக்கு	அர்த்தியான எனக்கு
ஒள்	ஸந்தரமான	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய் (இ)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானவேலித்யாதி) இலையகன்றவேல்
போலேயாய் தர்சநீயமாயிருக்கிற திருக்கண்களையுடையளாய், ~~கூமை~~
துடக்கமான ஆத்மகுணங்களால் மிக்கிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, தன்
விபூதிமுகத்தாலே புக்கமுந்த. (முந்நீர்ப்பரப்பில்) ப்ரளயத்திலே யக
ப்பட நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருயாத வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்
து, அண்டபித்தியிலே யொட்டினபூமியை இடந்தெடுத்துக்கொண்

பெரியதிருமொழி, இ.ப.ந.தி, 4-பா, பொங்கு. அகந

டேறினவனே! (எனக்கருள்புரியே) அர்த்திக்கவும் மாட்டாதபூமியை
ரகித்த உனக்கு, அர்த்தித்த என்னுடைய ரகணம் பண்ணுகை
பெரியபணியோ?

(கானாமுல்லை) நெய்தல், மருதம், குறிஞ்சி, பாலே, முல்லை
என்கிற நிலங்களெல்லாம் தன்னிலே கலந்தாய்த்திருப்பது. ஊரைய
ணைந்த வயலருகுண்டான காட்டில் பெரியமுல்லையானது, கரும்பின்
துனியளவும் மூடப்படர்ந்து, ஏறின ஓக்கத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்
தாலே ஸ்மிதம்பண்ணினுப்போலே அலருகிற மலரானது, தன்னிலே
மதுபாநார்த்தமாகப்படிந்த வண்டினுடைய வாயிலே தேனை ஒழுக்கா
நின்றுள்ள. (இ)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானவேலித்தாதி) (க) “एतन्मया
सृष्टं ससृष्टृजन्तुनाम् - तद्वेलात्तया सृष्टिर्वासात्तया नमोऽस्तु
र्यज्ञात्तन्म” என்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்காகத் தான் இஷ்டத்தைக் கொ
டுத்த வளவன்றிக் கே, பூமி அர்த்தியாதே யிருக்க ஆபத்தையே செப்பே
டாக்கி உதவினவனல்லையோ, எனக்கு மருளவேணுமென்கிறாரென்று ஸங்
கதி.

காட்டிலிருக்கிற முல்லைக்கும் வயலிலிருக்கும் கரும்புக்கும் என்ன
சேர்த்தியுண்டென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நெய்தலித்தாதி). “மருகு”
என்றதி னார்த்தம் (தேனை) என்றது. உருக்கை - கொடுக்கையாய், பலி
தம் (ஒழுக்காநின்றுள்ள) என்றது. (இ)

பூ.—

பொங்குநீண்முடியமரர்கள் தொழுதெழுமுதினைக்கொடுத்தளிப்பான்
அங்கோராமையதாகியவாதி நின்னடிமையையருளெனக்கு
தங்குபேடையோடேயு மதுகரம் தையலார் குழலணைவான்
திங்கள்தோய் சென்னிமாடம் சென்றணைதிருவெள்ளறைநின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தங்கு	பூவிலே தங்கியிருக்கிற	குழல்	கேசபாசங்களை
பேடையோ	பெண் வண்டோடு	அணைவான்	கிட்டி (அங்கே மறை
டு.	[த		ந்திருக்கைக்காக)
ஊடிய	ப்ரணயகலஹம்செய்	திங்கள்	சந்த்ரமண்டலத்திலே
மதுகரம்	வண்டானது,	தோய்	படிந்திருக்கிற
தையலார்	ஸ்தர்களுடைய	சென்னி	சிகரங்களைபுடைய

(க) பார-

அ ௬௪ பெரியதிருமொழி, து.ப, நடதி, சு.பா, பொங்கு.

மாடம்	க்ருஹங்களை	அமுதினை	அம்ருதத்தை
சென்று	கிட்டி	கொடுத்து	கொடுத்து
அனை	சேராகின்ற	அளிப்பான்	ரக்ஷிக்கைக்காக
திருவெள்ளறை நின்றானே!	[ய்	ஓர்	அத்விதியமாய் [ன
பொங்கு	அபி(ஃ)வ்ருத்த(ஃ)ரா	அது	அப்படி பலிஷ்ட்டமா
நீள்	சிரகாலஸ்த்தாயி	ஆமையாகிய	கூர் மாவதாரத்தை
	யான [ரான		ப்பரிக்கரஹித்த
முடி	கிரீடங்களை யுடைய	ஆதி	காரணபூதனே!
அமரர்கள்	இந்த்ராதி தேவர்கள்	சின்	உன்விஷயமான
தொழுது	(தன்னை) ஆஸ்ரயிக்	அடிமையை	கைங்கர்யத்தை
	கைக்காக	எனக்கு	எனக்கு
எழ	உத்யோகிக்க[ருக்கு]	அருள்	தந்தருளவேணும்.
அங்கு	அக்காலத்திலே(அவர்க		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பொங்குநீண்முடியித்யாதி) விஸ்த்ருதராய், நிலைநின்ற முடியையுடையராயிருக்கிற தேவர்கள், திருவடிகளிலே விழுந்து உஜ்ஜீவிப்பதாக மனோரதிக்க; அவர்களுக்கு அஸுரர்களால் வந்த வினையைப்போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக, மந்தரத்தைத் தரிக்கவல்ல ஆமையின்வேஷத்தைப் பரிக்கரஹித்து அவர்களைரக்ஷித்து, அவர்ஸ்ருக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே!(நின்னடிமையையருளெனக்கு)எனக்கு, தேவர்திருவடிகளிலுண்டான அடிமையைத் தந்து என்ஸத்தையைத் தந்தருளவேணும்.

(தங்கு) பூவிலே தங்கின பேடையோடே, அத்தை இத்தைச்சொல்லி ஊடினவண்டானது, “இதுக்குத் தெரியாததோரிடந்தேடி மறையவேணும்” என்று, அதுக்காக ஸ்த்ரீகருடைய குழுவிலே மறையக்கோலி, சந்தரபதத்தளவும் செல்ல ஒங்கின சிகரத்தையுடைத்தான மாடங்களிலே சென்றணையா நிற்குமாய்த்து. (க)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-பூயிப்பிராட்டிக்கு விபூதியாகையாலே தான் பூதர (ஃ)தர) னானென்றார்; ப்ரயோஜநார்தர பரக்காக பூதர(ஃ)தர)த்தைத் தரித்து அமுதளித்தானென்று, வராஹாவதாரத்துக்கு முன்னாகச் சொல்லப்பட்ட கூர்மாவதாரத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அம்ருதரூப பலத்துக்குத் தொழுதெழுகை ஸாத்நமாக வேண்டுகையாலே, தொழுகைக்கு, எழ - உத்யோகிக்க என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (மனோரதிக்க) என்று, (மந்தரத்தைத் தரிக்கவல்ல) என்றது-“அது” என்றதின்ர்த்தம். (என்ஸத்தையைத் தந்தருளவேணும்) என்றது-*.ஆதிபதஸமபிவ்யாஹார லப்யார்த்தம்.

பெரியதிருமொழி, நு.ப.ந-தி, எ.பா, ஆறினோடு. அகநு

(அத்தை இத்தைச் சொல்லி) என்றது - “நானொரு பூவில்லின்று மொரு பூவில் போக வொருப்பட்டால் (க) ‘‘புருஷன் கலங்கிவிட - அக்ர தஸ்தே கமிஷ்யாமி’’ என்று புறப்பட்டாதே யிருந்த உனக்கு, பூவில் கால்தம் கிறீறே? என்னிலு முனக்குத் தேனிணிதாய்த்தோ” என்றப்போலே சொல்லுகை. (சு)

மூ.—ஆறினோடொருநான்குடை நெடுமுடியரக்கன் மன்சிரமெல்லாம் வேறுவேறுக வில்லது வளைத்தவனே யெனக்கருள்புரியே மாறில் சோதிய மரதகப்பாசடைத் தாமரைமலர் வார்ந்த தேறல் மாந்திவண்டின் னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாறுதில்	ஒப்பில்லாத	ஆறினோடு	ஆறுதலையோடு
சோதிய	தேஜஸ்ஸை யுடைய	ஒருநான்கு உ	ஒருநாலு தலையோடு
	னவாய்	டை	டையனாய்
மரதகம்	மரதக மணிபோன்ற	நெடு	திர்க்கமான [னா
பாச	பசுமை வர்ணத்தை	முடி	கிரீடங்களை யுடைய
	யுடைத்தான	அரக்கன்தன்	ராவண ஸுரனு
ஜடை	இலையோடு யுடைய		டைய
தாமரை	தாமரைகளினுடைய	சிரமெல்லாம்	எல்லாத்தலையோடும்
மலர்	புஷ்பங்களில் நின்றும்	வேறுவேறுக	வெவ்வேறுக (அறுந்
வார்ந்த	பெருகாசின்		துவிழும்படியாக)
தேறல்	தேனை	அது	அப்படிப்பட்ட
மாந்தி	பாறம்பண்ணி	வில்	ததுஸ்ஸை
வண்டு	வண்டுகளானவை	வளைத்தவனே	வளைத்தசக்ரவர்த்தித்
இன்	ஸ்ராவ்யமான		திருமகனே!
இசை	காந்தங்களை	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
முரல்	பாடாநின்றதுள்ள	அருள்புரி	கருபைபண்ணாய். (எ)

திருவெள்ளறை நின்றானே!

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆறினோடியாதி) பத்துத்தலையையுடைய ராவணனுடைய தலைபத்தையும் சிந்நம் பிந்நமாய்ப் போம்படிபாக வில்லை வளைத்தவனே! என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணிப் பருளவேணும்.

(மாறினோடியாதி) ஒப்பில்லாத புகரையுடைய வாய் மரதகம்போலே யிருந்துள்ள பச்சையிலையையுடைத்தான தாமரைமலரில் நின்றும் மொழுகா நின்றதுள்ள தேனைப்பருகி வண்டுகளானவை இனிய விசையைப் பாடாநின்றதுள்ள... .. (ஏ)

(க) ரா-அயோ-உ.எ-சு.

அகசு பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௩-தி, அ-பா, முன்.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆறித்தயாதி) தேவர்களுக்கு அமுதாட்டின படி சொன்னார் - கீழ்; அவர்களுக்குக் குடியிருப் பரிதாம்படி தலைபத்துப் படைத்தாலும் மிகுந்த ராவணனை வென்று, அவர்களை ரக்ஷித்த குணத்தை யதுவந்திக்கொ ரென்று ஸங்கதி.

“வார்த்த” என்றினுர்த்தம் (ஒழுக்காரின் றுள்ள) என்றது. “மாந்தி” என்றினுர்த்தம் (பருகி) என்றது. (எ)

மூ.—முன்னிவ்வேழுலகுணர்வின்றி யிருள்மிகவும்பர்கள் தொழுதேத் அன்னமாகியன்றமுறை பயந்தவனே யெனக்கருள்புரியே [தமன்னு கேதகை சூதக மென்றிவை வனத்திடைசரும்பினங்கள் தென்னவென்றுவண்டின் னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	மாறாதேபூத்திருக்கிற	முன்	முற்காலத்திலே
கேதகை	தாழைகளென்ன	இவ்வேழுல	இந்த ஸப்தலோகங்க
சூதகம்	மாமரங்களென்ன	கு	றும்
என்று இவை	என்கிற இவற்றையு	உணர்வுஇன்	ஜ்ஞாந சூர்யமாய்
	டைத்தான	றி	[க்கிடக்க
வனத்துஇடை	சோலைகளின் நடுவே	இருள்மிக	அந்தகாரம் மேலிட்டு
சரும்பு	சரும்பு என்னும் வ	உம்பர்கள்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்க
	ண்டுகளுடைய	தொழுது	(உன்னை) ஆஸ்ரயி
இனங்கள்	கூட்டங்களானவை		த்து [நிற்க,
தென்ன என்	தென்ன தென்ன	ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ண
று	என்று பாடாநிற்க,	அன்று	அக்காலத்திலே
	(அதைக்கேட்டு)	அன்னமாடி	ஹம்ஸரூபியாய்க்கொ
வண்டு	வண்டுகளானவை		ண்டு [தை
இன் இசை	(அப்பாட்டில் பரிப	அருமறை	தூர்லபமான வேதத்
	க்வமாய்) போக்ய	பயந்தவனே	உண்டாக்கிக் கொடுத்
	மான காரத்தை		தவனே!
முரல்	பாடாசின்ற	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
திருவெள்ளறை நின்றனே!		அருள்புரி	க்ருபைபண்ணு. (அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (முன்னிவ்வேழுலகித்தயாதி) பண்டு இந்த லோகங்களேழும் வெளிச்செறிப்பினறியே இருளானது மிகப் ப்ரஹ்மாதிகள் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அஸ்ரர்களுடே கலந்து உருமாய்ந்துபோன வேதத்தைப் பிரிக்கைக்குட் லாக, நீரையும் பாலையும் பிரிக்கவல்ல அன்னத்தின்வடிவைக்கொண்டு, தன்னைப்பெறிலும் பெற வரிதான, தன்படிகளை யடங்கலும் பேசவற்

பெரியதிருமொழி, இ-ப, ந-தி, கூ-பா, ஆங்கு. அகௌ

றாயிருக்கிற வேதத்தை யுண்டாக்கினவனே! என் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும்.

மாறாத பூக்களையுடைத்தான தாழை தேமா என்கிற இவற்றாலே நெருங்கின சோலையினுள்ளே, சுரும்புகளானவை மதுபாநம்பண்ணி, உள்ளப் புக்க த்ரவ்யம் இருந்த விடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே “தென்ன, தென்ன” என்று ஆளத்திவைக்க, வண்டுகளானவை அதில் முறுகினபாட்டைப் பாடா நிற்குமாய்த்து. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) ஊண் கொடுத்தும் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தும் ரக்ஷித்த வளவன்றிக்கே, தேவர்களை ஓது வித்தவனும் நீயே யல்லையோ, எனக் கருளவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இரண்டாம்பாட்டில் “பரிமுகமாய் வேதப்ரதாநம் பண்ணினான்” என்றதற்கும், இங்கே “அன்னமாய் வேதப்ரதாநம் பண்ணினான்” என்றதற்கும் தோற்றுகிற விரோதத்தை, கல்பபேதேந கூடுமென்று பரிஹாரம் பண்ணிக்கொள்ளுதல்; அன்றிக்கே, இரண்டும் வித்யாப்ரதங்களான அவதாரங்களாகையாலே தர்மையக்யத்தைப் பற்ற ஒன்று செய்தவை மற்றையதற்கும் சொல்லலாமென்றதல் கண்டுகொள்வது.

மு. (முறுகினபாட்டை) பரி பக்வமான பாட்டை. (அ)

அமு.—ஆங்குமாவலிவேள்வியிலிரந்து சென்றகலிட முழுதினையும்

பாங்கினாற்கொண்ட பரமநிற்பணிந்தெழுவே நெனக்கருள்புரியே

ஒங்குபிண்டியின் செம்மலரேறி வண்டுழி தர மாவேறித்

திங்குயில்மீழற்றும் படப்பைத் திருவெள்ளறை நின்றானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒங்கு	உயர்ந்து வளராசின்	மீழற்றும்	அவ்யக்தமதுரமாகக்
	ற [டைய		கூவாசின்ற
பிண்டியின்	அசோக மரத்தினு	படப்பை	கொழித் தோட்டங்க
செம்மலர்	சிவந்த புஷ்பங்கள்		ளை யுடைத்தான
	மேலே		திருவெள்ளறை நின்றானே!
வண்டு	வண்டுகளானவை	மாவலி	மஹாபலியினுடைய
ஏறி	ஏறி [தைக்கண்டு)	வேள்வியில்	யாகத்திலே [லே
உழிதர	ஸஞ்சரியாசிற்க (அ	ஆங்கு	அந்த மஹாஸபையி
தீன்	ம துரமான ஸ்வரத்	சென்று	போய்
	தை யுடைய	இரந்து	யாசித்து
குயில்	குயில்களானவை	அகல்	பரந்த
மா-ஏத்	மாமரங்கள் மேலேறி		
	கின்று		

அ.அ. பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௩-தி, கூ-பா, ஆங்கு.

இடம் முழுதி பூமி யெல்லாவற்றை	கொண்ட	தாநம்வாங்கி ஸ்வாதீந
னையும் யும்		மாக்கிக்கொண்ட
பாங்கினால் செவ்வையினிலே (அ	பரம	ஸர்வாதிகனே!
ந்த மஹாபலியினு	நின்	உன்னை
டைய இடமாக	பணிந்து	பணியவேணுமென்று
எண்ணி)	எழுவேன்	உத்தேயாகித் திருக்கிற
	எனக்கு அருள்புரி.	(க)

வ்யா—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆங்குமாவலி யித்யாதி) மஹாபலி யினுடைய பஜ்ஞவாடமான அவ்விடத்தில் தன்னை இரப்பாளனுக்கிக் கொண்டுசென்று, பூமிப்பரப்பையடங்கலும் அவனதாகக்கொண்ட ஸர்வாதிகனே! ராவணதிகனைப் போலே தலையையறுத்துப் பொ சுட்டு வாங்கிக்கொள்ளலா யிருக்கச்செய்தே ஒளதார்யத்துக்குச்சமைந் திருந்தபடியாலே, தன்னை இரப்பாளனுக்கி அவனதாகக்கொண்டா னாய்த்து. (நிற்பணிந்தெழுவே நெனக்கருள்புரியே) இந்த்ரனுடைய ஆஸ்ரயணத்தோபாதி போராதோ என்னுடைய ஆஸ்ரயணம்.

(ஒங்கித்யாதி) ஆகாசாவகாசம் வெளியடையும்படி வளர்ந்த அசோகமானது சிவக்கப்பூத்துக்கிடக்க, “இதிலே மதுபாநம் பண்ண வாம்” என்று அதுக்காக வண்டிகள் ஸஞ்சரிக்க, அத்தைக்கண்ட குயில் களானவை “நெருப்பு” என்று அருகுசெல்ல அஞ்சி நின்ற மாவிலே ஏறி, இவை நெருப்பிலே அகப்பட்டனவாகக் கொண்டு அரக்கநரஸ மான பேச்சாலே “படுகுலை கிடிகோள்” என்றாப்போலே கூப்பிட்டா நின்றதாய்த்து. இதில் வாஸமும் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே, பய மும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கு மாய்த்து. (க)

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆங்கித்யாதி) அமரர்களை யமுதாட்டிக் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்து வேதாத்யயரத்தைப் பண்ணுவித்த வள வன்றியே, அவர்களுக்காகத் தானிரந்திட்டான் என்று ஸ்ரீ வாமநாவதார தத்தை அதுஸந்திக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

“ஆங்கு” என்றதாக்கு — ஒரு தேச விசேஷமும், அவ்விடத்திலே மா வலிவேள்வியும்,†(அருகேயொருப்ரதேசமுமாகத்)தோன்றுகையால் அது க்கு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, “மாவலி வேள்வியில் - ஆங்கு” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மஹாபலி யித்யாதி). இரப் போது, (அவ்விடத்தில்) என்றத்தால் - மஹா ஸதஸ்ஸென்று தோன்றுகை யாலே, அப்படிப்பட்ட ஸதஸ்ஸி விரந்தத்தாலே ஆஸ்ரித வாத்தஸல்யம் தோன்றுகை ப்ரயோஜநமாகவுமாம். அன்றிக்கே, இரப்பும் கார்யகரமாக

† குண்டலித மநர்விதம்.

வொட்டாத சக்ராதிக ளிருந்தவிடமென்றதல் ப்ரயோஜனம் கொள்ளலா
மென்று திருவுள்ளம். அவனுடையபாங்கினுலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்
ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவனதாகவித்யாதி). இத்தால்-
அவன் “என்னது” என்று அபிமாநித்திருந்தத்தை அப்படியே தானு
மெண்ணிக் கையேற்றபடி சொல்லிற்றாய்த்து. பரஸ்வத்தைத் “தன்னது”
என்றிருந்தால் தலையறுக்க வொண்ணாதோ, பிச்சையெடுக்கவேணுமோ
வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராவணாதி யித்யாதி). “கொடுக்கவேணும்”
என்று இச்சை யுண்டாகையாலே பிச்சை யெடுத்தானென்று கருத்து.

படப்பை - கொழுத்தோட்டம். (௯)

மு.—மஞ்சலா மணி மாடங்கள் சூழ் திருவெள்ளறை யதன்மேய
அஞ்சனம் புரையும் திருவுருவனை யாதியை யமுதத்தை
நஞ்சலாவிய வேல்வலவன் கலிகன்றி சொல்லையிரண்டும்
ராஞ்சலின்றி நின்றேத்தவல்லா ரிமையோர்க்கரசாவர்களே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்ச	மேகமண்டலத் தள வும்	அமுதத்தை	போக்ய பூதனுமான ஸ்ரீவேஸ்வரன் வி
உலா	சென்று ஓங்கியிருக் கிற	ஷயமாக,	
மணி	ரத்நங்களிழைத்த	நஞ்சுஉலாவிய விஷம்போலே	திரி
மாடங்கள்	க்ருஹங்களினாலே	யாபின்றுள்ள	
சூழ்	சூழப்பட்ட	வேல்வலவன் வேலை ஆளுமவரான	
திருவெள்ள	திருவெள்ளறை என்	கலிகன்றி ஆழ்வார்	
றையதன்	னும் அந்தத் திவ்ய	சொல் அருளிச்செய்த	
	தேசத்திலே	ஐயிரண்டும் இந்தப் பத்துப்பாட்	
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணு கிறவனாய்	டுக்களையும்	
அஞ்சனம் பு	அஞ்ஜநத்தோ டொத்	எஞ்சலின்றி குறைவின்றி	
ரையும்	த	கின்று ஒருபடிப் பட்டுகின்று	
திரு	ஸூந்தரமான	ஏத்தவல்லார், ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்	
உருவனை	வடிவை யுடையனாய்	தருந்தவர்கள்	
ஆதியை	ஜகத்காரண பூதனாய்	இமையோர்க் நித்யஸூரிகளுக்கு	
		கு	
		அரசாவர்கள் ராஜாக்கள் போலே	
		ஆதரணியராவர்கள்.	

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செ
ல்ல வோங்கியிருப்பதாய் மணிமயமான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட

அ.எ.௦ பெரியதிருமொழி, ஸூ-ப, ச-தி, க-பா, உந்திமேல்.

திருவெள்ளறையதன், மேய - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, (அஞ்சன மித்யாதி) அஸந்நிஹிதனே யாகிலும் விட வொண்ணாதாய்த்து வடிவ முகு; அழகில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணாதாய்த்து ப்ராப்தி; ப்ராப்தியில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணாதாய்த்து போக்யதை. (நஞ்சித்யாதி) த்ருஷ்டி விஷம்போலே யிருக்கிற வேலையுடைய ஆழ்வாரரு ளிச்செய்த இப்பத்தையும் ஒன்றும்விடாதே ஏத்த வல்லவர்களை, நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனைவிட்டு இவர்களை ஆதரியா நிற் பர்கள். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) (போக்யதை) என்றது-மற் றை ஸர்வப்ரகாரத்தாலு முள்ள போக்யதை. “எஞ்சலின்றி” என்றதி னார்த்தம் (ஒன்றும் விடாதே) என்றது. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி
உந்திமேல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—“நின்குரைகழல் தொழுவதோர்வகை யெனக்கருள்புரி யே” என்றார்-கிழிற்றிருமொழியிலே; “அருள்புரியே” என்று நீரிங்ங னே இழுவாளாய் ப்ராப்திதிக்கிறதென், நாமுமக்கொன்று முபகரித்தி லோமோ, உபகரிக்கவன்றோ நாம் கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதராய்த் து” என்று இங்ஙனே ஸந்நிஹிதனானபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; அத்தை யதுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய் *இனித்தான் அறிவுடையாட ற்கலும் ப்ராப்யபுத்தி பண்ணி விடாதே வர்த்தித்திற தேசமென்று அது தன்னைப்பேசி இனியராகிறார். (*)

அரு.—உந்திமேலின் ப்ரவேசம்.—“அருள்புரியே” என்று ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால் சொன்னவிடத்திலும் வாய்திறவாதே

பெரியதிருமொழி, இ-ப, ச-தி, க-பா, உந்திமேல். அளக

யிருக்கவும், இவர் “இன்னமொரு தேசத்திலே யாகிலும் முகங்கொடுப்ப
ன்” என்னும் நசையாலே யிருக்குமளவில், அரங்கத்தம்மான் அப்படியே
சி(-வி)த்த ஸமாதாரம் பண்ண, ஸமாஹிதரானுரென்று ஸங்கதி யருளிச்
செய்கிறார் (கிங்குரைகழலித்யாதி) (உபகரித்திலோமோ) என்ற வநந்த
ரம் “அப்படியே மேலும்” என்று சேஷம். * (இனித்தான்) ஸ்ருஷ்டராயது
பவிக்கு மிடத்திலே. (*)

மூ.—உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தானுலகுண்டவ

னெந்தைபெம்மா னிமையோர்கள் தாதைக்கிடமென்பரால்

சந்தினோடு மணியும் கொழிக்கும் புனல் காவிரி

அந்திபோலும் நிறத்தார் வயல்குழ் தென்னாங்கமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சந்தினோடு	சந்தர்க்கட்டைகளோ டு கூட	உந்திமேல்	(தன்னுடைய) திருநா பியிலே மரவை
மணியும்	ரத்நங்களையும்	நான்முகனை	சதுர்முகனுள் ப்ரஹ்
கொழிக்கும்	தள்ளிக்கொண்டு வா ராரின்ற	படைத்தான்	ஸ்ருஷ்டித்தவனும்
புனல்	ஜலத்தையுடைய	உலகு	(ப்ரளயகாலத்திலே) லோகங்களை
காவிரி	திருக்காவேரி நதியி னாலும்,	உண்டவன்	அமுதுசெய்து தன் வயிற்றிலே வைத் தவனும்
அந்திபோலும்	ஸந்த்யாகாலம் போ ன்ற	எந்தை	என்னுடைய தகப்ப ன் முதலானபெரி யோர்களுக்கு
நிறம்	வர்ணத்தினால்	பெம்மான்	ஸ்வாமியானவனும்
ஆர்	பூர்ணமான	இமையோர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வயல்	கழனிகளாலும்	கள்	
குழ்	குழப்பட்ட	தாதைக்கு	நாதனுடையவனுமான ஸ்ரீவேஸ்வரனுக்கு
தென்	ஸந்தரமான	இடம் என்பர்	வாஸஸ்த்தாரம் என் றுசொல்லுவார்கள்.
அரங்கம்	திருவரங்கமென்னும் திவ்ய தேசமான து,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தான்)
ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக்கவ்வுருளுள்ளதடங்கலும் தானே கைதொட்டாக்
கி, பின்னை “இவ்வுருண்டான கார்யவர்க்கத்தை இவன்வழியா
லே யுண்டாக்கவேணும்” என்று தன்னுடைய திரு நாபீசமலத்திலே
சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவன். (உலகுண்டவன்) அப்படி கார்யங்

அ.எ. பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௪-தி, உ-பா, வையமுண்டு.

கொள்ளுமவர்களைப் பரளயங்கொண்டவாறே பூமியை யெடுத்து வயிற்
றிலேவைத்து நோக்கினவன், (எந்தை பெம்மான்) ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய்
ஆபத்ஸகனுமாயிருக்கிற விருப்பைக்காட்டி என் குலத்துக்கு நாதனு
னவன். (இமையோரித்யாதி) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்ய
ஸூரிகளுக்கு நாதனவன் வர்த்திக்கிறதேச மென்னுநிற்பர்கள், (க)
“அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொளோ” என்று
சொல்லும் நித்யஸூரிகளும் இவ்விடத்தை விரும்பி, இங்கே படுகாடு
கிடப்பர்களாய்த்து.

(சந்தித்யாதி) சந்தநத்தோடே கூட மணிகளையும் கொழித்தெற
டா நின்னுள்ள புனலையுடைத்தான காவேரி; அந்தியுண்டு - ஸந்த்யை,
அதுபோலே யிருண்ட நிறத்தையுடைத்தான வயல்; இவற்றாலே சூ
ழப்பட்ட தென்னரங்கமே. (உ) “கருநெற் சூழ் கண்ணமங்கை” என்
னுமாயோலே - கருவடைந்த பயிராகையாலே எங்குமொக்க இருண்டு
தோற்றுமாய்த்து. ஸந்த்யை சிவந்தன்றோ விருப்பது என்னும் நிர்
ப்பந்தமுண்டாகில், துனி நெல் பழுத்த வயலாலே சூழப்பட்ட என்
றுகிறது. (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (உந்தியித்யாதி) (ங) “सर्वरायसिद्धिर्नाम -
सर्वरायसिद्धिर्नाम” என்கிறபடியே - தமக்குக் கரண களேபரப்ரதா
நம் பண்ணினது தமக்குபகாரமாகத் தோற்றுவிக்க, இப்படி உபகரித்த
வன்றானே ஆட்கொள்ளானோ என்று ஸ்ருஷ்டராய், அவன் கரணகளே
ப்ரப்ரதாநம் பண்ணுகைக்குப் பட்டபாடெல்லா மதுஸந்திக்கிறாரென்று
தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக் கித்யாதி). எந்தைகளுக்
குப் பெம்மான் என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி). தம்
மைக்கொண்டு மேல் கைங்கர்யம் கொள்ளுவ நென்கைக்கு ஸூசகம் -
“இமையோர்கள்” என்ற தென்று விவக்ஷித்துத், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கி
றார் (அடியார்களித்யாதி). அவர்களைக் கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளு
மாயோலே, ருசியுடைய தம்மையும் கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுவரெ
ன்று ஸ்ருஷ்டரானோ ரென்கை. (க)

மூ.—வையமுண்டாவிலே மேவுமாயன் மணி நீண்முழப்
பைகொள் நாகத் தணையான் பயிலுமிடமென்பரால்
தைய நல்லார் குழல் மாலையும் மற்றவர் தடமுலைச்
செய்ய சாந்தும் கலந்திழி புனல்சூழ் தென்னரங்கமே. (உ)

(க) தி-வாய்-உ-ந-க-௦ (உ) ௪௦-௬-௧, (ங) விஷ்ணுதத்வம்.

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௪-தி, உ-பா, வையமுண்டு. அஎந்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	ஸாத்விகாசாரமுடைய	உண்டு	(ப்ரளயகாலத்திலே)
தையலார்	ஸ்தீர்களுடைய [ரான		அமுதுசெய்து
குழல்	கேசங்களிலே குட்டப்	ஆலிலே	ஆலந்தளிரிலே
மாலையும்	பூமாலையும், [பட்ட	மேலும்	பொருந்தி கண்வளர்
மற்று	அதுக்குமேலே		ந்தருளாகின்ற
அவர்	அந்தஸ்தீர்களுடைய	மாயன்	ஆஸ் சர்ய சக்தியுத்த
தடம்	விசாலமான		னாய்,
முலை	ஸ்தநங்களிலே பூசப்	மணி	ரத்தங்களிழைத்த
செய்ய	வெந்த [பட்ட	நீள்	தீர்க்கமான [னாய்
சாந்தும்	சந்தநமும் (ஆகிய இ	முடி	கிரீடத்தை யுடைய
	வற்றோடு)	பைகொள்	விசாலமான [கிற
கலந்து	சேர்ந்து (கலங்கி)	நாகம்	திருவநந்தாழ்வான
இழி	ப்ரவஹியாகின்ற	அணையான்	படுக்கையை யுடைய
புனல்	(காவேரி) ஜலத்தி		னுமான ஸர்வேஸ்
	னலே		வரன்
குழ்	சுற்றப்பட்ட	பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ண
	தென்னரங்கம்,		நின்ற
வையம்	பூமியை	இடம் என்பர்.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையமுண்டித்யாதி) ப்ரளயத்திலே பூமிப்பரப்படங்க எடுத்து வயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆஸ் சர்ய சக்தியுத்தன். (மணியித்யாதி) ஆதிராஜ்ய ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக் கீடான பரப்பையுடையனாய் யிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் விடாதே வர்த்திக்கிற தேசமென்று சொல்லாநிற்பார்கள்.

(தையல் நல்லாரித்யாதி) குழலிலே பூக்களை வைத்து முலைகளைக் குங்குமத்தாலே அலங்கரித்திருந்துள்ளவர்கள், படுக்கையைவிட்டுப் ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்தத்திலே ஸ்நானார்த்தமாக இழிவர்கள்; குழலில் மாலையும் குங்குமமுமாய்க் கலங்கி யோடாநிற்குமாய்த்து. ... (உ)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “உலகுண்டவன்” என்று சொன்ன உபகாரத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, “இமையோர்கள் தாளை” என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமான அநந்த சாயிதவத்தை அது ஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

தையலாரென்னுதே, “நல்லார்” என்கையாலே = (௧) “வெள்வரைப் பதன் முன்னம் துறைபடிந்து” என்கிறபடியே-ஸாத்விசு காலத்தில் துறை படிந்தமை நன்மையென்று விவசுதித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ராஹ்ம மு ஹூர்த்தத்திலே) என்று. மற்று-அதுவொழிய, அவர்களுடைய தடமுலைச் செய்ய சார்தும் என்று சப்தார்த்த முட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (குழலி லித்யாதி). (௨)

மூ.—பண்டிவ்வையமளப்பான் சென்று மாவலி கையில் நீர் கொண்ட வாழித் தடக்கைக் குறளணிமென்பரால் வண்டு பாடும் மது வார் புனல் வந்திழி காவிரி அண்ட நாளும் பொழில் சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே. . (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை	இவ்வையம்	இந்தபூமியை
பாடும்	பாடும்படியாக	அளப்பான்	அளந்து வசப்படுத்தி
மது	தேனானது		க் கொள்ளுகைக்
வார்	ஒழுகாரின்ற		காக
புனல்	ஜலமானது	சென்று	போய் [டைய
வந்து	வந்து	மாவலி	மஹாபலியினு
இழி	ப்ரவஹியாரின்ற	கையில்	கையில்நின்றும்
காவிரி	திருக்காவேரியினாலு	நீர்	நாரஜலத்தை
	ம்,	ஆழி	திருவாழியை ஏந்தத்
அண்டம்	ஆகாசமெங்கும்		தக்க
நாளும்	பரிமளியாரின்ற	தடம்	விசாலமான
பொழில்	சோலைகளாலும்	கை	ஸ்ரீஹஸ்த்தத்திலே
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு	கொண்ட	ஏந்தின
அழகு ஆர்	மிக அழகியதான	குறளன்	வாமரனுடைய
	தென்னரங்கம்,		இடம் என்பர். (௩)
பண்டு	பூர்வகாலத்தில்		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) மஹாபலியாலே அப ஹ்ருதமான பூமியை மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக அவனுடைய யஜ்ஞ வாடத்திலே சென்று, திருவாழியைப் பிடிக்கக்கடவ கையாலே நீரை ஏற்ற ஸ்ரீவாமரன் வர்த்திக்கிற தேசமென்னுறிந்பர்கள்.

(வண்டித்யாதி) ஜலத்திலுண்டான ரஸ்யதையாலே வண்டுகளா னவை மொய்த்துக்கிடக்குமாய்த்து, வண்டுகளானவை மதுபாந மத்த மாய்க்கொண்டு பாடுகைக்கிடான மதுவொழுகாரின்னுள்ள புனலானது

பெரியதிருமொழி, நு.ப, ச-தி, ச-பா, விளைத்த. அஎரு

வந்திழிகாவிரியாலும், அண்டாவகாசமடைய கந்தி^{*}(X^{டி})யாகின்றள்ள பொழிலாலும் சூழப்பட்டு தர்ஸநீயமான தென்னரங்கமே. அண்ட நாறு மென்று - நாவி கஸ்தூரி துடக்கமானவற்றைச் சொல்லவுமாம்.

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (பண்டித்யாதி). தமக்குக் கரணகளேபரப்ர தாரம் பண்ணியும் வழற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த உபகாரத்தையும் கீழ்ப் பாட்டுக்களி லருளிச்செய்து, “எந்தை பெம்மா” என்று சொல்லும்படி என்னைத் தனக்காக்கிக்கொண்டானென்னு முபகாரத்தை யதுஸந்தித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்ததயா வையங்கொண்டசெயலை அருளிச்செய்கிறாரெ ன்று ஸங்கதி.

“அண்டம்” என்றபதம் - ஆகாச வாசக மன்றிக்கே, புழுஞ்சூனை யின் பீஜவாசகமாய், அது உபலக்ஷணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கி ரார் (அண்டமித்யாதி). (ங)

மூ.—விளைத்த வெம்போர் விறல் வாளர்க்கன் நகர் பாழ்பட

வளைத்த வல் வில் தடக்கையவனுக் கிடமென்பரால்

துளைக் கை யானை மருப்புமகிலும் கொணர்ந்துந்தி முன்

துளைக்கும் செல்வப் புனல் காவிரிகுழ் தென்னரங்கமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளை	த்வாரத்தையுடைய	விறல்	பலிஷ்ட்டனுமாய்
கை	துதிக்கையை யுடைய	வாள்	வாளாயுதத்தை யுடைய
	தான		யனுமான
யானை	யானையிலுடைய	அரக்கன்	ராவணனுடைய
மருப்பும்	தந்தங்களையும் [யும்	நகர்	பட்டணமான லங்கை
அகிலும்	அகில் கட் டைகளே		யானது [க
கொணர்ந்து	அடித்துக்கொண்டு	பாழ்பட	அழிந்து போம்படியா
	வந்து	வளைத்த	வளைக்கப்பட்ட
முன்	முன்னே	வல்	த்ருடமான
உந்தி	தள்ளி [ஸ்வயத்தை	வில்	ததுஸஸை
செல்வம்	(லீலாரசுமாதிரி) ஐ	தடம்	விசாலமான
துளைக்கும்	அதுபவியாகின்ற	கை	கையிலேயுடையனான
புனல்	ஜலத்தையுடைய த்தான	அவனுக்கு	அந்தச் சக்ரவர்த்தித்
	காவிரிகுழ் தென்னரங்கம்,		திருமகனுக்கு
வெம்போர்	க்ரூரமான யுத்தத்தை	இடம் என்பர்.	(ச)
வளைத்த	செய்யுமவனாய்		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (விளைத்தவியாதி) வெம்போரை விளை ப்பானாய், பெருமிதிக்கனாய், அத்தாலே வழங்கு கட வர்த்திப்பானாய்,

அங்கு பெரியதிருமொழி, இ-ப, ச-தி, இ-பா, வம்புலாம்.

ஸாயுதனாயிருக்கிற ராகுஷணனுடைய நகரமானது (க) “சுரேஷ்ண - ஸம்சார ஸத்ருகியாகவேணும்” என்றபடியே - பாழ்பட்டுப் போம் படியாக வளைத்த பெருமிடுக்கையுடைத்தான வில்லையும், அதுக்காஸ்ர யமாகப் போரும்படியான கையையு முடைய சக்ரவர்த்தித் திரும கன் சாய்ந்தருளுகிற தேசமென்னு நிற்பர்கள். (உ) “செருவிலே யா க்கர் கோணைச்செற்ற நம் சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்” என்பர் களிறே.

(துளைக்கை) துளையையுடைத்தான கையையுடைய ஆனைக்கொ ம்பும் அகிலும் துடக்கமானவற்றைக் கொடுவந்து, “கொள்வாருண் டோ” என்று கொடுப்பாரைப்போலே தள்ளி, தன் செருக்காலே லீலாசல மதுபவியா நின்றுள்ள புனலையுடைத்தான, சக்ரவர்த்தித் திருமகன்படியுண்டாய்த்து காவேரிக்கும். ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (விளைத்தவியாதி) “எந்தை பெம்மான்” என் னும்படி என்னைத் தனக்காகக் கொள்ளுகையாலே ஸம்ஸார ஸமுத்ர மத் யகதமான (ங) *ஆக்கையின்வழி யுழலுகையைப் போக்கின உபகாரத் தையு மெண்ணி, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக இலங்கை யழித்தமையை யரு ளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ச) “சுரேஷ்ண விகாஷே நாராயணஸுங்கமே” - ஸஹபதர்யா வி சாலாஷ்யா நாராயண முபாகமத்” என்கிறபடியே -பெருமானுக்கு உபா ஸ்யரான பெரிய பெருமானை அவராகச் சொன்னாருண்டோ வென்ன வரு ளிச்செய்கிறார் (செருவிலே யித்யாதி).

“முன்-உந்தி” †வோர்த்து-ந்ருத்தம்பண்ணி யென்றாய் அருளிச்செய்கி (கொள்வாரித்யாதி). லீலாசலாதுபவத்திலே த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கி றார்(சக்ரவர்த்தியித்யாதி). ஓரம்பாலே இலங்கையழிக்க வல்லராயிருக்கச் செய்தேயும் செருக்காலே சர(சுர)பரம்பரையாலே விளையாடினப்போ லே, அலைகளை மேன்மேலுமெறிந்துகொண்டு விளையாடுகிற தென்று கருத்தி. ... (ச)

மூ.—வம்புலாம் கூந்தல் மண்டோதரி காதலன் வான்புக

அம்புதன்னால் முனிந்த வழகனிட மென்பரால்

உம்பர்கோனு முலகேழும் வந்தீண்டி வணங்கும் நற்

செம்பொனாரும் மதிள் சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே. (ரு)

(க) ரா-ஸு-உ-க-உ-க.

(உ) திருமா-கக.

(ங) தி-வாய்-ந-உ-க.

(ச) ரா-அயோ-ஈ-க.

† (பா) தீற்று.

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௪-தி, ௫-பா, வம்புலாம். அஎஎ

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர்	தேவதைகளுக்கு [ம்	வம்பு	பரிமளமானது
கோனும்	நாதனான ப்ரஹ்மாவு	உலாம்	உலாவாநின்ற [ளான
உலகு ஏழும்	ஸப்தலோகங்களும்	கூந்தல்	மயிர்முடியை யுடைய
வந்து	கிட்டி	மண்டோதரி	மண்டோதரிக்கு [ன்
சுண்டி	ஒன்றுகத்திரண்டு	காதலன்	வல்லபனான ராவண
வணங்கும்	ஆஸ்ரயிக்குமதாய்,	வான்	வீரஸ்வர்க்கத்தை [க
நல்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்,	புக	ப்ரவேசிக்கும் படியா
செம்பொன்	பசும்பொன்னோடு	அம்புதன்னால்	பாணத்தினாலே [ற]
ஆரும்	ஒத்திருக்கிற காந்தி	முனிந்த	சீறி (அவனைக்கொன்
	லைய யுடையதுமா	அழகன்	வீரஸ்ரீயை யுடைய
	ன [லே		ன சக்ரவர்த்தி
மதிள்	ப்ராகாரங் களினு		த் திருமகனுடைய
சூழ்ந்து	அழகுஆர் தென்னரங்கம்,	இடம் என்பர்.	(௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வம்புலாம்கூந்தல்) பிராட்டியோடே கூட சக்ரவர்த்தித்திருமகனதுபவிக்கத் தானும் மண்டோதரியோடே அதுபவிக்கையன்றிக்கே வழிகெடவதுபவிப்பதாகப்பாரித்த ராவணனாவன் சித்ரவதத்தாலே வீரஸ்வர்க்கத்தைப் ப்ராபிக்க, அவர்களைப்போலே வழிகெடவன்றிக்கே நேர்கொடு நேரே அம்பாலே அழியச்செய்த வீரஸ்ரீயால் குறைவற்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசமென்னா நிற்பர்கள். எதிரிகளும் (க) 'रैष्णवीयस्य विदुः सै - ரஞ்ஜனீயஸ்ய விக்காமை' என்னாநிற்பர்களிறே.

(உம்பரித்யாதி)தீதவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான ப்ரஹ்மாவும் அவனாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலுள்ளாரும் திரண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படியாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், உள்ளுச்சாய்ந்த வஸ்துவுக்கு அரணாகப் போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்டு தர்ஸனீயமான தென்னரங்கமே. (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வம்பித்யாதி) எந்தை பெம்மானாகையாலே (உ) “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்” என்று சொன்ன உபகாரத்தை அது ஸந்தித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக, (ங) “दक्षिणीयानसं पश्यन् नृपसिंहरिक् - தசேந்த்ரியாநநம் கோரம் யோ மநோ ரஜநீசரம்” என்று சொல்லத்தக்க ராவண நிரஸந்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கிதி.

அ.அ. பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ச-தி, கூ-பா, கலையுடுத்த.

ராவணனை இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்யுறார் (பிராட்டி யித்யாதி). (௫)

மூ.—கலை யுடுத்த வகலல்குல் வன் பேய்மகள் தாயென

முலை கொடுத்தா னாயி ருண்டவன் வாழுமிடமென்பரால்

குலையெடுத்த கதவிப் பொழிலூடும் வந்துந்தி முன்

அலையெடுக்கும் புனல்காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. ... (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எடுத்த	உயர வெடுக்கப்பட்ட	அகல்	விசாலமான
குலை	குலைகளையுடைத்தான	அல்குல்	நிதம்ப ப்ரதேசத்தை
கதவி	வாழைகளுடைய		யுடையளாய்
பொழில் ஊடும்	சோலைகளினுள்ளே	தாயென	தாயாவ ய சோ தை
வந்து	ப்ரவேசித்து (அம்ம ரங்களைப்பறித்துக் கொண்டு)	முலைகொடுத்தாள்	முலையைக் கொடுத்த வளுமாய், [ய்
முன்	முன்னே	வன்	க்ரூர ஸ்வபாவையுமா
உந்தி	தள்ளி	பேய்மகள்	பேய்ச்சியுமான பூத்
அலையெடுக்கும்	அலைவீசி யடியாடின்		னையினுடைய
புனல்	ஜலத்தையுடைத்தான காவிரிசூழ் தென்னரங்கம்;	உயிர்	ப்ராணனை
கலை	பட்டவஸ்தரத்தை	உண்டவன்	பகலித்த கண்ணன்
உடுத்த	அணிந்த	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணு கிற
		இடம்	என்பர். (கூ)

வ்யா.—ஆறம்பாட்டு. (கலையுடுத்தவகலல்குல்) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே அலங்கரித்துக்கொண்டு கலையை யுடுத்து அகன்ற நிதம்பப்ரதேசத்தை யுடைய. (வன்பேய்மகள்) யசோதைப்பிராட்டியி லிவளுக்கோரேற்றம் - வன்மையாய்த்து. (தாயித்யாதி) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே பரிவெல்லாம் தோற்ற ஓசுழக்காகத் தூக்கியெடுத்து. (முலைகொடுத்தாளுயிருண்டவன்) அவள்முலை கொடாவிடில் தரியாதாளாய் வந்தாப்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் அவளுயிரை முடித்தவன். இன்னு மிங்ஙனொத்த வி ரோதிகளைப் போக்குகைக்காக அணித்தாகவந்து வர்த்திக்கிற தேசமென்னொ நிற்பர்கள்.

(குலை) ஒங்கின குலைகளையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாழைச்சோலைக்குள்ளே வந்துபுகுந்து அவற்றையடையப் பறித்துக் கொடுப்போந்து

பெரியகிருமொழி, இ-ப, ச-தி, எ-பா, கஞ்சன். அஎசு

சுமை தள்ளுவாரைப்போலே தள்ளாநின்றள்ள புனலை யுடைத்
தான காவிரிகுழ் தென்னரங்கமே. க்ருஷ்ணன் விரோதிகளைப்போக்
குமாபோலே, நேரேநின்ற மரங்களைப் பறித்துக் கொடுவந்து பொக
டாநிற்குமாய்த்து. (க)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (கலை யித்யாதி) (க) * கள்ளத்தே நானும்தொ
டாய்த்தொண்டுகே கோலம்பூண்ட யாதொரு கள்ளமனமுண்டு, அத்தை
யும் தவிர்த்து, (உ) * மருவித்தொழும் மனமேதந்த உபகாரத்தை எண்
ணி, இதுக்கு நேரான த்ருஷ்டாந்தமாக பூதநா ரிரஸந்தை யருளிச்செய்
கிறுரென்று ஸங்கதி.

(ஓசுழக்காகத்தூக்கி) சற்றே தூக்கி. (சு)

மூ.—கஞ்சன்நெஞ்சம் கடுமல்லரும் சகடமும் காலினால்
துஞ்ச வென்ற சுடராழியான் வாழுமிடமென்பரால்
மஞ்ச சேர் மாளிகை நீடகிற்புகையும் மறையோர்
செஞ்சொல்வேள்விப் புகையும் கமழும் தென்னரங்கமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்ச	மேகமண்டலத்தை	கமழும்	பரிமளியாநின்ற
சேர்	(ஓங்கி) அளவியிருக்		தென்னரங்கம்,
	கிற [டாய்	கஞ்சன்	கம்ஸனுடைய
மாளிகை	க்ருஷ்ணர்களிலே யுண்	நெஞ்சம்	மநஸ்ஸும்
நீடு	ஓங்கிப்போகா நின்ற	கடு	க்ருரமான
அகில்புகையும் அகில் தூமமும்		மல்லரும்	சாணூராதிகளும்
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களா	சகடமும்	சகடாஸூரனும்
	லதுஷ்ட்டிக்கப் ப	துஞ்ச	அழியும்படியாக
	ட்டதாய்	காலினால்	திருவடிகளினாலே
செம் சொல்	அழகிய சொல்லான	வென்ற	(உதைத்து) ஜயித்தவ
	வேதத்திலே ப்ரதி		னாய்
	பாதிக்கப் பட்ட	சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
	தான	ஆழியான்	திருவாழியை யுடைய
வேள்வி	யாகத்திலேயுண்டான		வனுமான ஸர்வே
புகையும்	தூமமும்		ஸ்வரன்
		வாழும்	இடம் என் டர். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) கஞ்சனுடைய திண்
ணிய நெஞ்சம், அவன் நன் காரியத்தில் அவன் நன்னிலும் பரிவராகை

(க) திருமா.ஙச.

(உ) தி-வாய்-உ-ஏ-ஏ.

அ.அ.0 பெரியதிருமொழி, இ-ப, ச-தி, அ-பா, ஏனம்.

யாலே கடியராயிருக்கிறமல்லரும், கடுமைதோன்றாதபடி மறையநின்ற சகடமும். (காஷினால்) திருவாழியும் கையிலே யுண்டாயிருக்கச் செய்தே அதுகொண்டு வ்யாபரிக்கப் பற்றுமையாலே, (க) “திருக்காலாண்ட பெருமான்” என்கிறபடியே - திருவடிகளாலே யழியச்செய்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பார்கள். தலைமயிரைப்பிடித்துச் சீழே விழவிட்டு முதுகிலே திருவடிகளாலே பாய்ந்தும், மல்லவர்க்கத்தைத் தானே திருவடிகளாலே நெருக்கியும், முலைவரவு தாழ்த்து நீட்டின வ்யாஜத்தாலே உதைத்தும் திருவடிகளாலே யிறே நிரவித்தது.

(மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கின மாளிகைகளிலே அகில்களாலே ப்ரவர்த்திப்பித்த ஓங்கின புகையும், வேதவிஹிதமானபடியே அங்குத்தை ப்ராஹ்மணர் யாகாதிகளிலே யுண்டாக்கின ஹோமதூமமும், இவை தன்னிலே விரவிக்கொண்டு கமழாநின்றனவுள்ள தென்னாங்கமே (ஏ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) தம்முடைய ஸகலவிரோதி பாபங்களையும் போக்கினது தன் கால்வலத்தாலே என்றெண்ணி, இவ்வபகாரத்துக்கு மொரு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

கஞ்சனும் என்னவேண்டி யிருக்கவும் “நெஞ்சும்” என்று சொல்லுகை இவனுடைய நெஞ்சே அதிகஞ்ஞரமென்று தோற்றுகைக்கென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (திண்ணியநெஞ்சு) என்று. காலினால் பாய்ந்தது சகடத்தையன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தலையித்யாதி). (திருவடிகளாலே) என்ற வந்ததும், “கஞ்சனை” என்று கூட்டுவது.

(விரவி) பரவியென்கை. (ஏ)

மூ.—ஏன மீனாமையோடரியும் சிறு குறளுமாய்த்

தானுமாய தரணித் தலைவனிட மென்பரால்

வானும் மண்ணும் நிறையப் புகுந்தீண்டி வணங்கும் நல்

தேனும் பாலும் கலந்தன்னவர் சேர் தென்னாங்கமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானும்	பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும்	புகுந்து	வந்துப் ப்ரவேசித்து
		ஈண்டி	ஒன்றுகத்திரண்டு
மண்ணும்	பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும்	வணங்கும்	ஆபர் ரயியாநிற்க (அப்பொழுது)
நிறைய	ஸம்ஸூர்ணமாக	நல்	மதுரமான

(க) தி-வாய்-சு-க-ச.

தேனும்	தேனும்	சிறு	மிகவும் சிறியனான
''ாலும்	பாலும்	குறளும்	வாமநகைவும்
லந்தன்னவர்	ஒன்றாகச் சேர்ந்தாப்	ஆய்	அவதரித்தவனாய்,
	போலே ஏகரஸரா	தானும் ஆய	தானே பூர்ணாவதார
	யிருக்கிற பக்தஜந		மெடுத்தவனாய்க்
	ங்கள்	தரணி	பூமிக்கு [கொண்டு
சேர்	அடைந்திருக்கிற	தலைவன்	நிர்வாஹகனான சக்ர
	தென்னரங்கம்,		.வர்த்தித் திருமக
ஏனம்	மஹாவராஹமாகவும்		னாக அவதரித்தவ
மீன்	மதஸ்யரூபியாகவும்		னுமான ஸர்வேஸ்
அரியும்	நரஸிம்ஹமாகவும்	இடம் என்பர்.	வரனுக்கு

(அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து ரக்ஷகனானவன் அவ்வவதாரகாலங்களில் பிற்பாடர்க்கு மிழக்க வேண்டாதபடி வந்து ஸந்நிஹிதனான தேசம் கோயிலென்கிறார்.

(ஏனமித்யாதி) ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தை பெடுத்தாக்கொண்டேறுகைக்காக வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரமித்தும், அப்படிப்பட்ட ப்ரளயந்தன்னைத் தன் செலுனிலே யடக்கவற்றான மதஸ்யமாயும், மந்தரம் கீழ்விழாதபடி தரிக்கவல்ல ஆமையாயும், இப்படி பொருவடிவு கொண்டுவந்து உதவுகையன்றிக்கே, சேராத வடிவைச்சேர்த்துக் கொடுவந்து தோற்றின நரஸிம்ஹமாயும், நாட்டில் வாமநர்க ளடங்கலும் வளர்ந்தருளினவிடம் என்னும்படி குறள்வடிவைக் கொண்டும். (தானுமாய) (க) “முன்னு மிராமனாய்த்தானாய்ப் பின்னு மிராமனாய்” என்னக்கடவதிதே. அல்லாத விடங்கள் சக்த்யைக தேசம், அவன்றானே வந்தானென்னக் கடவதிதே ராமாவதாரத்தை. அப்படியே பூமிப்பரப்படங்கலுக்கும் நிர்வாஹகனான சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பர்கள்.

(வானுமித்யாதி) பரமபதத்தில் நித்யஸ-ஸூரிகளும் பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும் நிறையப்புகுந்து திரண்டு ஆஸ்ரயிக்க, நன்றான தேனும்பாலும் கலந்தாப்போலே யாய்த்து இங்குள்ளாரெல்லாரும் தங்கலே ஒருமிட்டு யினியராயிருக்கும்படி. விஜாதீயத்ரவ்யம் கலந்தாப்போலன்றியே, ஸஜாதீயம் கலந்தாப்போலே யாய்த்து. நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்கிற வாகிதெரியாதே ஒரு நீராய்ப்பரி

அ.அ.உ. பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௪-தி, கூ.பா, சேயன்.

மாறுகிற்பார்கள். தேசாந்தரங்களில் முன்பு கண்டறியாதார் வந்து போகப்புகால், “பிரிந்துபோகா நின்றோம்” என்று கண்ணும் கண்ணீருமாயிதே யிருப்பது. (அ)

அந்.—எட்டாம்பாட்டு. (ஏனயித்யாதி) கீழெல்லாம் தமக்கு பழுவிறோபகாரங்களைப் பண்ணினவன் பலபடிகளைக் கொண்டானென்றதுவு மொரு தமக்கு உபகாரமென் னீதென்றுதிக்கிறுரென்னும் ஸங்கதி தன்னை ஸஞ்சிப்பிக்கிரர் (அநேகேத்யாதி).

(தன்செலுவிலே) தன் கீழ்வயிற்றிலே. ப்ரளயஜலத்தைக் கீழ்வயிற்றிலே அடக்கி ப்ராணிகளைத் தன்மேலே வைத்தான் மதஸ்யாவதாரத்திலே யென்று கருத்து. “தாணித்தலைவன்” என்றால் போராதோ; “தானுமாய” என்று விசேஷண மிடவேணுமோவென்ன; அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்ட டமாய் ஸகல கல்யாணகுணங்களுக்கு மாகரமாயிருக்கு மிருப்பு ராமாவதாரத்தில் ஸ்ப்புடமாகையாலே விசேஷித்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவர்க்கிப்படி கருத்தென்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிரர் (முன்னு மித்யாதி). அப்பாட்டில் தானும் அல்லாதவவதாரத்தைப் பற்றத் தானுனதன்மை யருளிச்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிரர் (அல்லாத வித்யாதி) ராமாவதாரம் பூர்ணாவதார மாகையால் மற்றையவதாரங்களை சக்த்யாவேசமென்று சொல்லலாம்படி. யிருக்குமென்று கருத்து. இத்தால் - மற்றையவற்றுக்கு அபூர்த்தி சொல்லவந்ததில்லை; *நவவிந்தாந்யாயேந ராமாவதாரத்திலேற்றம் சொன்ன தித்தனை யென்றதாய்த்து.

தேனும்பாலும் கலந்தால் மாதூர்ய ரஸமொன்றுமே விஞ்சியிருக்குமா போலே ஏகரஸமாக விருந்தவர்களென்று ஒருயோஜனை யருளிச்செய்து, தேனும் தேனும் பாலும் பாலும் தன்னில் தான் கலந்தாப்போ விருந்தவர்களென்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிரர் (விஜாதீயேத்யாதி). ... (அ)

மூ.—சேயனென்றும் மிகப்பெரியன் நுண்ணோர்மையினாயனும்

மாயையை யாரு மறியாவகையானிடமென்பரால்

வேயின்முத்தும்மணியும் கொணர்ந்தார் புனல்களினி

ஆய பொன் மா மதிள் சூழ்ந் தழுகார் தென்னரங்கமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேயின்	மூங்கில்லின்று முதிர்	ஆர்	ஸம்ருத்தமான
முத்தும்	முத்துக்களையும்	புனல்	ஜலத்தையுடைய
மணியும்	ரத்தங்களையும்	காவிரி	திருக் காவேரியினாலு
கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து தன்	ஆய	தகுதியாய்
	ளா சின் றுள்ள	பொன்	பொன்போலே ஸ்ப்
			ருஷணியமாய்

பெரியதிருமொழி, ௫.ப, ௪-தி, ௧௦-பா, அல்லி. அ.அ.௩

மா	பெரிதுமான	இம்மாயையை இந்த ஆர்ச்சர்ய சக்
மதிள்	ப்ரகாரங்களிலும்	யாரும் எவராலும் [தியை
சூழ்ந்த அழகு	ஆர் தென்னரங்கம்,	என்றும் எக்காலத்திலும்
சேயன்	தூரஸ்த்தனயிருந்தும்	அறியா அறியக்கூடாத
மிகப்பெரிய	ஸர்வாதிகன யிருந்	வகையான் ப்ரகாரத்தை யுடைய
ன்	தும் [களிலும்	னான ஸர்வேஸ் வர
அண்	ஸ-லக்ஷ்ம பதார்த்தங்	னுடைய
நேர்மையி	உட்புக்கு அதிஸ-லக்ஷ்	
னைய	மமாயிருக்கையா	
	கிய	இடம் என்பர். (௧௧)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) தூரஸ்த்தனய ஸர்வேஸ்வரனாயிருக்கு மிருப்பு, ஸ-லக்ஷ்மத்வத்தி லதி ஸ-லக்ஷ்மமான பதார்த்தங்க ளெங்கும் புக்கு வ்யாபித்துந் தரித்துக் கொடுநிற்கையா கிற இந்த ஆர்ச்சர்ய சக்தியோகம், எத்தனையேனுமளவுடையராலு மொருநாளு மறியவொண்ணாதபடி யிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேச மென்பார்கள்.

(வேயித்யாதி) ஸஹ்யபர்வதத்தி லுண்டானவேய்க ளுதிர்ந்த துத்தும், அதிலுண்டான மணிகளையும் கொண்டுவிந்து †எறடாநின் றுள்ள மிக்க புனலையுடைத்தான காவிரி, உள்ளஞ்ச்சாய்ந்த வஸ்து வுக்கு அரணாகப் போரும்படியான ஸ்ப்ருஹணியமா யிருந்துள்ள மதிள்களாலே சூழப்பட்ட தர்ஸூயமான கோயில். ... (௧௨)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) சீழ் அவதாரங்களை யெல் லாம் ஸ்வார்த்தமாக அதுஸந்தித்தாப்போல வ்யாப்தியையும் ஸ்வார்த்த மாக வதுஸந்தித்து, தம்மைப்பிடிக்க வளைத்தானென்று அவ்வுபகாரத்தை யதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“என்றும்” என்றபதத்தை “ஆரும்” என்றவாந்தரம் அந்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாளும்) என்று.

“ஆய” என்றதினர்த்தம் (அரணாகப் போரும்படியான) என்றது. (௧௩)

மு.—அல்விமாதமரும் திருமார்வ னரங்கத்தைக்

கல்லின் மன்னுமதிள் மங்கையர் கோன்கலிகன்றிசொல்

நல்லிசை மாலைகள் நாலிரண்டு மிரண்டுமுடன்

வல்லவர் தாமுலகாண்டு பின்வானுலகாள்வரே.

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

† (பா) திரட்டாநின்றான்.

அ.அ.ச பெரியதிருப்பொழி, இ-ப, ச-தி, கஉ-பா, அல்லி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அல்லி	தாமரைப்பூவைப் பி றப்பிடமாக வுடை ய [பிராட்டியார்	சொல் நல்	அருளிச்செய்ததாய் அழகியதாய்
மாதர்	பெண்ணுன பெரிய	இசை	காந்ததோடுகூடின
அமரும்	பொருந்தி நிய்வாஸ ம் பண்ணுகின்ற	மாலைகள்	சப்த ஸந்தர்ப்ப அப மான
திரு	அழகிய	நால்இரண்டும் பத்துப் பாட்டுக்கண்	
மார்வன்	திருமார்பையுடைய னுன ஸர்வேஸ்வர ன் நிய்வாஸம் ப ண்ணுகிற	இரண்டும் யும் [தோடு உடன்	அர்த்தாது ஸந்தரத் வல்லவர்தாம் அப்யஸிக்குமவர்கள்,
அரங்கத்தை	திருவரங்கமென்னும் நிய்யதேச விஷய மாக, [டு	உலகு	பூலோகத்திலுள்ள திருவரங்க மென் னும் நிய்யதேசத் திலே (இருந்து)
கல்லில்	கல்லாலே கட்டப்பட்ட	ஆண்டு	பகவத்குணங்களை அ றுபலித்து,
மன்னு	த்ருடமாயிருக்கிற	பின்	இந்த சரீரம் கழிந்த வாரே
மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைய	வானுலகு	பரமபதத்தை
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ள	ஆள்வர்	ஆளக்கடவர்கள். (க)
கோன்	ஸ்வாமியான [ர்க்கு		
கலிகன்றி	ஆழ்வார்		

வியா, — பத்தாம்பாட்டு. அல்லிமாதாமரும் திருமார்வனரங்
கத்தை யாய்த்துக் கவிபாடிற்று. “இம்மார்வைவிட்டு, பழையதாம
ரைப் பூவிலே போயிருக்க வேண்டில் செய்வதென்?” என்று அஞ்
சும்படியான மார்வைப்படைத்தவன். (க) “அகலகில்லேன்” என்
றிறே வார்த்தை. (கல்லிலித்யாகி) அரணாகப் போரும்படியான மதி
ளாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையி லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்
வாரருளிச்செய்த, நன்றான இசையோடே கூடின தொடை நாலிர
ண்டு மிரண்டினையும். இதுலுண்டான ஆதரத்தாலே சேர்த்ததுபவிக்
கிறார். இவற்றை ஸாபிப்ராயமாக அப்யஸிக்க வல்லவர்கள், கோயி
லிலே யிருந்ததுபவித்து, பின்னை சரீர ஸமந்தரம் பரமபதம் தாங்
களிட்ட வழக்காகப் பெறுவார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெயர் பரியதிருமொழி, இ-ப, இ-தி, வெருவாதாள். அஅரு

அரு.—பத் தாம்பாட்டு. (அல்லியித்யாதி) “அல்லி” என்று - தாமரை
 மூய், அதில் “மாதரம்நும்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மரு
 ளிச்செய்கிறார் (இம்மார்வை யித்யாதி). கல்லாலே, மன்னு - த்ருடமாயி
 ருக்கிற வென்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (அரணித்யாதி). பத்து
 என்னுதே இப்படிப் பிரித்துச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்
 கிறார் (இதிலித்யாதி). *இத்தால் - இரண்டிரண்டாக வெருநாலும் தனி
 யே ஓரிரண்டுமாகப் பிரிக்கைக்கு, “உந்தி” “வையம்” என்கிற விரண்டும்,
 உலகுண்ட வடதளசாயி விஷயதயா ஒரு சேர்த்தியுடைத்தாய், “விளைத்த”
 “வம்பு” என்கிற விரண்டும் - ராமன் விஷயமாகையால் ஒரு கோவையுடை
 த்தாய், “கலை” “கஞ்சன்” என்றிரண்டும் - க்ருஷ்ண விஷயமாகையால்
 அதொரு நேருடைத்தாய், பரத்வ ப்ரதிபாதகமாய்க்கொண்டு அதுக்குறுப்
 பாண ஸ்ரியப்பதிவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற “சேயன்” “அல்லி” என்கிற
 பாட்டுக்கள் ஒரு சேர்வை; இப்படி நாலு த்விகத்தில் ஒருப்ரேரமும் திருக்
 குள்ள ன் விஷயம் ஒருபாட்டும் ஸகலாவதாரஸமுதாய விஷயமாக ஒரு பா
 ட்டுமாயிருக்கிற “பண்டு” “ஏனம்” என்கிற விரண்டில் தனித்தனியே ஒரு
 ப்ரீதியு முடையராய், இப்படி விசேஷித்தா ரென்றதாய்த்து. “உடன”
 என்றதுக்கு உக்தப்ரகாரமான சேர்த்தியில் கருத்துடன் என்றர்த்தம்
 விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாக) என்று. அரங்கத்தை ப்ரதி
 பாதிக்கிற திருமொழிக்கு *அரங்கன் திருமுற்றத்தடியாரோடிருக்கையை
 பல(ஸ்)மாகச் சொல்லவேண்டுகையாலே, “உலகாண்டு” என்றது -
 பூலோகத்தில் ஸ்ரீமம்மந்திரமான விடத்தி விருப்பைச் சொல்லுமென்று
 விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (கோயிலிலே யித்யாதி). (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அஞ்சாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

—o—o—o—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து அஞ்சாந் திருமொழி

வெருவாதாள் ப்ரவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா.—தண்ணீப்பேணுதே ரக்ஷிக்குமவன் ஸந்நிஹிதனுபிருக்க,
 அபேகை யுண்டாயிருக்க, அபிமதமான கைங்கர்யம் பெறுமையா
 லே தமக்குப்பிறந்த அவஸாதாதிசயத்தை, பகவத் விரஹத்தால்
 வந்த ஆற்றாமையோடே இருக்கிறு ளொரு பிராட்டி தசையை யது

அஅசு பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௫-தி, ௬-பா, வெருவாரீ.

ஸந்தித்து, “அவனை இவளோடே கூட்டமாட்டு கிறி^{உரை.}ச் செய்ததாய்
நோவுபடாதபடி பண்ணமாட்டுகிறிலேன், எத்ததைச்
என்று நோவுபடுகிறு ளொரு திருத்தாயார் பாசுரத்தாலே யருளிச்
செய்கிறார். (*)

அரு. — வெருவாதாளின் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் தமக்கு
பழம்ப்ரகாரமாக அவன் பண்ணின உபகாரங்களை அதுஸந்தித்தவர்
இதில் அவஸாதத்தாலே நோவுபடுகைக்கு ஸங்கதி யென்னென்ன; தாம்
பல திருப்பதிகளிலும் துழைந்தவிடத்திலும் நினைத்தபடி பரிமாற முகங்
கொடாதிருக்க; அவன் ஃஏனமீனாமையோ டரிகுறளாய் பலபடியுடைய
னாய் அபேகித்தா ரபேகித்தபடி செய்யுமவன் என்னபேகித்தம் செய்
யாமல் போனானென்று நோவுபட்டு பிராட்டி தசையை யடைந்து வாய்
வெருவுகிறு ரென்னும் ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (த ன் னை யி த்
யாதி). (*)

மூ.—

வெருவாதாள் வாய்வெருவி வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்றாளா-
மருவாளாவென்குடங்கால் வாணெடுங்கண்டியில் மறந்தாள்வண்டார்கொ-
ருவாளான்வானவர்தமுயிராளனெலிதிரைநீர்ப்பெளவம்கொண்ட [ண்ட
திருவாள நென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான் கிந்திக்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெருவாதாள் (என்மகள்) அச்சுமற்	துயில்	உறக்கத்தை	
றவளாய்க் கொ	மறந்தாள்	மறந்துவிட்டாள் (நித்	
ண்டு		ரை போகிறிலள்);	
வாய்வெருவி வாய்புலற்றினவளாய்	வண்டு	வண்டுகளினாலே	
வேங்கடமே திருவேங்கடமே என்	ஆர்	பூர்ணமான	
வேங்கடமே று பலகாலும் சொ	கொண்டல்	மேகம்போன்ற [ய்,	
என்கின்றாள் ல்லாநின்றாள்;	உரு ஆளன்	திருமேனி யுடையன	
ஆல் கஷ்டம்;	வானவர்தம்	நித்யஸ-லிரிகளுக்கு	
என்குடங்கால் என்மடியில்	உயிராளன்	ப்ரணாபூதைய்,	
மருவாள் பொருந்துகிறிலள்;	ஒலி	சப்தியாரிற்ற	
ஆல் கஷ்டம்; [ணமாய்	திரை	அலைகளினுடைய	
வாள் வாள்போலே தீகூழ்	நீர்	ஐலத்தையுடைத்தான	
நெடு பரப்பையுடைத்தான	பெளவம்	ஸமுத்ரத்திலே [ள	
கண் கண்களிலே	கொண்ட	பிறப்பை யுடையளா	

தெய்திருமொழி, இ-ப, இ-தி, சு-பா, வெருவாதாள். அஅஎ

அரு. — பத் பெரிய பிராட்டியார்	செய்தனகள்	செய்தவகைகளை
யிதழாய், அதித்	க்கு [வேஸ்வரன்	நான் நான்
வல்லபனுமான ஸர்	எங்கனம்	எப்படி.
என்மகளை	என்னுடைய பெண்	சிந்திக்கேன்
	பிள்ளையை	நினைப்பிடுவேன்? (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வெருவாதாளித்யாதி) பெருமானுடைய இங்குத்தை வாவாறே பிடித்து ஆற்றாமைக் குடலாம்படி காணும் பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயம். “திருப்பாணுழ்வார் (க) ‘அன்று நேர்ந்த ரிசாசரரை’ என்று - ராவணாவதமேதுடங்கிப் பெருமானே அடியொர்த்தினர், அது தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து கிடந்தது; (உ) ‘மந்தி பாய்’ என்று - பரமபதமே துடங்கி அடியொர்த்தினர், திருமலையிலே புகுந்துகிடந்தது; அங்கே பார்த்தவாறே நின்றபடியைக் கண்டார், இன்னமும் போக்கிலே ஒருப்பாடுதோற்றி யிருந்தது என்று அவ்விடமேதுடங்கி அடியொர்த்தினவாறே வடக்குத் திருவாசலாலே புகுந்து, படுக்கை இங்கேயாயிருந்தது’ என்று, பட்டர் *அமலனாதிபிரா னருளிச்செய்யாநிற்க நான் கேட்டேன்’ என்று பிள்ளை அருளிச் செய்தார். (வெருவாதாள்) அஞ்சாதாளென்றபடி; நெஞ்சில் களவு கலாமையாலே, தனக்கோடுகிறது சிலர்க்கு அஞ்சி மறைத்தல், சிலர்க்கு வெளியிடுதல் செய்யும் பருவமல்லாதவள். †அஞ்சவறியாதவ ளென்கை, நன்னால் மறைக்கலாவதெல்லாம் மறைத்தாள், மறைக்க முடியாமை. அவ்வளவேயோ, பரத்வத்தைவிட்டு, வ்யூஹத்தை விட்டு, விபவங்களைவிட்டு, உகந்தருளின தேசத்தையே வாய்வெருவி யிருக்கும்படியாய் விழுந்தது. ஒருகால் “திருமலை” என்ன, பிள்ளையும் உள்ளூப்புக வறிகிறிலள். (ங) * “காட்கரையேத்தும் அதனுட் கண்ணை” என்கிறிலள். (என்கின்றாளால்) அப்பேச்சு தனக்காகர்ஷக மாயிருக்கிறபடி. (ச) “நீதே மதுராம் வாணீம்” என்று வாய் வெருவுவானவனா யிருக்க, அத்தலை யித்தலை யாய்விட்டது. “லீதேதி மதுராம்வாணீம்” என்று சொல்லுகிறவர்தாம் *தீமதாம் (தீமதூஸ்) வராய், வார்த்தை தான் பிராட்டி விஷயமான பேச்சாய், பிரிவால் வந்த மிடற்றில் துவட்சியாலே சொல்லுகிறதா சால மதுரமாயிருக்குமிதே. “பட்டர் ‘அழகிய மணவாளப்

(க) அமல-உ., (உ) அமல-ங., (ங) தி-வாய்-க-ச-எ. (ச) ரா-ஸ-ந-ச-சச.
 † களவு-யௌவனம், ‡ (பா) அஞ்சிமறையாதவள்

அஅஅ பெரியதிருமொழி, இ.ப, இ.தி, சு.பா, வெருவாதாள்

பெருமாள்' என்னும் போதும், அநந்தாழ்வான் திருவேங்கடமுடையான்' என்னும் போதும், பா(ஞ)வபந்தமடையத் தோற்றி யிருக்கும்படி காண்!" என்று ஜீபர்.

மற்றொன்றை வாய்வெருவாள்; ஏதேனும் மளவிலும் முன்பு உன் மடியிலே வைத்து ஆற்றப்பார்க்கில் ஆறும், நீ அப்படி ஆஸ்வஸிப்பித்தாலோவென்ன; பண்டு மருவிப்போந்தவன் என்மடியிலிப்போது மருவுகிறிலன். அதுதான் செய்யாமையு மில்லை; இவளிசையாமையுமில்லை; அப்படி இவளால் செய்து தலைக்கட்டப் போகிறதில்லை. "தாய்மடி" என்று ட்மஹிச்சடித்து நெருப்பிலே யிருக்கப்போகாதிதே; தாய்மடியும் பொருந்தாதபடி ஆர்மடி இவளை இப்படிதுப்பரிக்கை பண்ணிவிட்டதோ! அறிகிறிலேன். என் மடியல்லது அறியாதவன் என்மடியில் பொருந்துகிறிலன். மடியிலிராளாகில் படுக்கையிலே வளர்த்தி உறங்குமாகில் பார்த்தாலோ வென்ன (வாணெடுங்குணித்யாதி) அது, முதலிலே பிடித்து வ்யூத்பத்தி பண்ணுவிக்கவேணும். (வாள்) ஓராளு மொருநோக்கும் நேராயிருக்கை. (நெடுங்கண்)-போக்தாவால் புஜித்துக் கரைகாண வெண்ணுதகண். பெரிய ஊர் குடி வாங்கினுப்போலே கண்ணில் பரப்பித்தனையும் நித்திரை குடிபோனபடி. ஆகையால், கண்ணில் பரப்பித்தனையும் தலைச்சுமையாய்த்து.

(க) "नैषधस्य" - நோபஜநம் ஸ்மரன்" என்னப்பண்ணினரைச் சொல்லுகிறதுமேல். (வண்டாரித்யாதி) வடிவழகாலும் சேஷ்டிதங்களாலுமாகவாய்த்து இப்படி பண்ணிற்று. அகவாயில் ஜலத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே மேகத்திலே வண்டுகள் படிந்திருக்குமென்றுமாம். (வண்டு) (உ) "செங்கட்கருமுகிலின் திருவுருப்போல் மலர்மேல் தொங்கிய வண்டினங்கள்" என்று வண்டை வடிவுக்குப் போலியாகச் சொல்லிற்றிதே. (வானவரித்யாதி) இவ்வடிவு தன்னை அரைக்கணம் கண்ணுக்கிலக்காதபடி மாறவைக்கில், ஒருநாடாக ஜீவியாதபடி பண்ணுமவன். (ஒலியித்யாதி) கடலைக்கடைந்து பிராட்டியை லபித்தவன், (என்னித்யாதி) அவளைப் பெறுகைக்குச் செய்தகித்தனையும் போருமாய்த்து இவளை நோவுபடுத்துகைக்குச் செய்ததும். (எவ்வன் மித்யாதி). இவள் தன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நேர்ந்து செய்ததை என்னாலே நினைக்கப்போமோ? அவனகப்படுத்த இவள் குமிழி

(க) சாந்தோ-அ-கஉ. (உ) நா-தி-க-நு.

1. மனிச்சடி. ந்து-முனறயாலே சலிணுகபண்ணி. சலிகை-செல்வாக்கு.

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௫-தி, ௧-பா, வெருவாதாள். அஅக

நீருண்ணுமித்தனை யொழிய, கரையிலே நிற்கிற வென்னால் “இன்ன
படி” என்று நினைக்கப்போமோ? (க)

அநு — முதற்பாட்டு. (வெருவாதாளித்யாதி) கீழே திருவரங்கத்தை
அதுபவித்தவராயும், மேலும் அரங்கத்தையே அதுபவிக்கையாலும், இத்
திருமொழி நிகமத்திலே - “திருவரங்கத் தம்மாணச் சீந்தைசெய்த” என்
நிருக்கையாலும், கோயிலையன்றோ வாய்வெருவ வேண்டுவது, திருமலை
பை வெருவகைக்குக் காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெருமா
ளுடைய வித்யாதி). (க) “வந்தேஸ்வராய விஜயநகரே நம: | நம: -
விதேசிகந்தவாகு லபத்தாய விபிஷணக்ருதேபுந: | தத்தாய” என்றன்றோ
வரவாறு, திருமலை வரவாறுவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருப்
பாணுழ்வாரித்யாதி). * அமலனாதிபிரானில் முதற்பாட்டில் - பரமபதத்தையு
ம் திருமலையையும் திருவரங்கமுமாக அதுபவித்த வந்தாரம், திருவுலக
ளந்தவனையும் காருத்தையு மதுபவித்தும், மூன்றாம்பாட்டில் - திருவேங்
கடத்தை யதுபவித்தும், இங்ஙனே அரியுருவையும் ஆலினிலையாலையும்
வெண்ணையுண்டவாயினையு மதுபவித்துப் போந்ததெல்லாம், (உ) “மற்
றென்றனைக் காணுவ” என்ற அதிமாத்ர ப்ராவணயத்துக்குச் சேர அடி
யூத்தினித்தனை யொழிய, இவர்க்கு அவற்றிலும் ப்ராதார்யேர ப்ரேம
மில்லையென்ன வேண்டுகையாலே, பட்டர் திருவாசற்களாலே புருந்தாக
அதுபவமுண்டாய்த்தென்று அருளிச்செய்தாராகையாலே, இவ்வாழ்வா
ரும், கீழ்த்திருமொழியில் - ஆலிலேமேவு மாயன் முதலாக ராமக்ருஷ்ணத்
யவ தாரங்களை எல்லாம் பெரியபெருமானாக அதுபவித்தபடி சொல்லுகை
யால், பாரிசேஷ்யாத் திருமலையை அடியொத்தன படியையும் சொல்ல
வேண்டுகையாலே அத்தை இப்பாட்டி லருளிச்செய்தாரென்று திருவுள்
ளம். “மந்திபாயென்று” என்றத்தை, “சின்றபடியைக்கண்டார்” என்
றத்தோ ட்ர்வயிப்பது அஞ்சாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (நெஞ்சி வித்யாதி). களவு கல்சாமையாவ தென்னென்ன வரு
ளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). † பால்யத்தாலே மறைக்கமாட்டாமை
யன்றிக்கே, அவஸ்த்தை முறுகி அத்தாலும் மறைக்கமாட்டாளென்கிறார்
(அஞ்ச வித்யாதி). எத்தனைதகை முறுகினாலும் தாய்க்கு ஒளிக்கவேண்
டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தன்னுலித்யாதி). (முடியாமை)
என்றவந்தாரம், வெருவுறென் என்று சேஷம். (அவ்வளவேயோ) என்

(க)-

(உ) அமல-க௦.

† தாய்க்கு மறைக்கையும் தோழிக்கு வெளியிடுகையும். பால்யத்தா
லே மறைக்கமாட்டாமை யன்றிக்கே அவஸ்த்தைமுறுகி அதினாலும் மறைக்
கமாட்டாளென்கிறார் (அஞ்சி மறையாதவ ளென்கை) என்று அரும்ப
தாந்தரம்; இதுக்கதுகுணமாக, “அஞ்சி மறையாதவன்” என்று சில வ் பா
க்யார ஸ்ரீகோசங்களில் பாட்டி காண்கிறது.

அகம் பெரியதிருமொழி, இ-ப, இ-தி, சு-பா, வெருவாதாள்.

தது- அவன் பேரைச்சொல்லி வாய்வெருவுகிற மாத்ரமேயோ என்றபடி. வீப்ஸாதாத்தபர்யம் (ஒரு காலித்யாதி). உன்னாப்புக - திருவேங்கடத்தான் பேர்சொல்ல. வெருவாகின்றான் என்று ஒரு சொல்லால் சொல்லாதே கிழே “வெருவி” என்றுவைத்து “என்கின்றான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அப்பேச்சித்யாதி); “ஆல்” என்று ஆஸ்சர்யமாய், அதின் தாத்பர்ய மென்னவுமாம். “என்கின்றான்” என்கிற வர்த்தமாத நிர்ந்தேசத் தாலே - பெண்பிள்ளைக்கு இதிலினிமை தோற்றுகையால், அதைத் திருத்தாயார் சொல்லுகிறானாக யோஜிக்கவுமாம். பெண்பிள்ளை பேச்சினி தானாப்போலே அழகிய மணவாளப்பிள்ளை பேச்சு யினிதாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்தேத்யாதி). அன்றிக்கே, ஆல் - விஷாதத் திலே அதின் தாத்பர்யமாகவுமாம். இடைவிடாம லதுவாற்றிக்கைக்கு போக்யதை குறைவற்றிருக்கு மென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்தந பூர்வகமாக வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறாரென்னவுமாம். “ஸ்தே” என்று இரண்டெழுத் துக் கூட்டினால் இதில் மாதூர்ய முண்டாகைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்தேத்யாதி). இப்பெண்பிள்ளை தனக்கினிமை தோற்றச் சொன்னாளென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் (பட்டரித் த்யாதி). அன்றிக்கே, பாவபந்தமுடையார் சொல் எல்லார்க்கும் போக்ய மாயிருக்கு மென்கைக்கு நியாமக மாகவுமாம்.

மேலுக்கவதாரிகை (மற்றொன்றை யித்யாதி). (வெருவான்) என்ற வநந்தரம், ஆகிலும் என்று சேஷம். இப்போது “மருவான்” என்றதுக்கு; முன்பு மருவத்தலுண்டாகவேண்டுமென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (பண் டித்யாதி). இப்போது மருவாமைக்கு ஹேது என்றடங்காலாகை பெ ண்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அதுதானித்யாதி). நான் தாயாராகை யாலே ஆஸ்வலிப்பியாதே உபேக்ஷித்தவருமன்று, பெண்ணாகையாலே அவள் வந்திராதே போனவருமன்று, மடியிலிருப்பு அவள்மடியிலிருப் புக்கு ஸ்மாரகமாய் பாதக (ஐஃ) மாகையாலே இருக்கமாட்டாதே போ னாளென்று கருத்து. “ஆல்” என்று விஷாதப்படுகைக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (தாயித்யாதி). தாய் மடியிலிருக்கப் போகாதிருப்பா னென் னென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். பிண்டிதார்த்தம் (என்மடி யித் த்யாதி). “நெடும்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய் கிறார் (பெரிய வித்யாதி)

வண்டோடொத்த உருவமென்று சப்தார் த்தமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (செங்கனித்யாதி). (சொல்லிற்றிறே) என்ற வநந்தரம், அப்படியாகவு மாம் என்று சேஷம். பெளவத்திலே பிறப்பைக்கொண்ட திருவாள் னென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கடலையித்யாதி). “நான் கித்திக் கேனே” எவ்கையாலே - அவனையு மிவனையும் வ்யாவர்த்திக்கிற தென்கி றார் (இவன் தன்னித்யாதி). (க)

மூ.—

கலையாளா வகலக்குல் கனவனையும் கையாளா வென்செய்கேன் நான்
விலையாளாவடியேனைவேண்டுதியோ வேண்டாயோவென்னும்தெய்ய
மலையாளன் வானவர்தம் தலையாளன் மராமரமேழெய்த வென்றிச்
சிலையாளனென்மகளைச் செய்தனக ளெவ்வனம் நான் சிந்திக்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அகல்	பார்த	[து]	என்னும்
அக்குல்	நிதம்பப்ர தேசமான		என்று சொல்லாசின்
கலை	வஸ்தரத்தை		றாள்;
ஆளா	தரிக்கிறதில்லை;	மெய்யம்	திருமெய்ய மென்றி
கனம்	ஸ்வரணமயமான	மலை ஆளன்	திருமலையைவாஸஸ்த்
வளையும்	வலயங்களுந் [பற்றி		தாநமாக உடைய
கை	(இவள்) கைகளைப்		லாய்
ஆளா	ஆளமாட்டுகிறதில்லை;	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
	(தங்குகிறதில்லை);	தலைஆளன்	ஸ்வாமியாய்க் கொ
நான்	நான்	[ன்?	ஏழ்
என்செய்கே	எத்தைச்செய்வே	மராமரம்	ஸால வ்ருகூங்களை
ன்	[ருந்தின என்னை	எய்த	பிளந்துவிட்டதும்
டியேனை	தாஸ்யத்திலே பொ	வென்றி	ஜயசேமமான
லையாளா	க்ரய விக்ரயார்ஹை	சிலை ஆளன்	பாணத்தை யுடையவ
	யாம்படி கொள்		லுமான சக்ரவர்
	ஐகக்கு		த்தித் திருமகன்
வேண்டுதி	இச்சிப்பாயோ?	என்மகளைச்	செய்தனகள் எவ்வனம்
யோ	[யோ?	நான்	சிந்திக்கேனே. (உ)
வேண்டாயோ	இச்சிக்கமாட்டா		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கலையாளாவகலக்குல்) அடியில்,
அகன்றிருக்கும் நிதம்பப்ரதேசமானது இப்போது விரஹக்ருசமா
கையாலே பரியட்டத்தை ஆளுகிறதில்லை. (கனவனையும்கையாளா)
ஸ்லாக்யமானவனை கையில் தங்குகிறதில்லை. (என்செய்கேன்நான்)
இவள் பரியட்டப்பண்பும் கையும் வளையுமே ஜீவநாயிருக்கக்கடவ
நான் எத்தைச்செய்வேன்? பரியட்டத்தையும் வளையையும் தங்கும்
படி பண்ணுவேனோ, இவளை ஈடுபடாதபடி பண்ணுவேனோ, அவளை
ஆளாக்கக்கொள்ளும்படி பண்ணுவேனோ, எத்தைச்செய்வேன். (விலை
யாளாவித்யாதி) இது இரண்டிபடி, - விலையை ஆளாத அடியேனை -
உன்னாலும் பிறர்க்காக்கவொண்ணாதபடி அநர்யார்ஹையான வென்
னை; அன்றிக்கே, விலையாளாக - உனக்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹையாக -

இங்ஹெனியோகார்ஹையாக, என்னைக்கொள்வதியோ? கொள்ளாயோ? நான் ஜீவியாதொழிய என்னும்; (க) “ஊஷ்ட்யம் - தாவத்தயஹம்” இத்யாதிவத்.

(மெய்யமித்யாதி) * ஆயர்வது மமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்துத் தன்ஸௌலப்பத்தைக் காட்டி “விஸையாளாவடியேனை வேண்டுதியோ?” என்று இவனையிட்டுச் சொல்லுவத்துக் கொள்கைக்காகத் திருமெய்யத்திலே வந்து ஸந்த்விதனுவன்; (உ)*பின்னாறு வணங்குஞ் சோதியிற்போனே;- (ங) “ஊஷ்ட்யம் - தாவத்தயஹம் - யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸஸ்தி தேவா?” என்கிறபடியே-முற்பாடான ஸூரி களுக்கு மவ்வருகாயிருந்துவைத்து, இவ்வருகண்டான பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காகவிதே இங்கு வந்ததும். (மராமரமித்யாதி) தன்னைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளாதார்க்கும் மழுவேந்திக்கொடுத்துக் காரியம் செய்யுமவனன்றோ. (என்மகனித்யாதி) மஹாராஜரை விஸ்வவிப்பிக்கைக்குச் செய்ததித்தையும் போருமாய்த்து இவனை விஸ்வாஸம் குலைக்கைக்குச் செய்ததும். தானேரக்ஷகன் என்றிருக்குமிவனை, வாய்விட்டுக் கூப்பிடுமிபடி பண்ணினானே. பெறுவிக்குமத்தைப் பார்த்தால், “நமக்கொன்று செய்ய்ப்ராப்தியுண்டோ” என்றிருக்கிறான்; “பெறுவதவனையானால் இருந்தவிடத்தே யிருக்கப்போமோ” என்றிருக்கிறான்மகன். (உ)

அநு — இரண்டாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) கழிப்பாட்டில் வடிகெட்டத்தை வாய் வெருவினவனவன்றிக்கே, தெந்தில் திருமெய்ய மலையாளனை முன்னிட்டு வந்து ஸம்ஸ்லேஷியாமையால் பொய்யமலை யென்றெண்ணி, “வேண்டுதியோ வேண்டாயோ” என்னும்படி விரஹகார்ப்பம் மிகுத்து வாய்வெருவினமையைச் சொல்லித் திருத்தாயார் கூப்பிடுகிறான்று ஸங்கதி.

அல்லல் அகன்றிருந்ததாயில் கலையாளா? த யிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்தோர் (அடியிலித்யாதி). அடியில்- விஸ்வலகத்துக்கு முன்பு என்றபடி. கையல் தந்தி சிறப்பெற விருக்கும் வளைகளும் கையைப்பற்ற ஆனமாட்டாதாய்த் தென்று விவகரித்துத் தாத்தர்ய மருளிச்செய்தோர் (ஸ்வாக்யேத்யாதி). “கனம்” என்றது - கடைக்குறைத்தலாய், கருமென்றபடி. “நான்” என்றதுக்குத் தாத்தர்யம் (இவளிய்யாதி). (பண்பும் உடையதும். இத்தால்-“கனவனை அஹம் மமக்குதிகள்” என்கிறபடியே த்யாஜ்யமானவை இரண்டும் ஆகாராந்தரத்தால் (ச) “ஊஷ்ட்யம் - தாவத்தயஹம்” என்கிறபடியே உபாசேயங்களாய், நானென்று அபிமானித

பெரியதிருமொழி, நு-ப, நு-தி, உ-பா, கலையாளா. அகநா.

[illegible]

“வானவர்தம் தலையாளன், மராமரமேழெய்த வென்றிச்சிலையாளன் - மெய்யமலையாளன்” என்றவயித்தருளிச்செய்கிறார் (அயர்விய்யாதி). (ஸௌ லப்பயத்லாத்) என்றது - மஹாராஜாக்காக மராமரமெய்த ஸௌலப்பயத்தை னுன்கை. உக்தார் தத்ததுக்கு ஸம்வாதம் (பின்னாருரித்தாதி). “இமையோ ருக்கென்றும் முன்னாலும்” என்றத்தையும் கூட்டி. ப்ரமாண பூர்வகம் பாச ரத்துக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (யத்ரேந்த்யாதி). ஸௌலப்பயத்தைக் காட் டுணமையை ப்ரதீக பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (தன்னையித்தாதி). “என்மக னைச் செய்தனகள்” என்று வெறுத்திருக்கிற திருத்தாயார், கீழே விஸ்வாஸ ஹேதுவான அபதாந்தைச் சொல்லுகை எவ்வளவு சேருமென்ன வரு ளிச்செய்கிறார் (மஹாராஜரை யித்தாதி). விஸ்வாஸம் குலையும்படி பண் ணின தென்னென்ன (தானேரகுகனித்தாதி); இத்தால் ரூப்ய (யூர்த்) முக பர்வதத்தில் தன்னுடைய ௨ ஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹர்த்துத்வமாகிற உபாயத்தவத்தில் விஸ்வாஸம் பிறக்கைக்கு மழுவேந்திக்கொடுத்து உபாயத் தவத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டதெல்லாம், ஸத்யபர்வதமான மலையில்வந்து ப்ராப்யவைலகண்ணயத்தைக்காட்டி, “அவனே உபாயம்” என்றிருக்கிற பெண்பிள்ளை அத்யவஸாயத்தைப் போக்கி, ஸ்வயத்த பரையாக்க வந்தா னென்னும்படி வந்தாலும், தததுகுணமாக ஆளாதே கூப்பிடப் பண்ணினு னென்று வெறுக்கிறுளென்று தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. இவன் ப்ரா ப்யவைலகண்ணய மடியாகக் கூப்படுகிறுளென்றிறதானாகில் “எந்நகம் னின் னிந்ககென்” என்று விசாரப்படுத்த வெறுப்பா னென்னென்ன வரு ளிச்செய்கிறார் (பெறுவிக்கு மத்தை யித்தாதி). இத்தால் - இவன் கூப் பீடு உபாய கோடியிலேயாய் விழுமா என்னு மதிசங்கையாலே விசாரப் படுகிறுளென்றதாய்த்து. பெறுவிக்குமது - உபாயம், பெறுவது - ப்ரா ப்யம். (உ)

அ.சு. பெரியதிருமொழி, இ-ப, இ-தி, உ-பா, பானாய.

மூ.—

மானாயமென்னோக்கி வானெடுங் கண்ணீர்மல்கும் வளையும் சோரும்
தேனாய நறுந்துழா யலங்கலின் திறப்பேசி யுறங்காள்காண்டின்
கானாயன் கடிமனையில்தயிருண்டு நெய்பருக நந்தன்பெற்ற
ஆனாயனென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீர நிகிலேனே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மானாய	மாநோடொத்தாய்	உறங்காள் கா	துங்குகிறிலள் கிடி
மெல்	மருதுவான	ணமின்	கோள்; [னாய்
நோக்கி	கண்களையுடையவள்	கான் ஆயன்	காட்டிலே தங்குமவ
	பெண்ணானவள்	கடி	கடைக்கையையுடைய
வான்	ஒளியையுடையதாய்		தான்
நெடு	தீர்க்கமான	மனையில்	இடையர்களுடைய
கண்	கண்களிலே		கருணங்க ளிலே
நீர்	ஜலத்தை	தயிர்	தயிரை [யுள்ள
மல்கும்	விழவிடாவின்றான்,	உண்டு	புஜித்து
வளையும்	வலயங்களும்தம்	நெய்	நெய்யை [யாக
சோரும்	(கைகள்கின்றும்)	பருக	பாறம் பண்ணும்படி
	நடுவாவின்றன்;	நந்தன்	நந்தகோபர்
தேனாய	தேனைப் பரிபூர்ண	பெற்ற	லபித்த [ணை
	மாக உடையதாய்	ஆனாயன்	இடையான கருஷ
நறு	பரிமள ப்ரசரமான	என்மகளை	என் பெண்பிள்ளை
துழாய்	திருத்துழாயலேகட்		யை வசிகரிக்கை
	டப்பட்ட	செய்தனகள்	செய்தவகைகளை
அலங்கலின்	மாலையினுடைய	அம்மனைமீர்	ஓதாய்மார்களை!
திறம்	ப்ரகாரங்களை	அறிகிலேன்	அறிய மாட்டுகிறிலே
பேசி	சொல்லிக்கொண்டு		ன். (ங)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மானாய) முகத்த (மூடு) மாய் மருது
வான நோக்கையுடையவள். (வாளித்யாதி) எதிர்த்தலையிலே கண்ணை
நீரை யுண்டாக்கக் கடவ கண். வாளென்று - ஒளியாகவுமாய்; ஓராளு
மொருநோக்கும் நேரானதென்றுமாய். (நெடும்) போக்தாவினளவல்
லாத கண். கண்ணநீரையும் தாங்கப்போகிறதில்லை; வளையையும் தாங்
கப்போகிறதில்லை. நிரையாலே போதுபோக்கப் பார்த்தாலோடு
ன்ன(தேனாயவித்யாதி) ஒரு தேன்வெள்ளமே! ஒரு செவ்வியே! ஒரு
தொடையழகே! ஒரு குளிர்த்தியே! ஒரு மணமே! என்னுந்நின்றான்.

(கானாயனித்யாதி) தானென்னகார்யத்துக்கு வந்தான், இப்
போது செய்து திரிகிறதென்னம்புது என்று ஒன்று மறிகிறிலேன்

(காளுயன்) (க) “கானம்சேர்ந்து” என்னும்படி-காட்டிலே தங்குமவன் நாகரிகர் செயலிலே அர்வயிப்பதே! காட்டில் மரங்களின் வாசியறி யக்கடவவன், பெண்களின் வாசியறிவதே! கடி என்று-அரண். *துன் னுபடல்களை யிட்டடைத்துச் சேமித்துவைப்பார்களிறே, (தயிரித் யாதி) (உ) “சுசுசுசுசு - மஹதாதபஸா” என்று சக்ரவர்த்தி “நாடாளவொருபிள்ளை பெறவேணும்” என்று ஒருநோன்பு நோற்று பெற்றாப்போலே, “க(X)வ்யங்கள் பாழ்போகவொண்ணாது, இவற் றை புஜிப்பானொரு பிள்ளைவேணும்” என்று இதுக்கன்றோ இவனைப் பெற்றது. (ஆனாயன்) பசுக்களை மேய்க்குமவனோதான். (என்மகளித் யாதி) (ஈ) “ஸஸுஸுஸுஸுஸுஸு - யதோவாசோநிவர்த் தந்தே அப்ராப்யமஸாஸஹ” என்கிற பகவதுத்கர்ஷத்தைச் சிறிதறி யலாம், ப்ரணயதாரையில் அவன் செய்துநிற்கிறவிவை என்னாலொ ன்று மறியப்போகிறனவில்லை. (அறிகிலென்) கீழ்ச்சொன்னவை ஒரு திம்மாத்தரமித்தனை, என்னாலறியப்போகாது... .. (ஈ)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (மானாயவிய்யாதி) திருமலையிலும் மெய்யமலை யிலும் வாய்வெருவி மகளிடுபட்டபடிக்கு “நான்-என்செய்கேன்” என்று சிந்திக்கிற திருத்தாயாரைத்தேற்றுகைக்காக, சில அசலகத்தார்வந்து, “பதினாறுமாயிரவர் முதலான பெண்களை பாண்டவனன்றோ, வாசியறிந் து தானே வருவன்” என்று உணர்த்தி உறங்கப்பண்ணிக்கொண்டிருக்க லாகாதோ” என்று முந்துறத்தோற்றினவாறே, அவர்களைக்குறித்து,*காடு வாழ்சாதியை விஸ்வவலித்துத் தேற்றக்கூடுமோ, அவன் செய்தனகள் என க்குத் தெரிந்ததில்லை என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“மானாய” என்றது - மான் நோக்குப் போலேயாய் என்று விவக்ஷி த்து, பலித்தஸௌந்தர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (முகத்தமாய்) என்று. கண்ணையிப்போது விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (எதிரித்யாதி). “வா ன்”-ஆயுதமாய், அர்த்தாரந்தரம் (ஓராளுயித்யாதி). ஒருவெட்டுக்கு ஓரான் விழுமாபோலே ஒருபார்வைக்கு ஒருவன் வசப்படுமென்கை. தேனேயெ ன்னலாம்படி தத்ப்ரசசமாய், என்றும் பரிமளத்தை யுடைத்தாய், துழாய லங்களின் - திருத்துழாய்மாலையின், திறம் - ப்ரகாரங்களை, பேசி என்று சப்தார்த்தமாய், உக்தாதுக்தப்ரகாரங்களை எல்லாம் பேசி ஈடுபடுகிறு ளென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

இவளிப்படி துழாயின் திறங்களிலே ஈடுபட்டு உறங்காமைக்கு அவன் செய்தவை என்னென்றும், வாராமைக்கு ஷேதுவென்னென்றும் வரும்

அகசு பெரியதிருமொழி, இ-ப, இ-தி, ச-பா, தாய்வாயில்.

சங்ககாலிலே, “காலுயன்” இத்தியாதி என்று விவசுதித்து, தாத்பர்யமருளிச் செய்திருர் (தானித்தியாதி). (என்னகாரியத்துக்கு) என்றது-காட்டில் வலிக்கக் கும், மரங்களின் வாசியறிக்கைக்கும், நந்தன்மனையில் நெய்யும் பாணு முண்கைக்கும், பசுமேய்க்கைக்கும் என்றபடி. (செய்துகிரிபிறது) என்றது - ப்ரணயதாரையில் தாழ்ந்து பரிமாறின செயல்களைச்செய்து திரிபிற தென்றபடி. இவரிப்படி படுகைக்குடேறுது - ப்ரணயதாரையில் செட்டில்களும், வருவனென்று சிம்சயியாமைக்குடேறுது - காட்டில் வலிக்கை முதலானவையு மாகையாலே, என்பெண்ணைத் தேற்றப் போகிறதில்லை என்று கருத்து. மேலே “ஆலுயன்” என்று சொல்லாநிற்கவும், இங்கே “ஆயன்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (காரமித்தியாதி). “கான்” என்று விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (காட்டிலேயித்தியாதி). (அவடுனாதான்) என்ற வந்தரம், இங்கு வரப்புகுகிறான் என்றுசேஷம். “கண்ணீர்மல்கும்” என்று-ப்ரணயதாரையிலவன் செய்தமை கிடை யாமையால் வந்தவிசாரங்களைச் சொல்லியிருக்க, நீ “அறிகிலேன்” என்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கிழித்தியாதி). † (திம்மாத்தரம்-) ஏக தேசம்.

மூ.—

தாய்வாயிற்சொற்களொள்தன்னுயத்தோடணையாள் தடபென்கொங்கையே யாரச்சாந்தணியா னெம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கேயென்னும் பேய்மாயமுலையுண்டிவ்வுலகுண்ட பெருவயிற்றன் பேசில்நங்காய் மாமாயனென்மகளைச் செய்தனகள் மங்கைமீர் மதிக்கிலேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
தாய்	தாயான என்னுடைய	அணியாள்	(முன்புபேபாலே) அல
வாயில்	வாயினால் மொழிந்த		ங்கரிக்கிறீலன்,
சொல்	சொல்லையும்	எம்பெருமா	னைக்கு ஸ்வாமியான
களான்	கேட்கிறீலன்,	ன்	வன் எழுந்தருளி
தன்	தன்னுடைய		யிருக்கிற
ஆயத்தோடு	ஸகஜநங்கனோடும்	திருவரங்கம்	திருவரங்கம் என்
அணையாள்	சேரமாட்டான்,		னும் திவ்யதேச
தடம்	பரந்தும் [மான		மானது
மெல்	ம்ருது ஸ்வபாவமு	எங்கேஎன்	எங்கேயென்று கே
கொங்கையே	ஸ்தநங்கனையே	னும்	ளாகின்றான்;
ஆர	ஸம்பூர்ணமாக	மங்கைமீர்	யுவதிகளான
சாந்து	சந்தரத்தினாலே	நங்காய்	பெண்களே!

† “(திம்மாத்தரம்) திக்கு என்று - ஏகதேசமாய், அல்பமென்றபடி.” என்று அரும்பதாந்தரம்.

பெரிய திருமொழி, இ-ப, இ-தி, ச-பா, தாய்வாயில். அகௌ

பேய்	பூதனையானவன்	மாயன்	ஆர்ச்சாயசக்தி யுடை
மாய	முடியும்படியாக		யனான அவன்
முலை	அவள் முலையை	என்மகளை	என்னுடைய பெண்
உண்டு	புஜித்து,		பிள்ளை விஷயமாக
இவ்வுலகு	இந்தபூமியை	செய்தனகள்	செய்தவற்றை
உண்ட	(ப்ரளய காலத்தில்),	பேசில்	சொல்லப்புகில்
	விழுங்கின	மதிக்கிலேன்	பரிச்சேசித்துச் சொ
பெருவயிற்றன்	பெரிய திருவுதரத்		ல்ல மாட்டுகிறிலே
	தை யுடையனாய்		ன். (ச)
மா	அபரிச்சிந்நமான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாய்வாயிலித்யாகி) ஏதேனும் தசையிலும், தாய்சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமிதே; (க) “*சீவதோர் வாக்ககரணத்*” - ஜீவதோர் வாக்ககரணத். தனக்கோடுகிற ப்ரோமத்துக்கு அபிமதமாக நான் வார்த்தைசொல்லிலும், தாய்வார்த்தையன்றோ! என்றிராநின்றான். (கேளாள்) அதுஷ்டடியாதொழிய வமையாதோ? ஹிதம்சொல்லும் த்யாஜ்யகோடியை விடுகிறாள்; ப்ரியம்சொல்லும் உபாதையரை உபேக்ஷிக்கவேணுமோ? தோழிமாரும் தாய்மாரோபாதி வீரீயவிட்டது. (உ) “*ஸூரீஸ் - மாதரம்*” என்றவோபாதி * “*ஸூரீஸ் - ஸகீர்*” இதே. இங்குவந்தால், அன்னைபக்கலணைவுண்டு, வார்த்தை கேளாதொழிகிற வித்தனை; அவர்கள்பக்கல் அணைகையேபிடித்துச் செய்கிறிலன். அவர்களைப்பிட்டு வளைத்துக்கொள்ளலா மென்னுமிடமும் போய்த்து. (தடமித்யாகி) தாய்மாரையும் தோழிமாரையும் விட்டால், அவனை உபேக்ஷிக்கவேணுமோ? அவன் வரக்கடவனே, ததர்த்தமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரங்களைத் தவிர்த்தாளென்றபடி. போக்யதையாலும் பெருத்து விரஹஸஹமல்லாதபடி ம்ருதுவுமாயிருக்கையாலே அத்தையே பேணுமாய்த்து அல்லாத காலங்களில். (கொங்கையே ஆர) அவன்வந்திருந்தாலும் அவனை த்ருணிகரித்து இத்தையே பேணுமித்தனைகாணும். (எம்பெருமானித்யாகி) தாயையும் அல்லாதாரையுமொக்க உபேக்ஷிக்கும்படி நிருபாதிசபந்துவான தன்பக்கவிலே பாவ(ஹ)பந்தத்தைப் பிறப்பிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசமெங்கே? என்னுந்நின்றான். ஸ்வாமித்வம் இவைபோல் ஓளபாதிசமல்லவிறே. (எம்பெருமான்) என்னைத் தோற்பித்தவன் என்றேகாணும் அவனையறிவது; இதிதே * *நமஸ்யஸ்தார்த்தம்*.

(க)

(உ) விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதே-உ-படலம்.

அகஅ பெரியதிருமொழி, இ-ப, இ-தி, ச-பா, தாய்வாயில்.

(பேயித்யாதி) பேயினுடைய, தாய்முலையாக வஞ்சித்துக்கொடு வந்த முலையென்னுதல்; பேய்மாயும்படியாக வென்னுதல். (இவ்வுல கித்யாதி) அதுகூலரகூணத்தோடு விரோதிரஸந்தோடு வாசியில்லை யாய்த்து அவனுக்கு ஊணாக. (நங்காய்) (க) “ஃஸ்ரீயை-மைத்ரேய” என்னுமாபோலே. (மாமாயன்) பிரிவில்முடியவொண்ணாத ஆஸ்சர் யங்கனையுடையவன். ஒருபால்யத்திலே பேய் முலையையுண்பதாம். செய்வதறியாதே என்மகளைச்செய்தன. (மங்கைமீர்) நீங்களுமெல் லாம் ஒருபருவம் ஸ்திரீத்வமுடையிகோளாயிருக்கிறிகோளிறே. (ம திக்கிலேனே) என்னால் “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்கப்போகிற தில்லை. (சீ)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) இங்கனே நீ “அறிகிலேன்” என்று சொல்லக்கடவையோ, ஹிதபரையான நீயும் ப்ரியபரரான தோழி மாரு மிருக்கப் பெண்ணை வசப்படுத்த வொண்ணாதோ வென்ன; அங்கன் சொல்லவொண்ணாதபடி த்யாஜ்யகோடியிலே யாக்கி, *வெண்ணெயுண் டவாயன் பள்ளிகொண்டருளும் போகமண்டபத்தைப் பிதற்றுகின்ற னென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

என்வாய் என்னுதே, “தாய்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறும் (ஏதேனுமித்யாதி). தாய்வார்த்தை கேட்கவேணுமென்னு மிதக்குப் ப்ர மாணம் (ஜீவதோரித்யாதி). கீதநீய - கீதநீய கீதநீய, தீயநீய - தீயநீய - ஜீவநீய ஜீவநீய ஜீவநீய ஜீவநீய, தயோர்மாதா பித்ரோ: என்றிறே இதுக் கர்த்தம். தாய்ச்சொல் என்ன வமையாதோ, “வாயில்” என்பானென் னென்ன; அஹ்ருதயமாக வாயிலே ப்ரியமானவார்த்தை வந்தாலும் அது வும் என்வாய்என்று நினைத்துக்கொள்ளுகிறான் என்றருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). செய்யான்என்னுதே, “கேளான்” என்றதுக்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறார் (அஹஸ்ட்டியாதித்யாதி). தன் - தனக்கு அஸாதாரண ரான, ஆயத்தோடு, ஸிஜைத்தோடு - சேரானென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, தாத்பர்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஹிதமித்யாதி). உட்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (அவர்கனையித்யாதி). அவனை உபேக்ஷிக்கையாவதென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ததர்த்தமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரமாவது- (உ) “கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந் தொருநான் தங்குமேல்” என்கிறபடியே விரஹதசையிலும் வருவன் என் மெண்ணித் தன்னை அலங்கரித்திருக்கை என்கை. “ஆரச்சாந்தணியான்” என்றால் - சிறிதணியாபின்றுளென்று தோற்றுமே, அது கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (போக்யதையாலு மித்யாதி). “தடம்” என்றதினர்த்

பெரியதிருமொழி, ௫-பு, ௫-தி, ௫-பா, பூண்முலை. அகக்கூ

தம் (போக்யதையாலும் பெருத்து) என்றது. இத்தால் - முன்பெல்லா
மார்ச் சாந்தனியுமவன் இப்போது சிறிது மணியானென்றதாய்த்து. ஏவ
காரார்த்தம் (அவனியாதி). தாய்முதலாக எல்லாரையும் விடுவானென்?
நீ அலங்கரியாதிருப்பானென்? என்று கேட்டார்க்குச் சொல்லும் வார்த
தையைக் கேளிகோளென்று சொல்லுகிறுளென்னு மிடந்தோற்ற அரு
ளிச்செய்கிறார் (தாயையு மித்யாதி); இத்தால் எம்பெருமானாகையாலே
தாய் முதலானாரை விட்டேனென்றும், திருவரங்கத்தில் புகுராமையாலே
அலங்கரிக்கவில்லை என்றும் சொன்னுளென்றதாய்த்து.

இப்படி தசைமுறுகினால் இவன் தரித்திருக்கும்படி எங்ஙனே என்
னு மபேகையிலே, “பேய்மாய” இத்தாதி என்று விவக்ஷித்தருளிச் செ
ய்கிறார் (பேயினுடைய வித்யாதி). மாயமுலை - வஞ்சகமான முலையென்று
சுப்தார்த்தம். (மைத்ரேய என்னுமாபோலே) என்றது - மேலே “மங்கை
மீர்” என்று பருவத்தைச் சொல்லி ஸம்போதித்ததிலும், ஆத்மகுணமான
பூர்த்திக்கு வாசகமான விதுவே விசேஷ்யபதமென்றபடி. “மாமாயன்”
என்றதுக் கர்த்தார்தரம் (ஒருவித்யாதி). மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (செய்வ
தறியாதே) என்றது; செய்யலாம் செய்யப்போகாது என்றறியாதே என்ற
படி. “நங்காய்” என்றது- ஜாத்யேகவசநமாய், [மங்கைமீரான - நங்கை
நான், பேய்முலையித்யாதி, பெருவயிற்றன் - மாமாயன், என்மகளைச் செ
ய்தன் - பேசில் - மதிக்கிலென்] என்றந்வயம். (ச)

மூ-—

பூண்முலைமேல்சாந்தனியான் பொருகயற்கண்மையெழுதான் பூவைபேண
ஏணறியானொத்தனையுமெம்பெருமான்திருவரங்கமெங்கேயென்னும் [ள்
நான்மலரான் நாயகனாய் நாமறிய வாய்ப்பாடி வளர்ந்தநம்பி
ஆண்டுகளுயென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூண்	அலங்கரிக்கப்பட்ட	பேணன்	ஆதரிக்கிறிலன்;
முலைமேல்	ஸ்தநகங்கள்மேல்	எத்தனையும்	எதேனுமொரு வன்
சாந்து	சந்தநத்தை		துவையும் [ள்;
அணியான்	பூசுகிறிலன்;	ஏன் அறியான்	எண்ண மாட்டுகிறில
பொரு	ஒன்றோடொன்று	எம்பெருமா	உபகாரகளுனஸர்டே
	ஸத்ருசமான	ன்	ஸ்வரனுடைய
கயல்	மதஸ்யங்கள்பொன்ற	திருவரங்கம்	திருவரங்கமென்னும்
கண்	கண்களிலே		திவ்யதேசமானது
மை	அஞ்சந்ததை	எங்கே என்	எங்கே யிருக்கிறது
எழுதான்	இடுகிறிலன்;	னும்	என்னுமின்னுள்;
பூவை	லீலாசுகந்தை	நான்	செவ்வியழியாத

கூற பெரியதிருமொழி, இ-ப, இ-தி, இ-பா, பூண்முலை.

மலரான்	கமலப்பூவில் வாஸம்	வளர்ந்த	வளர்ந்தருளின
	பண்ணாசின்றபிரா	நம்பி	பூர்ணமானவன்
	ட்டிக்கு	ஆண்மகனாய்	புருஷஸ்பேஷ்ட்டானு
நாயகனாய்	வல்லபனாய்		யக்கொண்டு
நாம்அறிய	நாமெல்லாரும் அறிய	என்மகனைச்	செய்தனகள் அம்மனை
	ம்படியாக	மீரறினிலேன்.	(இ)
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியிலே		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பூண்முலை) முத்தாரம் பூண்டிருக்கிற வென்னுதல்; தானே ஆபரணமான முலையென்னுதல் (பொரு) வேறொருதல் ஒருதன்னேற்றம் செய்யவொண்ணாத கண்களில், மங்க ளார்த்தமாகவும் அஞ்ஜநமெழுதுகிறீள். (பூவை) “தன்னது” என் னத்துடங்குவதுக்கு முன்னே பேணிப்போரு மவற்றையும் பேணு கிறீள். (ஏனறியாள்) அதுஸந்தேயபதார்த்த மின்னதென்று, லோகயாத்ரையிலொன்று மதுஸந்திக்கிறீள். (எம்பெருமா னித் யாதி) அதில் மநஸஸஹகாரமும் வேண்டுகிறதில்லை.

(நாண்மலரானித்யாதி) ஸ்ரியபதி என்று ஒருத்தியை யிட்ட ன்றே தம்மைவ்யபதேசிப்பது. (நாமறிய)இதொருபழங்கினறு கண் வாரவேணுமோ; இவ்விசைவிருந்தபடி எல்லாருமறியோமோ?(நம்பி) பெண்களுக்குக்கையாளாய், அத்தாலே தன்னைப்பூர்ணாகநினைத் திரு க்குமவளன்றோ? (ஆண்மகனாய்) இவ்வளவிலே வந்தவாறே, (க) “உலோ கஸ்ய - பதிமலிஸ்வஸ்ய” என்று ப்ரபுத்வம் கொண்டாடாநின்றான். பெண்ணடியான் முதன்மை கொண்டாடுவதே! (என்மகளித்யாதி) † இவளொருத்தியளவும் குறையுங்காட்டில் தம்முடைய முதன்மை ஒறுவாய்ப்போமோ? (இ)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (பூணித்யாதி) தாய்மார் தோழிமாறெல் லாரும் தயாஜ்யகோடியிலேயாம்படி தசை முறுகிறதென்னு நின்றயாகி னும், சிறுபருவமே துடங்கி தானே ஆதரித்து வளர்த்த பூவைமுதலான லீலோபகரணங்களைக் காட்டி ஆற்றவொண்ணாதோவென்ன; அதுவும் செ ய்வொண்ணாதபடி யானுள்ளென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“பொரு” என்றுஒப்பாய், ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாமதொழையு ரொப்பில்லாம விருக்கிற கயல்கள்போலே யிருக்கிற கண்க ளென்கைபா

(க) தை-நா-கக. † இவளொருத்தியளவும் குறையுங்காட்டில்- இவளொருத்திக்கும் தாமுங்காட்டில்.

லே - நிரதிரய ஸௌந்தர்யம் ஸூசிதமாகையாலே - மையால் இதுக்கொரு அதிரயம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாமை பலிக்கையாலே, அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (வேறித்யாதி). *பூவையைச் சொன்னது - லீலோபகரணங்களுக்குக் கெல்லா முபலக்ஷணமாக்கி, எம்பெருமானோடே “உன்னது, என்னது” என்று ப்ரணயகலஹம் பிறக்கைக்கு முன்புதானே பால்யந்தூடங்கி விரும்பப்படு மவை என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (தன்னதித்யாதி). “எத்தனையும் - ஏனறியான்” என்றவயித்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அதுஸந்தேயேத்யாதி). எத்தனையும் - ஏகதேசமும். இத்தால் அதுஸந்தேயமான எம்பெருமானையும் மற்றும் லோகயாத்ரையிலொன்றும் எண்ணமாட்டா ளென்றதாய்த்து. எண்ணமாட்டா ளாகில், “எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே?” என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதி லித்யாதி).

தம்பெண்ணை இப்படி படுத்தின கொடுமையாலே திருத்தாயார் இப்போது ஸ்ரியஃபதித்வத்தைச் சொல்லுகைக்கு வெறுப்பாகத் தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரியஃபதி யித்யாதி); இத்தால் - இப்படி என்மகளைப் படுத்தில் அவன் முகம்கொடுப்பனோ, அவனாலன்றோ தன்ஸ்வரூபம், அதறியாதே இப்படி படுத்தலாமோ வென்று கருத்து. (பழங்கிணறு கண்வசு) என்றது - (க) “ஸ்ரீஸ்ய தே லக்ஷ்மீஸ்ய ஸ்ரீஸ்ய தே லக்ஷ்மீஸ்ய பதர்யெள” இத்யாதியான அநாதிஸ்ருதியில் விபரீதார்த்த நிரஸந பூர்வகமாக, ஊற்றுக்கண் கிளம்ப தூர்வாரவேணுமோ வென்றபடி, (இவ்விசை விருந்தபடி) - இப்படி பெண்கள் இன்றாக இசைந்த ப்ரகாரம். (இவ்வளவிலே) - இப்போது இவ்வளவிலே என்றபடி. (பெண்ணடியான்) - இப்பெண்பிள்ளை முதலான். “ஆண்டகனாய்” என்ற பதத்தோடே கூட்டித் தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவளித்யாதி). (ஒதுவாய்ப்போமோ) மூளியாமோ வென்றபடி. (௫)

பூ. - தாதாமெனமாலேதாரானோவென்றென்றேதளர்த்தாள் காண்மின் யாதானுமொன்றுரைக்கிலெம்பெருமான் திருவரங்கமென்னும்பூமேல் மாதாளன் குடமாடிமதுகுதன் மன்னர்க்காய்முன்னம் சென்ற தூதாளனென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான் சொல்லுகேனே,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாது	தாதுகளானவை	வனம்	காட்டிலேயுண்டான
ஆடு	நடையாடாநின்ற (தாதுகள் நிறைந்த)	மாலே	பூமாலையை
		தாரான்	தாராதொழிந்தான்,

ஒ கஷ்டம்!
என்று ஏன் என்று பலகாலும்
தே சொல்லி
தளர்ந்தான் கிதிலை யாகாநின்றான்
காண்மின் காணுங்கோள்,
யாதானும் ஏதாவது
ஒன்று ஒருவித வசநத்தை
உரைக்கில் சொல்லப்படுதல்
எம்பெருமான் ஸர்வேஸ்வரன்எழுந்
திருவரங்கம் தருளி யிருக்கிற
திருவரங்கம்
என்னும் என்றுஅதக்குப்பதில்
உரையாநின்றான்;
கூமேல் தாமரைப்பூவின்மேல்
நித்யவாஸம் பண்
ணுகின்ற

மாதா பெண்ணை பெரியபி
ராட்டியார்க்கு
ஆளன் வல்லபனாய், [இய்யு-
குடம்ஆடி குடக்கூத் தாடினவ
மதுகுதன் மதுவென்னும் அஸு
ரனை ஸம்ஹரித்த
வனாய்,
மன்னர்க்கா பஞ்ச பாண்டவர்க
ய் ஞக்காக
முன்னம் முற்காலத்தில்த்
தூதுசென்ற தூதுபோன
ஆளன் ஸ்வாமியானவன்
என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம்
நான் சொல்லுகேனே. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தாதாடு) தாதுமாறாத. 'ஆடுகையாவது-
நடையாடுகை. காட்டிலேதானும் (சு) * தன்னேராயிரம்பிள்ளைகளுந்
கூடப்பறித்துச் செவ்வியழியாதமாலையை. அது பரார்த்தமென்றி
ருந்தோம்; அத்தை “தாரானே” என்று வெண்கலத்வநிபோலே ஒரு
சொல்லுக்கொருசொல்லு ஓயாநின்றான். இனி இத்தவநிதானும் கேளா
தொழியப் புகுகிறேனே. (யாதானுமித்யாதி) “இத்தனை அபிமாந்ர
ப்ராவண்யமாகாதுகாண், இதுகுடிப்பிறப்புக்குப் போராதுகாண், இது
தர்மி(ஃ ஃ)லோபத்தை பவி(ஃ)ப்பிக்குங்காண், அவன் ஸத்ரைணன்
காண்” என்று ஒருவிதவசநம்பண்ணினால், அதுக்கு உத்தரமாக,
என்னை அநந்யார்ஷையாக்கினவன்வர்த்திக்கிறதேசமென்னுநின்றான்.

(கூமேல்) ஒருத்தியை அநபாயிரியாம்படி பண்ணுவிக்கிறவ
னன்றோ. பிரிவென்றறியாதபடி பண்ணுவிக்கிறவனன்றோ. (குட
மாடி) பெண்களுக்காக மன்றிலே தன்னை ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணி
னவனன்றோ. (உ) [மங்கையர்தம் கண்களிப்பக் கொன்னவிலும் கூத்
தனாய்] அவன் கையில்படுமது நன்றாய்த்து. அக்கூத்திற்காட்டிலும்
(மதுகுதன்) ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநமே என்று மொக்கயாத்ரையாய்ப்
போருமவன். (மன்னர்க்கித்யாதி) உகந்தார்க்குத் தன்னை அழிவுக்கிடு
மவன். (என்மகளை) இப்போது இவனை அழிவுக்கிட்டுத் தன்னைக்கொ
ண்டு எழுகிறபடியை என்னபாகுமிட்டுச் சொல்லுவேன். (சு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தாதித்யாதி) லீலோபகரணங்களை முதலா உபேக்ஷிக்கும்படி இத்தனை கைகழியவிடலாமோ, நீங்கள் தாய்மாராயி ருந்துவைத்து நாராமுகமாக ஹிதம்சொல்லி அடக்கவேண்டாவோ வென் ன; நாங்க ளெத்தைச்சொன்னாலும் காதிஸ்புருராதே “திருவரங்கம்” என் னு மித்தனை, வேறுரைக்கவிஜ்ஜை, என்ன சொல்லுவேனென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

வந்திலுண்டாக்கின மாலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (காட்டிலே யித்யாதி). “தாரான் ஓ!” என்று பதத் தைப் பிரித்து, “ஓ” என்று - விஷாத ஸூசகத்வநியாய், அதுக்குத் தாத் பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாதி). இங்ஙனன்றாகில் மிகவும் தளர்த்தி சொல்லக்கூடாதிறே என்று கருத்து. முன்னிலையாக இவளைப் பார்த்தி ருப்பார்க்கு “காண்மின்” என்று காட்டவேணுமோ வென்ன; தன்னு டைய அவஸாதத்தாலே சொல்லுகிறுளென்று விவகரித்துத் தாத்பர்ய மரு ளிச்செய்கிறார் (இனி யித்யாதி).

கீழ்வாக்ய விவரணம் (பிரிவித்யாதி). கொல்லுகையை நவிலுமதான கூத்தென்று எடுத்த பாசரத்தில் பதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). (௭)

மூ.—

வாராளுமிளங்கொங்கை வண்ணம்வேறாயின வாறெண்ணுளெண்ணில் பேராளுன்பேரல்லால்பேசாளிப்பெண்பெற்றேனென்செய்கேள்நான் தாராளன் தண்குடந்தை நகராளனைவர்க் காயமரினாய்த்த தேராளனென்மகளைச் செய்தனகளுங்கனம் நான்செய்ப்புகேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே	பேரல்லால்	திருநாமமல்லது
ஆளும்	ஆள(கட்ட)த்தருந்த	பேசான்	உரைக்கமாட்டான்,
	தாய் [டைய]	இப்பெண்பெ	இவ்விதமான பெண்
இளம்	இளம்பருவத்தை யு	ற்றேன்	ணைப்பெற்ற
கொங்கை	ஸ்தந்ததினுடைய	நான்	நான்
வண்ணம்	வர்ணமானது	என்செய்கே	என்னசெய்வேன்;
வேறாயின	வேறுபட்ட படியை	ன்	[தவனாய்]
ஆறு		தார்ஆளன்	திருமாலையைத் தரித்
எண்ணுள்	நினைக்கிறிலள்,	தண்	குளிர்த்
எண்ணில்	நினைக்கப்புகில்	குடந்தைநகர்	திருக்குடந்தையிலே
பேர்	பெரியோனான	ஆளன்	சேர்ந்தருளினவ
ஆளன்	ஸ்வாமியினுடைய	னாய்	

கூடச பெரியதிருமொழி, இ-ப, இ-தி, எ-பா, வாராளுந்.

ஐவர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களு	ஆளன்	ஸ்வாமியானவன்
அமரில்	புத்தத்தில் [க்காக		என்மகளைச்செய்தனகள்-ஏங்ங
தோர்	ரதத்தை		னம் நான் செப்புகேனே.
உய்த்த	நடத்தின		செப்புகை - சொல்லுகை. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வாராளுந்) போகயோக்யமாய், “இலக் கைக்காட்டு, காட்டு” என்று கிளர்ந்துவருகிற சொற்கேளாப்பருவ மான முலையானது. வாராலே தாங்கவேண்டும்படியாய், “காட்டு, காட்டு” என்று வளருகிறமுலையானது, அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே தன்னிறம்மாறி விவரணமாகிறபடி யொன்று மெண்ணுகிறிலன். ஸ்வ விஷயத்தில் ஜ்ஞாநமொன்றுமில்லை. (க) [ஸந்ஸ்கரதவாஸ்ய - விஸ ஸ்மாந ததாத்மாநம்] தன்தசையை எண்ணாதவன் வேறொன்றை எண் ணுகையில்லையிறே; (எண்ணில்) எண்ணுகிறுக்கும் போதாய்த்துப் பெரிது; அர்த்தாத் ஒன்றை எண்ணில், ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வ ரன் திருநாமமல்லது சொல்லாள். (உ) “ഘോഷഃ ധ്വനഃ സാക്ഷാത് സ്മൃതഃ സംയമഃ - அவாப பரமாம் காஷ்ட்டாம் மநஸ்சாபி ஸம்யமே” இறே; ஆகையாலே எண்ணுவது மில்லை; மநஸ்சுவகமாகச் சொல்லு வதுமில்லை. (இப்பெண்ணித்யாதி) புறம்பொன்றை நினையாமையும், பகவத்விஷயத்தில் நினைவும் சொலவும் மாறாதிருக்கிறபடியையு மறு ஸந்தித்து, பிறர்க்கு வெறுக்கிறாளாய், தன்கனிப்புத்தோற்ற வார்த்தை சொல்லுகிறாள். ஸ்வவிஷயத்திலும் இதரவிஷயத்திலும் விரக்தியும் பகவத்விஷயத்தில் ப்ரீதியும்மாறாதே செல்லும்படியாயிருப்பாளொரு பெண்பிள்ளையை, என்னைப்போலே புறம்பு பெற்றருண்டோ வென் கிறாள்.

(தாராளன்) ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டிருக்கிறவன் கிடர் ஸ்தரீவதம் பண்ணுகிறான்!. (தண்குடந்தை) குறைவற்றாரான நிய்ய ஸ-விரிகளுக்காக வன்றிக்கே, குறைவாளருடைய ரக்ஷணத்துக்காகக் கிட்டப் படைவீடுசெய்துகொடு கிடக்கிறவன்கிடர்!. (ஐவர்க்கித்யாதி) அத்தை அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக்கி, உகந்தார்க்குத் தன்மாரிலே அம்பேற்குமவன்கிடர்!. (ங) “தேசமறியவோர் சாரதியாய்” என்று எல்லாரும் காணத்தன்னை ஸாரதியாக்கி ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தன்னை அழி யமாறுமவனிறே. (என்மகளையித்யாதி) அப்போது பீஷ்மாதிகளம்

(க)

(உ)

(ங) தி-வாய்-எ-நி-கூ.

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௫-தி, ௮-பா, உறவாதும். ௯௦௫

புக்குத்தன்னை இலக்காக்கிணப்போலே, இப்போது தனக்காக இவனைக்
காமசுரத்துக்கு இலக்காக்குகிறான்; இப்போதிவனை அழிவுக்கிட்டபடி
என்னாலே பேசப்போமோ வென்கிறான். ... (ஏ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வாராளுயித்யாதி) ஹிதவசம் கேளாதபடி
யிருப்பாருண்டோ, மெய்மறந்தாளோ, நாங்களும் பெண்களைப் பெருவில்
லையோ வென்ன; இப்படிப்பட்ட பெண் பெற்றேறன், என்செய்கேன் என்
கிருளென்று ஸங்கதி.

கீழ்வீசேஷணங்களுக்குத் தாதபாய மருளாசெயதாராய, வாக்யா
த்த மருளிச்செய்கிறார் (வாராஸூயித்யாதி). உட்கருத் தருளிச்செய்கிறார்
(ஸ்வவிஷயத்தி லித்யாதி). மேலுக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லுக்கைக்காக
கீழ்பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி). யதி(த்ரி)சப்தத்
தாலே பலித்தவர்த்தம் (எண்ணுதித்யாதி). (ஒன்றை பெண்ணில்) என்றவ
நந்தரம், சொல்லி என்று கூட்டுவது. பேர் - பெரியோனான, ஆளன் -
ஆளுமவனென்று சப்தார்த்தமாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாதிக
னா) என்று. (அல்லது) என்ற வநந்தரம், எண்ணுள் என்றும் கூட்டு
வது. இப்படி மூலத்திலும் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. “மநஸஸ்சாபி”
என்கையாலே-வாங் றியமமும் சொல்லுமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கி
றார் (ஆகையாலே யித்யாதி). “தாயைப் பார்த்து மகளைக்கொள்” என்
கிற கணக்கிலே, பெண்பிள்ளை இப்படி அதிப்ரவணையானாகில் நாய்க்
கும் பகவத்விஷய ப்ராவணய முண்டாயிருக்கவேண்டாவோ, கேவலம்
வெறுத்துக்கொண்டே யிருக்கக்கூடுமோ வென்ன; அங்கனன்று, உள்ளே
உகப்புண்டு என்று விவக்ஷித்து, அத்தை “இப்பெண்” என்கிற பதத்தில்
ஏறிட்டு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (புறம்பித்யாதி வாச்யத்வயத்தாலே).
(களிப்பு) என்ற வநந்தரம், தனக்கு என்று சேஷம்.

“அமர்” என்று - புத்தமாய், பலிதார்த்தம் (அம்பேற்குமவன்) என்
றது. ... (ஏ)

மூ.—உறவாது மிலனென்றென்றொழியாது பலரேசமலராயிறுறல்
மறவாதேயெப்பொழுதும்மாயவனே யாதவனெயென்கின்றாளால்
பிறவாத பேராளன் பெண்ணாளன் மண்ணாளன் விண்ணோர் தங்க
ளறவாள னென்மகளைச் செய்தனகளாம்மனைமீரழிகிலேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆதம்	எவ்விதமுமான	ஒழியாது	தீராமல்
உறவு இலன்	சுற்றத்தாரையுடைய	பலர்	அநேகரும்
	ளாயிருக்கிறிலன்,	ஏசும்	குற்றம் சொல்லும்படி
என்றென்று	என்று இவ்வளவுமா	அலர்	பழியானது (லோக
	த்ரத்திலேயே		மெற்கும்)

ஆயிற்று உண்டாயிற்று;
ஆல் கஷ்டம்!
மறவாட வில்மருதி யில்லாமல்
எப்பொழுது ஸர்வகாலமும்
மாயவனே ஆஸ்சர்யபூதனே!
மாதவனே ஸ்ரியஃபதியே! [ரூள்;
என்கின்றான் என்று சொல்லாசின்
பிறவாத ஜந்மத்தைப் போக்கு
மதான [ரூய்
பேர் ஆன திருநாமத்தை யுடைய

பெண் ஆன பெண்களுக்கு நிர்வா
ஹகனாய்
மண் ஆன பூமிக்கு ரக்ஷகனாய்
விண்ணோர் நித்யஸ-ஞ்சிகள் விஷ
தங்கள் யத்தில்
அறவானன் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தை யு
டையனான அவன்
என்மகனைச் செய்தன க ளம்மனை
மீர் அறிகிலேனே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உறவாதுமில்லென்று) பெற்றாரோடு
தோழிமாரோடு வாசியற இவனிப்படி கண்ணறுவதே என்பர்கள்;
பழமைகள் பார்த்து ஒன்றும் உறவுடையனாயிருக்கிறிலன், (க) “ஃசு
நாஸு ஸூர்த் ஷீரூரூரூ - பிதாநாமமூர்த்தஸ்ஸரிரோரோகஸி” என்றாய்த்தி
ருக்கிறது. (உ) [ஸ்ருஸ்து ஸிஸ்து ஃஸ்ருஸ்து - த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்தித்வா பஹி
குரும்] இதுக்கு பட்டர் “இவன் க்ருஷ்ணவிஷய ப்ரேமத்தில் புதிய
துண்டிலன் காண்” என்றருளிச்செய்தார் சிலரைக் கண்ணுக்குத்தோற்
றிற்றிறே என்று. (ங) [ஃவீ - காசித்] ஒருத்தி புறப்பட்டு க்ருஷ்
ணன் பாடேறப்போனான், வழிகாட்டினாரென்ன; ப்ரேமத்தாலே
யிருண்டது, அவ்விருட்சி வழிகாட்டப்போனான். (என்றித்யாதி) இ
த்தையே சொல்லிவிடாதே பலருமேசும்படி பழியாய் விழுந்தது.
(மறவாதே) ஸ்ரமரகருண்டாக மறப்பு வாராதிறே. இவனையும் அவ
னையும் சொல்லி அடுத்திறே பழிசொல்லுவது, இப்படி பழிசொல்லு
கிறபோது அவன் செய்கிற தென்னென்னில்; (மாயவனே) ஆஸ்சர்ய
குணசேஷ்டி தங்களை யுடையவனே! (மாதவனே) ப்ரணயதாரையில்
அவருக்கு ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கையாலே பரமரவிகனாவனே!
என்னாநிற்கும். அதுவது- கலக்கிறவிடத்தில் தாமுநின்று பரிமாநினை
படியையும், அதுக்கடியான சீலத்தையும், கலந்தபோதை பரிமாற்றத்
தின் வகைகளையும், இதில் ஸ்ரோத்ரியனாகக்கு வ்யுத்பத்திபண்
னினவிடத்தையும் சொல்லாநிற்கும்.

(பிறவாத) ஆஸ்ரிதார்த்தமாக நூறுயிரம்படி பிறவாநிறச்செய் தேயும் ஒன்றும் செய்திலனும், (க) ஸுண்ணம் ப்ரவ்ருத்தமீவ” என்னும்படியான ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் வ்யாமோஹாதி சயத்தை யுடையவன். பெரியோனென்றபடி. அன்றிக்கே, பிறவியை அறுப்பதான திருநாமத்தையுடையவன். துக்கநிவர்த்தகமான திருநாமங்கள் கிடர்! இவளுக்கு துக்கத்தைப் பண்ணுகிறது. (பெண்ணுளன்) பெண்பிறந்தாரையடைய இப்படிபண்ணுமவன்; (உ)† (“நங்கைமீர்” இத்தயாதி). (மண்ணுளன்) (ஈ) ரேகை கீவஸ்சு - ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய”. (விண்ணோரித்தயாதி) நித்யஸூரிகள் தன் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தைக்கொண்டாட, அவர்களுக்கு ஓலக்கம் கொடுக்குமவன். (என்மகளித்தயாதி) இவளளவில் அவன்பண்ணின ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரவ்ருத்திகள் என்னால் பேசமுடியப்போகாது. (அ)

ஆரு.—எட்டாம்பாட்டு. (உறவித்தயாதி). “இப்பெண் பெற்றேன்” என்று - கூடபாவை (ஸுஹு)யாய், உகப்பு உள்ளிருக்க மேலாக வெறுத்தவாறே, அவர்கள் ப்ராவ (ஹு)ஜ்ஜுராய், தாய்மாரையும் தோழிமாரையும் மற்றுமெல்லாரையும் விட்டு நாயகனையே விரும்பினால் நாட்டார் பழிசொல்லாரோ, நீ உபேக்ஷிக்கலாமோ வென்ன; பழியும் விளைந்து அந்தாலே மிகவும் ப்ராவண்ய மிரட்டித்தது, எனக்கொன்றும் தெரிநெதில்லை யென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

இப்படி பகவத்விஷயத்திலே உறவுகளற்று வர்த்தித்தாருண்டோ வென்ன (பிதாநாமேத்தயாதி ப்ரமாணத்ரயம்). “காவினாஸந்நாஸ்தீ துஸ்யே நிக்ஷயஸிஸ்யம் ! தந்யஸ்தீந் ரீவந் தந்யஸிஸ்யஸா - காசி தாவஸதஸ்யார்தே த்ருஷ்ட்வா ஸத்தித்த்வா பஹிர்குரும் ! தம்மாத்வேந கோவிந்தம் தத்யள மீலிதலோசநா” இத்தயாதி. ப்ரேமம் விஞ்சினால் குருதர்சனம் இவளுக்குக் கூடுமோவென்ன (இதுக்கித்தயாதி). “காவினாஸந்நாஸ்தீ துஸ்யே நிக்ஷயஸிஸ்யம் - யயளசகாசித் ப்ரேமாந்தா தத்பார்ஸவ மவிலம்பிதம்” என்றதுக் கர்த்த மருளிச்செய்குற (ஒருத்தி யித்

† குண்டலிதகர்த்தம் க்வாகித்தமாசிலும் “பெண்பிறந்தாரை அப்படி படுத்தமோ வென்ன வருளிச்செய்குற (நங்கைமீரித்தயாதி)” என்று. அரும்பதாந்தரத்தில் காண்கையால், ப்ரக்ஷிப்தமன்று.

‡ இது ஸந்திக்கத்தம். பாவா (ஹு) ந்ஜ்ஜுராய் என்றிருக்கலாமோ? (க) பார-உத்தியோ-௮௮. (உ) தி-வாய்-௪-௨-௯, (ஈ) ரா-ஸு-௩௫-௧௦.

கூடா பெரியதிருமொழி, இ-ப, இ-தி, கூ-பா, பந்தோடு.

யாதி). (ஸ்மாரகர்)-பழியிடுவார். (ஸ்திரோத்தரியன்)-ப்ரணயதாரையில் ஸமர்த்தன்.

(ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரவ்ருத்திகள்) என்றது-விபரீதார்த்த லாக்ஷணம். (அ)

மூ.—

பந்தோடுகழல்மருவான் பைங்கிளியும்பாலுட்டான் பாவைபேணுள் வந்தானே திருவரங்கன் வாரானே வென்றென்றே வளையும்சோரும் சந்தோகன் பவுழியனைந்தமுலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி ஆந்தோவர் தென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்தோடு	பந்தோடுகூட	சோரும்	இழுவாநின்றான்;
கழல்	கழல்என்கிற (பெண்களாகுகிற) காய்களை	சந்தோகன்	ஸாம விசேஷத்தின் அர்த்த மறிந்தவனும்
மருவான்	விரும்புகிறிலன்,	பவுழியன்	கௌஷீதகி ப்ராஹ்மணத்தின் அர்த்த மறிந்தவனும் [யும்,
பை	பசுமையான	ஐந்துஅழல்	பஞ்சாக்ரிமத்யவர்த்தி;
கிளியும்	கிளிக்கும் [றிலன்,	ஓம்பு	தேவாமம் பண்ணுறவனும்
பாலுட்டான்	கூர்பாநம் செய்விக்கி	தைத்திரியன்	தைத்திரீடோபநிஷத்தினர்த்த மறிந்தவனும்
பாவை	பொம்மையை	சாமவேதி	ஸாமவேதார்த்தமறிந்தவனுமான அவன்
பேணுள்	ஆதரிக்கிறிலன்,	வந்து	இவளிருக்குமிடம் வந்து
திருவரங்கன்	அழகிய மணவாளன்	என்மகளைச்செய்தன	என்மனைமீரறிகிலேனே.
வந்தான்	எழுந்தருளினான்	அந்தோ	கஷ்டம். (க)
ஓ!	அதிசயம்		
என்று	என்றுசொல்லியும்,		
வாரான்	வருகிறிலன்		
ஓ!	கஷ்டம்		
என்றே	என்று சொல்லியும்		
வளையும்	(கைகளில்) வலயங்களையும்		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்து) நித்ராஸமயத்திலும் ஒன்றல்லாவொன்று கைவிடாதவன் இரண்டையும் விட்டான். (பைங்கிளியும்) பெற்றாரை உபேக்ஷிக்கையன்றியே, பிறந்தாரையும் உபேக்ஷியாநின்றான். (பாவைபேணுள்) முன்பு இவளுக்குச் சிலர் அருபிமதம் செய்கையாவது - பாவைபேணுதொழுகையாய்த்து; அத்தைத் தானே செய்யாநின்றான். (க) * उन्मूल्यै वल्लभैः प्रियैः -

(க)

† (பா) ஸா-ஸதா.

தஸ்மாத்தபால்யே விவேகாத்மா யதேத ஸ்ரேயஸே நர: ஆனபடியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆக, பழைய யாத்நையையடையக் கைவிட்டா ளென்றபடி. (க) [सिद्धिं स्यात् - பரித்யக்தா மயா லங்கா] ப்ராபகவிஷயத்தில் தன்னையே உபாயமாகப்பற்றினால் இதரோபாயங் னோபாதி, ப்ராப்யவிஷயத்திலும் அல்லாதவை ப்ராப்யாபாஸமாய் க்யாஜ்யமாயிருக்குமிதே.

புறம்புள்ளவற்றையடையக் கைவிட்டான்; அவன்வரவு நிர்ஸித மென்றிருந்தான்; தன் தகையே செப்பேடாக (வந்தானோ! திருவரங் கன் என்று) புறம்புள்ளபற்றுக்க வந்திருக்கிறவன் பற்றற்றலும் வந்து முகங்காட்டானோ என்னுமாய்த்து. (வாரானோ!) நானித்தசை யோடே முடியுமித்தனையோ என்னும். குணதிகரல்லாதார் விஷயத் தில் பற்றோபாதியாய் விழுந்ததே நமக்கு இவ்விஷயத்தில் பற்றும் என்னும். (வளையும்)பந்து கழல்கள் பாவையோபாதியாய் விழுந்தது வளையும். (உ) “सिद्धिं स्यात् - சைதில்ய முபயார்த்யாக”.

(சந்தோகனித்யாதி) இத்தை ஒரு அஜ்ஞன்செய்தானாகில் பொ டுக்கலாய்த்திதே; (ங) “सिद्धिं स्यात् - வேதவிதேவசாஹம்” என் றவன் கிடர் இத்தைச்செய்கிறான். (சந்தோகன்) என்கிறவிது - சந் தோக ஸாமத்தைப் பிரித்துச்சொல்லுகிறதாகவுமாம்; அன்றிக்கே, இத் தால் - வேதைக ஸமதிகமய நென்றபடியாய், மேல் - வேதார்தவித் தமனென்றதாகவுமாம். (அந்தோவித்யாதி) ஒருஸர்வஜ்ஞன், அஜ்ஞன் செய்வத்தைச்செய்தால், இதுக்குமேல் என்னால் போக்கடிதேடப் போமோ? (வந்து) இவள் தன் திறத்துப்படாதிருக்கத் தானேவந்து இப்படிபண்ணி, தானே உபேக்ஷிப்பதே! முன்தீமை செய்வானும் தானேயாய் உபேக்ஷிப்பானும் தானேயாவதே! (என்பொன்மகள்) என்றுபாடமானபோது - ஸ்லாகக்கையான பெண்பிள்ளையென்றபடி.

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்தித்யாதி) உன் பெண்பிள்ளை பழியே ஸ்ரேதுவாக ப்ராவண்ய மதிசயித்து இப்பாடு பட்டால் “அவனென்மக ளைச் செய்தனகள்” என்று வெறுப்பானென், “குற்ற மென்பெண்ணது” என்று ஆறியிருக்கலாய்த்தே என்ன; ஸர்வஜ்ஞ னறியானோ, பழி விளையா மல் பண்ணி ஆளவேண்டாவோ, உபேக்ஷித்தவரை யொழிய வெறுப்பது ஆரை என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

மேலுக்கவதாரிகை (புறம்பித்யாதி). “வந்தாமு” என்றவடதனல
“ஓ!” என்றது-ஹர்ஷத்திலே. “வாராளே?” என்றதுக்குத் தாத்தார்யம்
(புறம்புள்ள பற்றித்யாதி). “வாராளே” என்றித ஓகாரத்துக்கு - அவன்
வரக்காணுமையாலே விஷாதத்திலேயாய், அதுக்குத்தாத்தார்ய மருளிச்
செய்கிறார் (காணித்யாதி). “திருவரங்கன்-வந்தாளே - என்று, திருவரங்
கன்-வாராளே - என்றேவனையும் சோரும்” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்
பற்றி “என்றே” என்ற ஏவகாரத்துக்கு பவிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார்
(குணதிகரித்யாதி). தானே வளாகன்சோர்ந்த விடமுண்டோ வென்ன
(சைதில்ய மித்யாதி); “अमरांतेऽश्विष्य मन्त्रांस्तु प्रचक्षते” “अश्विष्य”
यन्त्राण्यु कर्षणं वलयन्त्यसि - அதுரானேண சைதில்யமஸ்மாஸு வரஜதோ
ஹரே! ஸசதில்ய முபயாந்த்யாச கரேஷு வலயாந்யபி” என்று வசநசே
ஷம், “ஹரேள வ்ரஜதிஸு-அஸ்மாஸு-சைதில்யமுபயாதி” இத்யந்வய:

[illegible]

“பவுழியன்” என்றது - கௌஷீதகீப்ராஹ்மணத்தினர்த்த வித்தென்றும், “ஐந்தழல்” - பஞ்சாக்கி மத்யவாவியாய், “ஒப்பு” - ஹோமசேனராய், இத்தால் - வேதார்த்தாதுஷ்டாநாவென்றும், “தைத்திரியன்” - தைத்திரிய சாகார்த்த வித்தென்றும், “சாமவேதி” - ஸாமாந்வேத ஸாமவேதார்த்த வித்தென்றும் ஒரு யோஜன அருளிச்செய்தாராய்; *சந்தஸ்யப்தம்-ஸாமாந்வேத வேத பரமாக்கி, அத்தாலே - ஸகல வேதங்களை யடைந்தவனென்றதாய், தத்ப்ரதிபாத்யனென்றாக்கி, மேல்சொல்லுதிர “பவுழியன்” என்றது - உபசிஷ்த்தாகையாலே வேதார்த்தார்த்த வித்தென்றும், “ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி” என்றதுக்கு - முன்புபோலே வேதார்த்தாதுஷ்டாநாவாய்க்கொண்டு வேதார்த்த வித்தென்றும் திருவுள்ளம் பற்றி யோஜனாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). ஆக, இத்தால் - “சந்தோகன்” என்றதுக்கு - இரண்டாந்தம் சொல்லிற்றாய்த்து. எல்லாவற்றாலும் - ஸர்வஜ்ஞனென்றதாய்த்து. கீழெல்லாவற்றாலும் தோற்றின விஷாதாதிசயத்தை “அந்தோ” என்கிற பதாருடமாக்கிக் காட்டுகிறார் (ஒருவித்யாதி). “வந்து” என்கிற பதயில்லாமல் வேறு பாட (ஸர்) முண்டென்று காட்டி. அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). (க)

ஆம் - சேலுகளும்வயல்புடைசூழ் திருவாங்கத்தம்மாணச்சிந்தைசெய்த ஸ்லமலர்க்கண்மடவாள் நிறைவழிவைத் தாய் மொழிந்தவதனை நேரார் காலவேல் பரகாலன் கலிகன்றி பொலிமலை கற்றுவுல்லார் [தாமே. மாலேசேர் வெண்குடைக்கீழ் மன்னவராய்ப் பொன்னுலகில் வாழ்வார்

?)ருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சேல்	மத்யங்களானவை	நிறைவு	ஸ்தீர்தவ பூர்த்தி
உகளும்	துள்ளாநின்ற	அழிவை	அழிந்தமையை
வயல்	கழனிகளாலே	தாய்	தாயானவள்
புடை	பர்யந்தப்ரதேசங்க ளெங்கும்	மொழிந்த	சொன்ன
சூழ்	வ்யர்ப்தமான	அதனை	அந்த அவஸ்த்தாவிஷ
திருவாங்கத்	திருவாங்கமென்னும்	நேரார்	யமாக,
து	திவ்யதேசத்தில்	காலன்	சுதிர்ந்துவந்த சத்ருக்
	கண்வளர்ந்தருளு	வேல்	களுக்கு [கிற
	கிற		யமன்போலே யிருக்
அம்மாலை	ஸ்வாமியான நம்பெரு		வேலாயுதத்தையுடை
	மாள் விஷயமாக	பரகாலன்	யராய் (அதிலே)
நெதைசெய்த	நினைப்பிட்ட		சத்ருக்களுக்குக் கால
ஸ்லமலர்	கருநெய்தல்பொன்ற	கலிகன்றி	ன்போன்றவரான
கண்	கண்களையுடைய	ஒலி	ஆழ்வார்
மடவாள்	பெண்ணினுடைய		அருளிச்செய்த

கூத2. பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, சேலுகளும்.

மலை	சப்தஸந்தர்ப ரூபமா	வெள்	வெளுத்திருக்கிற
	ன இப்பத்துப் பா	குடைக்கீழ்	குடையின் கீழிருந்து
	ட்டையுமீ	மன்னவராய்	ராஜாக்களாய் ராஜ்ய
கற்று	ஆசார்ய ஸகாசத்தில்		பரிபாலனம் பண்
	அப்யஸித்து		ணி (அநந்தரம்)
வல்லார்	அறிய வல்லவர்கள்	பொன்உலகில்	பரமபதத்தில்
மாலேசேர்	முத்துமாலேகள் ஸரம்	வாழ்வர்	ஸுகாதுபவம் பண்
	ஸரமாக சேர்ந்தி		ணூதிப்பர்கள். (௧௦)
	ருக்கிற		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (சேலுகளும்) திரயக்குக்களுங்கூடக் களித்து வர்த்திக்கும்படியான வயல்கூழ்ந்த கோயிலிலே வர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைச் சிந்தைசெய்தபடியாய்த்து. (நீலமல்லித்யாதி) எதிர் த்தலை சிந்திக்கும்படியான வடிவழகையுடையவள். (நிறைவழிவை) ஸ்திரீத்வமழிந்தபடியை. (தாய்) அவள்தான் அறிவுநிறைவுகள் அழிந்துகிடக்க, திருத்தாயார் அவள்தையைச் சொன்னபாசரமாய்த்து. (நேராரித்யாதி) “நானெதிரி” என்று மார்தட்டி நேரேநிற்கும் எதிரி களுக்கு மருத்யுவான வேலை யுடையராகையாலே - பரகாலனென்று பேர்பெற்ற ஆழ்வாரருளிச்செய்த சொல்தொடையைக் கற்றுவல்லார் கள். கைப்பறிபறிக்கையன்றிக்கே, இதன்பொருளை ஆசார்யர்களோ டே கற்றறியுமவர்கள். (மாலையித்யாதி) தனிமுத்துக் குடைக்கீழே இதிலபேகைக்கயுண்டாகில் ஐஸ்வர்யத்தை அதுபவித்து, பரமபதத் திலே நித்யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (சேலித்யாதி) பெண்பிள்ளை திருவரங்கத் தை “சேலுகளும்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (திரயக்கித்யாதி). திரயக்குக்களும் களிக்கும் தேசமாகையாலே நாயிங்கே களிக்கவேணுமென்று சிந்தை செய்தாளென்றதாய்த்து. “வல்லார்” என்றபோதே கற்கை அர்த்தவியத்தமா யிருக்க, “கற்று” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்திருர் (கையித்யாதி). ஸ்ரீகோசத்தைப் பற்றி பலாத்காரத்தாலே தன்புத்தி பலத்தாலே, ஸ்வரஸமான அர்த்தம் கிடக்க, அதிலர்த்தத்தை அறிகையன்றிக்கே என்றபடி. “மலை”-முத்து மாலையாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (தனியித்யாதி). (௧௦)

ஜீயார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஆரூற் திருமொழி

கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

—o-o-o—

வ்யா.— “மறவாதே எப்பொழுதும் மாயவனே மாதவனே என்கின்றான்” என்று - திருநாமங்களைப் பலகாலும் தானே சொல்லியும், திருத்தாயார் அவற்றை அதுபாவிக்கக்கேட்டும், ஆக இப்படி திருநாமங்களிலே வாஸனை பிறந்தது; ஸத்தாதாரகமாயிரே திருநாமங்கள் தானிருப்பது; அத்தாலே உணர்ந்துதரித்தார். தரித்தவரந்தரம், “நீரிங்ஙனேகிடந்து படுகிறதென், பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க நாமிங்கே வந்து ஸுலபராகிறது உமக்காகவன்றோ” என்று அவதாரச் ஸௌலப்யங்களையும் காட்டி, “அங்ஙன் காதாசிக்கமாகவன்றிக்கே கோயில்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதராகிதும் உமக்காக, அந்தப்பொதுவுமன்றிக்கே விசேஷித்துக் கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதராய்த்ததும் உமக்காக, நம்முடைய ஸந்நிதியாலுள்ள பல(ஸ்)ந்தான் நீர் பெறுவதும் செய்தீர், நாமே உம்முடைய கார்யத்துக்குக் கடவோம் என்று நம் தலையிலே நயஸ்தபராயிருக்கப் பெற்றீரினே, இனி அலமாக்கிறதென்” என்ன; ஸ்ரீகௌஸையார், பெருமாள் காடேறப்போகிறபோது, “ஏகபுத்தரையாயிருக்கிற நான் உம்மைவிட்டிருக்கமாட்டேன்” என்று புறப்பட; ஒருகால் அவர் முகத்தைப்பார்த்து, “ஆச்சி! நீர் சொல்லுகிறது தர்மஹானிகிடர்! இனி பர்த்தாவிருக்க புத்தனை அதுவிதாரம் பண்ணவும் கடவதல்ல, ஆனபின்பு, இனி மீளும்” என்ன; அவர் காப்பிட்டு மீண்டாளினே; அப்படியே, இவர் அவ்வார்த்தையாலே ஹ்ருஷ்டராய், பெற்றதிலே லாபாம்சத்தைச்சொல்லி க்ருதார்த்த ராகினார். *

அரு.—கைம்மானம் ப்ரவேசம் —*வெருவாதாளில்-சிறைவழிந்தபடி: னையத் தாம்பொழியும்படி அவஸாதமுண்டாயிருக்க, “யான் கண்ட தணி நீர்த்தென்னரங்கத்தே” என்று களிக்கக்கூடுமோ வென்ன; ஸத்ருஷ்டார்த்தமாக, அவஸாதம்தீர்த்த ஹ்ருஷித்ததுக்கு ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் (மறவாதே யித்யாதி). *

கைசு பெரியதிருமொழி, ஸ்ரீ-ப, சு-தி, சு-பா, கைம்மாணம்.

மு.—கைம்மான மழ களிற்றைக் கடற்கிடந்த கருமணியை
மைம்மான மரதகத்தை மறையுரைத்த திருமலை
எம்மானை யெனக்கென்று மினியாணப் பணி காத்த
வம்மானை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னாங்கத்தே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மானம்	நீண்டிருக்கிற [தாய்	எனக்கு	(அவனை அதுஸந்தியா
கை	துதிக்கையை யுடைத்		நின்ற) எனக்கு
மழம்	இளம்பருவத்தான	என்றும்	ஸ்வகாலத்திலும்
களிற்றை	யானை போன்றவன	இனியானை	போக்யபூதனாய்;
கடல்	ஸமுத்தரத்தில் [ய்,	பணி	கல்மழையை
கிடந்த	கண்வளர்ந்தருளுகிற	காத்த	(கோவர்த்தன மலையை
கருமணியை	நீலரத்தம் போன்றவ		யெடுத்துத்)கடுத்து
	னாய்,		ரகஸித்த [வனை
மை	ஸ்பாமவர்ணமானது	அம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியான்
மானம்	அதிகயித்திருக்கிற	யான்	நான்
மரதகத்தை	மரதகப்பச்சை போ	அணி	அழகியதான [டு
	ன்றவனாய்,	நீர்	ஜலத்தினால் குழப்பப்
மறை	வேதங்களாலே	தென்	ஸூந்தரமான
உரைத்த	ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட	அரங்கத்து	திருவரங்கமென்னும்
திருமலை	ஸ்ரியுபதியாய்,		திவ்யதேசத்தில்
எம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்,	கண்டது	கர்ணாநின்றேன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமிய்யாதி) (க) “ஆனையில்
கிடந்தகிடக்கை” என்று ஓரானை கைகளையும் கால்களையும் பரப்பிக்
கொடு கிடக்குமாபோலே கிடக்கிற கிடை. நீண்ட துதிக்கையை
டைத்தாய், பருவத்தால் இனையதாயிருப்பதொரு ஆனை சாய்ந்தாப்
போலே யிருக்கிறவனை. (கடலித்தயாதி) கடலில் பாழ்திரும்படி ஒரு
நீலரத்தம் சாய்ந்தாப்போலே திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தவனை. (மை
யித்தயாதி) ஸ்பாமத்வம் மிக்கிருந்துள்ள மரதகரத்தம்போலே யிருக்கு
மவனை. (மறை) வேதங்களாலே ஒருமிடறுசெய்து பேசப்பட்ட
ஸ்ரியுபதியை. (உ) “ஸ்ரீஸ்தே - ஹர்ஸ்சதே” (ங) “ஸர்ஸா -
அஸ்யேசாநா”.

(எம்மானை) இருவருமான சேர்த்தியைக்காட்டி என்னை அந்
யார்ஹனுக்கினானை. (எனக்கு) ஏதேனும் நொந்ததையிலும் தன்னை

(க) பெரு-திரு-௭-௨.

(உ) பு-ஸ-௮-

(ங) ஸ்ரீஸு-

அதுஸந்தித்தால் எனக்கினியனாயிருக்கும்வனை. (பனி) இப்படியே
கானல்லது ரக்ஷகரில்லாதாரை அரியன செய்தும் ரக்ஷிக்குமவனை;
‘ஒருகால் மலையை எடுத்துப் பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷித்
தான், திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தான்” என்று கேட்டார் வாய் கேட்
தகயன்றிற்கே, நான் கோயிலிலே காணப்பெற்றேன். ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு.(கைம்மானிய்யாதி). தாத்பர்யமருளிச்செய்து,
சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நீண்டவிய்யாதி); மாணமான கையை
யுடைய மழலையான ஆனையென்று சப்தார்த்தமென்று கருத்த. ஏகதே
சத்தைச் சொல்லாமல், “கடல்” என்ற ஸாமான்யோக்திக்குத் தாத்பர்
யம் (கடலிய்யாதி).

“பனி” என்று - கல்மாரியை லக்ஷணயா சொல்லுகிறதென்றரு
ளிச்செய்கிறார் (இப்படியே விய்யாதி). இத்தால் - தம்முடைய விஸ்வே
ஷவ்யஸர ஜகிதமான கண்பனி காத்தமை ஸஞ்சிதமென்று திருவுள்ளம்
பற்றி, மேலுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகா விய்யாதி). ... (க)

மூ.—பேராணைக் குறுங்குடியெயம்பெருமானைத் திருத்தண்கு

வாராணைக் கரம்பனாருத்தமனை முத்திலங்கு ...

காரார் திண்கடலேழும் மலையேழிவ்வுலகேழுண்டு

ஆராத்தென்றிருந்தானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே, (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேராணை	திருப்பேர்என்னும் தி	கார் ஆர்	கருமையிக்கதாய்
	வ்யதேசத்திலே ஸ	திண்	தருடமான (அரப்பவ
	ந் திவ்விதனாய்,		நீயமான) [ம்
குறுங்குடி	திருக்குறுங்குடியிலே	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களைப்
	எழுந்தருளி யிருக்	ஏழ்மலை	ஸப்தகுலாசலங்களை
எம்பெருமா	ஸ்வாமியாய், [கிற		யும்
னை		ஏழ்இவ்வுலகு	ஸப்தத்வீபங்களையு மு
திருத்தண்கா	திருத்தண்கால் என்		கடய் இந்தலோ
ஸ்வராணை	னும் திவ்யதேசத்		த்தை
	தில் நீத்யவாஸம்	உண்டு	அமுதுசெய்து,
	பண்ணுமவனாய்,	ஆராதுஎன்று	தருப்தி பிறக்கவில்லை
கரம்பனார்	திருக்கரம்ப னாரில்		என்று
	எழுந்தருளி யிருக்	இருந்தானை	ரக்ஷணத்தில் அபூர்த்
	கும்		திதோற்ற இருந்த
உத்தமனை	ஸ்வராதிகனாய்,		வ்னுமான ஸர்வே
முத்து	முத்துக்களானவை		ஸ்வராணை
இலங்கும்	ஒளிவிடாநிற்பதாய்	கண்டது	தென்னரங்கத்தே, (௨)

கூகக பெரியதிருமொழி, ௫-ப, கா-தி, ௨-பா, பேராணை.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பேராணை) ஆற்றங்கரையிலே, ஸர்வ போக்யமாம்படி திருப்பேரிலே ஸந்நிவிதனைவனை. (குறுங்குடி) திருக்குறுங்குடியிலே ஒரு விசேஷ ப்ராப்தியுண்டிறே இவர்க்கு. ஆழ்வார் ஸ்வாதந்தர்யமிறே அங்கு நடப்பது. (திருத்தண்காலாராணை) அவ்ஆரினாள்வார்களிலே தானுமொருவனாய், தன் வ்யாவ்ருத்தி தோற் ருதபடி யிருந்தவனை. (கரம்பனூர்) வழிக்கரையிலே திருவாசலுக்கொரு கதவிடாதே வந்து கிடக்கிறவனை.

(முத்தியாதி) முத்துக்கள் ஒளிவிடாநிற்பதாய், கருமைமிக்கு, தான் கரையை அதுக்கரமிக்கக் கடவதன்மிகே நிற்கிறநிலையை ஒருவ ரால் கொலைக்கவொண்ணாதபடி அதில் திண்ணிதாயிருக்கிற கடல்க ளேழும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே இருக்கிற மலைகளேழு மான இந்த லோகங்களேழையும் தன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கச் செய்தேயும் ஒன்றும் செய்திலனாயிருக்கையாலே, உபகாரம் கொண் டார்க்கு ப்ரத்யுபகாரம்தேடி நெஞ்சாறல் படவேண்டாதபடி யிருந் தவனை. (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பேரித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் பெரியபெரு மான் இடையழுகிவிடுபாட்டிலே, பாற்கடல் கிடக்கையையும், தம்மு டைய *ஸ்வந்நிவிதஸர்வ - ஸந்தததுக்க வர்ஷத்தைப் போக்கினதுக்கு ஜ்ஞாபகமான பணிகாத்தமையு மதுஸந்தித்தவராகையாலே, அத்தோடு தோன் தீண்டியான திருப்பேரிலும் திருக்கரம்பனூரிலும் கிடந்தபடியை அதுபவித்துக்கொண்டும், “தெற்கு வீட்டிலே உம்மபேகஷிதம் செய்கி றோம்” என்று பெரிய பெருமாள் அருள்பாடிட்ட திருக்குறுங்குடிக்குப் போகிற வழியில் திருத்தண்காலாரானேடு கூடத் திருக்குறுங்குடி யெம் பெருமானை அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“எம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (திருக்குறுங்குடி யித்யாதி). விசேஷப்ராப்தி ஏதென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யா தி). இத்தால், பெரிய பெருமாள், இவர் திருமேனியில் சாபஸ்யத்தாலே, இங்கே இவர் (கு) “மங்கவொட்டு” என்று சொன்னவனவிலும் ஸம்மதி யாடத் யிருந்து, *திருவாணையிடும்படியான பாகம் (ஸ்கந்தவாறே இங்குதாம்காணமாட்டாமல் தெற்குவிட்டுக்கு அருள்பாடிட, அவர் “நமக்கு ஆஸ்ரிதப்ரதந்தர்ய மன்றோ ஸ்வரூபம், இஷ்டம் செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையு” மன்றோ க்ருத்யம்” என்று வீடு கொடுக்கையாலே, ஆழ்வார் ஸ்வாதந்தர்யம் நடந்ததென்று கருத்து. தன்னைக் கொடுக்கும் ஒளதார்யத்

தாலே உத்தமனென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (வழியித்யாதி). எல்லாரும் நடக்கும் வழியாகையாலே ஸேவிப்பார் மிகுகையால் கதவிட அவஸரமில்லை யென்று கருத்தா. (உ)

மூ.—ஏனாகி யுலகிடந்தன் நிருநிலனும் பெருவிசம்பும்
தானாய் பெருமானைத்தன்னடியார் மனத்தென்றும்
தேனாகி யமுதாகித் திகழ்ந்தானை மகிழ்ந்தொருகால்
ஆனாய் னானைக்கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	வராஹகல்பாதியில்	தன் அடியார்	தன் தாஸபூதருடைய
ஏனாகி	மஹா வராஹமாய்க் கொண்டு	மனத்து	மனஸ்ஸில்
உலகு	பூலோகத்தை	என்றும்	ஸர்வகாலத்தினும்
இடந்து	(அண்டபித்தியில் நின் றும்) குத்தியெடுத்த தவனுமாய்,	தேனாகி	தேன்போலவும்
இரு	விசாலமான	அமுதாகி	அம்ருதம் போலவும்
நிலனும்	பூமியையும்		போக்யபூதனாக
பெரு	பரந்த	திகழ்ந்தானை	விளங்குமவனும்,
விசம்பும்	ஆகாசத்தையும்	மகிழ்ந்து	ப்ரீதியுடனே
தானாய்	தனக்குப் ப்ரகாரமாக வுடையான	ஒருகால்	த்வாபரார்த்தத்தில் ல
பெருமானை	ஸ்வாமியுமாய்,	ஆன்	பசுக்களைமேய்க்க வல்
		ஆயனானை	இடையானைக்ருஷ்ண னுமானவனை
		கண்டது	தென்னரங்கத்தே. (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஏனாகி) பூமியைப் ப்ரளயங்கொண்டவன்று ஏனமாய் இத்தை இடந்தெடுத்து. (இருநிலனும்) பூமயந்த்ரிஷ்டாதிகளடைய “தான்” என்கிற சொல்லிலே அடங்கும்படி இத்தைப் ப்ரகாரமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. (தன்னடியாரித்யாதி) ஒருவன் காலிலே முள்பாய்ந்தால் சரீரியானவன் நோவுபடுமாபோலே, ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்து தன்னதாம்படி. இதுக்கபிமானியாயிருக்கிற விருப்பையதுஸந்தித்திருக்கும்.

தனக்கஸாதாரணரானார்க்கு ஸர்வவிதபோக்யனாய், அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கும்வனை. (மகிழ்ந்தித்யாதி) க்ருஷ்ணனாயவதரித்து, “ப்ரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க நமக்கிங்கே வந்து குறையறிக்க வேண்டாநின்றது” என்னும் இன்னுப்போடன்றிக்கே, “இப்படியாகுலு மிவர்களுக்கு குறுப்பாகப்பெற்றோம்!” என்னும் ப்ரீதிப் ப்ரகாஷத்

கூடி பெரியதிருமொழி, இ-ப, சு-தி, ச-பா, வளர்ந்தவனை.

தோடே, பண்டொருகால் பசுக்களையும் கன்றுகளையும் மேய்க்குமி
டையனாய், அதில் புரையற வர்த்தித்தவனை. ... (ச)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வனுகிய்த்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் - திருக்கு
றுக்குடி ஏம்பெருமான் தம்மை ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்றுமெடுத்தமை
க்குத்ருஷ்டாந்ததயா வராஹநாயனார் வ்ருந்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறு
ரென்றதல்; “ஒருபாகவதனுக்கு போக்யபூதனயத் திருக்குறுக்குடியிலே
“வ்ருந்தேன்” என்று பூமிப்பிராட்டிக்கு உரைத்த கைசிக வ்ருந்தாந்தத்தை
ப்பற்றுவாதல் எனத்தை அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி. ... (ந)

பூ.—வளர்ந்தவனைத் தடங்கடலுள் வலியுருவில் திரிசகடம்
தளர்ந்துதிர வுதைத்தவனைத் தரியாதன்றி ரணியனைப்
பிளந்தவனைப் பெருசில மீரடிநீட்டிப் பண்டொருநா
ளளந்தவனை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (ச).

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தடம்	வசாலமான	அன்று	அக்காலத்தில்
கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில்	இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை
வளர்ந்தவனை	கண் வளர்ந்தருளின	பிளந்தவனை	கிழித்துப் பொகட்
வலி	த்ருட்மான [வனாய்]		வனாய்,
உரு	சரீரத்தையுடைத்தாய்	பண்டு ஒருநா	முன்பு ஒருகாலத்தி
திரி	ஊர்ந்துவாராகின்ற	ள்	லே
சகடம்	சகடாஸுரனை [ய்]	பெரு	விசாலமான
தளர்ந்து	ஸந்திபந்தம் கிதிலமா	நிலம்	பூமியை [ங்கும்படி]
உதிர	விழும்படி	ஈரடி	இரண்டடியிலே யட
உதைத்தவ	உதைத்தவனாய்,	நீட்டி	திருவடிகளை நீட்டி
வன்		அளந்தவனை	அளந்த த்ரிவிக்ரமனு
தரியாது	ப்ரஹ்மலாதனுடையது		மானவனை
	க்கத்தைப் பொறு	யான்கண்ட தணிநீர்த் தென்னரங்க	
	க்க மாட்டாதவனா	த்தே. (ச)	
	ய்க் கொண்டு		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வளர்ந்தவனை) பரப்பையுடைய கட
லிலே, அபுதாரங்களுக்கு நாற்றங்காலாம்படி வந்து கண்வளர்ந்தவனை.
(வலியித்யாதி) பின்பு, “அஸுரர்கள் மிகைத்தார்கள்” என்று கேட்ட
வாறே வந்தவதரித்து, அஸுராவேசத்தாலே திண்ணிய வடிவையு
டைத்தாய் ஊர்ந்துவருகிற சகடம் சிந்ரம் பிந்ரமாய்ப் போம்படி. திரு
வடிகளாலே உதைத்தவனை, (தரியாது) கிறுக்களைக் கடலிலே தள்ளு

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, சு-தி, ௫-பா, நீரழலாய். ௧௪௬

வது, மலையிட்டு அமுக்குவதாகப் புக்கவாதே, அத்தைப் பொறுக்க மாட்டாதபடியாலே, நரலிம்ஹமாய் ஹிரண்யனைப் பிளந்து பொகட்டவனை.

(பெருநிலமித்யாதி) பரப்பையுடையபூமி இரண்டடியிலே யடங்கும்படி திருவடிகளை நீட்டி யளந்துகொண்டவனை. ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வளர்ந்தவனை யித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்—ஆன யனையும் ஏனத்தையும் அதுபவித்தவ ராகையாலே; (க) “*விஷ்ணுராயண சம்ஸாரமான் கதீரார்ணவ நிகே தநஃ*” என்கிறபடியேயாய், அதுக்கடியான திருப்பாற்கடலானையும், ஏனத் துக்கு அநந்தராவதாரங்களான நாரலிம்ஹ வாமநாவதாரங்களை யு மதுப விக்கிருரென்று வைக்கதி.

“திரிசடகம்” என்னவேணுமோ, சகடமானபோதே திரியாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஸுரேத்யாதி). ... (ச)

மூ.—நீரழலாய் நெடுநிலனாய் நின்றானை யன்றாக்க

ஹாழலாலுண்டானைக் கண்டார் பின்காணுமே

பேரழலாய்ப் பெருவிசும்பாய்ப் பின்மறையோர் மந்திரத்தின்

ஹாழலாலுண்டானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீராய்	ஐலஸ்வரூபியுமாய்	உண்டானை	அழித்தவனாய்,
அழலாய்	அக்கிரூபியுமாய்	பேர்	பெரிய [பிராய்]
நெடு	விசாலமான	அழலாய்	பட(யக்) பாக்கி ஸ்வரூ
நிலனாய்	பூமியுமாய்	பெரு	அபரிச்சிந்தமான
நின்றானை	இப்படி பஞ்சபூதங்க	விசும்பாய்	பரமபதத்துக்குநிர்வா
	ளுக்கும் அந்தர்யா		ஹகனாய்,
	மியா யிருக்குமவ	பின்	அதுக்குமேலே [ய]
	னாய், [ல்]	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களுடை
அன்று	ராமாவதார காலத்தி	மந்திரத்து	மந்திர (ஹ) பூதமான
அரக்கன்	ராவணஸூரனுடைய		ஹ விஸ்வை
ஹர்	லங்காகரத்தை	ஹர் அழலால்	(அந்த ஹவிஸ்ஸுக்க
கண்டார்	(முன்னே) கண்டவர்		ளாலே) த்ருப்தனு
	கள்		ன அக்கிமுகத்தா
பின்	அநந்தரத்தில்		லே
காணுமே	(அவ்வழிகுடன்) கா	உண்டானை	அமுதுசெய்தவனை
அழலால்	அக்கிரியைல்[முறைப்படி]	கண்டது	தென்னரங்கத்தே. (௫)

(க) ஹரிவம்சம்-௧௧௩-௬௨.

கூ.20 பெரியதிருமொழி, ரூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, தஞ்சினத்தை.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு, (நீரழலிய்யாதி)த்ரிவ்ருத்தகரணத்தாலே பஞ்சிகரணத்தைச் சொன்னபடி, (அன்றிய்யாதி) ராவணன் மிகைத்தவன்று, அவனுரை அரணும் அட்டாலையும் தெருவுமாகக்கண்டவர். கள், அநந்தரக்ஷணத்திலே அப்படி காணாதே (க) * சூ.சூ.சூ.சூ.சூ.ம ஸாந ஸத்ருசமாகக்காணும்படி அக்கியாலே அத்தை முடித்தவனை.

(பேரமுலாய்) படபா(பஹு)முகாக்கியாய். இங்குத்தை மய்யாதை களைத்தப்பி அவ்வருகு பட்டார்க்கு ப்ராப்யமான பரமபதமுமாய். (மறையோரித்த்யாதி) அத்தை அவர்கள் பெறுகைக் குறுப்பாக, ப்ரா ஹ்மணருடைய யாகங்களிலே மந்த்ரபூதமான ஹவிஸ்ஸ-ஹ்மண்களைத் த்ரே தாக்நிமுகத்தாலே புஜிக்குமவனை; (உ) “ஹ்மண - அஹம்ஹி” (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீரித்த்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-வாமநனாய் மண் ணளந்த த்ரிவித்ரமாபதாந வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபக மாகையாலே. காரணாவஸ்த்தையில் வ்யாப்தியோடு, பேரமுலானது உபலக்ஷணமாய் கார் யாவஸ்த்தையில் வ்யாப்தியோடு வாசியற அந்தர்யாமித்வத்தை அதுஸந்தித் துக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன்ன நரலிம்ஹாவதாரத்தில் நிரஸ்யனான ஹிரண் யனுடைய மறுபிறவியில் ப்ராநிகூல்யத்தைப்போக்கின ராமாவதாரத்தின் (ரு) *சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றின செயலோடு, தத்ஸாதந பூதகாமா ராத்யத்வத்தையு மதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“நீராய்; அமுலாய், நிலனாய்” என்று மூன்றைச் சொன்னது - மஹை யிரண்டுக்கு முபலக்ஷணமானமைக்கு ஸ்ருதியைத் த்ருஷ்டாந்தமாக்க்குகிறார் (த்ரிவ்ருத்தியாதி). சாந்தோக்யத்திற் சொன்ன த்ரிவ்ருத்தகரணம் உப லக்ஷணமானப்போலே இதுவு முபலக்ஷணமென்று கருத்து. “அன்றரக்க னூர், கண்டார் பின்காணமே - அமுலாலுண்டானே” என்றவ்யித்து அர் தத் மருளிச்செய்கிறார் (ராவணனித்த்யாதி). (அட்டாலே) மேல் தளம்.

*இன் - சாரியைச் சொல்லாய், “மந்திரத்து” என்ற பதம் - லக்ஷண யா ஹவிஸ்ஸைச்சொல்லிற்றாய், ஆரமுல் - ஹவ்யங்களால் த்ருப்தி பிறந்த அமுலென்று விவகசித் த்ருளிச்செய்கிறார் (அத்தையித்த்யாதி). அத்தை - பரமபதத்தை. (ரு)

மு.—தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் தவநெறியைத்தந்தியாது கஞ்சனைக்கொன்றன் றுலகமுண்டு மிழ்ந்த கற்பகத்தை வெஞ்சினத்த கொடுந்தொழிலோன் விசையுருவை யசைவித்த அஞ்சுகைப் புட்பாகனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (கூ)

(க) ரா.ஸ.பு-2.கூ-2.கூ. (உ) கீதை-கூ.2.ச. (ரு) பெரு-திரு-கூ-2-கூ.

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, சு-தி, சு-பா, தஞ்சினத்தை. ௯௨௧

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தம்	தங்களுடைய	வெம்	அத்யுக்ரமான [னம்]
சினத்தை	கோபத்தை	சினத்த	கோபத்தை யுடைய
தவிர்த்து	விட்டுவிட்டு [ளுடைய	கொடும்	க்ருரமான
அடைந்தார்	தன்னை அடைந்தவர்க	தொழிலோ	வ்யாபாரத்தை யுடை
தவம்	அத்யவஸாயஸுபமான	ன்	யவனுமான ருத்ர
நெறியை	உபாயத்தை நிர்வஹிக்		னுடைய [ன
	குமவனாய்,	விசை	வேகத்தை யுடைத்தா
தரியாது	(தாய்தம்பன்பார் ப	உருவை	சரீரத்தை
	ட்ட துக்கத்தைப்)	அசைவித்த	(பாணயுத்தத்தில்) சலி
	பொருமல்		க்கப் பண்ணினவ
கஞ்சனை	கம்ஸனை		னுமாய்,
கொன்று	ஸம்ஹரித்தவனுமாய்,	அம்	அழகிய
அன்று	அப் ப்ரளயகாலத்தில்	சிறை	இழகுகளையுடைய
உலகம்	லோகத்தை	புள்	பெரிய திருவடியை
உண்டு	விழுங்கி	பாகனை	நடத்துமவனுமானஸ்ரீ
உமிழ்ந்த	ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்வெ		வேஸ்வரனை
	ளிப்படுத்தின	யான்கண்டது	தென்னரங்கத்தே. ௯
கற்பகத்தை	பரமோதாரனாய்,		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தம்சினத்தை) (க) “अनसूयस्यै- அநஸூயஸே” என்று—“உன்றனை அனுகாரிகளைக் கண்டிலென்காண், என்வைபவத்தைச் சொன்னவிடத்தில் சிவிலென்றிருந்திலே, இன்னமும் எனக்கு வைப்பானவற்றைச் சொல்லுகிறேன், செவிதாழ்த்துக்கேட்டுக்காண்” என்றானிறே. ப்ரத்தேவஷம் பண்ணுதொழியு மத்தனையாய்த்து வேண்டுவது, த்வேஷத்தைத் தவிர்த்து தன்னை யடைந்தவர்களுக்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயத்தைத் தானே நிர்வஹித்துக் கொடுக்குமவனே. (தரியாது) த்வேஷமேயாயிருப்பா ரளவிலிருக்கும்படி. ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகியாரையும் நலியப்படுக்கவாரே, அத்தைப்பொறுதே, “இனி அரைக்கணமிவனை வைக்கவொண்ணாது” என்று அவனைக் கொன்றனாய்த்து, (அன்றித்யாதி) த்வேஷமும் பண்ணாதே தன்னை படைவதும் செய்யாதேயிருப்பா ரளவிலிருக்கும்படி. ஆபத்தை அடையாளமாக ரக்ஷிக்குமித்தனை யாப்த்து. தானறிந்த ஸம்பந்தத்தையேபார்க்கு மித்தனை. (கற்பகத்தை) “இப்படி உபகரித்தோம்” என்று நினைத்திராதவனே.

(க) கிதை-௯-௧.

(வெஞ்சுனத்தவித்யாதி) வெவ்வியசினத்தையுடையனாய், ப்ராணி
 ஹிம்ஸாருபமான உபஸம்ஹாரத்தைத் தொழிலாகவுடைய ருக்ரனு
 டைய, பெரியவேகத்தையுடைய வடிவை அசைவித்தானாய்த்து. ருக்ர
 பம் வாலையெடுத்துக்கொண்டோட, தான் ஜடையைவிரித்துக்கொண்டு
 முதுகு காட்டி, (க) “க்ஷுக்ஷு க்ஷுக்ஷு ஸுஹுஹு”-க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹா
 பாடேஹா” என்றாப்போலே சொல்லிக்கொண்டோடும்படி பண்ணின,
 திருவடியை வாஹநமாகவுடையவனை. இது, † (பாணனை என்றும்
 சொல்லுவார்கள்). நரகனையென்றும் சொல்லுவார்கள். ... (சு)

சினத்தை - குணங்களில் தோஷபுத்தியாகிற அஸூயா ஹேதுவானத்வேஷத்தை, தவிர்த்து, தன்னை யடைந்தவருடைய, தவமாகிற - அத்யக்ஷாய ரூபமாகிற, நெறியை - மார்க்கமானவளை என்று அர்த்தமாக விளக்கித்து, ததேகோபாயத்வத்துக்கு வேண்டுமழிகாரம் - த்வேஷமின்றிக்கே யிருக்கையே என்றதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (அநஸூயவே இதியாதி). : एदन्तु ते गुणैश्च न प्रकृत्यस्तु न संसृजते सखीं यदाहो मूर्च्छास्तेषाम् - இதன்ததே குண்யதம் ப்ரவக்ஷ்யாம் பாஸூயவே । ஜ்ஞாவஜ்ஞாந ஸஹிதம் யத்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேதக்பாதி⁷¹ என்கிறதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). (கலீல்) அஸூயப்படுகை. ப்ரக்ருதத்திலே ஏறிடுகிறார் (ப்ரத்வேஷ மித்யாதி). அங்வயமுநேர வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (த்வேஷத்தை யித்யாதி). (அடையாளம்) ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டுகிறி. ஆபத்த ரக்ஷணத்துக்குக் குறியாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). (உ.) ३: मुक्त्वा - மாம்⁷¹ என்கிற ஸமாதிக்குச் சேரப் பொருள் (இப்படி யித்யாதி).

அசைவத்தப்படி தன்னை விவரிக்கிறார் (நுஷ்பமிய்யாதி). “கொடும் தொழிலோன்” என்றது - ஸாமான்ய சப்தமாகையாலே, நரகாஸுரனைச் சொல்லவுமாமென்கிறார் (இத்ய்யாதி). (சு)

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

(உ) கிளை-கடி-கா கா,

௨. — சிந்தனையைத் தவநெறியைத் திருமலைப் பிரியாது
வந்தெனது மனத்திருந்த வடமலையை வரிவண்டார்
கொந்தணைந்த பொழிற் கோவலுகளப்பானடிநிமிர்த்த
வந்தணை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிந்தனையை	என்னுடைய மனோ	வண்டு	வண்டுகளினாலே
	ரதத்துக்கு விஷய	ஆர்	நிறைந்த
	மானவனும், [ன	கொந்து	பூங்கொத்துக்கள்
தவம்	அத்யவஸாய ரூபமா	அணைந்த	நெருங்கியிருக்கிற
நெறியை	உபாயத்தைகிர்வலிக்	பொழில்	சோலைகளாலே குழப்
	குமவனும், [ம்,		பட்ட.
திருமலை	பிரியப்பதி யானவனு	கோவல்	திருக்கோவலூரில்
வடமலையை	திருவேங்கடத்தை	உலகு	லோகங்களை
பிரியாது	விஸ்வேலியாமல் (அ	அளப்பான்	அளக்கைக்காக
	ங்கேகின்ற)	அடி	திருவடிகளை
வந்து	அங்குசினும் வந்து	கிமிர்த்த	நீட்டிய
னது	என்னுடைய	அந்தணை	ஸ்வாமியுமானவனை
மனத்து	மநஸ்வலில் [மவனும்,	யான்கண்டதணிநீர்த்தென்னரங்கத்	
இருந்த	கித்யவாஸம் பண்ணு		தே. (௭)
வரி	ரேகைகளையுடைய		

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (சிந்தனையை) (க) “வழுவினா வடிமை
செய்யவேண்டுநாம்” என்றுண்டான என்மனோரதத்துக்கு விஷய
மாய் ப்ராப்யமாயுள்ளவனை. (தவநெறியை) அதனைப் பெறுவீக்கு
முபாயம் தானையாயுள்ளவனை. இப்படி ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்
டும் தானையாயிருக்கிறவஸ்துதானேதென்ன (திருமலை) ப்ராபகத்
தில் புருஷகாரமுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு அவனோபாதி யாயிறேயிருப்
பது. (பிரியாதித்யாதி) திருமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாக
உடையனாயிருந்துவைத்து, இவ்வவஸ்த்தைகளை என்னெஞ்சிலே பிற
ப்பிக்கைக்காகத்தானே வந்து மநஸ்வலிலே விடாதே பொருந்தியிருக்கி
றவனை.

(வரியித்யாதி) நல்லநிறத்தையுடைய வண்டுகள் படிந்திருக்கும்
பூங்கொத்துக்கள் நெருங்கின பொழிலையுடைய திருக்கோவலூரிலே,
இந்தலோகங்களை அளக்கைக்காகத் திருவடியை நீட்டிக்கொடு நிற்கிற

௯௨௪ பெரியதிருமொழி, இ-ப, சு-தி, அ-பா, துவரித்த.

விநீதவேஷத்தைக்காட்டி இத்தையடையத் தன்னதாக்கிக் கொண்ட வனை. (யான்கண்டது) தானே அர்த்தியாய்க்கொண்டிருக்க, நான்தண்டது கோயிலிலே. (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (சிந்தனையை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- எம்பெருமானுடைய உபாயத்வத்தை ஸப்ரகாரமாக அதுஸந்திக்க, அத்தால் பெறும் ப்ராப்யமும், பெறுவிக்குமவனோட்டைச் சேர்த்தியும், இதெல்லாம் காணலாம்படி வடவேங்கடத்திலிருந்து திருவடிகளின் கீழிட்டிக்கொண்டபடி யெல்லாம் திருவுள்ளத்திலோடி, த்வயத்தின் பதங்களின் பொருளை அதுஸந்தித்திருக்கும்படி சுடாக்ஷித்த பெரிய பெருமாளிடத்தில் க்ருதஜஞ தாதுஸந்தாரம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

விசிஷ்டத்துக்கு ப்ராபகத்வம் சொல்லும்போது விசேஷணமான திருவுக்கும் ப்ராபகத்வம் வாராதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகேத்யாதி). (இவ்வவஸ்த்தைகள்) என்றது-த்வயத்தில் பதங்களில் தோற்றின ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ப்ரதிபத்திகள்.

“அந்தணனை” என்று - வேதத்தைக் காக்குமவனை என்று அவனைச் சொல்லுகையாலே, ப்ரஹ்மசாரியானவிநீத வேஷத்தைச் சொன்னதுக்கு த்ராத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தானே யித்யாதி). (௭)

மூ.—துவரித்த வுடையவர்க்கும் தூய்மையில்லாச்சமணர்க்கும்

அவர்கட்கங்கருளில்லா வருளானைத் தன்னடைந்த

எமர்கட்கு †அடியேற்கு மெம்மாதற்கு மெம்மனைக்கும்

அமரர்க்கும் பிரானரைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவரித்த	செகப் பாகப் பண்ணின	தன் அடைந்த தன்னையே ஆஸ்ரயித்த	
உடையவர்க்கும்	காவீவஸ்த்ர மணிந்த புத்தர்க்கும்	எமர்கட்கும்	என் ஸம்பந்த முடையார்க்கும்
தூய்மைஇல்லா	பாசிசத்ய மில்லாத	அடியேற்கும்	அடியேனுக்கும் [கும்
சமணர்க்கும்	ஜைநர்க்கும்	எம்மாதற்கும்	என்னுடைய-தந்தைக்
அவர்கட்கங் கு	இப்படி வேதபாஹ்ய ரான அவர்கள் விஷயத்தில்	எம்மனைக்கு	என்னுடைய தாய்க்கும்
அருள் இல்லா	க்ருபைபண்ணாத	ம	
அவர்கட்கு	க்ருபாவானுமாய்,	அமரர்க்கும்	நித்ய ஸூரிகளுக்கும்
		பிரானரை	உபகாரகரு மானவரை
		கண்டது	தென்னரங்கத்தே. (அ)

† “அடியேற்கும்” என்றே மூலஸ்ரீகோசங்களில் காண்கிறது, அரும்பத்துக்கு “அடியேர்க்கு” என்று பஹுவசநமாக பாடலாம்.

பெரியதிருமொழி, இ-ப, சு-தி, சு-பா, பொய்வண்ணம். ௫௨௫

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு (துவரித்த) சிவந்தவாஸஸ்தைத்தரிக்கக் கடவ புத்தர்க்கும், வைதிகரல்லாமையாலே ஸ்பர்ஸ்யோக்யரல்லாத அமுணர்க்கும், வேதோக்தமான கர்மத்தாலே தன்னை ஆஸ்யியாதா ரளவிலொருகாலும் க்ருபைபண்ணக்கடவ தன்மிகேயிருக்குமரு ளையுடையவனை. பால்மரமே யாகிலும் அகாலத்திலே குத்தினால் பால் மறுத்திருக்குமாபோலையாய்த்திருப்பது.

(தன்னடைந்தவித்யாதி) தன்னையேபற்றின என்னோடு ஸம்பந்த முடையார்க்கும்;— வைஷ்ணவர்களுக்கு மென்றபடி; எனக்கும், எனக் குத்தாயும் தமப்பனுமென்றிருக்கிற விவர்களுக்கும், நித்யஸூரிகளுக்கு மொக்கத் தரம் வையாதே சேஷியாயிருக்கும்வனை. ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (துவரித்தவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன த்வயார்த்த நிஷ்ட்டரிடத்தில் எம்பெருமானுக்குள்ள க்ருபையை யதுஸத் தித்து, இப்படி பரம வைதிகரான தம்மிடத்தில் (க) *கேசவன்மரிற்படியே திருவடிகளின் ஸம்பந்தமுடையாரோடு திருமேனி ஸம்பந்தமுடையா ரோடு வாசியற எல்லாரிடத்திலும் 'நித்யஸூரிகளிடத்திற் பேரலே பரி மாறினபடியைக் கண்டு, தம்மோடெதிரிட்ட புத்தாடிகளிடத்தில் பத்த (மஹ)வைரராயிருந்தபடியை அதுஸத்தித்தினிபராதிருரென்று ஸங்கதி.

“துவரித்த வுடையவர்க்கும்” என்றும் “சமணர்க்கும்” என்றும் எடு த்திருக்க, மீளவும் “அவர்கட்கு” என்று அதுவதிக்கைக்கு ப்ரயோஜனம் ஸவப்ரதி கோடித்வம் தோற்றுக்கைக்காக என்று விவகூழித்து, “அவர்கட் கற்கு” என்றது— அவர்களிடத்தி லென்றாப்போலே ஸப்தமயர்த்த மாக்கித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வேதோக்தமான வித்யாதி). “அருளான” என்று — அருளே நிரூபகமானால் அவர்களிடத்தி லருளில்லாதவரா யிருக் கக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பால்மர மித்யாதி).

விவரணம் (வைஷ்ணவரித்யாதி). “அடியேர்க்கும்” என்றது—ஸ்வா பாவிக பகவத்தாஸ்ய ப்ரபாவத்தாலே பூஜாயாம் பஜுவசரமென்று திரு வுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார். (எனக்கும்) என்று. “எம்மனைக்கும்” என்றினர்த்தம் (தாயும்) என்றது. “எம்மாற்கும்” என்றதி னர்த்தம் (தமப்பனும்) என்றது. (அ)

மூ.—பொய்வண்ணம் மனத்தகற்றிப் புலனைந்தும் செலவைத்து

மெய்வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்நின்றவித்தகனை

மைவண்ணம் கருமுகில்போல் திகழ்வண்ணமாதகத்தின்

அவ்வண்ணவண்ணனை யான் கண்டது தென்னாங்கத்தே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொய்	அதிப்பங்களான ப்ரா	வித்தகளை	ஆஸ்சர்ய பூதனும்,
	க்ருத வஸ்துக்களி	மைவண்ணம்	அஞ்ஜநத்தின் நிறம்
	னுடைய		போலவும்
வண்ணம்	ஸ்வபாவத்தைப்பற்றி	கருமுகில்போ	இருண்ட மேகம்போ
மனம்	மநஸஸை யிருக்கிற	ல்	லவும்
அகற்றி	நீக்கி யும்	திகழ்	விளங்காநின்ற
ஐந்துபுலன்	பஞ்சேந்த்ரியங்களை	வண்ணம்	வாணத்தையுடைய
செலவைத்து	விஷயங்களில் நின்று	மரதகத்தின்	மரதகமென்னும் ரத்
	ம் புறம்பாக்கி		நத்தினுடைய
மெய்வண்ண	யதார்த்தமாக	அவ்வண்ணம்	அப்படிப்பட்ட நிறம்
ம்			போன்ற [னவனை
நினைந்தவர்க்	தன்னைத்தயாபித்தவர்	வண்ணனை	நிறத்தையுடையனுமா
கு	களுக்கு	யான்கண்டது	தென்னரங்கத்தே. ௯
மெய்சின்ற	யதார்த்த பூதனான		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொய்வண்ணம்) பொய்யென்றது-ப்ராக்ருதிப்ராக்ருதங்களை (க) “ஸத்ஸுஷுஷு - ஸத்யஞ்சார்ருதஞ்ச” பொய்யினுடைய வண்ணத்தைப்பற்றின மநஸஸை. (அகற்றி)-ப்ராக்ருதிப்ராக்ருதங்களை “நன்று, ஸத்திரம்” என்றாற்போலே நினைத்திருக்கு மவற்றைவிட்டு. (புலனித்யாதி) மநஸஸை அகற்றினாலும் பின்னையு மவற்றிலே கொடுபோய் மூட்டுமவையிறே - பாஹ்யேந்த்ரியங்கள்; அவை விஷயங்களில் போகாதபடிபண்ணி, (மெய்யித்யாதி) ஆத்மயாதாத்த்ம ஜ்ஞாநபூர்வகமாகத் தன்பக்கவிலே பக்தியைப்பண்ணுமவர்களுக்கு. (மெய்நின்றவித்தகளை) தன்ஸ்வரூபாதிகளை உள்ளபடியே காட்டிக்கொடுக்கும் விஸ்மயநீயனை.

அவர்களுக்கு உள்ளபடியேகாட்டிக் கொடுப்பதெத்தை என்ன, (மையித்யாதி) (உ) “விஷுஸதீ ச்நுஃ, ஸ்துஃ - விவ்ருணுதே த்நாம் ஸ்வாம்” அஞ்ஜநத்தினுடைய நிறம் இருண்டமேகம்போலே விளங்காநின்றுள்ள நிறத்தையுடைய மரதகத்தினுடைய அந்த நிறம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவனை... .. (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொய்யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-புத்தாதிகளான பொய்யர்க்கெல்லாம் பொய்யனாபடியும், தம்மிடத்தில் மெய்யனாய் ஸம்பந்திகளாகவும் க்ருபை பண்ணுமவனென்றதுபவித்தவர், தம்

மைப்போலே நிரதிகயபக்தி நிஷ்ட்டரான ஆழ்வார்களிடத்தில் (சு) * அர வத்தமளிப்படியே யெழுந்தருளி யிருக்கும்படியை அனுஸந்தித்து ஈடுபடு கிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, பரிநிஷ்பந்நமான ஸாதநபக்தி நிஷ்ட்ட ரிடத்திலே யிருந்தாப்போலே என்பக்க ல்லதுக்ரஹித்தாரென்று த்ருஷ்டா ந்தார்த்தமாக அனுஸந்திக்கிறாரென்னவுமாம்.

(அந்ருதம்) என்றது-அஸ்த்திரங்களான ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களைச் சொல்லுகிறது. “செல” என்றது-செல்லவென்றாய், விஷயங்களில் நின்றும் புறம்பே போம்படி பண்ணியென்னு மர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அவையித்யாதி). (சு)

மூ.—ஆமருளி நிரைமேய்த்த வணியரங்கத்தம்மாணக் காமரு சீர்க் கலிகன்றி யொலிசெய்த மலிபுகழ்சேர் நாமருவு தமிழ்மாலே நாலிரண்டோடி ரண்டினையும் தாமருவி வல்லார் மேல் சாரா தீவினைதானே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆ நிரை	பசுக்கூட்டங்களை	நாமருவு	காவிலே பொருந்தியி
மருவி	பொருந்திநின்று		ருக்குமதாய்
மேய்த்த	ரக்ஷித்தவனாய்,	தமிழ்மாலே	த்ராவிடகாதா (T. 90)
அணி	பூலோகத்துக் கலந்		ருபமான
	காரமான	நால் இரண்	பத்துப் பாசரங்களை
அரங்கத்து	திருவரங்கத்திலே	டோடு இர	யும்
	கண் வளர்ந்தருளு	ண்டினையும்	
	கிற [ஷயமாக,	தாம்	தாங்கள்
அம்மாண	ஸ்வாமியானவன் வி	மருவி	பொருந்தியிருந்து
காமரு	ஆசைப்படத்தகுந்த	வல்லார்மேல்	அப்யஸித்தவர்களிட
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ		த்தில்
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [யையுடைய	தானே	ஸ்வயமே
ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்ததாய்	தீவினை	பாபங்களானவை
மலி	ஸம்ருத்தமான [ய்	சாரா	அணையமாட்டா. க௦
புகழ்சேர்	கீர்த்தியை யுடையதா		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆமருவி) ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு ஒரு கைம் முதலில்லாத பசுக்களை அவற்றோடேபொருந்தி ரக்ஷித்து, “அது

தான் பரதனை' என்னும்படி கோயிலிலேவந்து ஸுலபனுவனை, எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஷம் பண்ணவேண்டும்படியான வைஷ்ணவலக்ஷ்மியையுடைய ஆழ்வார், ஒலியுடைத்ததாகச்செய்த தமிழ்மாலே. (நாம்ருவு) பரஸ்ஸஹகாரம் வேண்டாதே, இத்தை ஒருகால் நாக்கிலேயிட்டால், பின்னை நா விடாதே யிருக்குமாய்த்து. (மருவிவல்லார்) மரஸ்ஸோடே இத்தை யதுஸந்தித்துக் கற்றவர்கள்மேல், இவர்கள் "போக்கவேணும்" என்று நினையாதிருக்க, துஷ்கர்மங்கள், தானே "இது நமக்கு நிலமல்ல" என்று விட்டோடிப்போம். (௧௦)

பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆமருவி ய்த்யாதி) "ஆ - நிரையை - மருவி-மேய்த்த" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரக்ஷணத்துக் கித்யாதி). (சாவிடாதே) என்றது - நாக்கானது ரஸ்யதையாலே விடாதே யென்கை. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஆருந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஏழாந் திருமொழி

பண்டை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஐகத்காரணபூதனய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆஸ்ரயணீயனய், ஸகலசேதநர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகனய், ஆஸ்ரீதர்க்கு அபேக்ஷிதஸமயங்களிலேவந்து உதவும் ஸ்வபாவனுஸர்வேஸ்வரன், அவ்வவதாரங்களைப்பண்ணியருளுகிற காலங்களிலுதவாதாரு மிழக்கவேண்டாதபடி, அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே கோயிலிலேவந்து நித்யவாஸம்பண்ணியருள, கண்டதுபவிக்கப்பெற்றே நன்-என்றினியராய்ப் பேசுகிறார்.

அரு.—பண்டைநர்ன்மறையின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் தாம் கண்டுகளித்தமையை அதுபவித்தவர், இத்திருமொழியில்-அவன் ஸத்தாவர

ப்ரதிஷ்ட்டையா யிருந்தமையை அதுஸந்தித்து இனியராகிரென்னும் ஸங்கதி யுட்கொண்டு, ப்ரமேயோபந்யாஸம் பண்ணுகிறார் (ஐகதித்யாதி).

பூ.—

பண்டைநான்மறையும்வேள்வியும் கேள்விப்பதங்களும்பதங்களின்பொரு பிண்டமாய் விரிந்த பிறங்கொளியன லும் பெருகியபுனலொடுகிலனும் ினும் கொண்டல்மாருதமும்குராகடலேழுமேழுமாமலைகளும்விசம்பும் அண்டமும் தானாய்வின்ற வெம்பெருமா னரங்கமாநகரமார்தானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டை	அநாதியான	கொண்டல்	மேகமும்,
நால் மறையும்	சதுர்வேதங்களும்,	மாருதமும்	காற்றும்,
வேள்வியும்	யாகங்களும்,	குரை	சப்தியாசின்ற
கேள்வி	கேட்டறியவேண்டிய	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்தரங்களும்,
பதங்களும்	வ்யாகரண சாஸ்த்ர	மா	பெரிய [ளும்,
	மும்,	ஏழ்மலைகளும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க
பதங்களின்	சப்தங்களினுடைய	விசம்பும்	ஆகாசமும்,
பொருளும்	அர்த்தமான (சாஸ்த்ர	அண்டமும்	ப்ரஹ்மாண்டமும்
	ப்ரதிபாத்த்யமான)		(ஆகிய இவற்றை)
	ஜீவ ஸமஷ்டியும்,	தானாய்	தனக்கு ப்ரகாரமாக
பிண்டமாய்	காரணாவஸ்த்தமாயி		வுடையனாய்க்கொ
	ருந்து		ண்டு
விரிந்த	(பின்பு) விஸ்த்ருதமா	நின்ற	எழுந்தருளி யிருக்கிற
	கா நின்றனளதாய்	எம்பெருமா	ஸர்வேஸ்வரன்
பிறங்கு	விளங்காசின்ற [ன	ன்	
ஒளி	காந்தியை யுடைத்தா	அரங்கமாநகர்	திரவரங்கமென்னும்
அன லும்	அக்கியும்,		பெரிய திவ்யதே
பெருகிய	ப்ரவஹியாசின்ற		சத்திவ்
புனலொடு	ஜலத்தோடுகூடின	அமர்ந்தான்	கண்வளர்ந்தருளா நி
கிலனும்	பூமியும்,		ன்றான். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பண்டைநான்மறையித்யாதி)(க)‘‘ஶுரீஸ் ஶுரீஸ் ஶுரீஸ் ஶுரீஸ்-பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததூகா?’’ என்கிற படியே - பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்தைப்பற்ற உத்தரோத்தரோச் சார்யமானமாகையாலே, புருஷபுத்த்யதீநமானால் வரக்கடவ தோஷங்க ளொன்றுமில்லாத வேதங்களும், அவ்வேதங்களாலே விதிக்கப்படுகிற யாகாதிக்ரியைகளும், பதருபத்தாலும் அக்ஷரருபத்தாலும் ஸ்ரவணம் பண்ணி யறியவேண்டும்படியிருக்கிற வ்யாகரணசாஸ்த்ரமும், அவ்

வோபதங்களாலே யறியப்படுகிற ஜீவஸமஷ்டியும், நானாவான கார்யங்
களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற அசித்ஸமஷ்டியில் நின்றுத் விஸ்த்
ருதமாகாநின்றனாள் தேஜஸ்பதார்த்தம், ஜலதத்வம், பூமி என்றப்போ
லேசொல்லுகிற ப்ருதிவ்யாதிபூதபஞ்சகமும், சேதநர்க்கு அபேக்ஷித
ஸமயங்களிலே முகங்காட்டி உபகரிக்கக்கடவமேகங்கள், அப்படி உப
கரிப்பதான வாயுதத்வமும், பூமிக்குவேலியிட்டப்போலேயாய் மிக்க
கோஷத்தையுடைத்தான ஸப்தஸமுத்ரங்களும், பூமிக்கு ஆணியடித்
தாப்போலேயிருக்கிற குலபர்வதங்களும், இத்தனைக்கும் அவகாசப்
தாரம்பண்ணுகிற ஆகாசமும், இவை எல்லாமாயிருக்கிற அண்டமெ
ங்கும்புக்கு அதுபாவேசித்து, (க) “*ॐ* ஸ்ரீ சீட்யு - தாநிஸர்
வாணி தத்வபு” என்கிறபடியே இவற்றைச்சொன்னபாசரம் தன்ன
ளவும் வரும்படியாயிருக்கையாலே இவையடைய “தான்” என்று
சொல்லும்படி சரீரதயா சேஷமாகத்தான் சேஷியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்
வரன், கோயிலிலேவந்து கணவளர்ந்தருளக்கண்டு அதுபவிக்கப்பெற்
றேனென்கிறார். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பண்டையித்யாதி) பண்டை- அநாதியான, ந
லுவகைப்பட்ட மறைகளென்று சப்தார்த்தமாய், அப்போதைக்கப்போது
உச்சரீரயமாணமாயிருக்க அநாதித்வ மெவ்வனே என்கிற சங்கையைப்
பரிஹரியா நின்றுகொண்டு, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பூர்வ இத்யா
தி). கேள்விக்கே யோக்யமாய் பதஸமுதாயாத்மகமான வ்யாகரணமெ
ன்றருளிச் செய்கிறார் (பதித்யாதி). (அக்ஷர ரூபத்தாலும்) என்றது “
“அ இ உண்” இத்யாத்யக்ஷரரூபத்தாலும் என்றபடி, மேல் அசித்தைச்
சொல்லுகையாலே “பொருள்” என்று சேதந ஸமஷ்டியாக்கி அருளிச்
செய்கிறார் (அவ்வோவித்யாதி). கட(ஃ)சராவாதிகளுக்குக் காரணவஸ்
த்தமான பிண்டாவஸ்த்தைபோலே காரணவஸ்த்தாபந்நமான அவ்யக்தா
வஸ்த்தமாய், விரிந்த- மஹிதாதி ரூபேண விஸ்த்ருதமாய், பிறங்கு - வினங்
காசினுள்ள, ஓளியையுடைய அனலும், ப்ரவஹிக்கை ஸ்வபாவமான
ஜலமும், பூமியுமான தேஜோஉபந்நங்களை மற்றை இரண்டுக்கு முபலக்ஷ
ணங்களாக்கி, காரணவஸ்த்தங்களான பஞ்சேக்ருதங்களைச் சொல்லுகிற
தென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நானாவித்யாதி). (க)

மூ.—

இந்திரன்யிரமணீசனென்றிவர்க ளெண்ணில் பல்குணங்களேயியற்ற
தந்தையும் தாயும் மக்களும் மிக்க சுற்றமும் சுற்றினின்றகலாப்

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௭-தி, ௨-பா, இந்திரன். கூங்க

பந்தமும்பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் பான்மையும்பல்லுயிர்க்கெல்லா
அந்தமும் வாழ்வு மாய வெம்பெருமா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [ம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்திரன்	இந்த்ரன்	சுற்றமும்	ஜ்ஞாதிகளும்,
பிரமன்	ப்ரஹ்மா	சுற்றிநின்று	சூழ்ந்திருந்து
ஈசன்	ருத்ரன்	அகலா	விட்டுநீங்காத
என்று	என்று சொல்லப்பட்ட	பந்தமும்	பந்துக்களும், [தை
இவர்கள்	இவர்கள்	பந்தம்	ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்
எனினில்	அஸங்க்யேயமான	அறுப்பது	போக்தாகின்ற
புல்குணங்க	அநேக குணங்களைச்	ஓர்	அத்விதீயமான
ள்	சொல்லி [நிற்கு]	மருந்தும்	ஒளஷதமும், [ம்
இயற்ற	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	பான்மையும்	ப்ராப்ய ஸ்வபாவமு
பல்லுயிர்க்	அநேக ஜீவ கோடிக	அந்தமும்	வயஸ்த்தாரமும்,
கெல்லாம்	ருக்கும்	வாழ்வும்	ஸுகமும்,
தந்தையும்	தகப்பனும்,	ஆய	ஆகிய இந்த ஸ்வரூபி
தாயும்	மாதாவும்,		யா யிருக்கிற
மக்களும்	பிள்ளைகளும்,	எம்பெருமான்	அரங்கமாநகர் அமர்
பிச்சு	அதிகமான	ந்தானே.	(௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) தன்னாலே ஸ்ருஜ்
யரான இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் என்று ப்ரதாநராக்ச்சொல்லுகிற
இவர்கள், இதில், இந்த்ரனை முற்படவெடுத்துப் பின்னை இவர்களைச்
சொல்லுகையாலே-இவனோடு அவர்களோடு வாசியில்லை; சதுர்முகனை
ஈஸ்வரன் என்று சிலர் சொல்லுமன்று ருத்ரன்பக்கல் ஈஸ்வரத்வமுள்
ளது; இப்படி ஜகத்துக்கு ப்ரதாநராயிருக்கிற விவர்கள், பக்நாபிமாந
ராய்க்கொண்டு, அஸங்க்யேயமான பலகுணங்களையும் சொல்லி ஸ்து
தியாகின்றுகொண்டு ஆஸ்ரயிக்க; ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் ஹிதப்ரவர்த்
தகராயிருக்கக்கடவ பிதாவும், ப்ரியத்திலே நடக்கக்கடவ தாயும், நிரய
நிஸ்தாரகரான புத்ரர்களும், அளவிறந்திருந்துள்ள ஜ்ஞாதிவர்க்கமும்,
கிட்டிவிடாதே நிற்கக்கடவ பந்துவர்க்கமும், இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார
ஸம்பந்தத்தைப் போக்கக்கடவதான பேஷஜமும், இஸ்ஸம்ஸாரஸம்
பந்தமற்றால் இருக்கக்கடவ நிஷ்களஸ்வபாவமும், ஸகலசேதநர்க்கும்
ஸபூத்தி ஸிருப்பிடமாயிருக்கும்வனும், பாலுத்தால் வரக்கடவதான
ஸுகமும், இவ்விரண்டாலும் ஸ்ருஷ்டியையும் நினைக்கிறது. இப்படி
ஸகலப்ராணிகளுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கும் கடவ
னாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன். (௨)

௯௩. பெரியதிருமொழி, ௫-ப, எ-தி, ௩-பா, மன்னுமாரிலினும்.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (இந்திரனியாதி) (க) “வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய்” என்கிறபடியே - ஏத்துகைக்காக, கீழ்ப்பாட்டிலும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரேண ஸர்வவ்யாபகத்தைச் சொல்லும்வகையா லே ஸகல ஜகத்காரணத்வம் சொன்னாராய், அந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனமான ப்ரஹ்மாத்யாஸ்ரயணத்தை இப்பாட்டி லருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(உள்ளது) என்ற வந்தரம், “என்று சிலர் சொல்லும்” என்று அறுஷங்கித்துக்கொள்வது. “பந்தமும்” என்றது-ஸம்பந்தமுடைய பந்து வர்க்கத்தைச் சொல்லுகிற தென்குறர் (கிட்டியித்யாதி). (கிஷ்கள ஸ்வபாவம்) முக்தஸ்வரூபம். “அந்தம்” என்கிற நாசவாசகமான சப்தம் - அதி கரண வாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்குறர் (லயத்தி லித் யாதி). (உ)

மூ.—

மன்னுமாரிலினும் மலைகளும் கடலும் வானமும் தானவருலகும் [ய துன்னுமாயிருளாய் துலங்குகொளிகருங்கித்தொல்லைநான்மறைகளும் மறை பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கிப் பிறங்கிருள்நிறங்கெடவொரு அன்னமாயன்றங்கருமறை பயந்தானரங்கமாநகர மர்ந்தானே.]

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	த்ருடமாய் (கடிநமாய்)	துலங்கு	ப்ரகாசியாரின்ற
மா	விசாலமான	ஒளி	தேஜஸ்ஸானது
நிலனும்	பூமியும்,	சுருங்கி	ஸங்கோசமடைந்து,
மலைகளும்	குலபர்வதங்களும்,	தொல்லை	அநாதியான
கடலும்	ஸமுத்திரமும்,	நால் மறைக	நான்கு வேதங்களும்
வானமும்	ஆகாசமும்,	ளும்	
தானவர்	அஸுரர்களுடைய	மறைய	அந்தர்த்தாநமாய்விட
உலகும்	லோகமும் (குடியிரு		(அக்காலத்தில)
	ப்பும்) (இவையெ	பின்னும்	மறுபடியும் [லும்
	ல்லாம்)	வானவர்க்கும்	தேவர்கள் விஷயத்தி
துன்னு	நெருங்கியிருக்கிற	முனிவர்க்கும்	ருஷிகள் விஷயத்தி
மா	பெரிய		லும் [ணி
இருளாய்	அந்தகார (த்தினால் ஆ	நல்கி	ஸ்நேஹத்தைப் பண்
	வ்ருத்) மாய்க்கொ	பிறங்கு	மிக்குவாராரின்ற
	ண்டி,	இருள்	அந்தகாரமானது

(க) தி-வாய்-ந-க-ஏ.

பெரியதிருமொழி, இ-ப, எ-தி, ச-பா, மாயிரும். கூங்ங.

நிறம் கெட	கழியும்படியாக	அரு	பெறுதற் களிதான
அன்று ஒருநா	அப்போதொரு கால	மறை	வேதங்களை
...ன்	த்தில் [கொண்டு	பயந்தான்	கொடுத்தருளினவன்
அன்னமாய்	ஹம் ஸ ரூ பியாய்க்	அரங்கமா	நகரமர்ந்தான். (ங)
அங்கு	அவர்கள்விஷயத்தில்		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மன்னுமாரிலனித்யாதி) கடிநையான
 ப்ருதிவியும், குலபர்வதங்களும், ஸமுத்ரமும், ஆகாசமும், அலு-ரர்
 ஸூடைய குடியிருப்பும், இவையடைய நெருங்கினபேரிருளாய், ப்ர
 ஷசதத்வந்தான்போய் ஸங்குசிதமாய், ப்ரகாசத்தைப்பண்ணித் தரக்
 டவதாயிருந்துள்ள வேதங்களும் மறைய. (பின்னும்) பின்னையும்.
 'க) : ॐ नमो भगवते वासुदेवाय - யோவைவேதாம்ஸ்ச ப்ரஹ்மீனோதி'
 ரன்கிறபடியே - ஒருநாள் ஒதுவித்துவிட்டோமாகில் அத்தைப்பறி
 கொடுத்தபின்பு இனி நம்மால் செய்பவலாவதுண்டோ! என்று சைவாங்
 துகையன்றிக்கே, தேவர்கள்பக்கலிலும் ப்ராஹ்மணர்கள் பக்கலிலும்
 ஸ்வேஹத்தைப்பண்ணி, மிக்கவிருளானது கழியும்படியாக, தன்னைப்
 ப்ரணாதே கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யாதுவர்த்தநம் பண்ணவேண்டுகிற
 தா! என்று கூசவேண்டாதவடிவைக்கொண்டு, தன்னைப்பெறிலும்
 ப்ரெவொண்ணாத வேதங்களை வெளியிட்டவன். (அரங்கமாநகரமர்ந்
 தானே) அன்று ப்ரமானத்தை வெளியிட்டுத்தந்தவன், இன்று ப்ர
 மயபூதனான தன்னை வெளியிட்டுக்கொண்டு வந்து கண்வளர்ந்தருளி
 றான். (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (மன்னுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ப்ரஹ்மா
 நிகளுக் காஸ்ரயணியனா யிருக்கும்படியைச் சொன்னாராய், இதில் - அது
 குறுப்பாக வேதப்ரகாராதி முகேந துக்கிவிர்த்தகத்வம் சொல்லுகிற
 றன்று ஸங்கதி.

“துன்னு” என்றதினர்த்தம் (நெருங்கினால்) என்றது.... .. (ங)

பா.—மாயிருங்குன்றமொன்று மத்தாக மாசணமதனெடுமளவி
 பாயிரும்பெளவம்பகடுவிண்டலறப்படுதிரைவிசும்பிடைப்படா
 சேயிருவிசும்புத்திங்களும் சுடரும்தேவரும்தாமுடன் திசைப்ப
 ஆயிரந்தோளாலிலைகடல் சுடைந்தான்ரங்கமாநகரமர்ந்தானே.

(க) ஸ்வேதாஸ்ச-ஐ.

கூ.ந.ச. பெரியதிருமொழி, இ-ப, எ-தி, ச-பா, மாயிரும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	அகன்றும்	சே	தூரஸ்த்தமாய்
இரும்	உயர்ந்தமிருக்கிற	இரு	பார்திருந்துள்ள
ஒன்று	அத்தியமான	விசம்பும்	ஸ்வர்க்காதிலோகங்க
குன்றம்	மந்தரபர்வதத்தை	திங்களும்	சந்த்ரனும் [ளும்
மத்தாக	கவ்வமாகநாட்டி,	சுடரும்	(மற்றஎல்லாத்) தேஜ
அதனெனும்	அத்தோடும் (அந்த		ஸ்ஸுக்களும்
	பர்வதத்தில்)	தேவரும்	தேவதைகளும்
மாசணம்	வாஸுகி யென்னும்	உடன்	ஏககாலத்திலே
அளவி	சுற்றி, [பாம்பை	திசைப்ப	ஆஸ்சர்யப் படும்படி
பா	பரந்தும்		யாகவும்,
இரும்	நீண்டமிருக்கிற	அலை	அலை யெறியாநின்ற
பெளவம்	ஸமுத்ரமானது	கடல்	ஸமுத்ரத்தை
பகடுவிண்டு	வாய்திறந்து [வும்,	ஆயிரம் தோ	ஆயிரம் தோள்களா
அலற	சூப்பிடும்படி யாக	ளால்	கத்தோற்றும்படி
படு	(அதில்) உண்டாகா		யான நாலு திருத்
திரை	அலைகளானவை		தோள்களினால்
விசம்பிடை	ஆகாசத்தின் நடுவே	கடைந்தான்	மதநம் பண்ணினவன்
படர	வ்யாபிக்கும்படியாக	அரங்கமாநகர்	அமர்த்தான்.(ச)
	வும்,		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மாயிருமித்யாதி) அகலத்தாலும் அளவாலும் குறைவற்றிருந்துள்ள மந்தரபர்வதமானது மத்தாக, வாஸுகியினுடம்பை அத்தோடேசுற்றி, பரந்து நீண்டிருந்துள்ள கடலானது ஆனை பிளிறுமாபோலே கிடந்து கோஷிக்க, அப்போதை ஷேஷபத்திலேயுண்டான திரைகள் ஆகாசத்தை இடமடைத்துக்கொண்டு படர; தூரஸ்த்தமாய் விஸ்த்ருதமாயிருந்துள்ள ஸ்வர்க்காதிலோகங்களும், சந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான தேஜஸ்பதார்த்தங்களும், மற்றுமுண்டான தேவஜாதியும், ஏககாலத்திலே விஸமயப்படச்செய்த கார்யம். (ஆயிரந்தோளால்) நாலுதோள்கொண்டு வ்யாபரித்தபடிதான், ஆயிரந்தோள்கொண்டு வ்யாபரித்தான் என்னலாம்படி யாய்த்து. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (மாயிருமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - வேதப்ரதாநமுசேந துக்கிவிர்த்தகத்வத்தை யருளிச்செய்து, இதில் - அம்ருதப்ரதாநமுசேந துக்கிவிர்த்தகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறோன்று என்பது.

(அளவால்) என்றது - ஒளந்த்யத்தால் என்றபடி, “மாசணம்” என்றது - பாம்பாய், அதினர்த்தம் (வாஸுகி) என்றது. பகடு - வாயாய், வி

ண்டு - திறந்தென்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (ஆணையித்யாதி).
(ஸ்வர்க்காதி லோகங்களும) என்றது - தத்ரத்யரைச் சொல்லுகிறது. (ச)

பூ.—எங்ஙனையும்வந்தானவர் நினைந்தா லிரணியனிலங்கு பூணகலம்
பொங்குவெங்குருதிபொன் மலையிளந்துபொழி தருமருவியொத்திழிய
வெங்கண்வாளெயிற்றேர்வெள்ளிமா விலங்கல்விண்ணுறக் கணல்விழித்தெ
அங்ஙனையொக்கவரியுருவா னுனரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [முந்தது

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தானவர்	அஸுரர்கள்	அருவிஓத்து	மலையாறுபோலே
நினைந்தால்	(இந்த ஹிரண்யவதத் தை) நினைந்தார்க ளாகில்	இழிய	பெருகும்படியாக,
எங்ஙனே உய் எப்படி.	ப்ராணதார	வெம்	சிவந்திருக்கிற
வர்	ணம் பண்ணுவார் கள்? [டைய	கண்	கண்களையும்
இரணியன்	ஹிரண்யா ஸுரனு	வான்	வாளாயுதம்போன்ற
பூண்	ஆபரணங்களாலே	எயிறு	பற்களையுமுடையதாய்
வெங்கு	விளங்காநின்றதுள்ள	மா	பெரிதாய்
ஆலும்	மார்பில்சின்றும்,	ஓர்	அத்வித்யமான
பொங்கு	வருத்தியடையாநிற்ப தாய்	வெள்ளிவில	வெள்ளிமலையானது
வெம்	உஷ்ணமாயிருக்கிற	ங்கல்	
குருதி	ரத்தமானது,	விண்உற	ஆகாசத்தைக்கிட்டி.
பொன்மலை	ஸ்வர்ணமயமான மேரு மலையை	கணல்விழித்து	தீவிழி விழித்து
பிளந்து	பிளந்துகொண்டு	எழுந்தது ஓக்	தோற்றினதுபோலி
பொழிதரும்	ப்ரவஹியாகின்ற	க	ராகின்ற
		அங்ஙன்	அப்படிப்பட்ட
		அரி உரு ஆ	நரலிம்ஷாவதாரம்
		னன்	பண்ணினயன்
		அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (இ)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எங்ஙனே) நம்மைப்போலே அது
கூலித்து, ப்ரஹ்மலாதனைப்போலே “இது நமக்காகச்செய்தசெயல்”
என்றிருப்பார் உஜ்ஜீவிக்குமத்தனைபோக்கி, சத்ருபக்தமான அஸுர
வர்க்கம் இவ்வபதாரத்தை ஸ்மரித்தால் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கும்படி?
ஹிரண்யனுடைய, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமாகா நின்றதுள்ள
மார்வானதில். (பொங்குவெங்குருதி) போக்கிடம் காணமையாலே
பெரியகிளர்த்தியோடே கோஷித்துக்கொண்டுவருகிற ருதிரவெள்ள
மானது, மேருவைப்பிட்டுக்கொடு வெள்ளமிடாநின்றதுள்ள அருவி
போலே வந்திழிய, அவனும் ஹிரண்யனிதே. நாநாவான தாதுக்களா

கூடக பெரியதிருமொழி, இ-ப, ஏ-தி, கூ-பா, ஆயிரம்.

லே கலங்கி மேருவைப்பிட்டுக்கொடு இழிகிறது, ஹிரண்யனுடலைப் பிளந்து கிழித்துக்கொடு இழிகிற ருதிரம்போலே யிராநின்றதாய்த் து. வெவ்விதான கண்ணையும், ஒளியையுடைத்தான எயிற்றையுமு டைத்தாய், வெள்ளியாலே சமைந்த தொரு பெரியமலையானது, ஆகா சத்தை ஊடுருவி அக்கிகல்பமாகப் பாராநின்றனுகொண்டு தோற்றினது போலே யிருக்க, நரவீம்ஹவேஷத்தைக் கொண்டவவன், இன்னமப் படிக்கொத்த விரோதிவர்க்கம் வந்து கிட்டினால் போக்குகைக்காக இங் கேவந்து ஸந்திவிதனான. (ரு)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (எங்கனையித்யாதி) கீழிபாட்டு பாட்டாலும் - வேதப்ரதாரத்தாலும் அம்ருத ப்ரதாரத்தாலும் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய துக்கம் போக்கிபடி யருளிச்செய்தாராய், இனி அஞ்சு பாட்டாலும் - துக்க நிவர்த்தகனான மாத்ரமன்றிக்கே ஆஸ்ரீத ரபேக்ஷித்தபோது முகங் காட்டி உதவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(பிட்டுக்கொடு) பிளந்துகொண்டு. பொன்மலையை த்ருஷ்டாந்தமாக் கினதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவனுமித்யாதி). அருவி வெளுத் தன்றே விருப்பது, குருதிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடுமோ வென்ன வக் ளிச்செய்கிறார் (நாராவான வித்யாதி).

மூ.—

ஆயிரம்குன்றம்சென்ற தொக்கனையவடல்புரையெழிறிகழ்திரடோள் ஆயிரந்துணியவடல் மழுப்பற்றி மற்றவனகல்விசும்பணைய ஆயிரம்பெயராலமரர் சென்றிறைஞ்சவறிதுயிலலகடல்நடுவே ஆயிரம்சுடர்வாபரவணைத் துயின்றானரங்கமாநகரமர்ந்தானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரம்குன்ற ஆயிரம் மலைகள்		துணிய	அறும்படியாக,
ம்		அடல்	யுத்தத்திலே [தை
தொக்கு	சேர்ந்து	மழு	மழுவென்னும்ஆயுதத்
சென்றது அ	சென்றபுபோலே யி	பற்றி	கையிலே தரித்து,
ணைய	ருந்ததாய் [யாய்	மற்று	அதுக்குமேலே
அடல்புரை	யுத்தத்துக்குத் தகுதி	அவன்	அந்தகார்த்த வீர்யனா
எழில்	காந்தியானது		னவன்
திகழ்	விளங்காநின்றதாய்	அகல்	பரந்திருந்துள்ள
திரள்	திரண்டிருக்கிற	விசம்பு	வீரஸ்வர்க்கத்தை
தோள் ஆயிர	(கார்த்த வீர்யனுடை	அணைய	அடைய, (அநந்தரம்)
ம்	ய) ஆயிரம் புஜங்க	அமரர்	தேவர்கள்
	ளும்	சென்று	கிட்டி

ஆயிரம்பெய ஸஹஸ்ரநாமம்.களைச்	ஆயிரம்வாய் ஸஹஸ்ரமுகங்களை
... ரால் ... சொல்லி [திரு]	... டைய
இறைஞ்ச ஸ்தோத்தரம் பண்ண	அரவு அணை திருவந்தாழ்வானுடைய
அலை அலைமோதாநின்றதிடீ	படுக்கையிலே
கடல்நடுவே ஸமுத்தரத்தின் மத்யத்	அறிதாயில் யோக சித்தரையை
சுடர் உஜ்ஜ்வலங்களான	துயின்றான் பண்ணினவன்
	அரங்கமாநகர் அமர்ந்தான். (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஆயிரம் குன்றமித்யாதி) ஆயிரம் மலைகள் தன்னிலே திரண்டு சென்றபோலே, யுத்தத்துக்குத் தகுதியாய், எழில் விளங்காநிற்பதாய், திரண்டிருந்துள்ள தோள்களாயிரமும் துணியும்படியாக, யுத்தத்திலே கையிலே மழுவைத்தரித்து, மற்றவ னுண்டு-ஸஹஸ்ரபாஹ்வர்ஜூநன், ஸ்வஹஸ்த வதத்தாலே வீரஸ்வர்க் கத்தைப் பரப்பிக்க; அவனாலே பீடிதரான தேவர்களடங்கலும், அநந் தாம் திருநாமங்களாயிரம் சொல்லி ஆஸ்ரயிக்க, யோகசித்தரையை, ஸ்வஸந்திதாநத்தாலே களித்துத் திரை மோதாநின்றவள்ள கடலின் டுடேவே, நித்பாதுபவம் பண்ணுகையால் வந்தவமர்ந்துக்குப் போக்கு டாகப், புகரையுடைத்தான பலவாய்களைப் முடைய திருவந்தாழ் வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவன், அப்படியே காணலாம்படி. இங்கேவந்து ஸந்திவிதனான. (௬)

அந.—ஆறும்பாட்டு (ஆயிரமித்யாதி) “ஆயிரம் - குன்றம் - தொக்கு சென்றது - அணைய” என்றவயித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆயிரமித்யாதி). (யோகசித்தரையை) என்றதுக்கு, (கண்வளர்ந்தருளினவன்) என்றத்தோடந் வயம்; பாகம் பசதி (பாகம் பசதி) என்னுமாபோலே. (௬)

மூ.—

சரிசூழற்கனிவாய்த்திருவினப்பிரித்த கொடுமையிற்கடுவியைசயரக்கன் எரிவிழித்திலங்கு மணிமுடிபொடிசெய்திலங்கை பாழ்படுப்பதற்கெண்ணி வரி சிலை வளைய வடுசரம்துரந்து மறிகடல் நெறிபட மலையால் அரிசூலம்பணி கொண்டிலைகடலடைத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சரி	ஸுந்தரமான	திருவினை	பிராட்டியை
சூழல்	கேசங்களையும் [ன்ற	எரிவிழித்து	க்ருரமாகப்பார்த்து
சுனி	கொவைப் பழம்போ	பிரித்த	விஸ்வலிப்பித்தவ
வாய்	அதரத்தையுமுடைய		னாய்,

சுரு.அ பெரிய திருமொழி, (நி-ப, ஏ-தி, ஏ-பா, சுரிசுழல்).

கொடுமை	க்ரெளர்யத்தையும்	அடு	கொல்லவல்ல
கடுவியை	அதிவேகத்தையு மு	சரம்	பாணங்களை (அதிலே)
	டையனான	துரந்து	(ஸந்திப்பித்து) ப்ர
அரக்கன்	ராவணஸுரனுடைய		யோகித்து,
இலங்கு	ப்ரகாசிப்பின் றுள்ள	மறி	அலைகள் மடியாசின்
மணி	ரத்ரமயமான	கடல்	ஸமுத்ரமானது
முடி	கிரீடங்களை	நெறிபட	வழிபடும்படியாக
பொடிசெய்து	ஞர்ணமாக்கி	அரிசுலம்	வாரஜாகியை ண்டு
இலங்கை	லங்கையை	பணிகொண்டு	அடிமையாகக் கொ
பாழ்படுப்பத	அழிக்கவேணுமென்று	அலை	அலைமோதாநின்ற
ற்கு		கடல்	ஸமுத்ரத்தை
எண்ணி	ஸங்கல்பித்து,	மலையால்	பர்வதங்களினாலே
வரி	ஸுந்தரமான	அடைத்தான்	ஸேதுபந்தரம் பண்
சிலை	ததுஸ்ஸை		ணினவன்
வளைபு	வளைந்து	அரக்கமாரகர்	அமர்ந்தான். (சு)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சுரிசுழல்) (க) “ஸுக்ஷ-ஸுகேஸ்ரயா
என்றும், (உ) “சுயுகீஸ்-சாருகேசீம்” என்றும் சொல்லுகிறபடித்
அழகிய திருக்குழையும், கனிந்த அதரத்தையுமுடையளான பிசு,
டியை. (பிரித்த) (ங) “அந்நா ருஷுஷீ-அநந்யா ராகவேண
ஹம்” (ச) “அந்நா சி-சுயு-ஸீ-அநந்யா ஹிமயாவரீதா” என்று இ
ண்டிதலையும் சொல்லலாம்படி யிருக்கிற இருவரையும் இரண்டிடத்
லே யாம்படி பண்ணி, க்ரெளர்யத்தையும் பெரிய வேகத்தையுமுடைய
யனான ராவணனுடைய, அக்கிலம்பாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றான்
ரத்ரங்களாலே செய்யப்பட்ட முடிகளைப் பொடிசெய்தென்னுதல்.
அன்றிக்கே, எரிவிழித்து - திருவினைப்பிரித்த வென்னுதல். லங்கை
மூலையடியே நாயும் நரியும் போம்படியாகப் பாழ்படுத்தும்படி மன
ரதித்து; தர்சந்யமான வில்லு வளையக் கொலையம்புகளை நடத்தி
பெரிய கேடாபத்தை யுடைத்தான கடல்வந்து முகங்காட்டி, “நான்
முதுகு காட்டிச் செறிந்து தருகிறேன், அடைத்துக்கொடுப்போவது”
என்று வழிபட. ஏதேனுமாக இட்ட தடையக்கொண்டு ஆழக்கடல்
கடல் வழிபட, நீரிலேபுக்கு அமிழக்கடவ மலைகள் மிதந்து அணை
யாக, கணக்கு வழக்குப்பட ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணமாட்டாத வாரா

(க)

(உ)

(ங) ரா-ஸு-உ-க-கக

(ச) ரா-யு-க-உ-க-கக.

ஜாதியைக் கொண்டு அடிமைகொண்டு, நீர்க்கிளப்பத்தை யுடைத்தான
கடலை யடைத்தான். (எ)

அநு — ஏழாம்பாட்டு. (சுரியித்யாதி). (கனிந்து) - கனிபோலிருந்த,
*கடுமையும் *விசையும் அர்த்தத் மீயிசை யாகையாலே (பெரிய வேகத்
தை) என்றது. அடுகையே ப்ரயோஜனமான சரமென்று சப்தார்த்தம் திரு
வுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (சொலையம்புகளை) என்று. மறிகடல் - தி
ரைகளானது ஒன்றுக்கொன்று மறிக்கும்படியான கடலென்று பலிதார்த்
தம் (பெரியகோபத்தை) என்று. (எ)

மூ.—

ஊழியாயோமத்துச்சியா யொருகா லுடைய தேரொருவனுயிலில்
சூழிமால்யானைத்துயர் கெடுத்திலங்கைமலங்க வன் நடுசரம் துரந்து
பாழியால் மிக்க பார்த்தனுக்கருளிப் பகலவனொளி கெடப் பகலே
ஆழியா லன்றங்காழியை மறைத்தா னரங்கமாநகரமார்த்தானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ழியாய்	காலாதி ஸகலபதார்த் த நிர்வாஹகனாய்,	இலங்கை	லங்கையானது [க
மூமத்த	தேவாமத்திலே	மலங்க	வ்யாகுலப்படுமபடியா
உச்சியாய்	(ஆராத்யனாய்க் கொ ண்டு) ம்ரேஷ்ட்ட னாய்,	அன்று	அந்த ராமாவதாரத்தி
ஒருகால் உ டைய	ஒரு சக்தர்த்தையுடைய	அடு	கொல்லவல்ல [லே
தேர்	தேரை யுடையனான ஸூர்யனுக் கந்தர் யாமியாய்க்கொ ண்டு	சரம்	பாணங்களை
ஒருவனாய்	அத்விதீயனாய், [து]	துரந்து	ப்ரயோகித்தும்,
உலகில்	லோகத்திலே (வந்	பாழியால்	பல லுத் தினாலே
சூழி	முகப்பட்டத்தை யு டைத்தாய்	மிக்க	அதிசயித்திருக்கிற
மால்	மதத்தையுடைத்தான	பார்த்தனுக்	அர்ஜுனன் விஷயத்
யானை	கஜேந்த்ராத்மனான	கு	தில்
துயர்	துக்கத்தை [டைய	அருளி	க்ருபைபண்ணி,
கெடுத்து	போக்கி,	பகலவன்	ஸூர்யனுடைய
		ஒளி	தேஜஸ்ஸானது
		கெட	மங்கும்படியாக,
		பகலே	திருத்திலேயே
		அங்கு அன்று	அந்த பாரத ஸமர
			ஸமயத்தில்
		ஆழியால்	திருவாழியினாலே
		ஆழியை	ஸூர்யனை
		மறைத்தான்	மறைத்தவன்
		அரங்கமாநகர் அமர்த்தான்.	(அ)

கூசா பெரியதிருமொழி, (பு-ப, -தி, அ-பா, ஊழியாய்.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஊழியாய்)காலோபலக்ஷிதமான ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நீர்வாழ்வுசனம், (க) “ஊம் ஸி ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ” அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா” (உ) “ஹ்” “ஹ்” “ஹ்” “ஹ்” “ஹ்” போக்தா” யஜ்ஞதபஸாம்” என்கிறபடியே - ஸர்வ கர்ம ஸமா ராத்யனம், ஏசசக்ரமான ரதத்தையுடைய ஆதித்யனுக்கு அந்தராத் மாவாய்க்கொண்டு அவ்வழியாலே உபாஸ்யனம், லோகத்திலே, முகப் பட்டத்தை யுடைத்தாய் மத முதிதமாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரியாரின் ஹள்ள ஸ்ரீ கஜேந்தராமூர்வானுடைய துக்கத்தைப் போக்கி, லங்கை யானது ஒருவர்கூற எழுவருக்கும்படி கொலையம்பு நடத்தி, பல (வல)த்தால் மிக்கிருந்துள்ள அர்ஜுனனுக்குக் க்ருபைபண்ணி, ஆதித் யனானவ னொளிமழுங்கும்படியாக, அவனுடைய ப்ரகாசத்துக்கு அ டைத்த சாலந்தன்னிலே, அநேகமாயிரம் ஆதித்யர்கள் சேர உதித் தாப்போலே யிருந்துள்ள புகையுடைய திருவாழியைக்கொண்டு அந்த ஆதித்யனை மறைத்தவன். இந்த ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணாலே முகக்கலாம்படி அளவுபட்டிருக்கையாலே, தமஸ்ஸு போம்படியாயிருக்கும், அந்நனன்றிக்கே, திருவாழி யாழ்வான் தே ஜஸ்ஸு நேர் கொடு நேர்கண்ணொண்டு பார்க்க வொண்ணாதபடி மிக்கிருக் கையாலே பளபளத்துக் கண்ணை இருளப்பண்ணிற்று. பகலே - பக லவ னொளிகெட. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஊழியாயித்யாதி) ஓமத்துக்குச்சி - ஆராத்ய த்யா ஸ்ரேஷ்ட்டனென் றருளிச்செய்கிறார் (அஹம்ஹியித்யாதி). கர்மாராத யதைக் குறுப்பாக இந்த்ராத்யந்த்ராத்மத்வம் சொல்லவேண்டுகையால், “ஊழியாய்” என்றத்தை யருளிச்செய்தாராய், இங்கே ஆதித்யாந்தர்வர் த்தித்வம் சொன்னது-கர்மாங்கியான ஸர்வவித்யோபாஸ்யத்வம் சொல்லு கிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அவ்வழியாலே யித்யாதி). கீழ் - அந்தர்யாமித்வம் சொல்லி, இத்தால் ஸர்வஸ்மாத்த்ரணாவன் இவ்வுலகில் வந்து செய்த செயல்களை அருளிச்செய்கிற ராகையாலே, “உலகில்” என் றது-“மறைத்தான்” என்னுமளவும் அர்வயிக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (உலாகத்திலே யித்யாதி). “சூழி” - முகப்பட்டமென் றருளிச்செய்கிறார் (முகப்பட்டத்தை யித்யாதி). “பாழியால்” என்றதின்ந் த்தம் (பலத்தால்) என்றது. கிரவதிக தேஜஸ்ஸுடைய திருவாழியால் ஆதி த்யனை மறைத்தால் இருளுண்டாம் வழியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ராத்யாதி). அர்வயம் காட்டுகிறார் (பகலேயித்யாதி) ... (அ)

(க) கீதை-ஈ-உச,

(உ) கீதை-இ-உச,

மூ.—

பேயினர்முழையுண்டிள்ளையாயொருகால் பெருகில்விழுந்தியதமிழ்ந்த வாய்நாய் மாலாயாலிலைவளர்ந்து மணி முடி வானவர்தமக்குச் சேயனாயடியேற்கணியனாய் வந்தென்சின்தையுள் வெந்துயரமக்கும் ஆயனையன்றுகுன்றமொன்றெடுத்தா னரங்கமாநகரமார்தானே, (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேயின்	பூதனையினுடைய	வானவர்தமக்	தேவதைகளுக்கு
ஆர்	விஷத்தினால் பூர்ண	கு	
முலை	ஸ்தந்தை [மான	சேயனாய்	தூரஸ்த்தனுமாய்,
ணண்	உண்ட	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு [ண்டு
பிள்ளையாய்	பேதையாய், [தில்	அணியனாய்	ஸந்திவிதனாய்க் கொ
ஒருகால்	ஒரு (ப்ரளய) காலத்	வந்து	தானேவந்து
பெரு	விசாலமான	என்சின்தையு	என் மநஸ்ஸிலுள்ள
நிலம்	பூமியை	ள்	
விழுங்கி	உண்டு,	வெம்	ச்ஞரடான
'து	அந்தபூமியை (ஸ்ருஷ்	துயர்	துக்கத்தை [ய்,
	முகாலத்தில்)	அதற்கும்	நசிப்பிக்குமவனுமா
மீழ்ந்த	வெளியிலே புறப்பட	அன்று	அந்தக்ருஷ்ணவதார
	விட்ட [னுமாய்,		ஸமயத்தில் [ண்டு
வாயனாய்	அதரத்தை யுடைய	ஆயனாய்	க்ருஷ்ணனாய்க்கொ
மாலாய்	ஸர்வாதிகனுமாய்,	ஒன்று குன்ற ஒரு கோவர்த்தந ம	
ஆலிலை	ஆலந்தனிரில்	ம்	லையை
வளர்ந்து	கண் வளர்ந்தருளின	எடுத்தான்	உயரவெடுத்துப் பசு
	வனுமாய்,		க்களை ரக்ஷித்தவன்
மணி	மணிமயமான	அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (கூ)
முடி	கிரீடக்களையுடைய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேயினரித்யாதி) பேயினுடைய, விஷத்தாலே நிறைந்த முலையை, தாய் முலைக்கும் வேற்றுமுலைக்கும் வாசியறியாதே யுண்ட முகத்த (யுக்த)னாய். (ஒருகால்) விழுக்காடறி யாமை என்றும் ஒக்குமாய்த்து. ஒருகால், பரப்பை யுடைத்தான பூமியை வயிற்றிலே வைத்து, அது ஸாத்மியாமைமாலே உமிழ்ந்த திருவதாரத்தை யுடையனாய், ஸர்வாதிகனு ஸர்வேஸ்வரனாய், சிறு வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவ னான ஆலந்தனிரிலே கண்வளர்ந்தருளி, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு தூரஸ்த் தனாய், என்போல்வார்க்குக் கையாளாய், என்பக்கல் அபேக்ஷாமாத்

கூசு உ பெரிபதிருமொழி, இ-ப, எ-தி, கஉ-பா, பொன்னும.

முமின்றிக்கே யிருக்கத் தானே வந்து என்னுடைய மாநஸ வ்யஸநத்
தைப் போக்குமாயனும். (அன்று குன்றமொன்றெடுத்தான்) கோ
வர்த்தநகிரியைத் தரித்து, பண்ணின உபகாரமத்யாத பசுக்களையும்
இடையசையும் நோக்கினவன். (சு)

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு (பேயினுரித்யாதி) ஆர்தல் - பூர்த்தியாய்,
எத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷத்தாலே) என்று. உட்கருத்
தருளிச்செய்து, வாக்கியார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). “வந்
து” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (என்பக்க வித்யாதி). ... (சு)

மு.—

பொன்னுமாமணியும் முத்தமும்சுமந்து பொருதிரை மாநதிபுடை சூழ்ந்து
அன்னம் மாடுலவு மலைபுனல்சூழ்ந்த வரங்கமா நகரமார்தானே
மன்னுமாமாடமங்கையர் தலைவன்மானவேல் கலியன்வாயொலிகள்
பன்னிய பனுவல் பாடுவார் நாளும் பழவினை பற்றறுப்பாரே.... (கஉ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னும்	ஸுவர்ணங்களையும்	புனல்	சந்தர்ப்புஷ்டகரிணி மு,
மா	ஸ்வரக்க்யமான		லான தடாகங்க
மணியும்	ரத்நங்களையும்		ளால்
முத்தமும்	முத்துக்களையும்	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டு மிருக்கிற
சுமந்து	திரட்டிக்கொண்டு	அரக்கமாநகர்	திருவரங்கத்தில்
பொரு	ஒன்றோடொன்று உ	அமர்ந்தானே	கண்வளர்த்தருளுகி,
	தையாசின்ற		பெரியபெருமான்
திரை	அலைகளையுடைத்தான		விஷயமாக,
மா	ஸ்வரக்க்யமான	மன்னு	அழிசுற்று
நதி	திருக்காவேரியினால்	மா	ஸ்வரக்க்யங்களான
புடை	பர்யந்த ப்ரதேசங்க	மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டும், [ளிலே	மங்கையர்	திருமங்கையினுள்ள
மாடு	பர்யந்தங்களிலே	தலைவன்	ஸ்வாமியாய் [ர்க்கு
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	மானம்	அளவுடைத்தான
உலவும்	ஸஞ்சரியா நிற்பன	வேல்	வேலாயுதத்தை
	வரய [ன		புடையரான
அலை	திரைகளையுடைத்தா		

பெரியதிருமொழி, இ.ப, அ.தி, ஏழைப்போசம். கூசுந்

கலியன்	ஆழ்வார்	[ய்,	பாடுவார்	அப்யவிக்ருமவர்கள்
வாயொலிகள்	அருளிச் செய்ததா		நாளும்	திரந்தோலும் [களை
பன்னிய	லக்ஷணங்களினால்	கு	பழவினை	ப்ராதேநமான கர்மங்
	றைவற்றதான		பற்றுஅறுப்	லவாஸநமாகப்போக்
பனுவல்	பாசு வ்களை		பார்	சுவர்கள். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) பொன்னும், பெரு விலையான ரதங்கனும், முத்துக்களும் சுமந்து, தன்னில் நான் பொ ராநின்றுள்ள திரைகளையுடைய மஹாதியுண்டு - காவேரி, அது பர் யந்தத்திலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், அருகே அன்னங்கள் ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள ஸ்ரீசந்தர புஷ்கரிணி துடக்கபான பொய்கைகள் சூழ்ந்த கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனை, ப்ரளயங்க ளுக்கு மழியாத மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையி லுள்ளார் க்கு நிர்வாஹகராய், அளவுடைத்தான வேலைப் பரிகரமாக வுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த, லக்ஷணங்களிலொன்றும் குறையாதபடி வில் றுத்தமான வித்தை அப்யவிக்கவல்லார், ப்ராக்தநமான கர்மங்களை வாஸரையோடே போக்கப் பெறுவர். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) “நகியுடைசூழ்ந்து” என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் “அலைபுனல்கூழ்ந்து” என்றால் புருஷத்தமன்றே வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீசந்தர புஷ்கரிணியித்யாதி). ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து எட்டாந் திருமொழி

ஏழை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—இவ்வாழ்வாராகிறார்-சாஸ்த்ரவாஸரையாலே யாதல் தப ஸ்ஸாலே யாதலன்றிக்கே பகவத் ப்ராஸாதத்தாலே தத்வத்யத்தையும்

சுசுசு பெரியதிருப்பொழி, நுட்ப, அ-தி, ஏழைப்பரவேசம்.

யதாதர்சநம் பண்ணியிருப்பா ரொருவராய்த் து. பரஸ்வரூபத்தை யதாதர்சநம் பண்ணுகையாவது ஏதென்றால்; ஸ்ரியபதிபாய், அ ஹி ிஹயபர்த்யநிகனய், ஸமஸ்த கல்பாணகுணத்தமகனய், அந்த குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாத்யாகரமா யிருந்துள்ள திவ்ய வித்ரஹத்தை யுடையனய், உபய விபூதிநாதனய்; நிர்திசய போக்யனா யிருக்குமென்றறிகை; ஸ்வஸ்வரூபத்தை யதா தர்சநம் பண்ணுகையாவது - அநந்யார்ஹமாய், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியின்றிக்கே பரதந்த்ரமா யிருக்குமென்றறிகை; அசித்தினு டைய ஸ்வரூபத்தை யதாதர்சநம் பண்ணுகையாவது-ஸ்வஸ்வரூப பா ஸ்வரூபங்களை யதாதர்சநம் பண்ணவொண்ணாதபடி இடைச்சுவராய்க் கொண்டு விரோதித்வமே ஸ்வரூபமா யிருக்குமென்றறிகை. இவ்வி ரோதியைக் கழித்து இச்சேதநன் விலக்ஷணவஸ்துவை லபிக்கும் போது அதுக்கதுருபமா யிருப்பதொரு உபாய புரித்ரஹம் பண்ணிக் கொள்ளவேணுமிதே. இம்மூன்றினுடைய ஸ்வரூபத்தையு மநுஸந் தித்தால் அவனையே பற்றவேணும்; விரோதி ப்ரபலமாகையாலே அவனைக்கொண்டே கழித்துக்கொள்ளவேணும்; ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாதபடி பரதந்த்ரமானையா லே அவனையே பற்றவேணும்; அவ்வஸ்துதான் அநந்யஸாத்யமாகை யாலும் அவ்வஸ்துவையே பற்றவேணும். இப்படி அவனே உபாய மாகப் பரித்ரஹிக்குமிடத்தில், பரத்வம், தேசவிப்ரக்ருஷ்டமாய்க் கழி ந்தது; வ்யூஹம், தத்ப்ராயமாய் ஸம்ஸாரிகளுடைய சிறுமையாலும் பகவத் வைபவத்தாலும் கழிந்தது; ஆபத்துண்டானபோது, ப்ரஹ்மா திகளுக்கு ஆஸ்ரயணியமாதல் ஸநகாதிகளுக்குக் காதாசிக்கமாக ஆஸ் ரயணிய மாதலத்தனையிதே; விபவமும், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே மண் டல வர்ஷம்போலேயாய்க் கழிந்தது; அக்குறைகந்திர, ஸ்வஸத்தா ஸத் திதி ப்ரவ்ருத்திகளும் ஆஸ்ரிதாதிரமாய்படி பண்ணிக்கொடு நிற்கிர நிலையிதே - அர்ச்சாவதாரம், அதாவது- ஆஸ்ரிதருகந்த த்ரவ்ய விசே ஷத்தையே திருமேனியாகக்கொண்டு நிற்கையும், தன் க்ருஹத்தில் ஒரு ப்ரதேசத்திலே திருப்பள்ளியறையாக்கி “இங்கே எழுந்தருள் யிருக்க வேணும்” என்றால் அங்கே எழுந்தருளி யிருக்கையும்; “திரு மஞ்ஜநம்பண்ணி யருளவேணும், அமுது செய்தருளவேணும்” என் றால் அப்போது அமுதுசெய்தருளுகையும்; அவற்றை இவன் அநா தரிக்குட்போது தூணும் அநாதரிக்கையும், அவதாரங்களிற்போலே

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௮-தி, ஏழைப்பரவேசம். ௧௪௫

அஜஹத்ஸ்வபாவனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு அபிமத பல(ஈ)ப்ரதாநம் பண் ணுகைக்கும், ஆஸ்ரயணியனுகைக்கு முண்டான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி துணங்களோடேகூட *ஆஸ்ரித பராநீநனுகையு மாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அர்ச்சாவதாரத்தை யாய்த்து இவர் ஆஸ்ரயணியஸ்த்தல ளாக நினைத்திருப்பது. முதல் தன்னிலே (க) “சூழ் புனல்குடர் நதயே தொழுது” என்றும், (உ) “தஞ்சைமாமணிக்கோயிலே வண ிகி” என்று மிறே இவரிழிந்தது; ஆகையாலே, தம்முடைய ஆசிஞ் ஈயத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டு, சரணயான பெரியபெருமான்திரு டிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

இவர் (ங) *தாயே தந்தைதுடங்கிப் பலவிடங்களிலும் சரணம் புகுதல் போந்தார்; பகவல்லாபத்துக்கு ஸக்ருத்க்ருத மமைந்திருக் கச்செய்தே பலகளும் சரணம்புகுகிறது த்வராதிசயத்தாலே யிறே. இப்பரபந்தத்துக்கு ஏற்றம்-நீர்மையுடைய பெரியபெருமான் சரண்ய ராகையும், ஆழ்வார் அதுஷ்ட்டாதாவாகையும், ஸர்வாதிகாரமான த்ரா டிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையும், த்ருப்த (ஐ)ப்ரபந்நான னுக்கு இவ்வார்த்தி இல்லையேயாகிலும் இவர் பாசரத்தைச் சொல்ல லே இவரளவிலே இவர்க்கிரங்கிப்போலே பெரிய பெருமானிற் கு வரென்கிறதும். ப்ரயோஜனந்தரத்துக்காகவும், துக்க நிவ்ருத் த காகவும் சரணம்புகுகிறவர்கள் பாசரத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டு சர ணம்புகுகிறார்; அதுக்கடி என்னென்னில்; அவ்வோப்ரயோஜனங் களில் அவர்களுக்குள்ள ஆதரம் இவ்விஷயத்தே தமக்குண்டாகையா லும், அவர்களுக் ககப்பட இரங்குமவர் தமக்கிரங்காமையில்லை என்று நினைத்திருக்கையாலும்.

திருமாலையில் - ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் சொல்லிற்று; *அமலனா திபிரானில் - ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியில் - ப்ராபகம் சொல்லுகிறது. (*)

அரு.—ஏழையேதலன்ப்ரவேசம். — சீழிரண்டு திருமொழிகளிலும்— பெரியபெருமானாலே ஸமாஹிதராய்த் திருவரங்கத்தில் கண்டு களித்தவர், (ஈ) “அடியேற்கணியனாய் வந்தென் சிந்தையுள் வெந்துயரறுக்க யாயன்” என்று துக்க டிவர் த்தகத்வத்தை அதுஸந்தித்திருக்கச் செய்தேயும், தம்மை

(க) க-க-௭.

(உ) க-க-௭.

(ங) க-க.

(ஈ) ௫-௭-௭.

சுசுசு பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௮-தி, ஏழைப்புவேசம்.

*அந்தக்கேச பா (ஞ)ஜநமான ஸம்ஸாரத்தி விருக்கக்கண்டு, வீரோதி யான தேன ஸம்பந்தத்தைக் கழிக்கக்காணுமையாலே ஆர்த்தி மிகுந்து, பெரியபெருமானைச் சரணம் புகுகிறுரென்றும் ஸங்கதி சொல்லுகையில்; இவர்க்கிப்படி ஆர்த்தி மிகும்படி ஜ்ஞாநம் பிறந்ததுக்கு மூலமென்னும்; பரத்வாதிகளிருக்க இங்கே சரணம் புகுவானென்னென்றும், இவர் கீழே சரணம் புகுந்ததில்லையோ? மீளவு மிகே சரணம் புகுவா என்னென் னும், இத்திருமொழிக்குச் சரணம் புகுந்த திருமொழிகளில் வாசிதா வன்னென்றும், இதில் ப்ரயோஜநார்தர பரரை த்ருஷ்டார்தமாக்கிக் கொள்ளுவானென்னென்றும் வருகிற சங்காபஞ்சகத்தையும் பரிஹரிக்கி றார் (இவ்வாழ்வா ரித்யாதி). கீழ் - ஆர்த்தி பிறக்கும்படியான ஜ்ஞாநம் வருகைக்கு மூல மருளிச்செய்தாசாய், தத்கார்யதயா உபாயவரணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வீரோதியை யித்யாதி). உபாயபரிக்கரணம் பண் ணவேண்டினால் கர்ம ஜ்ஞாநாதிக ளில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இம்மூன்றி னித்யாதி வாச்யசதுஷ்டயத்தாலே). இத்தால் - தத்வத்ரயத் தையும் அவன் ப்ரஸாதத்தால் யதாத்ரசநம் பண்ணினவராகையாலே அவ னையே உபாயமாகப் பற்றினாரென்றதாய்த்து. அவனையே பற்றினால் பர த்வாதிகளில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதிவாச்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (மண்டலவர்ஷம்) வர்ஷாகாலவர்ஷம். “ப்ரவ்ருத்தி” என்றது சிவருத்திக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அவநை யித்யாதி). ஸத்தாதிகள் இவனிட்ட வழக்கானால் ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளே தேவண்டாவோ ஆஸ்ரயணியானவைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவதா ரங்களி லித்யாதி).

கீழ் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் ஆர்த்தயதிக்யத்தாலே யேனே, இத்திருமொழியிலார்த்தி மிகவும் அதிகயித்திருக்கு மென்கிறதுக்கு சியாமகமென்கிற சங்கையிலே, இதின்னெற்றஞ்சொல்லவே தானே தோற்றுமென்று இதின் ஸர்வாதிகையித்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப் ப்ரபத்தத்துக் கித்யாதி). இத்தால் - (க) “என்னடியாரது செய்யார்” என் னும்படி குணபூர்த்தியுள்ளவர் விஷயமாகையால் ஆர்த்தி மிகுத்திருக்கு மென்னுது தோற்றுக்கையாலும், *மயர்வற மதிரலம்பெற்ற ஆழ்வார் அது ஷ்ட்டாதாவாகையாலே நீர்மையுள்ள விஷயத்தி லார்த்தி மிகுகை யுத்த மாகையாலும், எல்லார்க்கும் தெரியும்படி தமிழாகச் செய்கையாலே இதி லார்த்த விசாரத்தாலே ஆர்த்தியினதிக்யம் காணலாமாகையாலும், ஆர்த்தி யில்லாதார்க்கும் இதிலந்வய மாத்ரத்தாலே ஆர்த்தி புண்டானதாக இரங் கும்படி யிருக்கையாலும், இதிலார்த்தி மிகுத்திருக்குமென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரபந்த வைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லி ஈடு படுகிறுரென்னவுமாம்.

பெரியபெருமாள், திருமாலை பாடினும் அமலனாகி பிரான்பாடினும் இரங்காரோ, இதுவே இரக்கத்துக்கு உடலாவா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிருர் (திருமாலை யித்யாதி). ... (*)

மூ.—ஏழை யேதலன் கீழ் மகனென்ன

திரங்கி மற்றவற்கின்னருள்கரந்து
மாழை மான் மட நோக்கி யுன்தோழி
உம்பி யெம்பியென்றொழிந்திலை உகந்து
தோழன் நீ யெனக் கிங்கொழியென்ற
சொற்கள் வந்தடியேன் மனத்திருந்திட
ஆழிவண்ண நின்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழை	விஷயசுபலன் (அஞ்சு	ஒழிந்திலை	விடாதவனுய்க் கொ
ஏதலன்	சத்ரு, [ன்)		ண்டு,
கீழ்மகன்	நீசஜாதி,	உகந்து	ஆதரத்துடனே
என்னது	என்று நிரையாமல்	நீ	நீ
இரங்கி	தையபண்ணி	எனக்கு	எனக்கு
மற்று	அதுக்குமேலே	தோழன்	ஸ்நேஹிதன், [ய்
அவற்கு	அந்த குழப்பெரு	இங்குஒழி	இங்கே நிற்கக்கடவா
	மான் விஷயத்தில்	என்றசொற்	என்றுசொன்ன உக்
இன்	இனிதான (ஸ்வயம்	கள்	திகள் [வந்து
	ப்ரயோஜனமான)	வந்து	கர்ணாகர்ணிகையாக
அருள்	க்ருபையை	அடியேன்	தாஸபூதனான என்னு
சுரந்து	பண்ணி,	மனத்து	மநஸ்ஸில் [டைய
மாழை	முகத்தமான	இருந்திட	பொருந்தியிருக்க, (அ
மான்	மானினுடைய		திலீடுபட்டு)
மடம்	ம்ருதுவான	ஆழி	ஸமுத்ரம்போன்ற
நோக்கி	கண் க ள் ப ா ன்ற	வண்ண	ஸ்வபாவத்தை யுடை
	கண்களையுடைய		யவனே!
	இந்த ஸீதை	அணி	அலங்காரமான
உன்தோழி	உனக்கு ஸிதை,	பொழில்	சோலைகள் குழந்த
உம்பி	உனக்குத் தம்பியான	திருவரங்கத்	திருவரங்கத்தில் கண்
	லக்ஷ்மணன்	து	வளர்ந்தருளுகிற
எம்பி	ரன்னுடைய தம்பி,	அம்மானே	ஸ்வாமியே! [டிகளை
என்று	ரன்று சொன்ன இவ்	நின் அடியிணை	உன் இரண்டு திருவ
	உளவு மாத்தரத்தி	அடைந்தேன்	சரணமாகப் புகுந்தே
			ன். (க)

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (ஏழை) அஜ்ஞன். ஏழையென்ன - அஜ்ஞன் என்று காட்டுமோவென்னில்; சபலனென்றபடி. விஷயசாபல்யம் - அஜ்ஞாந கார்யமிதே. அஜ்ஞாநந்தான், ஜ்ஞாநாதுதயம், அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் என்று த்ரிப்ரகாரமாயிதே இருப்பது. ஜ்ஞாநம் பிந்தவாறே ஜ்ஞாநாதுதயம் போம்; யதாஜ்ஞாநத்தாலே அந்யதாஜ்ஞாநம்போம்; விஷயப்ராவண்யரூபமான விபரீதஜ்ஞாநமிதே போக்கவரிது. (க) “ஜுந்ஸ்யுந் - ஜ்ஞாநஸம்பந்” என்கிற தேவர்க்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கிறபடி. இத்தால்-ஜ்ஞாநக்கொத்தையைச் சொல்லிற்று.

(ஏதலன்) சத்ரு. தாயைச் சோறுவேண்டும்போதும் வாளை விதிர்த்த வேண்டும்படியான சாத்ரவத்தைச் சொல்லுகிறது. (உ) “ரீஷுந்ஸு வக்ஸலம் - ரிபூணாமபி வத்ஸலம்” என்கிறதுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கிறபடி. (ங) “சுருஷுந்ஸு - மர்யாதாநாஞ்சு” என்கிறவர்க்கு எதிர்த்தட்டாம்படி மர்யாதாபங்கம் பண்ணியிதே இருப்பது. இத்தால் - வருத்தத்தில் கொத்தை சொல்லுகிறது.

(கீழ்மகன்) இவை இத்தனையும் பூஷணமாம்படியான ஜந்மத்தை யுடையவன். கீழ்ச்சொன்னவை இரண்டும், ஜ்ஞாநஸாத்யமாயும் ப்ராயஸ்சித்த ஸாத்யமாய் மிருக்குமிதே; இது, வேறென்றால் கழிக்கவொண்ணாதே. (ச) “அக்ஷுந்ஸு வக்ஸலம் - இக்ஷுவாகு வம்சப்ரபவம்” என்கிறவர்க்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கிறபடி. இத்தால் - ஜந்மத்தின் கொத்தைசொல்லுகிறது. இம்முன்னாலுமாக, பெருமாளுடைய நீர்மையிலேற்றம் சொல்லிற்றுத்து.

(என்னதிரங்கி) இவையொன்றும் பாராதேயாய்த்து இரங்கிற்று; (ரு) “யுக்ஷுந்ஸு வக்ஸலம் - ருக்ஷுந்ஸு மக்ஷிகல்பாநாம்” என்று ஜந்ம வித்யா வருத்தங்களை யுடையரா யிருக்கும் உபாஸகரான ருஷிகளுக்கும், (சு) “அக்ஷுந்ஸு வக்ஸலம் - அக்ஷுந்ஸு வக்ஷிகல்பாநாம்” என்கிறும் இவையெருமாளுக்கும், ஸாத்ரவத்தையர்த்தமாகவும் போக(ஹ்) வித்யாபந்தமாகவும் இரங்கு மிரக்கத்தை யிதே இவரளவி விரங்கிற்று. அதவா, (என்னதிரங்கி) இப்பாகாரம் சொல்லாதிருக்க, இரங்கி.

(க) ரா-பா-க-கஉ. (உ) ரா-யு-௫௦-௫௬. (ங) ரா-ஸு-௫௫-௬௧.

(ச) ரா-பா-க-௬௪. (ரு) ரா-பா-க-௬௫. (சு) ரா-அ-யோ-௫௬-௬௭.

(க) “சத்தர் ஸ்துத்தி - நதர் மநிஷ்ட்டோஸ்மி” (உ) “அஸ்மாதே - அமர்யா தி” (ஈ) “ரோக்ஷோ - ராவணோநாம” இத்தியாதிகளிலே - சுரணம் புகுவார் ஸ்வரிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக் கொள்ளக்கடவர்கள் என்னு ளின்றகிறே.

ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் சொல்லக்கூடவ பாகரத்தை இவர் சொல்
லுவானென்னென்னில்; அவருடைய கருத்தாலே. (மற்றவற்கு) அவ
னுக்கு அதுக்குமேலே. (இன்னொரு சுரந்து) இவ்விஷயீகாரத்தக்கு
மேலே, இனிய அருளைச்சுரந்து. (இன்னொரு) தன்பேறான அருள்.
(சுரந்து) வத்ஸ ஸகாசத்தில் தேநு (ஈஸ்)வானது க்ஷீரத்தைச் சுரக்கு
மாபோலே, சூணங்களைச் சுரந்து.

இத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். (மாழை மான் மடநோக்கி) நிகர்
ஷம் சொன்னால், ப்ரதமத்தில் முன்னிடக்கடவ அர்த்தத்தைச் சொல்
யுகிறது. முக்த்த (मुक्त)மான மானினுடைய ம்ருதுவான நோக்குப்
போலேயுள்ள நோக்கையுடையவன். இத்தால்-ஸம்பந்தம் இருவரோ
டும் ஒத்திருக்கச்செய்தே இவளுடைய கடாஃத்தினுடைய முற்பாடு
சொல்லுகிறது. இவனைப்பாரா அவனைப்பார்க்கும்; (ச) *नृक्षि
ल्लुप्तसु - ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து கோஸஸா இறே. ப்ரணயிநி, ப்ர
ணயிகளுக்கு வாயால் சொல்லுவதில்லையிறே. “இத்தனை குறைவா
ளனை விஷயிகரியா தொழிகிறதென்!” என்னப்போலேயாய்த்துப்
பார்வை இருக்கிறது. இவள் பருவத்தையும் நோக்கையும் கண்டால்
இவள் வழியே போவாடுருவனிறே. (உன்தோழி) உனக்கு ஸ்வா
மிநி என்னதே, தோழி என்கிறார் - நீர்மையாலே; சீரியார், சேஷபூத
ரையும் “அண்ணா” “ஆச்சி” என்ன நிற்பார்களிறே. இவர்கள்தான் இவ
னனல்லது சொல்லமாட்டார்கள். (ரு) “वृष्षाण - மித்ரபாவேந”
(கூ) “वृष्षाण - மித்ரமௌபயிகம்” (ஏ) “सैश्वर्येषु - தேநமைதீர் பவதுதே” இவ்வார்த்தை போழ்க்கனா யிருக்கையன்றிக்
கே, ப்ராப்தி ஸமயத்திலும், (அ) “निरञ्जनः परमं सानुसुप्त-நிரஞ்
ஜந பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்று குணஸாம்யத்தையும் போக (ஃ) X

(நு) ரா-யு-கௌ-கெ.

(கூ) ரா-ஸ-உ-க-கக்.

(அ) முண்ட-ந-க-ந.

கூறா பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, உ-பா, ஏழை.

ஸாம்யத்தையும் தேஹஸாம்யத்தையும் போக்ய (ஃK) ஸாம்யத்தை யும் கொடுத்திறே வைப்பது.

(உம்பி எம்பி) உன்னுடைய தம்பி, என்னுடைய தம்பி. இங்ங னே சொல்லுவானென்னென்னில்; பெருமாள் விஷயிகரித்திருக்கும் வர்களை அவரோபாதியாக நினைத்திருக்கும் இனையபெருமாள் கருத் தாலே; (ச) “*ਭੁਕਤਿਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ*” - பக்திரஷ்டவிதா ஹயேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்ச்சேபி வர்த்ததே! தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்” என்றும், (உ) “தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மி னென்று நின்னோடு மொக்க வழிபட வருளினாய்” என்றும் சொ ல்லுகிறபடியே. (ங) “பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழவினர்” என்று - ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் ஒருவன் முத்தனாய்ச்சென்றால் ஸ்ரீ பாதம் விளக்கி ஸ்ரீரிகள் ஆதரிக்கக்கடவர்கள் என்னுந்நிறத்திறே. அவர்களிலே பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தவரிதே இனையபெருமாள் இத்தால் - வைஷ்ணவாங்கீகாரம் பண்ணிக்கொடுத்தபடி. (ச) “அவனை செய்யும் சேமம்” என்றும், (ரு) “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தி விமலன்” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே. (என்றொழிந்திலே) அவ் வளவில் விட்டிலே. பிராட்டியை “தோழி” என்றும், இனையபெரு மாளை “தம்பி” என்றும் சொன்னபோதே, ஆர்த்த (அர்)மாக வரு மிதே தம்முடைய தோழமை.

உகந்து உகப்பாலே, “தோழனீர்” என்கிறார். உகப்பு ஓரள வில் நிற்குமதன்றே. (தோழனீர் எனக்கு) ஸ்வநிகர்ஷத்தைச் சொ ல்லிப் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு வைஷ்ணவாங்கீகார முண்டானால். அநந்தரம் உபாயஸ்வரூபம் அதுஸந்தேயமாகக் கடவதிதே; அத் தைச் சொல்லுகிறது. (இங்கொழி) பிந்துடாந்து போகப்புக்கார் போலே காணும் இவரும். படைவீடு கெடாமைக்கு ஒருவனைவைத் தோம், வழியடி கெடாதபடி இங்கேயிரும், ஸ்வேச்சாதுரூபமாக வன்றியிலே, (சு) *க்ரியதாமிதியிலேயிதே அங்குமுள்ளது. (என்ற சொற்கள்) அவ்வர்த்தங்களன்றிக்கே, அப்பாகுரங்காணு மிவரை வரு த்துகிறது. (வந்து) ஒருகால விசேஷத்திலே யாயிருக்க, கர்ணபரம்ப

(க) (உ) திருமா-ஈஉ. (ங) தி-வாய்-கௌ-கௌ-
(ச) தி-வாய்-ஏ-இ-கௌ- (ரு) அமல-க. (சு) ரா-ஆர-கௌ-ஏ.

ரையாகவந்து; இவ்நெஞ்சிலே யாய்த்து ஊற்றிருந்தது, இப்பாசுரர் தன்னை (க) “சுபீன் ஸஹீர் ரஹ் லக்ஷ்மீன் சீத்யா - குஹேரஸவ்வி. தோ ராமோ லக்ஷ்மணோநச லீதயா” என்று ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் சொல்லிவைத்தானிறே. (அடியேன் மனத்திருந்திட) (உ) “சுபீர் ரஹ்மீன் ஸஹீர் - ஸம்ஸ்மராம்யஸ்ய வாக்யாநி” என்னுமாபோலே இவர் நெஞ்சிலேயாய்த்து வேர்விழுந்தது. சேஷபூதனுடைய தய நியமான பாசுரம் சேஷநெஞ்சிலே வேர்விழுந்து ஊடுண்டுத்துக்காய்க் கிடக்குமாபோலே, சேஷபாசுரம் சேஷபூதனுடைய நெஞ்சிலே கிடக்கக்கடவதிறே கைக்காய்த்துக்காக.

(ஆழிவண்ண) ரத்நங்களாலே கடல் நிரம்பி யிருக்குமாபோலே, ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணங்களாலே நிரம்பின கடல். (ங) “அபரஹ்ம - அபாரகாருண்ய” இத்தயாதி. (ச) [ஹ்ருத்யை ஷட்பதஸ்தீயை ஹ்ருத்யை | தஹ் ஸுபீன் தஸ்தீயை ஹ்ருத்யை - யுதா ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்க்யேயாநி புத்ரகா ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்க்யேயா மஹாத்மநி] உத்பத்தியு மங்கேயாய், வாஸமும் அங் கேயாய், புறம்போரிடத்தி லின்றிக்கே எல்லாரு மாதரிக்கும்படி ரத்நங்களிருக்குமாபோலே யாய்த்து குணங்களிருக்கும்படி. அத்வா, கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! வடிவைக்கண்ட போதே ஸாம்ஸாநிகமான தாபங்களடைய ஆறும்படியாய்த்திருப் பது. (நின்னடியினை) அநந்தரத்தில் (௫) “சர்வ - சரணௌ” என் கிறபதத்தை நினைக்கிறது. (அடைந்தேன்) க்ரியாபதத்தில் வர்த்த மாநம் கௌண (௬) மென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

(அணிபொழிலித்தயாதி) ராமாவதாரத்தைச் சொல்லி இங்கே சேர்க்கையாலே (சு) “நம் சேவகனா மருவிய பெரியகோயில்” என் கிறபடியே - அவரே இங்குச்சாய்ந்தாரென்கிறது. அணி என்று - பொழிலுக்கு விசேஷணமுமாய், கோயிலுக்கு விசேஷணமுமாயிருக் கிறது. அதாகிறது - ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணம்போலே யிருக்கை, சோலைவாய்ப்புக்கண்டு சாய்ந்தாப்போலே யிருக்கச்செய்தேயும், ஆஸ்ர யிப்பார் தேட்டமாயன்றோ இங்குச்சாய்ந்தருளிற்று. (அம்மானே)

(க) ரா-பா-௬-௩௦,

(உ) ரா-ஆர-௬௬-௩௬,

(ங) கத்ய-

(ச)

(௫) த்வயம்.

(சு) தி-மா-௬௬,

௧௫௨ பெரியதிருமொழி, ஸு-ப, அ-தி, க-பா, ஏழை.

உடையவனுக்கையாலே உடைமை தேட்டமாயன்றோ இங்குவந்து
சாய்ந்தருளிற்று. (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. மேல்பாட்டில் - “வாதமாமகன் மற்கடம்”
என்று திருவடியை விஷயீகரித்தமையைச் சொல்லுகையாலே, இதுக்கு
முன்னே விஷயீகரித்த ஸ்ரீகுழப்பெருமான் விஷயமாகத் திருவுள்ளம்
பற்றி வ்யாக்யாநம் செய்தருள்கிறார். விஷயசாபல்ய ஜேதுவான அஜ்ஞா
நம் - அபேக்யங்களில் போக்யதாபுத்தி யாகையாலே, அதின் கொடுமை
சொல்லுக்கென்றுப்பாக அவார்த்தரபேதங்களை அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞா
நம் தானித்யாதி). (விஷயப்ராவண்ய ரூபமான) என்றது-விஷயப்ராவண்
யமாகப் பரிணயித்தவென்றபடி. இத்தால்-“ஏழை” என்றசப்தம் - அமுக
யமாக விபரீதஜ்ஞாநத்தைக் காட்டுமென்றபடி. (க) “நராயண ஸ்ரீராமாஸ்கு
ஸ்சக்ரஸ்ப்ருஷி ஸ்சக்ர - நராயண பரதாராமஸ்து சக்ரஸ்ப்ராமபி பஸ்யதி”
என்றபடியே யுண்டாண்டுகழை (உ) “ஸ்சக்ரஸ்ப்ருஷி” என்றதாய், அது
க்கடியான ஜ்ஞாநஸம்பத்தியைச்சொல்லி, தத்பலமான சுசி (சுசி)த்வம்
சொல்லுகையாலே விஷயப்ராவண்யலேசயில்லாதபடி சொல்லிந்நென்று
விவக்ஷித்துக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநேத்யாதி).

‘பூஷணமாம்படி’ என்றது-குணமென்று சொல்லலாம்படி. என்னை
இவையொன்றும் பாராதே இரங்கினுரென்கையாலே-இரக்கத்துக்கு
த்தகாத விஷயமென்றதாய்த்து. ஆனால் இரங்கத்தக்கவிஷயமேதென்பது
இத்தாலேயே (ருஷணமாயித்யாதி). (அ) “பாசரத்தை” என்றவந்தரம்,
வருளிச்செய்கு (அ) “பாசரத்தை” என்றவந்தரம்,
சொல்லாதிருக்க ஸம் சொசூஷம்.

‡“அவர்க்கு” என்று - குழப்பெருமானை உபசரித்துச் சொல்லுகை
யால், தம்கருத்தால் சொன்னவரன்றென்று கருத்து.

(முன்னிடக்கடவ அர்த்தம்) புருஷகாரமென்றபடி. ஸ்ரீகுழப்பெரு
மான் பெருமாள்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே நாலடியிட்டவர, பெருமாள் கடா
க்ஷிக்கைக்கு முன்னுயிரிந்தகத்தில் தோழன்மார்வந்ததாகக் கடாக்ஷித்து,
அநந்தரம் பெருமானை அங்கிகாரஜேதுவாக அழகாகவும் ஸாபிப்ராயமாக
வம்பார்க்க, இவற்றை யெல்லாமறிந்து பெருமாள் “மாழைமான் மட
நோக்கி யுன்தோழி” என்கிறொன்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் “தோழன்
நீ யெனக்கு” என்றப்போலே சொல்லாதே, “உன்தோழி” என்றத்தால்
பவித்தகளுத்தருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). நோக்கையிட்டு விசே
ஷித்தத்துக்கு(து)பாவம் (இவ்வினயித்யாதி). “மடம்” என்றத்தால் தோற்
றினம்ருதுத்வந்தா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தனையித்யா
தி). “மாழை” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவள்பருவமித்யா
தி). எத்தனை நீர்மையுண்டானாலும் தம்பெருமை போகச்சொல்லுவரோ

(க) ரா-அயோ-எஉ-சஅ. (உ) ரா-பா-க-கஉ.

‡ இவ்வாக்யத்வயம் அநந்விதம்.

வெண்ண (சீரியாரித்யாதி), லோகத்தில் நியமேஷ அப்படியே வ்யவஹரிப்ப ரெண்ணக் கூடுமோ வெண்ண வருளிச்செய்திரூர் (இவர்கள் தானிய்யாதி). ஆனாலும், உபசரித்துச் சொன்னவார்த்தை நீண்டம்தடவாமோ வெண்ண வருளிச்செய்திரூர் (இவ்வார்த்தை யித்யாதி), (போங்க்கன்) காபட்டம்.

உம்பியான இளையபெருமாள் எம்மின்று தாழ்ப்பாயம் விவகஸித்தரு
ளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). பெருமாள் தன்னர்மையாலே
நாமயத்தைக் கொடுப்பராகையாலே அப்படி “உம்பி” என்று அருளிச்செ
ய்தாரே யானிலும், அத்தனை அதுவதிக்கிற ஆழ்வார் அந்நன் அதுவதிக்கக்
கூடுமோ, வானவரில் தலையானவர்க்கும், “எழையேதவன்” இத்த்யாதிப்ப
டியே கானவரில் தலையானவர்க்கும் நெடுவாசியுண்டே என்னும் சுந்தக
வய அதுவதித்துப் பரிபூரிக்கிறார் (இங்கனே இத்த்யாதி). (இவரும்) ஆழ்
வாரும், சொல்லலாம் என்று சேஷம். இளையபெருமாள் அப்படி பசுவத்
நமராக நினைத்திருக்கைக்கு ப்ரமாணம் (பத்திரிக்யாதி). இவ்ஃப்ரமா
ணம் இவ்விபூதியிலுள்ளார்க்காகச் சொன்னதன்றோ, இளைய பெருமாள்
தீயஸூரிகளன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதியினி வித்த்யாதி).
பெருமாள் “உம்பி” என்றத்தால் பவித்த வர்த்தமென், “உன் தீதாழி”
என்றத்தால் கொடுத்ததரம்போராநோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்
தீவித்த்யாதி). (அங்கிகாரம்) என்றது - உத்தேஸப்படியா எண்ணும்படி
பண்ணுகை. இப்படி அவன் வைஷ்ணவாங்கிகாரம் பண்ணிக்கொடுத்த
விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்த்யாதி). “சேசம்” என்
றது - பாகவதாபிமாநம் என்று திருவள்ளம். ஸர்வலோகஸாரங்க முகிகள்
சம்மைத் தோனிலே கொண்டுவரச்செய்தே அவர்க்குத்தாம் பரதந்தரரா
சபடியை அதுஸந்தித்தபடியாலே “ஆட்படுத்த” என்றாரிதே என்று
சுருத்து.

“உன்தோழி” என்றப்போலே உனக்கு நான் தோழன் என்னவே ன்றியிருக்க, “தோழன் நீ எனக்கு” என்றத்தாலே - தமக்குள்ள தோழ மை ஒரு சரக்காகத் தோன்றாமையாலே, அவர் தம்மைத் தோழமை கொ ண்டதே கனக்க நினைத்தருளிச்செய்தார்; இத்தால்-உபாயவ்யூகாரம் பண் ணிபபடியாய்த் தென்குரூர் (ஸ்வாஸ்கர்ஷத்தந வித்த்யாதி). (க) “यथापुनरुपि यथापुनरुपि नैव - பத்யமபிகமடிச்சைவ ஸ்வேஜைஸ்தர்ச நிகச” என்று சொல்லுபடியே - சாஸ்டிவருகையே ஸங்கப்ரபத்தி எவ்மெண்ணி யிருந்தாரென்ற தாய்த்து. ஆழ்வார்க்கு கங்காடலம் வீப்ர க்ஷிஷ்டமா யிருக்குமே, ஓரிடத்தில் தாமுமவரு யிருந்து சொல்லுமாபோ லே“இங்கு”என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்குரூர்(பின்னித்த்யாதி.) இவரும்) என்ற வந்தாரம், அவரைப்போலே என்று சேஷம். ஆனால்

(க) ரா-ஆ'யா-இஓ-சஓ.

கூடுசு பெரியதிருமொழி, இ-ப; அ-தி, உ-பா, வா.த.மா.மகன்.

அவர் பின்னுடந்தால் காட்டுக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு போக
வொண்ணாதோ, “ஒழி” என்று கிஷேதிகைத் தோழமைக்குச் சேராதே
யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (படையித்யாதி). இத்தால் - “பரதாழ்வானு-
க்கு நாம் போனவழிகாட்டு” என்று இஷ்ட விதியோகார்த்தமாம் படி பண்-
ணி யருளுகையாலே நிரதிசய புருஷார்த்தத்தை நியமித்தாரென்றதாய்த்
து. கர்ணபரம்பரயா வந்ததென்றதுக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (இப்-
பாசுரத்தன்னை யித்யாதி). “ஸ்ரீமதாயுர்வெண்காண்டே” “ஸ்ரீமதாயுர்வெண்காண்டே”
ஸ்ரீமதாயுர்வெண்காண்டே” “ஸ்ரீமதாயுர்வெண்காண்டே” “ஸ்ரீமதாயுர்வெண்காண்டே”
திபதிம்பரியம்! குழேற ஸஹிதோராமோ லக்ஷ்மணேநச ஸீதயா” என்றத்
தாலே - இனையபெருமாளுக்கு முற்பட குழேறோட்டைச் சேர்த்தி சொல்-
லியும், அநந்தரம் அவர்க்கு இவர் தம்பினன்னும்படி ஸ்மிகத்தரான இனைய
பெருமானைச் சொல்லியும், அதுக்கந்தரம் இருவர்க்கும் புருஷகார பூதை
யான பிராட்டியைச் சொல்லியும் போருகையாலேயும், “பரியம்” என்-
கையாலேயும், “உன்தோழி உம்பி, எம்பி, தோழன் நீனக்கு” என்றவை
சொல்லிற்றாய்த்தென்று திருவுள்ளம். பரதாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரு-
மாள் திருவுள்ளத்திலே சிரகாலம் கிடந்தத்தைத் தருஷ்டாந்தமாக வருளிச்-
செய்கிறார் (ஸ்ரீமதாயுர்வெண்காண்டே மியித்யாதி).

“யதா - ததா” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (உத்பத்திய மித்யாதி).

“அணி” என்றது * அரங்கத்துக்கு விசேஷணமானபோது தாத்பர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (அதாதிருதித்யாதி). * பொழிளுக்கு விசேஷணமான
போது தாத்பர்யம் (சொல்லித்யாதி). (க)

மூ.—வாத மா மகன் மற்கடம் விலங்கு

மற்றோர்சாதியென்றொழிந்திலை உகந்து

காதலாதரம் கடலினும் பெருகச் செய்

தகவினுக்கில்லை கைம்மாறென்று

கோதில்வாய் மையினையொழுமுடனே

உண்பனென்ற வொண்பொருளெனக்கும்

ஆதல் வேண்டுமென்றடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மற்றோர்சாதி வேறொரு (மறுவய	விலங்கு	(அதாவது) ஜீராக	
ஜாதியல்லாத) ஜா		ஹீனமான திரியக்	
தியில் பிறந்தவன்,		ஜாதி,	

மற்கடம்	(அதிலும்) குரங்கு,	இல்லை	கிடையாது
வாதம்	(அதுக்குமேலே அஹங்கார ஹேதுவான) வாயுவினுடைய	என்று கோதுவில் வாய்மையினுடைய	என்றுசொல்லி, நிர்த்துஷ்டமான (ப்ரிய) பா (ஹ)ஷணத்தை யுடைய
மா	ஸ்லாக்க்யமான		ரான உம்மோடு
மகன்	பிள்ளை	உடனே	கூடியிருந்தே (உய்மத்தழுவிக்கெண்டு)
என்று	ஆகிய இந்தத்தன்மைகளைப் பார்த்து		
ஒழிந்திலை	கைவிடாதவனாய், (அதுக்குமேலே)	நான்	நான்
உகந்து	அவன்விஷயத்தில்) ப்ரீதிபண்ணி,	உண்பன்	(நிரதிகைய ஸுககரமன திருமேனிடையதுபவிக்கக் கூடவேன்
காதல்	ஸ்நேஹமும்		
ஆதரம்	(அதின் முதிர்ந்ததில்மான) காமமும்	என்ற ஓன்	என்றருளிச்செய்த ஆழகியதான
கடலிலும்	ஸமுத்திரத்தைக்காட்டி ஓ மதிக்கமாக	பொருள் எனக்கும்	அர்த்தமானது என் விஷயத்திலும்
பெருக	வளராரிற்,	ஆதல்வேண்	உண்டாக வேணுமென்று கருதி
செய்	(நீர்) செய்த [குந்த]	டுமென்று	ன்று கருதி
தகவினுக்கு	உபகாரத்துக்கு (த்த	அடியினையடைந்தேன் அணிபொழில் திருநகரங்கத்தம்மானே! (உ)	
கைம்மாறு	ப்ரத்யுபகாரமானது,		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. ஜந்மவ்ருத்தங்களால் குறையநின்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்பக்கல் பண்ணின விஷயீகாரத்தை என்பக்கலிலேபண்ணவேணுமென்று சரணம்புக்கார் - கீழிற்பாட்டில்; மறுஷ்யஸஜாதீயத்வம் கிடக்கச்செய்தே வந்த நிகர்ஷமிதேகீழ்ச்சொல்லிற்று; இங்கு-விஸஜாதீயமான திரயக்கையகப்பட தக்கத(தீ)நிகர்ஷம்பாராதே விஷயீகரித்தமாத்ரமேயன்றிக்கே அந்திபுரகைங்கர்யத்திலே ஏவியபடிமைகொண்டாப்போலே, என்னளவிலும் கைங்கர்யத்தைக் கொள்ளவேணுமென்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு விஷயீகாராதந்தரம் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்குமத்தனைபோக்கி, ஸாதந்திலந்வயிக்கவேண்டுமெனில் போலேகாணும். “இங்ொதி” என்றவிடத்தில் சொல்லிற்று இத்ததயிதே.

(வாதமாமகனியாதி) விஷயீகாரத்துக்கு நிகர்ஷத்தை முன்னிடுமெவோபாதி, கைங்கர்யத்துக்கும் நிகர்ஷத்தைமுன்னிடவேணுமிதே;

கூடுசு பெரியதிருமொழி, ௫-ப, அ-தி, உ-பா, வாதமாமகன்.

விஷ்ணுதீயர் நிகர்ஷம் சொல்லும்போதும் “மற்றோர்சாதி” என்னவ
மையுமிதே. அதுதன்னிலே வருகிற நிகர்ஷம் சொல்லுதலுக்காக
(விவரத்து) என்கிறது - திர்யங்கு; ஜ்ஞாந்தில் விவரத்துலையிட்டுச்
சொல்லுகிறது (க) “ஊஸு ஓர்ஷக்ஷிபுத்ரி ஸுஹிதீர்ஷநீஸு ஸுஹிதீ
யஸ்து திர்யங்குப்ரவ்ருத்தி ஸ்ஸபாத் திர்யங்க்யோநீஸஸ உச்யதே”என்ன
க்கடவதிறே. ஜ்ஞாந்தனுக்கு விவரத்துல வருவது - ஆஹாரநியதி
இல்லாமையாலும், ஜப்பநாகபாவத்தில் முறையிலே பரிமாறாமையா
லுமிதே, (மந்தடம்) அதிலும் தண்ணியதொன்று சொல்லுகிறது.
தானே நிரங்கிட்டுக்குமத்தையும் ஸ்வஸாமர்த்தயத்தாலே அபஹ
ரித்துக்கொண்டதாயிதே இருப்பது; (உ) “ஹஸீஸ ஸ்ஸாஸு-வாரநே
ண மயாஸதம்” என்னுமபோலே. (வாதமாமகன்) வாயுவினுடைய
ஸ்வரணத்தால் தான். நிகர்ஷம்சொல்லுகிற ப்ரகாரத்தில் உத்த்ருஷ்டஜந்
மத்தைச் சொல்லுகிறது எனக்குறுப்பாக வென்னில்; ஜாதியைப்
பற்றவன்நிக்கே, ஸ்வபாவத்தைப்பற்றவிறே. கீழ் உத்த நிகர்ஷம்போ
லன்றே“வாயுபுத்தரன்” என்கிற அஹங்காரத்தால் வந்த நிகர்ஷம். அந்
ந்தகாமங்காரத்துக்கு - அஹங்காரமிதே; ஸ்வரூபநாசத்தைபலி(ஃ)பந்
த்குமிதே. இந்த அஹங்காரத்துக்கடி-அந்த உத்த்ருஷ்டஜந்மம். (ங)
“ஸுஹிதீஸு ஸுஹிதீ - புன்யபாபே விநாய” என்னுமபோலே த்யாத்
யத்தில்முற்படவென்றவது விதிதே; ஆசையிதே (ச)“ஹ்ருக்ஷிஸு
நாமர் பரித்யஜி” என்கிறது. (என்ருத்திதில்) இவையோரோ
வொன்றே போருமிதே ஸ்வவிதைக்கு; இவைபார்த்துக்கைவிட்டிலே
வித்தமுடையவனுக்கு இவைபார்த்துக் கைவிடவொண்ணுதிதே.

செவியாதவனாவென்று (உகந்து) அதாவதுசெஷபூதனுக்குக்
கைக்கீப்பத்தை உண்டாக்குகையும் அவனுக்கு ப்ராப்தமென்று நினை
த்திருக்கையுமன்றிக்கே தன்பேருக நினைத்திருக்கையும், ப்ரத்யுபகாரப்
தேடித்தயோற வேண்டாமையும். உகப்பை உபபாதிக்கிறது மேல்
(காதுவாதம்) இது புருஷத்தமன்றேவென்னில்; அவ்யாப்தி அதிவ்
யாப்திஹிதமான லக்ஷணவாக்யத்தில் புருஷத்திதோஷமாவது; ஆந்
ருமையும் ஆகரமும் சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறதாகையாலே தட்
தில்லை. கிஞ்சு, அபிஸந்திபேதத்தாலே புருஷத்தமுமன்று, (ரு) “செந்

(க)

(ச) கிண்த-க-க-க-க.

(உ)

(ங) முண்ட-ங்-க-ங்.

(ச) தி-வாய்-உ-ரு-க.

பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி; உ-பா, வாதபாமகன். கூடுஎ

தாமரைத்தடங்கண்” என்கிறது தன்னையே பலகாலும் சொல்லுகிற
துக்குத்தர்ப்பாயிதிதே, சாதலினுடைய கார்ப்யமே-ஆதரமாகிறது.
(க) “सुखं सुखं सुखं सुखं सुखं-ஸங்காந்ஸஞ்ஜாயதே சாம” என்கிறபடியே-
கர்மநிபந்தநமாகச்சிவவர்க்கு வரும்ந்தையிதே பெருமானுக்கும் பிரா
ட்டிக்கும் சொல்லுகிறது. பிராட்டிக்கு, பெருமானைக் கண்டபோதே,
“வில்லைமுறித்துக் கைப்பிடிக்கவல்லரே!” என்று ஸங்கம்பிறந்தது;
பின்னை அறுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதசை-சாமம்; அவர்க்கு
பித்ருக்குதகாரம் என்று பிறந்ததுஸங்கம். (உ) “सुखं सुखं सुखं सुखं सुखं
सुखं सुखं-சுருணை ருபேண விலாஸ சேஷ்டிதை” என்கிறபடியே-ருண
ருபசேஷ்டிதங்களைப்பற்றப் பிற்த்து-தாமம். (கடலினும்பெருக)
கடல்குளப்படியாம்படி பெருகுதிறமயத்திலே, விண்ணாஸ்யமும்
கடல் போலேனானும், பெருகுதையாவது - பர்பாதாபங்கம் பிறக்கை
யிதே. அதாவது - (ங) “सुखं सुखं - தத்தஸ்ப” என்கிறநிலை குலைந்து
வேண்டித்தரத்திலே ஒருப்படுகையும், (ச) “सुखं सुखं सुखं सुखं सुखं
सुखं सुखं” என்கிற நிலைகழிந்து, (ஃ) “सुखं सुखं सुखं सुखं सुखं सुखं-அவ
கூடையார்ணவம் ஸவப்ஸ்யே” என்கிறபடியாகையும்.

(செய்தசவினுக்கு) தகவாகிறது-தர்மம். அதாகிறது-ஒருப்பயோ
ஜநத்தைக் கணிசியாதே செய்யும்திதே. (க) “सुखं सुखं सुखं सुखं सुखं-தர்மத
பரிசுத்திதே” என்கிறபடியே-பயோஜந நம்பேஷ்டாச எக்ளை எல்
லாரையும் அகித்தவனல்லையோ, (உ) லலைகைப்படுதென்ற) சேஷ்டி
தன் சேஷ்டியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிற பாசுத்தை சேஷ்டிசொல்லுகி
ருனிறே நீர்மையாலே, என்னைவிலே திருவாழிமோதித்ததைத் தந்து
எல்லாரும் தேடித்தொடு திரிபாதிந்த, (ங) “सुखं सुखं सुखं सुखं सुखं सुखं-ஸேய
மாஸாதாமயா” என்று காணிப்பெற பெறுப்படி பண்ணுவதே!
என்று நான் சொல்லக்கடவ பாசுத்தை இவர் சொல்லுவதே! என்
றிறே இவருடைய அடிப்பராயம்.

(கோதில்வாய்மையினுயொடும்) வாய்மை-வாகித்தரிபவ்யாபாரம்,
அதாகிறது - வசநம், அதுக்குக் கோதில்லாமையாவது-அ) “सुखं सुखं
सुखं सुखं सुखं सुखं-ஸத்தாவே மதுரம்வாக்பம்” என்று பிராட்டியுடைய
திருவுள்ளத்தே மெய்பென்றுபட்டு அவன் தரிசுதப்படி சொல்லு

(க) கிதை-உ-சுஉ. (உ) ஸதோ-ர-நஅ. (ங) ரா-ஸ-நக-நக. (ச) சாந்தோ-ந-கச-உ. (ஃ) ரா-ய-இ-அ. (ச) ரா-ஸ-நக-கச. (அ) ரா-ஸ-நக-க.

கூட அ பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, உ-பா, வா.தமா.மகன்,

கையும், (க) “ $\text{ಪ್ರಪಂಚ} - \text{ಪ್ರಪಂಚ}$ - த்ருஷ்டாவந்தா” என்று இவர் தரிக்கும்படி சொல்லுகையும், (உடனேயுண்பன் நானென்ற) இனி நாமொக்க ஜீவிக்கக்கடவோம்,

இவ்வர்த்தம் (உ) “ $\text{ಪ್ರಪಂಚ} - \text{ಪ್ರಪಂಚ}$ - ஏஷ்வர்வஸ்வ பூதஸ்து” என்கிறத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ஒருகலத்திலே உண்பாரைப் போலே சேஷசேஷிகளிருவர்க்கும் அதுபாவ்யமிதே திருமேனி. [ஸ்ர்வஸ்வபூத:] ஸ்வரூப ரூப குணங்களிலும் பிராட்டிமாரிலும் அபிமத மாயிருக்கையாலே, அதாவது - ருசிஜநகமாயிருக்கையாலும், தானே ஸாதநமுமா யிருக்கையாலும், ஸாதாந்சந விஷயமாயிருக்கையாலும், ரக்ஷணுக்கு ரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதாநபரிகரம் திருமேனியிதே; அவ்வுடம்போடே யிணைந்த உடம்பென்றிதே தன்னுடம்பையும் அவன் விடமாட்டாதே யிருக்கிறது.

(ஒன்பொருள்)சீரிய அர்த்தம். (எனக்குமாதல்வேண்டுமென்று) இப்பெரியபேற்றை ஆசைப்படுகையாவதென்! என்று கைவாங்கார்க, னிறே க்ருபணராயிருப்பார். (அடியிணையடைந்தேன்). சரணாகதிக்கு பவி(ஸ்)யாததொன்றுமில்லை என்றிருக்கிறார். அத்தலையாலே வருமன்று எல்லாம் கைபுகருமிதே. (அடியிணையடைந்தேன்) உன்னுடைமைகண்டேன் என்று வந்தவனில் வ்யாவ்ருத்தி.

(அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே) ஆபிமுக்யம் பிறந்தால் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்கைக்காகவன்றோ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. (உ)

அநு.—இரண்டாம் பாட்டு. (வாதயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பகவத் விஷயிகாரத்தை ப்ரார்த்தித்தவுடனே, நிரதிசய புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோ, கைம்முதலை யன்றோ ப்ரார்த்திக்க வடுப்பதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வதிகாரிகித்யாதி). ஆனால் விஷயீகரித்தவுடனே ஸ்ரீகுஹப் பெருமானைக் கொண்டு கைங்கர்யத்தைக் கொண்டாரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இங்கொழி யித்யாதி).

விஷயீகரிக்கைக்கு ஸ்ரீகுஹப்பெருமானை வ்யாஜீகரித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷம் முன்னிட்டாரே யாகிலும், விஷயீகாரம் பெற்றபின் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்போது திருவடியை வ்யாஜீகரித்து நிகர்ஷத்தை முன்னிடவேனுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகாரத்துக் கித்யாதி). இத்தால் - புருஷார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வநிகர்ஷமும் முன்னிட வேண்டியிருக்கு மென்றதாய்த்து. “ஏழை, ஏதலன்,

(க) ரா-பால-க-அ-அ.

(உ) ரா-யு-க-க-ச.

பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, ௨-பா, வாதமாமகன். ௯௫௬

கீழ்மகன்” என்றவிடத்தில் உத்தரோத்தரம் நிகர்ஷாதிக்யம் சொல்லுமா போலே, இங்கே க்ரமேண சொல்லுமளவில் உத்தரோத்தர நிகர்ஷம் சொல்லக் கூடாமையாலே வ்யூத்த்ரமேண வ்யாச்யாநம் செய்தருளுகிறார் (விஸஜாதீய ரித்யாதி). (அதுதன்னிலே) - அந்த நிகர்ஷ்ட ஜாதிதன்னிலே. “மற்கடம்” என்றபோதே “விலங்கு” என்றது லித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திரியக்கித்யாதி). திரியக்குக்களிலும் தண்ணிதானமையை உபபாதிக்கிறார் (தானே யித்யாதி). இத்தால் - பஸ்வாதிகளுக்குப் புல்லிட்டால் முகம்பார்த்துத்தின்னும்; குரங்குகளுக்குச் சோறுகாட்டினால் பறித்துக்கொண்டோடும்; அங்ஙனே, கிர்ஷேதுக க்ருபயால் சுஸ்வரன் கொடுத்ததையும் தன்னாலே வந்ததாக எண்ணியிருக்கை மிகவும் தண்ணிதென்ற தாய்த்து. “உத்த்ருஷ்ட ஜந்மந்த்யாஜ்யம்” என்னுமதுக்குத் த்ருஷ்டாந்தரத்தரம் (ஆகையிறே யித்யாதி). ஆனால் “வாதமாமகன்” என்றதொன்றைச் சொல்ல வமைந்திருக்க, இதிலும் குறைந்தவற்றை அருளிச் செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவையித்யாதி). தோஷங்களில் ப்ரதாநங்களை முந்தறச் சொன்னத்தால் கைவிடுகைக்கு எல்லாம் துல்யங்க ளென்கைக்காக வென்று கருத்து.

அவ்யாப்தியாவது - லக்ஷயை தேசத்தில் லக்ஷணமில்லாம லிருக்கை; அதிவ்யாப்தியாவது - அலக்ஷயத்தில் லக்ஷணம் வர்த்திக்கை; புருக்தி என்றது - புரஃ அவ்யாப்தி வாரணர்த்தமாக வாதல், அதிவ்யாப்தி வாரணர்த்தமாக வாதல் பதார்த்தங்க ளுண்டாகை. திருவடி விஷயத்தில் பெருமாள்செய்த ஆதரத்தில் இவ்வாழ்வாருக்கு ஆற்றாமையாதல் ஆதரமாதல் சொல்லுவக்கையாலே புருக்தியாகிலும் தோஷயவன் றென்கிறார் (ஆற்றமை யித்யாதி). இங்ஙனன்றிக்கே, பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கு முள்ள ஸங்கசாமங்களை “காதலாதரம்” என்கையாலே புருக்தியில்லை என்கிறார் (கிஞ்சேத்யாதி). கீழே முன்னேசொன்ன யோஜனையை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்கிறார் (செந்தாமரை யித்யாதி). இரண்டாம்பக்ஷத்தை உபபாதிக்கிறார் (காதலினுடைய வித்யாதி). கர்மபிபந்தமான காதலாதரம் அவதார விசேஷமான இவர்களுக்குக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸங்காதித்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (இரண்டித்யாதி). கடல் போலே ஒருவர் பாவ (ஞன்) மொருவர்க்குத் தெரியாதபடி கம்பீரரானவர் இப்படி படுகிறாரென்று கருத்து.

பெருமாள் நினைவு இதானால் திருவடி நினைவு ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்கையிலே யித்யாதி).

பிராட்டிமாரினு மபிமதமானதுக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி); ஆப்ரிதோப யோகியாகையாலே அபிமதமென்று கருத்து. (அவன்) திருவடி. “எனக்கும்” என்கிற சுகார லப்யார்த்த மருளிச்செய்

க.கா. பெரியதிருமொழி, ௫-ப, அ-தி, ௩-பா, கடி.கொள்.

கிருர் (இப்பெரிய விப்பாதி). “ஆசல்வேண்டும்” என்றது - ஆகவேனும் என்று சந்தர்த்தம் கண்டுகொள்வது. “வேண்டுமென்றடியிலே யடைந் தேன்” என்று ஸாதாரமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்து முர் (அத்தலையித்யாதி) தாத்தாயாந்தர மருளிச்செய்கிருர் (உன்னுடை மையித்யாதி). காரியம் செய்துவந்தவனுக்கு முகங்கொடுத்தா யென்னு மென்றிக்கே காலைப்பற்றிக் கிடக்கிறேனென்ற வ்யாவர்த்தி என்று கருத்து.... .. (உ)

சூ. - கடிகொள் பூம்பொழில் காமரு பொய்கை
வைகு தாமரை வாங்கியவேழம்
மடியும்வண்ணமோர் முழு வலி முதலை
பற்ற பற்றலா நின்சரண் நினைப்பத்
கொடியவாய் விளங்கினாயிர் மலங்கக்
கொண்டசேற்ற பொன்முண்ணோ தறித்துன்
அடியலோனும் வந்தடியிலே யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மாளே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கடிகொள்	பரிமாணத்தை யுடைத் தான	அது	அந்த யானையானது
பூ	புஷ்பங்கள் சிறந்த	சின்சரண்	உன் திருவடிகளை
பொழில்	சோலையிலல் சூழப் பட்டதாய்	செண்ப்ப	த்யாவித்த (அப்பொ முது)
காமரு	ஸ்ப்ருகணியமான	கொடிய	கீழமான
பொய்கை	மடுவிலே	வாய்	வாயையுடைய
வைகு	இராசின்ற	விலங்கின்	தீர்யக்கான முதலைய
தாமரை	தாமரைப் பூவை	உயிர்	ஹுடைய
வாங்கிய	பறித்த	மலங்க	ப்ராணானது
வேழம்	ஸ்கி கஜேந்தரின்,		வ்யாகுலப்படுமபடி யாக
முடியும்வண் ணம்	(தன்னுடைய சாப ம்) முடியும் விதத் தை	கொண்ட	ஏறிட்டுக்கொண்ட
சூர்	ஆலோசிப்பாகின்றதாய்	ஒன்று	அத்விதீயமான (ஆப் ரிதார்த்தமான)
முழுவலி	பூர்ணப(ல)லத்தை யுடையதான	சேற்றம்	கோபமானது
முதலை	முதலையானது	உண்டு	உண்டாயிற்று,
பற்ற	கொஞ்சிப்பிடிக்க,	உளது	இப்படி ஆப்ரிதவி ரோதி நிரஸநார்த் தமாக) உள்ள கோபத்தை
பற்று	அதுக்குமேலே		

அறிந்து	அறிந்து	வந்து	அகிஞ்சநனுய்வந்து
உன்	உனக்கு		அடியிணையடைந்தென் அணிபொ
அடியனென்	தாஸபூதனு நான்		ழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு, விஷயீகாரத்தையும் விஷயீகார பலமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்லிற்று-கீழ்; கைங்கர்யத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதியைப் போக்கி ஸ்ரீ கஜேந்தராமூவாணைக் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்தாப்போலே, என்னுடைய விரோதியைப் போக்கி, என்னைக் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்க வேணுமென்கிறார். விஷயீகாரத்துக்கும் கைங்கர்யத்துக்கும் நிகர்ஷம் முன்னிட வேண்டுகையாலே சொன்னார் - கீழ்; விரோதி நிரஸந்தத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிட வேண்டுவதில்லை யிறே; விஷயீகாரமாகிறது. உபாயத்தளவும் செல்லபலி (ஃ)க்குமகிறே; அவன் உபாயமானால் பின்னை கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்கு மித்தனை; அதுக்கு விரோதி யதுகையிறே பின்னையுள்ளது; அந்த விரோதிதான் உபயாகாரமா யிருக்கக்கடவது; அவை யாகிறன- இந்திரியவஸ்யதையும், யமவஸ்யதையு மிறே. மேலிற் பாட்டில் - யமவஸ்யதை; இங்கு இந்திரியவஸ்யதை சொல்லுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ரீ கஜேந்தராமூவாணுக்கு விரோதியானமுதலையை நிரவரித்தாப்போலே, எனக்கு விரோதியான இந்திரியங்களை நிரவரித்தருளவேணு மென்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு இந்திரிய வஸ்யதை யாவது - விஷயாந்தர ப்ராவண்யம் முதலாய் கைங்கர்ய ஸ்பர்சியான அஹங்கார மமகாரம் முடிவாயிறே யிருப்பது.

(சுடிசொளியத்யாதி) “பொய்கைவையு தாமரை” என்ன வமையு மிறே இவ னதிகரித்த கார்யத்துக்கு, பொழிலையும் பொய்கையை யும் வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில்; அநாவ்ருஷ்டியாலே ஜகத்தெல்லாம் நோவுபட்டு ஓரிடத்திலு மொரு புஷ்பமின்றிக்கே தட்டித்திரியாநிங்க, இவனுக்கு முற்படக் கண்ணிலே படுமகிறே சோலை; அந்தச் சோலைதான் தனிரும் முறியும் செருந்துமாய் நிற்கையாலே, கிழேயொரு பொய்கையு முண்டென்று தோற்றிற்று. (சுடிசொள் பூம்பொழில்) பரிமள ப்ரகரமாய் பூவை யுடைத்தான பொழில். ‘அச்சோலையை நோக்கிப்போக’ என்று புக்வாரே, பரிமளம் வந்து ஃராணவிஷயமாய், அங்கே புஷ்பமுண்டென்று தோற்றிற்று.

(காமருபொய்கை) ஆகர்ஷகமான பொய்கை - ஆகர்ஷகமா யிருக்கையாவது - அகாதமாய், “துஷ்ட ஸத்வங்களு முண்டாயிருக்குமோ”

கூகூஉ. பெரியதிருமொழி, நு-ப, அ-தி, ந-பா, கடிசொள்.

என்று விவேகியாதே மேல்விழும்படியாயிருக்கை. (வைகு தாமரை) அநாவஞ்சடியாலே தாமரைப் பூக்கள் எங்குமொக்கக் குடிவாங்கி பர்வ தாக்ரத்திலே ஒரு பொய்கையிலே வந்து தங்குமாய்த்து. (வாங்கிய வேழம்) தன் மிடுக்காலும் அபிநிவேசத்தாலு மாக, வைத்தது வாங்கி னைப்போலே வாங்கிற்று.

(முடியும்வண்ண மித்யாதி) இவ்வாதரத்தோடே புக்குத் தாம் ரைப்பூவைப் பறித்தவளவிலே, “ஓராணைக்கால் காணவல்லோமே” என்று பார்த்துக்கொடு கிடக்கிறமுதலே ஆணைக்காலிப் பற்றிற்று. (வேழம் முடியும்வண்ணம்) ஆணையை முடிக்கவேணும் என்றன்றே அது பற்றிற்று; தன்னுடைய சாபவிமோசனத்துக்காக விநே. இவர் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிற பாசுரமிநே இது.

(ஓர்முதலை) அத்தவியமான முதலை. இதுக்கு முன்பு ஸ்வொஜ்ஜீ வந்ததுக்காக அதுகலனை வந்து பற்றிற் றொரு முதலையல்லவிறே, (முழுவலி)தன்னில மல்லாமையாலே ஆனைக்கு மிடுக்குக்குறைந்தது; தன்னிலமாகையாலே முதலைக்கு மிடுக்கு மிக்கிருக்கை. (பற்ற) (க) “சரணோபாஸம் நிவீக்ய - சரணௌ காடம் நிபிட்ய” என்னுமாபோலே - தன்னுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டுகைக்காக அதின் காலே உறைத்துப் பற்றுகை. கரணந்தரமில்லையாகையாலே உள்ளத்தைக் கொண்டு பற்று மித்தனையிறே யுள்ளது.

(மற்றது) பின்னை அந்த ஆணையானது. (உ) “X ஸ்கூல் டீ டீச் டூஸ் ஸ்கூல் டீ டீச்-கண்டிஷன்கள்தே தீரே க்ராஹ் ஆக்சுதே ஜலே” என்கிறபடியே. அநேககாலம் † (முதலை) நீர்க்கிழுக்க, † (ஆனை) கரைக்கிழுக்க, நோவு பட்டு மிடுக்கற்றது. அஹங்காரமிதே பல (பல) ஹாஸிக்கடி; அத்தைப் பொகட்டு ஸ்வரணைப்பற்றின வாநே பல (பல) வானமிதே. (நின்சரண் நினைப்ப) இப்படி. நோவுபடாநிற்க இவன் நினையாதொழிந்தது - “ஒரு தீர்ப்புமுடிக்காக ஸர்வேஸ்வரனை அழைக்கவோ, நாமே வெல்லுகிறோம்” என்றிருந்தான்; இவனிப்படி நெடுநாள் நோவுபடுகிறபடி அறியாதிருக்கிறான்னதே; “இவனுடைய அஹங்கார ஸ்பர்சமற்றால் முகங்காட்டுகிறோம்” என்றிருந்தான் தத்தையிதே. (சரண்நினைப்ப) இவன் மிடுக்கற்று, (ங) “மனஸ் ஸ்ரீஸ்தயத் தரிம்” மனஸா சிந்தயத்தரிம்” என்கிறபடியே. திருவடிகளை நினைக்க. தான், “நெடுநாள் நோவுபடாநிற்க முகங்காட்டு (க) ரா-அயோ-நக-உ. (உ) விஷ்ணுதர்மம்-சுஅ. (ங) விஷ்ணுதர்-சுஅ. † குண்டலிததவ்யம் ச்வாசிக்கம்,

டா தொழிவதே!” என்று கிலாய்க்கப் பார்த்தமிறே; அது செய்ததில்லை. [ஶ்ரீமஹிமஶ்ரீ - பரமபதமாபந்ந:] ஆபத்துக்கு உத்கர்ஷமாவது - ஸர்வேஸ்வரன் வந்து உதவும்படியாயிருக்கை; - அடிக்கமுஞ்சு பெற்றிருக்கை. [ஶ்ரீமஹிமஶ்ரீ - நாராயண பராயண:] ப்ரஹ்மாதிகளைப்போலே ப்ரயோஜநாத்ரத்துக்காகச் சரணம் புகுகை யன்றிக்கே இவன் றன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றுக்கை. நெடுநான் வ்யாபரித்த சரீரமானது மிடுக்கற்றது. (க) “நாராயண! ஓ! மணிவண்ண!” என்கிற வாகிர்த்திய வ்யாபாரமும் ஒவி, (உ) “ஶ்ரீமஹிமஶ்ரீ - வாங் மநவரி ஸம்பத்யதே” என்கிறபடியே - நெஞ்சாலே நினைக்கும்படியாய் ப்த்து.

(கொடியவாய்விலங்கு) முதலே, ஆணையின் காலையன்றோ பற்றிற்று; புண்படுகிறது தம் திருவுள்ளமிறே. ஒரு வைஷ்ணவனுக்கு வந்த ஆபத்துத் தனக்கு வந்ததாக நினைபாதவன்று, வைஷ்ணவத்வ மில்லை என்றிருக்க வடுக்கும்; புத்ராதிகளுக்கு வந்த விரோதம் தனக்கு வந்ததாக நினைபாதபோது தேஹாபிமாநத்துக்குக் கொத்தையாமபோலே. (உயிர்மலங்க) தேஹமாதல், இர்த்தியமாதலன்றிக்கே, ப்ராணஸ்த்தாந மகப்பட மலங்க. (கொண்டசீற்றம்) (௩) “ஶ்ரீமஹிமஶ்ரீ - ஸசநித்யம் ப்ரசாந்தாத்மா” என்கையாலே ஆஸ்ரயத்தி லின்றிக்கே, (ச) “ஶ்ரீமஹிமஶ்ரீ - க்ரோதமாஹாரயத்” என்கிறபடியே - காரியகாலத்திலே ஏறிட்டுக்கொண்ட சீற்றம்.

(௫) [ஶ்ரீமஹிமஶ்ரீ, ஶ்ரீமஹிமஶ்ரீ - ததஇத்யாதி, கோபஸ்ய வசமேயிவாந்] சரீரம் புண்பட்டால் சரீரி பேசாதிரானே; வந்தேறியான தேஹஸம்பந்தத்தைப்பற்றிச் சேதநன் பின்னே போய்போலே. இவன் கர்மமிட்ட வழக்காமபோலே அவன் அதுகாஹமிட்ட வழக்காய் அதுபின்னே போகாநிற்கும். (ஒன்றுண்டு) தநித்ரஹனவன் தநிகளை அடையுமாபோலே, “சீற்றமுண்டு” என்றாய்த்து இவர்பற்றுக்கிறது. ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு உறுப்பான குணங்களிறே ஸௌசீல்யாதிகள்; விரோதி நிர்ஸநத்துக்குப் பரிசுரமிறே சீற்றம். (உன்னடியனேனும் வந்தடியினை யடைந்தேன்) ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தைப் பரிசுரஹிக்கு மித்தனை யிறே.

(க) சிறியதிரு-௫௦. (உ) சாந்தேர-ஈ-அ-ஈ. (௩) ரா-அயோ-க-க௦, (ச) ரா-ஆர-உ-ச-௩௪. (௫) ரா-யு-௫-க-௩௩௬.

கககச பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, ந-பா, கடி கொள்.

(அணிபொழி வித்யாதி) (க) “ஹ்ரஸ்யஸம் - த்வராயை நம்”
என்கிறபடியே - மடுவின்சுரை தேடிவர வேண்டாதே, நானகப்பட்ட
மடுவிலே யன்றோ வந்து சாய்ந்தருளுகிறது. அங்கு முதலிலுன்று;
இங்கு ஐந்து. (உ) “ஹ்ரஸ்யஸம் - திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்”
என்கிறபடியே - காலம் அளவுபட்டிருக்கும் அங்கு; இங்கு, காலம்
அநாதி. அங்கு, பொய்கை அளவுபட்டிருக்கும்; இங்கு, * ஸம்ஸா
ரார்ணவம், (ந-)

அரு.—முன்றும்பாட்டு. (கடியித்யாதி) விரோதி நிரஸந்தத்துக்கு நிகர்
ஷம் முன்னிடவேண்டா தொழிவா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்
(விஷயிகார மித்யாதி); விரோதி நிரஸநம் உபாயபூதன் கார்யமாகையாலே
வேண்டாவென்றபடி. இப்பாட்டில் இந்திரியவஸ்யதையை நிகர்த்திப்
பிக்க வேணுமென்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இ
வ்வதிகாரிக்கித்யாதி); அர்ச்சாவதாரத்தில் பூவிடவேணுமென்கிற ஸ்ரீ
கஜேந்தராமழ்வானுக்கு விரோதி முதலையாகையாலே, இவ்விபூதியில் கைந்
கர்யத்தைப்பண்ணு மதிகாரிக்கு ப்ரஸக்தமான விரோதி இதுவே யிறே
என்று கருத்து.

பறித்த என்னுதே, “வாங்கிய” என்றதுக்கு வாஸநை (தன்னித்
யாதி.)

வேழத்தை - தன்சாபம் முடியும்வண்ணம் ஓராந்நுள்ள முதலே
யென்றாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாதாரத்தோடே யித்யாதி). அர்த்தார்
தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆணையித்யாதி).

அத்விதீயத்வந்தன்னை விவரியாநின்று கொண்டு, ஈடுபாடாகத் தாத்
பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). இவ்வதிகாரியைப் பற்றி இவ்
விந்திரியங்கள் (ந) * முடியானேயிற்கரணங்கள்போலே உஜ்ஜீவிக்கு
மென்று கருத்து. அபிமதம் பெறவேண்டினால் கையாலே பற்றவேண்
டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கரணந்தர மித்யாதி).

“கிண்ப்ப” என்று இத்தை ஆஸ்சர்யமாகச் சொல்லுகிற தென்னென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (தான் நெடுநாளித்யாதி). எடுத்த ஸ்லோக சேஷத்
துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பரமபத மித்யாதி). “மரண சிந்த
யத்” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நெடுநாளித்யாதி).

விவங்கை “கொடிய” என்று விசேஷித்தத்தால் பவி (புலி)த்தவர்த்தத்
மருளிச்செய்கிறார் (முதலே யித்யாதி). (தம் திருவுள்ளம்) ஆழ்வார் திரு
வுள்ள மென்றபடி.

(க) ர-ஸத-உ-தி. (உ) விஷ்ணுதர்-சு-அ. (ந) தி-வாய்-ந-அ.

சீற்றம்வந்தேறி என்றதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் (கத இத்தயாதி). “**ಕರ್ತೃ ರಾಜಾ ಮಹೇಶ್ವರಾ ರಾವಣೇನ ಕೃಷ್ಣನು**” ಪುನಃ ಪುನಃ ಕೃಷ್ಣನು ವಶಮಾ ಯಿಸಾನ್ -ತதೋ ರಾಮೋ ಮಹಾಥೇಜೋ ರಾವಣೇನಾ ಕ்ருತವ்ரணம்|த்ருஷ்ட்வಾ ப்ಲವಕಸಾರ்த்தಾಲம் கோப்ஸ்ய ವಸಮேயಿವಾನ್” என்கிறபடியே - திருவடிக்குப் பட்ட புண்ணால் பெருமாளுக்குப்பிறந்த கோபத்துக்கு உபபத்தி யருளிச்செய்கிறார் (சரீரமீதியாதி). திருவடியைச் சரீரமென்றெண்ணிக் கோபிக்கக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வந்தேறியித்தயாதி). தேனா த்மாபிமாநி யாகையால் இவன் தேனத்தின் பின்னே போனால் அவன் போக வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனீத்தயாதி).

இப்பாட்டுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அங்கித்தயாதி). (ந)

மூ.—நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சின வரவம்

வெருவிவந்து நின்சரணெனச் சரணாய்

நெஞ்சிற்கொண்டு நின்னஞ்சிறைப் பறவைக்

கடைக்கலம் கொடுத்தநுள் செய்ததறிந்து

வெஞ்சொலாளர்கள் நமன் தமர் கடியர்

கொடியசெய்வன லுள வதற்கடியேன்

அஞ்சிவந்து நின்னடியிணை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவாங்கத்தம்மானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ஞரமான	நஞ்சு	விஷத்தை
சொலாளர்	சொற்களை யுடையரா	சோர்வது	உமிழாரின்றதாய்,
கள்	ன	ஓர்	அத்விதியமாய்
நமன் தமர்	யமனாதர்கள்	வெம்	அதிக்ஞரமான
கடியர்	பயங்கரமான வேஷ	சினம்	கோபத்தை யுடைய
	த்தை யுடையராய்		தான
	க்கொண்டு	அரவம்	ஸமுத நென்னும்
கொடிய	(மரணகாலத்தில்)		பாம்பானது
	அதிக்ஞரமாக	வெருவி	(தன்னைக் கொல்ல
செய்வன	செய்கிற வ்யாபாரங்		வந்த பெரிய திரு
	கள்		வடிக்கு) பயந்து
உள	(பல) உண்டு;	வந்து	உன்னிடத்தில் வந்து
அடியேன்	தாஸபூதனான நான்	நின் சரண்	நீ எனக்கு ரக்ஷகனாக
அதற்கு	அந்த வ்யாபாரங்களு	என	வேணுமென்று
	க்கு		சொல்ல;
அஞ்சி	பயந்து,		

சுருகுக பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, ச-பா, நஞ்சு.

சரணாய்	(அதுந்) ரகுகளாய்க்	கொடுத்து	ஒப்பித்து
	கொண்டு,	அருள்செய்த	கருபைபண்ணி ரகுகி
நெஞ்சில்கொ	(அதின் சொல்லைத்)	து	த்த வித்ததை
ண்டு	திருவுள்ளம்பற்றி,	அறிந்து	உணர்ந்து,
நின்	உனக்கு சேஷபூத	வந்து	என் அபராத்தன்னை
	னாய்		முன்னிட்டுக்கொ
அம்சிறை	அழகிய இரகுகளை யு		ண்டு வந்து
	டையனான [தில்	நின் அடியினை	யடைந்தேன் அணி
புறவைக்கு	பெரிய திருவடியிடத்	பொழில்	திருவரங்கத்தம் மா
அடைக்கலம்	(அப்பாம்பை) ரகுகய	னே!.	(ச)
	வஸ்துவாக		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு, விஷயிகாரம் சொல்லி, விஷயிகார காரியமான கைங்கர்யம் சொல்லி, அதுக்கு இடைச்சுவரான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணும் என்கிறதாய் - இரண்டு பாட்டாலே; அதில் தேஹஸம்பந்தம் கிடக்கச்செய்தே அதுபவ விரோதியான பாபைகதேசபலமான இந்தரிய வஸ்யதையைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்றார் - சீழிற்பாட்டிலே; இதில், சரீரஸம்பந்தமற்றால் ஸர்வ பாபபலமாய் அதுபவ விரோதியாய்க்கொண்டு வரும் யமவஸ்யதையைத் தவிர்க்கவேணு மென்கிறார்.

(நஞ்சித்யாதி) ஸ்முகனுக்குப் பெரிய திருவடியால் வந்த பயத்தைத் தவிர்ந்துக்கொடுத்தாப்போலே, எனக்கு யமவஸ்யதையால் வந்த பயத்தை யறுத்து, அவனையிட்டே (க) “ஸர்கு - பரிஹர” என்னும் படி பண்ணித்தரவேணுமென்கிறார். சரணம் புகுவார், தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிறே சரணம்புகுவது. அந்நிகர்ஷந்தான், ஆகிஞ்சந்ய ரூபமாயும் அபராத ரூபமாயுமிதே இருப்பது. அதாகிறது - நன்மையில்லை யென்கையும், தீமையுண்டென்கையும், அது தன்னை அதுஸந்தித்தாரிதே அடைவே (உ) “நந் ருஷ்டி-நதர்ம நிஷ்ட்டோஸமி” (ங) “நந் ருஷ்டி-நநிந்திதம் கர்ம” என்று. (ச) “ஐந் ஐந் ஐந் - ஜ்ஞாநக்ரியாச பஜநா” இத்த்யாதிகளும், ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டது - சீழ்; இதில் - அபராத்தத்தை முன்னிடுகிறது.

“நஞ்சு, அரவம்” என்ன வமைந்திருக்க, (நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்) என்கிற தென்னென்றால்; (இ) “வாயவனை யல்லது

(க) வி-பு-ந-எ-கச.

(உ) ஸ்தோ-ர-உஉ.

(ங) ஸ்தோ-ர-உந.

(ச)

(இ) சு-திரு-கசு.

வாழ்த்தாது” என்றும், (க) “ஸஜஸ்ஸ - ஸாஜிஹ்வா” என்றும் - அவனைச் சொல்லி உஜ்ஜீவிக்கக்கடவ வாயைக்கொண்டு, பிறருடைய நாசத்துக்குப் பரிசுமான நஞ்சையுமிழ்ந்து கொண்டாய்த்து வருகிறது; இவ்வாக்கைக்கொண்டு கிடர் “சரணம்” என்றதென்கைக்காக. இதில் பலித்த தென்னென்னில்; சரணாகதிக்கு அர்ஹரல்லாதா ரில்லை என்கைக்காக. (வெஞ்சினம்) அத்விதீயமான சினம். ஹ்ருதயத்திலே கிடந்தபோது பாதக (பாஷ)மாகாதிதே. சினமுண்டானாலிதே உமி மூவது. “சீற்றமுண்டு” என்கிறதுக்கு எதிர்த்தட்டாகை. (அரவம்) கீழ்ச்சொன்னவை பூஷணமாம்படியான ஜ்நம்ம். (உ) “ஸஸ்ஸாஹிஸ்யஸ்ஸா - ஸர்பஜாதிரியம் க்ருரா”.

(வெருவிவந்து) சத்ருப(ஷ)ய பி(ஷீ)தனாய்க் கிடர்வந்தது. (நின்சரணென) நீ எனக்குப் புகலாகவேணும் என்ன. அதுதான் உக்திமாத்ரம். (சரணம்) பெரியதிருவடிக்கு ப(ஷ)க்ஷயமாக ப்ரபத்தமாயிருக்க, அத்தையும் தவிர்த்தான். “பண்ணின சரணாகதிதானேது” என்று நெகிழாதே, “மித்ரபாவமே யமையாதோ!” என்று ரக்ஷகனாய்.

(நெஞ்சிற்கொண்டு) “இத்தனை தண்ணியனு யிருக்கிறவனுக்கு நாமல்லது வேறு புகலிடமில்லை” என்று நெஞ்சிலே கொண்டு. அதி கார பூர்த்தியும் சரணாகதி பூர்த்தியுமன்றே பல (ஸ) ப்ரதமாவது; சரணயனுடைய நினைவேயிதே. இங்ஙனல்லாதவன்று, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ப்ரபத்தியும் பலிக்க வேணுமே.

(நின்னித்யாதி) பெரிய திருவடிகையிலே காட்டிக்கொடுத்து அவனையிட்டு ரக்ஷிப்பித்தாய். ஈஸ்வர ஹ்ருதயத்துக் கொரு ப்ரியமிதே யிது. (ங) “ஸக்ஷமாமி” (ச) “ஸக்ஷமாமி - நத்யஜேயம்” என்கிற இவ்விரண்டும் சேரவிடவேணுமே இவனுக்கு. சரணாகதரைக் கைவிடவொண்ணாது; ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அபராதம் பொறுக்கவொண்ணாது; தன்னை ப(ஷ)க்ஷிக்கவந்த திருவடியை எதிரிடுவதும் செய்யாதே, வேறொரிடத்தில் போவதும் செய்யாதே, தன்னைச் சரணம்புக்க ஸம்முகன் பண்ணிற்றேதேனு மபராதமுண்டோ? ரக்ஷமாமி யாவதென்னென்னில்; ஈஸ்வர ஹ்ருதயமென்றென்றுண்டு என்றாராய்ந்து பார்த்தால், ஜகத்தையடைய ஆஸ்ரிதார்த்த மென்றாய்த்தி

ருப்பது; அப்படியிருக்க, பெரியதிருவடிக்குத் தான் நியதாஹாரனாயிருக்கச்செய்தே “அது தலைக்கட்டாதே போருவதே!” என்று திருவுள்ளம் சிலிலென்றிருக்குமிதே. வாலி, “நீரென்னைக் கொன்றதென்” என்ன; “ப்ராத்ருபார்யாபஹாரம் பண்ணினாய்” என்று அவனுக்குக் குற்றமாகச் சொன்னவர்தாமே, அக்குற்றம் மஹாராஜர் பக்க லுண்டாயிருக்க, “அது சொன்னாருண்டாகில் கண்டவிடமெங்கும் கழுமலையாக்குவேன்” என்றாரிதே.

“நக்ஷமாமி” “நத்யஜேயம்” என்கிற இரண்டும் சேருகிறபடியென்னென்றால்; நம்மைச் சரணப்புகுந்த இவன் நம்கீழே கிடக்கிறுனென்றிருக்கையன்றிக்கே, பெரிய திருவடிகையிலே காட்டிக்கொடுத்த அவனை யிட்டிதே ரக்ஷித்தது. தானேறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தாலும் அவன் துணுக்குத் துணுக்கென்கை போகாதிதே; “தானே ரக்ஷிக்கவல்லனாயிருக்க நம் கையிலே காட்டித்தருவதே!” என்று, இவனைக் கைக்கொண்டபோதே அவன் பசியும் தீர்ந்தது. இனி இருவர்க்கும் அந்யோந்யம் ரக்ஷியரக்ஷக பாவ (ஐ)மிதே யுள்ளது; பாத்ய (ஐ)பாதக (ஐ)க் ஸம்பந்தம் போய்த்தே. முன்பு ஸஹஜ சாத்ரவ முண்டேயாகிலும், பகவதாஸ்ரயணம் பண்ணினால் ஒரு ரீதியிலே மித்தனையிதே.

(நின்னஞ்சிறைப் பறவை) தன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தால் ரக்ஷிக்க வேண்டுகிறது சேஷியினுடைய நினைவே நடக்கவேண்டுகையாலே யிதே. சேஷபூத நிருவார்க்கும் வந்த விரோதத்துக்கு சேஷியுடைய முகமிதே வாடுவது. (க) “राममेवावस्थायन्तो नाभ्युपगच्छन्” - ராமமேவாதுபஸ்யந்தோ நாப்யஹிம்ஸந் பாஸ்பரம்” என்னக்கடவதிதே. (அடைக்கலம் கொடுத்தருள்செய்த தறிந்து) உணர்ந்து நோக்கும்படி பண்ணி. (அருள்) (உ) “அவன் செய்யும் சேமம்” என்கிறபடியே ஒருநாளும் பிரியாதபடியாய்த்துச் செய்துகொடுத்தது.

அவன் சத்ருபி(ஐ)தனுவந்து சரணம்புக, அவனை நோக்கினோம்; நீரார்க்கு பயப்பட்டு நம்மைச்சரணம் புகுகிறீரென்ன (வெஞ்சொலாளர்கள்) அவர்கள்செய்யும் செயல்கள் பொறுக்கலாம்; அவர்கள் டாக்ரம் கிடர் பொறுக்கவரிது. (நமன்றமர்) நாலுமூன்று சாலநம் மறுக்கும்படி அவனுக் கந்தரங்கரானவர்கள். (கடியர்) வேஷம் பொறுக்கப்

போகாது, (கொடிய செய்வனவுள்) ஆஸ்யாதுருபமாக வன்றிக்கே, பாபாதுருபமாக நவியாநிற்பார்கள். (உள) பாபத்துக் கவதியுண்டாகி விடே இவர்கள் செயலுக்கவதியுண்டாவது.

(அதற்கு) யமபடருடைய கொடுத்தொழில்களுக்கு. (அடியேனஞ்சிவந்து)சேஷபூதனைக்கும் யமாதிகளுக் கஞ்சுகைக்கு மென்ன சேர்த்தியுண்டு. (க) ‘‘ਧੰਧਯੋ ਧੰਧਯੋ ਨਾਨੈ - பயம் பயாநாம்’’ இத்யாதி. (நின்னடியிணை யடைந்தேன்) யமன்றானஞ்சி (உ) ‘‘ਧੰਧਯੋ - பரிஹர’’ என்னும்படியான உன் திருவடிகளை ஆஸ்யயித்தேன்.

(அணிபொழி லித்யாதி) அதுபவ விரோதிகளைப்போக்கி ஆஸ்யரிதரை அதுபவிப்பிக்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (நஞ்சித்யாதி)பகவத்விஷயீகார பல(சூல)மான கைங்கர்யம் தானிரண்டு-இவ்விபூதியில் கைங்கர்யம், அவ்விபூதியில் கைங்கர்யம்; அதில், இவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்துக் கிடைச்சவரான இந்த்ரிய வஸ்யதையைச் சொல்லுகிற மூன்றும்பாட்டை ப்ரதாநமாக்கி பேடிசாஸங்கதி காட்டினார்-கீழ்ப்பாட்டால்; அவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்துக் கிடைச்சவரான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரச்சொன்ன நாலாம்பாட்டை ப்ரதாநமாக்கி பேடிசாஸங்கதி விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகார மித்யாதி). (தேஹஸம்பந்தத்தை) என்றது - தேஹஸம்பந்த மூலமான பாபத்தை யென்றபடி.

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த தாத்பர்யம் (ஸுமுகனுக்கித்யாதி). இப்போது, ‘‘நஞ்சு சோர்வதோர்’’ இத்யாதி விசேஷணம் ஸுமுகனுடைய விபூதி விரோதிதவம் தோற்றுகைக்காக வென்று கருத்து. அன்றிக்கே, ‘‘நஞ்சு சோர்வதோர்’’ இத்யாதி விசேஷணத்தாலே பலித்த ஸ்வரிகர்ஷாது ஸந்தாநம் செய்தருளுகிறாரென்று திருவுள்ளம் பற்றி, மூன்றுபாட்டிலும் விஷயீகாரமும் கைங்கர்யமும் விரோதி நிவ்ருத்தியும் ப்ரார்த்தித்திருக்கவும், இரங்காமைக்கடி, தம்முடைய அபராதமாக வேணுமென்றெண்ணி, மீளவு மருளை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கத்யந்தரம் சொல்லுகிறார் (சுரணபித்யாதி);இங்ஙன் ஸங்கத்யந்தர மென்றவிடில், ‘‘விரோதி நிரஸந்தத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிடவேண்டுவதில்லை’’ என்று கீழ்ப்பாட்டி லவதாரிகையிற் சொன்னது சேராதிடே. (இத்யாதிகளும்) என்றது - ஆழ்வான்றருளிச்செய்த ஸ்லோகங்களு மென்றபடி; உண்டிதே என்று சேஷம். மீளவும் ஆகிஞ்சர்யத்தை முன்னிட வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆகிஞ்சர்யத்தை யித்யாதி).

(க) வி-பு-க-கா-நஞ்சு. (உ) வி-பு-ந-எ-கசு.

௯௭௦ பெரிய திருமொழி, ௫-ப, அ-தி, ௫-பா, மாகம்.

“சோர்வது” என்ற தினர்த்தம் (உமிழ்ந்துகொண்டு) என்றது. மூந் தின ஸங்கதிக்குச் சேர “நஞ்சு” இத்யாதிக் கு ப்ரஸ்ரபூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதிலித்யாதி); தம்முடைய நிகர்ஷம் முன்னிடுகைக் கென்று கருத்து. “வெஞ்சினம்” என்று இத்தைச் சொல்லுவானென், “நஞ்சுசோர்வது” என்றபோதே வலித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கி றார் (ஐ்ருதயத்திலே யித்யாதி). “வெம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (சேற்ற மித்யாதி); ரக்ஷணோபயோகியன்றிக்கே க்ருரமென்று கருத்து.

“சரணென நெஞ்சிற்கொண்டு” இத்யாதி அமைந்திருக்க, “சரணய்” என்றதக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்யாதி).

வெருவி வந்ததும் சரணென்றதுமானவற்றை நெஞ்சிற்கொண்டெ ன்ன வொண்ணாதோ, “நஞ்சு” இத்யாதியால் பலித்த நிகர்ஷத்தை “நெ ஞ்சிற்கொண்டு” என்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதிகாரி இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே),

பெரிய திருவடிகையில் காட்டிக்கொடுப்பா னென்னென்ன (ஈஸ்வ ரேத்யாதி). அவனைக்கொண்டு ரக்ஷிப்பிக்கை ப்ரியமாகைக்கு ஹேதுவே தென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷமாமி யித்யாதி). அநாஸரிதனை ஸம்மு தன் செய்ததை அபராதமாகக்கொண்டு பெரிய திருவடியுடைய காரிய த்தை அநபராதமாக நினைத்தும் ரக்ஷிக்கையாலே ஆஸரிதர் குற்றம்பாரா னென்கை பலிக்கையால், அதுக்கொரு ஸம்வாத மருளிச்செய்கிறார் (வா லிஇத்யாதி). (கமூமலே) என்றது - வெட்டிப்பொகட்ட விடத்தில் தின்ன வந்து மலைமையாகக் கழுக்களிருக்கும்படி யென்கை.

தான் ரக்ஷியாமையாலே *ரக்ஷமாமிக்கும் சேரும்; அவனைக் கொண் டாகிலும் ரக்ஷிக்கையாலே *நத்யஜேயத்துக்கும் சேருமென்றபடி. அவன் நினைவைப்பின் சென்று ரக்ஷியாவிட்டால் விரோத மென்னென்ன வரு ளிச்செய்கிறார் (தானேறிட்டித்யாதி). திருவடி ரக்ஷித்ததுக்கடி யென்னெ ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானே யித்யாதி). (ச)
மூ.—மாக மா நிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்

மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன்

தோகை மாமயிலன்னவரின்பம்

துற்றிலாமையிலத்த விங்கொழிந்து

போகம் நீபெய்திப் பின்னும் நம்மிடைக்கே

போதுவாயென்ற பொன்னருளெனக்கும்

ஆகவேண்டுமென் றடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவாங்கத் தம்மானே.

(௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மர	பரந்த	மயிலன்னவர்	மயிலோடொத்த மயி
கம்	பரமாகாசத்திலுள்ள		ர்முழியை யுடைய
	சித்யஸூறிகளும்		ஸ்தீர்கள் கலவியி
மா	விசாலமான		லுண்டான
நிலம்	கூ மி யோ டு கூடின	இன்பம்	ஸுகத்தை
	அண்டார்தர்வர்த்	துற்று இலா	அதுபவியாமைமால்,
		மையிவ்	
முழுதம்	எல்லாரும் [கிகளும்	இங்குநிறுந்து	(சிலகாலம்) இங்கேயி
வந்து	திரண்டுவந்து		ருந்து [த்தை
இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரமியாநின்ற	போகம்	ஸ்தீஸம்போக ஸுக
மலர்	புஷ்பம்போன்ற	எய்தி	அதுபவித்து,
அடி	(உன்) திருவடிகளை	பின்னும்	அதுக்குமேலே
கண்ட	ஸாக்ஷாத்கரித்த	நம்மிடைக்கே	நம்மருகே
மா	மஹித்வமுடைய	போதுவாய்	வரக்கடவாய்
மறையாளன்	கோவிர்தஸ்வாமியெ	என்ற	என்றருளிச்செய்த
	ன்னும் ப்ராஹ்ம	பொன்	ஸ்வரக்கயமான(ஆஸ்
	ணனைக் குறித்து,		ரித ஸ்ருதயாது
			ஸாரியான)
அத்த	அப்பா! (தபஸ்ஸுப	அருள்	க்ருபையானது
	ண்ணும்காலத்தில்)	எனக்கும்	என்விஷயத்திலும்
நீ	நீ,	ஆகவேண்டு	உண்டாகவேணுமெ
தோகை	தோகையை யுடைய	மென்று	ன்று
மா	சிறந்த		அடியிணையடைந்தேன் அணி
			பொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (௫)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மாகமித்யாதி) விஷயீகாரத்தைச் சொல்லி, கைங்கர்யத்தைச் சொல்லி, கைங்கர்யத்தினுடைய உபயா காரமான விரோதிகளைப் போக்கித் தந்தருளவேணும் என்றது-கீழ்; இதில், கோவிர்தஸ்வாமியுடைய கருத்தறிந்து கார்யம் செய்தாப் போலே என்னுடைய கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணுமென்கி றார். கீழ்கின்ற நிலைக்கு இவர்க்குக் கருத்தாவது - இந்தரிய வஸ் யதைக்கும் யமவஸ்யதைக்கு மடியான தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத் துத் தரவேணுமென்கை. (க) “மரணமானால்” என்கிறபடியே தன் னடையே சரீரவிஸ்ரலேஷம் வித்திக்குமாகில் அபேக்ஷிக்கிற தென் டுன்னில்; க்ரமப்பராப்தி பற்றாத த்வராதிருகத்தாலே.

(மாக மித்யாதி) கோவிர்தஸ்வாமியென்பானொரு ப்ராஹ்ம ணன், இதிஹாஸபுராண ஸ்ரவணத்தாலே, க்ருஷ்ணனுடைய மால்ய

௧௭௨ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௮-தி, ௫-பா, மாகம்.

சேஷ்டிதங்கனையும் ராஸக்ரீடாதினையும் ஸாக்ஷாத்கர்த்துகாமனாய், “முன்பு (க) ‘காணவாராய்’ என்றெண்ணியிருப்பார்க்கு (உ) ‘ஃரூபாநாய ஸாநாய - பரித்ராணாய ஸாதூநாய’ என்கிறபடியே காட்டிக்கொடுத்துப் போருமவனன்றோ, நமக்கு மவ்வாசையுண்டா னால் வித்தியாமைமயில்லை, ததர்த்த(தீர்த்த)மாக அர்த்திப்போம்” என்று சரீரத்தை ஒழுத்து தபஸ்ஸுபண்ண; இவன் நினைவின்படியே க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் படிக்களை யடைய ஸ்ருஷ்டித்துக்காட்டி அதுபவிப் பித்து, “உனக்கு வேண்டுவதென்?” என்று கேட்டருள; “கூடப்போந் து இப்படி தேவரை அதுபவிக்கு மித்தனை” என்ன; நீ தபஸ்ஸுபண் ணுகிறபோது விஷயவிதாரணப் அந்நபாநாதிகளையும் கழித்து உடம் பையும் நாரும் நரம்புமாக்கிக் கொடுபோந்தாய், இங்கே இருந்து நெ கிழ்ந்த போகங்களையும் கழித்துவா” என்று அவன்கருத்தறிந் தருளிச் செய்தாப்போலே, என்கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணுமென்கி றார்.

இவ்வர்த்தம் சாப்தமன்றிக்கே யிருக்க இவருக்கிது கருத்தாகச் சொல்லுகிறது-பரகரண பலத்தாலும், அர்த்தக்ரமத்தாலும், (ங) “நாடி மானபாசம்” என்றும், (ச) “போந்தேன்” என்றும் சொல்லுகிற இவ் வர்க்கு இது கருத்தாக வேணுமிதே.

(மாகமித்த்யாதி) உபய விபூதியிலுள்ளாரும் வந்தாஸ்யரிக்கும் படியான திருவடிகளைக் கண்ட. இவ்வாஸ்யணம், தர்மிப்ரயுக்தமல் ல, க்ருஷ்ணாவதார ப்ரயுக்தம். பரமபதநிலயரான ஸூரிக ளாஸ்ய ரிக்கும்படி யென்னென்றால்; (தி) “अथ कृष्णाय नमः शिवाय” - ஆச்சாத்யாதுயயெள சேஷ்டி பணாராக துந்துபிம்” என் றும், (சு) “வினதை சிறுவன் சிறகென்னும் மேலாப்பின் கீழ்வருவா னை” என்றும் சொல்லாநின்றதிதே. திவ்யாயுதங்களும்கூட காப்ப (Xரூ) வாஸம் பண்ணியிதே பிறந்தது. (மாகிலம்) இடையரோடு, அவர்கள்தான் வலிஷ்ட்டாதிக ளென்னும்படியான பசுக்களோடு, கன்றுகளோடு, பிஷ்மாதிக்களோடு வாகியற ஆஸ்யரித்ததிதே.

(முழுதும்) உபரிதர லோகங்களிலுள்ளாரும், மத்யராதர்த்தி லே பாலமுதுசெய்து சாய்ந்தருளப் புகுகிறவளவிலே, இந்தான் திரு

(க) தி-வாய்-௮-௫-௨. (உ) கீதை-௪-௮. (ங) க-௩-௮.

(ச) ௩-௩-௪. (தி) வி-பி-௫-௩-௬௭. (சு) நா-தி-௧௪-௩.

வாசலிலே வந்துநின்று, புறப்பட்ட தாவிக்குக்கு “நான் வந்தேன் என்று விண்ணப்பம் செய்யவேணும்” என்று உள்ளேபுகுந்த இந்தான், “நாகன் என்னுடைய சதுர்த்தந்தியையும் தரவேணுமென்று நெருக்காரின்றான்” என்ன, “கையைத்தா” என்று எழுந்திருந்து ஸத்ய பாமைப் பிராட்டியோடுங் கூடப் பெரியதிருவடி தோள்லே ஏறி எழுந்தருளி நாகவதம் பண்ணினு நென்னு நின்றதிதே. (க) “ஊர்ஜிதம் - பாநேந கமலாபேந” இத்தாதிக்களாலே ப்ரஹ்ம ருத்ரார் சநம் சொல்லாநின்றதிதே. (உ) “ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ - ப்ரஹ்ம மாணமீசம் கமலாஸநத்தம்” என்று திருமேனியிலே காட்டுவதும் செய்தானிதே.

(மலரடி) நிரதிசய போக்யமான திருவடிகள். பசுக்களின் பின்னே போவது, தேர்த்தட்டிலே நிற்பது, தூது நடப்பதாகிற வளவிலே கிடர்! ஸர்வ ஸமாஸ்யணியனுய்த்து. (கண்ட) எல்லாருமொக்க இருந்தவிடத்தே சென்று ஆஸ்ரயிக்க வேண்டுமபடியான திருவடிகளை யாய்த்துத் தானேவர இவன் கண்டது. (மாமறையாளன்) சாஸ்த்ரத்தாலே யாதல் உபதேசத்தாலே யாதலன்றிக்கே, கண்ணாலே காணப்பெற்ற வைதிகாக்ரேஸரன்.

(தோகையித்தாதி) கண்டவளவிலே “கூடப் போருமித்தனை” என்ன; “அது பின்னைசெய்கிறாய்” என்ன; “அதுக்கடியென்” என்ன; “இழந்த போகங்களை புனிக்க வேணுங்கான்” என்ன; “அதுதான் வேண்டுகிறதென்” என்ன; “நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிறபோது இதர விஷயங்களிலே ஸங்கம் கிடக்கச்செய்தே அவற்றைச் செறுத்து புஜியாதே போந்தாய்கான்” என்றான். மோகக்ஷ ப்ரதனான ஸர்வேஸ்வரன்தன்னை யொழியச்செல்லாமையை யுடையராய், கூடப்போவோமென்பாரளவில் “போதரே” என்னு மித்தனை போக்கி, விட்டுப் போவா நெருத்தனல்லன். அவன்பக்கலிலே அது ப்ரவணுனாயிருக்குமவன், அவனை யொழிய விஷய ப்ரவணமாக்கும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை இசையான். ஆனால் இவனை “இரு” என்கைக்கும், இவன் இருப்பை இசைக்கைக்கு மொரு கருத்துண்டாகவேணும், அதாவதென்னென்னில்; ஸர்வரன் நினைத்தால் விஷயப் ப்ரவணரையும் இவ்வாஸநை யறுத்துக்கொடுபோக சக்தனென்னு மிடமும், எத்தனையே

னும் பசுவத்ப்ரவணையும்தேஹ ஸம்பந்தத்தின் வழியே கொடு
போய் விராசத்தை பரி(ஃ)ப்பிக்கு மென்னுமிடமும் வெளியிட
டது. ஸாதுக்களுக்கடைய உபமாநபூமியாயிருக்கிற ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்
வானிறே எதிர்ப்பு கோத்தான். இதுக்கு நேரே உதாஹரணம்-ஸ்ரீ
மாலாகார ரளவிலே செய்ததிறே;- மாலாகாரர். க்ருஹத்திலே புக்கு,
பூத்தொடுக்கிறவனை “அய்யே! நீ எங்களுக்குப் பூவிடவல்லையே!”
என்ன; அவனும் இவ்வடிவு கண்டபோதே “கம்ஸன் வெட்டிவைத்
தானாகில் வெட்டிவைக்கிறான், இம்மாலேகளை இங்கே சாத்துவோம்”
என்று சாத்த; ப்ரீதனாய், “இவனை (க)*சூட்டு நன்மலைப்படியே
ஒரு தேசவிசேஷத்தே கொடுபோய்ப் பூவிடுவித்துக்கொள்வோமோ?
இங்கே வைப்போமோ?” என்று விமர்சித்து, “கம்ஸனை மதியாதே
நம்மை ஆதரித்த இவனை ஐஹிகபோகங்களை புஜிப்பித்துப் பின்னை
அவ்வருகே கொடுபோகிறோம்” என்று வைத்தானிறே.

(உ) [ஹ்ருதய வ்யூஹ் ஹ்ருத - புத்தவாச விபுலாந் போகாந்]கம்
ஸனிட்ட சோற்றளவன்று காண் நான் தருவது. [த்யூஸ்தீ - த்வமந்
தே] இவன் கொடுக்கிற போகங்கள் தான் அளவுபட்டவையல்ல
மையாலும், போக்தாவானவன் ஓரளவிலே மீளுமவனல்லாமையாலும்,
இதுக்கொரு முடிவில்லையிறே; (ங) ஸ்ரீமதாஸ்திபுரம் - ஸ்ரீமதாஸ்திபுரம்
முப்போகேந சாம்பதி! ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூய ஏவாபிவர்த்
ததே” (ச) யஸ்யபூமிஸ்யா நிரூபயத்யம் ஸ்வபாவத்தை அதுஸந்தித்
தால் பிரியலாம்படி யன்றிக்கே யாய்த்திருப்பது. இங்ஙனே இருக்
கச்செய்தேயும், பசுவத்ப்ரவணையிருக்கு மவனுக்கு நினைத்தபோது
கால்வாங்கலா யிருக்கும். ஸௌபரி, மதஸ்வதர்ஸநத்திலே ஐம்பது
வடிவுகொடு புஜித்து, தானே ஓரளவிலே அருவருத்து மீண்டா
னிறே. கர்மமும் ஜ்ஞானமும் இரண்டுங்கூட நடக்கிறதிறே. கர்ம
வாஸநை, விஷயங்களிலே மூட்டும்; ஜ்ஞானம் அருவருத்து மீன்ப

(க) தி-வி-உக, (உ) வி-பு-இ-கக-உக, (ங) பாரதம்-ஆதிப-எக-கஉ.

(ச) பாரதம்-பூதி-உக-கக-கக.

ன்னும், ஒளபாதிசு கர்மத்தை ஸ்வாபாவிக ஜ்ஞாநம் மேஷ்டிமிதே. [“ஸூத்ராநி க்ஷணம் ஸ்ரீஸூத்ராநி - மத்ப்பஸாதநி மபாது ஸ்மரணம் ப்ராப்ய”] உபாஸகனுக்கு நம்ப்ரஸாதத்தாலே அந்திம ஸ்ம்ருதி யுண்டாமபோலே, நீயும் நம்முடைய அந்திமஸ்ம்ருதியைப் பெற்றென்னுதல்; நீ நினைக்கமாட்டாத குறைதீர நாமே நினைக்கக்கூட வோம். ஸ்விகாராத்யவஸாய மிதே அத்தலைக்கு வேண்டுவது.

(தோகைமாமயிலன்னவ ரின்பம்) தோகையை யுடைத்தான ஸ்ரீந் தரமான மயில்போலே இருக்கிற ஸ்த்ரீகள். வித்தால் - தூரஸ்த்த ரையும் ஆகர்ஷிக்கும்படியான மயிர்முடியையும் நடையையும் சொல் லுகிறது. இப்படி அதுபவித்தால் அது தன்னிலொன்றும் காண வொண்ணாதே ஸ்நானோபகரணங்களைக் கொண்டு மீளும்படியிதே இருப்பது. (அன்னவரின்பம்) ஆராய்ந்தால் அதுபாவிய மொன்று மில்லை. “தோகை மாமயிலன்னவரின்பம்” என்று ஒன்றாக ஆகேஷ பித்துச் சொல்லுகிறார். (க) “தாயே தந்தையென்றும் தாமே கிளைமக்களென்றும் நோயே பட்டொழிந்தேன்” என்றவர் வார்த்தை யிதே; முறிக்குக் கிழக்கென்னிலும் இவ்வராலீயுதான் இங்ஙனல்ல திராமையாலே யாதல். (துற்றிலாமையிள்) கலவிரஸத்தை யதுபவி யாமையால்.

(அத்த) தான் நியமித்தபடியே அவன் செய்கைக்காக, அப்ப னே! என்று அதுநயித்துச் சொல்லுகிறார். (இங்கொழிந்து) இந்நி லத்திலே சிலநாளிருந்து. (போகம் நீயெய்தி) இழந்த போகங்களை யடைய புஜித்து. (நீயெய்தி) நினைத்தபோது †கால்வாங்கவல்ல அள வுடைய நீயல்லையோ இதிலதிகரிக்கிறாய். நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிற நாளில் விட்டவிஷயங்கள் இப்போது உனக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாக வற்றோ? (பின்னும் நம்பிடைக்கே போதுவாய்) நினைத்தபோது மீட்க பல்ல தன் வைலக்ஷண்யம் தோற்றச் சொல்லுகிறார். நேரே வரு ந்த விஷயமான நம்பக்கலிலே வரக்கூடவை. (என்ற பொன்னருள்) நம்முடையனானவருள். (எனக்கு மாகவேண்டுமென்றடியினை) டைந்தேன்) அவன் கருத்தறிந்து கார்யம் செய்தாப்போலே, என் றுத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணும்.

௯௭௬ பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, இ-பா, மாகம்.

(அணிபொழிலித்யாதி) ஆஸ்ரிதா துருபமாக அபேக்ஷிதங்களா ராய்ந்து செய்கைக்காக வன்றே இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ஐஸ் வர்யம் வேணுமென்பார்க்கு அத்தைக் கொடுக்கவும்; தேஹத்தைப் பூண்கட்டிக்கொடுப்பார்க்கு அத்தைச்செய்யவும், தேஹஸம்பந்தத் தை அறுத்துத் தாவேணுமென்பார்க்கு அத்தைச்செய்யவு மன்றே இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. (இ)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மாகமித்யாதி) கோவிர்தஸ்வாமியை த்ருஷ்டபோகங்களிலே மூட்டிப் பின்பு மோக்ஷம் கொடுத்தாப்போலே தம் மை த்ருஷ்ட போகங்களிலே மூட்டச்சொல்லுகிறாரோ வென்ன; அன்றெ ன்கிறார் (கீழ்க்கின்ற வித்யாதி).

ஸங்கதி யருளிச்செய்தாராய், கோவிர்தஸ்வாமி வ்ருத்தாந்தத்தை விவரியா கின்றனுகொண்ட தாத்தபர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கோவிர்தேத்யா தி); திருமலையிலே வர்த்திக்கிற கோவிர்தஸ்வாமி, மோக்ஷார்த்தமாகவு மன்றிக்கே, விஷயங்களிலே அருசிபிறந்து மன்றிக்கே, கேவலம் “க்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதங்களைக் காணவேணும்” என்று தபஸ்ஸு பண்ணு கையாலே, விஷயங்களிலே ருசி கிடந்ததாய், அத்தையறிந்து “அறுபவித் துவா” என்று வைத்தானென்று கருத்து.

சாப்தமானவர்த்தம் த்ருஷ்டாந்த பல(பல)த்தாலே த்ருஷ்டபலா(ஃ), பேகைத்யா யிருக்க,அதுக்குப் ப்ரதிகோடியாக, தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத் துத்திரவேணுமென்கை கருத்தாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வர்த்தமித்யாதி).(ப்ரகரணபலம்) என்றது-விரோதி சிவ்ருத்தி. சொல் லுகிறப்ரகரணபல மென்றபடி. (அர்த்தக்ரமம்) என்றது - பாபபல(ஃ) மான இந்த்ரிய லஸ்யத்தையும் யமலஸ்யத்தையும் சிவ்ருத்தமாக வேணுமெ ன்று ப்ரார்த்தித்த வந்தரம் ப்ரார்த்திக்கத் தக்கது ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக மான தேஹஸம்பந்த சிவ்ருத்தியே சொல்லத்தக்க தென்கிற அர்த்தக்ரமம் என்றபடி.

(தர்மிப்ரயுத்தமல்ல) என்றது-(க) *மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணான திருவேங்கடமுடையானைப் பற்றியல்ல வென்றபடி. (ஆநக துந்துபிம்) வஸுதேவனா.

(சதுர்த்தந்தியையும்) என்ற சகாரம்-அதிதி (அதிதி)குண்டலங்களையும் வருணசத்ர(ஃ)த்தையும் கொண்டுபோன னென்னுமத்தை ஸூகிப் பிக்கிறது.

கண்ணனைக்கண்ட என்ன வமைந்திருக்க, அடிக்களைச் சொன்னதுக் குத் தாத்தபர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பசுக்களி வித்யாதி). “வந்து” என்ற (க) தி-வாய்க-அ-ந.

பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்தப்ரய மருளிச்செய்கிறார் (எல்லாரு மித்யா க்ஷி), “மா” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (சாஸ்த்ரேத்யாக்ஷி).

உக்திப்ரத்யுக்தி ரூபேண தாத்தப்ரய மருளிச்செய்கிறார் (கண்டவித் யாக்ஷி). மலரடியைக் கண்டவனை இருக்கச்சொல்லக்கூடுமோ, இவனரு னிருப்பனோ என்னும் சங்கையைக் கிளப்பிப் பரிஹரிக்கிறார் (மோகேஷத் யாக்ஷி, வெளியிட்டது இத்யந்தம்). அப்ரகிஹத ஸ்வதந்த்ரணவன் நசை யறுத்துக் கொண்டிபோக வல்லனானிலும், தேஹ ஸம்பந்தத்தால் இவனுக் குப் பிறந்த நசையைப் பின்சென்று நாலுநாளிருந்து வரட்டும் என்று வைத்தானென்று கருத்து.

பகவத்ப்ரவணரை தேஹம் தன்வழியே இழுத்தவிட முண்டோவெ ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸாதூக்கருக் கித்யாக்ஷி). தேஹஸம்பந்தம் பக வத் ப்ரவணரையும் தன்வழி இழுத்துக்கொண்டதுக்கு உதாஹரணங் காட்டி, விஷய ப்ரவணனையும் தன்னைக்காட்டி இதரவிஷய ப்ராவணயத் தை அறுத்துக்கொண்டு போக சக்தனென்னு மதுக்கு உதாஹரணங்கா ட்டுகிறார் (இதுக்கித்யாக்ஷி). ஸீமாலாகாரரை விஷய ப்ராவணயத்தைத் தவிர்த்ததுக்கு உதாஹரணமானால், த்ருஷ்டபோகங்களைக் கொடுப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாலாகார ரித்யாக்ஷி). இவ்விரண்டை யும் அபேகியாமலிருந்தாலும் ஒளதார்யத்தா விரண்டையும் கொடுத்தா னென்று கருத்து.

ஜஹிகபோகத்தை புஜிப்பித்தான் என்கிறதுக்கு ப்ரமாண மெடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார் (புத்த்வேத்யாக்ஷி). “ஷ்யுஷ் - விபுலாந்” என்று வைத்தும் “புத்த்வா” என்று காலசியமமும் பண்ணியிருக்க, “அந் தே” என்கிறதுக்குக் கருத்து - ஆசார்தே (அசுர்தே) என்றாக்கி, அதக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாக்ஷி). ஆசைக்கு முடிவில்லையோ, இப் படி சொல்லுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நஜாதகாம இத்யா க்ஷி). இப்படி ஆசைக்கு முடிவில்லாவிட்டால், இனி “அந்தே” என்கைக்கு முடிவுதா னென்றனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (யகித்யாக்ஷி). ப்ரமாண த்வயத்துக்கும் அடைவே கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவற்றினுடைய வித்யா க்ஷி). (கால்வாங்கலாயிருக்கும்); என்றது - பகவத்வைலக்ஷணயத்தாலும் இவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாக்ஷி தோஷ துஷ்டதையாலும் கால் வாங்கலாமென்கை. கால்வாங்கின விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் (ஸௌபரியித்யாக்ஷி). ஜ்ஞாநாதிக்ஞான ஸௌபரி, விஷயங்களி லே விழுகைக்கும் மீளுகைக்கும் ழேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கர்மேத்யாக்ஷி). இரண்டும் ழேதுவாகை ஒத்திருக்க, ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆதிக்கயமேதென்ன (ஔபாதிக்கித்யாக்ஷி). “த்வமந்தே” என்றதின் ழேஷ த்தை யெடுத்துத் தாத்தப்ரய மருளிச்செய்கிறார் (முத்ப்ரஸாதத இத்யாக்ஷி).

௬௭௮ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௮-தி, ௬-பா, மன்னு.

(கடவோம்) என்றவந்தரம், என்னுதல் என்று சேஷம். அந்திமஸ்மருதி வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வீகாரேத்யாதி).

ஆகர்ஷகத்வ மொழிய வேறு பசையிலையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). விரக்தரானவர் இப்படி வர்ணிப்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தோகையித்யாதி). (ஆகேஷ்பித்து) கிந்தித்து. அதுக்கு நியாமகமேதென்ன (தாயே யித்யாதி). அன்றிக்கே கவிலக்ஷணத்தாலும் வர்ணிக்கிறாரென்கிறார் (முரிக்கித்யாதி). (முரி)-கரை. (அதுக்குக் கிழக்கு) கிழக்குப்பட்ட ஜலம். (என்னிலும்) நிஷ்ப்ரயோஜநத்தைச் சொல்லிலும்.

விஷயங்கள் ப்ரதிபந்தகமாகாதோ என்று அவனுக்குக் கருத்தாக, “நம் “என்றத்தைக் கடாஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நினைத்தவித்யாதி). (௫)

மூ.—மன்னு நான்மறை மாமுனிபெற்ற

மைந்தனைமதியாத வெங்குற்றன்

தன்ணையஞ்சி நின்சரணெனச் சரணாய்

தகவில் காலனை யுக முனிந்தொழியாப்

பின்ணையென்றும் நின்திருவடிப்பிரியா

வண்ணமெண்ணிய பேரருளெனக்கும்

அன்னதாகுமென் றடியிணையடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவாங்கத்தம்மானே.

(௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	நித்யமாய் [ன]	வெம்	அதிக்குரணை
நால்	நாலுவகைப்பட்டதா	கூற்றன்தன்	யமனை (க்கண்டு)
மறை	வேதங்களை யோதுமவனாய்	னை	
மா	ஸ்வராக்க்யமான (அந்நியப்ரயோஜநமான)	அஞ்சி	பயந்து,
முனி	த்யானயோகத்தை யுடையனானருவியானவன்,	நின்சரணென நீயே (எனக்கு) அபயமென்று சொல்ல	
பெற்ற	தான்பெற்ற	சரணாய்	(அவனுக்கு) ரக்ஷகனாய்க் கொண்டு,
மைந்தனை	மார்த்திகண்டேய நென்னும் பின்ணையை	தகவுஇல் காலனை உக	தயையிலலாத யமனை (அவன்) மங்கும்படி—
மதியாத	(பாகவத புத்ரனென்று) கணிமியாதவனாய் (வந்து கிட்டின)	முனிந்து ஒழியா பின்னை என்றும்	கொபித்து, [தே, அவ்வளவிலே விடா அதுக்குமேலே ஏக்காலும்

கின்றிருவடி	உன் திருவடிகளை	எனக்கும்	என்விஷயத்திலும்
பிரியாவண்	விஸ்வேஷ்வராம விரு	அன்னதாகும்	அப்படி யுண்டாகவே
ணம்	க்கும்படி		ணும்
எண்ணிய	ஸங்கல்பித்த	என்று	என்று கினைத்து
பேர் அருள்	(உன்னுடைய) பெரி	அடியினை யடைந்தேன்	அணி
	ய க்ருபையானது	பொழில் திருவரங்கத்தம்மானே!	சு

வ்யா.— ஆறம்பாட்டு. கோவிர்தஸ்வாமி கருத்தறிந்து அவனுடைய கார்யம்செய்தாப்போலே என்கருத்தறிந்து என்னுடைய அபிமதம் செய்யவேணுமென்றார்-கீழ்; மார்க்கண்டேயன் ம்ருத்யுபயபித (ஃய்ஷீத்)னாய் சரணம்புக, அவனுக்கு ம்ருத்யுவைநிரலித்து அந்த பய (ஃய்)கிவ்ருத்தியைப்பண்ணிக்கொடுத்த வளவன்றிக்கே, ஒருகாலமும் உன்திருவடிகளைப் பிரியாதபடியானபேற்றை அவனுக்குப் பண்ணிக் கொடுத்தாப்போலே, என் ஸம்ஸாரபயத்தைப் பரிஹரித்து உன்திருவடிகளை நான் பிரியாதபடியானபேற்றைப் பண்ணித்தந்து, அது நானர்த்திக்க இரப்புக்குக்காரியம் செய்ததாய் காலன்கொண்டு மோக்ரமிமோபோலே பண்ணப்பெறவொண்ணாது, என் ஸ்வரூபாத்ருபமான பேருகிறது - நீ தரப் பெறுமது, அது வேணுமென்கிறார்.

(மன்னித்யாதி) “முனிபெற்ற” என்னவமையும், “மன்னு நான் மறைமாமுனி” என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; இப்படிப்பட்ட ஆபிஜாத்யத்தை மதியாதே கிடர்! வந்து கிட்டிற்றென்கை, நித்யமாய் நாலுவகைப்பட்ட வேதாத்யயநபரனாய்; அதில் சொல்லுகிறபடியே பகவதுபாஸநபரனாய்ப் போருகிறவன். அவைதிகமாக உக்த்யுபபத்திகளாலே உபாஸிப்பாருமுண்டிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, (க) “சீதேஷ் ஸ்ரீ ரக்ஷை சீதேஷ்-வேதாஸ்ச ஸர்வைவரஹமேவ வேத்ய?” என்கிற வஸ்து உபாஸ்யமென்றறிந்து, உபாஸநபரனாய்ப் போருகிறவன். மஹத்தையாவது - ப்ரயோஜநாத்ரவிதூ (விஃ)மாக (உ) “சாஸுதீச் ஸ்ரீரக்ஷை - வாஸு-தேவஸர்வம்” என்கிறபடியே - “எல்லாமவனே” என்று உபாஸிக்கை.

நான்மறையிலே மன்னிப்போருகிறவன், உபாஸகனுக்கு அந்த யயநம், (ங) “ஸுதேஷ் ஸுதேஷ் - ஸ்வாத்யாய ஜ்ஞாந யஜ்ஞாஸ்ச” என்கிறபடியே உருவ அதுவர்த்திக்குமிதே. (ச) “ஸுதேஷ்

வீழ்வுமூலீத ஸாஸாஸுநாஸு மூலுமீதீ | ஸாஸுஸுஸாஸு ஸாஸுஸுஸு
 மூஸு ஸுஸுஸு - ஸ்வாத்யாயாத் யோகபாவீத யோகாத் ஸ்வாத்யாயமா
 மநேத் | ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்தயா பரமாத்மா ப்ரகாசதே” என்
 கிறபடியே - வேதவிவிதமானபடியே யோகாருடனாகக் கடவனாய்,
 “யோகத்திலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறவஸ்து கர்மாதுருபமாக அந்யதாவாக
 த்தோற்றுக்கிறதோ, அன்றிக்கே யதாவாகவோ” என்று அறிகைக்காகப்
 பின்னையும் அத்யயநபரனாகை. ஆசார்யன் சிஷ்யனைப்பார்த்து (க)
 “யதீஸா ஷமாஸி ஸுஸாஸி - யதோவா இமாம் பூதாமி” இத்யாதிகளை
 உபதேசித்து, “இதில் சொல்லுகிறபடியே உபாஸ்யவஸ்து ப்ரகாசிக்
 குந்தனையும்போய் தபஸ்ஸுபண்ணு” என்ன; அவனும் தபஸ்ஸு
 பண்ண; (உ) “ஸந்ஸு ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு - அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜ்
 நாத்” என்கிறபடியே - “அந்நமோ ப்ரஹ்மம்” என்ன; “அதுவும்
 போதாது, இன்னமும் தபஸ்ஸுபண்ணு” என்ன; *ஆநந்தமயனள
 வும் தபஸ்ஸுபண்ணிவா, “அதுகாண் ப்ரஹ்மம்” என்று விட்டா
 னிறே. (முனிபெற்ற) ஜ்ஞாநஸிபாகதசையிலே பிறந்தவன்.

(மதியாத) பகவதஸ்ஸம்பந்த முடையராயிருக்கும்வர்கன்படுத்தி
 யிலுமகப்பட (ங) “ஸரிசு - பரிஹா” என்னவேண்டியிருக்க, வைஷ்
 ணவஸம்பந்த முடையார்பக்கல் கிட்டவொண்ணாதே; அப்படியிரு
 க்க, மதியாதே வந்துகிட்டினான். (ச) [ஸாஸுஸுஸு ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு -
 ஸாஸு
 தாலுமாக ஸந்தாநத்வமுண்டாய்ப் போரக்கடவதிதே; இரண்டு திற
 த்தார்க்கும் ஸுயமில்லை யென்கிறது. அணுவாய் நித்யமான ஆத்மா
 வுக்கு ஸுயமாகிறது - ஜ்ஞாநஸங்கோசம்; அதுவாராது. இதினுடைய
 உபப்ரும்ஹமிதே (இ) “ஸுஸு - ஸுஸுஸு - ஸுஸுஸு - தாரயதே”. இத்தை
 அதுவர்த்திக்குமவாஸநம் (ஈ) “எமரோமெழுபிறப்பு” என்னுநின்
 றுக்களிறே.

(வெங்கூற்றம்) இவனுடைய உத்கர்ஷம் பாராதே தங்கனையே
 பார்த்து, க்ரௌர்யத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டாய்த்து வந்தது. (வெங்
 கூற்றந்தன்னை யஞ்சி நின்சரணென) மருத்யு பய பீத (ஸுஸுஸுஸுஸுஸு)
 கொண்டு “நீயே எனக்குப் புகலாகவேணும்” என்று. (நின்சரணென)

(க) தை-ப்ரு-க. (உ) தை-ப்ரு-உ. (ங) வி-பு-ந-எ-கச.
 (ச) சாந்தோ-ச-கந-உ. (இ) (ஈ) தி-வாய்-உ-எ-க.

(க) “மும்புச் சத்ரு ப்ரஹ்ம சக்ர ப்ரதிஹத வீர்யபல
ஸ்ய” என்று யமாதிகாஞ்சும்படியான பரிசுரத்தையுடைய ரீபுகலாக
வேணும். [சந்தி மன்சி யஸ்ய ஸ்ஹ்யஸ்ய-வஸதி மநஸிபஸ்ய ஸோவ்ய
யாத்மா] இவன் வைமுகக்கம்பண்ணிப் போருமன்றும் வீடமார்ட்டா
தே நித்யாத்ந்யாமியாய்க்கொண்டு போருமவன். [புருஷஸ்ய - புருஷ
வரஸ்ய] அவனே உபாயமென்றிருக்கை. [சந்தி யுபுஸ்ய தே -
நதஸ்ய த்ருஷ்டிபாதேதவகதி] அப்படியிருக்குமவனுடைய கண்வட்
டத்திலும் ரீ ஸஞ்சரியாதேதொள். (உ) “ப்ரஹ்ம ஸ்ஹ்யஸ்ய ஸோவ்ய
ஸித்தி - வ்ரஜ பரிஹ்ருத்ய யதாக்கி மாக்யவிக்ரம்” என்றும்படியே
அமுலுடையராயிறே யிருப்பது. [அத(ர்)வா மமாஸ்திசக்ர ப்ரதிஹத
வீர்யப(ய)லஸ்ய] அவனுடைய பெருமையைப்பார்த்தால் ஈனக்கும்
கிட்டவொண்ணாதபடியாயன்றோ இருப்பது. அதுக்கடி, (ங) “ஸோ
வ்யஸ்ய க்ருஷ்டிபாதேதவகதி” என்கிறபடியே - திவ்யாயு
தங்களுக்கஞ்சினபடி, (ச) [கொடுமையெசய்யும் கூற்றமுமென்கோலாடி
குறுகப்பெறு தடவரைத்தோள் சக்கரபாணி சார்ங்ககிற்றேசுவகனோ]
கிட்டினானகில் திருவாழியாலே தலைபையறுத்தல் தூரத்திலேயாகில்
நெட்டம்பாலே உருட்டுதல் செய்யுமவன். சரீரியன்றோவென்ன,
[ஸ்ஹ்யஸ்ய ஸ்ஹ்யஸ்ய-ஸோவ்ய ஸோவ்ய] அவனித்தேசத்திலே நடையாடுவர்
நெருத்தனல்லன்காண். (ரு) “நேமிப்பிராணம் பார்த்தா” என்ன
க்கடவதிறே. (சரணம்) சரணயரல்லாதாரைப் பற்றினானோ?

(மன்னித்யாதி) ஆபிஜாத்யத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தைச்சொல்லி
அவன் சரணம்புக்கானென்றது - இங்கு; “ஏழையேதலன்” என்
றும் “வாதமாமகன்” என்றும் “நஞ்சுசோர்வதோர்” என்றும் நிகர்ஷ
த்தைச்சொல்லிற்று - கீழ்; இரண்டுக்கும் சேர்த்தியென்னென்னில்;
உத்கர்ஷபர்ஷங்களிரண்டும் சரணுகதிக்கு அப்பயோஜகமென்கை,
வேல்வெட்டிடும்பியார்க்குப் பிள்ளையருளிச்செய்தவார்த்தை.

(தகவில்காலனை) இரங்கவேண்டும் தசையிலும் இரக்கமற்றிருக்
கை, இவனுடைய பாபத்தையும் தன்னுடைய நியாமகத்வத்தையுமே

† (பா) எனக்கு இங்கு குடிசிடக்க வொண்ணாதபடி யன்றோ.

(க) வி-பு-ந-எ-நச. (உ) வி-பு-ந-எ-கஅ. (ங) விஷ்ணுதர்-எஅ.

(ச) பெரி-திரு-தி-ச-ச.

(ரு) தி-வாய்-தி-உ-ச.

௧௮௩ பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, சு-பா, மன்னு.

யாய்த்துப்பார்ப்பது, (உகமுனிந்து) அவன்றுனிவனளவிலே நினைத் தத்தை அவன்றன்னோடே போக்கினன், “நாளையும் வைஷ்ணவ பரி கரமாயிருப்பாரை நலியவொண்ணாது” என்று உருமாய்த்துவிட்டான். (ஒழியா) “இவனைநலிந்த ம்ருத்புவை யழியச்செய்து இவனைப் பரி ஹரித்தோமாகிலமையாதே” என்றுவிடாதே.

(பின்னையித்யாதி) ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுத்துத்திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடியான பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுத்தாய். (நின்திருவடிப்பிரியா) ஸம்ஸாரஸம்பந்தமறுகை கேவலனுக்குமொக் குமிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, திருவடிகளைக் கிடும்படியான பேற்றை யாய்த்துப் பண்ணிக்கொடுத்தது. (எண்ணியவித்யாதி) க்ருபையை யன்றிக்கே, ஒளதார்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. இவன் ப்ரயோ ஜநாத்ரத்துக்கு வந்து கிட்டினாலும் * ஸகலபலப்ரதனாகையாலே விலக்காத ஸமயம் பெற்றால் விடானிறே. ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கும் ஒளதார்யகுண மதுஸந்தேயம். (க) “*अस्मिन्*”-அபாரகாருண்ய” இத்யாதி.

(எனக்கும்) அவனைப்போலே ஜம்நிபந்தநமான ஏற்றம்ன றிக்கேயிருக்கிற எனக்கும். அதாகிறது. (உ) “பாவமேசெய்து பாவி யானேன்” (ங) “எப்பாவம் பலவுமியையேசெய்து” என்று சொல் லுமவரிறே. (அன்னதாசுமென்றடியினை யடைந்தேன்) அவன்றினை வின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, “நாம்கொடுத்தா விவன்விலக்கான்” என்னுமிதுவே பற்றுசாக உன்னைப்பிரியாத பேற்றைப்பண்ணி அவ னுக்குக் கொடுத்தாப்போலே, உன்விருப்பத்தாலே நானும் அப்பேறு பெறவேணுமென்று சரணம் புகுந்தேன்.

(அணிபொழிவித்யாதி) ப்ரயோஜநாத்ரங்களுக்கு வந்தாஸ்ரயித் தவர்களுக்கும் விலக்காமையுண்டாகில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரயோ ஜநத்தைக் கொடுக்கக்கூகவன்றோ இங்கு வந்து கண்வளர்ந்தருளு கிறது. (சு)

அநு. — ஆறும்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-என் கருத்தறிந்து என்னுடைய தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணும் என்றாராய், அது தானும் தமக்காகச் செய்தானாகில் (ச) “தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளு

(க) கத்யத்ரயம். (உ) க-க-க. (ங) க-க-இ.

(ச) தி-வாய்-உ-க-ச.

84/15

மீதே” என்கிற பேற்றோடே விரோதிக்கு மாகையால், எண்க்காகத் தரு ளையாகிற விரோதியைக் கழிக்கவேண்டு மென்கிற ரென்னும் ஸங்கதியை ஸ்பூரிப்பிக்கிறார் (கோவிர்த்தேத்யாதி). “பேரருள்” என்றத்தைக் கடா ளித்து அருளிச்செய்கிறார் (நானர்த்திக்க வித்யாதி).

வேதம் சொல்லுகிறபடியே உபாஸிக்கிறவன் என்பானென், வேத ஹீகமான உபாஸநமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவைதிதேத் யாதி).

யோஜகார்த்தம் (நான் மறையிலே யித்யாதி). மன்னுதல் - புரு: புரு: பரிசயமன்றோ, மரமுனியானவனுக்கும் மறையிலே மன்னவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபாஸகனுக் கித்யாதி). ப்ரமாணுத்தரம் (ஸ்வர்த்தயாயாதித்யாதி). தபஸ்ஸாலே ப்ரதம் ஸாக்ஷாத்காரம்பெற்ற விட முண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனித்யாதி). (ஆசார்யன்). வருணன். (சிஷ்யனை) ப்ருகுவை,

பெற்றமைந்தனாகை மதிக்கைக்கு ஷேதுவென்று விவக்ஷித்து, கை முதிகந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (பகவதித்யாதி). (பங்கதி) ஸந்தாநம், பகவதஸம்பந்த மாத்ரமுண்டானவன் ஸந்ததியி லிப்படி யிருக்க, பாகவத ஸம்பந்தம் நேரே யுண்டானவனிடத்திலே கேட்கவேண்டாவிதே என்று கருத்து, வைஷ்ணவ ஸம்பந்தமுடையார் பக்கல் யமன் அஞ்சுகைக்குக் காரணம் காட்டுகிறார் (நாஸ்யாவரேத்யாதி). “அவரபுருஷாஃ” என்று ஜந்ம ஸம்பந்த முடையாருமாக வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதி னித்யாதி). பூமியில் நீர் நிற்கப் பண்ணினவனுக்கு மூவேழுதலைமுறையும் உத்தரிப்பிக்கையைச் சொன்னால் பாகவதனுக்குக் கைமுதிக ந்யாயவலித்த மாய் வருகையால் உபபஞ்ஜண மென்று கருத்து.

யமன் அஞ்சுமென்னுமாதுக்கு எடுத்த ஸ்லோகத்துக்கு வ்யாக்யாசம் பண்ணுகைக்கு அடியெடுக்கிறார் (வஸூதீத்யாதி). “*வஸூநஸ்ஸிஷ்யஸ்ய சஹஸ்யஸ்ய புருஷஸ்ய நக்ஸ்ய யஜ்வீபாதே தவ கதிரதவாமமாஸ்தி சக்ரப்ரதிஸ்தித் வீர்ய பலஸ்ய ஸோந்யலோக்யஸ்ய*. (சரீரியன்றே வென்ன) என்றது - பாகவதனும் சரீரத்தோடே யன்றே விருப்பது; அவன் பாம்ப்பண்ணினால் நாமாராய வேண்டாவோ என்று தூதன் சொல்லுவெண்கை, எத்தேசந்தரென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நேமிப்பிரானீத்யாதி).

கூவுசு பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, ஏ-பா, ஓதுவாய்மையும்,

“முனிந்து” என்றது போராடேதா, “உக-உக்கிப்போம்படி” என்பா
னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நானையும்த்யாதி).

“அருள்” என்னுதே “பொன்னருள்” என்றதுக்குக் கருத்தருளாச
செய்கிறார் (க்ருபையை யித்த்யாதி). (சு)

மூ.—ஓதுவாய்மையுமுவனியப்பிறப்பும்

உனக்கு முந்தந்த வந்தனனொருவன்
காதலென்மகன் புகலிடம் காணேன்

கண்டு நீ தருவா யெனக்கென்று
கோதில்வாய்மையினு னுனை வேண்டிய

குறைமுடித்தவன் சிறுவனைக்கொடுத்தாய்
ஆதலால் வந்துன்னடியிணையடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவாங்கத்தம்மானே. (ஏ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓது	அத்யயநம் பண்ணப் படுகிற [த்தையும்	கண்டு	(அவனிருக்குமிடம்) அறிந்து
வாய்மையும்	வசநருபமான வேத	எனக்கு	என்னிடத்தில் (கொ ண்டுவந்து)
உவனியம்	உபநயந்தாலே உண் டாகிற	தருவாய்	கொடுக்கவேணும்
பிறப்பும்	(ந்விஜத்வமாகிற) ஜந்	என்று	என்று சொல்லி
உனக்கு	உனக்கு [மத்தையும்	உனை	உன்னைக்குறித்து
முன்	முதலிலே	வேண்டிய	கேட்டுக்கொண்ட
தந்த	கொடுத்த [ய்	குறை	(அவனுடைய) குறை
ஒருவன்	அத்விதீய (வித்வா)ன		யை (மநஸ்ஸங்கே, சத்தை) [ந்
கோதுஇல்	பழுதுபோகாத	முடித்து	போக்கி (நிறைவேற்
வாய்மையி	வசநத்தை யுடைய	அவன் சிறுவ	அவனுடைய பிள்ளை
னான்	னான்	னை	யை
அந்தணன்	ஸாந்திபிரியென்னும் ப்ராஹ்மணன்,	கொடுத்தாய்	யமலேசுரத்தில் நின் றும் கொண்டுவந் து கொடுத்தாய்,
காதல்	என்னுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமான	ஆதலால்	இப்படி. ஸர்வசக்தியை கையாலே,
என்மகன்	என்பிள்ளை		வந்துன்னடியிணையடைந்தேன்
புகல் இடம்	போனவிடத்தை		அணிபொழில் திருவாங்கத்தம்மா னே!
காணேன்	அறிகிறிலேன்,		(ஏ)
நீ	ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ சக்தனான நீ		

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (ஒதித்யாதி) விஷயிகாரத்தைச் சொல்லி
ந்க்யத்தைச் சொல்லி, அதுக்கு விரோதியாய்வருமதில் இந்திய
யதையைத் தவிர்த்துத் தரவேண்டுமென்று சொல்லி, அதுக்கடி
பாபமடியாகவந்த யமவர்ப்பதையைப்பரிஹரிக்கவேண்டுமென்று
சொல்லி, அதுக்கடியான பரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவே
ண்டுமென்றுசொல்லி, கருத்தறிந்து செய்யுமளவன்றிக்கே உன்பரி
வே செய்யவேண்டுமென்று நின்றுது - கீழ்; இதுக்கவ்வருகு அடே
க்கலாவதில்லாமையாலே மேலிற்பாட்டுக்களுக்கு உதயமில்லை
தல் மேல் செய்கிற தென்னென்னில்; “ஆழ்வீர்! சேஷியும் சேஷ
னுமானால் சேஷிசெய்தபடிகண்டு (க) “ உத்தஸ்ய ஸத்யம்
தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத்” என்று சேஷபூதனிருக்குமத்தனை ய
இத்தனை த்வரிக்கக் கடவதல்லகாணும்” என்ன; தன்னைப்பா
ல், தன்சரீராவஸாநத்தில் தான் பேறுண்டோ? உன் ஸர்வசக்தி
த்தாலே த்வரிக்கிறே னித்தனையன்றோ; அவனுடைய போக்யநா
ராலே ஸர்வசக்தித்வமும் த்வரிப்பிக்குமிறே; ஸாந்திரிபீபுதரணை
ல்கொள்ள மீட்டுக்கொடுத்த அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யத்தையுட
நசியிருப்பதொன்றிறே ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அகப்பட்டு நோவ
கிற என்னையும்மீட்டு உன்திருவடிகளைத் தருகையாகிறது; தேவ
டைய ஸர்வசக்தித்வத்தாலே அததைச் செய்தருளவேண்டுமென்
ர்.

(க) ரா-ஸு-நக-நெ.

(உ) தி-வாய்-க-க-ள.

(五)

க.அ.சு பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, எ-பா, ஓதுவாய்மையும்.

யல்லது அர்த்தப்ரகாசமில்லாமையால். (க) “ஸூரோ ஸ்ரீ-அர்த்தம் தம்” இப்பாதிப்படியே - அக்நிஸாக்ஷிகமாகக் கைப்பிடித்த ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய பர்த்தாவுக்குத்தன்னை ஆமூலசூடமாகக் காட்டுமபோலே, ஸதாசாரியோபதேச ஜ்ஞாநபூர்வகமாகக் கைப்பிடித்தவனுக்காப் த்து வித்யை தன்னையுள்ளபடி காட்டுவது.

(உவனியப்பிறப்பும்) ப்ராஹ்மணனுக்கு ஜம்மம் இரண்டிறே. பக்ஷிக்கு முண்டிறே த்விஜத்வம். பக்ஷியினுடைய பூர்வாவஸ்த்தை போலே இவனுடைய யோநிஜம்மம்; இரண்டாம் ஜம்மத்திலேயிறே நீட்டி முடக்கவல்லது. கம்ஸவதாரந்தரமாகவிறே த்விஜத்வம்; பின்பு செய்ததும் யாதவர்களோடு ஸாஜாத்யமுண்டாகைக்காகவிறே. உக்ர ஸேநனை அபிஷேகம்பண்ணி, ஸ்வதர்மரூடனாக்கி, ராஜ்யமு மடி பட்டபின்பு, “அவந்தீபுரத்திலே ஸாந்தீபிரிபக்கவிலேபோய் உபநய நாதி ஸம்ஸ்க்ருதராவோம்” என்று அவனைச் சென்றுகிட்டி, “முன்பே கர்க்க(க்)ன்வந்து ஜாதகர்ம நாமகரணதிகளடையப் பண்ணினான், உத்தரதந்தர பதஷ்ட்டிப்பிக்கவேணும்” என்ன; மேலுள்ளதெல்லாம் செய்தானிறே.

(உனக்கு) (உ) “ஐஹே சீவாஹ் ஸ்ரீஸீஸீ சீவ - யோவைவேதா ம்ஸ்ச ப்ராஹ்மிணேதி தஸ்மை” என்கிறபடியே - ப்ராஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனுக்கு வேதத்தைக்கொடுத்த உனக்கன்றோ தந்தது. (ங) “ஐஸீஸீ சீவாஹ் ஸ்ரீஸீஸீ - அநேந ஜீவேநாத்மநாதாப்ரவிஸ்ய ” என்கிற வாக்யத்திற்படியே - ஜீவத்வாரா அசித்திலே அதுப்ரவேசித்து, நாமரூபவிபாகம்பண்ணினான் தானேயிறே; (ச) “ஐஹே ஸ்ரீஸீஸீ - நாம ரூபஞ்ச பூதாராம்” இப்பாதி. த்வாபராதத்திலேயிறேயிது; இவரிப்போது பெரியபெருமானைப்பார்த்துச் சொல்லுகையாலே அவருமியருமொருவரென்றபடி. (அந்தணன்) அத்யயநம் பண்ணுவிக்கைக்கதிக்காரி. (ஒருவன்) அத்விதீயன். வித்யாஸ்த்தலங்களுக்கடையத் தானே யாம்படி சமைந்தவன். அத்யயநத்திலே அந்தர்ப்பூதமே அல்லாத வித்யாஸ்த்தலங்களும். (ஊ) “ஐஹே ஸ்ரீஸீஸீ - ஐஹேயாம்” இப்பாதி. ததுர்வேதமும் ஆயுர்வேதமு மகப்பட அங்கேயிறே அதிகரித்தது. முற்பட த்வயத்தைக்கேட்டு இதிஹாஸபுராணங்களையு மதி

(க) (உ) ஸ்ரீவதாரஸ்வ-சு.

(ங) சாந்தோ-சு-ங.

(ச) மது-

(ஊ) ர-ஸ்த-உ-க-அ.

பெரியதிருமொழி, ரூ-ப, அ-தி; ஈ-பா, ஒதுவாய்மையும். கூஅஎ

கரித்து, பரபகைப்பரதிக்கேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீடாம்கைகளு மதி
கரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலையாம்படி பிள்ளையைப்
போலே அதிகரிப்பிக்க வல்லவனையிறே “ஐருத்தன்” என்பது.

இப்படி அப்பயலிப்பித்தவளவிலே, க்ரஹணவேளையில் ஜ்ஞாநத்
தையும் அதிகரிக்கிற சக்தியோகத்தையும் கண்டு, “தக்ஷிணையாக இவ
னை எத்தை வேண்டிக்கொள்வோம்” என்று, “என் புத்ரன் கடலிலே
புக்கான், அவனெங்கேபோனா நென்றறிகிலேன், ஆராய்ந்து அவனை
உருவழியாதபடி கொடுவந்து தாவேனும்” என்ன; கையில் வில்லை
வாங்கிக் கடற்கரையிலே சென்றபோதே அஞ்சி, வருணன் முகங்கா
ட்ட; “ஆசார்யபுத்ரனிற்கே புக்கான், காட்டித்தா” என்ன; அவனும்
போக்கற்றவாறே, “பஞ்சஜநன் பகித்தான்” என்ன; முனநாளுண்ட
சோற்றை வாங்கவொண்ணாதினே; கடலில் நீர் நீங்கிக்கொடுக்க சங்க
(சுஷ்)ருபியான அவனை யகற்றினவளவிலே, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வான்
வந்து ஆவேசிக்க; திருப்பவளத்தேவைத்து முழக்கிக்கொடு யம்புரத்
தேற வெழுந்தருள; அவனும், அர்க்க்யாதிகளைக்கொடுத்து “எழுந்தரு
ளிற்றென்” என்ன, “ஆசார்யபுத்ரனிற்கே வந்தான், அவனைக்காட்
டித்தா” என்ன; அவனும், நரகவிசேஷத்தில்கின்றும் அவனைக் கொடு
வந்து காட்ட; “என்புத்ரன்” என்று அவன் ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணும்
படி அவனைக்கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தானிறே.

(காதலென்மகன்)காதல்தான் வடிவுகொண்டதென்னும்படியான
புத்ரன். (புகலிடம்காணென்) நரகத்திலேயோ?, காப்பஸ்த்தனோ?
எங்கே புக்கான், என்றறிகிறிலேன். (கண்டுநீதருவாய்) ஸர்வசக்தியான
நீ ஆராய்ந்து தாவேனும். வித்யாக்ரஹணதா(டா)ரணத்திலே கண்
டானிறே சக்திமத்தையை.

(கோதில்வாய்மையினுள்) “காதலென்மகன்” என்ற இவனையிறே
“கோதில் வாய்மையினுள்” என்கிறது, அதுக்குக் கருத்தென்னென்
னில்; “கருவசந மலங்கநீயம்” என்கிற க்ருஷ்
ணபிப்ராயத்தாலே; இருவரும் பிரிந்திருக்கிறவளவிலே (க) “கருஷ்
ண - த்ருஷ்டா வீதா” என்கிற திருவடியளவில் சொல்லும்வார்த்
தையையிறே இவனளவிலே சொல்லுகிறது. (உணவேண்டிய)சிஷ்ய

கஅஅ பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, எ-பா, ஒதுவாயமையும்.

னென்றிறே அவனுக்குப் ப்ரதிபத்தி; மோகூப்ரதனென்றன்றே. அபி
ஜ வித்யா வருத்தங்களால் வருமதன்றே மோகூப்ரதி; நார்த்தோஷ்ய
மடியாக பகவத்ப்ராஸாதத்தாலே வரவேணுமே; அது உண்டாகிவிடே
இத்தை அபேகூழிப்பது. (குறைமுடித்து) “என்பிள்ளையைக் கொடு
வந்து காட்டித்தரவேணும்” என்ன; “அப்படியே செய்கிறோம்” என்ற
போதே அற்றதினே அவன்குறை.

(அவன் சிறுவனைக்கொடுத்தாய்)மோந்துபார்த்தாலும் குடற்றுட
க்குத் தோன்றுப்படியிறே கொடுத்தது. (க) [மாதவத்தோனித்யாதி,
உருவுருவே கொடுத்தான்] “இப்போது கொடுக்கிற வடிவுதான் பழைய
வடிவுதான்” என்னும்படியாய்த்துக் கொடுத்தது. [தக்கணியா] சிஷ்
யத்வ வித்திக்காக. [உருவுருவே] (உ) “ஸந்நீவ - அஸந்நேவ” என்
னும்படியான வஸ்துவுக்கு சேஷத்வஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து உரு
வுண்டாக்கி, சேஷத்வாநுபமான வருத்திவிசேஷத்தைக்கொடுக்கை.

(ஆதலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்) “சரீராவஸாநத்தில்
பேறு தப்பாதினே, ரீர் ஸர்வசத்தியானபின்பு அவ்வளவுதானுறியிருக்
கிறதென்?” என்னும் த்வரையாலே சரணம்புகுந்தேன். (அணிபெர
ழிவித்யாதி) கடல்கொண்ட வஸ்துவைமீட்டு உருவுருவே கொடுத்தாப்
லே, ஸம்ஸாரார்ணவம் கொண்டவென்னைமீட்டு வருத்திபர்யந்தமாக்கி
த்தருகைக்கன்றோ தேவரீரிங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று... .. (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஒதித்யாதி) கீழ் ஆறுபாட்டுக்கும் மேல் இர
ண்டு பாட்டுக்கும் ஆசேஷஸமாதார முகே ஸங்கதியை யருளிச்செய்கி
றார் (விஷயீகாபத்தை யித்யாதி). “இத்தனையன்றோ” என்ற வநந்தரம்,
என்று மேலிரண்டு பாட்டாற் சொல்லுகிறார் என்று சேஷம்.

ஒதப்படுகிற வசநம் என்று சொல்லுகிறதென், அந்த ப்ருதிவசநம்
தன்னைச் சொல்ல வொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவசநத்
தி வித்யாதி). “ஒதுவாய்மை என்கிறது” என்ற பதத்துக்கு, “பண்ணிப்
போருகை” என்றத்தோ ட்ர்வயம். (ஊசு என்கிறத்தை) என்றது-எடுத்த
வசநத்தில் “வசு” என்கிற பதத்தால் சொல்லுகிற வேதத்தை என்றபடி.
சப்த முபதேசமாகக் கொள்ளாவிட்டால் அர்த்தம் ப்ரகாசியாதென்னு
மத்தை ப்ரமாண ஸர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தமித்யாதி).
“ஹ்ரெஃ ஸ்ரீமந்ரூப மஹிஸ்ஸுந்ரூப மூர்த்யு” “நிஜம் தேசம் யுக்ரீஸ்ஸு”

பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, அ-பா, வேதவாய்மொழி. ௧௮௬

பூய்யு சேஷ்ய சபேஷ்ய ப்ரணா! யந்நிஷ்வஸ்திசுநாநி ஸ்ரணாய்யம் ஸ்ரணயி
 வாபிபுரம் ஧்ரே லக்ஷுல லக்ஷுணாய் ஸுநாய் ஶ்ரே ஸுஸுபுரே-அர்த்தம் தம்
 தமநர்த்த ரூப மபிதஸ்ஸந்தர்ஸ்ய முகச்சதர்த்தரூபா சித்தம் ஸதரபி தூர்க்
 க்ரஹ ஸ்வஹ்ருதயா வேஸ்பா ஸதேஸ்பா ஶ்ரயீ யஸ்யந்தவ்யபிராணி
 ஸ்வஹ்ருதயம் ஸந்தர்ஸ்ய பாதிவ்ரதம் தத்தே லக்ஷணை லக்ஷணாய முந
 யே தஸ்மை நமஸ்குர்மஹே” என்றித இத்தஸ்சிலாகத்துக்குத் தாத்பர்ய
 மருளிச்செய்கிறார் (அக்கீத்யாதி).

(நீட்டி முடக்குகை) ஸபர்சரியமாதிகளோடே வர்த்திக்கை.

நாமரூபாதிகளை உண்டாக்கின உணக்கன்றோ ஜாதகர்மாதி நாமரூபங்
 களை யுண்டாக்கிற்று என்று ஈடுபாடாக வருளிச்செய்கிறார் (அநேகேநத்
 யாதி).

(அகற்றின) கொன்ற.

(கர்ப்பஸ்த்தனே) என்றது - வேறே ஜம்மமெடுக்கப் புக்கான
 வெண்கை.

(அதுக்கு) என்றது - புத்ரேஷ்ண யுக்தஸ்ய ஸ்வார்த்தபரணுவனை
 “கோதில் வாய்மையினுன்” என்கிறதுக்கு என்று, “கோதில் வாய்மை
 யிறையொடும்” என்ற பதத்தை இங்கும் ப்ரயோகித்ததுக்கு வித்தராயநுந
 கிறார் (இருவரு மித்யாதி). மோக்ஷத்தைக் கௌதே பிள்ளையைக் கேட்
 பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சஷ்யனித்யாதி). சஞ்ச, நுகிதா
 ளும் இல்லையென்று விவக்ஷித்து, வேதாத்யயந பரனுக்கு ருசிபிறவாமே
 பாவா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அபிஜநேத்யாதி).

“உரு உரு” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்கிறார் (அஸநே
 ஷத்யாதி). (௭)

மூ.—வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்

எந்தை நின் சரணென்னுடை மனைவி

தாதல்மக்களைப் பயத்தலும் காணாள்

கடியதோர் தெய்வம் கொண்டொளிக்குமென்றழைப்ப

ஏதலார்முன்னே இன்னருளவர்க்குச்

செய்துன் மக்கள் மற்றிவரென்று கொடுத்தாய்

ஆதலால் வந்துன்னடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவாங்கத்தம்மானே.

(௮)

கூகை பெரியதிருமொழி, நி-ப, அ-தி, அ-பா, வேதவாய்மொழி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேதம்	வேதங்களை	ஒளிக்கும்	மறைத்து வைவாரின்
வாய்	வாயினால்		ரிது
மொழி	(எப்போதும்) பாரா	என்று அழை	என்று விண்ணப்பம்
	யணம் பண்ணா	ப்ப	செய்ய, [த்தில்
ஒருவன்	அத்விதீயனான [ன்ற	அவர்க்கு	அந்த வைதிகன் விஷய
அந்தணன்	ஜ்ஞாந சத்தியையுடைய	ஏதலார்முன்	சத்ருக்கள் முன்பே
	வைதிகனானவ	னே	
	ன்,	இன்	(நீ) இனிதாக (ஸ்வ
எந்தை	எனக்குப் பிதாவான		யம் ப்ரயோஜந
நீன்	நீயே		மாக)
சரண்	(எனக்கு) உபாயமாக	அருள்செய்து	க்ருபைபண்ணி,
	வேணும், (அதாவ	மற்று	அதுக்குமேலே, [கள்
	து))	உன்மடிகள்	உன்னுடைய பிள்ளை
என்னுடை	என்னுடைய [வள்	இவர் என்று	நானழைத்துக்கொண்
மனைவி	பெண்டாட்டி யான		டுவந்த இவர்கள்தா
காதல்	(தனக்கு) ப்ரியமான		னென்று சொல்லி
மக்களை	பிள்ளைகளை	கொடுத்தாய்	தந்தருளியும்;
பயத்திலும்	பெற்றோரோடு	ஆதலால்	இப்படி நீ ஸர்வசக்தி
காணுள்	காண்கிறிலள்,		யாகையாலே
கடியது	க்ருரமான [யானது	வந்துன்னடியினை	யடைந்தேன் அ
ஓர் தெய்வம்	ஏதோ ஒருதேவதை	ணிபொழில்	திருவரங்கத்தம்மா
கொண்டு	எடுத்துக்கொண்டு	னே!	(அ)
	போய்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு, (வேதவாயித்யாதி), வைதிகபுத்ரேதி ஹாஸத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டு சரணம் புகுகிறார். இப்பாட்டிலும் சொல்லுகிறது - கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தி யோகத்தை; ஆனால் வாசியென்னென்னில்; தேசகால விபரகாலம் கிடக்கச்செய்தே கார்யம்செய்த சக்திமத்தையைச் சொல்லுகிறது,

(வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்) அந்தணனொருவன் என்னாதே, கீழ்ச்சொன்ன விசேஷணத்துக்குத்தாத்பர்யமென்னென்னில்; ஸர்வரணுக்குத் தீரக்கூடிய இவன் கார்யம் செய்யவேண்டும்படியான இவன் வஸ்துதை சொல்லுகிறது. வேதத்தை விஷயீகரித்த வாகிரந்தரிய வ்யாபாரத்தை யுடையவன். வேதபாராயணபரன். இத்தால்-இஸ் ஸ்வரூப ஜ்ஞார்முடையவனென்கை. வேத தாத்பர்யார்த்தத்தை நிர்ண

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, அ-தி, அ-பா, வேதவாய்மொழி, ௯௯

வித்து அதுக்கு வாசகமானபாராயணத்தைப் பண்ணுமவன். (அந்தணனொருவன்) (க) “அறவனை யாழிப்படையந்தனை” என்னுமாபோலே- சுத்தி யோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக்மாவுக்கு சுத்தியாவது - (உ) “ஸஹஸ்ரம் சதுசம் ஷட்ருவம் வித்யை” - நவஜிவாநேஸ்வரநுசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே” என்னுமாபோலே ப்ரணாவோக்ஷஜ்ஞாந சுத்தியிதே; தபஸ் தீர்த்தயாத்ராவேவநமன்றே, கீழ் அந்தணனென்றது-சாந்த (ஈ)ஸ் நென்றபடி; இங்கு வைதிகனென்றபடி. சாந்தஸராவார் - ப்ரயோஜநார்த்தமாக ஓதுவது ஒத்துச்சொல்லுவதாய்வர்கள்; வைதிகராவார் - (ஈ) “வைதிகே க” என்கிறபடியே வேததாற்பாய் மறியுமவர்கள். சுத்திக்கு அத்விதியன். ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை விஸ்தரிக்கிறது- இரண்டு பதத்தாலும்.

(எந்தை) எனக்கு உத்பாதகன். மாதாபிதாக்களைப்போலே தோற்றமாய்ந்துபோகையனறிக்கே, (ச) “அந்யஸ்ய” - அவ்யயிபிதா” என்கிறபடியே அழியாத பிதா என்றபடி. அடியிலே இத்தை உண்டாக்கி ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த உபகாரகன் என்றாய்த்து அதுஸந்திப்பது இவன். (நின்சரண்) நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும்; அந்நய ஸாதநஞாய் அந்நய ப்ரயோஜநா யிருப்பானொருவன்.

“நாமே ஆஸ்ரயணியர்” என்றும் “நாமே உபாயம்” என்றும் அப்யவஹித்தாயாகில் உனக்கினி குறை யென்னென்ன; எனக்கொரு குறையில்லை; (என்னுடைமனைவி) என்னுடையக்ருஷினி. என்னோடு ஸஹதர்மசாரினி யானவள்; (ஈ) “ஹ்ரம் ஸுஹ்ரம் ஹ்ரம்” - பிதரம் மாதரம் தாராந்” என்று த்யாஜ்யையானவளல்லள். அவள்கண்ணில் கண்ணீரைக் கண்டால் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே கார்யம் செய்யவேண்டும்படி யிருக்கிறவன். (காதல்மக்களை) பிள்ளைகள் பக்கலிலே ஸ்நிகத்தை(ஸ்தூ)யாய்ப் போரும். (பயத்தலும் காணாள்) செய்வதெல்லாம் செய்து பத்துமாஸம் வயிற்றிலே தரித்துப்பெற்ற வளவிலே காணப் பெறுகிறவள். அதுக்கடி யென்னென்னில், (கடியதோர் தெய்வங் கொண்டொளிக்கும்) இப்படி யிருப்பதொரு தேவதையை, இதுக்கு முன்பு நான் கண்டறியேன். யமனும் உடல் கிடக்கவிதே கொண்டி போவது; பெற்று முகத்திலே விழிப்பதுக்கு முன்னே, பார்த்துக்

(க) தி-வா-ப-க-எ-க. (உ) கிதை-உ-ந-அ. (ஈ) ஸ்தோ-ர-க-க. (ச) ஸஹஸ்ரநா-உ-பா-க-க-க-0. (ஈ) கத்யத்ரயோபாத்தம்.

கூட - பெரியதிருமொழி, ௫-ப, அ-தி, அ-பா, வேதவாய்மொழி.

கொண்டு நின்று கொண்டு போவாரைப்போலே வடிவோடே கொண்டு போய் ஒளிபாடுகின்றது. க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகைக் காணவேண்டுமென்று நாப்ச்சிமார் செய்ததிதே. (அழைப்ப) இப்படி விண்ணப்பம்செய்ய.

அதாவது - க்ருஷ்ணன் ஒரு யாகவிசேஷத்திலே தீக்ஷித்து உறுப்புத்தோலும் போர்த்துக்கொடு நிற்கிற நிலையிலே, இவன்சென்று “என் பார்பையானவன் மூன்று ப்ரஜைகளைப் பெற்றான், பெற்றபோதே முகத்திலும் விழியாதபடி தைவம் கொண்டுபோகாநின்றது, அவ ளிப்போது ஆஸந் ப்ரஸவை, இப்ப்ரஜையை நோக்கித் தரவேணும்” என்ன; “அப்படியே செய்கிறோம், என்று எழுந்தருளப் புக்கவளவிலே, தீக்ஷிதரான தேவரீ ரெழுந்தருளவேணுமோ, நான்போய் பரிஹரித்துப் போருகிறேன்” என்று அர்ஜுநன் சொல்ல; “அப்படியே செய்யலாகாதோ” என்று ஸ்மிதம்பண்ணி அருளிச்செய்ய; அவனும், கர்ப(க்ரு)க்ருஹத்தைச் சுற்றும் சரக்கூடமாகக் கட்ட; அதுக்கு மேலே, ப்ரஜையினுடைய அழகைக்குரல் கேட்டவாறே, ப்ராஹ்மணன், “க்ருஷ்ணன்வந்து நோக்கப்புக நீ ஒருகூத்தரியாதமன், அடை கொடு பாழ்போக்கியாய்” என்று அர்ஜுநன் முன்மடியைக்கொடுத்துப் பிடித்து க்ருஷ்ணன் பாடே இழுத்துக்கொண்மிவர; பின்னையும், வைதிகனையும் அர்ஜுநனையும் தேரிலே ஏற்றிக்கொடுபோய் காரணத்தளவிலே நியுத்திப்பரமபதத்திலே சென்று, பிள்ளைகளை நால்வரையும் மீட்டு, பூசின சாந்தும் மஞ்சளும் காதில் தோடுமான வடிவோடே கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தான். காலக்ருதபரிணாம மில்லாத தேச மாகையாலே அவ்வடிவோடே கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தானய்த்து.

(ஏதலார்முன்னே) “ப்ரஜைகள்தான் போய் நெடுங்காலமுண்டாம், இன்னவிடத்திலே புக்கார்கள் என்று தெரியாதாம், இப்படியிருக்க, க்ருஷ்ணனைக்கொண்டு மீட்டுக்கொள்ளப் புகுகிறோம்” என்று சொல்லுமவர்கள் முன்னேகிடீர்! மீட்டுக்கொடுத்தது. (ஏதலார்) ஆழ்வார் வார்த்தை யிருக்கிறபடி. ப்ரத்யாஸந் சத்ருக்கள் அதாவது - (க) “*శ్రీకృష్ణఁ ప్రణామం ప్రయోகంత్యியన్త్రே, తన్మுகையிலொரு முதலில்லையாம், வேறொருவராலே பெறவிருக்கிறாய்” என்றிறே தங்களுக்கென்ன முதலுடையார்கள் சொல்லுவது. (இன்

(க) மீடும்ஸகவசநம்.

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௮-தி, ௮-பா, வேதவாய்மொழி. ௯௯௩

னருநித்யாகி) தன்பேறாக வாய்த்துச் செய்தது. இரங்கி என்றபடி. (உன்மக்கள் மற்றவரென்று கொடுத்தாய்) “உன்மக்க ளிவர்களே” என்று நேறும் படியாக அவ்வவப்படியே கொடுவந்து கொடுத்தாய்.

(ஆதலால் வந்துன்னடியினை யடைந்தேன்) இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய அதிகுசயித சக்தியை அதுஸந்தித்துச் சரணம் புகுந் தேன். “அங்குள்ளாரை இங்கே மீட்டுக்கொடுவந்து கொடுத்தமை யுண்டு, உமக் கவ்விருப்பதொன்றுண்டோ” என்ன; அதிலு மரிய நொன்றன்றோ இங்குள்ளாரை அங்கேறக் கொடுபோகை. அது செய் யலாம், தன்னினைவாலே செய்யுமாக்கையாலே; இத்தலையை இசை வித்து அத்தலையேறக் கொடுபோகைபன்றோ வரிது.

(அணிபொழி லித்யாகி) இங்குள்ளாரை அக்கரைப்படுத்துகைக் கன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. தேவநாத்தாபியாகியாய் விஷய ப்ரவணாய் (க) “அநந்த க்வேச பாஜநம்” என்கிற ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகிற என்னை, ஸ்வரூபஜ்ஞநாததைப் பிறப் பித்து உன்பக்கலிலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்கி (உ)*அந்தமில் பேரினப்பத் தடியரோடே வைக்கைக்காகவன்றோ தேவரீரிங்குவந்து கவ்வளர்ந்தருளுகிறது.... ... (அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (வேதவாயித்யாகி) (இவன் வஸ்துதை) என்றது - வேதார்த்த ஜ்ஞாநத்தாலே பகவதஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிநக யாகிற ஸத்தை என்றபடி. “மொழி” என்றதின்ர்த்தம் (வ்யாபாரத்தை) என்றது. வேதயதீதி வேதஜ் என்கிற வ்யுத்தத்தியை உட்கொண்டு இப்பத ப்ரபோகத்துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இஸ்ஸ்வரூபேத்யாகி). (இஸ் ஸ்வரூபம்) என்றது-ஸ்வஸ்வரூப மென்றபடி. விவரணம் (வேதேத்யாகி). (ப்ரணவேகத்த ஜ்ஞாநம்) என்றது - சேஷத்தவ ஜ்ஞாநமென்கை. (சார்த ஸன்) தாமஸன். “வேதவாய்மொழி” என்றத்தாலும் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத் தைச் சொல்லி, “அநந்தனொருவன்” என்றத்தாலும் - அதுவேயானால் புநருத்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபேத்யாகி). (இத்தை) வேதத்தை. “வேதவாய்மொழி” இத்யாகியால் - சேஷத்தவஜ்ஞாநத்தல் அத்விதீயன் என்கையால், அந்நயப்ரயோஜனதை பலிக்குமென்று விவ ரிக்கிறார் (அந்யேத்யாகி).

(ந) “மாயன் மணிவண்ணன் தாள்பணியும் மக்களைப் பெறுவர்கள்” என்றும் (ச) “நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப் பாதம் பரவிப்பெற்

(க) ஜி-ஸ்தோ-ச.

(உ).தி-வாய்-கௌ-கௌ-கௌ.

(ங) பெரி-திரு-க-அ-கௌ.

(ச) தி-வி-நள.

கூகா பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, கூ-பா, துளங்கு.

ற” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அந்நய ப்ரயோஜனத்தைக்கு ஹாரீவாரா
மே நோற்றுப்பெற்றவன் என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (செய்வதித்
யாதி). இங்ஙனனானுதில் “த்யாஜ்யையானவ ளல்லன்” என்ன னொண்ணு
திநே. கடியதோர் தெய்வந்தானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்
ணனுடைய வித்யாதி).

(காரணத்தளவிலே) ப்ரக்ருதியளவிலே.

(ஆழ்வார் வார்த்தை) என்றதுக்கு - ஸ்வயத்நபரரை “ஏதலர்” என்கி
ருவென்று கருத்து.

விவரணம் (தேஜேத்யாதி). (அ)

பா—துளங்கு நீண்முடி யரசர்தம் குரிசில்

தொண்டை மன்னவன் திண்டிற லொருவற்கு

உளங்கொளன்பினே டின்னருள் சுரந்து

அங்கொடுநாழிகை யேழுடனிருப்ப

வளங்கொள் மந்திரம் மற்றவற் கருளிச்

செய்தவாறடியே நறிந்துலக

மளந்த பொன்னடியே யடைந்துயந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளங்கு	விளங்காநின்றதாய்	சுரந்து	பண்ணி;
நீள்	ஆதிராஜ்ய ஸூட்சு	மற்று	பின்னையும்
	மான [னாய்,	அவற்கு	அந்த ராஜாவுக்கு
முடி.	கிரீடத்தை யுடைய	அங்கு	அந்த ராஜ்யபரிபால
அரசர்தம்	ராஜாக்களுக்கு		நத்தில் [ற
குரிசில்	ரஜாவாய்,	ஒடு	வ்யர்த்தமாகக் கழிகி
திண்	த்ருடமான	நாழிகை	காலங்களிலே
திறல்	பலத்தையுடையனாய்	ஏழு நாழிகை	ஏழர்த்தத்தோடே
ஒருவன்	(அத்தாலே) அத்விதி	யோடு	கூடிய நாழிகை
	யானை		யோடு
தொண்டை	தொண்டைமான் சக்	இருப்ப	இருக்கும்படியாக (ஏ
ன்னவற்கு	ரவர்த்தி விஷயத்		ழர்த்தம் நெஞ்சில்
	தில், [கிடக்கிற		ப்டும்படியாக)
உளங்கொள்	(தன்)திருவுள்ளத்தில்	வளங்கொள்	ஸர்வாதிகார மான
அன்பினோடு	பீர்தியோடு கூட		ஒளதார்யத்தை யு
இன் அருள்	ஸ்வயம்ப்ரயோஜந		டைத்தான
	மான க்ருபையை	மந்திரம்	திருமந்தரத்தை

அருளிச்செ	உபதேசித்த ப்ரகார	பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
ய்த ஆறு	த்தை	அடியே	(உன்) திருவழக்களை
அடியேன்	சேஷபூதனுள் நான்		யே
அறிந்து	ஆராய்ந்து,	அடைந்து	சரணமாகப் பற்றி
உலகம்	லோகங்களை	உய்ந்தேன்	உஜ்ஜீவித்தேன்
அளந்த	அளந்து வசமாக்கிக்		அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்
	கொண்ட	மரணே!	(க்)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துளங்கியாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே - அவனுடைய சக்தியோகத்தைச் சொல்லி, உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லிற்றாயிவ்ந்தது. இப்பாட்டுக்கு உதயமென்னென்னில்; “ஸம்ஸாரத்தினுடைய தண்மையையும் நம்முடைய அதிசயித சக்தித்வத்தையு மதுஸந்தித்து த்வரிக்கையாகிற இது ஒளபாதிகங்காணும், நாம் செய்தபடி கண்டிருக்குமது காணும் உமக்கு ஸ்வரூபம்” என்ன; உன்னை யல்ல தறியாத தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கிப்போலே, எனக்கும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கவேணுமென்று சரணம் புகுகிறார்.

கீழே (க) “நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயண வெண்ணும் நாமம்” என்று திருமந்தரத்தை ஸார்த்தத் (ஸ்து)மாக லபித்து, (உ) “உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை” என்று ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாக அதுஸந்தித்தார், அதின் முன்பு ஸ்வரூபஜ்ஞாராம் பிறந்ததில்லையோவென்னில், தந்தாமுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாராம் விஸ்வஸரீயமன் நென்று காணுமிருக்க வடுப்பது, ஸ்ரீநாரத பகவானையிட்டு ஸ்ரீபுண்டரீகனுக்கு (ங), “கீஸ்த்-கிந்தார்” என்றும் (ச) “ஸுஜ்ஞாநாநி” என்றும் திருமந்தரத்தை ஸார்த்தமாக உபதேசிப்பித்து, ப்ராப்திவேளையிலே “உனக்கு வேண்டுவதென்” என்று ஈஸ்வரன் கேட்க, (ஐ) “ஹீனம்” ஸ்ரீ ஸுஜ்ஞாநி-க்வாஹமத்யந்த தூர்ப்புத்தி” என்றானிறே. ஸர்வாபிமதஸாதந மிறே சரணுகதியாகிறது.

(துளங்கு) மழுங்குத லின்றிக்கே பளபளத்திருக்கை. இத்தா
ல்-தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதன்று, அந்யோந்யம் விரோதம் வாராத
படி நாட்டையாண்டதேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. (நீள்முடி) ஓக்
கமல்ல, ராஜ்யத்திற் பரப்பையிட்டுச் சொல்லுகிறது. (அரசாத்தம்

(க) க-க-க.

(2) ച-കറ-ന്.

(க) இது ஹாஸஸமுச்சயம்-நஉ.

(4)

(5)

கூகூ பெரியதிருமொழி, ரீ-ப, அ-தி, கூ-பா, துளங்கு.

குரிசில்) ராஜா. மறுஷ்யர்களுக்கு ராஜா என்னுமாபோலே ராஜாக்களுக்கு ராஜா. (க) ரோஜாஹ் - ராஜா திராஜ ஸ்ஸர்வேஷாம்" நாட்டில் பரப்பாலே "இத்தேசத்துக்கு அபிஷித்தன்" என்று தெரியாதிறே; அதுக்காக.

(தொண்டைமன்னவன்) தொண்டைமண்டலத்திலே அபிஷேகம் பண்ணியிருந்த காலத்து, நாடெங்குமொக்கத் தனக்காக்கிக்கொண்டது. அதுக்கடி சொல்லுகிறது (திண்டிற் லொருவற்கு) (உ) வீரபாக்யா வஸுந்தரா" என்னுமாபோலே - தன்மிடுக்காலே எங்குமொக்க எறிந்துகொண்டு மிடுக்குக்கு அத்விதியைப் பிடுக்கிவனுக்கு. (ங) "மருவலர்த் முடல்துணிய வாள்வீசும் பரகாலன்" என்றவீவர் மதித்த மிடுக்கிறே. "ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்க வேணும்" என்று சரணம் புகுகிறதற்கு நிதர்சனமாகச் சொல்லுகிறதாகில், துர்யாதத்துக்கு ஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லுகிற தென்னென்னில்; ஸ்வரூபஜ்ஞாந முண்டானால் இவ்விசேஷணங்கள் அது கூலாகூணத்துக்கும் பாதிகூல நிரஸநத்துக்கும் ஏகாந்தயா யிருக்கையாலே ஸ்வரூபாய வாமிறே யென்று.

(உளங்கொள்ளபிறேடு) ஹிதோபதேசத்துக்காகப் பண்ணின அன்பாகையாலே திருவுள்ளத்தைப் பற்றியிருக்குமிறே. (இன்னருள்) தன் பேறானவருள். (ஈ) உதாரா" என்று பரயோஜநாந்தரபரவினவியு மிருக்கச்செய்தே, (ச) ஜ்ஞாந ஜ்ஞாநத்வாத்மவ" என்கிற விசேஷணமுண்டிறே. (சுரந்து) முலைக்கடுப்புத் தீரத் தரையிலே பிச்சவாரோபாதி. (அங்கொடுநாழிகை) ராஜ்யது(ஞ)ரோடேகூட வ்யர்த்தமே கழிகிற காலத்திலே. (எழுடனிருப்ப) ஏழர்த்தத்தைப்பற்ற ஏழுகாலமென்கிறதிறே.

(வளங்கொள் மந்திரம்) அழகாதல், ஸஞ்சாரித்வமாதல். வளமாகிறது - ஸகலபலபதனான ஈஸ்வரனைப்போலே எல்லார்க்கலிலும் ஸஞ்சரிக்கை, காந்திகளுக்கு உபகாரகமாய் ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கி அக்கரைப்படுத்துமிறே. (மற்றவற் கருளிச்செய்தவாறு) அவனுக்குத் திருமந்தரத்தை உபதேசித்துத் தீய சேஷத்வத்தை யுண்டாக்கினபடி. குறும்பறுத்த நம்பியோ

(க)

(ங) கூ-கூ-கூ.

(உ) விஷ்ணுதர்மம்.

(ச) தீதை-எ-கஅ.

டே சேர்த்துவிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது;—“பதிவ்ரதையோடுண்டான ஏகார்த்தத்தி லதுபவத்தைத் திரளிலே வெளியிடுவாரைப்போலே, தானும் நானுமறிய வதுபவித்தவித்தை இங்கனே வெளியிடுவதே! திருவேங்கடமுடையான் அலைவலையாகாதே!” என்கிறாரிதே. (அடியேனறிந்து) இவருடைய *நானிருக்கிறபடி.

(உலகமளந்த) விமுகர்தலையிலு மகப்படவிருந்த திருவடிகள் (பொன்னடி) ஸர்வைஸ் ஸ்ப்ருஹணீயம். அதாகிறது - ஸ்வர்ண ஸ்வபாவத்தாலே பொற்கிண்டியில் தண்ணீர் வலிஷ்ட்ட சண்டாள விபாகமற விநியோகம் கொள்ளலாமிதே. (அடைந்துய்ந்தேன்) “ஸ்வ ரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கவேணும்” என்று சரணம்புக்கு உஜ்ஜீ வித்தேன்.

(அணிபொழி வித்யாதி) திருவேங்கட முடையானளவிலே பிறந்தவர்த்தத்தைச் சொல்லி, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம்புகுகிறார். திருமலையில் நிலையிலே ஒரு உத்யோகமுண்டென்று தோற்றுமிதே; பின்பு போந்து சாய்ந்தவிடம் அதிதே.

“மாழைமான் மடநோக்கி” என்று துடங்கி, “உலகமளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, ஒன்பதுபாட்டிலும் ஏகார்த்தத்தைப் பற்றவே சரணாகதியா யிருக்கிறது. (சு)

அநு —ஒன்பதாம்பாட்டு. (துளங்கித்யாதி)(ஒளபாதிசங்காணம்) என்றது - உம்முடைய அடிக் கொதிப்பாலே ஸ்வாநந்தா(ஸ்வஸ்)ர்த்தமாய் விழுகையால் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராது கீரணமென்றபடி.(ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை) என்றது - பாகவத பர்யந்தமான ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை என்றபடி.

முன்பு பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை இல்லையென்று பின்னையும் அபேக்ஷித்த பேருண்டோவென்ன (ஸ்ரீ நாரதபகவானை யித்யாதி). சரணாகதி ஜ்ஞாந ப்ரதமுமாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவாபிமேதேத்யாதி).

(குரிசிஸ்) ராஜத்வத்தையுடைய. இவ்வளவு போராடேர் வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாட்டிலித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அதுக்கித்யாதி). (எறிந்துகொண்டு) வாள்வீசிக் கொண்டு.

தன்பேறு என்னைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன (உதாரா இத்யாதி). இத்தால் - ராஜ்யப்ரதா(ய)ம் பண்ணினதும் தன் பேராகச் செய்தானென்ற

(க) அஷ்டபுரீலாகி-சு.

கொ. பெரியதிருமொழி, ௫-பா, அ-தி, ௧௦-பா, மாடமாளிகைகூற்ற.

தூஷகரான பாஹ்யரும், ப்ரமேயதூஷகரான குத்ருஷ்டிகளுமிறே; ஹிவர்களை வெல்லுகையாவது - (௧) “ஜிவாஹ்ய - ஜிதபாஹ்ய” இத் பாதிப்படியே பாஹ்யருடைய ப்ரதிமையைபிட்டுத் திருமதிஞ்ஞ ளிட்டவை செய்தும்; ஆசுமிகர் பரதேவதையாகச் சொல்லுகிற ருத்ர னுடைய பரத்வத்தை யறுத்து அதுதன்னைபுமெடுத்துப் பொகட்டா ரிறே. (கலிகன்றி) பாபப்ரதிபடர், பகவத்ப்ரபாவங்களை மதித்துச் சொன்ன பாசுரங்களிறே.

கவிபாட்டுண்ட விஷயமிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்மேல் (அணி பொழில் திருவரங்கத்தம்மாளை) என்று, “மாடமாளிகைகூற்ற திரு மங்கைமன்னன்” என்றவாறே * அணிபொழில் திருவரங்கம் எங்கே புதினொளித்தது?” என்றருளிச்செய்தார் பட்டர். (நீடுதொல் புகழாழி வல்லாளை) (நீடு - புகழ்) அதுகூலரகூணத்தில் வந்தால் திருவுள்ளத் தையும் முன்னோடி நடத்துகை; (உ.) “அறமுயலாழி” என்னக்கடவ திறே. (தொல்புகழ்) இதுதான் ஆகந்தகமல்ல. (ஆழிவல்லாளை) திரு வாழியை ஸ்வ வசமாக்கிக் கார்யங்கொள்ளவல்லன் என்னுமிதுபோலே காணும் ஏற்றம். (எந்தையை) பரிகரமுண்டானாலும் பிறர்காரியம் செய்பவேண்விதில்லையிறே ப்ராப்தியில்லையாகில்; கார்யம் செய்வது க்கிடான ப்ராப்திசொல்லுகிறது, ப்ராப்தனாலும் ப்ரயோஜனமில்லையிறே வ்யாமுத்தனன்றாகில்; அதுக்காக(நெடுமொலை) என்கிறது. இத் தால்-ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்கள்சொல்லுகிறது.

(நினைந்தபாடல்) தந்நிஷ்ட்டரானவர் பாசுரம். அதுபவம் வழிந்து புறப்பட்ட பாசுரமான- சொற்கள். (பத்திவை) முகமறிவார் முத்தை ச்சேரக்கோத்துக் கையிலேயிட்டுக் காணுமாபோலே. (பாடுமின் தொ ண்டர்) பகவத்விஷயத்தில் சபலராயிருப்பார்! ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுங்கோள், (பாட தும்மிடைப்பாவம் நில்லாவே) பால்குடிக்க நோய்தீருமாபோலே இவருடைய பாசுரத்தைச்சொல்ல ப்ராப்திப்ரதி பந்தகங்கள் தன்னடையே விட்டுப்போம்; (ங) * ஸ்ரவணாஹ்நி ஸ்ரவணாஹ்நி - ஸர்வபாபேப்யோ மோகூபிஷ்யாமிபோலே. “நீடுதொல் புகழாழிவல்லாளை” என்று * அஹம் சப்தத்தில் சக்தியைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. (கௌ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—o—o—o—

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, கூ-தி, கூ-பா, விலங்கல். ௧௦௦௯

உபகரித்தவன் ஒரு அர்ப்ப(அர்ப்ப)கனுக்கு முதலினென்று கொண்டாடியதுபலிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

சக்கரம் செல்வத்துக்கு உடலாய்த் தென்கிறார் (ஹிரண்ய நித்யாதி). (பத்திரம்) கத்தி. (தி)

மூ.—விலங்கலால் கடலடைத்து விளங்கிழைப்பொருட்டு வில்லால்
. இலங்கை மாநகர்க்கிறைவா னிருபது புபந்துணித்தான்
நலங்கொள் நான்மறை வல்லார்களோத்தொலி யேத்தக் கேட்டு
மலங்குபாய்வயல் திருப்பேர் மருவி நான் வாழ்ந்த வாழே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விளங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற	வல்லார்கள்	அப்யலக்க வல்ல
இழைப்பொரு	ஆபரணங்களை யுடை		ரான ப்ராஹ்மண
ட்டு	ய பிராட்டிக்காக		ர்களுடைய
வில்ங்கலால்	மலைகளினால்	ஏத்த	உச்சமாக உச்ச
கடல்	ஸமுத்ரத்தை		ரிக்கப்பட்ட
அடைத்து	அணைசெய்து,	இத்தொழி	வேத கோஷத்தை
மா இலங்கை	பெரிய லங்காநகரத்	கேட்டு	கேட்டு
நகர்க்கு	துக்கு இனைய	மலங்கு	மதஸ்யங்களானவை
இறைவன்	ஸ்வாமியான ராவண	பாய்	துள்ளி அப்புறம்
இருபதுபுயம்	இருபது தோள்களை		போகாநின்ற
வில்லால்	(தன்) வில்லைவளைத்து	வயல்	கழலிகளையுடைய
துணித்தான்	சேதித்தவனை,	திருப்பேர்,	
நலங்கொள்	ஸதாசாரங்களை யுடை	மருவி	(ஸேவிக்க) ஆசைப்
	யராய்		பட்டு
நால்மறை	நாலுவேதங்களையும்	நான்	நான்
		வாழ்ந்த	உஜ்ஜிவித்த
		ஆறு ஏ!	(சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வில்ங்கல்) நீரிலே ஆழக்கடவான
மலைகளாலே கடலையடைத்து, விளங்காநின்றள்ள ஆபரணத்தாலே
அலங்கருதையான பிராட்டியுடைய ஒப்பணியிலே தோற்று, கூடந்ரி
யத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே, “ப்ரஹ்ம ஸத்ரத்துக்கு மழி
யாத லங்கையன்றோ எனக்குப் படைவீடு, நானிவ்ஜருக்கு நிர்வாஹக
னன்றோ” என்று அபிமானித்திருக்கிற ராவணனுடைய, அவ்ஜர்க்
குக் கணையம்போலே யிருக்கிற தோள்களைத் துணித்தானாய்த்து.

(நலங்கொள்) கிர்த்தோஷமாய் நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள வேத
ங்களை யு மதிகரித்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரென்னுதல்; ஆசாரநீதால்

௧௦௨௦ பெரியதிருமொழி, இ-ப, கூ-தி, எ-பா, வெண்ணெய்.

மிக்கு, நாலுவகைப்பட்டிருக்கிற வேதங்களும் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணனொன்னுதல். (ஓத்தொலி யேத்தக்கேட்டு) அவர்கள் உச்சமாச உச்சரிக்கிற த்வரியைக்கேட்டு, “நம்மைக்குறித்துண்டான ஆர்வாரம்” என்று மலங்குகள் பாயாநின்றாள் வயிலே யுடைத்தான திருட்டேரை மருவி நான் வாழ்ந்தவாறே. (சு)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (விலங்கலித்யாதி) கீழ் ஓரர்ப்பகனுக்கு உதவினான், அவ்வளவன்றிக்கே, ஒரு பெண்பிள்ளைக்காக அகடிதங்களைச் செய்தானென் றதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(கணையம்) உழலித்தடி - ரகடகமென்கை.

(மலங்கு) மத்யவவிசேஷம். (சு)

மூ.—வெண்ணெய் தானமுதுசெய்ய வெகுண்டு மத்தாய்ச்சியோச்சிக் கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான் திண்ண மாமதிள்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் வேலை வண்ணனார்நாம நாளும் வாய்மொழிந்துய்ந்தவாறே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தான்	யசோதை தபஸ்ஸு	இருந்தான்	இருந்தவனாய்,
	பண்ணிப்பெற்ற	திண்ணம்	த்ருடமாய்
	தான்	மா	பெரிதான
வெண்ணெய்	நவரீதத்தை [வில்	மதின்கள்	ப்ராகாரங்களாலே
அமுதுசெய்ய	அமுதுசெய்த வள	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
ஆய்ச்சி	தாயான யசோதை	தென்	திருப்பேருள்,
வெகுண்டு	கோயித்து	வேலை	ஸமுத்ரம்போன்ற
மத்து	தயிர்கடைகிறமத்தை	வண்ணார்	வர்ணத்தை யுடைய
ஓச்சி	வீசியெறிந்து		னாவனுடைய
கண்ணி	முடிகளினால்	நாமம்	திருநாமங்களை
ஆர்	பூர்ணமாய்	நாளும்	ப்ரதிநிதமும்
குறு	சிறிதான	வாய்மொழிந்	சொல்லி
கயிற்றால்	தாம்பினால்	து	
கட்ட	பந்திக்க [து	உய்ந்தஆறு ஏ!	(எ)
வெட்டென்று	(அதுக்கு) ஸம்மதித்		

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (வெண்ணெயித்யாதி) “கவ்யம் பரீழ் போக வொண்ணது, இத்தை உபஜீவிக்கைக்கொரு பிள்ளைவேணும்” என்றுபுத்து இவள் நோன்பு நோற்றுப்பெற்றது. ஆனாலும், அது ஸாந்மியாதபடி அமுதுசெய்யப்படுக்கால் ஸம்வதியார்களே; அவர்கள்

மறைக்க மறைக்க இவனுக்கு அதிலே ஆதரம் மிகுமே, தன் தாரக (தூரக) மிழக்கமாட்டானே. அவர்கள் தங்களுடம்பு நோவக்கடைந்து உறிகளிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணொப்பை அமுதுசெய்ய. (வெ குண்டு) சீறி, யசோதைப் பிராட்டியானவள் மத்தைக்கொண்டு அடிக்கக் கோலி, பல பிணைகளையுடைத்தாப்க் குறளாயிருந்துள்ள தாம் பாலே கட்ட; தாம்பை நெடுகப்பண்ண வெண்ணுதே, திருமேனி யிலே இடங்காணு மித்தனையிறே; அப்படிக்கட்ட. (வெட்டுன்றி ருந்தான்) “சாமானியனென்று இடுமீடெல்லா மிடவமையும்” என் றிருப்பாசைப்போலே, வேறொரு ஹேதுவைச்சொல்லி யன்றியே இது சொல்லியே நம்மைக் கட்டுவதே! என்று இசைந்திருந்தா னுய்த்து.

(திண்ணமித்யாதி) அரணுகப் போரும்படியான மதிள்களாலே சூழ்ந்த தென் திருப்பேருள். (வேலையித்யாதி) கடல்போலே ஸ்ரம ஹரமான வடிவை யுடையரானவருடைய. அவ்வடி வழகுக்கு வாசக மான திருநாமங்களைச் சொல்லி ஒருவ னுஜ்ஜீவிக்குப்படியே! ... (ஏ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வெண்ணெ யித்யாதி) *நாரீண முத்தமைக் காக அகழதங்களைச் செய்த வளவன்றிக்கே, இடைப்பெண்களாக் கெளரிய னாய் கட்டவு மடிக்கவு மானனென் றதுபவிக்கிருரென்று ஸங்கதி.

“தான்” என்றதுக்குக் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கவ்யமித்யாதி, மாட்டானே) என்னுமளவும். “ஓச்சி” என்றதினார்த்தம் (அடிக்கக்கோலி) என்றது. (ஏ)

பூ.—அம்பொனாருலகமேழு மறிய வாய்ப்பாடி தன்னுள் கொம்பனாற்பின்னை கோலம் கூடுதற் கேறு கொன்றான் செம்பொனாற்றிள்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் மேடம் எம்பிரான்நாம நாளுமேத்தி நானுய்ந்தவாரே. ... (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்	அழகிய	கொம்பு	வஞ்சிக்கொம்பு போ
பொனார்	ஸ்வரணத்தோ டொத்		ன்ற சரிந்ததையு
	த (ஸ்லாக்க்யமான)		டைய
உலகம்எழும்	ஸப்தலோகங்களும்	பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்
அறிய	அறியும்படியாக,		டியினுடைய
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியினு	கோலம்	அழகோடு
தன்னுள்	ள்ள	கூடுதற்கு	சேர்கைக்காக

க0கஉ பெரிய திருமொழி, இ-ப, கூ-தி, கூ-பா, எல்வகை.

ஏறு	ருஷபங்களை	மேவும்	பொருந்தியிருக்கிற
கொன்றான்	கொன்றவனும்,	எம்பிரான்	நம் ஸ்வாமியுடைய
செம்	சிவந்த	நாமம் நானும்	ஏத்திரான் உய்ந்த
பொனார்	பொன்னோடொத்த[ள்	ஆறு, ஏ!	(அ)

மதின்கள் குழந்த தென் திருப்பேரு

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அம்பொனித்யாதி) ஓரிடைச்சேரி மாத்தாமன்றிக்கே, ஸ்ரீலாக்கியமான ஏழுலகங்களுமறிய, திருவாய்ப்பாடியிலே, வஞ்சிக்கொப்பிபோலே யிருக்கிற வடிவையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஒப்பனையோடே சேருகைக்காக, ருஷபங்களேழையும் நிரவரித்தான். தர்ஸ்யமான மதின்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற எனக்கு உபகாரகரானவருடைய திருநாமத்தை ஏத்தி நானுய்ந்தவாறே! ... (அ)

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (அம்பொனித்யாதி) ஓரிடைச்சிக்குப் பின்னையாய்க் கட்டுண்ட வளவன்றிக்கே, ஓரிடைச்சிக்காகத் தன்னைப் பேணுதே கருமாரி பாய்வாரைப்போலே ஒருதுகளின் கொம்பிலே பாய்ந்து கொன்று வேறொரு கொம்பைக் கைப்பற்றினானென்றதுபவிக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

அழகிய பொன்போ லுலகமென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமநுரூபச்செய்கிறார் (ஓரித்யாதி) ... (அ)

மு.—நால்வகை வேத மைந்து வேள்வி யாறங்கம் வல்லார்

மேலை வானவரில் மிக்க வேதியராகிகாலம்

சேலுகள் வயல் திருப்பேர்ச் செங்கண் மாலோடும் வாழ்வார்

சீலமா தவத்தர் சிந்தையாளியென் சிந்தையானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நால்வகை	நாலுவிதமான	வேதியர்	ப்ராஜ்மனோத்தமரர்
வேதம்	வேதங்களிலும்	ஆதிகாலம்	ஸ்ருஷ்டிகாலம் துட
ஐவேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்க ளிலும்	சேல்	கயல்கள் [ங்கி,
ஆறுஅங்கம்	வ்யாகரணம் முதலிய ஆறுஅங்கங்களி	உகள்	துள்ளாரின்ற
வல்லார்	ஸமர்த்தராய் [லும்	வயல்	சுழனிகளையுடைய
மேலை	மேலுலகத்திலுள்ள[ல்	திருப்பேர்	திருப்பேரில்
வானவரில்	தேவதைகளிற்காட்டி	செம்	சிவந்த
மிக்க	அதிசயித்தவராய்,	கண்	நெத்தர்களையுடைய
		மாலோடும்	ஸர்வேஸ்வரனோடு
			கூட

‡ “மாலோடும்,” “மாலோடும்” என்று இரண்போடமும் காண்கிறது யதாஸம்பரதாய மதுஸந்தேயம், ஆத்யம், லக்ஷணதுஷ்யம்.

பெரியதிருமொழி, து-ப, கூ-தி, சு-பா, வண்டறை. ௧௦௧௩

வாழ்வார்	நித்யவாஸம் பண்ணு	ஆளி	தனக்கு வாஸஸ்த்தா
	மவராய்		நமாகக் கொண்டு
சேலம்	ஸௌசேல்யத்தையும்		ஆளுமவன்
மா	ஸ்லாக்க்யமான	என்	என்னுடைய
தவத்தர்	தபஸ்ஸையு முடைய	சிந்தையான்	ஹ்ருதயத்தில் நித்ய
	ரானவர் களுடைய		வாஸம் பண்ணுகி
சிந்தை	ஹ்ருதயத்தை		றான். (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நால்வகை) நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள், அங்கங்களாறும், இவற்றில் வந்தால் ப்ராஹ்மாதிகளிலுங் காட்டில் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணானவர்கள். ஸ்ருஷ்டிகாலந்துடங்கி ஸர்வேஸ்வரானோடொக்கக் குடியேறி ஜீவித்துப் போருகிறவர்களாய்த்து. சேலகுணப்ரகாராய் மிக்க தபஸ்ஸையுடையராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் ஹ்ருதயத்தைத் தனக்காக்கிக்கொண்டிருக்கிறவன் என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்த்தானான். ... (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன பெண்பித்தனுமவன் கிறார்! ஸகல வித்யாதிகரானவர்க்கு உபாஸ்யன், அவன் அவர்களைச் சிந்தைவிடாதாப்போலே தம் திருவுள்ளத்தில் குடியிருந்தானென்று கவிக் கீருரென்று ஸங்கதி.

(என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்த்தானான்) என்றத்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌசேல்யத்திலும் மிக்க சேலமென்று கருத்து. ... (க)

மூ.—வண்டறை பொழில் திருப்பேர் வரியாவணையிற் பள்ளி
கொண்டுறைகின்ற மாலேக் கொடிமதிள் மாட மங்கை
திண்டி-றல் தோள் கலியன் செஞ்சொலால் மொழிந்தமலை
கொண்டிவை பாடியாடக் கூடுவர் நீள்விசம்பே, ... (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்	அணையல்	படுக்கையில்
அறை	சப்தியாநின்ற	பள்ளிகொ	சயசித்து
பொழில்	சோலைகளையுடைய	ண்டு	[கிற]
திருப்பேர்	திருப்பேரென்னும்	உறைகின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு
	கிவ்யதேசத்தில்	மலை	ஸர்வேஸ்வரன் விஷ
வரி	மச்சங்களையுடைய		யமாக,
அரவு	ஆகிசேஷனாக		

கருச்சு

பெரியதிருமொழி, இ-ப, க௦-தி, தீதறுப்ரவேசம்.

கொடி	கொடிகள் கட்டின	சொல்லால்	தமிழினால்
மதிள்	ப்ராகாரங்களையும்	மொழிந்த	அருளிச்செய்த
மாடம்	க்ருஹங்களையுமுடைய	இவை மாலை	இந்தப்பாசுரங்களை
மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வா	கொண்டு	அப்யவித்து
	ஹகராய்,	பாடி	காரம்பண்ணினானில்
திண்	த்ருடமான	ஆட	நர்த்தநம் செய்தார்க
திறல்	பலமுடைய	நீள்	விசாலமான
தோள்	புஜங்களையுடையரான	விசம்பு	பரமபதத்தை
கலியன்	ஆழ்வார் [ரமான]	கூடுவர்	சேரப்பெறுவார்கள்.
செம்	அழகிய [ஸர்வாதிகா]		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு, (வண்டறை யித்யாதி) வண்டுகள் மது பார மத்தமாய்க்கொண்டு த்வநியாநின்னுள்ள பொழிலை யுடைத்தான திருப்பேரில், வரிகளையுடையனான திருவரந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கவிபாடிற்று. கொடியோடு கூடின மதிள்களையும் மாடங்களையு முடைத்தான திரு மங்கைக்கு நிர்வாஹகராய், திண்ணிய திறலையுடைத்தான தோளையு டையரான ஆழ்வார். (செஞ்சொல்லால் மொழிந்தமாலே) அதிக்ருதா திகரமான வேதார்த்தத்தை ஸர்வாதிகாரமான சொல்லாலே அருளிச் செய்தாராய்த்து. இவற்றைக்கொண்டு பாடுவ தாடுவதாக இவ்வறுபு வத்துக்கு மேலே நித்யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவர். ... (க௦)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு, (வண்டித்யாதி). “செவ்வியசொல்” என்ற துக்குத் தார்த்பர்ய மருளிச்செய்திருர் (அதிக்ருதேத்யாதி). ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி

தீ த று ப் ர வே ச ம் .

—००००—

வ்யா.—(க) “தானுகந்த ஆரொல்லாம் தன் தாள்பாடி” என்றிறே இவர்பாரிப்பு. (உ) “ஸ்ரீ காமாந்” ஸர்வார் காமாந்” என்னக் கடவ

(க) இ-பெ-சு.

(உ) கை-ஆந-க-உ.

திதே. ஸர்வார்த்தாத்பாவாய், †ஸர்வாபத்துக்களையும் போக்கி உதவும் வனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவனை ஸர்வோஸ்வான் திருநந்திபுரவிண்ணகரிலே வந்து ஸர்வவிதினானை, அங்கேபோ யறுபவிப்போ மென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... *

அரு.—தீதறுப்ரவேசம்.—திருப்பேர்நகராணை அறுபவித்தது அமையா தோ, திருநந்திபுரவிண்ணகரத்தை நண்ணுவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (தானுகர்த வித்யாதி). அப்படி எல்லா மபேக்ஷிதமா யிருக் குமோ வென்ன; த்ருஷ்டாந்ததயா ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஸர்வாநித்யா தி). எல்லாப்பாட்டுக்களிலும் பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வார்த்தாத்பாவா யித்யாதி).... *

மூ.—தீதறுநிலத்தோடெரி காலினொடு நீர் கெழு விசம்புமவையாய் மாசறு மனத்தினொடுறக்க மொடி.றக்கை யவையாயபெருமான் தாய்செறவுளைந்து தயிருநாடு குடமாடு தடமார்வர் தகைசேர் நாதனுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீதுஅறு	நிர்த்துஷ்டமான	செற	கோபிக்க
நிலத்தொடு	பூமியோடுகூடின	உளைந்து	அதுக்குப்பயந்துஅக
எரி	அக்சியும்		ம்குழைந்தும்[ரை
காலினொடு	காற்றோடுகூடிய	தயிர்	(அதுக்குமுன்னே)தயி
நீர்	ஜலமும்	உண்டு	அமுதுசெய்து [ய்,
கெழு	ஸம்ருத்தமான(இவற்	குடம்ஆடு	குடக்கூத்தாடினவனா
	றுக்கெல்லாம் இட	தடம்	பரந்த [னய்
	ம் கொடுக்கும்	மார்வர்	திருமார்பையுடைய
விசம்பும்	ஆகாசமும் [தான)	தகைசேர்	ஸ்வாபாவிகமான கல்
அவையாய்	ஆகிய பஞ்சபூதங்களு		யானகுண பூர்ண
	க்கும்அந்தராத்மா		னான
மாசஅறு	குற்றமற்ற [வாய்,	நாதன்	ஸ்வாமியானவன்
மனத்தினொடு	மறஸ்ஸோடும்	உறைகின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு
உறக்கமொடு	ஸுஷுப்தி ஸ்வப்நம்		கிற
	களோடும் கூடின	நந்திபுர விண் நந்திபுர விண்ணகர	
இறக்கை	மரணம்	னாதரம்	மென்ற திருநாமத்
அவையாய	ஆகிய அவற்றுக்கும்		தையுடைய
	நிர்வாஹகனான	நகர்	நிவ்யதேசத்தை
பெருமான்	ஸ்ர்வோஸ்வரனாய்,	மனமே	ஓ மறஸ்ஸே!
தாய்	தாயான யசோதை	நண்ணு	கிட்டப்பாராய். (௧)

† (பா) ஸர்வாபத்துக்களையும்.

கருகுகு பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௧௦-தி, ௨-பா, உய்யும்வகை.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தீதறுவியதி) சேதநர்க்கு போக(ஹீ) மோகூதங்களை விளைத்துக்கொள்ளலா யிருக்கையாலே குற்றமற்றி ருக்கிற ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகத்துக்கு மந்தராத்மாவாய், நீர்த்தோ ஷமான மநஸ்ஸோடேகூட ஸ்வப்ந ஸுஷுப்திகள் மரணம் என்று சொல்லப்படுகிற இவற்றுக்கு நீர்வாஹுகளு யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன்.

அந்தராத்மதபா நின்று ரகூதனும்படி சொல்லிற்று - கீழ்; கண் டூயக் கிலக்கம்படி வந்தவதரித்து ரகூதனும்படி சொல்லுகிறது மே ல். (தாயித்யாதி) தாயான யசோதைப் பிராட்டி சீறித் தாம்பெடுக்க, அதுக்கு முன்னே படுமதுசொல்லுகிறது. எல்லாம் செய்தாலும் அவன் தாரகத்தை விட்டிரானே. (தயிருண்டு) ஸ்வாதுபவத்தாலே த்ரு ப்தனாயிருக்கக்கடவவன் அதுகூல ஸ்பர்ஸமுள்ள வெண்ணையை புஜிக்கப் பெறுகையாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அந்த ஹர்ஷமெல்லாம் தோ ற்றும்படி அதுக்குப் போக்கு வீடாகக் குடக்கத்தாடி; அந்த பெளஷ் கல்யந்தான் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறவர். (தகைசேர்நாதன்) (க; 'தே)ஸீ'ஸு மசி ஸாநீர் மீந் ஸுஸூஷ் ஸூரீ-தராலேக்பமபி நாதோ யேந ஸ்யார் நாதவத்தாம்" என்கிறபடியே - ஒதுங்குவடா ளாவுப்தி இத்தோளரிழலே மிக்கிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற... .. (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தீதித்யாதி) அல்பாஸத்திராத்வாதி தோஷந்த ளிருக்க "தீதறு" என்னலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேதநர்க் கித்யாதி). உறக்கம் சொன்னபோதே ஸ்வப்நம் அர்த்தலித்தமென் று ளிச்செய்கிறார் (ஸ்வப்ந ஸுஷுப்திகள்) என்று.

"தடமார்வர்தகை" என்றத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (த்ரை லோக்யமபி இத்யாதி). "தகை" என்று-ஸ்வபாவமாய், அத்தால் கல்யாண குணங்கள் சேர்ந்த நாதனென்று கருத்து. (க)

மூ.—

உய்யும்வகையுண்டு சொனசெய்யி லுலகேழு மொழியாமைமுனநாள் மெய்யினளவே யமுது செய்யவல வையனவன் மேவுநகர்தான் மைய வரிவண்டு மதுவுண்டு கிளையோடு மலர்கிண்டி யதன்மேல் ரைவளரவிற்று பொழில் நந்தி புரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (உ)

(க) ௪௪-அயோ-௨-கரு.

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௧௦-தி, உ-பா, உய்யும்வகை. ௧௦௯

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சொன்னசெய்	சொன்னதைச்செய்	மேவும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
யில்	[யப்புதில்]	நகர்தான்	திவ்யதேசமாய், [கிற
உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவநோபாயமா	மைய	நிலவரணமாய் [தான்
	னது	வரி	நேரகைகளையுடைய
உண்டு	உண்டு, (அதேதென்	வண்டு	வண்டுகளானவை
	னில்,)	மது	தேனை
உலகுளமும்	ஸப்தலோகங்களையும்	நிலையோடு	புத்ரபெளத்தராதி பந்
ஒழியாமை	ஒன்றும் தவறாதபடி		துக்களோடேகூட
முனநான்	முந் (ப்ரளய)காலத்	உண்டு	பாநம்பண்ணி
	தில்	மலர்	பூக்களை
மெய்யினள	திருமேனி யளவிலே	கிண்டி	கோதி,
வே	(அதிக பரிமாணம்	அதன்மேல்	அதுக்குமேலே
	தோன்றாதபடி)	ரைவளம்	சூறிஞ்சிராகத்தை
அமுதுசெய்ய	அமுதுசெய்யவல்ல	நவிறு	பாடாநின்றள்ள
வல		பொழில்	சோலைகளையுடைய
ஐயன்	நிருபாதிக பந்துவான		தான்
அவன்	அந்த ஸர்வேஸ்வரன்	நந்திபுரவிண்ணகரம்	நண்ணு
		மனமே!	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (உய்யுமிய்யாதி) நான் சொன்ன வற்றைச் செய்யப்பார்க்கில், நமக்கினி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமுண்டு. “முடிந்துபோ மித்தனையன்றோ” என்றிருக்கவேண்டா. ஸகல லோகங்களிலு மொன்றும் பிறிகதிர் படாதபடி, முன்பொருநான் ப்ரளயம் தேடிவந்தால் “எங்குற்று” என்று இளைத்துக்காட்டலாம்படி திருமேனியளவிலே யமுதுசெய்யவல்ல நிருபாதிக பந்துவான ஸர்வேஸ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

ஸ்யாமமான நிறத்தையும் வரியையு முடைத்தாயிருக்கிற வண்டு கள், தன் பந்துவர்க்கத்தோடே கூட மதுபாநத்தைப் பண்ணி, அமுத் தே கட்டளையாக மதுபாநம்பண்ணின படியாலே கால்வாங்கிப் போக மாட்டாமை அவ்விடத்திலே யிருந்து பூக்களைக்கோதி, அதின்மே லே யிருந்து “ரைவளம்” என்கிற பண்ணைப்பாடா நின்றள்ள பொழிலை யுடைத்தான. (உ)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (உய்யுமிய்யாதி) கீழ் அந்தராத்மதையை யறுஸந்தித்தாராய், இதில் - ஆபத்ஸகத்வத்தை அறுஸந்திக்கிறான்று ஸங்கதி.

கடுகஅ பெரியதிருமொழி, இ-ப, க0-தி, ஈ-பா, உம்பர்.

“10ண்டேம - சொன்னசெய்யில் - உய்யும்வகையுண்டு” என்றவயித்த அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாதி). இத்தால் பலித்த வர்த்த மரு ளிச்செய்கிறார் (முடிந்தியாதி).

“கிணையோடு” என்றதினர்த்தம் (பந்துவர்க்கத்தோடே) என்றது. “கி ண்டி” என்றதினர்த்தம் (கோதி) என்றது. (உ)

மூ.—உம்பருலகேழு கடலேழு மலையேழு மொழியாமை முனநாள் தம்பொன் வயிறுளவு முண்டவை யுமிழ்ந்த தட மார்வர்தகைசேர் வம்புமலர்கின்ற பொழில் பைம்பொன் வரு தும்பி மணி கங்குல் வயல்குழ் நம்பனுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர்உலகு	மேலுள்ள ஸப்தலோ	மார்வர்தகைசேர்	திருமார்வை யுடைய பெருமையுடையதாய்
ஏழும்	கங்கையும் [ம்	நம்பன்	விஸ்வஸநீயனான அவ உறைகின்ற நகர், [ன்
கடல்ஏழும்	ஏழு ஸமுத்ரங்களையு	வம்பு	பூக்களானவை
மலைஏழும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க ளையும்	மலர்கின்ற	விகலியாகின்ற
ஒழியாமை	(இவற்றில் ஒன்றும்) தவறிப்போகாத படி [தினே	பொழில்	சோலைகளிலே
முனநாள்	முற் (ப்ரளய) காலத்	பை பொன்	அழகிய பொன்போ ன்ந்தாய்
தம்	தம்முடைய	வரு	வாராகின்ற
பொன்	ஸ்லாக்யமான	மணிதும்பி	ஸ்லாக்யமான தும்பி களையுடைத்தாய்
வயிறு	திருவுதரமானது		[யுடைய)
ஆரளவும்	நிறையுமளவும்	கங்குல்	இருண்ட (பயர்களை
உண்டு	அமுதுசெய்து,	வயல்குழ்	கழனிகளாலே குழப் பட்ட
அவை	அவற்றை		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (ஈ)
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) வெளிப்படுத்தின		
தடம்	ப்ரந்த		

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) உபரிதநலோகங்க ளோமும், கடல்களோமும் மலைகளோமும், இவற்றிலொன்றும் பிறிகதிர் படாதபடி, முன்பொருநாள், தம்முடைய ஸ்லாக்யமான வயிறு நிறையு மளவுமுண்டு, “உள்ளே கிடந்து தளர்வொண்ணது” என்று உமிழ்ந்து, இது தன்பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற விருக்கிற வர், தகை - பெருமை.

(வம்பு) பூவாநின்றுள்ள மலரை யுடைத்தான பொழில்; அது தன்னில் பொன்படு மாபோலே காணும் ஸஞ்சரியாந்நுள்ள தும்பிகள். மணி - அழகு. எப்போது மொக்கக் கருவடைந்த பரிரேயாயிருக்கையாலே இருண்டிருந்துள்ள வயலாலே சூழப்பட்டு. (நம்ப னுறைகின்ற நகர்) ஏதேனும் தசையிலும் விஸ்வஸநீயனா யிருக்கிற வன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற..., (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஆபதஸகத் வத்தை ஸப்ரகாரமாக வருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

வம்பு- அகாலபுஷ்பம். பைம்பொன்- நல்ல நிறமுடைய பொன்போலிருப்பனவாய், வாராநின்றுள்ள, தும்பிமணி - வண்டுகளி. லவந்தர ஜாதி யான தும்பி ஸ்ரேஷ்ட்டங்களுக்கென்றுக்கி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அது தன்னிலித்யாதி). (ஈ)

மூ.—

பிறையினொளியெயிலிக முறுகியெதிர் பொருதுமெனவந்தவசரர் இறைகளவை நெறுநெறென வெறியவவர் வயிறமுலநின்றபெருமான் சிறைகொள்மயில் குயில்பயில மலர்களுக வளிமுரலவடிக்கொண்டுமொ நறைசெய்பொழில் மழைதவமுநந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிறையின்	பாலசந்த்ரனுடைய	வயிறு அழல	(பயந்துவயிறெறியும்
ஒளி	காந்தியையுடைய		படியாக [நின்ற
எயிறு	பற்களானவை	நின்ற	(யுத்தத்தில்எதிரிட்டி).
இலக	விளங்காநிற்க,	பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
முறுகி	மேலிட்டிவந்து		தாய், [டைய
எதிர்	எதிரேநின்று[வோம்	சிறைகொள்	சிறந்த இறகுகளையு
பொருதம்	யுத்தம் பண்ணக்கட	மயில்	மயில்களும்
எனவந்த	என்றுவந்த	குயில்	குயில்களும்
அசரர்	அஸுரர்களுடைய	பயில	நெருங்கி வர்த்திக்கு
அவை	அப்படிப்பட்ட		மதாய், (அதினால்)
இறைகள்	சரீரங்கள்	மலர்கள்	பூக்கள்
நெறு நெறு	நெறுநெறு வென்று	உக	உதிருமதாய்
ன	முறியும்படியாக	அளி	வண்டுகள்
எறிய	(இவன்) முஷ்டிபிடி	முரல	சப்திக்குமதாய்,
	த்துவீச (அதினால்)	அழகொள்	பரந்த மூலப்பரதேசங்
அவர்	அவ்வஸுரர்கள்		களை யுடைத்தாய்

நெடு	உயர்ந்திருக்கிற	மழை	மேகங்களானவை
மா	மாமரங்களிலே யுண்	தவழும்	ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள
	டான		துமான
நறைசெய்	தேனையுடைத்தான	நந்திபுரவிண்ணகரம்	நண்ணு
பொழில்	சோலைகளிலே	மனமே!	(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) பிறைபோலே இலகா நின்றுள்ள எயிருனது விளங்கும்படியாக மிகைத்துக்கொண்டு ஆபி முக்கம்பம்பண்ணி “எதிரோ பொருமித்தனை” என்றுவந்த அஸூரர்க ளுடைய சரீரமானது ஸந்திகளிலே நெறுநெறென்று முறியும்படியாக கவும்; (வெறியவவர்) “வெறுவியவவர்” என்னலாம்படி, கையிலாயுதங் களை (க) “சசால சாபஞ்ச முமோச” என்கிற படியே பொகட்டு, ஸ்ருதயங்ககளிலே பயாக்கி கொளுந்தும்படியாக வும் நின்ற ஸர்வேஸ்வரன். அதவா, நெறுநெறென விட, எறிதல் - இடுதல். முஷ்டி ப்ரஹ்மமென்றுமாம்.

(சிறையித்யாதி)(சிறகையுடைத்தாயிருக்கிற மயில்கள், குயில்கள், இவை நெருங்க, அத்தாலே பூக்கள்உதிர, வண்டிகளானவை ஆளத்த வைக்க, பார்த தானையுடைத்தாய் ஓங்கியிருந்துள்ள மாக்களில் தேனை யுடைத்தான பொழிலிலே மேகங்கள்வந்து ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள, (ச)

ஆரு.—நாலாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும்-ப்ரஸ லாபத்தைத்வத்தை யநுஸந்தித்தாராய், இனி இரண்டுபாட்டாலே-விரோத நிரஸநப்ரயுக்தமான ஆபத்தைத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறாராய், அதில் ராஜ னனுடைய ப்ரதம யுக்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி

“முறுகி” என்றதினர்த்தம் (மிகைத்துக்கொண்டு) என்றது. “இடை களவை” என்றதினர்த்தம் (சரியித்யாதி). “வெறியவவர்” என்றது ப்பயத்தாலே கண் வெளிச் செறிந்தவர்களென்கை.

“நறைசெய்” என்றதினர்த்தம் (தேனையுடைத்தான) என்றது. (ச)

மூ.—மூள்வெளிசுந்திமுனிவெப்தி யமர்செய்து மென வந்தவசுரர் தோளுமவந்தாளும் முடியோடு பொடியாக நொடியாமள வெய்தான் வாளும்வரிவிலும் வளையாழி கதை சங்கமிவையங்கையுடையான் நாளமுறைகின்ற நகர் நந்தி புரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முல்	புகை மூடும்படியாக	வாறும்	நந்தகமும்
சரி	அக்கியை	வரி	அழகிய
செந்து	செதற விழவிட்டு	வில்லும்	சார்ங்கமும் [டைய
முனிவு எய்து	கோபித்து [வோம்	வளை	வளைந்த வாய்களை யு
அமர்செய்தும்	யுத்தம்பண்ணக் கட	ஆழி	ஸுதர்சனமும்
எனவந்த	என்று எண்ணிவந்த	கதை	கௌமோதகியும்
அசுரர்	அஸுரர்களுடைய	சங்கம்	பாஞ்ச ஜய்யமும்
தோளும்	புஜங்களும்	இவை	ஆகிய இந்த பஞ்சா
அவந்தாளும்	அவர்களுடைய கால்		யுதங்களையும் [லே
	களும்	அம் கை	அழகிய திருக்கைகளி
முடியோடு	தலைகளோடு கூட	உடையான்	தரித்தவளுள் அவன்
பொடியாக	ஞர்ணமாம்படி	நாளும்	ப்ரதிநிதமும்
நொடியாமள	நொடி நேரத்தில்		உறைகின்றநகர் நந்திபுர விண்ண
அ			கரம் நண்ணுமனமே! (௩)
எய்தான்	அடித்தவனும்,		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மூளவித்யாதி) புகையும்படி அதுக் கூடியான அக்கியைச் சிந்திச் சிறிப் “பூசல் பொருமித்தனை” என்று வந்த அஸுரவர்க்கத்தினுடைய தானைக் குறையா, தோனைக்குறையா, முடியைத்தள்ளா, ஒரு கூணகாலத்திலே எய்தவன். அப்படி இன்ன மும், யுத்தத்துக்குப் பரிகரமான வாறும், தர்ஸ்யையான வில்லும், வளைந்த வாயை யுடைத்தான திருவாழியும்; கதையும், ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந் யமும், இவற்றை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவன், அவதாரங்கள் போலே “இப்போது ஸந்திதியில்லை” என்னவேண்டாதபடி நித்யவா ஸம் பண்ணுகிறதேசம். (௫)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. “சுபாஸுபாஸு மூஸுந் கீர்தி: சகாலசா பஞ்ச முமோசவீர?” என்று சொல்லுகிறபடியே கெட்டோடின படியைச் சீழ்ப்பாட்டில் சொல்லிற்றாய், மீளவும் கோபாக்ரீ மூண்டுவர நிரவித்த படியை அதுநந்திக்கிறதென்று ஸங்கதி.

“அமர்” என்றதினர்த்தம் (பூசல்) என்றத.

“நாளும்” என்றதுக்கீர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அவதாரங்களித்யாதி).

மூ.—தம்பியொடுதாமொருவர் தன்னுணைவிகாதல் துணையாகமுனநாள் வெம்பி யெரி கானக முலாவு மவர் தாமினிது மேவு நகர்தான். கொம்புகுதினொன்றி குயில்கூவு மயிலாறு மெழிலார் புறவுசேர் நம்பியுறைகின்ற நகர் நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (௬)

கூடல் பெரியதிருமொழி, இ-ப, க-தி, சு-பா, தம்பியொடு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒருவர்	அத்விதீய (ஸுகுமா ர) ரான	மேவு	நித்யவாஸம் பண்ண கின்ற
தாம்	தாம்	நகர்தான்	நித்ய தேசமானது,
தம்பியொடு	தம்பியான இளையபெ ருமாளோடு கூட	குயில்	குயில்களானவை
காதல்	தனக்கு ப்ரீதிவிஷயை யாய்	கொம்பு	கிளைகளிலின்றும்
தன்னுணவி	தனக்கு ஸஹாயபூதை (பார்வைய) யான	குதிகொண்டு	குதித்து [ட்டு]
	பிராட்டியை [டு]	கூவ	சப்திக்க, (அதைக்கே
துணையா	ஸஹாயமாய்க்கொண்	மயில்	மயில்களானவை
முனநான்	முன்பு (ராமாவதாரத் தில்) [கொண்டு]	ஆலும்	நர்த்தநம் பண்ணுநிற் பதாய்
வெம்பி	அத் யுஷ்ணமாய்க்	எழில் ஆர்	அழகுடைத்தான
எரி	அழல்வீசாகின்ற	புறவுசேர்	பர்யந்த ப்ரதேசங்க ளை யுடைத்தாய்
கானகம்	காட்டிலே	நம்பி	(கல்யாணகுண) பூர் ணான ஸர்வேஸ் வரன் [இர
உலாவுமவர்	ஸஞ்சரித்த சக்ரவர்த் தித் திருமகன்	உறைகின்ற நகர்	நித்யவாஸம் பண்ணு நித்யதேசமாயிருக்கு ம், (அப்படிப்பட்ட
இனிது	(பிராட்டியோடே கூ டி) உகப்புடனே	நந்திபுர விண்ணகரம் நன்னு மனமே!	நன்னு (சு)

வ்யா.—ஆறம்பாட்டு. (தம்பியித்யாதி) ஸௌகுமார்யத்துக்கு அத்விதீயரான தாம், தம்பியோடேகூட வெம்பி எரி கானகத்திலே உலாவினாய்த்து. அங்கு ஆலம்பந மென்னென்னில், (தன்னுணவி) பிராட்டியோடேகூடப் போகை நிலவெம்மை தோற்றிற்றில்லையாய்த்து. (க) “துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரல்மேல் பஞ்சடியால்” என்று-அவள் தனக்கிருக்குமாபோலே. நெருங்கின வெய்யிலே வறாநிற்குமாய்த்து வெவ்விய பரற்களானவை; அவற்றின்மேலே [பஞ்சடியால்] பூவிலே அடியிடியும் கொப்பளிக்கும்படியான திருவடிகளாலே, [மன்னனிராமன் பின்] அந்நில வெம்மைக்கு நீருப் நிழலு மிருக்கிறபடி..

(வெம்பி யெரி கானக முலாவுமவர்) வெம்மையை யுடைத்தாட நிலத்தன்னையே விறகாகப் பற்றியெரிகிற காட்டிலே உலாவினவர், அப்பிராட்டியோடே புணர்ந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. (கொம்பு,

(க) பெரியதிருமடல்-இ.

பெரியதிருவிமாழி, இ-ப, ௧௦-தி, ஏ-பா, தந்தைமனம். ௧௦௨௩

கொம்புகளில் நின்றும் குதித்து, குயில்களானவை, முக்தர் ஸாம
காரம் பண்ணுமாபோலே கூவ, மயில்களானவை ஆட, அழகுமிக்கிரு
க்கிற பர்யந்தங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள. (நம்பியுறைகின்ற நகர்)
ஸமஸ்தகல்யாண குணம்மகன் வர்த்திக்கிற தேசம். ... (சு)

அந்.—ஆறும்பாட்டு. (தம்பியித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே சொ
ன்ன ராவணவதத்துக் கடியாகக் காட்டிலே யடியிட்டபடியை அறுஸந்
தித்த முகத்தாலே, தம்மைப் பேணாதே விரோதிகளை யழித்தபடி யா
கையால் வந்த ஆபத்தைத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பிராட்டி துணையானபடி எப்படியென்ன; இவளுக்குத் தாம் துணை
யானாப்போலே தமக்கு மவள் துணையாகப் போனாரென்று விவகரித்து,
அதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (துன்னு இத்யாதி). “வெம்பரல்” என்
கையாலே அதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நெருங்கின வித்யாதி.)

மூ.—தந்தைமனமுந்துதுயர் நந்தவிருள்வந்தவிறல் நந்தன்மதலை
நந்தையிவ நென்றமரர் கந்தமலர்கொண்டுதொழ நின்றநகர்தான்
மந்தமுழுவோசை மழையாகவெழுதார் மயில்களாடுபொழில்சூழ்
நந்திபணிசெய்தநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	தகப்பனாரான நந்த கோபருடைய	என்று	என்று சொல்லிக்கொ ண்டு
மனம்	மனஸ்ஸை	அமரர்	தேவர்கள்
உந்து	தள்ளாநின்ற (சோரப் பண்ணின்று)	கந்தம்	பரிமள ப்ரசுரமான
துயர்	(அநபத்யதா) சோக மானது	மலர்	(கல்பக) புஷ்பங்களை
நந்த	நனக்கும்படியாக	கொண்டு	ஸம்பாதித்துக்கொண் டுவந்து
இருள்	அந்தகாரத்திலே (ஒரு வர்க்கும் தெரியாத படி) [வந்த (மதுரையில் நின்றும்)]	தொழ	ஆஸ்ரயிக்கும் படியாக
வந்த	மிகுக்கனாய்	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற நகர்தான்,
விறல்	நந்தகோபருடைய	முழுவ	வாத்யங்களினுடைய
நந்தன்	பிள்ளையான இந்தக்ரு ஷ்ணன்	மந்தம்	மந்தமான [டு]
மதலைஇவன்	எமக்கு ஸ்வாமி	ஓசை	கோஷத்தை (க் கேட்
எந்தை		மழையாக	மேக (முழக்க) மெ ன்று நினைத்து
		கார்	வர்ஷாகாலத்தில்
		எழு	கிளராகின்ற

சுருஷ பெரியதிருமொழி, இ-ப, சு-தி, எ-பா, தந்தைமனம்.

மயில்கள்	மயில்களானவை	பணிசெய்த	கைங்கர்யம் பண்ணி
ஆடு	நர்த்தநம்பண்ணுகின்		ன [ப்படிப்பட்ட]
பொழில்சூழ்	சோலைகளாலேசூழப்	நகர்	நகரமாயிருக்கும், (அ)
	பட்டதாய், [ரசன்		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு
நந்தி	நந்தியென்னு மோர	மனமே!	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஹ்ருதயத்தைத் தள்ளாநின்ற துக்கமானது நசிக்கும்படியாக, ஆஸ்ரபரக்ருதிகள் கண்ணுக்குத் தோற்றதபடி இருளிலே வந்த பெருமிடுக்களுை ஸ்ரீ நந்தகோபர் பிள்ளை. “பிறந்தது அங்கேயாகில், மீண்டும்போய் வளர்ந்த தங்கேயாகில், கம்ஸபயத்தாலே நாலுநாள் வளர்ந்த வித்தனையுங் கொண்டு, அறிவு குறைய நின்றார் சொல்லுகையன்றிக்கே அறிவில் தலையின்ற நம்போல்வார் இங்ஙனம் சொல்லுகிற விதுக்கு ஹேதுவென்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “நாமேயன்று காணும்; அவதாரகாலத்துக்கு முன்பே அறிவுடையரா யிருப்பாரு மிப்படி சொன்னார்கள் காணும், (க) ‘अयं ऋषिः’ அயம் ஸ கத்யதே ‘ப்ராஜ்ஞா’ இத்யாதிகளாலே; அவர்களுக்கு முலை சுரவா நின்றதாகில் இவன்று னஞ்சாநின்றானாகில் உமக்கிவ்வாராய்ச்சியென் றான்” என்றாளுநிச்செய்தார். “நமக்கு ஸ்வாமி இவன்” என்று, தே வர்கள் கல்பகவ்ருக்ஷத்திற் பூக்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படி நின்ற நகர்தான்;

மந்தமான வாத்யகோஷத்தை மேகதவநியென்று கருதி, அதுக் கிடாகக் கார்காலத்தில் மயில்களானவை ஆடாநின்றுள்ள பொழில்க ளாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (நந்தி பணி செய்தநகர்) அந்நயபரன் அந்நயபரனா யடிமைசெய்து கார்த்திக்கிறதேசம். அதாவது - நந்தி யென்பானொருவன் அக்காலத்தில் அங்கே அதுகூலித்து வர்த்தித் தான்போலே. (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்விரோதி கிரஸந்வாரக மான வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீநந்த கோபருடைய அநபத்யதா துக்கத்தைப் போக்கின வழியாலே வந்த ஆபத்ஸகத்வத்தை யதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(துக்கமானது) பிள்ளையில்லாத துக்கமானது. பெற்றதுமன்றிக்கே தத்து(யது)மன்றிக்கே ஓளபாதிசமாக நாலுநாளிருந்தானாகில் அநபத்யதா

(க)

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௧௦-தி, அ-பா, எண்ணில். ௧௦௨௫

துக்கம்போமோ என்னும் சங்கையைப் பூர்வாசார்ய ஸம்வாத முகேந பரிஹரித்தருளுநீரூர் (பிறந்த தித்யாதி). இத்தால்-பெற்றவர்களைப்போல முலைசுரந்தும் இவனும் பரதந்த்ரனாய்நடந்து மிருக்கையாலே அநபத்யதா துக்கம் தீர்ந்த தாகலாமென்று கருத்து. (ஆராய்ச்சி) என்றது - சால் தீர்யமாய் தத்து(தது)க்கொள்ள வெணுமென்கிற விசாரம்.

தேவதாந்தர பரணு ராஜா அத்தைத் தவிர்க்கு பகவத்பரணு வர்த் தித்தா நென்கிரூர் (அந்யபர வித்யாதி). எ)

மூ.—

எண்ணில்நினைவுப்பதியினியில்லை யிறையென்றுமுனியாளர்திருவார் பண்ணில் மலி கீதமொடு பாடியவவாடலொடுகூட வெழிலார் மண்ணிலிது போல நகரில்லை பென வானவர்கள் நாமலர்க்குதூப் நண்ணியுறைதின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணாகம் நண்ணுமனமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எண்ணில்	ஆராயுமளவில்,	அவர்	அவர்களுடைய
நினைவுஎய்து	த்யாநத்தை யடைந்த	ஆடலொடுகூ	நர்த்தநத்தோடுகூட,
	(த்யாநவிஷயமா	ட	
இறை	ஸ்வாமியானவன் (ன)	வானவர் - சி	தேவர்கள்
இனி	இவனைக்காட்டிலும்	தாம்	தாங்கள்
இல்லை	வேறொருவனில்லை	எழில்ஆர்	ஸ்வாக்கியமான
என்று	என்று நிபந்தித்து	மண்ணில்	பூலோகத்தில்
முனியாளர்	உத்தமதபஸ்விகளான	இதுபோல	இத்தோடொத்த
	ஸநகாதிகள்[மான)	நகர்	திவ்யதேசமானது
திருஆர்	அழகுமிக்க (ஸ்ராவ்ய	இல்லைஎன	இல்லையென்று (ஸ்
பண்ணில்	ஸங்கீதத்தில்		தோத்ரம் பண்ணி)
மலி	அதிசயித்திருக்கிற	மலர்கள் தூப்	புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பி
கீதமொடு	காந்ததோடுகூட	நண்ணி	ஆஸ்ரயித்து த்து
பாடி	ஸ்தோத்ரங்களைச்	உறைதின்ற நகர்	நந்திபுரவிண்
	சொல்லி(நர்த்தநம்	ணகரம்	நண்ணு மனமே! (அ)
	பண்ண)		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (எண்ணிலித்யாதி) ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்க ளாலே அபிபூதராய ஆராயாதே சிலர்காலிலே குணியில் குணியுமித் த னை போக்கி, எண்ணில்-ஆராயில், த்யாநத்துக்கு விஷேபபூநனை ஸஸ் வரஸ் இவனையொழிய வேறொருவரில்லையென்று, ஸநகாதிகள் அமரு மிக்கிருந்துள்ள பண்ணில் மிக்க காந்ததோடுகூடபாடி.

அவ்வவருடைய ஆடலோடேகூட. (எழிலாரித்யாதி) “பூமியில் பாரதவர்ஷமே உத்தேஸ்யம்; பண்ணின புண்யமானது சாலிலிடுத்த நீர்போலே க்ஷயித்தவாறே முகம் கீழ்ப்படத்தள்ளுகிற ஸவர்க்கமு மொருதேசமாப்த்ததோ? கோவின ப(ச்)லங்களுக்கெல்லாம் ஸாதநா னுஷ்ட்டாரம் பண்ணலாம் பாரதவர்ஷத்தை யொழிய” என்றாக னிறே; அப்படியே, பூமிப்பாப்பில் ஸ்லாக்கயமா யிருந்துள்ள இந்த நகரத்தோடொக்கக் கடவதில்லை என்று தேவர்கள் புஷ்பாப்யபகரண ங்களைக்கொண்டு ஆஸ்யித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (எண்ணிலித்யாதி) ஆக, கீழ் ஆறுபாட்டாலும்— ஆப்தஸகத்வத்தை பஹுப்ரகாரமாக உபபாதித் ததுபவித்தாராய், இனி இரண்டிபாட்டாலே—மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யதுபவிக்கக் கோவி, இதில்— ஸாதநாந்தர நிஷ்ட்டர்க்கு உபாஸ்யனாகையால் வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத் தை யதுஸந்திக்கிறென்று ஸங்கதி.

“எண்ணில்” என்கிற யதி(ஃ) பதத்துக்கு ந்ருதய மருளிச்செய்கிறார் (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே யித்யாதி).

“பாரதவர்ஷமே உத்தேஸ்யம்” என்றத்தை உபபாதித்தருளுகிறார் (பண்ணின வித்யாதி). ... “... ..” (அ)

மூ.—வங்கமலி பெளவமது மாமுகடினுச்சி புக மிக்க பெருநீர் அங்கமழியா ரவனதானை தலைகுடு மடியாரறிதியேல் [ல் பொங்குபுன லுந்துமணிகங்குலிருள் சிறுமொளியெங்குமுனதா நங்கள்பெருமானுறையும் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களால்	அவனது	அந்த ஸர்வேஸ்வர
மலி	ஸம்ருத்தமான		னுடைய
அது	அந்த(பூமிக்கு ரக்ஷக மாண)	ஆணை	ஆஜ்ஞையை
பௌவம்	ஸமுத்ரமானது	தலைகுடும்	சிரஸாவஹியாகின்ற
மா	உயர்ந்திருக்கிற [ய	அடியார்	தாஸபூதர்
முகடின	அண்டபித்தியினுடை	அங்கம்அழி	சரீரநாசத்தை யடை
உச்சி	சிரஸ்ஸளவும்	யார்	யார்கள்,
புக	வ்யாபிக்கும்படி	மனமே	ஓமநஸஸே! [ல்,
மிக்க	பொங்கிவாராகின்ற	அறிதியேல்	(இதை) அறிவாயாகு
பெருநீர்	(ப்ரளயகால) மஹா	பொங்கு	பெருகாகின்ற
	ஜலத்திலும்,	புனல்	ஜலமானது
		உந்து	ஒதுக்காகின்ற

மணி	ரத்நங்களில் சின்று உளது	வ்யாபியாசின்றதாய்,
	புறப்பட்டதாய் நங்கள்	நமது
கங்குல்	ராத்ரியிலே யுண்டா பெருமான்	ஸ்வாமிபானவன்
இருள்	அந்தகாரத்தை இன உறையும்	சித்யவாஸம் பண்ணு
சேறும்	கோடியாசின்ற (போ	நிப்பதான
	க்காசின்ற)	நத்திபுரவிண்ணாகரம் காணு
ஒளி	காந்தியானது	மனமே! (க)
எங்கும்	ஸர்வதேசத்திலும்	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களால் மிக்கிருக்கிற கடலானது, பாடிக்காப்பாரே களவுகாணுமாயே பூமிக்கு ரக்ஷகமாக இட்டுவைத்த இதுதானே அண்டபித்தியளவும் சென்று நூக்கும்படி மிக்கஜலத்தில், அவனுடைய வார்த்தையை சிரஸாவழிக்கக்கடவ சேஷபூதரானவர்கள், ப்ரளயபத்துக்கு ஹேதுவான கர்மமதுபவியார்கள்; (க) “॥ ॐ ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம: ॥” என்கிறபடியே. (அறிதியேல்) சைதர்யப்ரஸாத்வாரமாகில்.

(பொங்கித்யாதி) பெருகின நீரானது கொடுவந்துள்ளுகிற ரத்நமானது ராத்ரியிலிருநீரே தன்கிரணங்கொண்டு தள்ளுகிற ஒளி எங்குமொக்கப் பரந்திருக்குமாய்த்து. (நங்கள் பெருமானுறையும்) பராவஸ்த்தை நித்யஸூரிகளுக்காயிருக்கும்; வ்யூஹம் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் பரிபவத்தைப்போக்கவாயிருக்கும்; அவதாரங்கள், ஸ்ரீவஸுதேவர் சக்ரவர்த்திகள் துடக்கமான பாக்யாதிகளுக்காயிருக்கும்; பிற்பாடான நம்போல்வார்க்காயிருக்குமிதே உகந்தருளின நிலங்கள். நித்யஸூரிகளு மிங்குவரும்போது குறைவானராய் வரவேணும்; அந்த(ந்)ர்க்கு வைத்தசாலையில் விழித்தார்க்கு வரும்போது கண்ணை மறைத்து வரவேணுமிதே. (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு (வங்கமித்யாதி). சீழ்ப்பாட்டில்-உபாஸ்ய னாகையால் வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யருளிச்செய்து, ப்ரபத்தவ்ய னாகையால் வந்த மோக்ஷ ப்ரதத்வத்தை யதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆணை தலை குமெடியாராவார் - (க) “வார்த்தை யறிபவர்” என்கிறபடியே ஸ்லோகார்த்த சிஷ்ட்டரென்றிதே திருவுள்ளம்.

நமக்கானபடி எப்படி, அங்குள்ளாரு மிங்கு வருவர்களே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி). (குறைவானராய்) என்றது - தங்கள்

கௌ. பெரியதிருமொழி, இ-ப, ௧௦-தி, ௧௦-பா, நறைசெய்.

வேஷத்தை மறைத்து மதுஷ்யாதி வேஷத்தைக் கொண்டென்கை. வேஷம்மாறி வரவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அந்தர்க்கியாதி).

மூ.—

நறைசெய்ப்பொழில்மழைதவழும் நந்திபுரவிண்ணாகரம்நண்ணியுறையு உறைகொள்புகராழி சுரிசங்கமவையுங்கையுடையாணை யொளியேர் [ம் கறைவளரும் வேல்வல்ல கலியனொலியாலையிவையைபந்துமைந்தும் முறையிலிவைய பயிலவல வடியவர்கள் கொடுவினைகள்முழுதகனுமே,

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறைசெய்	தேனையுடைய	ஒளியேர்	புகரையுடைத்தாய்
பொழில்	சோலைகளிலே	கறைவளரும்	ரக்தக்கறையிக்குருந்து
மழை	மேகங்களானவை	வேல்	வேலாயுதத்தை [ள்ள
தவழும்	ஸஞ்சரியாகின்ற	வல்ல	ஆளவல்லரான
நந்திபுர விண்	நந்திபுர விண்ணகர	கலியன்	ஆழ்வார்
ணாகரம்	மென்னும் திவ்ய	ஒலி	அருளிச்செய்த
நண்ணி	கட்டி [தேசத்தை	இவை	இப்படி விலகணமரத்
உறையும்	சித்யவாஸம் பண்ணு		யுள்ள [மான
	சின்றவனாய்	மாலை	சப்தஸந்தர்ப்ப ரூப
உறைகொள்	உறையிலே யிடப்பட்ட	இவை	இந்த [யும்
	டதாய் [தான	ஐந்தும் ஐந்து	பத்துப் பாசரங்களை
புகர்	தேஜஸ்ஸை யுடைத்	ம்	
ஆழி	திருவாழியும்	முறையில்	காமத்திலே (உத்தே
சுரி	சுரியையுடைத்தான		ஸ்யபுத்தியாலே)
சங்கம்	சங்கும் (ஆதிய)	பயிலவல	அப்யவலிக்கவல்ல
அவை	அந்த திவ்யாயுதங்களை	அடியவர்கள்	சேஷபூதர்களுடைய
அம்மை	அழகிய திருக்கையி	கொடு	க்ஞரமான
	லே	வினைகள்	பாபங்கள்
உடையாணை	உடையானை ஸர்வே	முழுது	ஸம்பூர்ணமாக
	ஸ்வரன்விஷயமாக	அகலும்	நீங்கிப்போம். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நறைசெய்யாதி) மதுமிக்கப்பொழி லிலே மதுஷ்யாதி வந்து ஸஞ்சரிக்கிற ஸ்ரீநந்திபுரவிண்ணகரிலேகிட்டி ஸ்த்யவாஸம்பண்ணுவதும் செய்து, விரோதிநிராஸநத்துக்குத் திருமங் கையாழ்வார் கையில்லே ஹண்டானபின்பு திருவாழிஉறையிட்டிருக் குங்காண். உறைகொண்டிருப்பதாய் புகரையுடைத்தாயிருக்கிற திரு

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௩-தி, ௧௦-பா, நறைசெய். ௧௦௨௯

வாழிதுடக்கமான திவ்யாயுதங்களை அழகிய திருக்கையிலே யுடைய
வீணக் கவிபாடிற்று. (ஒளிசேர்கறைவளரும்) உறையில்கிடக்க அவ
ஸரமில்லையாய்த்துத் திருமங்கையாழ்வார் வேலுக்கு; சத்ருநீரஸநம்
பண்ணிக் கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கேயிருக்கும்; இப்பத்தையும்.
(முறையிலிவைப்பயிலவல) “நண்ணுமனமே” என்று உத்தேஸ்ப்பமாக
ச்சொன்ன தேசமாகையாலே இவ்விடம் நமக்காஸ்ரயணிய ஸ்த்தலம்
என்னும் ப்ரதிபத்தியோடேகூட அப்பவிக் கவல்ல அடியவர்களு
டைய, க்ருமாய் அதுபவித்தாலல்லது நசிக்கக்கடவதன்றிக்கே யிரு
க்கிற பாபங்கள் ஸவாஸநமாகப்போம். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—o—o—o—

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (நறைசெய்யாதி) “உறைகொள்” என்று
திருவாழிக்கு விசேஷண மிடுவா னென்னென்ன வறளிச்செய்கிறார்
(விரோதி யித்யாதி). (௧௦)

—o—o—o—

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அஞ்சாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

—o—o—o—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ர ம் ப த் து மு த ல் திருமொழி

வ ண் டே னு ப் ர வே ச ம் .

—o—o—o—

வ்யா.—இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ருசியைப் பற்ற ஈஸ்வரன் இங்கேவைத்தான், சப்தாதிவிஷயங்களும் இந்நிலத்திலேயாயிருத்தது; நீர்மணிச்சரைக் கரையிலே நிறுத்தினால் பழைய வாஸரையாலே நீரிலேபோய்ப் புகுமாபோலே, உகந்தருளின நிலங்கள் இங்கேயுண்டானாலும் விஷயங்கள் பரிமாறுகிற விடத்திலுண்டான இருப்பு அவற்றிலே கைகழியப்போகைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, ஈஸ்வரனுக்கும் “இவர்க்கு இங்ஙனையுமொருநினைவுண்டோ” என்று கைகழியவிடுகைக்கு உடலாயிருக்கையாலே, ஸாக்ஷாத்கரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பகவத்விஷயத்திலே தமக்குண்டான ருசியையும், விட்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்து அருசியையும், அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம்செய்கிறார். ஆத்மவஸ்து, பகவதர்ஹமல்லாமையன்றிறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்தது, அசித்த்ரத்யாஸத்தியாலேயிறே; ஆனபின்பு, இத்தைத்தவிர்த்துக்கொள்ளவேணுமிதே. ... *
...

அரு.—வண்டுனுப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில்—“நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே” என்று பலகாலும் சொல்லிவைத்தவர், “வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை” என்று ஒருகால் சொன்னாப்போலே ஒன்பதின் கால் சொல்லிக் கூப்பிடுவா ஜென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர்க்கித்யாதி),

மு.— [மேல் வண்டுனுநறுமலரிண்டைகொண்டு பண்டைநம்வினைகெடவென்றடி தொண்டருமமாரும்பணியநின்றக்கண்டமோடகலிடமளந்தவனே ஆண்டாயுண்ணக் காண்பதோருளெனக் கூருளுதியேல் வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அமரரும்	தேவர்களும்	அகல்திடம்	பரந்தபூமியை
தொண்டரும்	(மற்றும்) பக்தஜநங்க	அளந்தவனே	(திருவடிகளால்) ஆக்ர
வண்டு	வண்டுகள் [ஓம்,		மித்துக்கொண்ட
உணும்	மதுபாநம் பண்ணிற்		வனே!
	பதாய்	ஆண்டாய்	(இதக்கு முன்னமே)
நது	பரிமாள் ப்ரசுரமான		என்னை அடிமை
மலர்	பூக்களினால் கட்டப்		யாக்கிக்கொண்ட
இண்டை	மாலையை [பட்ட		ஸ்வாமியே!
கொண்டு	ஸம்பாதித்துக்கொண்	விண்ணாகர்	திருவிண்ணகரென்னு
	(டுவந்து),		ம் திவ்யதேசத்தில்
பண்டை	ப்ராநேமான	கேயவனே	பொருந்தித்தியவாஸம்
நம்வினை	எங்கள் பாபங்களை		பண்ணுமவனே!
கெட	போக்கியருளவேணும்	உன்னை	உன்னை
என்று	என்று ப்ரார்த்தித்து	காண்பது	(நான்)ஸேவிக்கும்படி
அடிமேல்	திருவடிகளின் மேலி	ஓர்அருள்	நிர்ஹேதுகமான க்ரு
	ட்டு		பையை
ஊனிய	ஆஸ்ரயிக்க, (அவர்க	எனக்கு	என் விஷயத்தில்
	ளுக்காக)	அருளுதியே	செய்வாயாகில் (செய்
நின்று	(மஹாபலியிடம்) இ	ல்	தருளவேணும்),
	ரப்பாளனுயிருந்து	மனைவாழ்க்	(இனி) ஸம்ஸாரத்திலி
அங்கு	அந்த யஜ்ஞவாதத்தி	கையை	ருப்பை
	ல் நின்றே [கூட	வேண்டேன்	(நான்) விரும்பேன்.
அண்டமோடு	மேலுலகங்களோடு	வாழ்க்கை-ஸுகம்.	(க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்டுணும்) செவ்விப்பூமாலையைக்கொண்டு. (பண்டையித்யாதி) “முன்பு நாம்பண்ணிவைத்த பாபங்களை யடையப்போக்கவேணும்” என்று திருவடிகளின்மேலே, (க) “ஸ்ரீஸ்ரீ ஸுரணம் - ஸங்கைஸ்ஸுரணம்” என்கிறபடியே, தேவர்களும், மற்றும் திருவடிகளுக்கு நல்லராயிருப்பாரும் ஆஸ்ரயிக்க. (நின்று) அர்த்தித்துநின்று, பெற்ற அவ்விடந்தன்னிலே நின்றே அண்டங்களோடேகூட பூமிப்பரப்பை யளந்துகொண்டவனே!

(ஆண்டாய்) நான் இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணாய் உன்பக்கலிலே வைமுகச்சயம் பண்ணிப்போரா நிற்கச்செய்தே, இவ்வளவுமவ்யா என் ஸத்தையழியாமல் நோக்கிக்கொண்டு போந்தவனே! (உன்னைபித்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (அண்ணல்) ஒருகால்சொன்னத்தை ஒன்பதின்கால் சொல்லுகிறார் தம்முடைய இந்த ருசியை ஸத்திரமென்னு மிடத்தை அவன் திருவுள்ளத்தே படுத்துகைக்காக.

(அண்ணல்)ஒளதார்யத்தைப்பண்ணி யென்னுதல், ஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹித்தென்னுதல்; பெரிய கேட்பாபத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள கடலைக்கடைந்து. (அதனுள் - நஞ்சை - கண்ணுதல் - உண்ணக்கண்டவனே) அதிலுண்டான விஷத்தை புஜித்து தேவர்கள் முடியாதே யிருக்கும்படியாகப் பார்த்தவனே! (விண்ணவரித்யாதி) தேவஜாதி அம்ருதத்தை புஜித்து உஜ்ஜீவிக்க, அந்த அம்ருதந்தான் கோதாம்படிவந்து தோற்றின பெரியபிராட்டியாரை லபித்து; அவ்வழியாலே ஆஸ்ரிதவர்க்கத்துக்கு உபகரித்தவனே! ஜநிபக்கல் பண்ணு முபகாரம் ப்ரஜைகளுக்கா யிருக்குமிதே.

(ஆண்டாயித்யாதி) அச்சேர்த்தியை என் கண்டதுபகிக்கும்படி. என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி யருளுவதிகாசில், அத்தேவஜாதி உண்ணக்கொண்டு பூண்கட்டிக்கொள்ளுகிற ஸம்ஸாரயாத்நரையை வேண்டேன். (உ.)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (அண்ணலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - இரத்தரணிக்காக இரந்தாகிலும் அவன் வாழ்க்கையை நிலைநிறுத்தினாய், அங்ஙன் ஒரு ருசி எனக்கில்லை என்றார்; இதில் - தேவஜாதி யெல்லாம் சாகாம விருக்கவேணுமென்ன, அதுக்காகக் கடல் கடைந்தாகிலும் அது நிலைக்கட்டினாய், எனக்கு அங்ஙனிருப்பதொரு தேஹ சாபல்யமில்லை யென்கிறார் என்று ஸங்கதி. (இந்தருசியை) என்றது - “மனைவாழ்க்கை - வேண்டேன்” என்னும்படியான பகவத்விஷய ருசியை என்றபடி. (உ.)

மூ.—

குழல்நிறவண்ணனின் கூறுகொண்ட தழல்நிறவண்ணன் நண்ணார்நகரம் விழ நனி மலை சிலைவளைவு செய்தங்கழல் நிற வம்பதுவானவனே ஆண்டாயுண்ணைக் காண்பதோருருளைக் கருளுதியேல் வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (உ.)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
குழல்நிறம்	திருக்குழலின் வர்ணம்	வண்ண	திருமேனி நிறத்தையுடையவனே!
	ம்போன்ற (நீலமான)	நின்	உன் திருமேனியில்

சூறுகொண்ட ஒருபார்வத்தைத்	விழ	நசிக்கும்படியாக,
தனக்கிருப்பிடமா	நனி	பெருத்து
கவுடையனாய்	மலை	மலைபோன்றதான—
தழல்நீரம்	அக்கிவர்ணம் போன்	சிலை வில்லை [து,
வண்ணன்	சரீரவர்ணத்தையுடை	வளைவுசெய்து வளையுப்படி செய்வித்
	யனான நுதர்னை(க்	அங்கு அந்த வில்லிலே(தொ
	கொண்டு),	டுக்கப்பட்டு)
நண்ணார்	சத்ருக்களான அஸுர	அழல்நீரம் அக்கிவர்ணமாய் [ன
	ர்களுடைய	அது அப்படி அதிகஞரமா
நகரம்	பட்டணமான த்ரிபுர	அம்பு ஆனவ பாணத்திலே ப்ரவே
	மானது	னே சித்து நின்றவனே!

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (குழல்நீரவண்ண) திருக்குழலில் நிறத்தையுடைய திருமேனியின் நிறத்தையுடையவனே! (க) “சூறு நாம்” என்கிறபடியே - உன் திருமேனியிலே சூறுடையனாய், அக்கி கல்பமான நிறத்தையுடையவன். கண்ணுக்குக் குளிர்ந்திருக்கும் ஸர்வேஸ்வரன் திருமேனி; கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடி எந்ந் திருக்கும் இவன்மேனி. ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுடைய த்ரிபுரமான படைவீடு நசிக்கும்படியாக, பெருத்து மேருகல்பமான வில்லைகளி னுத்து, (உ) “சேனா - தன்மாத்” என்கிறபடியே - அதுக்குள்ளீடாய் ப்புக்கு நின்றனாய்த்து. இவ்வபதார்த்துக்கு ஹேதுவென்னென்ன; (உ) “விஜயா - விஜயாநாமா” என்றதிறே. (அங்குழல் நிறவம் பது) அம்புக்குக் கூர்மையாய்ப் போய்ப்புக்கு ப்ரதிபக்ஷத்தை யழி யச்செய்து, “அந்த விஜயாபதார்த்தை அவன் செய்தான்” என்று விருதுதித்திரியும்படி பண்ணினவனே!

(ஆண்டாய்) “ஓரபதாரம் பண்ணினேன்” என்று விருதுதித் திரியும்படி பண்ணவேண்டா. (வேண்டேன்) ஸ்வரூப விரோதி யைக் கழித்து ஸ்வரூபாநுரூபமான பேற்றைப் பண்ணித் தரவே னும். (ந)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (குழலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-சுரகாலம் ஜீவி த்திருக்க யத்நம்பண்ணினர்க்கு அத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுத்தாய்; எனக்கு அதவேண்டா என்றாராய்; இதில் - “ஜீவித்திருந்தால் ‘இன்னுன் இனியான்’ என்று நானுபேர் கொண்டாடவேணும்” என்றிருப்பானான ருத்

ரணுக்கும் அது தலைக்கட்டிக் கொடுத்தாய், எனக்கு அங்குவிருப்பதொரு புகழ் வேண்டுவதில்லை யென்றிரு ரென்று ஸங்கதி.

(சிறத்தை) என்றவந்தாய், உபமாநமாக என்று சேஷம். “நனி” என்றதினர்த்தம் (பெருத்து) என்றது. “தழல் சிவவண்ணன்” - கொண்டு என்று அத்யாஹரித்து, “செய்து” என்றத-செய்வித்து என்றாக்கித் தாற்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கஸ்மாதிய்யாதி). ருத்ரன் செய்திருக்க, “ஸர்வேஸ்வரன் செய்வித்தான்” என்னைக்கு மூலமென்? என்னும் சங்கையைக் கிளப்பி, பரிஹாரமானபடியை விவரிக்கிறார் (இவ்வபதார்த்தக் கித்யாதி). (ங)

மூ.—

நிலவொடுவெயில் நிலவிருகடருமூலகமு முயிர்களு முண்டொருகால் கலைதரு குழுவியினுருவினையா யலைகடலாலிலை வளர்ந்தவனே ஆண்டாயுண்ணைக் காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல் வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. ... (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நிலவொடு	நிலாவோடும்	உண்டு	விழுந்தி (வயிற்றிலே வைத்து),
வெயிலொடு	வெய்யிலோடும் (ஈடி)	கலைதரு	அத்யல்பமான
நிலவு	உலாவாசின்ற	குழுவியின்	குழந்தையினுடைய
இருகடரும்	இரண்டு தேஜோபதார் தந்தங்களான சந்த் ரஸூர்யர்களையும்	உருவினையாய்	வடிவையுடையனாய்க் கொண்டு,
உலகமும்	லோகங்களையும்	அலை	அலைமோதாசின்ற
உயிர்களும்	(அங்குள்ள) ப்ராணி களையும்	கடல்	மஹாஸமுத்தரத்தில்
ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே (ப்ரா ளயத்திலே)	ஆல்இலை	(ஓர்) ஆலந்தனிரில்
		வளர்ந்தவனே	கண்வளர்ந்தருளின வனே! (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நிலவொடு) நிலாவோடேகூட, வெய்யில், நிலவுகிற - ஸஞ்சரிக்கிற, சந்த்ரஸூர்யர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். வர்த்தியாநின்னுள்ள நிலாவையும் வெய்யிலையு முடைய இருகடரென்னுதல். லோகங்களும், அவற்றினுண்டான ப்ராணிகளும், ஆகிய இவற்றை ஒருகால் வயிற்றிலேவைத்து, கலாமாதாமா யிருந்துள்ள குழுவியினுடைய வடிவையுடையையாய், கோபத்தை யுடைத்தான கடலிலே ஒருபவனான ஆலந்தனிரிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அகடிக் கடநா ஸாமர்த்த்யத்தையுடையவனே!

(ஆண்டாய்) என்பக்கல் அகழ்தங்களை கடிப்பிக்க வேண்டா, உன்னைக் காண்பதொருவகை † அருளவமையும். (வேண்டேன்) என்ற தலையால் வரும் அம்சத்தில் கண்ணழிவில்லை, (சு)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (நிலவியாதி) ருத்ரன் தலையில் விஜயத்தை ஏறிட்டாப்போலே, எனக்கு அங்குணிப்பதொரு புகழ்படைக்க வேண்டா, ஸ்வரூபவிரோதியைக் கழித்துத் தரவேணுமென்றீர்; நீர் நினைத்தபோதாகச் செய்யப்போமோ, சிரகால வாஸிதமன்றோ மனைவாழ்க்கை என்ன வருளிச்செய்கிறொன்று ஸங்கதி.

நிலாவோடும் வெய்யிலோடும் கூட நிலவுகிற இருசுடர் என்றாக்கி ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்து, நிலவுகிற நிலாவோடும் வெய்யிலோடும் கூடின இருசுடர் என்று அர்த்தாதார மருளிச்செய்கிறார் (வர்த்திக்கிற வித்யாதி).

பூ.—

பாரொழு கடலெழு மலையெழுமாய்ச்சீர் கெழுமிய்வுலகெழு மெல்லாம் ஆர்கெழுவயிற்றினி லடக்கினின்றற் கோரொழுத் தோருருவானவனே ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதொருளெனக் கருளுதியேல் வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	
பார்எழும்	ஸப்ததவீபங்களான	வயிற்றினில்	திருவுதரதநில
	பூமிக்கும் [கும்	அடக்கி	(வைத்து) அடக்கிக்
கடல்எழும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களுக்		கொண்டு
மலைஎழும்	ஸப்தகுலாசலங்களுக்	அங்குநின்று	அவ்வாலந்தளிரிலே
	கும் [ண்டு,		யிருந்தவனாய்,
ஆய்	நிர்வாஹகனாய்க் கொ	ஓர்	சப்தங்களில் ப்ரதார
சீர்கெழும்	அழகுமிக்க		மான
இவ்வுலகு ஏ	இந்த ஸப்தலோகங்க	எழுத்து	அகாரத்துக்கு
ழும்	னையும் [றையும்	ஒர்உரு ஆன	முக்யார்த்தமாய் நின்
எல்லாம்	(மற்றும்) எல்லாவற்	வனே	றவனே! (இ)
ஆர்கெழு	மிக அழகியதான		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) பூமிகளேழும், கடல்களேழும், மலைகளேழுமான இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய்; அழகுசெய்திருந்துள்ள இந்த லோகங்களேழு மடைய, அழகு மிக்கிருந்துள்ள வயிற்றிலே யடக்கின்றாய். இத்தால் - வாச்யங்களுக்கெல்லாம் தன்பக்கலிலே இருப்பாம்படி இவற்றுக்கு ஆதாரபூதனாய் நிற்கும்படி.

† (பா) அருளவேணும்.

சொல்லிற்று. (துடுமுத் தோருருவானவனே) வாசக ஜாதத்துக்கெல்லாம் ப்ரதாநமாயிருக்கிற அகார சப்த வாச்யனுனவனே! (ஆண்டாய்).

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன அகடிதகடநாலாமர்த்யந்தனக்கும் மூலமான காரணத்வத்தால் வந்த சக்தி விசேஷத்தை அறுஸ்திக்கிறொன்று ஸங்கதி.

(வயிற்றிலே) என்றது - ஸங்கல்பத்திலே பென்றபடி. “உரு” அர்த்தம். (கி)

மூ.—கார்கெழுதகட்களும் மலைகளும் யேர்கெழுமூலகமு மாகி முதலார்களுமறிவரு நிலையினையாய்ச் சீர்கெழு நான்மறையானவனே ஆண்டாயுண்ணைக்காண்பதோ ரருளைக் கருளுதியேல் வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்கெழு	மேகங்கள்நிறைந்த	அறிவரும்	அறியப்போகாத
தகட்களும்	ஸமுத்ரங்களுக்கும்	நிலையினையாய்	ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாய்,
மலைகளும்	பர்வதங்களுக்கும்	சீர்கெழு	ப்ராமாண்யமாகிற அமுதைய
ஆய்	ஆதாரபூதனாய்,	நால்மறை	நாலுவேதங்களுக்கும்
ஏர்கெழும்	ஒழுங்குபட்டிருக்கிற	ஆனவனே	ப்ரதிபாத்ய னானவனே! (சு)
உலகமும்	லோகங்களுக்கும்		
ஆதி	நிர்வாஹகனாய்,		
முதலார்களும்	ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கார்) மேகங்கள் படிந்த ஸமுத்ரமும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற மலைகளும். இங்ஙனம் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள லோகங்களுமாய். இத்தால் - ஜகதாதாரனாய், ஜகச்சரீரனாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. (முதலார்களு மறிவரு நிலையினையாய்) சதூர்தச புவநேஸ்வரனான சதூரமுக்ன் துடக்கமான ப்ரதாநரானவர்களாலும் “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத ஸ்வபாவத்தை யுடையாய், ப்ராமாண்யத்துக்குப் போரும்படி யதாபூதவாதியாய் யிருக்கிற நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களாலே ப்ரதிபாத்யனாய் யிருக்கிறவனே!

(ஆண்டாய்) நீ ஜகதாதாரனாய் ஸர்வாதிகளை யிருப்பதி என்று ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே, உன்னுடைய அஸாதாரணகாரத்தை நான் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி என்பக்கவிலே க்ருபை

கருட அ பெரியதிருமொழி, சு-ப, க-தி, எ-பா, உருக்குறு.

யைப் பண்ணி யருளுவதியாகில், நானும் மெய்யே இத்தை அருவ
ருத்தேன். (சு)

அரு — ஆறும்பாட்டு. (காரித்யாதி) கீழ் - காரணத்வ ப்ரயுக்த சக்தி
விசேஷத்தை அதுஸந்தித்தாராய், ஜகத்தெல்லாம் சரீரமாக நீசரீரியா யிரு
ப்பாடுருவ னன்றோ, எனக்கு வேண்டின புருஷார்த்தம் கொடுக்கைக்கு
நீயே கடவா யென்கிறுவென்று ஸங்கதி.

“ஏர்” என்றதினார்த்தம் (கட்டளைப்பட்டு) என்றது. ... (சு)

மூ.—

உருக்குறு நறுநெய்கொண்டாழ்வி லிருக்குறுமந்தனார் சந்தியின்வாய்
பெருக்கமொடமரக் ளமரநல்கு மிருக்கினிவிண்ணிசை யானவனே
ஆண்டாயுண்ணக்காண்பதோ ரருளைக்கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அமரர்கள்	தேவர்கள்,	சந்தியின்வாய்	ஸந்த்யாகாலங்களி
பெருக்கமொடு	மைப்பத்தோடுகூட		லே [நின்றுள்ள
அமர	(தங்களுக்கு) யாகோ	நல்கும்	(ஹவிஸ்ஸை) கொடா
	பகரணங்களைப்	இருக்குஉறும்	வேதாத்யயநபரராணு
	பொருந்தப்பண்	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்களுடை
	ணுகைக்காக,		ய (தநமான)
உருக்கு உறு	உருக்கப்பட்ட	இருக்கினில்	வேதத்தில்
நறு நெய்கொ	தூதநமான நெய்யை	இன்	இனிமையான
ண்டு	க்கொண்டு	இசை	ஸ்வரூப ப்ரணவத்
ஆர்அழவில்	அழகிய அகநியிலே		துக்கு
		ஆனவனே	வாச்யனுனவனே! (எ)

வ்யா.— ஏழும்பாட்டு. (உருக்குறு) உருக்கின நறுநெய்யைக்
கொண்டு, அகநியிலே, இருக்குறும் ப்ராஹ்மணர் ஸந்த்யைகள்தோ
றும். (பெருக்கமிய்யாதி) (சு) “ஶ்ரீஸூர் ஶ்ரீஸூர் ஶ்ரீஸூர் ஶ்ரீஸூர்
பரஸ்பரம் பாவயந்த ஶ்ரீஸூரேயம் பரமவாப்ஸ்யத” என்கிறபடியே -
பெருக்கத்தோடே கூட, தங்களுக்கு உபகரண ஸம்பத்தியுண்டாம்
படி தேவர்கள் பண்ணுகைக்காக; அவர்களுக்கு தா(ஶ்ரீ)ரகமான ஹவி
ஸ்ஸை அவர்களுக்குக் கொடாநின்றுள்ள ப்ராஹ்மணர்க்கு தநமான
வேதத்தில் இன்னிசையுண்டு - ஸ்வரூபமான ப்ரணவம், அத்தாலே

(சு) கீதை-ந-கக,

பெரியகிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, அ-டா, ராசல்செய்து. ௧௦௩௯

ப்ரதிபாத்யனாபுள்ளவனே! (க) “ஸஹீரீ ரயுதாஸதாஸ்-ஸாஹிஸ்ரீரம்ரு தாஸதாம்” என்று - வேத தநர் என்னக்கடவதிறே ப்ராஹ்மணை; “ஸ்வரீஸ் - ஸ்வரம்” என்று - ப்ரணவத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே, (உ) “யுத்யாஸா ஸ்வரீஸ்” - யத்வேதாதொள ஸ்வரீ ப்ரோக்தஃ” என்று. ப்ரணவம் பரஸ்வரூபத்தை ஒன்றையும் சொல்லுகிறதோ? ஆத்ப ஸ்வ ரூபத்தையும் சொல்லுகிறதோ? என்றால், இரண்டையும் சொல்லா நின்றதிறே - (ங) “ஸுத்யாஸா யுத்யாஸா” ஆத்யாஸம் யுத்யாஸம்” என்றும், (ச) “யுத்யாஸா ஸ்வரீஸ்” - ஸ்வரூபோ பகவான்விஷ்ணுஃ” என்றும். (௭)

அரு - ஏழாம் பாட்டு. (உருக்கிப்பாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஸகலஜகச் சரீரியாய் ஸகலவேத ப்ரதிபாத்யனான படியை யறுஸந்தித்து, நீயே என் மனோரதத்தைத் தலைக்கட்டவேண்டு மென்றார்; இதில்-ஸகல யஜுராத்ய னாய்க்கொண்டு, ஸகல வேதஸாரமான ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யனான நீயே என்கார்யம் செய்யவேண்டு மென்கிருரென்று ஸங்கதி.

“இருக்கு உறும்” என்றது - ருக்குக்களை உற்றிருக்கிற வென்றபடி. தேவர்கள் யாகோபகரண ஐஸ்வர்யாதிகளைக் கொடுக்கவும், ப்ராஹ்மணர் ஹிஸிஸனைக் கொடுக்கவும் மாம்படி அந்யோந்யம் ப்ரீதியோடே கொடுக் கும்படி யென்று அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பரஸ்பர மித்யாதி). “இருக் குறும் அந்தணர் - இருக்கினில்” என்றவயித் தருளிச்செய்கிறார் (அவர் களுக்கு கித்யாதி). (ஹிஸிஸனை) என்றது அத்யாஹார்யம். வேதம் தநம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (ஸாஹித்யாதி). “ஸுத்யாஸா ஸ்வரீஸ்” - ஸுத்யாஸா - ருசு-ஸாபாதி - யஜு-ஹிஸிஸ-ஸாஹிஸ்ரீ ரம்ருதாஸதாம்” என்று கீழ் கூட்டிக்கொள்வது. “ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத” என்றது-ஆத்மாவை ஈஸ்வரன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கும்போது, “ஓம்” என்று மந்த்ரத்தைச் சொல்லும்போது ஆத்மவாசகமாக வேணுமிதே என்று கருத்து. [பெருக்கமொடமரர்கள் அமர நல்கும்படியாக - சந்தியின்வாய்-உருக்குறு நறுநெய்கொண்டு ஆரழலிலே, ஹிஸிஸுக்களைக் கொடாநின் னுள்ள, இருக்குறு மந்தணருடைய இருக்கினில் இன்னிசையானவனே] என்றவயம். (௭)

மூ.—

காதல்செய்துநீயவரர் கலவிதரும் வேதனைவினையது வெருவுதலாம் ஆதலிலுனதடியனுசுவன் நான்போதலர் நெடுமுடிப் புண்ணியனே ஆண்டாயுண்ணக் காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல் வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே, (அ)

(க)

(உ) தை-நாரா-கௌ.

(ங) தை-நாரா-கிக.

(ச)

‡ (பா) ப்ரணவம் பரஸ்வரூபத்தையே சொல்லுகிறது என்றால்.

கூசு0 பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, அ-பா, காதல்செய்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போது அலர்	செவ்விய பூமாவையி	அது	அப்படிப்பட்ட
	இலே அலங்கரிக்	வினை	கர்மமானது (சினைக்
	கப்பட்ட		கப் புகில்)
நெடுமுடி	நீண்ட திருவபிஷேக	வெருவுதல்	(எனக்கு) பய(ப்ரத)
	த்தைபுடைய	ஆம்	மாகாநின்றது,
புண்ணியனே	பரிசுத்தனே!	ஆதலில்	ஆகையாலே, (அது
இளைபவர்	புலதிகள்		கழியும்படி)
காதல்செய்து	பரிதிபண்ணி	உனதுஅடி	உன் திருவடிகளை
தரும்	கொடாநின்ற	நான்	நான்
வேதனை	துக்கரூபமான	அணுகுவன்	கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கக்
கலவி	ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு		கடவேன். (அ)
	ஹேதுவான		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (காதல்) இளைபவர் காதலைப் பண்ணிக் கொண்டு-ஸ்தீரிகளானவர்கள் ஸங்கத்தை யுடையராய்க் கொண்டு, தருகிற துக்காத்தமகமான ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற கர்மத்தை அதுஸந்திக்க வதுஸந்திக்க எனக்கு பயமாகாநின்றது; ஆனபின்பு, இப்படிப்பட்ட அபாயங்களைத் தப்புவிக்கும் உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவன் நான். அந்த ஸம்ஸ்லேஷந்தான் துக்காத்தமகமாயிறேயிருப்பது. அதுபவிக்கப் புக்கால் ஒருநான்வரையில் பர்யாப்தனாக விரகின்றிக்கே, தன்னுடைய பும்ஸ்த்வத்தை அழியமாற வேண்டும்படியாய், இனித்தான் கண்டார்க்குக் கவிழ்தலை யிட்டுத் திரியவேண்டும்படியாய், மேல் நரகமாம்படி ஸ்வரூப ஹாநியை விளைக்கக்கடவதான ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவான கர்மத்தை அதுஸந்திக்கிற இது அச்சத்துக்கு ஹேதுவாகாநின்றது; ஆனபின்பு, எங்கேனும் திரியிலும் யமாதிகள் +மேலே அடியிட்டுத் திரியும்படியான திருவடிகளை அணுகுவன் நான். (போதலர் நெடுமுடிப் புண்ணியனே) வைத்தவனாயும் நீயுமாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி என்னுடைய இதர விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்த சுத்தையையுடையவனே! நாட்டார்க்கு இது யிறக்கிறதில்லையிறே. இவர்க்கே யிறே இது உண்டாயிற்று.

(ஆண்டாய்) உன்னை யொழிந்தவிஷயங்களில் ருசியைப் போக்கின நீயே, உன்னை நான் கண்ணிலே காணலாம்படி. என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணுவுதியாகில், எனக்கு இவற்றில் அருசியுண்டு. *

† (பா)தலையிலே,

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, கூ-பா, சாதலும். கடுசக

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (காதலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-ஸகலயஜ்ஞா
நாத்யனான நீயே எனக்கருளவேணுமென்றார்; இதில் - ஆழ்வார்! ஸகல
யாகங்களைப் பண்ணி அந்தணர் ஸ்வர்க்காதி பலங்களைப் பராபிக்க, நீரோ
ருவரும்! “வேண்டேன்” என்கிறது என் கொண்டென்ன வருளிச்செய்
கிருரென்று ஸங்கதி.

விவரணம் (ஸ்திரீகளித்யாதி). கீழ்- வாக்கியார்த்த மருளிச்செய்து தாத்
பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அந்த ஸம்ஸ்லேஷந்தா னித்யாதி)... (அ)

மூ.— [தேன்

சாதலும்பிறத்தலு மென்றிவற்றைக் காதல்செய்யாதுனகமுலடைந்
தூதல்செய் நான்மறையாகி யும்பராதல்செய் மூவுருவானவனே
ஆண்டாயுண்ணைக்காண்பதோ ருளுனெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூதல்செய்	அத்யயநம் பண்ணப் படாநின்ற	சாதலும்	மரணமும்
நான்மறையாகி	நாலு வேதங்களுக்கு ம் நிர்வாஹகராய்	பிறத்தலும்	ஜநமும்
உம்பராதல்	தேவர்களில் ப்ரதாந ராக	என்று	என்று சொல்லப்படு கிற துக்க பரம்ப ரையை ஆராய்ந்து
செய்	பண்ணப்பட்ட	இவற்றை	இந்த ஜநாதிகளை
மூவுருவானவ	ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்	காதல்செய்	வி ரு ம் பாதவனாய்க்
னே	களைச் சரீ ரமாக உடையவனே!	யாது	கொண்டு
		உனகழல்	தேவரீர் திருவடிகளை
		அடைந்தேன்	ஆஸ்ரயித்தேன். (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சாதல்) மரணஸமயத்திலே படும்
வ்யஸநம், பின்பு நரகாதுபவம் பண்ணப்படும் வ்யஸநம், பஞ்சாக்கி
வித்யையில் சொல்லுகிறபடியே கர்ப்பருபத்தாலே படக்கடவ வ்யஸ
நம், இவற்றை அதுஸந்தித்து ஜந்மாதிகளில் ஆசைபண்ணாதே,
இவற்றைத் தவிர்த்தருளும் தேவர் திருவடிகளை வந்துகிட்டினேன்.
இவற்றை ஆதரிப்பாருண்டோ வென்னில்; “அநிஷ்டாவஹமான ஜந்
மாதிகளைக் கழித்துக்கொள்வான் பகவதஸ்ஸாமுத்யயனம் பண்ணி”
என்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லாநிற்க, அது செய்யாதபோதே, இத்தை
ஆதரித்தார்களா மித்தனையிறே. (தூதல்) என்று மொக்க இத்யே போர
க்கடவதாகையாலே, நிர்ந்தோஷமாயிருந்துள்ள வேதங்களை விபூதி
யாக வுடைமையாய், தேவர்களுக்கெல்லாம் ப்ரதாநராய், அதிகாரி

கட்சி. பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, பூமரு.

புருஷர்சனா யிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளைச் சரீரதபா சேஷமாக உடையவனே!

(ஆண்டாய்) எனக்கு இங்ஙனே யிருப்பதோடு அதிகாரத்தைத் தந்து; காற்கட்டாமது எனக்கு வேண்டா. (வேண்டேன்) அவர்களது காரங்களில் எனக்கு ருசியில்லை. (சு)

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு. (சாதவித்யாதி) நாட்டிலே இளையவர் கல வியே புருஷார்ந்தமென்று ணர்வரி ஸாலோக்யத்துக்கு யத்நம்பண்ண நித்க, நீர் அதுக்கு வெருவுகைக்கு மூலமெதென்ன வருளிச்செய்கிறாரென் னு ணங்கதி.

“உம்பராதல்” உம்பராக - மேலாக, ப்ரதாநராக, செய்யப்பட்ட மூவுருவையும் சரீரமாக வுடையவனே யென்றருளிச் செய்திருர் (தேவர்க ளுக்கெல்லா மித்யாதி)... .. (சு)

பூமரு பொழிலணி விண்ணகர்மேல்

காமரு சீர்க்கவிசுன்றி சொன்ன

பாமரு தமிழினை பாடவல்லார்

வாமரு னடியினை மருவுவரே.

கரு)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பு மரு	பூக்கள் பொருந்தின (எப்போதும்புவா நின்ற)	பாமரு	அழகிய பாசுரங்கள் நிறைந்த
பொழில்	சோலைகளை	தமிழ் இவை	த்ராவிடருபமான இ
அணி	அலங்காரமாகவடை	ந்தப் பத்துப்பாட்	
விண்ணகர்	நெ விண்ணகரென்	டையும் [சுள்,	
மேல்	ஊம் திவ்யதேச வி	பாடவல்லார்	அப்யவியக்க வல்லவர்
	ஷயமாக,	வாமரன்	வாமநாவதாரம் பண்
காமரு	ஆசைப்படாதக்க		னின் ஸர்வேஸ்வ
சீர்	மூலிகைத்தாவழியை	இளை அடி	ரஹுடைய
கலிகன்	ஆழ்வார் யுடைய	ஒன் றே ரு டொன்று	
சொன்ன	அருளிச்செய்த	சேர்ந்திருக்கிறதி	
		ருவடிகளை	
		மருவுவர்	கிட்டப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பூமருவித்யாதி) பூமருத பொழிலா லே அலங்கருதமாயிருந்துள்ள திருவிண்ணகர்மேலே சொல்லிற்று.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௨-தி, பொறுத்தேன்ப்ரவேசம். ௧௦௪௩.

வியவஸந்தமான திருவிண்ணகர்டேலே, (காமநு) காமாப்பிவதாய் -
 ால்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஷைய பண்ணவேண்டுமபடியான வைஷ்ணவமூரீ
 ியபுடையரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, நல்ல ச(ர்)ந்தஸ்ஸுக்களை
 புடைத்தான இவற்றை அப்டமிக்வல்லவர்கள். (வாமனபு.) இவர்
 'வேண்டேன்' என்றத்தைத் தவிர்த்து, "அருளுதியேல்" என்பதற்
 றைப்பெறுவர்.... ... (௧)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பூவிய்யாதி) தாச்பர்ய மருளிச்செய்திருர்
 (நியேத்யாதி). (இவர்) ஆழ்வார். (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

—o—o—o—

ஆரம்பத்தில். முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ர ம ப த் து இ ர ண் ட ர ன் தி ரு மொழி

பொறுத்தேன்ப்ரவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா.—ஸம்ஸாரத்தில் தமக்குண்டான அருசியை விண்ணப்
 பம்செய்தார்; விண்ணப்பம் செய்யச்செய்தேயும் கடுகவந்து அதைத்
 தவிர்த்துத் தன்னைக்கொடுத்துக்கொமி நிற்கக்கூண்டிலர்; காணுமையா
 லே, "முன்பு அநாதிகாலம் அவற்றைவிரும்பித் தன்னைநெகிழ்த்து
 போந்தோம், இப்போதும் அவ்வாஸனையைக்கொண்டு அவற்றை விரு
 ம்பி த்தன்னை நெகிழ்த்திருந்தோம்" என்று நினைத்திருந்தானாக வே
 ணும்; பூர்வவ்ருத்தத்தை ஸ்மரிப்பித்து, அதில் எனக்கு ருசியில்லை
 யென்னுமிடத்தை ஸர்வஜ்ஞன் திருவுள்ளத்திலே படுத்திக் கடுகக்
 கிட்டலாவதொரு ஸாதநத்தைப் பரிசுரஹித்துக் கொடுந்ற்கவேனுமெ
 ன்று பார்த்து; அதுக்குறுப்பாக, அநாதிகாலம் தாம் ஸம்ஸரித்துப்
 போந்தபடியையும், அதுதன்னில் ஜம்ம பரம்பரைகளிலே கைகழிந்
 தபடியையும், அர்த்தகாமங்களை விரும்பிப் போந்தபடியையும், இந்த்

க௦௪௪ பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி; க-பா, பொறுத்தேன்.

ரிய வாய்யனுய்ப் போந்தபடியையும், இப்போது மேல் வாக்கடவ தான நரகாதுபவத்தை நினைத்து அஞ்சுகிறபடியையும் விண்ணப் பம்செய்து, “இவை என்னால் கழித்துக்கொள்ளவதன்மீக்கே யிரு ந்தது, என்னுடைய இக்குற்றங்களொன்றையும் பாராதே தேவரோ மெண்டான நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையே பார்த்துப் பிராட்டி புருஷகா ரமாக என்னை ஸ்லீகரித்தருளவேணும்” என்று திருவடிகளிலே விழு ந்து சரணம் புகுகிறார். *

அரு.—பொறுத்தேன் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் ஒருகால் சொ ன்னுப்போலே ஒன்பதின் கால் “மனைவாழ்க்கையை-வேண்டேன்” என்ற இவர், இத்திருமொழியில் பூர்வ வருத்தத்தைச் சொல்லி சரணம் புகுந வாநென்? என்னும் சங்கையிலே, அநாதிகாலம் மனைவாழ்க்கையிலே வா ஸனைபண்ணி இப்போதாக “வேண்டேன்” என்றால் துது ஸம்ருதயோக்கி யாமோ என்னும் நினைவாலே வைத்தாகுத வேணுமென்று அவற்றையெல் லாம் தாமேசொல்லிச் சரணம்புகுகிறார் என்னும் ஸங்கதியைக் காட்டுகிறார் (ஸம்ஸாரத்தி லித்யாதி). *

மு.—பொறுத்தேன் புன்சொல்லெஞ்சில் பொருளின்பமென விரண்டு மிறுத்தேனைம்புலன்கட்கடனாயின வாயிலொட்டி யறுத்தேனுவச்செற்ற மவைதன்னை மனத்தகற்றி வெறுத்தேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புன்சொல்	(பிறர்சொல்லும்) ஓர் நோக்கிகளை	அவைதன்னை	ஆகிய அவற்றை
நெஞ்சில்	மனஸ்வலிலே	வாயிலொட்டி	ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி
பொறுத்தேன்	ஸஹித்திருந்தேன்;	அறுத்தேன்	அறுஷ்ட்டாரபர்யந்த
ஐம்புலன்கள்	பஞ்சேந்தரியங்களுக் கும்,	மாக	நிறைவேற்றி
கடனாயின	கடன்போலே வைத (நீடி) மாய் ப்ரா	மனத்து	(அந்த ப்ரேமத்வேஷ ங்களை) மனஸ்வலிலே
பொருள்	அர்த்தம் [ப்தமான	அகற்றி	அகலப்பண்ணி (விஸ் தரிக்கச்செய்து)
இன்பம்	காமம்	வெறுத்தேன்	(பின்பு) ஜுகுப்பலித் தேன்,
என இரண்டு	என்று சொல்லப்படு ம்	திருவிண்ண	திருவிண்ணக ரென் னும் திவ்யதேசத்தில்
இறுத்தேன்	கொடுத்தேன்;	மேயவனே	பொருந்தியிருக்கும்
ஆர்வம்	(அதுகூலரிடத்தில்) ப்ரீதி		ஸர்வேஸ்வரனே !
செற்றம்	(ப்ரதிஃஸரிடத்தில்) த்வேஷம்	நின் அடைந் தேன்	உன்னைச் சரணமாக வடைந்தேன். (க)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, க-பா, பொறுத்தேன். ௧௦௪௫

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொறுத்தேன்) ஸம்ஸாரிகளை “பந்துக் கள்” என்று நினைத்திருந்தால், அவர்கள் தாங்கள் சத்ருக்களாயிருக்கச் செய்தேயும், அண்ணியாரைப்போலே வர்த்தித்து, இவன்பண்ணின உபகாரங்களைக் கொண்டு, உபகரியாதானை வார்த்தை சொன்னால், “இவர்கள் வேறுசிலரை இவ்வார்த்தை சொல்லாநின்றார்களோ, நம்மை இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று நம்மோடுண்டான உறவில் ஊற்ற மன்றோ” என்று, அவர்கள் சொல்லும் புல்லியசொற்களை ஸஹித்துப் போந்தேனென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஸம்ஸதகல்யாணகுணத்தமகனாய், புண்டரீகாக்ஷயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்துதிக்கக்கடவ பாக்ஷ களைக்கொண்டு, (க) “பாரிலோர்பற்றையை” என்கிறபடியே த்ருண ஸமனையிருக்கிற க்ஷுத்ரனை, (உ) “பனியிருங்குழல்கள்” என்றும் (ந) “சந்தரத்தோள்” என்றும் சொல்லிக்கவிபாடும்படி, புல்லியசொற்களை நெஞ்சிலே தறித்துப் போந்தேனென்னுதல். சொல்லுக்குப்புண்மை, விஷயத்தைப்பற்ற வருமதிதே.

(பொருளித்யாதி)சிலரை பந்துக்களாக நினைத்திருந்தால், அவர்களுக்கு உபகரிக்கும்போது அர்த்தம்வேணுமே; பிறரைக்கவிபாடுவது அர்த்தத்துக்காகவிறே; ஆகையாலே, ஸ்ரோதாதிகளுக்குப் பராப்தமாயிருக்கிற அர்த்த காமங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டையும், கடமை இறுப்பாரைப்போலே அவற்றிலேபரி பூ(ஸ்)தனாய்க் கொடுத்துப்போந்தேன்; இப்படி அர்த்தக்ரஹணம் பண்ணப்படுகால், அதுக்கு ஸஹகரித்தவர்களுக்கு ஸ்நேஹித்து வாழ்விக்கக்கடவனென்றும், அதுக்கு விரோதத்தைப்பண்ணினாரச் செற்று முடிக்கக்கடவனென்றும் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அந்தஸங்கல்பத்தை அதுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக்கித் தலைக்கட்டிப்போந்தேன்; பொருளின்பமென விரண்டி மிறுத்தேன்.

(அவைதன்னைமனத்தகற்றி) இப்படி நெடுநாள் வாஸநைபண்ணிப்போந்த இவற்றைக் கழித்துக்கொள்ளப்பார்த்து, அது என்னால் செய்து தலைக்கட்டப்போகாதாகையாலே, வெறுத்துவந்து உன் திருவடிகளைப் பற்றினெனென்னுதல்; அன்றிக்கே இவைதன்னை ஸங்கல்பிக்குமித்தனைபோக்கி இவனால் அதுஷ்ட்டித்துத் தலைக்கட்டப்போகாதே; வாஸநையாலே அவைதான் நெஞ்சிலேபட்டுக்கிடக்குமே;

(க) தி-வாய்-ந-க-எ. (உ) தி-வாய்-க-க-ந. (ந) நா-தி-க-க.

௧௨௪௬ பெரிபதிருமொழி; சு-ப, ௨-தி, ௭-பா, பொறுத்தேன்.

அவற்றை நம்முடையத்திலே விரிய விட்டுக்கூடுபூரித்து. “அவைதன்னை” என்று-நாக த்வேஷங்நனை. (வெறுத்தேன்) அதுதான் பின்னை சோக மோஹங்கனோடே தலைக்கட்டுமிடே; அத்தாலே வந்து தேவர்திருவடி களிலே சரணம்புகுந்தேன். (திருவிண்ணகர்) அவன் இப்போது செய்கிற இவை விபாகத்தில் அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டக்கடவது; அப்போதாக “சுக்கிடத்திட்டெண்டோ” என்பாரைப்போலே, நமக்குத்தஞ்சமாவாரா? என்று ஆராயக்கடவன், அவ்வளவில் நாம் தூரஸ்த்தராக வொண்ணுது என்று, நான் விபரீதத்திலே கைவளருகிறநாளே தொடங்கி எண்ணித் திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்திவிதனாகையாலே திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன் என்னுமளவுமாய்த்திடே இங்குவந்து நின்றது. (க)

அநு.—முதற்பாட்டு. (பொறுத்தேனியாதி) “புன்சொல் - நெஞ்சில்-பொறுத்தேன்” என்று அந்வயித்து, “நெஞ்சில்” என்று விசேஷித்ததுக்கு னேது பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளை யித்யாதி). லோகோகத்தியன்றியே “சொல்” என்றது - கவிகளாய், அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

இவ்வர்த்தத்யயத்துக்கும் சேரத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்—(அநுரை யித்யாதி). “ஐம்புலன்கட் கடனாயின-பொருளின் ப்மென விரண்டும் இறுத்தேன்” என்று அந்வயித் தருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே யித்யாதி). இத்தால் - பந்துக்களுக்காக இறுத்தேனென்று முந்தின வர்த்தத்துக்குத் தாத்பர்யமும், ஐம்புலன்கட்காக இறுத்தேனென்று இரண்டா மர்த்தத்துக்கு அதுகுணமாகத் தாத்பர்யமும் கண்டுகொள்வது. “ஆர்வச்செற்றத்தை - வாயிலொட்டி யறுத்தேன்” என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி).

“அவைதன்னை” என்றது - “பொருளின் பம்” என்றவற்றை யாதல், ஆர்வச்செற்றங்களைச் சொல்லுதல்; ஆக, இரண்டையோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படி நெடுகாளித்யாதி). “மணத்தகற்றி” என்றதுக்கு - பொருளின் பங்களை மனத்திலின்றும் அகலும்படி பண்ணியென்றதல், ஆர்வச்செற்றங்களை மனத்திலே, அகல - விஸ்தருதமாகப் பண்ணி யென்றதல் சொல்லலாமென்று கருத்து. (சுக்கிடத்திட்டெண்டோ) என்றது - ஒருசெட்டி அக்கரைக்குப் போகாநிற்க, ஓடக்காரன் காசுகேட்க, “நான் என்காலாலே நடந்து போகாநிற்கச்செய்தே உனக்குக் காசு ஏது” என்று போனான், திரும்பிவரும்போது நடடாற்றிலே வருகிறவனவிலே மாமட்டுக்கழுத்துமட்டாக, அப்போது பயப்பட்டு “சுக்கிடகிறேன், திட்டெண்டோ - திடருண்டோ” என்றானும்; அத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - இச்சே

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, உ-பா, மறந்தேன். ௧௦௪௫

தநனும் ஏற்கவே விசாரியாமல் ஆபத்து வந்தவிடையிலே தேடுவன், அப் போதாவொண்ணாது என்று திருவிண்ணகரில் எங்கேவந்த சின்னான் என்றதாய்த்து. (க)

மூ.—மறந்தேனுண்ணை முன்னம் மறந்த மதியின் மனத்தால்:

இறந்தே நெத்தனையு மதனாழிம்பைக் குழியில்

பிறந்தே பெய்த்தொழிந்தேன் பெருமான் திருமார்பா

சிறந்தேன் நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர் மேயவனே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உண்ணை	எப்போதும்நனைக்கத் தக்க உண்ணை	பிறந்தே	இடைவிடாத ஜநந(மரண)ங்களை யுடை
முன்னம்	அநாதிகாலமாக [ன்,	எய்த்து	யனாய்க்கொண்டு
மறந்தேன்	நியையாதொழிந்தே (அதுக்குமேலே)		இளைத்து (சுக்தியற்ற வனாய்க் கொண்டு)
மறந்த	நியையாதொழிந்தே நென்கிற	ஒழிந்தேன்	ஸ்வயத்தந்தில் நின்று ம் சிவருத்தனானே
மதிஇல்	ஜ்ஞாந (அதுதாப)மு மில்லாத [கையால்	பெருமான்	ஸ்வாமியே! [ன்,
மனத்தால்	மனஸ்ஸை யுடையேனா	திருமார்பா	புருஷகார பூதையா
எத்தனையும்	மிகவும்(அசித்ததைக்கா ட்டிலும்)	சிறந்தேன்	ன பிராட்டியைத் திருமார்பிலே யு டையவனே! (இப் போது)
இறந்தேன்	கைகழியப் போந்தே ன்; (நிக்குஷ்டனா		நின் அடிக்கே உன்திருவடிகளுக்கே (ஆட்டபட)
அதனால்	ஆகையாலே[னேன்).	திருவிண்ணகர் மேயவனே! (உ)	தகுந்தவனானேன்;
இடும்பை	துக்கஞபமான		
குழியில்	கர்ப்பத்தில்		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. அத்தனையோ செய்தகுற்றமென்ன, (மறந்தேனுண்ணை முன்னம்) அந்தப்பொருளின் பங்களோபாதி உண்ணையும் ஒருமுலையிலே ஆதரித்துக்கொடு போரப் பெற்றிலேன். அது செய்து போந்தாராகில் அப்போதைக்கிப்போது அவற்றுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணினாராவரே. (மறந்தேன்) யாதொரு விஷயம்விடாதே நினைக்கவடுக்கும். அதொன்றையும் மறந்துபோந்தேன். மதுரையிலே நிரவடியாநிற்கச்செய்தே, ஒப்பிலாதபெருமான் (க) “*देवो नारायण*” - த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா” என்கிறவிஷயத்தையாகாதே மறந்துபோந்தது” என்றார். அல்லாதவை செய்தபடிசெய்ய, உண்ணை முந்

கௌடி பெரியதிருமொழி சு-ப, உ-தி, உ-பா, மறந்தேன்.

துறமுன்னம் மறந்துகொடுகின்றேனென்னுதல்; அன்றிக்கே, அநாதி
காலம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல். இம்மறப்புப்போருகிறது நெடு
நாளுண்டாகில், உன்னை முன்னம் மறந்திலேன் என்றன்றோ சொல்ல
வடிப்பது என்னில்; அதுவேண்டாவாய்த்து, “உன்னை” என்கிறவிடத்
திலே ஸம்பந்தத்தை ஸ்மரித்தவராகையாலே; ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவி
கமேயாகையாலே, முன்பு நெடுநாள் மறந்துபோரச்செய்தேயும் சில
நாள் ஸ்மரித்து மறந்தாப்போலே யிருக்கத் தோற்றிற்று.

* கலங்காப் பெருநகார்தன்னிலே யிருந்து மறக்கிறதன்றிறே,
ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து மறக்கை குற்றமோவென்ன; அவ்வளவேய
ன்று, நான் சேதநனாகப்பெற்றிலே நென்கிறார். சேதநனாகில் “மறந்
தோம்” என்னும் அதுதாபம் பிறக்கவேணுமிதே மறந்தால்; “மறந்
தோம்” என்கைக்கு யோக்யதையில்லையிதே அசித்துக்கு; சித்துக்கு
ஜ்ஞாத்ருத்வ மாகிற்று - ஜ்ஞாநகுணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமானையிதே;
அக்குணங்கள் தன்பக்கல் காணாமையாலே அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமுண்டா
கப்பெற்றதில்லை. மறந்தோமென்கிற மதியில்லாத நெஞ்சையுடைய
யெனென்கையாலே - அதுதாபரூபஜ்ஞாநமும் பிறக்கைக்கு த்வாரூத்
மநஸ்விறே; அதில்லாமையாலே (இறந்தேனெத்தனையும்) அசித்துக்
கும் அவ்வருகையானேன். முதலிலே நினைக்கைக்கும் யோக்யதையில்
லையிதே அசித்துக்கு; சித்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கச்செய்தே
யும், நினையாமையாலே அசித்துக்கும் அவ்வருகை கழியப்போ
னேன். (க) “ஓஸ்நீவ் - அஸநீவ” என்று ப்ரமாணங்களும் சொல்ல
லாம்படியானேன். உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், “இல்லை” என்று
வ்யவஹரிக்கலாம்படி நசித்தேன்.

(அத்னால்) (உ) “ஓவஹ் ஸ்ரஹ் ஸ்ரஹ் ஸ்ரஹ் ஸ்ரஹ் - அவித்
யாதருஸம்பூதி பீஜமேதத்தவிதா ஸத்திதம்” என்கிறபடியே - அநாத்
மந்யாத்ம புத்தியும் அஸ்வே ஸ்வபுத்தியும் ஸம்ஸாரத்துக்கு பீஜமென்
றிருப்பார்கள்; இவர், அதுதாபமில்லாமை ஸம்ஸாரபீஜமென்றிருக்கி
றார். (இடம்பை) துக்கம். துக்கத்தை விளைக்கக்கடவதான கர்ப்பத்தி
லே போய்ப்புக்கு, சாவது பிறப்பதாய்க்கொண்டு க்வேசப்பட்டேபோ
ந்தேன். (பிறந்தே) இப்படிசாவது பிறப்பதாய்ப்போராநின்றால், நடு
விலே காதாசித்தமாக பகவத் ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணிவிறே அதொரு

(க) தை-ஆ-சு-க.

(உ) வி-பு-சு-ஏ-கக.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, உ-பா, மறந்தேன். ௧௦௪௯

ஜம்மத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாக வற்றுவது; அப்படி புருஷகாரங்காட்டி மீண்டதில்லை. (எய்த்தொழிந்தேன்) இன்னும் பிறக்கைக்கடியான கர்மவாஸனை யுண்டேயாகிலும், பிறக்கைக்கு த்ரவ்யமில்லாதபடி யானேன்; - கர்மவாஸனை கிடந்து பிறக்கவேண்டினாலும் பிறக்கைக்கு கூழ்மனல்லேன். † (ஒழிந்தேன்-நானே-எய்த்தேன்) இனி, உடைய வர்களுக்கு எடுத்துக்கொள்ள நல்லகாலமென்கிறார்.

உடையவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்கிறது நீர்தாம் எது நினைத்தென்ன; (பெருமான்). உம்மை நினைத்துக் கைகழிந்திராகில் செய்யலாவதுண்டோ வென்ன; (பெருமான்) எனக்கு நானேயோ உளேன்? நீயல்லையோ? சேஷித்வப்ராப்தியைப் பற்றச் சொல்லுகிறீராகில், சேஷிகளாவார்க்கு ஸ்வாதந்தர்ய முண்டாயிருக்குமே; ஸ்வாதந்த்ரரான நம்மைச் சொல்லுகிறதென் நீரென்ன; (திருமார்வா) உன்னுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தை அழித்து ஸ்லீகரிப்பிக்கும் பிராட்டியன்றோ அருகேயிருக்கிறார். (க) “ஸக்ஷிஸூரூபரூபி - நகஸ்சிந்நா உபராத்யதி” என்பாரன்றோ அருகே. (சிறந்தேன்) அவள் ஏதேனும் தப்புச் சொல்லிலும் விடேனென்னும் நீயும், உன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை யழித்து உன்னையிட்டு ஸ்லீகரிப்பிக்குமவனும், இருவரும் இங்கே ஸந்நிதிபண்ணுகையாலே, தேவர் திருவடிகளுக்குத் தகுதியானேன். (திருவிண்ணாகர்) *கலங்காப் பெருநகரம் இருப்பாயிருக்க, அவ்விடத்தை விட்டுப் பிராட்டியோடே கூட, எய்த்தாரை எடுக்கக்காகத் திருவிண்ணாகரிலே ஸந்நிவிதனாய். நான் எய்த்துக் கொடுகின்றேன்; எய்த்தார்க்கும், எய்த்தாரை எடுக்கவந்து நிற்கிறவர்களுக்கும் ஒரு சேர்த்தியல்லையோ?... .. (உ)

அரு.—இரண்டாம் பாட்டு. (மறந்தேனியாத், (உ) “ஸக்ஷிஸூரூபரூபி - நகஸ்சிந்நா உபராத்யதி” என்பாரன்றோ அருகே. (சிறந்தேன்) அவள் ஏதேனும் தப்புச் சொல்லிலும் விடேனென்னும் நீயும், உன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை யழித்து உன்னையிட்டு ஸ்லீகரிப்பிக்குமவனும், இருவரும் இங்கே ஸந்நிதிபண்ணுகையாலே, தேவர் திருவடிகளுக்குத் தகுதியானேன். (திருவிண்ணாகர்) *கலங்காப் பெருநகரம் இருப்பாயிருக்க, அவ்விடத்தை விட்டுப் பிராட்டியோடே கூட, எய்த்தாரை எடுக்கக்காகத் திருவிண்ணாகரிலே ஸந்நிவிதனாய். நான் எய்த்துக் கொடுகின்றேன்; எய்த்தார்க்கும், எய்த்தாரை எடுக்கவந்து நிற்கிறவர்களுக்கும் ஒரு சேர்த்தியல்லையோ?... .. (உ)

மேலுக்கவதாரிகை (கலங்காவித்யாதி). சேதநனனால் அதுதாபம் வேணும் என்கைக்கு ஜ்ஞாபக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேதந

(க) ரா-யுககசு-சச. (உ) விஷ்ணுதர்மம்-எஅ. † (பா) நான். ௧௩௨

னாதி லீத்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே); அசித்வ்யாவ்ருத்த னாகையாலே அதுதாபத்துக்கு யோக்யதை உண்டென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை (அதுதாபேத்யாதி). “மறந்த மதியுன்மனம்” என்கையாலே - அதுதாப-மில்லையென்றாய், அசித்ஸாம்யம் சொல்லிற்று; சித்துக்கு ஸாம்யம் எவ்வா காரத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சித்துக் கித்யாதி). “எத்தனை யும் - இறந்தேன்” என்றது - மிகவும் இறந்தேனென்றாய் அசித்தைப்பற்ற ஆகியவன் சொல்லுகிறது.

“பிறந்தே” என்கிற அவதாரணத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). (காட்டி)புருஷகார முண்டேயென்று. “எய்தொழிந் தேன்” என்று முழுச்சொல்லாக்கி வருளிச்செய்கிறார் (இன்னுமித்யாதி). விவரணம் (கர்மேத்யாதி). இரண்டுசொல்லாக்கி அந்வயித்து “ஒழிந் தேன்” என்றதுக்கு ஸ்வயத்தத்தை விட்டேன் என்றாக்கி, அத்தாலே “எய்த் தேன்”-தரைப்பட்டேன், போக்கற்றேன்” என்றாக்கி, இரண்டாலும் பவி தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி). இத்தால் - ஆகிஞ்சர்யாரந்ய கதித்வங்களுடைய னாகையாலே உனக்கு நல்ல ஸமயமென்று கருத்து.

இரண்டுபதமாக்கின பகஷத்துக்கு அதுருணமாக ஓரவதாரிகை வரு ளிச்செய்து, முழுச்சொல்லான பகஷத்துக்குச் சேர “பெருமான்” என் துக்கு அவதாரிகை (உம்மையித்யாதி).... ... (உ)

மு.—மானேய் நோக்கியர்தம் வயிற்றுக்குழியி லுழைக்கும்

உனனேராக்கை தன்னை யுதவாமை யுணர்ந்துணர்ந்து

வானேயாநிலமே வந்துவந்தென் மனத்திருந்த

தேனே நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேபவனே. (ஈ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
வானே	சித்யவியூதி நிர்வாஹ	நோக்கியர்தம் கண்ணுழைக யுடைய	
மா	பெரிய [கனே]	ரான ஸ்தீர்களு	
நிலமே	சூ யி யோடு கூடின	டைய	
	லீலாவிபூதிக்கு நிர்	வயிற்றுக்குழி கர்ப்பத்திலிருந்து	
	வாஹகனாவனே!	யில்	
வந்து	பரமபதத்தில் நின்று	உழைக்கும்	க்லேசப்படுமதாய்,
உவந்து	உகப்புடனே[ம்]வந்து	ஊண்	மாம்ஸமயமாய்,
என்மனத்து	என் லுருதயத்தில்	ஏர்	புருஷார்த்தஸாதகமா
இருந்த	சித்யவாஸம் பண்ண		கையாகிற அழகை
	கின்ற		யுடைய தான
தேனே	போக்யபூதனே!	ஆக்கைதன்	கேவல சரீரத்தையும்
மாண்வய்	மாநேனாடொத்த	ன	

பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, கூ-பா, மாணேய். ௧௦௫௧

உதவாமை	(அது என்னுடைய பு	உணர்ந்து உ	நன்றாக அறிந்து
	நுஷார்த்தத்துக்கு)	ணர்ந்து	
	ஸாதநமாகாமை	தின் அடைந்	உன்னையே ஸாதநமா
	யையும்	தென்	கப் பற்றினேன்.
		திருவிண்ணகர் மெயவனே!	(க)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு, (மாணேய்) மாணேய்ந்த நோக்கையுடையராயிருக்கிற ஸ்திரீகளுடைய. (வயிற்றுக்குழியி லுழைக்கும்) ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போய் யமனுடைய தண்டலிலே உழைக்குமது கிடக்கச்செய்தே, கர்ப்பத்திலே புக்குப்பரிம் க்லேஸுத்துக்கு அவதியில்லையாய்த் திருப்பது. தங்களுடைய பருவமும் மெளக்த்யமும் கிடக்கச்செய்தே, “ஒருப் பரஜை யுண்டாகவேணும்” என்று நோன்பு நோற்பர்களாய்த்து; இவனுடைய விநாசத்துக்காய்த்து யத்நிப்பது. (ஊனேயாக்கை) என்னவுமாம், (ஊனேராக்கை) என்னவுமாம். மாம்ஸப்ரசுரமான சரீரமென்றபடி; உள்ளும் புறம்பு மொக்க த்யாஜ்யமாயிருக்கை. இதுக்கு இரண்டாகார முண்டு; தன்னை விரும்பினாரைத் தானும் விரும்பி, தன்னை வேண்டாதாரைத் தானும் வேண்டாதது; ஆகையாலே, புருஷார்த்த ஸாதநமான ஆகாரம் கிடக்கச்செய்தே பந்தகமான ஆகாரமே யாய்த்து வித்திப்பது. (உதவாமை யறிந்தறிந்து) காண்கிற தேஹத்திலே விருப்பத்தைப் பண்ணி, இது தன்னையே ஆத்மாவாக அபிமானித்து; ஆத்மாவையும், அதுக்கு சேஷியான ஸூவரணியும் நெகிழ்ந்துபோந்தால், பின்னை பந்தகமேயாய்த்துத் தலைக்கட்டுவது. நல்வழி போகைக்கு உடலாமது கிடக்க, அறர்த்தத்தை வினைக்குமதாய் த்யாஜ்யமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தை விசதமாக வறிந்து.

(வானேமானிலமே) உபயவிபூதி யோகத்தால் வந்த உயர்த்தியும் கிடக்கச்செய்தே, என்னைப் பெறுகை தனக்குப் பெறுப்பேறு என்னுமிடம் தோற்ற இராரின்றான். (வானே) என்கிறது - நித்யவிபூதியை; (மானிலமே) என்கிறது - ஸீலாவிபூதியை; ஆக, உபயவிபூதி யுத்தனென்றபடி. விபூதித்வயத்தையும் தனக்குப் ப்ரகாரமாக உடையனாயிருந்துவைத்து என்னைப் பெறுகை தனக்குத் தேட்டமாக வந்தானாய்த்து. (வந்து வந்து) முன்பு அநாதிகாலம் இவரைப் பெறுகைக் குறுப்பாக வந்து, இவர்பக்கல் முகம் பெறுமையாலே போனமை யடையீத் தோற்றி யிருக்கிறது. *எதிர்குழல் புக்கிறே அவன் திரிந்தது. அன்மிக்வே, (வந்து உவந்து) என்னவுமாம்; அதாகிறது - *கலங்காய் பெரு

கெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, ச-பா, பிறந்தேன். கௌரி.

ஆகாரமே யென்றபடி. (தலைக்கட்டுவது) என்ற வந்ததரம், ஆகையாலே என்று சேஷம்.

மேல்பதத்தைக் கடாசுவித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி). ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே நித்தேசித்ததின் கருத்தை அதுவதித்துக்கொண்டு, மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (விபூதித்வயத்தையுபித்யாதி). “உவந்து” என்றத்தை விவரிக்கிறது (அதாதி தித்யாதி). இப்படி இடம் தேடிவந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆவாஸமித்யாதி). உபயவிபூதி யுத்தன் இவனைப் பெறுகை பெறுப்பேறு யிருந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (லோகேத்யாதி). லோகநாதரானவர் இவரை நாதராக இச்சிக்கவேண்டுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸுக்ரீவேத்யாதி). (விதேயத்வமில்லை) என்றது - கார்யமாகாது என்கிற நியமமில்லை என்றபடி. பெருமானுடைய இச்சையை கீரறிந்தபடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸராம இத்யாதி). அபிகமய காவ்ஷுதே என்று கருத்து. ப்ரமாணந்தரமாகவுமாம். (ந)

மு.—பிறந்தேன் பெற்றமக்கள் பெண்டிருன்றிவர் பின்னுதவா

தறிந்தேன் நீபணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி

எறிந்தே னைம்புலன்களிடர்தீர வெறிந்துவந்து

செறிந்தேன் நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர் மேயவனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்ற	ஒளரஸரர்ன	அருள்என்னு	பகவததுக்ரஹத்தை
மக்கள்	பிள்ளைகள்	ம்	யே ஸாதரமாகப்
பெண்டிர்	மனைவிகள் [உ		ரதிபாதிக்கிற சர
என்று	என்று சொல்லப்பட்ட		மஸ்லோகமாகிற
இவர்	இந்த பந்துக்கள் [ரு	ஒன்	அழகிய
பின்	அந்த (நு)காலத்துக்	வான்	கத்தியை [முற்றி,
உதவாது	துணை யாகாமையை	உருவி	உறையில் நின்றும் க
அறிந்தேன்	தெரிந்து கொண்டேன், (பின்பு)	ஐம்புலன்கள்	சப்தாதி விஷயங்களா
பிறந்தேன்	(அவர்களை) விட்டு விடேன்,		லும் அவற்றுக்கு
நீ	ஆபத்ளகனான நீ	இடர்தீர	துயரம் நீங்கும்படி
பணித்த	(அர்ஜுனனுக்கு) அருளிச்செய்த	எறிந்தேன்	வீசினேன்,
		எறிந்து	(இப்படி அவற்றை) நிரவடித்து

கௌசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௨-தி; ச-பா, பிறந்தேன்.

வந்து உன்னிடத்தில் வந்து செறிந்தேன் இடையறப் பொருந்
சின் அடிக்கே உன் திருவழிகளிலே தினேன்
திருவிண்ணகர் மேயவனே! (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு: (பிறந்தேன்) ஸம்ஸாரத்திலே சிலரை பந்துக்களாக நினைத்துத் தானுபகரித்துப் போருகிறது - தனக்குத் தானுதவாதவன்று இவன் செவியிலே, திருநாமத்தைச் சொல்லுதல், இவனுக்கு நல்வழி போகைக்கு விரகுபார்த்தல் செய்கைக்காகவிறே; அதில் அவர்கள் செய்வது - (க) “சோர்வினால் பொருள்வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லு” என்னுகிற்பார்க ளாய்த்து, இவன்றான், தனக்கு உணர்த்தி யுண்டானவன்றே தன்னுடைய ஸ்வஸ்வத்தையும் இவர்களிட்ட வழக்காக்கியாய்த்து வைப்பது. நீ மறந்து ஏதேனும் வைத்ததுண்டாகில் அத்தைச் சொல்லு என்னுகிற்பார்களாய்த்து; இவன் மனக்கும் அவர்களோபாதி புன்மை போருங்காணும். இவன் தன்னுடைய ஸ்வஸ்வத்தையும் அவர்களுக்கு ஆக்காநிற்கச் செய்தேயும், சிறிது இவன் பக்கலிலே உண்டென்று தோற்றவாய்த்து வர்த்திப்பது. [சுற்றுமிருந்து] யமபடர் ஒருதிரளும், இவர்களோரு திரளுமாயய்த்திருப்பது. இவர்கள் அலையாநின்றால் அவன் செய்வ தென்னென்னில்; [ஆர்வினவிலும்,] தன்னுடைமையை அடைய எழுதிக் கொடுத்து ஸ்வீகரித்த இனையானைக் கொடுவந்து முன்னேநிறுத்திலும்; வாய்திறவானாய்த்து.

(பெற்றவித்யாதி). வயிற்றிலேபிறந்த புத்ரன், பார்யை, இவர்களிறே அண்ணிய உறவாய்ப் போருவார்; அவர்களும், இவன்பக்கல் முன்பு உபகாரம் கொள்ளும்நாள் கொண்டு, பின்பு இவனுக்கு உதவ வேண்டுமளவான வாறே போகாநிற்பார்கள். ஸ்வப்நத்தில் பதார்த்த தர்சனம் உணர்ந்தால் இன்றியே யிருக்குமாபோலே யாய்த்து இவர்களோட்டை ஸம்பந்தமும், (அறிந்தேன் - பிறந்தேன்) ஜ்ஞானம் பிறக்கைக்கு ஒருகாலமும், த்யஜிக்கைக்கு ஒருகாலமும் வேண்டுமுகிறதில்லை.

இவ்வருகுண்டான பந்துக்கள் நமக்கு உபகாரகரல்லர்கள். இனி †இவ்வளவுக்குத் தஞ்சமாவாரா? என்று நெஞ்சிலெபட்டவாறே, “என்னையே தஞ்சமாக நினைத்திரு” என்று அருளிச்செய்த தொரு வார்த்தை யுண்டிறே; அது இப்போது வாரா உதவிற்று. (நீபணித்த) அ

(க) பெரி-திரு-ச-௫-௩. † (பா) அவ்வருகுக்கு.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, ச-பா, மிதிந்தேன். கருநா

வன் (க) “ஸ்ரீமதே - மாதேவ” என்றவார்த்தை யாய்த்து. (அருள்) என்கிறதென்னென்றால்; என்னுடைய ப்ராஸாதத்தையே உனக்கு உஜ்ஜீவந்மேஹதுவாக அத்துவலி என்றானிறே. (ஸ்ரீவாள்) ஸம்சயங்களை யடையத் துணித்துப்பொகட்டு, (உ) “நிஷ்டேஷ்டா நஸ்தேஷ்டா கரணே” ஸத்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹே கரிஷ்யே” என்னப்பண்ண வற்றாயிருக்கை. (ந) “மருவலர்தமுடல் துணிய” என்றது - உபாய விஷயமாக உண்டாயிருக்கிறது. (ஐம்புலன்) ப்ராப்யாபாஸங்களாயும் ப்ராபகாபாஸங்களாயும் வருமவையடைய நினைக்கிறது - அஹங்கார மமகார கர்ப்பமான க்ரியாகலாபங்கள் கிட்டாதபடி யாகவும், தன் பக்கலிலே உத்தேஸ்யதா புத்தியைப் பிறப்பிக்கக் கடவதான விஷயங்கள் கிட்டாதபடி யாகவும். (செறிந்தேன்) இனி அவன்றானே “நானல்லேன்” என்னிலும் அன்னத்தின் மூக்காலும் பிரிக்க வொண்ணாதபடி செறிந்தேன். (நின்னித்யாதி) இவர்க்கு இப்புத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணுவித்தது திருவிண்ணாகரிலே வந்து ஸந்திதிபண்ணியாய்த்து. அர்ஜுநனுடைய தேர்த்தட்டுப்போலே யாய்த்துத் திருவிண்ணாகர். அர்ஜுநனுக் கருளிச்செய்த வார்த்தை அவனோடொத்த ஸம்பந்தமுடையாரெல்லார்க்கு மாமிறே (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (புரிந்தேனிய்யாதி) உமக்குத் தம்ஸாதாமான தேனும் உதவாமே போனால் உதவுகைக்கு பந்துவாக்கமுண்டே, அவர்க ளாலே உஜ்ஜீவரம் வளித்திக்கலாமே யென்ன; அது வளித்தியாதாகையாலே விட்டேன் என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

பந்துக்ருத்யமாவது-ஆபத்திலே உதவுமது, அது இல்லாமைபாலே விட்டே நென்கைக்காக, பந்துக்ருத்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரத்திலே யித்யாதி). இத்தால் - ஆத்மஹிதம் பண்ணுமவனே பந்து வென்ற படி. எல்லாம் இவர்களிட்ட வழக்காக்கினால் இவனைக் கேட்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்றனைக்கு யித்யாதி).

நீ பணித்தவார்த்தை என்னுமல், “அருள்” என்கிற தென்னென்று சங்காபிப்ராயம். அருளுக்கு ஒண்மை ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்சயம்த்யாதி). ஸம்சயமாவது-நீயோ புத்ராதிகளோ ரக்ஷகர் என்கிற ஸம்சயம். அருளை “வான்” என்று சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மருவலர்தம்த்யாதி). சத்ருக்களைத் தம்முடைய வாளாலே துணிக்கு

கூடுசு பெரியதிருமொழி கூ-ப; உ-தி; இ-பா, பாண்டேன்.

மாபோலே உபாய ஸம்சயங்களைபும் அவனருளாகிற வாளைக்கொண்டு துணிப்பரென்றபடி. “ஒள்வாளுருவி - ஐம்புலன்கள் இடர் தீர-எறிந்தேன்” என்று அந்வயம். “எறிந்துவந்து” என்றது - அதுவாதம். “ஐம்புலன்கள்” என்று - ப்ராப்யாபாஸங்களைச் சொல்லுகையாலே, ப்ராபகாபாஸங்களும் அர்த்தாத் வந்தது. (அன்னத்தின் மூக்காலும்) என்றது-பிரிக்கப்போகாத பாலையும் நீரையும் பிரிக்கும் அன்னத்தின் மூக்காலுமென்கை. இத்தால்-அன்னம்போன்ற பிராட்டியாலும் சிதகுரைத்துப் பிரிக்கப்போகா தென்கை ஸூசிதமாய்த்து. அன்று சொன்னவார்த்தை இவர்க்கு இன்னருகிற படி எவ்வனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக் கித்யாதி). (ச)

மூ.—பாண்டேன் வண்டறையும் குழலார்கள் பல்லாண்டிசைப்ப ஆண்டார் வையமெல்லா மரசாகி முன்னுண்டவரே மாண்டாரென்று வந்தாரந்தோ மனைவாழ்க்கை தன்னை வேண்டேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாண்	பாடாபின் றனவாய்க் கொண்டு	முன் ஆண்ட வரே	(இப்படி) முன்பு ஆண்டுவந்த அவர்கள்
தேன்	மதுபாநம் பண்ணாந் துள்ள	மாண்டார் என்று	மாண்டுபோனார்கள் என்ற சொல்லுக்கு விஷயராய்க்கொண்டு (இப்படி)
வண்டு	வண்டுகள்	வந்தார்	(அநாதிகாலமாக) வருகிறார்கள், (ஒருவர்க்கும்மில்லையிலை), அந்தோ
அறையும்	சப்தியாபின் ற	அந்தோ	ஐயோ! ஐஸ்வர்யம் அஸத்திரம், (ஆகையால்)
குழலார்கள்	மயிர்முடியை புடைய ஸ்த்ரீகள்	மனைவாழ்க்கை தன்னை	ஸம்ஸாரஸூகத்தை [கொண்டு]
பல்லாண்டு இசைப்ப	உத்தரோத்தரம் மங்களங்களை ப்ரார்த்திக்க, (இவ்வுலகத்தார்) [ண்டு]	வேண்டேன்	விரும்பா தவனாய்க் கின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே! (இ)
அரசாகி	ராஜாக்களாய்க் கொ		
வையம் எல் லாம்	ஸகல லோகங்களையும் [கள்]		
ஆண்டார்	பரிபாலனம் செய்தார்		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாண்டேன்) ஆனை, குதிரை, தேர், காலாள் கூட்டி, அவை கொண்டு ப்ரதிபக்ஷத்தை அழியச்செய்து, அவ்வழியாலே ஐஸ்வர்யத்தையும் தன்னதாக்கிக் கொள்ளவேண்டுமதன் நிக்கே விர்த்தமான ஐஸ்வர்யத்துக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணு

பெரியதிருமொழி சு-ப, உ-தி, டு-பா, பான்மீடன். கூடுத

வார் தேட்டமாயிருக்கை.—இன்றாக ஒரு ஐஸ்வர்யம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாதே, முன்பே உண்டானதுக்கு மங்கனாசாலனம் பண்ணு வார்தேட்டமாயிருக்கை. பாட்டையும் தேனையும் உடைத்தான வண்டு கள் மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு சுவந்யாநின்றுள்ள குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள், மங்கனாசாலனம்பண்ண. (ஆண்டார்) ஒரு பாதே சத்துக்குக் கடவனுடையந்திரே, (ஈ) “ஒரு ராயபாய” என்கிறபடி யே ஒரு முத்தின் குடையேயாம்படி பூமிப்பரப்பை யடங்கலும் கிர்வலித்துப் போந்தவர்கள். முன்பு இப்படி நடத்திப் போந்தவர் கள் தாங்களே. (மாண்டாரென்று வந்தார்) முடிசூழனான் என்று ஒரு ஓலையிலே பிட்டால் “துஞ்சினான்” என்று வேறொரு ஓலையிட்டு வரக்காட்டுகைக்கு அவஸரமில்லாதபடி முடிந்து நிற்கையாலே, அவ் வோலையில் மதுபுறத்திலே துஞ்சினான் என்று இட்டுவருமாய்த்து. ஆண்டவன் ஆண்டேவந்தானென்று சொல்லப்படுவதில்லையாய்த்து. (என்றுவந்தார்) இப்படியாய்த்து முடியச்சொல்லிப்போருவது. “ஆண் டார், மாண்டார்” என்கிற சொல்லும் இடையொத்திருக்குமாய்த்து. (உ) [சுஹா ஷீஸ் நூ (சுஹீ-ததா தேஹாந்தா ப்ராப்தி) உத்பத்தி விநா சங்கனாகிறன ஆத்மாவுக்கு அவஸ்தாந்தாபத்தியிறே. (ஆண்ட வரே மாண்டார்) இப்பாப்படங்கலும் தனக்கு நிலைநிற்குமென்று அ வன் விசாரியாநிற்கச் செய்தே, ஆயுஸ்ஸு அடியுற்று நிற்குமாய்த்து.

இவனுடைய பாசிப்பையும் அதினுடைய நிலைநிலைமையையும் அதுஸந்தித்து, தயையண்ணிப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே, (அர்தோ!) என்கிறார். (௩) [நட ஸ்தலிஷ் ஷு ஸ்தி-நந்தந்த்யுதித இத்யாதி] அஸ்தமித்தவாறே, போகோபகரணங்களைக் கொண்டு அபிமதவிஷயங்களைப் பிறர் காணுதபடி புஜிக்கைக்குக் காலம்வந்ததென்று உகவாநித பர்கள்; உதித்தவாறே, அதுக்கு தர்வயார்ஜகாலம் வந்ததென்று ஓர் ருஷ்டராகா நித்பர்கள். சாலிலெடுத்த நீர்போலே தங்கள் ஆயுஸ்ஸு கழிகிறபடியை யறிந்து, நடுவுப்பட்டநாளிலே அவ்வருகில் எளிவரவு வாராதபடி பரிஹரித்துக்கொள்ளவேணு மென்றிருப்பார் ஒருவரு மில்லை. (மனீனவாழ்க்கை) ஆள ஆசைப்படிவிறே மாளவேண்டுவது; ஐஸ்வர்யம் ப்ரத்யகூதம், நீராசைப் படுகிறது அதிந்த்ரிய மென்ன வொண்ணாதபடி திருவிண்ணாகரிலே வந்து நிற்கிறது; கைக்கர்ய ஸாம்

(க) இ-வாய்-ச-க-க. (உ) கி-உ-கக. (க) ரா-அயோ-கஓதி-உச.

தரும

ராஜ்யத்தைத் தருகைக்கன்றோ இந்நிலைதான், நீயே சரண்யனாய் வந்து
நிற்கப் பெற்ற எனக்கு அவர்களைக் கொண்டு காய்மென்? என்கிறார்,
(ஆண்டார், மாண்டார்) என்கிற இவை இரண்டும் இரண்டு வ்யக்தியி
லேயாகப்பெற்றதில்லை. பெருக்காறு அடிசுட்டாப்போலே பட்ட
தர்மஹாநியைக் கண்டு ஐயோ என்கிறார். (மனைவாழ்க்கை தன்னை
வேண்டேன்) ஆள ஆசைப்படிவிறே மாளாமையை ஆசைப்படுவது;
இது ஸத்தர்மாகிலும் வேண்டேன். (௫)

“அரசாதி, பாண்டிநீதியாதி, வையமெல்லாம், ஆண்டார்” என்று அர்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி “ஆகி” என்ற அபூத கச்சாவஹுக்குக் கருத்தரு விச்செய்கிறார் (ஆனியித்யாதி). (தேட்டமாயிருக்கை) என்றதுக்கு - (க) “வாழாப்பட்டு சின்றிருள்ளிரேல்” என்ற பாசரத்திலே நோக்கு, விவர ணம் (இன்றாக வித்யாதி), சப்தார்த்தம் (பாட்டையுமித்யாதி), கீழ் “ஆன் டார்” என்றபதம் அமைந்திருக்க, “முன்னாண்டுவரே” என்று அறுவதிக் கைக்கு பரியோஜன மென்னென்ன வருவிச்செய்கிறார் (முடிஞமுடின னித் யாதி). “ஸ்ரஸ்சல்டு ஸ்வாஹுஸி - ஸர்வம் வாச்யம் ஸாவதாரணம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே, “என்றேவந்தார்” என்று விவக்ஷித்து, ஆளுகைக்கு மாளுகை யுண்டாடுப்போலே மாளுகைக்கு மாளுகை யில்லாமையாலே “மாண்டார்” என்கிற செல்வ காலத்தவமுள்ளதனையும் நிற்குமென்று தாத் பர்வ மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி) அன்றிக்கே, “வந்தார்” என்கிற பழுவசகத்தாலே - ஸர்வ பரிதேசத்திலும் இதுவே வார்த்தை யாய்ப்பது என்கிறாராகவும், இப்போது “முடிய” என்றது - தேசமென் கு மென்றபடி நித்யமான ஆத்மாவுக்கு மாளுகையாவ தென்னென்ன வருவிச்செய்கிறார் (ததேத்யாதி).

இவரைப்போலே “அச்சோ!” என்று துக்கித்த பேருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நந்தந்தியாதி). ஆண்டவரே மாண்டார் என்று ஆயுஸ்வியூலைய அஸ்திரிதவத்தை யருளிச்செய்தாராய்கீழ், ஐஸ்வர்யத்தை “மாண்டார்” என்று அரித்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆண்டார் மாண்டாரித்யாதி). அஸ்திரமான ஐஸ்வர்யத்தை உமக்கு ஸ்திரிமாக்கினாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாதி). (இ)

(க) தி-பல்-க-ந.

மூ.—கல்லா வைப்புலன்களவை சுண்டவாறு செய்யகில்லேன்
மல்லா மல்லமருள் மல்லர் மாள மல்லடர்த்த
மல்லா மல்லலஞ்சீர் மதிள் நீரிலங்கை யுழிச்ச
வில்லா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்லா	கல்வியில்லாத (சாஸ்த்ர மார்க்கத்திலே நடவாத)	அடர்த்த	நெருக்கி அழித்த
அவை	அதிகஞ்ஞரமான [ம்	மல்லா	அல்ப வ்யாபாரத்தை யுடையவனே!
ஐம்புலன்கள்	பஞ்சேந்த்ரியங்களு	மல்லல்	ஸம்ருத்தமாய்
சுண்ட	சப்தாதிகளை அனுபவிப்பிக்கப்பார்த்த	அம்	அழகியதான
ஆறு	ப்ரகாரத்தை	சீர்	ஸம்பத்தையும்
செய்யகில்லே	செய்கைக்கு யோக்யன் னானிலேன்,	மதிள்	ப்ரகாரங்களையும்
மல்லா	பலிஷ்ட்டனே!	சீர்	(சுற்றும் தூர்க்கமாக நின்ற) ஸமுத்ரத் தையு முடைய
மல்லமருள்	மல்ல யுத்தத்தின்	இலங்கை	லங்காநகரத்தை
நல்லர்	சாணூராதிகள்	அழித்த	நாசம்செய்த [னே!
மாள	முடியும்படி	வில்லா	தாஸஸை யுடையவ
மல்	(அவர்கள்) பலத்தை	நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர்	மேயவனே! (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லா) நீர்போய் காற்றிழந்தியத்துக்கு எடுத்துப்போன இரத்திரியங்களின் வழியே போய், அவை உகந்த விஷயங்களை உகந்து திரியமாட்டிரோ, இவ்வனே என்செய்ய க்வேசப்படுகிறீரென்ன; அவை உன்னைக் காணவேணுமென்றும் கேட்கவேணுமென்றும் உடன்பட்டவன்றிறே எனக்குடலாய்த் தினவாவது, அவை இவ்வனன்றிக்கே எல்லாம் கல்லா வைப்புலன்களாய்த்தே. ராவணனோடொக்கு மாய்த்து. மூலையடியே போக்கி முடிக்கப்பார்க்கு மித்தனை யல்லது நல்வழி போகவொட்டாதாய்த்து. அவை பார்த்து வைத்த வழிபோக ஈழமனுகிறிலேன். அதாகிற - சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கையிறே; அதுக்கு நான் ஈழமனுகிறிலேன், மேல்வரும் அநர்த்தத்தை அதுஸந்தித்தவாறே.

இரத்திரியங்களானவை சிலரால் திரிய விடுவிக்கவொண்ணாதபடி மூலையடியே நடப்பன சிலஉண்டாகில் நம்மால் செய்யலாவதுண்டோவென்ன (மல்லா) இரத்திரியவஸ்பதையைத் தவிர்க்கக் கிடான

ஹஸ்த்தயத்ரம்ம் நடத்திக்கொண்டு வேண்டினபடி விசியோகம் கொள்ளு
கிறார் என்றிருக்கமாட்டீரோ என்னும் ஸம்பராபிப்ராயத்தைக் காட்டிக்
கொண்டு ஸங்கதியை ஸம்பரிப்பிக்கிறார் (கீர்பொலிப்பாதி). அன்றிக்கே,
ராஜிபாகத்தை வேண்டுகையில் ஸாமாய திமமான பரிஹஸ்த்தய
(पारिहस्य) தர்மத்தனை அநுபட்டிக்கமாட்டீரோ, அது நரகாவஸ்தமன்றோ
என்னு மபிப்ராயத்தைக் காட்டி ஸங்கதி ஸூத்ரிப்பிக்கிறார் என்னவுமாம்.
(எடுத்துப்போன) படை எடுத்தப்போன. அசாவது - ததீர்த்தமான
வெண்கை. (கல்லா வைம்புலன்களாய்க்கித) என்றது - சல்வியின்றிக்கே-
சாஸ்த்ர மார்க்கத்திலே நடக்கையின்றிக்கே யிருக்கிற இந்திரியங்க ளெ
ன்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (இந்திரியங்க ளித்யாதி). நாம் இந்திரிய வஸ்ய
தை தவிர்த்துத் தருகிறோமென்று சொன்னதுண்டா நடமை நீர் வளைக்
கைக்கென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இந்திரியங்களை யித்யாதி). அர்ஜுன
னோடு சொன்னதில்லையெ என்று கருத்து. சார்யார்த்தம் ஒருவார்த்தை
சொன்னமட்டிலே அத்தைக்கொண்டு வளைக்கிறீரோ “நட்சக்தி” என்று
கூட்டிக்கொள்வது. (மல்தொழில்) அல்ப வ்யாபாரம்.

ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (முன்கை மித்யாதி). உட்கருத்து (ஐநகி
மித்யாதி). “மல்லல்” என்று - ஸம்ருத்தியாய், அழிய சீரென்று விசே
ஷித்ததுக்கு பாவம் (நிரவதி கேத்யாதி). ஸ்லோகார்த்தம் (ராவணனித்
யாதி). (௬)

மூ.—வேறு யானிரந்தேன் வெகுளாது மனக்கொளெந்தாய்

ஆறு வெந்நரகத் தடியேனை யிடக்கருதிக்க

கூறு வைவர் வந்து குமைக்கக் குடிவிட்டவரைத்

தேறு துன்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யான்	இந்நான் விழுகளுகப்	ஆறு	ஒய்வில்லாத
	போந்த நான்	வெம்	அதிக்ருசமான
வேறு	தரு(யு)ப்தனைக்காட்	நரகத்து	ஸம்ஸாரமாகிற நரக
	டிஹம்வ்யாவ்ருத்த	அடியேனை	என்னை [த்திலே
	னய்க்கொண்டு	இட	பொகட்டுவைக்கும்
இரந்தேன்	(உன்னை)யாசுத்தேன்,	கருதி	எண்ணி, [படி
எந்தாய்	என்ஸவாமியே!	கூறு	(என்னைத் தங்களுக்
வெகுளாது	கோபியாமல்		கு) பாக(ஹ)மா
மனக்கொள்	(அத்தைத்) திருவுள்ள		கக் கொண்டு
	ம்பற்றவேணும்;		என்னைக்கிட்டி
ஐவர்	(அதாவது) பஞ்சேந்	வந்து	பாதி (ஹ)யாநித்க,
	திரியங்களும்;	குமைக்க	

குடிவிட்டவ	(நீ என்னை நல்வழிப்ப	தேறாது	நம்பாமல்
ரை	டுத்துகக்காசுடன்	உன்	உன்னை
	விடத்தில்) வலிக்	அடைந்தேன்	திருவிண்ணகர் மே
	கப்பண்ணின் அந்	யவனே!	(எ)
	த இந்நியங்களை		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறாயானிரந்தேன்) இரந்த கார்யம் க்ரமத்தாலே செய்யலாம்படியா யிருப்பனவும் சில இரப்புக்களுண்டு, அப்போதே செய்து தலைக்கட்ட வேண்டும்படியா யிருப்பனவும் சில இரப்புக்களுண்டு; க்ரமத்தாலே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டு மளவும் இவன் பொறுக்கும் என்று தோற்றி யிருந்தவிடத்திலே அந்த க்ரம மும் பொறுக்குமிதே; அப்போதே செய்யாவிடில் இவனைக் கிடையா தென்று தோற்றினவிடத்தில் அப்போதே செய்து தலைக்கட்ட வே ன்டும்படியா யிருக்குமிதே; அதில்செய்தே அறவேண்டும்படி அர்த் தித்வத்தை யுடையேனாய்க்கொண்டு இரந்தேன் வேறாக என்றபடி. (யானிரந்தேன்) அத்தலை இத்தலையாபடியைத் திருவுள்ளம் பற்ற வேணும். நீ *எதிர்க்குழல் புக்கு இரந்துதிரிய, நானத்தை மறுத்து வைமுக்கயம்பண்ணித் திரிந்தகாலத்தின் நீட்சியும் திருவுள்ளம் பற் றுகையுண்டே. நீ இரக்க மறுத்துத்திரிந்த நானன்றோ இப்போது இரக்கிதேன்.

(வேகுளாது) என்னுடைய பாசரம் கேட்டால் தேவர் திருவுள் ளத்துக்கு சிலில் என்னவேண்டும்படி யாயிருக்கும்; இன்று அநர்ய கதியாய் வந்து நிற்கிறவன், முன்பு “நாம் அநாதிகாலம் பிடிக்க மறுத் துப்போந்தவ னன்றோ” என்று, என்னுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தைப் பார்த்தால் தேவர் சேறவேண்டும்படியா யிருக்கும். நான் ஸர்வதோஷ யுக்தனாயிருந்தேன், நீ ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தாய், ஆனபின்பு, “நம்மையும் தன்னையும் பாராதே இவன் நீர்தோஷரைப்போலே நம்கலைப் பிடிப் பதே!” என்று சீரூதே, (மனக்கொள்) கார்யம் செய்யவேண்டுமளவிலே ஆனைக்குப்பாடுவாரைப்போலே அநாதரித்திருக்க வொண்ணாது; இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும். சீரூமைப்போராது, இத் தைத் திருவுள்ளத்தே கொண்டருளவேணும். உம்மை ஸதோஷரா கச் சொல்லிவைத்து, ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற என்னை “சீரூதே திரு வுள்ளம் பற்றவேணும்” என்று நீர் சொல்லுகிறது என்னவேறுது கொண்டென்ன, (எந்தாய்) என்ன லழித்துக்கொள்ள வொண்ணாத ப்ரா

ப்தியைக்கொண்டு பொறுக்கை யொழிய, செய்த குற்றத்தைக் கணக்
கிட்டுக் கைவிடலாம்படியோ தேவரோடுண்டான ப்ராப்தியிருப்பது?
(க) “ஸீதேஷ் ஸூத்ரே - பிதேவ புத்ரஸ்ய” என்னு நின்றதிதே.

பொறுப்பித்திற் விடத்திலே வந்தவாதே, செய்த குற்றத்தைப் பா
ர்த்துச் சீருதே, ப்ராப்தியைப் பார்த்துக் கைக்கொள்ள வேண்டும்
படி உமக்கு இப்போது வந்ததென்னென்ன, (ஐராவதேநரகம்) இந்
தரியங்கனினுடைய நீனைவு சாலப் பொல்லாதாயிருந்தது. செய்த
பாபம் அகஞ்சரிப்பட்ட வளவிலே விட்டடிக்கவும் கூடுமிறே. யமனு
டையதண்டல் அங்கனொளவல்ல, மாறாத நரகமாய்த்து ஸம்ஸாரம்.
(அடியேனை) கோமுற்றவர் படுக்கைப்பற்றிலே நலியக்கோலுமடபோ
லே. (உ) “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யமி” என்னுமா
போலே அங்குத்தைக்கு எல்லா வடிமையும்செய்து வர்த்திக்கைக்
கிடான ப்ராப்தியுடைய என்னை, அஹங்கார மமகாரங்களுக்குக் குடி
மைசெய்யும் ஸம்ஸாரத்திலே போகத் தள்ளுவதாக நினையாநின்றது.

(சுருவைவர்வந்து - குமைக்க) இது ஐவர்க்குப் பொதுவிதே
என்று இருக்கிறனவில்லை; அஹ உமமிகபா பற்றி நலியாநின்றன.
(ஐவர்) சைதந்ய பாஸரத்தவார மாத்ரமிறே என்றிருக்கிறவர். சேத
னரென்றே யிருக்கிறாராய்த்து பாத(பாதி)கதவத்தி உறைப்பாலே. (ஐவ
ர்குமைக்க) ஒரு தூர்பலனை ப்ரபலராயிருப்பார் ஐந்து சேவகர் ஐந்து
திக்கிலே வலித்துக் கலங்கப்பண்ணி ரெருக்குமடபோலே. (குடிவி
ட்டவரை) நீ குடிபுகுர விட்டவர்களை, அதுக்கடி - இத்தைக்கொண்டு
நம் கர்விலே குனிந்து அவ்வழியாலே நம்மைப் பெறவேண்டாவோ
என்னும் கருத்தாலே இத்தைத் தந்தாய்நீ, அது உன் நினைவையொ
ழிய மற்றைப்படியே உன்பக்கல் நின்றும் அகற்றி விஷயங்கனிலே
மூட்டி முடிக்குமவையா யிராநின்றன.

(தேறது) உன் நினைவின் படியே நடக்குமவையன்றிக்கே யொழி
கையாலே, அவற்றை விஸ்வவிக்கப் போருகிறதில்லை. (உன்னித்
யாதி) விஸ்வஸநீயனான நீ ஸர்வவிதனையிருக்க, பயாவஹமான பதார்
த்தங்களுக்குக் குடிமைசெய்து திரியவேணுமோ? ... (ஏ)

வநு — ஏழாம்பாட்டு. (வேறுவித்யாதி). கல்லா வைம்புலன்கள் உம்மை நயிப்படி பெண்ணென்ன; அவற்றின் கொடுமையை யருளிச்செய்திருர் என்று ஸந்தி.

(வேறுக) வ்யாவ்ருத்தமாக, அதாவது-தரு(து)ப்தனன்றிக்கே ஆர்ந்தனாய் என்று சுப்தார்த்தம் விவகரித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்திருர் (இரந்த கார்யமித்யாதி). “யான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அத்தஸயித்யாதி). விவரணம் (நீயித்யாதி).

“பெருளுகை” ஐயுதலாய், இதுக்கு ஹேது இரண்டு; அதாவது — அவன் தேடிவர வைமுக்கயம் பண்ணினதும், ஸவதோஷம் பாராமல் கிட்டினதும்; முந்தினத்தை யருளிச்செய்திருர் (என்னுடைய வித்யாதி). இரண்டாவது (நான் ஸர்வதோஷ யுக்தனீத்யாதி). (ஆனைக்குப்பு) சுதுரர்கம்.

(அகஞ்சரிப்படுகை) குன்றுகை. (கோமுற்றயர்) மணியகாரர். (படுக்கைப்பற்று) அந்தப்புரத்துக்கு விட்ட சீமை.

ஈஸ்வரன்மேல் குற்றமாக நீர் குடிவிட்டவர்கள் என்னப்போமோ வென்ன வருளிச்செய்திருர் (அதுக்கித்யாதி). (இத்தை) கரணங்களை. (எ)

மூ.—தீவாய் வல்வினை பாருடனின்னு சிறந்தவர்போல்

மேவா வெந்நரகத் திடருற்று விரைந்துவந்தார்

மூவா வானவர்தம் முதல்வா மதிசேகரன் விடுத்த

தேவா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மெயவனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீவாய்	தீயை வாயில்லின்று முமிழாவின்ற(அதி	இடர்உற்று	(என்னை) இட்டுவைக்கையிலேமுயன்று
	க்ஞர பலப்பாதங்களாய்)	விரைந்து வந்தார்	அதிவேகத்துடன் (பலப்பாதாநோர்முக
வல்	அதிக்குரங்களான(ஒன்றுலும்பொக்கவ	மூவா	மூப்புமுதலிய விகார
வினையார்	பாபங்கள் [ரிதான)		ங்களற்ற
சிறந்தவர்போல்	பெரிசு பந்துச்சினைப் போல்	வானவர்தம்	சித்பஸுஞ்சிகளுக்கு
உடன்கின்று	(என்னோடு) டியியாமல் கலந்து நின்று,	முதல்வா	நீர்வாஹகனே!
மேவா	(ஆத் மஸ்வரூபத்துக்குச்) சேராத	மதி	சந்த்ரனுடைய
		கோள்	கூடியே ராகத்தை
மேவா	(ஆத் மஸ்வரூபத்துக்குச்) சேராத	விடுத்த	போக்கின
		தேவா	தேவனே!
வெம்	அதிக்குரமான	நின்னடைந்தேன்	திருவிண்ணகர்
நரகத்து	நரகத்தில்	மெயவனே!	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (தீவாய்) அநலாஸ்யராய்த்து. நெருப்பை உமிழாநின்றான் வாயையுடைய. (வல்) ப்ராயஸ்சித்தத்தால் பரிஹரிக்கப் படுமவையல்ல; (க) “அஸ்ய ஸுஹ் த்வயீ-அஸ்ய மதுபோக்தவ்யம்” என்கிறபடியே-அதுபவித்தால்ல்லது போக்கி நசியாதலையாய்த்து. (உடனின்னு) நிருபாதிக பந்துக்களைப்போலே விடாதே நின்று கலந்து; (உ) “கலந்து நஸ்யும் கடுந்துயர்” என்னக்கடவதிதே. (சிறந்தவர்போல்) ஒருகாலும் விடாத ப்ராதாக்கள், மற்றையரைப் போலே.

(மேவாவெந்நாகத்து) (ங) “அஸ்ய ஸுஹ் த்வயீ-அஸ்ய மதுபோக்தவ்யம்” என்கிற வஸ்துவை அதுபவிக்கைக்கு போக்யமான வஸ்துவுக்குப் பொருந்தாத படியிருக்கிற நரகத்திலே தள்ளுவதாக வந்தன. இங்குள்ள துக்கங்களை அதுபவித்தால், பின்னைப்போ யதுபவிக்கும் நரகமிதே அது; இப்போது “நரகம்” என்கிறது - இந்நரகத்தனையே. (விரைந்துவந்தார்) இத்தால்- இக்காலத்திலொரு ஸுக்ருதம் துழைகைக்கு அவகாச மின்றிக்கே போந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கர்மத்துக்கு ப்ரவாஹா-நாதித்வ முண்டிதே.

இது நீர்பண்ணின கர்மத்தினுடைய பலமன்றோ? தூர்தாம் பண்ணின கர்மபலம் தந்தாமுக்கே அதுபவிக்கவேண்டாவோ? இப்போதாகச் செய்யலாவதுண்டோ வென்ன, (மூவாவானவர்) அகர்ம வஸ்யராய் உன்னை அதுபவிக்கும்படி பண்ணிவைத்தாயே, ஒரு விபூதியாக எப்போது மொக்க பஞ்சவிம்சதி வார்ஷிகா பிருப்பர்கள். புஜிபாநிற்கச் செய்தே, “இது நமக்குக் குலைகிறதோ?” என்றிருக்க வேண்டாவாய்த்து. (முதல்வா) அவர்களை அகர்மவஸ்யராக்கி, அவர்களுக்கு அதுபவிக்கைக்கு உன்னைக் கொடுத்து, அவ்வழியாலே அவர்கள் ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போராகின்றாயே. (ச) “விண்ணுளார் பெருமானேயே” என்றுப்போலே யாய்த்து. ப்ராதாக்களிலே ஒருவன் முடிசூடி வாழாநிற்க ஒருவன் சிறைப்பட்டிக் கிடந்தாப்போலே தோற்றுகின்றதாய்த்து. (ரு)[ஸ் ராஸ ஸ்லக்ஷ்ண-ஹா ராம ஹாலக்ஷ மண] இப்படிப்பட்ட அவர்க்கும் “இது மாயாமருகம் கிடர்” என்று உணர்த்தி நோக்கும் இளைபெருமானே! என்னும். [ஸ்ஸுஸுதீ - ஹா

(க) (உ) பெரி-திருவ-சு. (ங) தை-ஆ-தி-உ.

(ச) தி-வாய்-ஏ-க-தி. (ரு) ரா-ஸ-உ-அ-அ.

கௌகசு பெரியதிருமொழி, கா-ப, உ-தி, அ-பா, தீவாய்.

ஸுமித்தோ] அவர் தமக்கும், (க) “सुखं सुखं वनवानां सुखं सुखं” - ஸுருஷ்டஸ்த்வம். வநவாஸாய - ப்ரமாதம் பாகாஷ்டி? என்ற ஸுமித்தரையாரைச் சொல்லும்.

அப்பரிமாற்ற முள்ளது அவ்விபூதியிலே காணும், இங்கில்லை என்று அவனுக்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி. (மதிகோள் விடுத்த தேவா) ஸ்வருபலாபம் பெறவேணு மென்றிருப்பார்க்கு அத்தைப் பண்ணிக்கொடுப்பது, இஸ்ஸரீரத்தில் வைகல்யம் போகவேணு மென்றிருப்பார்க்கு அத்தைப் பண்ணிக்கொடுப்பது. (தேவா) ஆருடம்பில் கூடியந்தான் தீர்ந்ததாயிருக்கிறது. (நின்னித்யாதி) என்னுடைய கூடிய த்தைப் போக்குகைக்காக நீவந்து ஸந்நிதிதனாயிருக்க, நான் பிறர்க்குக் குடிமைசெய்து திரியவோ? (அ)

அநு - எட்டாம்பாட்டு. (தீவாயித்யாதி) நம்காலில் குனிந்து வாழுகைக்கு நாமே குடிவிட்டவர் என்றநீந்திராகில், அவை மற்றப்படியாய் நரகத்திலே இடக்கருதுகைக்குக் காரண மென்னென்னும் சங்கையிலே, வல்லியையார்க்கிடர் அவற்றுக்கு மூலபல மென்கிரூர் என்று ஸங்கதி.

பூர்வார்த்தத்தக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவத்தை “விநைர்து” என்ற தத்தைக் கடாக்கித்தருளிச்செய்கிரூர் (அநலாஸ்யராய்த்து) என்று. கேசம்பலில்லாமல் நெருப்பைச் சொரிந்துகொண்டு பிடிக்கவந்தார்களென்று கருத்து. (நிருபாதிச பந்துக்கன்) பெருமானும் பிராட்டியும். சிறந்தவர் - தகுதியானவரென்றும், அருளிச்செய்கிரூர் (ஒருகாலு மித்யாதி).

“வெம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இங்குள்ள வித்யாதி). (அது) மதண்டநம். (இந்நரகம்) ஸம்ஸாரம். “விநைர்து” என்று - வேகம் சொன்னால் ஸத்தாயியானதுக் கொழிய வேகம் சொல்லவொண்ணாதே பென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (கர்மத்துக்கித்யாதி); ஜலகண ஸமுதாயத்தில் வேகம்போலே பாபஸமுதாயத்தில் நைர்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து.

மூலாமை - வட்டபாவ விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், கர்மக்ருதமான விகாரயில்லாமைகளைச் சொல்லிற்கூய், இப்படி விசேஷித்தது - தம்மையும் அப்படி பண்ணவேணுமென்னும் கருத்தாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிரூர் (அகர்மீத்யாதி). அன்றிக்கே, மூலாமை - முற்றமையாய், அது பகவததுபவத்தில் முற்றினமையாய், அத்தால் பலித்த தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிரூர் (புஜிபாதிச வித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன தாத்பர்ய த்வயத்துக் கதுருணமாகக் கருத்தருளிச்செய்கிரூர் (அவர்களையித்

(க) ரா-அயோ-சு-நி.

யாதி). தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (விண்ணுளாரித்யாதி). விவரணம் (ப்ராதாக்களிலே யித்யாதி). இத்தால் - வெறுப்புத் தோற்றச் சொன்றொன்று கருத்து. மூன்றும் தாத்பர்யம் விவக்ஷித்து த்ருஷ்டார் தம் காட்டிகிறார் (ஹாராமேத்யாதி). ஸம்பந்தமுடையார் பேரைச்சொல்லி விஷாதப் பட்டாப்போலே விஷாதப் படுகிறொன்று தாத்பர்யம்.

மேலுக்கவதாரிகை (அப்பரிமாற்ற மித்யாதி). மதி-சந்த்ரனுடைய, கோள் - க்ஷயத்தை, போக்கெய் என்று சப்தார்த்தமாய், இத்தை இப் போது சொல்லுகிறவர்க்கு, மதியினுடைய - ஸ்வரூப ஜ்ஞாந்தகினுடைய, க்ஷயத்தை விடுத்தமையும் ஸ-விசித்தமென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வரூபலாப மித்யாதி). (கொடுப்பது) என்ற வகந்தரம், இரண்டும் உணக்குத் துல்யம் என்று சேஷம். (அ)

மூ.—போதார் தாமரையாள் புலவிக்ஞல வானவர்தம்

கோதா கோதில் செங்கோல் குடைமன்னரிடை நடந்த

தூதா தூமொழியாய் சுடர்போலென் மனத்திருந்த

வேதா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போதுஆர்	காலத்திலே யலர்ந்த (செவ்வியழியாத)	மன்னர்	தூய்யோதநாதிகளான ராஜாக்களு டைய
தாமரையாள்	தாமரைப்பூவை வா ஸஸ்த்தாநமாக உ டைய பெரியபிரா ட்டியாருடையவும்	இடை	ஸபாமத்யத்திலே நடந்ததூதா தூதுபோனவனே!
புலவி	பூமிப்பிராட்டி யுடை யவும் [யுடைய	தூமொழியா ய்	பரிசுத்தமான (பாண் டவ பக்ஷபாதி யா ன) சொற்களை யு டையவனே!
குலம்	தொண்டக் குலத்தை	சுடர்போல்	விளக்குப்போலே உ ஜ்ஜ்வலனாய்க்கொ ண்டு
வானவர்தம்	நித்யஸ-விரிகளுடைய வும்	என்மனத்து	என் ஹ்ருதயத்தில்
கோதா	ஸந்தோஷத்துக்கு வி ஷயமானவனே!	இருந்த	வாஸம்பண்ணா நின்ற வனே!
கோதுஇல்	பிரதிஹதியாகிற தோ ஷமில்லாத [ராய்	வேதா	வேதப்ரதிபாத்யனே!
செங்கோல்	ஆஜ்ஞையைய யுடைய	நின்னடைந்தேன்	திருவிண்ணகர் மேயவனே! (கூ)
குடை	முத்துக்குடையை யு டையரான		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பிராட்டிமாரும் நித்யஸ-விரிகளும் புருஷகாரமாகச் சரணம் புகுகிறார்.

கௌஅ பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, கூ-பா, போதார்.

(போதார் தாமரையாள்) காலத்திலே யலர்ந்த செவ்விப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையவளென்னுதல்; அன்றிக்கே, செவ்விப்பூவை யுடைத்தான தாமரையை வாஸஸ்த்தாநமாக உடையவளென்னுதல். போதுஎன்று - காலமாதல், புஷ்பத்தைச் சொல்லிற்றாதல். (புலவி) என்று - ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்குத் திருநாமமாகவுடாம்; அன்றிக்கே, போதார் தாமரையாள் புலவி யிடத்தில் குலவானவர்தம் கோதா என்றாகவுடாம்; அப்போது, ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸம்ஸ்ர லேஷவர்த்தகமான விஸ்ரலேஷங்களுண்டானால், அப்போது(க) ॥ १०३ ॥ ॥ १०३ ॥ - ॥ १०३ ॥ தர்மேண” என்கிறபடியே - இனையபெருமாள் ஆஸ்வ லிப்பிக்குமாபோலே, அவ்ஆடலைத் தீர்த்து ஆஸ்வலிப்பிக்கிற நிய்ய ஸ்ரிகளுடைய கௌதுஹலத்துக்கு விஷயபூதனானவனே!.

(குலவானவர்) பகவததுபவ வ்யபிசாரமில்லாதவர்கள். (உ) “வடி வுடைவானோர்” என்னுமாபோலே ‡ (யாய்த்து). பெரியபிராட்டியாரோ டெண்டான ஊடல் இடையாட்டத்தில் அத்தைப் பரிஹரித்து ஆஸ்வ லிப்பிக்கிற நிய்யஸ்ரிகளுடைய கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயபூத னானவனே! “கோதுகுலம்” என்கிறவிடத்திலே “கோதா” என்கிறது. அங்ஙனன்றிக்கே, (புலவிக்குலவானவர்) என்று - நிய்யஸ்ரிக் றுக்கு விசேஷணமாய், அந்தப் பக்கத்தில், † பிராட்டியுடைய பின்பு கூடாதபடி பிரித்தபிரிவை யாய்த்துப் புலவியென்கிறது. அத்தாலே- நிய்யவாஸம் பண்ணுகிறகச் செய்தேயும், இதுக்கு முன்பு ஒருகால மும் அதுபவித்தறியாதாரைப் போலே உண்டாகிற அத்ருப்தியைப் பற்ற அவர்களைச் சொல்லிற்றாகவுடாம். இப்படி ஸர்வாதிகனான ஸர் வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்து, ஆஸ்ரீதார்த்தமாகத் தன்னை யழியமாறித் தூதுபோனபடியைச் சொல்லுகிறது.

(கோதில் செங்கோல் குடைமன்னர்) என்று - தூர்யோதநாதிக ளைச் சொல்லுகிறதென்றும், பாண்டவர்களைச் சொல்லுகிறதென்றும் அருளிச்செய்வார். பாண்டவர்களுடைய சத்ரசாமராதிக ளடையப் பறித்துக்கொண்டு, ஒருவரால் ப்ரதிஹதி பண்ணவொண்ணாத ஆஜ் றையை யுடையராய்க் கொண்டு, முத்தின்குடை நிழல்கீழே யிருந்து பூமிப்பரப்புக்கெல்லாம் தாங்களே ராஜாக்களாய் நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிற தூர்யோதநாதிகள் நடுவே, கழுத்திலே ஒலையைக் கட்டிக்

(க) ரா-கிஷ்-க-கஉஅ. (உ) தி-வரய்-எ-உ-கௌ. ‡ குண்டலிதம்க்வாசித்தம்.

† இந்தவாக்யம் அநந்திதம்.

கொடு தூதுபோனவனே! அன்றிக்கே, க்ருஷ்ணனுடைய அபிப்ரா யத்தாலே, (கோத்தில் செங்கோல் குடைமன்னர்) என்று - பாண்டவர் களையே சொல்லுகிறதாகவுடாம்.

(தூமொழியாய்) பாண்டவர்களும் நீங்களும் செய்யப்பார்த்தது என்? என்று கேட்க; “அவர்களுக்கு தர்மமும் தர்மபலமான ஸ்வர்க்கமு முண்டு; அவர்கள் ஐவர், நாங்கள் நூற்றுவர்; ஆகையாலே பூமிப் பரப்படைய எங்களுக்கே இடம்போரு மித்தனை, நாங்கள் ஒரு ஸூச் யக்ரமும் கொடுப்பதில்லை” என்று அவன் வார்த்தைசொல்ல; “உன் னபிப்ராயம் இதுவானபின்பு, உண்பன உண்டு உடுப்பன உடுத்துப் பூசுவனபூசி எல்லாவழியாலும் ஆஸ்வவித்து ஒருப்பட்டிருக்கிற ராஜா வானவன் ஜயத்திலே த்வரிபாடுன்றான்” என்று ஆஸ்ரித விஷயத்திலு ண்டான ஓரம் தோற்றச் சொன்னவார்த்தை யாகையாலே, மறுக்கவொ ண்ணைதபடி உஜ்ஜ்வலனுப்க் கொண்டு என் ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசித் தவனே! (வேதா) இப்படி ப்ரகாசிக்கிறவன்றான் ஆரொன்னில்; வேதைக ஸமதிசுமயன்.

(நின்னித்யாதி) ஒலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போகை யன்றிக்கே, கண்ணாலே காணலாம்படி திருவிண்ணாகரிலே வந்து ஸந்திதி பண் ணின உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தே நென்கிறார். ... (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (போதாரித்யாதி) எத்தனைசொன்னாலும் அவன் இவர் சினைவின்படி செய்யாதே ஈஸ்வரத்வப் பிடாரடித்திருக்கை யாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறார் என்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கி றார் (பிராட்டிமாரு மித்யாதி).

(புலவியிடத்தில்) புலவியிலே. ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான பிரிவிலே என்கை. (பூதனுனவனே) என்ற வந்ததாம், என்றபடி என்று சேஷம்.

குலவானவர் - தொண்டக்குலத்திலே வானவர் என்றும், அருளிச் செய்கிறார் (பகவதித்யாதி). “குலவானவர் கோதா” என்று இவர் இவர் களை கடக(ஸ்டாக்)ராகச் சொன்னாப்போலே கண்டதுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வடிவுடை யித்யாதி). *கங்குலும் பகலில் கடகராக வெண்ணி, “வடிவுடைவாரோர் தலைவனே” என்றாரிதே என்று கருத்து. இப்பாசுரத்தில் விவக்ஷிதமான ப்ரமேயத்தை இவ்விடத்துக்கு அது குணமாகக் காட்டிக்கொடுக்கிறார் (பெரியவித்யாதி). இத்தால் - பிராட்டி தையை ப்ரபுத்தரான ஆழ்வார், தம்மிடத்திலே ஈஸ்வரனுக்குண்டான ண்டலைத்தீர்த்துச் சேர்க்கவேணும் என்னும் கருத்தாலே இப்படி ஸம்போ

௧௭௭௦ பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, ௧௦-பா, தேனார்.

தித்தார் என்றதாய்த்து. போதார் தாமரையாளென்ன, புலவியென்ன, குலவானவரென்ன, இவர்களுடைய கௌதுலுலத்துக்கு விஷயபூதனே! என்றும், தாமரையாளுடைய புலவியிலேயும் சேர்க்கும் குலவானவரென்றும், இரண்டையோஜனை அருளிச்செய்தாராய், தாமரையாளுடைய புலவி போலையான புலவியுடைய குலவானவரென்று மூன்றும்யோஜனை யருளிச்செய்திருர் (அங்ஙனன்றிக்கே ஐத்யாதி).

“கோதில்” என்றதினர்த்தம் (ஒருவரால்த்யாதி). (ராஜா) தம்மபுத்ரன். (ஐயத்திலே) ஐய ஹேதுவான யுத்தத்திலே. (க)

மூ.—தேனார் பூம்புறவில் திருவிண்ணகர் மேயவனை

வானாரும் மதிள்கூழ் வயல் மங்கையர்கோன் மருவார்

ஊனார் வேற்கலிய னொலிசெய் தமிழ்மாலே வல்லார்

கோனாய் வானவர்தம் கொடி மாநகர் கூடுவரே.

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—௦௦௦௦—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேனார்	தேன்மிக்க	ஊனார்	சரீரக்களிலே புகக்க
கூ	பூக்களையுடைய		டவதான [யரா]
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்க	வேல்	வேலாயுத்தையுடை
	ளையுடைத்தான	கலியன்	ஆழ்வார்
திருவிண்ண	திருவிண்ணகரென்	ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த
கர்	னும் திவ்யதேசத்	தமிழ்மாலே	தீரவிடருபமான இ
	திலே		ப்பத்துப்பாசுரங்
மேயவனை	பொருந்தி வர்த்திக்		ளையும் [கள்
	கிற ஸர்வேஸ்வர	வல்லார்	அப்யவயிக்க வல்லவர்
	ன் விஷயமாக,	கோனாய்	ஸ்வாமியாய் (ஸ்வதந்த்
வான் ஆரும்	ஆகாசத்தை யளாவி		ரராய்)க்கொண்டு
	யிருக்கிற	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகள் வான
மதிள்	ப்ராகாரங்களாலும்		ம்பண்ணுகிற
வயல்	கழனிகளாலும்	கொடி.	கொடிக்களாலே அள
கூழ்	கூழப்பட்ட [ளார்க்கு		ங்கரிக்கப்பட்ட
மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்	மா	ஸ்லாக்கியமான
கோன்	ஸ்வாமியாய்,	நகர்	ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை
மருவார்	சத்ருக்களுடைய	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனார்த்யாதி) தேன்மிக்கிருந்துள்ள பூக்களையுடைய பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருவிண்ணகரிலே நித்ய

பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, துறப்பேன் பாவேசம். கடுக

வாஸம்பண்ணுகிறவனை. தேன் என்று - வண்டைச் சொல்லிற்றாகடி
மாம். (வானூரம் மதிள்குழ வயல்மங்கையர் கோன்) ஆகாசாவகாச
மிடமடையும்படியான ஓக்கத்தை யுடைய மதினிலே சூழப்பட்டி.
ருப்பதாய், வயலையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நீர்வாழ்காரா ஆழ்
வார். (மருவாரித்யாதி) திருமங்கையாழ்வார் கையில் வேடூ, உ, உ, உ.
சத்ருசரீரங்களாய்த்து. சத்ரு சரீரங்களிலே குளித்த வேலையுடைய
ரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தும் வல்லார். (கோனாயித்யாதி)
அங்கேபோய் சிலர்க்குப் பரதந்த்ரரா யிருக்கை யன்றிக்கே, (க) “ஆ
ண்மின்கள்வானகம்” என்கிறபடியே தாங்கள் அங்குத்தைக்கு நீர்வா
ழகராய்க்கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைப் பரபிக்கப் பெறுவர். (க)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனாயித்யாதி) (சிலர்க்குப் பரதந்த்ரராயிருக்
கை யன்றிக்கே) என்றது - இந்த்ரன் முதலானார் இங்குசின்றும் போன
ரைத் தமக்குப் பரதந்த்ரரென்றிருக்குமாயினாலே, அங்கும் நித்யஸூரி
கள் அங்கன் நினைத்திரார்கள் என்றபடி. (க)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஆறும்பத்தில் இரண்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து மூன்றந்திருமொழி

துறப்பேன் பாவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா.—(உ)*வண்டுணுநறுமலரிலே - “வேண்டேன் மனைவாழ்க்
கையை விண்ணகர் மேயவனே” என்று தாம் பலகாலும் விண்ணப்
பம் செய்தவார்த்தை ஸஹ்ருதய மென்று அப்பன் திருவுள்ளத்திலே
படும்படியாக, (ங) * பொறுத்தேனிலே - அம்மனைவாழ்க்கையிலே

௯௦௭௨ பெரியதிருமொழி, சு-ப ௩-தி, துறப்பேன்ப்ரவேசம்.

அந்வயித்து அவற்றால் தாம் மறுபாடுருவ க்லேசப்பட்ட படிக்கே யும், தத்தேதுக்களையும் விண்ணப்பம் செய்து, இவ்வநிஷ்டமான வாழ் க்கையைத் தவிர்த்து எனக்கு இஷ்டமான உன் தாளிணைக்கீழ் வாழ் ச்சியை நான் பெறும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணு மென்று திரு வடிகளிலே சரணம் புகுகிறேன் என்றார்.

ஸ்ரவேஸ்வரனுக்கு ஒரு ஸ்வபாவமுண்டு; - அநாதிகாலம் ஸப ஸரித்துப்போந்தா னொருவன் ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தி பிறந்து, இதை வேண்டேன் என்று இதில் தோஷங்களைச் சொல்லிக் காட்டுவது, இதைத் தவிர்த்துத் தரவேணு மென்று சரணம் புகுவதானாலும், திரிய வும் பூர்வ வாஸகைகளாலே அவற்றிலே சில பாசம் கிடக்க வகிட்டு மென்று, அவற்றில் தன்னு லாராயுமளவும் ஆராய்ந்து, தனக்கே அவற்றில் கடையற ப்பாசங்கள் விட்டார்க்கன்றிக் கார்யம் செய்யான் ஆகையாலே “பொறுத்தேன்” என்று தொடங்கிக்கீழிவ்ரசொன்னவார்; தைகளைத் தனித்தனியே ஆராய்ந்து, இவற்றில் அறவிடாதே “எத்தை இன்னமும் அதுஸந்திக்கப் பார்த்தீர்?” என்றுப்போலே கேட்க; அற்றில் தமக்கு அவிருத்தமாய் விடாதே யொழிய நினைத்தவற்றையும், விருத்தமாய் விட நினைத்தவற்றையும் விண்ணப்பம் செய்து, (க) “குர வாணவர்தம் கோதா” என்று கீழ்ச்சொன்ன தேசவிசேஷ ப்ராப்த யில் தமக்குள்ள த்வரையையும் அறிவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். *பொறுத் தேனில் முதற்பாட்டில் “பொருளின்பம்” என்றவற்றில் ப்ரதா மான இன்பத்தில் நீர் நின்ற எல்லே யென்னென்ன; சொல்லுகிறார்.

அரு -- துறப்பேன் ப்ரவேசம். சரணம்புகுந்தால் கார்யம் செய்ய திருப்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரவேஸ்வரனுக் கித்யாதி) ஸ்வபாவமாவது - கோவிந்தஸ்வாமிக்குக் கருத்தறிந்து விஷயாறுபவத்திலே மூட்டிவிட்டாப்போலே இவரையும் உகந்தருளின நிலங்களில் வாஸகையாலே யுண்டான ருசியறிந்துவைத்து அதிலே மூட்டிவிடுகை. இதை, விவரிக்கிறார் (அநாதீத்யாதி) (தனக்கேற) என்றது - விஷயாந்தரங்களி லுபாசம் ஸவாஸநமாகப் போகைக்கு அடையாளந்தன்னையும், இவ்விபூ தியிலே அதுபவிக்கக் கொடுத்தாலும் விஷயிஃர்போஜந மென்றப்போலே விடும்படியான பாகம் பிறந்தமை தன் திருவுள்ளத்தில் படுகை. (உ) “மரு ளொழி நீ மடநெஞ்சே” என்றாரிறே ஆழ்வார் என்று கருத்து. (அறவிட தே) என்றது - மிகவும் விடாதே என்கை. இத்தால் - திருப்பேர் நகரினு

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, சு-பா. துறப்பே னல்லேன். சுருஷ

திருநந்திபுரத்திலும் மண்டியிருக்குமவர், “மனைவாழ்க்கையை - வேண்டேன்” என்று அத்தனைசொல்லிச் சுரணமடைந்து தேசவிசேஷத்திலே போகவேண்டுமென்றாலும், உகந்தருளின சிலங்களில் ஆசை பின்னுட்டு மென்று கருதி, கீழ்த்திருமொழியில் சொன்ன விபூதியில் பிறக்கும் இன்ப மெல்லாம் வேண்டாவோ? என்று ப்ரஸ்ரம் பண்ண, அதில் உன்னை மற வாதிருக்கை யாகிற இன்பத்தை மறந்தே னல்லேன் என்று கொண்டு, இதனுடைய அபித்யதைக்காக அவ்விபூதியில் த்வரை எனக்குப் பிறந்த தென்கிறாரென்று எங்கதி சொல்லிற்றாயிற்று. (*)

மூ.—துறப்பே னல்லே னின்பம் துறவாது நின்னுருவம்
மறப்பே னல்லே னென்றும் மறவாது யானுலகில்
பிறப்பேனாக வெண்ணேன் பிறவாமைப் பெற்றதானின்
திறத்தே னு தன்மையால் திருவிண்ணாகாரேன். (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவிண்ணக திருவிண்ணகரென்		மறவாது	மறவாமையானே,
ராண	னும் திவ்யதேசத்	யான்	நான்
	தில் ஸந்திவிறித னு	உலகில்	லம்ஸாரத்தில்
	னவனே!	பிறப்பேனாக	இனி பிறப்பேனென
இன்பம்	உன்னுடைய அதுபவ	எண்ணென்	ன்று கிணக்கமாட்
	த்தின லுண்டான		டேன்,
	ஸுகத்தை	பிறவாமை	(அந்த) ஜம்மகழிர்
துறப்பே னல் விடுகிறிலேன்,			மையையும்,
லேன்	[டாமைபாவது	சின்	உன்னுடைய
துறவாது	(அந்த ஸுகத்தை) வி	திறத்தேன்	ஆ பகத்திலே(உனக்கு
சின்உருவம்	உன்வடிவழகை	தன்மை	சேஷபூதனாக) ஆ
என்றும்	ஸர்வகாலமும்	யால்	னபடியால்
மறப்பேனல்	மறக்கமாட்டேன் (எ	பெற்றது	லபிக்கப்பெற்றேன்.
லேன்	ன்றபடி).		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (துறப்பேனல்லேனின்பம்) விஷயாது பவ ஸுகத்தைத் துறக்கு மித்தனை யொழிய, நின் திறத்தேனாயிருக் கிற ப்ரதாநஸுகத்தை விடுவேனல்லேன். சப்தாதிவிஷயங்களை விட் டேரேயானால் இன்பத்தை இங்குத் துறவாதொழியும் விரகென்னெ ன்ன, (துறவாதித்யாதி) ஸுகத்தைத் துறவாமையாவது - உன்னு டைய வடிவை மறவாதிருக்கை. (க) “மறந்தேனுன்னை முன்னம்”

(க) கூ-உ-௨.

கராசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, துறப்பேனல்லேன்.

என்று கீழுள்ளகாலம் மறந்தேனெயாகிலும், இனி மேலுள்ள காலம் மறவாதே பொழியப்பார்த்தேன்.

இத்தால் பளித்த தென்னென்ன; மறந்தே னுன்னை முன்னம், அது வேறுதாவாகப் பிறந்தே யெய்த்தொழிந்தேன் என்றேன்; இனி, உன்னை மறவாதே நினைக்கப்பார்த்தால், பிறவாமையன்றோ விதுக்குப் பலம் (என்று மித்பாதி) அம்மறவாமையால் பெற்றது - ஸம்ஸாரத்தில் பிறப்பேன் என்னும் மனோரதமும் தவிர்த்தேன்.

அழகிது, தைலதாராவதவிச்சிந்நஸ்தி உமக்குண்டாகை யாலே ராமக்கு இனி ஜம்மம் வராது என்று நினைத்திருக்கிறான்றோ வென்ன, (பிறவாமை யித்யாதி) அந்தப் பிறவாமையை நான் லபித்தது, உன் அபிமானத்துக்குள்ளே யடங்கி “நீயே நிர்வாஹகன்” என்றிருக்கையாலே இத்தகையல்லது, நானதுஷ்டித்த தொன்றல்லல். (திருவிண்ணாகரானே) உன் திறத்தேனாகப் பெற்றதுதானும் நீ இங்கே ஸந்நிஹிதனாகை.

(துறப்பேனல்லே னின்பம்) ஸுகத்தை ஸந்யஸிப்பேனல்லேன். (துறவாது நின்றுருவம் மறப்பேனல்லேன்) ஸுகத்தைத் துறவாமையாவது-உன்னுடைய வடிவை மறவாதே யிருக்கை. (என்றும் மறவாது யானுலகில் பிறப்பேனாக வெண்ணேன்) மறவாயை யால்பெற்றது பிறவாமை. (நின்றிறத்தே னாதன்மையால் - பிறவாமைப் பெற்றது - திருவிண்ணாகரானே) உன் திறத்தேனாகப் பெற்றது நீ ஸந்நிஹிதனாகை. (க)

அநு.—முதற்பாட்டு. (துறப்பேனியாதி) (க) “பொருளின்பமென விண்ணு மிறத்தேன்” என்று க்வேசித்தவர், இங்கே “துறப்பேனல்லேன் இன்பம்” என்னக் கூடுமாவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயேய்யாதி) மேலுக்கவதாரிகை (சப்தாதித்யாதி). (இன்பத்தை) ப்ரதாநஸுகத்தை இவ்விபூதியில் பகவதரூபவஸூகம் விஷயாந்தரரூபவத்தோடே கலந்து யிருக்குமே என்று கருத்து. நீர்தானே “மறந்தேன்” என்றிரே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மறந்தேனியாதி).

அநாதிகாலம் மறத்தவர் இனி மறவாதிருக்கப்பார்த்தால் என்ன பலம், மீளவும் மறக்கவுகூடுமே இவ்விபூதியில் பிறவியாலே என்னும் ப்ரஸங்கத்துக்கு ப்ரதிவசாரூபண மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலியாதி).

பெரியதிருமொழி கூ-ப, ௩-தி, ௨-பா, துறந்தேன். ௧௦௭௫

மறவாமையால் பிறவாமை என்றுவைத்து, “நின்றித்தேனான் மையால்” என்றால் இது சேரும்படி யென்னென்ன; பால்சூழக்க கோய் திருமாபோலே விஷய ஸ்வபாவத்தால் போச்சு தித்தையொழிய மறவா மையை உபாயமாக நினைக்கவில்லை என்றும் கருத்தால் மருளிச்செய்கிறார் (அந்தப்பிறவாமையை யித்யாதி). “நின்றித்தேன்” என்றதுதான் உம்மால் வந்ததோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்றித்தே னித்யாதி).

கீழ்ப்பாட்டுக்கெல்லாம் தாத்தார்ய மருளிச்செய்து, புத்திஸ்கந்தமாகக் காக பதாரூடமாகக் காட்டுகிறார் (துறப்பேனித்யாதி). இன்பம் - துறப்பேனல்லேன், துறவாமையாலே, நின்னுருவம் மறப்பேனல்லேன், என்றும் மறவாமையால் யானுலகில் பிறப்பேனாக வெண்ணென், பிறவாமை-நின்றித்தே னு தன்மையால், நின்றித்தேனானது திருவிண்ணகரானுகையால் என்றவயம்... .. (க)

மூ—துறந்தே னாவச் செற்றச்சுற்றம் துறந்தமையால்

சிறந்தேன் நின்னடிக்கே யடிமை திருமாலே

அறந்தானாய்த் திரிவாயுனை யென்மனத்தகத்தே

திறம்பாமல் கொண்டேன் திருவிண்ணகரானே, (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே!		துறந்தமை	விட்டபடியால்,
திருமாலே ஸ்ரீபுத்தியே!		யால்	
அறந்தானாய் ஸாக்ஷாத் தர்மமாய்க்		நின் அடிக்கே	உன் திருவடிகளிலே
கொண்டு		அடிமை	கைவக்யம் செய்
திரிவாய் (பலம்கொடுக்க ஸம			கைக்கு
யம் பார்த்துத்) தி		சிறந்தேன்	யோக்யனுனென்;
ரியுமவனே!		உன்னை	இப்படியான உன்
சுற்றம் (ஸம்ஸாரிகளுடன்)			னை [முன்னே
உறவையும்		என்மனத்த	என் லுருதயத்துக்
ஆர்வம் ப்ரீதியையும்		கத்தே	[யில்லாமல்)
செற்றம் த்வேஷத்தையும்		திறம்பாமல்	தவறாமல் (விச்சேத
துறந்தேன் விட்டேன்;		கொண்டேன்	வைத்துக் கொண்டேன்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (துறந்தேனித்யாதி) “உனக்குப் புறப்பே சில பற்றுண்டு” என்று தேவர்க்குப் பழியிட்டு விடவொண்ணாதபடி யானேன்; (க) “ஸ்ரீஸூத்ர மஹாஸக்யம் - பரித்யக்தா மயாலங்கா” என்னுமாபோலே. அநாதிகால வாஸநையாலே விஷயங்களிலே

ஸம்ருதி பிறந்து அதடியாக ஸ்நேஹம்பிறந்து, பின்பு அவ்விஷயத்
தைப் பெறல் ஜீவித்தல் இல்லையாகில் முடியுமளவாய், அது கிடையா
தொழிந்தவாதே, “இவனிறே இதுக்கு நிரோதகன்” என்று கண்டார்
மேலெல்லாம் கொப்பிறந்து, யுக்தாயுக்த நிருபணக்ஷமனன்றிக்கே,
தோற்றினபடி நடந்து திரியக்கடவனாய்; இவைதான் இத்தனைக்கும்
அடி - புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்கையிறே; அது தவிர
ந்தேன். பண்ணின ஸங்கம் தவிரவே, அதடியாக வரும் த்வேஷம்
போமிதே. இவை இரண்டும் போமிதே புறம்பே சிலரை உறவுமுறை
என்றிருப்பது தவிரவே.

(துறந்தபை யித்யாதி) புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்
கையிறே - இப்படி வருகைக்கடி, அது தவிரந்தால், இப்போதாக உறவு
ஸம்பாதிக்க வேண்விதில்லை யிறே, இவன்பக்கல் ஸம்பந்தம் ஸ்வா
பாவிசேபே, பாப்யவியஷயங்களை விட்டபோதே தொடங்கி திருவிடை
யாட்டமிதே, சாவணபவந்தை விட்டு ஆகாசஸ்த்தனானபோதே ஸ்ரீ
மாதானு விதே, அப்ராப்த விஷயங்களை விட்ட வந்ததாம் ப்ராப்த
விஷயத்தினுடைய சாமாவதியிலே நின்றேன்; ப்ராப்தி பலமான
சைவரீயத்துக்கு யோக்யனானேன்.

நாம் ஸ்வஜ்ஞராயிருந்தோம், நீர் அநாதிகாலம் புறம்பே சிலரை
உறவுமுறை என்று இருந்தவாயிருந்தீர், இப்படி யிருக்க, இப்போது
சிறந்தபடி எவ்வளவு பென்னில், (திருமாலே) ஸ்ரியசபதி யாகையி
னாலே, இவனான அகலநின்று பண்ணின குற்றத்தைக் கணக்கிட்
டுக் கைவிடு மத்தனையோ? உம்மோடுண்டான குடல் துடக்கைப் பார்
த்துக்கொள்ளு மத்தனையன்றோ? என்று ஆறவிடுவார் அருகே யுண்டா
கையாலே, இவனுக்கு கர்ம பாரதந்தர்யம் ஒளபாதிசமாய், ஈஸ்வர
பாரதந்தர்யம் ஸ்வாபாவிகமா யிருக்கும்மே. (க) “ஸக்ஷிஸூஉஸாஹ்ஸி-
நகஸ்சிந்நாபராத்யதி” என்பார் அருகே யுண்டானால், கிட்டுகைக்கு
ஒரு குறையுண்டோ. பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தமும் ஒரு தலை
துலுக்குமாநாமாய், அவனான ப்ராஜைகள் பக்கவிருக்கு மிருப்பைச்
சொல்லுகிறது. (உ) “என்னடியாரது செய்யார்” என்று அவனோடு
மன்றும் ஏற்றமுண்டிறே அவனுக்கு, பொறுக்கைக்கு ஒரு ஸாம
க்ரி மாநாமாய், பொறுப்பிப்பார் வேறே சிலரை யிருக்கையன்றிக்கே,

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௩-தி, ௨-பா, துறந்தேன். ௧௮௭

பொறைதானா யிருக்கை. வித்தால் - இதர தர்ம வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. கேவல தர்மமாகிறது தான், அசேதநமுமாய், செய்த போதே நசித்துவிடுமிறே; ஆகையால், இவன்செய்த தத்யாதே, பலம் பெறுகைக்கு வேறே ஒருவனைக் காற்கட்ட வேண்டும்படியா யிருக்குமிறே. அவன்நன்னையே பற்றிப் பெறுமிடத்து இவற்றைவிட்டே பெறவேண்டி யிருக்குமிறே; ஆகையாலிறே ஸாதந நைரபேக்ஷபம் சொல்லுகிறது. கூறுசெய்வான் ஒன்று கொடுக்கும்போது ராஜா துஜ்ஞை வேணும்; ராஜா ஒன்று கொடுக்கும்போது கூறுசெய்வான் வேண்டாவிறே.

(அறம்தானாய்) (க) 'सुखं धर्मं सन्तु' - க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸந்தாம்" (உ) 'लोकानां सुखं-लोककामं त्वम्' (ஈ) 'सुखं विदुः - रादो विदुः' (ச) 'सुखं विदुः विदुः-साक्षात्' - ராமாத் விநிர்வ்ருத்தி." (திருமாலே அறந்தானாய்த் திரிவாய்) (ரு) "நிந்கரியன் செய்ய நெடுமலரான் மார்வன் அறம்பெரியன்" என்னுமாபோலே. [ஆரதறிவார்] அவன்படி இதுவாயிருக்க, உடம்பை நுறுத்துக் கார்யம் பாராநிற்பர்கள். (திரிவாய்) பலம் கொடுக்கைக்கு அவஸரம் பார்த்துத்திரியும் தர்மமாய்த்து.

(உண்ண யென்மனத்தகத்தே திறம்பாமல் கொண்டேன்) உன்னுடைய தடுமாற்றத்தைத் தவிர்த்தேன். லக்ஷ்மீபதியாயிருந்த உண்ணை, பிராட்டி புருஷகாரமாகவும், என்னுடைய அநர்யகதித்வத்தையும் முன்னிட்டு, என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இனி நீ கால்வாங்கில் கூதக (ஸ்ரீ) ரோபாதி யாம்படியாக வைத்துக்கொண்டேன். நீயே வந்து புகுருகிறவிடத்தில் நான் விலக்கிற்றிலேன் என்றபடி. அநர்யகதியைவிடில் நிர்க்கு(ஸ்ரு)ணனும்; பிராட்டிக்கு அநபிமதம் செய்யில் ப்ரணயியன்நிக்கே யொழியும். ஆக, ஸ்வரூபமும், ப்ரணயித்வமும், இரண்டும் இழவாம். நீர் கொள்ளவல்லோரனபடி என்னென்ன (திருவிண்ணாகரானே) நீ ஸுலபனுகையாலே, நீ திருவிண்ணாகரிலேவந்து ஸந்நிவிதனாபடியாலே. (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (துறந்தேனியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விஷய ந்தரத்தில் இன்பத்தைவிட்ட மாத்ரமொழிய ப்ராப்தமான இன்பத்தை

(க) பா-ஆர-அ-அ-௨௬.

(உ)

(ஈ) ரா-ஆர-௩௭-௧௩.

(ச) ரா-அ-யோ-௨-௨௯.

(ரு) ௨-திருவ-௩௨.

கொடி பெரிபதிருமொழி, ௬-ப, ௩-நி, ௨-பா, துறந்தேன்.

“துறப்பினல்லைன்” என்றீர்; இது இன்பமாகத் தோற்றும்போது புறம்பு பற்றற வெணுங்காணும், அதில் “ஆர்வச்செற்றமவைதன்னை வெறுத்தேன்” என்றதரிப்பிதமோ? என்றுகேட்க அருளிச்செய்கிற ரென்றுஸங்கதி.

ஆர்வமென்ன-ராகமென்ன, செற்றமென்ன-த்வேஷமென்ன, இவற்றுக்கு டலான சுற்றத்தைத் துறந்தேன் என்று சுப்தார்த்தமாய், ப்ரஸக்தியூர்வகத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உணக்கியாதி). பந்துக்களடியாக ராகத்வேஷ முண்டா மென்னுமத்தை (க) *‘‘ಸತ್ಯಾಶ್ರಯಃ ಸತ್ಯಾಶ್ರಯಃ ಸತ್ಯಾಶ್ರಯಃ’’* - ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காமஃ” என்கிற ஸ்லோகத்தை உட்கொண்ட ருளிச்செய்கிறார் (அநாதீத்யாதி), தவிர்த்த க்ரமமெப்படி யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பண்ணினவித்யாதி).

“அடியேன்” என்றத்தாலே பாகவத பர்யந்தமாக விவக்ஷித் தருளிச் செய்கிறார் (அப்ராப்தேத்யாதி).

(இப்போது) என்றவந்தரம், “துறந்து” என்று கூட்டுவது. கர்மமடியான குற்றத்தைப் பாராமல் ஸம்பந்தமடியாக ரக்ஷிக்கைக்கு, கர்மத்தைப் பற்ற ஸம்பந்தத்துக்கேற்ற மேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கித்யாதி). “திரு” என்றபதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, “மால்” என்றதுக்கு - ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்த்தனென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). (தலைதுலுக்கு) தலையசைக்கை. ஸம்மதியாகுமென்கை. ஏற்ற மெவ்வனையென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பொறுக்கைக்கித்யாதி). (ஸாமக்ரி) ஸஹகாரி. பிராட்டி ஸஹகாரிமாத்ரமென்றபடி. (பொறைதானாயிருக்கை) பொறுப்பானாயிருக்கை. பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே ஸாதநாத்ர வ்யாவ்ருத்தியும் பஸித்ததென்று விவக்ஷித்து, பரக்க உபபாதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

அறமாய் என்னுதே, “அறந்தானாய்” என்றத்தாலே - ஸநாதந்தவாதி கள் விவக்ஷிதமென்று ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார் (க்ருஷ்ணயித்யாதி). *‘‘ಸತ್ಯಾಶ್ರಯಃ ಸತ್ಯಾಶ್ರಯಃ ಸತ್ಯಾಶ್ರಯಃ’’* - ஸாக்ஷாத் ராமாத் விசிர்வ்ருத்தோ தர்மஸ்சாயி ஸ்ரியாஸஹ” என்றதுக்கு - பிராட்டியோடே கூட ஸாக்ஷாத் தர்மமான ஸித்தோபாயம் பெருமானாலே நிறைவேற்றப் பட்டதென்று; அத்தாலே அவரே ஸாக்ஷாத் தர்மமானாரென்று கருத்து.

நீர்தான் அவற்றைக் கண்டீரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீயேயித்யாதி). வரில் பொகடோம் என்றிருந்திராகில் நாம் அகன்றுபோகிறோம் என்ன வருளிச்செய்கிறார் (அநந்தகதியை யித்யாதி). யத்வா, தானே வந்து புகுரவேண்டுவா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அநந்தேத்யாதி). விலக்காமைதான் உமக்குப் பிறந்தது “நீர்கொள்ள வல்லீரானபடி” என்று கூட்டிக்கொள்வது. (உ)

(க) ௧-௨-௬௨.

மூ.—மாளேய் நோக்கு நல்லார் மதிபோல் முகத்துலவும்
 ஊனேய் கண்வாடிக் குடைந்தோட்டந் துன்னடைந்தேன்
 கோனே குறுங்குடியுள் குழகா திரு நறையூர்,த்
 தேனே வருபுனல் சூழ் திருவிண்ணகரானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோனே	ஸ்வாமியே!	நல்லார்	விலகாந்னை (ஸ்ரீரத்தரி)
குறுங்குடியுள்	திருக்குறுங்குடியிலே		களான ஸ்தீரகளு
குழகா	ஸ்தீரவிதனுளவனே!		டைய
திருநறையூர்	திருநறையூரிலே எழு	மதிபோல்	சந்திரனோடொத்த
	ந்தருளி யிருக்கிற	முகத்து	முகத்தில்
தேனே	போய்யபுதனே!	உலவும்	உலாவாரின்ற
வரு	பெருகிவாராடின்ற	ஊன் ஏய்	மாம்ஸ ப்ரசுரமான
புனல்	ஜலத்தினால்	கண்	கண்களாகிற
சூழ்	வ்யாப்தமான	வாளிக்கு	பாணத்துக்கு
	திருவிண்ணகரானே!	உடைந்து	தளர்ந்து
மாண்ஏய்	மாணோடொத்த [ராய்]	ஒட்டந்து	ஒடிவந்து
நோக்கு	பார்வையை யுடைய	உன் அடைந்	உண்ணச்சரணமடை
		தேன்	ந்தேன். (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மானித்பாதி) தப்பவொண்ணாதத்
 தைத் தப்பித் திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன், என்பக்கல்
 தையையப்பண்ணி யருளவேனுமென்கிறார். (மாணேய்நோக்கு நல்
 லார்) மாணோடொத்த நோக்கையுடையராய், மற்ற வடிவதுக்குக் குறுப்
 பான நன்மைகளையுடைய ஸ்தீரிகளுடைய, தர்சனியமாய் தங்கள் பக்க
 லிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குப் பரிசுமான முகத்திலே ஸஞ்சரியா
 நின்றுள்ள மாம்ஸப்ரசுரமான கண்ணாகிற அம்புக்கு சடுபட்டு ஓடி
 வந்து உன் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்தேன். கண்களாலே, கார்
 யப்பாடி-ல்லாதாரைப் போலே நோக்கி இவனைத் தப்பாமல் அகப்ப
 டித்தி, இவன் ஆழங்கால்பட்ட வரந்தரம். தங்களைக்கொண்டு பேர
 னின்று இவனை நோவுபடுத்தாநிற்பார்களிறே; அத்தைத்தப்பித் திரு
 வடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன்.

(கோனே) அத்தைத்தப்பித் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின
 விடம், தாய்நிழலிலே ஒதுங்குவாரைப்போலே ப்ராப்தவிஷயமாயி
 ருந்தது. (குறுங்குடியுள் குழகா) பரமபதம் கலவிரக்கையா யிரு
 க்கு, இவரோடே கலந்து சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்காகத் திருக்குறுங்

துடி யிலே வந்து ஸந்திவிதனான். (திருநறையூர்த்தேனே) பரஜை வினுடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகக்காக மாதாபிதாக்கள் சேரவிருக்கு மாபோலே, தமக்காகத் திருநறையூரிலே வந்துநிற்கிற நிலையை அது ஸந்தித்தவாறே இனிதாகா நின்றது. பட்டர் “திருநறையூர்ப் பெருக் குக்குச் சினைபாறு படுகிறது கிடாய்!” என்றருளிச் செய்வார். (வரு புனலித்யாதி) காட்சியிலே ஸகல தாபங்களும் ஆறும்படியான ஜல ஸம்ருத்தியையுடைய திருவிண்ணாகரிலே நீ வந்து ஸந்திவிதனாகை யாலே, அந்நோக்குக்குத் தப்பித் திருவடிகளிலேவந்து கிட்டப்பெற் றேன். (௩)

அரு. — மூன்றும்பாட்டு. (மானேயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ராக த்வேஷ ஹேதுவான சுற்றம் துறந்தேன் என்றீர், (க) “வெண்டூ ஸுடிகரூ இ- வித்வாம்ஸமபி கர்ஷதி” என்னும்படியான கண்ணாழகுருகண்டு நிலைப்பினு லன்றோ சுற்றம் துறந்திராவீர் என்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பூர்வார்த்தத்துக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவ மருளிச்செய்கிறார் (தப்ப வித்யாதி). உடைந்ததுக்கு ஹேதுவைக் காட்டிக்கொண்டு விவரிக்கிறார் (கண்களாலே யித்யாதி).

“குழகா” என்றகினர்த்தம் (இவரோடே யித்யாதி). ... (௩)

மூ. — சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்பவெள்ளத் தாழ்ந்தே னருநாகத் தழுந்தும் பயன்படைத்தேன் போந்தேன் புண்ணியனே உன்னையெய்தி யென்றீவினைகள் தீர்ந்தேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணாகானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகராண!		வெள்ளத்து	ஸமுத்ரத்தில்
புண்ணியனே (என்னுடைய) ஸுக்		ஆழ்ந்தேன்	(இந்நாள்வரையில்)
ருதமானவனே!		அரு	முழுகினேன்,
சாந்து	குடகும்பங்களை	நரகத்து	க்ரூரமான [த்தில்
ஏந்தும்	தரியாகின்ற	அழுந்தும்	ஸம்ஸாரமாகிற நரச
மெல்	மருதுவான		ரித்யமாக அழுந்திக்
முலையார்	முலைகளையுடையரான	பயன்	கிடக்கிற
	ஸ்திரீகளுடைய	படைத்தேன்	ப்ரயோஜனத்தை
தடம்	விசாலமான		பெற்றேன், (இப்படி
தோள்	புஜங்களுடைய	போந்தேன்	யிருக்க)
புணர்	ஸம்ஸாரவெந்தில் பிற		(அகாரணமாக உன்
இன்பம்	ஸுகமாகிற [ந்த		திருவடிகளை) உ
			பாயமாகக் கிட்டி
			னேன்,

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ஈ-தி, ச-பா, சாந்தேந்தும் ௧௦௮௧

உண்ணெய்து உண்ணக்கிட்டி	தீர்த்தேன்	தீர்ப்பெற்றேன் (பின்
என் என்னுடைய	நின் அடைந்	உண்ணப் பாரித் [4]
திவினைகள் கொடியபாபங்கள்	தேன்	தேன். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சாந்தேந்துமித்யாதி) (க) “தடமுலைச் செய்யசாந்து” என்னக்கடவதிதே. குங்குமத்தைச் சொன்னபடி. “விஷயங்களைவிட்டு இவ்வருகே போந்த இவர், விதராகர்க்கும் ஸ்ப்ருஹ பிறக்கும்படி சொல்லுவானென்?” என்று பட்டர்க்கு வின்ணப்பம்செய்ய; “முரிக்குக் கீழ்க்கு என்னும்பாதும் இவ்வனல்லது இராது காண் திருமங்கையாழ்வார் நாவீறு” என்று அருளிச்செய்தார். கிடாம்பியம்மாள், சித்யாண்டான் பெருமான் பணித்தானாகப் பலகாலும் சொல்லும்; “நான் சொல்லுகிற வாச்ய வாசகங்களே யன்றோ பட்டரும் வ்யவஹரிக்கிறது என்றிருக்கவொண்ணாது, அங்குத்தைக்கு ஏற்றமுண்டு;— முன்னேநின்ற தூணை நான் ‘தூண்’ என்றவாறே சிராயாய்த்தோற்றும்; அவர்சொன்னவாறே தனிரும் முறியுமாய்த்தோற்றும்” என்று.

(மென்முலையார்) விசுஹம்பொறுத முலையையுடைய ஸ்திரீகளுடைய. (தடந்தோளியாதி) முலைகளாகிற மலைகளோடே, தோளாகிற பாசங்களாலே நெருக்கிக்கட்டி, கடலிலே புகத்தள்ளுவாரைப் போலே அவர்களுடைய தோள்களோடே அணைகையானுண்டான ஆரந்த ஸாகரத்திலே தரைகாண வொண்ணாதபடி அவகாவித்தேன்; உன்னுடைய க்ருபைக்கும் அவிஷயமானேன். (உ) “अनृतमयः - ஆரந்தமயஃ” என்கிற விஷயத்தை உள்ளபடி கண்ட இவர், இப்போது இங்கே இன்பவெள்ளம் என்கிறது - இவ்வளவும் வரக்காற்கட்டின படியைக்கொண்டு. (ஈ) * அரந்தக்லேஸு பா(ஈ)ஜநமான் இத்தை “இன்பவெள்ளம்” என்கிறது - நெடுநாள் துவக்கினபடியைக் கண்டிதே.

இத்தாலும் பஸித்தது ஒரு பலமுண்டு (அருநாகத்தியாதி) காலமெல்லாம் இடைவிடாதே அவனுடைய கல்யாண குணங்களை அதுபவிக்கைக்கு இட்டுப்பிறந்த நான், காலமெல்லாம் நித்ய ஸம்ஸாரி பாய்ப்போகையாகிற ப்ரயோஜனத்தைப் பெற்றேன். “விஷயப்ராபண்யம் ஸம்ஸாரபிஜம்” என்றிருக்கிறார்.

(க) ஈ-ச-உ.

(உ) ஐத-ஆ-தி-உ.

(உ) ஜி-ஸ்தோ-க-ச.

கருநா

கலாஅ பெரியதிருமொழி, சு-ப, ந-தி, டு-பா, மற்றோர்.

(பொந்தேன்) ஒரு கர்மத்தை அதுஷ்டித்து அத்தாலே கண்ண பாபனும், அநந்தம் ஜ்ஞாநம்பிறந்து அத்தாலே “இது தீது, இது நன்று” என்கிற இனிடையாலே கட்டுசையன்றிக்கே, நீனைவின்றிக்கே யிருக்க ஸ்ரீமதுரையிலே உறங்குகிறவர்கள் ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழித்தாப்போலே திருவடிகளில் வந்து கிடப்பது கொடு நிற்கக்கண்டேன். இந்நான்வரை போந்தவிடத்து ஒரு ஸுக்ருதமும் பண்ணி நிறீராகில் இப்போது நம்மைவந்து கிட்டினபடி எவ்வளவு யென்னில், (புண்ணியனே) எனக்கு உன்னைக் கட்டுகைக்கு மூலஸுக்ருதமும் நியே என்கிறார். (உன்னை பெய்தி) ஸர்வாதிகளுள் உன்னைக் கிட்டி, என்னுடைய பராபதி பாதிபந்தகமான பாபங்களை யடையப் போக்கினேன்.

நம்மைக்கிட்டின விசுருதானென்னென்னில் (திருவிண்ணகரானே) ராவணனாலே நெருக்குண்டு புகலிடமற்ற ஸ்ரீ விபிக்ஷணுமாவானுக்குப் புகலாகக் கடவதாகக் கடற்கரை வெளியிலே எடுத்துவிட்டு நின்றாப்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே விஷயங்களாலே நெருக்குண்டு போஷப்படுகிற எனக்குப் புகலாகத் திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸர்வவித னாகையாலே, அத்தைத் தப்பித் திருவடிகளிலே வந்துபுகுந்தேன். (சு)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சாத்தியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கண்வலைக்குத் தப்பி ஓடிவந்தேன் என்றீர், அது ஸுக்ருதா(து)ந்தி ஜகமாயிருக்க, ஓடிவருகைக்கு மூலஸுக்ருதமே ஒன்றுண்டாக வேணும், அதாவதென்றி என்று கேட்க, அருளிச்செய்திருப்பென்று ஸர்கதி.

நாலாயுடையார் வார்த்தைதான் விதராகர்க்கும் ஸ்ருதையு பண்ணும் படியாய் யிருக்குமென்னு மிடத்துக்கு ஸர்வாதமாக ஓரைதினியம் காட்டுகிறார் (கிடாப்பியம்மாளித்தியாதி).

ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழிக்கையாவது- காலயவநன், ஜராஸந்தன், ஸ்ரீ மதுரையை அடைமநீள் படுத்த, அப்போது விஸ்வகர்மாவை அழைப்பித்து ஸ்ரீமத் த்வாரகையை யுண்டாக்கி மதுரையிலுள்ளாரை நிதிரையோடே சாத்தியோடே கொடுபோய் வைக்கை என்னை. ... (சு)

மூ.—மற்றோர் பெய்வ மெய்க்கோ லுன்னை யென்மனத்து வைத்துப் பெற்றேன் பெற்றதுவும் பிறவாமை பெப்பெருமான் வற்றா நீள் கடல் சூழிலங்கை யிடாவனனைச் செற்றாய் கொற்றவனே திருவிண்ணகரானே. (ஊ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வற்று	மாறாத	எண்ணென்	ஆஸ்ரயணியமாக நினைக்கமாட்டேன்,
நீர்	ஜலத்தையுடைய	எம்பெருமா	ஸ்வாமியே!
கடல்	ஸமுத்ரத்தினுள்	ன்	[னை]
சூழ்	சுற்றப்பட்ட	உன்னை	ஸ்வாதிகனான உன்
இலங்கை	லங்கைக்கு அரசனான	என்மனத்து	என்மனத்தில்
இராவணனை	ராவணனை	வைத்து	இருத்தி [த்தென்,
செற்றாய்	அழியச்செய்தவனே!	பெற்றேன்	(ஓரலப்பத்தை) லபி
கொற்றவனை	ராஜனை!	பெற்றதாவும்	லபித்ததுதானேதென்னில்,
திருவிண்ணகரானே!		பிறவானம்	(ஸம்ஸாரத்தில்) ஜந்ம
மற்று ஒர்தெ	வேடுரு தேவதை		மில்லாமையாம்.
பவம்	பவம்		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மற்றேறிந்தாதி) மனோரத ஸபயத்திலும் வேடுராஸ்ரயணிய வஸ்து உண்டாக நினைவேன். (உன்னை என்மனத்து வைத்து) ஸ்வாதிகனாயிருக்கிற உன்னை, விலக்காமை மாத்தரத்தாலே என்னுடைய ஸமுதயத்திலே வைத்து, ஓரலப்ப லாபம் பெற்றேன். அப்பேறுதா நேதென்னில், (பெற்றதாவும் பிறவானம் பெம்பெருமான்) இதர தேவதைகளை ஆஸ்ரயிக்கைக்கு யோக்யமான ஜந்மமும் கூடச் சுழியப்பெடுத்தேன். அதுக்கு யோக்யதையே துடங்கி யின்றிக்கே யிருந்தபடி.

(வற்றுவந்தாதி) ஒருவராலழிக்க வொண்ணாத அரினை முறித்துப் புகுக்கு, “நான் இவ்வூருக்கு நிர்வாஹக னஸ்ஸேனே” என்று அபிமானித்திருக்கிற ராவணனைக் கிழிச்செய்தவனே! அரியன செய்யுமிடத்தில் வருத்தமறச்செய்ய வல்லவனன்றோ நீ. (கொற்றவனே) பெருமிடுக்கனான ராவணனை அழியச்செய்த வருத்தமுண்டோ என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கிச் சோஷிட்டுக்கொள்ளுகைக்கு? நாம் லங்கையை யழியச்செய்தது கடற்கரை வெளியிலே எடுத்து விட்டுநின்று, உம்முடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கிற்று எங்கே வந்து நின்று என்ன, (திருவிண்ணகரானே) எனக்காகவந்து நிற்கிற இடம் திருவிண்ணகர் என்கிறார். (இ)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மற்றிந்தாதி) விஷயாந்தர வைராக்யமே யன்றிக்கே தேவதாந்தர வைராக்யமு மெனக்குண்டாக்கினு யென்றிரு ரென்று ஸங்கதி.

“எம்பெருமான்” என்றத்தைக் கடைசுவித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி).

லங்கையை இப்படி விசேஷித்ததுக்கு பாவ மருளிச்செய்கிறார் (அரி யன வித்யாதி). “கொற்றவனே” என்று ராஜாவே என்று ஸம்போதிக்கை யாலே ஒருவழியாலும் (க) “சுநஸீயஸ் - நகமேயம்” என்ற ராவணனை வாதஸ்யத்தாலே கொல்லமாட்டாதே யிருந்து; தீராமையால் கொல்ல வேண்டி அப்போலே இங்கே செய்யவேண்டுமா? நானிசைந்தேனே என் னு தா த்பர்யம் விவசுவித் தருளிச்செய்கிறார் (பெருவித்யாதி). ... (க)

மூ.—மை யொண்கருங்கடலும் நிலனு மணிவரையும்
செய்யுகடரிண்டு மிவையாய நினை நெஞ்சில்
உய்யும் வகையுனர்த்தே னுண்மையா லீனி யாதும் மற்றோர்
தெய்வம் பிறிதறியேன் திருவிண்ணாகரானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	திருவிண்ணாகரானே!	இவை	ஆகிய இவற்றை [ன்
மை	அஞ்சரும்போல்	ஆய	சேஷமாக உடையது
ஒன்	அமுதியதாய்	உள்ளை	உள்ளை [யாக]
கரு	கருநிறமுடையதான	உண்மையால்	யதார்த்தமாக (சேஷ)
கடலும்	ஸமுத்திரமும்	உய்யும்வகை	(நான்) உஜ்ஜிவிக்கும்
நிலனும்	பூமியும்	நெஞ்சில்	மனஸ்ஸிலால் [படி]
அணி	பெருமைபொருந்திய	உணர்ந்தேன்	அறிந்தேன்;
வரையும்	பர்வதங்களும்	இனி	இப்படியானபின்பு,
செய்ய	ப்ரகாசமாகிற அழகை	மற்று	இதுக்குமேலே
	யுடைய	பிறிது ஒர்	உன்னைக் காட்டிலும்
இரண்டு சட	இரண்டு தேஜஸ்தார்		வேறுனதொரு
ரும்	த்தங்களான சந்த்ர	யாதும்	எவ்விதமான வஸ்து
	ஸூர்யர்களும்		வையும் [யாக]
		தெய்வம்	ஆஸ்ரயணிய தேவதை
		அறியேன்	நினைக்கமாட்டேன்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மையித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திரு மேனிக்குப் போலியாய் அஞ்ஜரம்போலே தர்ஸ்யமாயிருந்துள்ள ஸமுத்திரமும், அது வேலியாக உள்ளேகிடக்கிற பூமியும், அந்தப்பூமி க்கு ஆணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற குலபர்வதங்களும், இப்படிப் பட்ட இதுக்கு இரண்டு வினக்கேற்றினுப்போலே யிருக்கிற சந்த்ர ஸூர்யர்களும். (இவையாய) இப்படி ஜகதாகாரான யிருக்கிற உன்னை.

(நெஞ்சில்த்யாதி) நெஞ்சாலே (க) “உந்நீர்-அஸந்நேவ” என் கிறபடியே அஸத்கல்பனும் உருமாய்ந்துபோன நான் இப்போது உஜ்ஜீவிக்கும்படி சேவரை அதுவர்த்தித்தேன், “இவ்வாத்மாவுக்கு நீயே சேஷி, உன்னைக் குறித்து இவ்வாத்மவஸ்து அதுபந்த சேஷம்” என் கிறமுறையாலே.

(இனி யாதும் மற்றோரித்யாதி) தத்வமிருந்தபடி யல்லது பாதி பத்தி பண்ணக்கடவதல்லாத படியான பின்பு, வேறு சிலரை ஆஸ்ரய ணியராக நினைத்திரேன். (திருவிண்ணகரானே) இப்படி திருவிண் ணகரிலேவந்து ஸந்நிலிதனான உன்னையொழிய பரதத்வமுமறியேன்.

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (மையித்யாதி) தேவதார்தரங்களை நீரென்னு மைக்கு மூலமென்னென்ன; உனக்கு சரீரதயா சேஷமாயிருக்க அதறி யாதே (உ) “உந்நீர்-அஸந்நேவ” என்கிற ப்ரா(து)ந்தரை எண்ண விரகுண்டோ வென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“உண்மையால்” என்றதுக் கர்த்தம் (இவ்வாத்மாவுக் கீத்யாதி).
*இனிக்கு அர்த்தம் (தத்வமித்யாதி)... .. (சு)

மூ.—வேறே கூறுவதுண்டடியேன் விரித்துரைக்கு
மாறே நீபணியா தடை நின் திருமனத்து
கூறேன நெஞ்சுதன்னால் குணங்கொண்டு மற்றோர் தெய்வம்
தேறே னுன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே!		உன்னையல்	உன்னையொழிய
அடியேன்	சேஷபூதனான நான்	வரல்	
வேறே	வ்யாவ்ருத்தமாக	மற்றுஓர் தெ	வேறொரு தேவதை
கூறுவது உண்	சொல்லுவதெதிருவார்	ய்வம்	யை [ன்,
டு	த்தையுண்டு,	கூறேன்	வாயிட்டுச்சொல்லே
விரித்து	விஸ்தாரமாக	குணம்கொ	(அவர்களிடத்திஸ்) கு
உரைக்குமா	(நான்) சொல்லும்படி.	ண்டு	ணவிசேஷத்தைக்
யு			கண்டாகிலும்
நீ	நீ	நெஞ்சுதன்னால்	மநஸ்வரீனால் (அவர்க
பணியாது	அருளிச் செய்யாமல்	ல்	ளை)
நின் திருமன	உன் திருவுள்ளத்திஸ்	தேறேன்	(ஆஸ்ரயணியராக) வி
த்து			ஸ்வலியேன். (எ)
அடை	(அடியேன் விண்ணப்		
	பத்தைக்) கொண்		
	டருளவேணும்,		

கௌசு வெரியதிருமொழி, சு-ப, ஈ-தி; எ-பா, வேறே.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறேயித்யாதி) இது ஒரோலக்க வார்த்தையாக வன்மிக்தோ, ப(ஷ)லத்தோடே வ்யாப்தமாகவேண்டும்படி திருவுள்ளத்திலே பட விண்ணப்பம்செய்கிறேன்; (க) “விசேஷேணு ஸுநீசு ஸுநுஸுநீசு ஸுநுஸுநீசு”-விசேஷேணது ஸுநீசுவோ ஹநாமத்பர்த்த முக்தவாந்”என்னுமார்போலே முதலிகளெல்லாநாயும் எல்லாத்திக்கிலும் விடாநிற்கச் செய்தே மஹாராஜர் திருவடியைப்பார்த்து அடையாளமும் சொல்லித் திருவாழிமோதிரமும் கொடுத்து விசேஷித்துவிட்டாப்போலே, (அடியேன் - கூறுவதுண்டு) சேஷபூதன் சேஷிசெய்தபடி செய்யக் கண்டிருக்கையிறே முறை; அப்படி ஆறியிருக்கவொண்ணாதே, என்னுடைய ஆற்றமையாலே ஒருவார்த்தை விண்ணப்பம்செய்கிறேன்.

(விரித்துரைக்கு மித்யாதி) என்னுடைய வார்த்தை அர்ஜுனனுடைய பார்வையோலே யாகவொண்ணது; (உ) “ஷ்ரீஸுநாச- பகவாதுவாச” என்று தலைக்கட்டவேணும். (ஈ) “கருநீசு வாநிசுநீசு - கர்மண்யே வாநிதிகாஸ்தே” என்று சிலவற்றைப்பரக்கச்சொல்ல வொண்ணது, (ச) “நிஷீதீ ஸ்திஸ்திதோஸம்”என்னுமிடம் ப(ஷ)லிக்கச்சொல்லவேணும், நான் பரக்கச் சிலவார்த்தைகளை விண்ணப்பம்செய்யும்பரகார மருளிச்செய்யாதபடி திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.

(கூறேனியாதி) நான் ஓரநயகதி என்கிறார் - இதர தேவதைகளை வாயால்பேசுன்; அவ்வளவேயன்றிக்கே, நெஞ்சால் அவற்றுக்கு ஓரநிதப்பமுண்டாக நினையன்; ஆதாத பரதீதியில் அவற்றுக்கு ஒருதகர்ஷ முண்டாய்த்தோற்றிற்றுகிலும், அத்தை விஸ்வவிபேன். (உன்னையல்லால் திருவிண்ணாகாநே) ஸர்வாதிகனுபிருக்கிற நீ திருவிண்ணாகரிலேவந்து ஸந்திவிதனாய், நீயே ஆஸ்ரயணியனென்று அறிவித்தபின்பு, இனி உனக்கு விபூதிபூதரான பக்கல் பாத்வ பாதிபத்திபண்ணேன், (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறேயித்யாதி) தேவதார்த்தத்தை யறியாதவராயும் விஷயார்த்தங்களில் ஸங்கமத்தவராயும் பந்துக்களைவிட்டும் இவ்விபூதியிலிருந்து அதுபவிக்கும்படியான திருவிண்ணாகரிலே இருக்கும்படி கண்டும் இருந்தீராகில், அதுபவித்துக்கொண்டு ஸுகமே இருமென்ன;

(க) ரா-ஷிஷ-சச-க.

(உ) கீ-கஅ-உ.

(ஈ) கீ-உ-சஎ.

(ச) கீ-கஅ-எந.

பெரியதிருமொழி சு-ப, நட-தி, அ-பா, முளிந்தியந்த. க0அஎ

அது அங்ஙனையாகிலும் இன்ன மொரு வார்த்தையுண்டென்று திருவுள்ளம் பற்றும்படி யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“வேறே” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இதோரித்யாதி) விசேஷித்துச் சொல்லுவாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விசேஷணேத்யாதி). இத்தை விவரிக்கிறார் (முதலிகளித்யாதி). (பார்த்து) என்ற வந்ததாம், “விசேஷித்து வார்த்தை சொல்ல, பெருமான்” என்று கூட்டுவது. “அடியென்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (சேஷபூத வித்யாதி).

விரித்துரைக்குமாறு - நான் விஸ்த்ருதமாகச் சொல்லும்படியாக, நீ பணியாது - தேவீரருளிச்செய்யாதே, நின் திருமனத்து அடை - திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொள்ள வேனுமென்று சப்தார்த்தமாய், அந்தால் ஸங்க்ரஹமாக மறுமாற்றம் சொல்லவேனு மென்றதாய், பரக்கச்சொன்னதுண்டோ இப்படி நீ சொல்லுகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய வித்யாதி). “பகவாதுவாச” என்றும், மீளவும் “ஐயுந்நவாச - அர்ஜுநஉவாச” என்னுமது வாராதபடி சரமஸ்ஸோகம் சொன்னால் “ஸத்திதோஸம்” என்றாப்போலே அருளிச்செய்யவேனு மென்றதாய்த்து. விவரணம் (கர்மண்யேவேத்யாதி). வாக்யார்த்தம் (நானித்யாதி).

(க) “ஓடி மும் மூலம் ப்ரபந்தம்” சாதிமாத் த்வாம் ப்ரபந்தம்” என்ற அர்ஜுநனுக்கு விஸ்வரூபத்தைக்காட்டி, நாம் சரமஸ்ஸோகார்த்தம் சொன்னபின்பும், ஆபாத ப்ரதிதியாலே தேவதாந்தரங்களில் மிழைக்கக்கூடக் கண்டு மீண்டுபோனானிறே, உமக்கு எத்தனையானாலும் அந்தரங்கமான உத்தரம் சொல்லப்போமோ? என்னும் ப்ரஸந்திலே, முக்காலக்கும் எனக்கு தேவதாந்தர விஷயத்தில் ஸங்க லேசமில்லை யென்கிறாரென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி, வாக்யார்த்தங்களை அருளிச்செய்கிறார் (இதேர்த்த்யாதி). (ஏ)

மூ.—முளிந்தியந்த வெங்கடத்து மூரிப்பெருங்களிற்றால் விளிந்தியந்த மாமரம்போல் வீழ்ந்தாரை நீணையாதே அளிந்தோர்ந்த சிந்தை நின் பாலடியேற்கு வானுலகம் தெளிந்தேயென்றெய்துவது திருவிண்ணகரானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
மூளிந்தி	(தானே) உலர்ந்து எ	கடத்து	காட்டிலே யுள்ளதாய்,
ய்ந்து	ரிந்துபோன (மர	மூரி	பலிஷ்ட்டமான
	ங்களையுடைய)	பெரும்	பெரிய
வெம்	அதிக்குமான	களிற்றால்	யானையினால்

404 பெரியதிருமொழி, சு-ப, ந-தி, அ-பா, முனிந்தியந்த.

விளிந்தியந்த	தள்ளப்பட்டதான	ஒர்ந்த	அநவரத பாவநையை
மா	பெரிய		புடைய
மரம்பால்	மரத்தைப்போல	சிறந்த	மறஸ்யையுடையனான
வீழ்ந்தாரை	நசித்துப்போனவரை	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
நினையாதே	மனோரதியாமல்	வானுலகம்	பரமபதத்தை
நின்பால்	உன் விஷயத்தில்	என்று	எப்போது [ரூய்.
தெளிந்து	தருடாத்யவஸாயத்	எய்துவது	கொடுக்கப் பார்க்கி
	தை யுடையனாய்		
அளிந்து	ஸநேஹத்தை யுடைய	திருவிண்ணகரானே!	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.(முனிந்தியந்தவியாதி) நிலத்துக்கடைத்த வாகை, வெண்டு என்கிறப்போலே சொல்லுகிற சிறு மாங்களானவை, நிலவெம்மையாலே உலர்ந்து தீய்ந்துபோகிற பாலைநிலத்தில். (முனிப் பெருங்குன்றால்) அதன் நிலத்திலுள்ள தொன்றாகையாலே வளர்ந்து அப்பாதிதமமாக ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஆனையாலே தள்ளுண்டு விழுந்த பெருமரம்போலே.

(வீழ்ந்தாரை நினையாதே) சில பதார்த்தங்கள் தோற்றி முடியும்; சிலர் நெடுநாளிருந்து கர்மகூயத்தாலே முடிவர்கள். கூடாதபதார்த்தங்களுக்கு உத்பத்தியோடே விராசமாயிருக்கும்; இந்தராதிகள்† (பூர்வமாதிகள்) நெடுநாள் ஜீவித்துப் பின்னை முடிவர்கள்; இதாய்த்து ஸம்ஸாரஸ்வபாவம். ஆக, இங்கேயிருந்து, “இன்னார் இன்னதனை நாள் ஜீவித்து முடிந்தார்கள், இன்னவை தோற்றா நசித்தன” என்று இத்தை மனோரதியாதே.

(அளிந்தோர்ந்த வியாதி) உன்பக்கலிலே, தெளியையுடையே னைப், ஸநேஹத்தை யுடையேனாய், அநவரதமுண்டான அவதாரத்தை யுடைத்தான மனோரதத்தையுடைய அநநயகதியான எனக்கு, அபுநராவருத்தி லகூணமான மோகூதத்தை என்று தருவது? (திருவிண்ணகரானே) அவ்வருகு படுத்துகைக்காக வந்திருக்கிற உனக்கு, தருமநாள் இந்நாளென்று தெரியுமிதே.

வெட்டிதான நிலத்தில வலியதொரு பதார்த்தத்தாலே தள்ளுண்டு விழுந்துபோகிற மாமரம்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே இருந்து ஐயிந்து முடிந்துபோவாரை மனோரதியாதே, தேவர்பக்கலிலே ஸநேஹித்து அவதாரத்தைப் பண்ணி அநவரதம் மனோரதிக்கும்படியான

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம்.

தெளிவையுடைய எனக்கு, புநராவருத்தியில்லாத மோகூத்தைத் தரப் பார்த்தது என்று? அத்தைத் தருகைக்காக வந்துநிற்கிற நீ. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முளிந்தியந்தவித்யாதி) நீர் தேவதார்த்தரங்க ளில் குணங்கொண்டு தேருமைக்கு ஹேதுவேதென்றும், நீர் தாம் கூறுவ தென்னென்றும் கேட்க, அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“முளிந்தியந்த” என்றது—இடைக்குறைத்தலா யிருக்கிறதென்று விவ கசித்து, தானே உலர்ந்து தீய்ந்துபோன, வெம்- வெவ்வியதான, கடத்து - காட்டிடித்து என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (கிலத்துக் கித்யாதி). (வெண்டு) குழல்முங்கில். மூரி - மிடுக்காய், அதினர்த்தம் (அப்ரதிஹதமாக) என்றது.

(மனோரதியாதே) என்றது - பாலைநிலத்திலேயே சிறு மரங்களும் பெரிய மரங்களும் தீய்ந்தும் முறிந்தும் போமாபோலே, ஸம்ஸாரத்தில் கர்மதார தமயத்தாலே உடனே நலிந்துபோகிற மனிசரைப்பற்ற நெடுநாள் ஜீவித்து முடிகிற தேவர்களுடைய ஆயுஸ்ஸு நல்லதென்று, அதுக்கடியான ஸுக்ரு தம்பண்ணி நாமும் ஸுக்கவேணுமென்று நினையாதே என்கை. இத் தால் - அந்த தேவதைகளிடத்தில் பெறத்தக்கது தமக்கு வேண்டுவதில்லை என்றதாய், அத்தாலே அவர்களை எண்ணென் என்றதாய்த்து.

புத்தி ஸௌகர்யார்த்தமாக பாட்டடியே பிடித்து அர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (வெட்டிதான வித்யாதி). (கிந்திறகீ) என்ற வந்ததும், அரு ளிச்செய்யவேணும் என்று சேஷம். முளிந்தியந்த வித்யாதி, நினையாதே- தெளிந்தே - அளிந்தோர்ந்த சிந்தை நின்பானுடைய அடியேற்கு, வானுல கம் - எய்துவது - என்று என்றந்வயம். (அ)

மூ.—சொல்லாய்திருமார்பா உனக்காகித் தொண்டுபட்ட

நல்லேனை வினைகள் நலியாமை நம்பு நம்பி

மல்லார் குடபாடி மதுகுதனே யுலகில்

செல்லா நல்லிசையாய் திருவிண்ணகரானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லார்	மிக்க பலிஷ்ட்டனாய்	செல்லா	நடையாடாத (அபூர்வமான)
குடம்ஆடி	குடக்கூத் தாடினவ னாய்	நல் இசையா	விலகுகணமானகிர்த்தி யையுடையவனே!
மதுகுதனே	மதுவென்பவனை நிர வறித்தவனே!	ய்	பூர்ணனே!
உலகில்	லோகத்தில்	நம்பி	திருவிண்ணகரானே!

† (பா) கடைக்குறைத்தலாய்.

கௌரவ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, கூ-பா, சொல்லாய்.

திருவார்பா.	பெரிய பிராட்டியை	தொண்டிபட் அடிமைபூண்ட	
	வக்துஸ்த்தலத்திலு	ட	[11]
	டையவனே!	நல்லேனை	விலக்துணனான என்
சொல்லாய்	எனக்குப் பதினானை	வினைகள்	பாபங்கள் [12]
	க்கவேணும்;	நயியாமை	உபத்ரவியாமற் படி
உனக்காகி	உன்விஷயத்தில்	நம்பு	விஸ்வவிய்த்த அங்கி
			ரித்தருளவேணும்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி) தேவர் இதைக் கொரு போக்கடி சொல்லவேணும். லக்ஷ்மீபதியாயிருக்கிற நீ எனக் கொன்று சொல்லாதொழிய வொண்ணாது. “இவன்தான் பண்ணின பாபபலத்தான் அதுபவிக்கிறான்” என்று நீ ஆயிரிருக்கைக்கு நானொரு பாலம்பசாரி எம்பெருமாயேயோ பற்றிற்று? (உனக்காகி யித்யாதி, ஸ்ரீயிபதியான உன் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யத்திலே அந்நவிக்ரும்படியான வைலக்துணியத்தையுடைய என்னை, எனக்கு அந்நூரத்திலே வர்த்திக்கிற கர்மங்கள் என்னை நெருக்காபடி நீ அங்க் கரித்தருள வேணும். (நம்பி) லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் மிகையாம்படியன்றோ நேவருடைய பூர்த்தி. (க) “தாமதாயாளாகிலும் சிதரு லாக்குமே லென்னடியா ரதுசெய்யார்” என்று அவளோடுமன்றும்படியான கல்யாண குணங்களால் பூர்ணனன்றோ நீ.

(மல்லாரகுடமாடி) மிக்ககால்மிக்கு, மன்றிலே குடக்கூத் தாடி, உன்வடிவழகை ஸர்வஸ்வதாரம் பண்ணினவனே! ஸ்வைர ஸஞ்சாரம் பண்ணினன்றால் ஒருவரால் திரியர்வினகை அரிதாயிருக்கை. அன்றக்கே, (மல்லாகுடமாடி) என்று பாடமாகில், செருக்கனே! செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுக் குடக்கூத்தாடினவனே! என்றுகிறது. (மதுருகனே) அஸுரவர்க்கத்தைப் பக்கவேரோடே வாங்கினவனே! (உலகில்செல்லா நல்லிசையாய்) லோகத்தில் பரிமாறுத புகழையுடையவனே! (திருவிண்ணாகரானே) பராவஸ்த்தையில் குணம் பரிச்சிந்தம்போலே, ஸம்ஸாரிகளோடு நித்யஸூரிகளுக்கு முகம்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவனாகையாலே அங்கு குணம் பரிச்சிந்தமாயய்த்து இருப்பது; திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகம்கொடுத்தபின்பாய்த்து குணம் அபரிச்சிந்தமாய்த்தது. (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி). உகந்தருளின சிலங் களிலே பேராசையாலே “தற்ப்பேனல்லே னின்பம்” என்றார், “வா னுலகம்-என்றெய்துவது” என்றும் பதறுகிறார், இவர்க்கு ஒன்றும்சொல்லி முடியாது என்றுப்போலே பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாய் எய்தும் பண்ணியிருக்க; இதரியாரால் இன்னும் கைவிட சினைத்தானே என்னும் அபிசங்கையாலே அச்சேர்த்தியிலே “எனக்கோரவதி சொல்லித் தீரவே னும்” என்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“நம்பு” என்றதுக்கு லக்ஷணயா அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அங்கே ரித்தருளவேணும்) என்று.

“ஆர்” என்றதினார்த்தம் (மிக்கு) என்றது. “மல்” என்று - ஐயுவர் யமாய், அத்தால் - செருக்கு பவிக்கும் என்றருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). உலகில் - பரமபதத்தில், செல்லாத - நடையாடாத, மல்லிசை யாய் - நல்ல யஸஸ்ஸை-ஸௌஸப்பாதிசுளால் வந்த யஸஸ்ஸை உடையையாய் என்று விவகலித்தருளிச்செய்கிறார் (லோகத்தி வித்யாதி). ... (சு)

மூ.—தாரார் மலர்க்கமலத் தடம்சூழ்ந்த தண்புறவில்

சீரார் நெடு மறுகில் திருவிண்ணாகராணைக்

காரார் புயல் தடக்கைக் கலியனெனையாலே

ஆராரிவை வல்லா சுவர்க்கல்லல் நில்லாமே.

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார் ஆர்	இதழ்களையுடைய	ஆர்	ஜலத்தினால் சிறைந்த
மலர்	பூக்களை யுடைத்தான	புயல்	மேகம்போன்ற ஓள
சுமலம்	தாமரைகளையுடைய		தார்யத்தை யுடை
தடம்	தடாகங்களினாலே		யதாய்
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட	தடம்	பரந்திருக்கிற
தண்	குளிர்ந்த	கை	ஹஸ்தங்கையுடைய
புறவில்	பரந்த ப்ரதேசங்க	கலியன்	ஆழ்வார்
	ளையுடையதாய்	ஒலி	அருளிச்செய்த
சேர் ஆர்	செல்வம்மிக்க	மாலை	பாகர ரூபமான
நெடு	நீண்ட	இவை	இவற்றை
மறுகில்	வீதிகளையுடையதான	ஆரார்	யவரேயாகினும் [ல்
திருவிண்ணக	திரு விண்ணகளிலே	வல்லார்	அப்பயவித்தார்களாகி
ராணை	எழுந்தருளியிருக்	அவர்க்கு	அவர்களுக்கு
	கிற அப்பன் விஷ	அல்லல்	பாபமானது
	யமாக,	நில்லா	நில்லாது (நசித்துவி
கார்	மழைகாலத்தில்		டம். (௧௦)

கூ0கூஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, கூ-தி, க0-பா, தாரார்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தாராரித்யாதி) தாரொன்கிறது - இதழை. இதழ்மிக்க பூவையுடைத்தான தாமரைகளையுடைய தடாகங்களாலே சூழப்பட்ட. அன்றிக்கே, தாரொன்று - ஒளியாய், ஒளியையுடைத்தான பூவையுடைய வென்னுதல். ஊரில் பர்யந்தமடங்கலும் தாமரைத்தடாகங்களாலே அலங்கருதமா யாய்த்திருப்பது. (சீராரித்யாதி) ஐஸ்வர்ய ப்ரகாசகமாய், நெடிதான வீதிகளையுடைய திருவிண்ணகரிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனைக் கவிபாடிற்று.

(தாராரித்யாதி) கார்காலத்தில், கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்பருகின மெகம்போலே கொடுத்துவளர்ந்த கையையுடைய ஆழ்வார், ஒலி யுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த தமிழ்த் தொடையை வல்லார், (க) “ಆಸಂ ವತ್ಸು ಧವಾನ್ ಶ್ರೀಶ ವಾನ್ಯೌಣಾನ್ ಏನು ಶ್ಲೀಷಃ- ಅஹம் வக்தಾ பவாನ್ ಸ್ವರோதಾ வாச்போ யோನோ விಮುத்தಿತಃ” என்கிறபடியே இது கற்பார்க்கும் இந்நன்மைகள் வேணுமோவென்னில் (ஆராரித்யாதி) ஜம்ம வ்ருத்தாதிகள் ஏதேனு மொருபடியாக வமையும், இத்தை அதிக ரிக்காக்கடியான ருசியில் கண்ணழிவற்றிருக்கு மத்தனையே வேண்டி வது. அவர்களுக்கு பகவத்ப்ராப்தி ப்ராதிபந்தமானவை போகவே ணுமென்று ‡(இவர்கள்) இரக்கவேண்டா, அவைதானே “நமக்கிவ் விட மிருப்பல்ல” என்று கால்வாங்கிப்போம். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அரு —பத்தாம்பாட்டு. (தாராரித்யாதி) “மறுகு” என்றதின்ர்த்தம் (வீதிகளை) என்றது.

வக்த்ரு வைலக்ஷண்யமும் ப்ரமேய வைலக்ஷண்யமும் சொன்னாப் போலே ஸ்ரோத்ருவைலக்ஷண்யமும் வேணுமோ வென்னும் சங்கையை அதுவதிக்கிறார் (அஹமித்யாதி). (க0)

—o—o—o—

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஆறும்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிந்தது.

—o—o—o—

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, கண்ணுச்சுழன்றுப் பரவேசம், ௧௦௯௩-

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ர ம் ப த் து ந ா ல ா ந் திரு மொழி

க ண் ணு ஞ் சுழ ன் னு ப் ப ர வே ச ம்.

வ்யா.—(க) “வினைகள் நலியாமை நம்புநம்பி” என்றார்; அவனுமப் படிசெய்வானாக ஒருப்பட்டிருக்க, அத்தனைக்காமம் பார்த்திருக்கவொண்ணாதபடி ஆற்றுமை விஞ்சிற்று; சேஷபூதன் சேஷி செய்தபடி செய் யக்கண்டிருக்குமதொழியக் காற்கட்டி நிர்ப்பந்திக்கக் கடவனல்லனரிதே; அம்முறைபார்த்து நிற்கவொண்ணாதபடி ஆற்றுமை கரைபுரளுகையாலே “இனிச் செய்யுமதென்?” என்று பார்த்து, “சரீர விஸ்ரலேஷத்தளவு மிருந்து அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே கொடுபோய்த் தண்ணைத் தந்ததுபவிப்பிக்குமளவும் செல்ல அவன் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலிலே ஒதுங்குவோம்” என்று பார்த்தார்; அதாகி நது - (உ) “(உ) ௧” ௧ ஸ்ரீரக்ஷஸு-அத்தரவஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ” என்கிறபடியே அத்தோடு போலியாகச் சொல்லலா யிருக்கிற உகந்த நுளின நிலங்களிலே அதுபவிக்கையிதே; ப்ரஜையினுடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகைக்காக மாதாபிதாக்கள் சேரவிருக்குமாபோலே, ஸர்வேஸ்வரனும் பிராட்டியுங்கூட வந்து ஸந்நிதி பண்ணுகிற திருநறையூரிலே புக்கதுபவிக்கப் பார்த்தார்; அத்தையொழிய வேறே சிலவற்றை அது பவிக்குமிடத்தில், அதுக்குப் பரிகாரம் சரீரமே, அதுதான் பரிணாமியாகையாலே ஒருநா ளிருந்தபடி இராதே கூணந்தோறும் வேறுபடா நிற்குமிதே, அந்தச் சரீரத்தன்னைக் கொண்டதுவிக்கு மிடத்தில் அது க்கு விஷயம் ஸ்திரீகளே, அவர்களாகிரார்-இவன்பக்கலேதேனும் சில உபாதியைப்பற்ற சிலநாள் ஸநேஹித்து அது போனவாறே அவனை அநாதரித்து உபேகூாவாத(௪௩)த்தைப் பண்ணிப் பரிபவிக்குமவர்களா யிருந்தார்களே, ஆனபின்பு, அவர்களைவிட்டு, ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் சென்று பற்றலாம்படி ஸுலபனாய்தான் ஸந்நிஹிதனுமாய்க் கொண்டு ஸர்வேஸ்வரன் திருநறையூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனுனை, மோகூர்த்தமாக யத்தித்த நீ அதில் தோள் மாறுமனவும் செல்ல அத்தோடு போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற திருநறையூரிலேபுக்கு ஆஸ்ரயிப்போம்வா என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... *

கட்கூசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, கண்ணும்சுழன்று.

அநு.—கண்ணும்சுழன்று ப்ரவேசம்.—“வானுலகம்-என்றெய்துவது?” என்று கேட்க, (க) “மரணமானால் வைகுந்தம்” என்றேபடியே செய்ய வேம்” என்றிருக்கையாலே, அவ்வளவும் திருநறையூரை அதுபவிக்க ஒருப் படுகிறாரென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (வினையித்யாதி); (உ) “துறப் ப்பெனல்லேனின் பம்” என்றவரும் இவராகையாலும், தனக்கும் “இவரை இங்கேவைத்து சிலநாள் கைக்கர்யம் கொண்டருளவேணும்” என்னு மபி ப்ராயத்தாலும், இப்படி க்ரமமாகச் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றினானென்று கருத்து. ஆற்றுமை விஞ்சினால் ிர்ப்பந்தித்துத் திருவாரணயிடலாக வொ ண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷபூத வித்யாதி). (அத் தோடு) பரமபதத்தோடு. அதில், கீழே (ங) “திருநறையூர்த் தேனே” என்று ப்ரஸ்துதமான திருநறையூரெம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கிறாரென் றருளிச் செய்கிறார் (ப்ரஜையினுடைய வித்யாதி). சரீரா வஸாதத்திலே பேறு தப் பாதாசில் விஷயாதுபவத்தாலே காலத்தைக் கழிக்கவொண்ணாதோ? உகந் தருளின சிலங்களிலே புகுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை யித்யாதி). *

மூ.—கண்ணும்சுழன்று பிளையோடீள வந்தேங்கினால்
பண்ணின்மொழியார் பைய நடமி நென்னாதமுன்
விண்ணும் மலையும் வேதமும் வேள்வியு மாயினான்
நண்ணு நறையூர் நாம் தொழுது மெழுநெஞ்சமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிளையோடு	கேத்ரமலத்தோடு கூ.	மலையும்	பர்வதங்களையும்
கண்ணும்	கண்களும் [உ]	ஆயினான்	தனக்கு ப்ரகாரமாக
சுழன்று	சுழலயிட்டு (அதுக்கு மேலே)	வேதமுமாயி	வுடையனாய்
சுளாவந்து	கோழைமேலிட்டு	னான்	வேதப்ரதிபாத்யனாய்.
எங்கினால்	தளர்ந்தால், (அப்பொழுது) [விதான]	வேள்வியுமா	கர்மாராத்யனு மான
பண்ணின்	பண்ணைக்காட்டிலுமி	யினான்	ஸர்வேஸ்வரன்
மொழியார்	சொல்லையுடையஸ்தர்	நண்ணும்	விரும்பி நித்யவாஸம்
பைய	“மெள்ள [கள்,	நறையூர்	பண்ணுகிற
நடமின்	நடந்துபோம்”	நெஞ்சமே	திருநறையூரை
என்னாதமுன்	என்று சொல்வதற்கு முன்னே,	நாம்	ஒ! மனஸ்ஸே!
விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்	தொழுதும்	நாம்
		எழு	ஆஸ்ரயிப்போம்
			உத்யோகப்படு. (க)

(க) தி-வாய்-கூ-க0-தி.

(உ) கூ-ந-க.

(ங) கூ-ந-ந.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, சி-தி, உ-பா, கொங்குண். ௯௦௯

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கண்ணம்சமுன்றியாதி) யௌவனம் என்றொரு கைம்முதல்சொண்டு நாலுரான் மூலையடியே தோற்றின படி நடக்குமதுவும் போய், ஒன்றைப்பார்க்கப் புக்கால் இலக்கில் தையாதபடி மாம்பரகரமான கண்கழுன்று, ஆற்றுப்பெருக்கில் ருஜீஷாம்சம் ஓரிடத்திலே திரளுமாபோலே பிளேசேர்ந்து, அதுக்கு மேலே ஈளை கைக்கொண்டு, பின்னை சொல்லப்புக வார்த்தை முடிய த்தலைக்கட்ட மாட்டாதபடி இளைத்தால்; பண்ணிலினிய பேச்சையுடையவர்கள் “மெள்ள நடக்கலாகாதோ!” என்று ஸ்திரீகள் அநாதரிப்பதற்கு முன்பே.

(விண்ணுமியாதி) காரணமான பூதபஞ்சகத்திலும் முற்பட உண்டான ஆகாசமும், பிற்படஉண்டான ப்ருதிவிகார்யமான பர்வதமும். ஆகாசத்தைச் சொன்னவிடம், காரண பதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகச் சொல்லிற்று; ப்ருதிவிகார்யமான பர்வதத்தைச் சொன்னவிடம், கார்யவர்க்கத்துக் கடைய உபலக்ஷணம்; ஆக, இரண்டாலும் - ஜகதா காரணயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (வேதமும்) இப்படி ஜகதா காரண வேதப்ரதி பாத்யனுனவன். (க) “ஸ்ட்ஸ்ட்ஸ்” - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” என்றிறே சொல்லுகிறது. வேள்வியும்) அந்த வேதோக்தமான ஸர்வகம் ஸமாராத்யனுனவன், ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகக் கிட்டி வர்த்திக்கிற திருநறையூரை நாமாஸ்ரயிப்போம், ஒருப்படு என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு (கண்ணித்யாதி) (உ) * ஸ்ரீஸ்ட்ரீய்ணம் ஸ்ரீஸ்ட்ரீய்ணம் ஸர்வேந்த்ரியானாம் ப்ரதாநமான கண்ணம் என்றர்த்தம் விவக்ஷித்து, சில விஷயங்களில் த்ருஷ்டிபந்தம் முந்தறவேணுமே, அதுக்குடலாகா கபடியாம் என்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (யௌவநேத்யாதி). (ருஜீஷாம்சம்) அஸாராம்சம். ஈளை - இரப்பு. “எழு” என்றதினர்த்தம் (ஒருப்படு) என்றது. (க)

அ.—கொங்குண் குழலார் கூடியிருந்து சிறித்து நீர் இங்கென்னிருமி யெம்பால் வந்ததென்றி கழாதமுன் திங்களெரிகால் செஞ்சடராயவன் தேசுடை நங்கள் நறையூர் நாம் தொழுது மெழுநெஞ்சமே. (உ)

(க) சார்தோ-ங-கச-க. (உ) ‡ காரணபதார்த்தங்களுக் கெல்லாம்,

கொஞ்சம் பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, உ-பா, கொங்குண்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்குண்	பரிமளப் பரசுரமான	திங்கள்	சந்திரனையும்
குழலார்	சேசங்களை யுடைய ஸ்ரீகள்	எரி	அக்நியையும்
	[ருந்து	கால்	காற்றையும்
கூடியிருந்து	கூட்டமாகக் கூடிய	செம்	சிவந்த
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி,	சுடர்	ஸூர்யனையும்
நீர்	“நீர்	ஆயவன்	ப்ரகாரமாக வுடைய
இருமி	இருமிக்கொண்டு		வன் வர்த்திக் கிற
இங்கு	இவ்விடத்தில்		தாய்
எம்பால்வந்	எங்கனிடத்தில்வந்தது	தேசஉடை	உஜ்ஜீவலமானதாய்
து		நங்கள்	நமக்குப் ப்ராப்யமான
என்	எதுக்காக?”	நறையூர்	நாம் தொழுது மெழு
என்று	என்று [ன்னே,		நெஞ்சமே! (உ)
இகழாதமுன்	அநாதரிப்பதற்கு மு		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்குண் குழலார்) கொங்கு மதுவென்றுமாம்; அன்றிக்கே, பரிமளமாகவுமாம். மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான குழலையுடைய ஸ்ரீகள். முன்பு இவன்பக்கல் அர்த்த மும் யௌவநமு முண்டானபோது ஒருவர்க்கொருவர் சீறுபாறுஎன்று சேராதிருந்தவர்கள், அவை போனவாறே இவனைக் கூப்பிக்கைக் குடி ப்பாகத் திரளவிருந்து சிரித்து. (நீரிங்கென்) உம்மை யறியீரோ, எந் களை யறியீரோ, நீர் இங்குஎன் செய்வதாக வந்தது? நீர் வருமிடமே இவ்விடம்? என்று சொல்லுகிற அநாதரோக்திகள் செவிப்படுவதற்கு முன்னே. (திங்கலித்தாதி) ஜகத்துக்கு உபகாரகமான பதார்த்தந் களை யுண்டாக்கின ரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன் பரிக்கரணித்த தேசமடிகையாலே உஜ்ஜீவலமாகா நின்றான். (நங்கள் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே) அவன் நமக்காக வந்துநிற்கிற தேசத்திலே நாமும் புக்கு ஆஸ்ரயிப்போம். (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்குத்தாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “பைபு நடயின்” என்றவிது (க) “போருநம்பி” என்றப்போலே போக்ய (ஃங்) மாயிராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கொங்குபதத்துக்கு அர்த்தத்வயத்தையு மருளிச்செய்கிறார் (கொங் கித்தாதி). “கூடி” என்றதற்குத் தாத்பர்யம் (முன்பித்தாதி). “நீர், என்” என்றதற்கு அர்த்தம் (உம்மையித்தாதி). “என் - வந்தது” என்று கூட்டி

பெரியதிருமொழி, நட-ப, ச-தி; நட-பா, கொங்கார், ௧௦௬௭

யருளிச்செய்கிறார் (நீரிங்கென்னியாதி). * இங்குக்கு அர்த்தம் (நீர்வரு மித்யாதி). (௨)

மூ.—கொங்கார் குழலார் கூடியிருந்து சிரித்தென்மை
எங்கோலமையா என்னினிக்கான்ப தென்னுந்முன்
செங்கோல் வலவன் தான்பணிந்தேத்தித் திகழுமூர்
நங்கோன் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்குஆர்	பரிமளப்ரசரமான	வலவன்தான்	நடத்த வல்லவனாய் து
குழலார்	மயிர்முடியையுடைய	ர பி மா நியான	
	ரான ஸ்திரீகள்	சோழன் (அவ்வபி	
கூடி இருந்து	திரளவிருந்து	மானம் கழிந்து)	
சிரித்து	பரிமாஸம்பண்ணி,	பணிந்து	(எம்பெருமானை) ஆஸ்
ஐயா	“திழுவரே! [ன்பு	ரயித்து	
இனி	இப்படி நீர் மூத்தபி	ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
என்மை	எங்கலையும்		(அபீஷ்டம்பெற்று)
எங்கோலம்	எங்களுடைய அலங்கா	திகழும்	விளங்காசின்ற
	ரத்தையும் (அழ	ஊர்	திவ்யதேசமாய்,
	கையும்) [நீர்”	நங்கோன்	மம்முடைய ஸ்வாமியா
என்காண்பது	ஏதுக்காகப் பார்க்கி		னவனெழுந்தருளி
என்னதமுன்	என்று சொல்வதற்கு		யிருக்கிற
	முன்னே,	நறையூர்	நாம்தொழுது மெழு
செங்கோல்	ஆஜ்ஞையை	நெஞ்சமே!	(௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (கொங்காரித்யாதி) பரிமளத்தால் மிக்க குழலையுடையரான ஸ்திரீகளானவர்கள் திரளவிருந்து சிரித்து, (எங்கோலமித்யாதி) உம்முடையபாக(ஸ்க)மொன்றையும் புத்திபண்ணுகிறிலீரோ,எங்களுடைய ஒப்பணியை நீர் இனி எத்தைக்காண்பது? என்று இங்ஙனே பண்ணுகிற கேஷபோத்திகள் செவிப்படுவதற்கு முன்பே. (செங்கோலித்யாதி) தூபிமாநியான கூந்தரியனானவன் பக்நா (௪௦௨)பிமாநியாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ரா திகளைப் பண்ணி ஆஸ்ரயித்து த்ருஷ்டத்தில் தனக்கு வேண்டுமவற் றைப் பெற்று உஜ்ஜ்வலனாகிற ஊர், (நங்கோன் நறையூர்) தளர்த்தார் தாவளமாய்த்து, எல்லார்க்கும் தந்தாமுடைய அபேக்ஷிதங்கள் பெற் றுப்போகலாம்படி அவன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசத்தை நரம்போய் ஆஸ்ரயிப்போம். (௩)

கடுக அ பெரியதிருமொழி சு-ப, ச-தி, ச-பா, கொம்பு.

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (கொங்காரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே இகழ்ந்தாராகச் சொன்னனும் (க) ஸ்ரீமதே சீயநாயகே-ஆஸைகா தருணயதே' என்கிறபடியே கண்ணைத்திறந்து பார்த்தாதினும் போவோமென்று ஒருப் படுமே, அப்போது அவர்கள் சொல்லும்படியை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எம்மையும் எம் கோலத்தையும், இனி என்காண்பது - கண்டு ப்ர யோஜனமென்னென்றாய், அருளிச்செய்திருர் (உம்முடைய வித்யாதி). (பாகம்) என்றது - “ஐயா”! என்னும்படியான - தமுற்றுதல். தாவளம் - ரகுகன். (ங)

மூ.—கொம்பு மரவமும் வல்லியும் வென்ற துண்ணேரிடை
வம்புண் குழலார் வாசலடைத் திகழாதமுன்
செம்பொன் கமுகினந்தான் கனியும் செழும் சோலைகுழ
நம்பன் நறையூர் நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொம்பும்	வஞ்சிக்கொம்பையும்	இகழாதமுன்	அவமானம் செய்வதற்
அரவும்	ஸர்ப்பத்தையும்		கு முன்னே
வல்லியும்	கொடியையும்	கமுகுஇனம்	திரள்திரளாக இருக்
வென்ற	ஐயித்ததாய் (அவற்றி	தான்	கிற பாக்குமரங்
	னும் மிக்க ஒசுவை		கள் [ம
	யும்) [உடையதாய்	செம்பொன்	சிவந்த பொன்பொன்
துண்	ஸ-ஓக்ஷதையை(யும்)	கனியும்	பழங்களை யுண்டாக்கு
ரர்	அழகியதான		மதாய் [தான
இடை	மத்யப்ரதேசத்தை யு	செழும்	வளமையை யுடைய
	டையராய்	சோலைகுழ	சோலைகளாலே குழப்
வம்பு உண்	பரிமள ப்ரசரமான		பட்டதாய்
குழலார்	மலிர்முடியை யுடைய	நம்பன்	விஸ்வஸநீயனான ஸர்
	ரான பெண்கள்		வேஸ்வரன் நித்ய
வாசல் அடை	(இவனை வெளியிலே		வாஸம்பண்ணுகிற
த்த	தள்ளி) வாசற்கத	நறையூர்	நாம்தொழுது மெழு
	வைச்சாத்தி		நெஞ்சமே! (சு)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (கொம்புமித்யாதி) வஞ்சிக்கொம்பையும் அரவையும் வல்லிக்கொடியையும் மற்றுள்ள வற்றையும் ததோற் பிக்கவற்றான இடையையுடையராய், பரிமளிதமான குழலையுடைய

ஸ்தீர்களானவர்கள். (வாசலித்யாதி) முற்காலம் இவனைவிரும்பி, பின்பு வெறுவியனானவாறே புறம்பே தள்ளிக் கதவடைப்பர்கள்; இவன்றான் பின்னையும் சாபலத்தாலே போகாதே புறம்பே நிற்கும்; ஸ்ஜஜித்து இவன் அங்குநின்றும் கால்வாங்கிப் போகைக்காக, இவனுக்கு போக (ஹ்)யோக்யதை யில்லாமையைச் சொல்லிப் பரிபவிப்பர்கள்; இப்படிப்பட்டவர்கள் பரிபவோக்தி செவிப்படுவதற்கு முன்னே, (செம்பொனிட்யாதி) அங்குள்ளவை ஈயடைய எப்போதும் பக்வபலமா யிருக்குமாப்த்தி. கமுருகனானவை செம்பொன் போலே யிருக்கிற, கனிகளையுண்டாக்குகிற பொழிலாலே சூழப்பட்டிருக்கும். முக்தப்ராப்ய பூமி யென்னுமிடம் தோற்றியிருக்கும். (நம்பன்) ஸர்வாவஸ்தைதயிலும் பற்றலாம்படி விஸ்வஸநீயனானவன் வர்த்திக்கிற திருநறையூற நாமாஸ்யிப்போம். ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சொம்புமித்யாதி) “எங்கேகாலம் என்காண்பது” என்னச்செய்தேயும், இடையிலே துவக்குண்டு, போகவும்மாட்டாதே து (யு)ருக்திகளாலே கிட்டவும்மாட்டாதே இடையிலே கிடக்க, கதவடைக்கும்படி சொல்லிவிடுவர்களென்றிருந்து ஸங்கதி.

மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்களைச் சொல்லியும் போராடே “துண்” என்ற துக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிற (மற்றுள்ளவற்றையும்) என்று சகார தாத்பர்யமாகவுமாம். (வெறுவியன்) தரிதரன் வாசலடைத்தபின் இகழப் பரஸக்தி என்னென்ன; சூழலில் பரிமளத்தை நச்சிப்போகானே, அத்தாலே என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (இவன்றானிட்யாதி). கமுருகன் தான்-கரமுக ஸமுதாயந்தான். “செம்பொன் - கனியும்” என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (கமுதித்யாதி). “செமும்” என்றதின் தாத்பர்யம் (முக்தப்ராப்யேத்யாதி). ... (ச)

மூ.—விலங்கும் கயலும் வேலு மொண் காவியும் வென்றகண் சலங்கொண்ட சொல்லார் தாங்கள் சிரித்திகழாதமுன் மலங்கும் வாலும் வானையும் பாய் வயல் சூழ்தரு நலங்கொள் நறையூர்நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விலங்கும்	(முக்தத்(ஹ்)கான)மா	யேலும்	(சூர்மையான)வேலை
	னையும்		யும்
கயலும்	(துள்ளுகின்ற) கயல்	ஒள்	அழகிய (சிவந்த)[யும்
	மத்யயத்தையும்	காவியும்	செங்கமுநீர்ப் பூவை

கக௦ பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, சு-பா, மின்னேரிடையார்.

வென்ற	ஜயித்த	வராலும்	வராவென்ற மீனும்
கண்	கண்களை யுடையராய்	வானையும்	வானே யென்ற மீனும்
சலம்கொண்	(முன்பு ஆசரித்துப்		(களித்து)
ட சொல்லா	போந்து) இப்போ	பாய்	துன்னாகின்ற
ர் தாம்	தாகக் கபடோக்தி	வயல்	கழனிகளாலே
கள்	களை யுடையரான	சூழ்தரு	சூழப்பட்டதாய்
	பெண்கள்	கலம்கொள்	அபீஷ்ட ப்ரதத்வமா
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி		கிற நன்மையையு
இகழாதமுன்	அநாதரிப்பதற்கு		டையதான
	முன்னே, [மும்	நறையூர் நாம்தொழுது	மெழு
மலங்கும்	மலங்கென்னும் மத்ய	நெஞ்சமே!	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விலங்குமிய்யாதி) கண்ணினுடைய மொகத்தப்பத்துக்கு மானும், துள்ளுதலுக்குக் கயலும், காமைக்கு வேலும், சிவப்புக்குக் காவியும் போலேயாய், பின்னையும் இவற்றைத் தோற்றித்த கண்ணையுடையராய், ஒருசாலும் அதுகூலவாதம் பண்ணக்கடவரான் றிக்கே ச(ஃ)லோந்திகளைப் பண்ணக்கடவரான ஸ்திரீகள் அபஹவித்து அநாதரிப்பதற்கு முன்னே. (விலங்குமிய்யாதி) அஞ்-
சுண்டான திரியக்குக்களு மகப்பட “இன்னது பெற்றிலோம்” என்-
னும் சோகமின்றிக்கே அபிமதலாபத்தாலே களித்து வர்த்திக்கிற
தேசமாய்த்து. ஆக, இன்னது பெற்றிலோம் என்னும் சோகமின்-
றிக்கே உத்தேஸ்பத்தைப் பெற்றுக் களித்து வர்த்திக்கலான நன்மை
யையுடைய தேசத்தை நாமாஸ்யிப்போம். (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விலங்கிய்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வாசலடைத்-
திருந்து பரிபலிக்கச் செய்தேயும் கண்ணினழகைச் சொல்லித் தம் தோல்-
வ்சொல்லி அவர்களைக் கொண்டாடாதிற்குமே, அப்படி கொண்டாடினா-
லும் நெஞ்ச நெகிழாதவராய் யிருப்பர்களென்று சொல்லுகிறாரென்று ஸங்-
கதி.

தன்னிடத்தில் முன்புண்டான அநராகத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிற
ஹையாலே “காவி” என்று - செங்கழுநீருக்குப் பேராய் பலித்த வர்த்த
மருளிச்செய்குநர் சிவப்புத்தியாதி). மலங்கு-மத்யவிசேஷம்,... (ரு)

மூ.—மின்னேரிடையார் வேட்கையை மாற்றியிருந்து
என்னீரிருமி யெம்பால் வந்ததென் றிகழாதமுன்
தொன்னீரிலங்கை மலங்க விலங்கெரியுட்டினுண்
நன்னீர்நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (சு)

‡ (பா) பருஷோத்திகளை.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, மின்னேரிடையார், ௧௧௮௧

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்வர்	மின்னோடொத்த (அ) தி ஸ-உக்ஷ்மமான)	இகழாதமுன் பழிப்பதற்குமுன்னே,	
இடையார்	இடையையுடைய ஸ்திரீகள்	தொல்நீர் பழையதான ஸமுத்ர	
வேட்கையை	(முன்பு தன்னிடத்தி லுண்டான) ப்ரீதியை [கொண்டு,	த் தினல் குழப்ப	
மாற்றியிருந்து	தவிர்ந்தவர்களாய்க்	இலங்கை	லங்கையை [யாக
நீர்	“மூப்பரான நீர்	மலங்க	வ்யாகுலப் படுப்படி
இருமி	இருமிக்கொண்டு	விலங்கு	திருவடியைக் கொ
என்பால்வர்	என்னிடத்திற்கு வந்த	எரிபூட்டினான்	தீமூட்டி விட்டவனு
தது	து [துக்காக”	நல்நீர்	நன்றான (தாபந்ரமா
என்	எந்தப் பரயோஜனத்		ன) ஜலஸம்ருத்தி
என்று	என்றுசொல்லி	நறையூர் நாம்தொழுது	மெழு
		நெஞ்சமே!	(சு)

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (மின்னேரித்யாதி) மின்னோடொத்த இடையையுடையதான ஸ்திரீகளானவர்கள், இவன்பக்கல் அபிரிவி ஷ்டைகாரா யிருக்கு மிருபபைத்தவீரது, நீ க்கப்பங்கல் வருகை க்குக் கொடுவந்த பரிசிலோடுஇது, இருமிக்கொண்டு எங்கள்பச்சல் என் றிய வந்தீர் என்று இவ்வினே அநாதரோக்திகளைப் பண்ணுவதற்கு முன்னே. (தொன்னீரித்யாதி) கடலை அகழாக வுடைத்தான லங்கை ஒருவர்குறை எழுவருடுக்கும்படி விலங்காலே எரிபூட்டினு னென் னவுமாம். அன்மிக்கே, இலங்கெரி யூட்டினான் என்னவுமாம். வில ங்கு என்றபோது திருவடியாலே என்கிறது; இலங்கு என்றபோது, முன்பு சோறுவேவப்பண்ணுகைக்கு வேண்டுகளவு புக்கு வெளுத் திருந்தது, பெருமான் தோளை அண்டைகொண்டு அத்தாலே வயிறு நிறைய புஜித்துத் தன்னிறம்பெற்று உஜ்ஜ்வலமான படியைச்சொ ல்லுகிறது. (நன்னீரித்யாதி) ஸகலதாபமு மாறுமபடியான ஜலஸம் ருத்திரைய யுடைத்தான திருநறையூரை நாம் புக்கு ஆஸ்ரயிப்போம். பொருந்தாத ராவணனை அழியச்செய்து விபீஷணனுக்குப் புகலாய் நின்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே, நம்முடைய விரோதியை வாஸநையோடே போக்குகைக் கிடான பெருமிடுக்கணவன் வந்து வர்த்திக்கிற திருநறையூரிலே போய்ப் புகுவோம். (சு)

அநு. — ஆறும்பாட்டு. (மின்னேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - “சுலங் கொண்டசொல்லார்” என்று சொல்லப்போமோ, ஒருகாலல்லா ஒருகாலாதி

கக0உ பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, எ-பா, வில்லோர்துதலார்.

ஆம் ஸம்ஸ்கிருதவா? தா? என்று புறத்தின்னையிலே கிடக்கும் முன்புத்தையில்தன்னிடத்தில் உபஹாரம் கொண்டபோதையில பிபிவேசத்தை நினைத்து என்று கருத்தாக, அந்த அபிபிவேசம் மாற்றிப் பரிபலிப்பர்களென்றிரு நென்று ஸங்கதி.

(பரிசில்) உபஹாரம். (இது) இருமல். (சு)

மு.—வில்லோர்துதலார் வேட்கையை மாற்றிச் சிரித்திவன்
பொல்லான் திரைந்தானென்னும் புறனுரை கேட்பதன்முன்
சொல்லார் மறைநான்கோதி யுலகில் நிலாயவர்
நல்லார் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வில்லார்	த(து) துஸ்ஸோடொத்த	கேட்பதன்மு	செவிப்படுவதற்கு மு
	(த(து)அராகாரமா	ன்	ன்னே,
	கவ'ன'திருச்சிற)	சொல்லார்	சொற்செவ்வியை யு
துதலார்	நெற்றியையுடையபெ		டைத்தான(பதக்ர
	ண்கள்		மாநிதியதமான)
வேட்கையை	(முன்பு தன்னிடத்தி	நான்குமறை	நாலு வேதங்கனையும்
	ஊண்டான) அபிபி	ஒதி	அத்யயந் பண்ணி(அ
	வேசத்தை		வற்றை)
மாற்றி	தவிர்ந்து	உலகில்	லோகத்தில்
சிரித்து	பரிபலிப்பண்ணி,	சொயவர்	வட'...க்கச்செய்யுமவ
இவன்	"இந்தக்கிழவன்"லன்)		ராய் (ஸ்த்தாயிக்கு
பொல்லான்	துஷ்டன் (ஸ்தீரலோ		மவராய்)
திரைந்தான்	ஒடிந்த (சிதிலமான)	நல்லார்	விலக்ஷணமான ஆ
	சரித்தையை யுடைய		சாரத்தை யுடைய
	வன்"		ரானப்ராஹ்மணர்
என்னும்	என்றுசொல்லுகிற		வலிக்கிற
புறன்உரை	ஆதரமற்றசெய்	நறையூர் நாம்தொழுது மெழு	
		நெஞ்சமே!	(எ)

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (வில்லோரித்யாதி) வில்லோடொத்த துதலையுடைய ஸ்திரீகளானவர்கள், இவனைப் பெருவிடில் பிழையா நாரைப்போலே ஆசைப்பட்டார்களா யிருக்கு மிருப்பைத் தவிர்ந்து, அது தவிர்ந்தாலும், அது தன்னை மறைத்திருக்கையன்றிக்கே சிரித்து. (பொல்லானித்யாதி) முன்பு இவனுடைய வடிவழகையும் அது னுடைய ஏகரூபதையையும் சொல்லிக்கொண்டாடிப் போந்தவர்கள், "இவன்பொல்லான், திரைந்தான்" என்று அவர்களுடைய புல்லிய

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, அ-பா, வாரொண்கண். ௧௧௦௩

சொல்லு செவிப்படுவதற்குமுன்னே. (சொல்லாரிந்யாதி) பதத்
தில் வர்ணகாமந்யதச்வம்போலே யாப்த்து வாய்ப்பத்தில் பதக்ரம
நியதத்வமிருக்கும்படி. (சூதி) பூர்வ பூர்வோச்சாரண காமத்தைப்
பற்ற உத்தரோத்தரோச் சார்யபாணத்வமாகிற காமத்திலே அப்பயலி
த்து; இதுதான் காநாசிக்கமா மிருக்கையன்றிக்கே, (உலகில் நிலையவர்)
வேதத்துக்கு ஸ்த்தாபகராய்ப் போருமிதுவே ஸ்வபாவமாகவுடைய
ராயிருக்கை. வேதத்தில் வாஸநைபோய் ஆசாரத்தில் ஏதேனும் வை
கல்யமுண்டாயிருக்கையன்றிக்கே, ஆசாரப்பாதநானவர்கள் வர்த்தி
க்கிற தேசத்தை நாமும்போய் ஆஸ்யிப்போம். (௭)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (வில்லாரிந்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - புறத்தின்
ணையில் கிடக்க, வருவார்க்கு விரோதியாக இருக்கவொண்ணது என்று,
போனானே என்று வாசஸ்திரந்து எட்டிப்பார்க்க, கன்மெல் அபிவிேசத்
தாலே பார்த்தார்களாக க்கொண்டு அதலிலழகிலே ஈடுபட, அத்தைக்கண்
டு, தங்கள் நைராய்யமெல்லாம் தோற்றப் பொல்லாங்கையெல்லாம் வர்
ணித்துப் புறம்பாக்கி வார்த்தை சொல்லுவார்களென்று சொல்லுகிறாரெ
ன்று ஸங்கதி.

“நிலையவர்” என்றதினர்த்தம் (ஸ்த்தாபகராய்) என்றது. ... (௭)

மூ.—வாரொண்கண் நல்லார்தாங்கள் பதனானேன்றி நம்மைக்

கேண்மின்களையோடெங்கு கிழவனென்னுதமுன்

வேள்வும் விழவும் வீதியிலென்று டருத நூர்

நாளுநறையூர் நாம் தொழுது டெழு நெஞ்சமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாள்	வாளாயுதம்போல் அ	சுனையோடு	“கோழையோடு கூட
	திக்கண்ணமாய்	ஏங்கு	தளராரின்றி [(இருமி)
ஒள்	அழகியதான	கிழவன்	(இந்தக்) கிழவனை
கண்	கண்களை யுடையராய்	கேண்மின்க	(எங்கே வந்தானென்
நல்லார்	ஸூந்தரிகளான ஸ்த்	ள்	று) கேளுங்கள்”
	ரீகள்	என்னுதமுன்	என்று (தம்மருகிற்
தாங்கள்	(இப்போது இகழ்கி		பெண்களைப்பார்த்
	ற) தாங்களே		துச்) சொல்வதற்கு
மதனன்	(இவன்) மீட்பதன்		முன்னே,
என்றார்தம்	என்று (முன்பு) சொ	வேள்வும்	யாகாதியான ஆராத
மை	ன்ன புருஷர்களுையே		நமும்
	(பார்த்து),	விழவும்	உத்ஸவமும்

கன0ச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, கனிசேர்ந்து.

வீதியில்	வீதிகளில்	நாளும்	ப்ரதிநிதமும்
என்றும்	ஸர்வகாலமும்	நாம்தொழுது	மெழு நெஞ்ச
அருதணர்	மாருதணரான	மே!	(அ)

நறையூர்,

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (வாரொண்கணித்யாதி) ஓராளு மொரு நோக்கும் நேராய் மற்றும் கண்ணமுக்கு வேண்டும் நன்மை களையுடையரான ஸ்தீரீகளானவர்கள், தாங்கள் முன்பு இவன்பக்கல் யெளவநமும் த்ரவ்யமுமுண்டான வன்று “இவன் காமன்” என்று கொண்டாடிப் போந்தவர்கள், அருகிருந்தாரைப் பார்த்து “கேணீமின் கள், ஸ்னையோடேங்கு கிழவன்” என்பதற்கு முன்னே யென்னுதல்; (ஸ்னையோடேங்கு கிழவன் - உங்கள் - கேள்) முன்பு, ‘என்னுடைய வன்’ என்று ஆதரித்தவர்கள், இப்போது ஒருவர்க்கொருவர் “உங்க ளுடைய கேள், உங்களுடைய கேள்” என்னுநிற்பார்கள். (வேள்வும் விழவுமித்யாதி) நித்தியோத்ஸவமும் வைதிக ஸமாராதநமும் என்றும் மாருத ஊர். (நாளுமித்யாதி) பாம்பதத்திலே போய் நித்தியாதுபவம் பண்ணுமளவும் செல்ல, இப்ப்ரக்ருதியோடே, அத்தோடு போஷி யான திருநறையூரிலே புக்கதுபவிப்போம். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாளித்யாதி) “இவன் பொல்லான்” என்ற வாரே, அவர்களைக்குறித்து, நீங்கள்தானே என்னைக் கண்ணலே அகப் படுத்தி என்னை மர்மத்தைக் கொண்டாடியிருக்க இப்போது இங்ஙனே சொல்லுவீர்களோ? என்று அந்யாயப்பட, இவன் முகம் பாராதே அருகி ருந்த தன் பருவத்தோடொத்த பெண்பிள்ளைகளைப் பார்த்து இவனுக்குத் தங்களிடத்தில் நைராஸ்யம் பிறக்கும்படி இவன் செவிப்படச் சொல்லு கிறார்களென்று சொல்லு. (அ)

மூ.—கனிசேர்ந்திலங்கு நல்வாயவர் காதன்மை விட்டிட குனிசேர்ந்துடலம் கோலில் தளர்ந்தினையாதமுன் பனிசேர்விசும்பில் பாண்மதி கோள் விடுத்தானிடம் நனிசேர் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதர்.	உரை.
கனிசேர்ந்து	கோவைப்பழத்தோ	வாயவர்	அதரத்தையுடையரா
	டொத்து		ன பெண்கள்
இலங்கு	விளங்காமின்ற	காதன்மை	(தன்னிடத்தில்) ஆகை
நல்	அழகிய		பைய

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, சு-பா, கனிசேர்ந்து, ககடு

விட்டிட	தவிர்ந்திருக்க, (அது	பனிசேர்	குளிர்ந்தகிரிணங்களை
	க்குமேலே)		புடையனாய்
குனிசேர்ந்து	கூண்புடைத்தான	பால்மதி	பால்பால் விளங்கா
உடலம்	சரீரமானது		நின்ற சந்த்ரனு
தளர்ந்து	சிலமாய்,		டைய
கோஸில்	தனக்குத் துணையாக	கோள்	கூடியரோகத்தை
	ப் பற்றின) கோஸ்	விடுத்தான்	போக்கின ஸர்வேஸ்
	லே (கோஸைப்பிடி		வரனுடைய
	க்கவும் திறமையு	இடம்	னத்தாநமாய்
	றவனுப்) ின்னே,	நனிசேர்	பெருமைபெருந்திய
இனாயாதமுன்	தனருவதற்கு மு	நறையூர்	நாம்மொழுது மெழு
விசம்பில்	ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரி	கெஞ்சமே!	(க)
	யாசின்றவனுப்		

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனியித்யாதி) கோவைப்பழம் போலேயாய் விளங்காநின்றதுள்ள அதரத்தையுடைய ஸ்தீர்கள், இவன் பக்கல் தாங்கள் பண்ணிவைக்கும் ஸ்நேஹத்தைத் தவிர்த்து. (குனிசேர்ந்தித்யாதி) முன்பு இறுமாந்திறே யிருப்பது; இப்போது வளைவு தானே ஸ்வபாவமாய், நிமிர்ந்து வ்யாபரிக்க வொண்ணாதபடியா யிருக் குமாய்த்து. அநந்தரம், ஒருகோலை அபாஸ்ரயமாகப் பற்றும்; அந் தைத் தரிக்கப் பிடிக்கமாட்டாமையாலே அது தனக்கு அபாஸ்ரய மாகமாட்டாது, தானதுக்கு அபாஸ்ரயமாக மாட்டாதே இப்படி இ னைப்பதற்கு முன்னே. (பனிசேரித்யாதி) ஆகாசப்பரப்புக்கடைய தானே ப்ரகாசகனுபிருக்கிற சந்த்ரனுக்கு வந்தகூடியத்தைப் போக்கின வன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். (நனியித்யாதி) பிராட்டிக்காகப் பரி க்ரஹித்தான் என்கிற பெருமையையுடைய திருநறையூரை, அவள் பரிகரபூதரான நாம்போய் ஆஸ்ரயிப்போம். நனி-பெருமை... (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் இவன்முகம் பாராதே பரஸ்பரம் சொல்லிப் பரிஹலிக்க, வாயில் பழுப்புக்குத் தோற் றுக் கிட்டப்போவதாக ஒருப்பட்டு எழுந்திருக்க, அதிலே கால்நடை தாராமையாலே கோலைக் கைப்பற்றி நாலாநிறு மத்தனைபோக்கி அடி யிட்டுக் கிட்டவும்மாட்டாதே, அத்தோடே இவனும் சரமகாலம் என்று அஞ்சும்படியாய் விடுமித்தனை யாகையாலே, லோகஸத்திதி இதுவான பின்பு, அத்தையெல்லா மெண்ணி, நறையூரிலேபோய் ஸுகமேயிருப்போ மென்கிறுநென்று ஸங்கதி.

† (பா) ஸங்கத்தை.

ககஞ்சு பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, சு-பா, பிறைசேர்.

“விசும்பில்-பனிசேர்-பான்மதி” என்றநவ்யமாய், “விசும்பு” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஆகாசேத்யாதி). ... (க)

மு.—பிறைசேர் துதலார் பேணுதல் நம்மை யிலாதமுன்
நறைசேர் பொழில் சூழ் நறையூர் தொழுநெஞ்சமே யென்ற
கறையார் நெடுவேல் மங்கையர்கோன் கலிகன்ற்சொல்
மறவாதுரைப்பவர் வானவர்க் கின்னரசாவரே. (க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
பிறைசேர்	(சந்த்ரஜுடைய)பிறை	கறையூர்	கறையிக்குதாய்
	யோடொத்த	நெடுவேல்	நீண்டிருந்துள்ள வே
துதலார்	நெற்றியை யுடையரா		லையுடையராய்,
	னபெண்கள்	மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளா
நம்மை	நம்விஷயத்தில்	கோன்	ஸ்வாமியான [ர்க்கு
பேணுதல் இ	ஆதரத்தைத் தவிர்த்து	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
லாதமுன்	(இகழ்வதற்கு) மு	சொல்	ஸ்ரீஸ்துத்தியான இப்
	ன்னே, [கின்ற		ப த் து ப் பாசுரத்
நறைசேர்	தேன்வெள்ள மிடா		தையும் [கொண்டு
பொழில்சூழ்	சோலைகளாலேசூழப்	மறவாது	பராக்கில்லாதவராய்க்
	பட்ட	உரைப்பவர்	அப்பய(ஜ்ய)லிக்கு ம
நறையூர்	திருநறையூரென்னும்		வர்கள்
	திவ்யதேசத்தை	வானவர்க்கு	நித்யஸ்திரிகள் வலிக்
நெஞ்சமே	ஓ! மறஸ்ஸே!		கும் தேசத்துக்கு
தொழு	ஆஸ்ரயிக்கப்பாராய்	இன் அரசு	அழகிய (அப்ரகிஷித
என்ற	என்றருளிச் செய்தவ		ரான) ராஜாவரசு
	ராய்,	ஆவர்	ஆகப்பெறுவார்கள்.

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (பிறைசேரித்தயாதி) பிறையொத்த துதலையுடையரான ஸ்த்ரீசனானவர்கள், நம்பக்கல் பேணுதல் தவிருவ தற்கு முன்னே. (நறைசேர்) மதுமிக்க பொழிலாலே சூழப்பட்ட திரு நறையூரிலே புக்கு ஆஸ்ரயிப்போமென்று தம் திருவுள்ளத்தோடே கூடி. (கறையாரித்தயாதி) ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச்செய்து கறை கழற்ற அவஸரமில்லாதபடி யிருக்கிற நெடுவேலைக் கையிலேயுடையராய் திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த (மற வாது) ஸ்த்ரீகளுந் கண்ணுக்கிலக்காய் யௌவநமுமுண்டான போ

பெரியதிருமொழி, சு-ப, இ-தி; கலங்கமுந்நீர் ப்ரவேசம். ககௌ

தாக இத்தைமறவாதே அப்பயவிக் கவல்லவர்கள், என்றுமொக்க பஞ்ச
னிம்சதி வார்ஷிகாரன நியஸ-விரிகளுடைய தேசத்துக்கு நியாமக
மாகப் பெறுவர். என்று மொக்க ஏகரூபாயிருக்குமவர்களிறே அவர்
கள், அவன் ஸாம்யாபத்தி கொடுத்துவைக்கையாலே. ... (கௌ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு —பத்தாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) மறக்கப் பரஸக்தி ஏதென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்திரீகளுமித்யாதி). இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்
துக்குச் சேர விசேஷிக்கிறார் (என்றுமொக்க வித்யாதி). ... (கௌ)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி
கலங்கமுந்நீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஸ்திரீகளுடைய பரிபவத்துக்குப் பரிஹாரமாகத் திரு
நறையூரிலே புக்கு ஒதுங்குகையன்றிக்கே, அங்கேபோய்ப் புகவே,
அம்ருதமதநம் துடக்கமான அபதாநங்களைப் பண்ணி தேவஜாதிக்கு
உபகாரகனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவும் ஸ்வபாவனாய், உதவுமிடத்துப் பிரா
ட்டிமாரோடு ஆஸ்ரிதரோடு வாசியற உதவும் ஸ்வபாவனாவன் வந்து
நிற்கையாலே, அவ்வருகே யுள்ளவையெல்லாம் அவன்ருளே நிலைக்
கட்டித் தருந், அவன்வந்து நித்பவாஸம் பண்ணுகிற தேசமான
யாலே முத்தப் ப்ராப்பான பூரிபோடு போலியான தேசமென்று அக்
தேசத்தைப் பேசி அதுபவிக்கிறார். ... *
...

அநு. — கலங்கமுந்நீர் ப்ரவேசம் — கீழ்த்திருமொழியில் - திருவுள்
ளத்தைக்குறித்து விஷயாதுபவத்துக் குறுப்பாகாத கோழைத்தனத்தா
லேவந்த பரிபவங்களையெல்லாம் சொல்லித் திருநறையூரைத் தொழுதோ

கக௦அ பெரியதிருமொழி கூ-ப, ௫-தி, க-பா, கலங்கமுந்நீர்.

மென்னவே, திருவுள்ளமானது, இவ்விபூதியிலே நாமிருந்து திருநறை பூரைப்பற்றி விருந்தோமாகில் சரீரம் பரிணமி தீர்வயமாகையாலே நாமிற்தபகவத்விஷயத்துக்கும் ஆளாகாதே போய்விடுவோமே, ஆகையாலே, என்றும் பஞ்சவிம்சதிவார்ஷிகராஜரோடி ஒரு கோலவயாயிருந்தன ரே அதுபவிக்க ஆசைப்படுவதென்று, சரீராவஸாதத்தனவும் ஆறியிருக்கப் போமோர் என்று த்வரிக்க; நாம் ஸ்தீரிகளுடைய பரிபவ பரிஹாரார்த்தமாக வன்றிக்கே கேவலம் ஸ்வரூபாதுருணமாக ஆஸ்ரயிக்கவே ஆஸ்ரயண விரோதி துடங்கிப் போய் சித்யகைங்கர்யார்த்தமான அவ்வருளுள்ளவை பெயல்லாம் தானே தலைக்கட்டும், பதறுதேகொள்ளன்று, அதுக்கிடாக ஸர்வரன் குணவிசேஷங்களை அதுஸந்தித்துக்கொண்டு திருநறைபூரை அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்தீரிகளுடைய வித்யாதி)... .. *

மு.—கலங்க முந்நீர் கடைந்தமுதங் கொண்டிமையோர்

துளங்கல் தீர நல்கு சோதிச் சுடராய

வலங்கையாழி யிடங்கைச்சங்க முடையானார்

நலங்கொள் வாய்மை யந்தணர்வாமும் நறையூரே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முந்நீர்	ஸமுத்ரத்தை [ம்படி	சங்கம்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்
கலங்க	கேஷாப (ஃ)முண்டா	உடையான்	உடையவனுமான ஸர்
கடைந்து	மத(ஃ)ம் பண்ணி,		வேஸ்வரனுடைய
அமுதம்கொ	(அதில் நின்றும்) அம்	ஊர்	திவ்யதேசமானது,
ண்டி	நுதத்தையெடுத்து,	நலம்கொள்	ஸத்யமாகிற நன்மை
இமையோர்	தேவர்களுடைய		யையுடைய
துளங்கல்	கலக்கமா (ஆபத்தா)	வாய்மை	வாசுந்தரிய வ்யாபா
தீர	போம்படியாக [னது		ரமான சொற்களை
நல்கு	(அவர்களுக்குக்)கொ		யுடையரான
	டாவின்றவனாய்	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர் [கிற
சோதி சுடர்	(அத்தாலே) அத்யுஜ்	வாமும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
ஆய	ஜீவலனாய்,	நறையூர்	திருநறை யூரென்னும்
வலங்கை	வலது கையில்		திவ்யதேசமாயிரு
ஆழி	ஸுதர்சனத்தையும்		க்கும். (க)
இடங்கை	இடதுகையில்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) ஜலராசியானது கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கடைந்து, அம்ருதத்தைவாங்கி, அஸூரவர்க்கத்தாலே நோவுபடுகிற தேவஜாதிக்குக் கொடுத்து, இப்ப

டிசெய்தது அந்தப்புரத்துக்காதல், அந்தப்புர பரிகார்த்துக் காதலன்றிக்
கே, இது பெற்றவநந்தம் (க) (க) (க) (க) (க) (க) (க) (க) (க) (க) (க) (க) (க) (க) (க) (க)
ருக்கும் தேவர்களுக்காக வாய்த்து. இவற்றின் நோத்தியடையத் தன்
னதாய், அம்ருதபாநம் பண்ணுகையிலே அவர்களுக்கு அந்வயமாம்
படி கொடுத்து, அவர்கள் புஜிக்கப்பெற்றது தன் பேறென்னுமிடம்
வடிவில் புகரிலே தோற்றவிருக்கிறவன். (வலங்கையித்யாதி) அம்ருத
த்தை புஜிக்கிற இவர்களுடைய விரோதிபைப் போக்குகைக்குக் கை
யிலே திவ்யாயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற
தேசம். (நலங்கொளியித்யாதி) யதாபூதவாதியான வேதம் கைப்பட்டி
ருக்கிறவர்களென்னுதல்; யதாபூதவாதிகளான பராஹ்மணர் வர்த்திக்
கிற ஊரென்னுதல். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கலங்கவிய்யாதி) “அமுதங்கொண்டு - நல்கு” என்றபோதே “இமைமையார்க்கு” என்கை லித்தமாயிருக்க, “இமைமையார்” என்கையாலே-அஹங்காரிகளுக்கும் அரியனசெய்து காரியம்செய்தவன் பரதந்த்ரரான நமக்குச்செய்யானோ? என்னுமிடம் தோற்றுமென்று உட்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (இப்படி விய்யாதி). வாய்மை - வாக்குவாய் பாரமாய், வேதமாதல், கேவல வசனமாதல், ஆக இரண்டியோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (யதாபூதேத்யாதி). (க)

மூ.—முனையார் சீயமாகி யவுணன் முரண் மார்வம்

புனை வாளுகிரால் போழ்பட வீர்ந்த புனிதனார்

சிணைபார் தேமாம் செந்தளிர் கோதிக் குயில்கூவும்

நனையார் சோலைக்குழந்தழகாய நறையூரே.

(2)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனை	யுத்தத்திலே	போழ்பட	இருகூறும்படி
ஆர்	பொருத்தமுடைய	ஈர்த்த	பிளந்த
சேயமாகி	நரலிம்ஹமாய்க் கொண்டு	புனிதன்	பரிசுத்தனுடைய
	[டைய	ஊர்,	
அவுணான்	ஹிரண்பா ஸுரனு	சூயில்	சூயில்களானவை
முரண்	பலிஷ்டமான	சினேஆர்	கருவடைந்த (தழைத்
மார்வம்	மார்பை,		திருந்துள்ள)
புனை	சேர்ந்திருக்கிற	தேமாம்	தேமாமரங்களுடைய
வாள்	ஒளியையுடைய	செமதளிர்	சிவந்த தளிர்களை
உரைரால்	நகங்களினால்	கோதி	கொந்தி

(க) கி-கக்-கூ.

கககர பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௫-தி, ௩-பா, ஆணைப்புரவி.

சுவம்	சுவாசின் தகாய்,	குழந்து	குழப்பட்டு	[ன
நனை ஆர்	அப்போதலர்ந்த பூக்	அழகாய	தர்ஸரீயமாயிருந்துள்	
	கன் றிறைந்ததான	நறையூர்		(உ)
சோலை	பொழில்களாலே			

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனையாரித்யாதி) பூசலென்னப் பணக்கும் நரவிய்ஹமாய், முனையில் அநபிபவநீயனான ஹிரண்யனுடைய வரபலத்தாலே பூண்கட்டின திண்ணியமார்வை, அழகுக்குச் சேர்ந்தாப்போலே, ஒளியையுடைத்தாய் தர்ஸரீயமாயிருக்கிற திருவுகிராலே இரண்டு கூறும்படி கீண்டு பொகட்டு, ஆஸ்ரிதனுக்குப் பாதிக்ஞாஸமகாலத்திலே உதவினுனென்கிற சுத்தியையுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம். ஆஸிட்டந்தி தொமுகையன்றிக்கே தானே கைதொட்டுப் போக்கினசுத்தியையுடையவன். (சினையாரித்யாதி) தழைத்திருந்துள்ள தேமாக்களிலே மதுபாநத்தைப்பண்ணின குயில்களானவை, ரஸாந்தரத்தை விட்டு அத்தை மாற்றுகைக்காக அதினுடைய தளிர்களைக்கோதி, முத்தர்ஸாமகாநம் பண்ணுமாபோலேயிருந்து சுவாநிற்கும், (நனையாரித்யாதி). செவ்வப்பூமாறாதே என்றும் நித்யவஸந்தமான பொழிலாலே குழப்பட்டு தர்ஸரீயமான திருநறையூர்நனை - பூமொட்டு. (உ)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (முனையாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- காதா சித்தமாக அஹங்கரிக்கும் தேவப்ரக்ருதிகளானவர்களுக்கு உதவினமை யருளிச்செய்து, அதிலுங் காட்டில்கொண்டாடும்படி கேவலம் ஆஸுரப்ரக்ருதி வயிற்றிலே பிறந்தவன்தன் பேர் சொன்னமாத்ரத்திலே ஸமயத்திலே இரண்டுபடியாலே வந்து உதவினுன்னென்கிற குணத்தை யருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“முனையார்” என்றத்தை * அவுணபதத்திலும் அதுஷங்கித் தருளிச் செய்கிறார் (பூசலித்யாதி). புனை - தொடையாய், சேர்ந்திருக்கிற, வான் - காந்தியாதல், அழகாதல் சுப்தார்த்தமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அழகுக்கித்யாதி). அழகுக்கு என்றது - உபலக்ஷணமாய், ஒளிக்கும் அழகுக்கும் என்றபடி. ஒளி- காந்தி. தர்ஸரீயம் - அழகாயிருக்கை. “புனிதன்” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதனுக்கித்யாதி). (உ)

மூ.—ஆணைப் புரவித் தேரொடு காலானன்கொண்ட

சேனைத் தொகையைச் சாடி யிலங்கை செற்றனூர்

யீனைத்தபூவி வீழ்ந்தெழும் மள்ளர்க் கலமர்ந்து

நானப்புதலி லாமை யொளிக்கும் நறையூரே

(௩)

பெரிய திருமொழி, சு-ப, இ-தி, ஈ-பா, ஆணைப்புரவி. கககக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆணை	யானைகளும்	வீழ்ந்து	(பின்பு அதினால் தன்
புரவி	குதிரைகளும்		ளுண்டவர்க ளாய்
தேரோடு	ரதங்க ளோடு கூட		க்) கீழே விழுந்து
காலாள்	காலாள்களுமாக	எழும்	(பின்னும் அதைப்பி
அணிகொண்	வியாஸ விசேஷத்		டிக்க வாயையினு
ட	தையுடைத்தான		ல்) எழுந்திராநின்ற
சேனைத்தொ	ஸேநாஸமுஹத்தை	மள்ளார்க்கு	உழவர்களுக்கு
கையை		அவமர்ந்து	பயந்து
சாடி	துகைத்து (அழித்து)	நானம்	மஞ்சளினுடைய
இலங்கை	லங்காநகரத்தை	புதலில்	தூற்றில்
செற்றான்	அழித்தவனுடைய	ஆமை	ஆமையானது
ஊர்,		ஒளிக்கும்	மறையாநின்ற
மீனை	மதஸ்யத்தை		
தழுவி	(பிடிப்பதற்காக இர		
	ண்டு கைகளாலு		
	ம்) அணைத்து,		

(ங)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஆணையித்யாதி) ராவணனுடைய படையெழுச்சியை அந்தந்தமத்திலே பேசுகிறார். மலைகள் நடந்தாப் போலே யானைகளைப் புறப்படவிட்டு, அந்தந்தம் குதிரைகளிவிட்டு, அந்தந்தம் தேர்களாலே அலங்கரித்து, இவை இத்தனைக்கும் காலலாகக் காலாளைப் புறப்படவிட்டு. இப்படிப்பட்ட ஸேநாஸமுஹத்தைத் துகைத்துக் கழித்து லங்கையை அழியச் செய்த தசரதாத்மஜின் வர்த்திக்கிறவூர். (மீனையித்யாதி) நிலப்பண்பாலே சில மலைகள் போலே யாய்த்து மதஸ்யங்கள் வளர்ந்திருக்கும்படி; அதைப்பிடிக்கிறவர்கள், இரண்டுகையாலுமாகத் தழுவுவார்கள்; அவை பின்னையும் இவனைத்தள்ளா உதறிப்போம்; அதிலேவிழுந்த இவன் திரியவும் சாபலத்தாலே பிடிக்கக் கணிசிக்கும்; இத்தைக்கண்ட ஆமையானது தானஞ்சி வரம் பிலேநின்ற மஞ்சள் பற்றையிலே புக்கு மறையும். நானம்-மஞ்சள், அன்றியே கருமுகையும் பிச்சியுமாய் நின்ற செடியிலேபுக்கு மறையும். மள்ளர் என்று - உழவர். (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (ஆணையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆற்றிதனுக்கு உதவினமை யருளிச்செய்தார்; இப்பாட்டில் - உதவினதும் பிராட்டிக்கு உதவினுப்போலே சிவரீ என்னைக்காக, பிராட்டிக்கு உதவினபடியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“சேனை” என்றபோதே, ஆணைமுதலானவை இராதோ, விசேஷிப்

ககக2. பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௫-தி, சு-பா, உறியார்.

பாணெண்ணென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராவணனிய்யாதி). க்ரமந்தண்ணைக் காட்டுகிறார் (மலைகளிய்யாதி). “சாடி” என்றதினர்த்தம் (துகைத்து) என்றது. “அலமர்ந்து” என்றதினர்த்தம் (அஞ்சி) என்றது. “புதலில்” என்றதினர்த்தம் (பற்றையிலே) என்றது; தூற்றிலேஎன்கை. ... (க)

மூ.—உறியார் வெண்ணெயுண் டாலோடும் கட்டுண்டு

வெறியார் கூந்தல் பின்னை பொருட்டான் வென்றானார்

பொறியார் மஞ்ஞை பூம்பொழில் தோறும் நடமாட

நறுநாண்மலர்மேல் வண்டிசைபாடும் நறையூர்.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உறியார்	உறிகளிலே தீத	பொறியார்	புள்ளிகளை யுடைத்தா
ஆர்	சிறைய சேமித்துவை		ன (நாநாவர்ண
வெண்ணெய்	நவரீதத்தை		மான)
உண்டு	அழுதுசெய்தும்,	மஞ்ஞை	மயில்களானவை
உரலோடு	உரலோடுசேர்த்து	பூம்பொழில்	பூக்களை யுடைத்தான
கட்டுண்டும்	(யசோதையினால்) கட்	தோறும்	சோலைகளெங்கும்
	டப்பட்டும்;	நடமாட	சுத்தாடா சிற்பதாய்,
வெறியார்	பரிமா ப்ரகரமான	வண்டு	வண்டுகளானவை
கூந்தல்	குழற்கற்றையை யு	நறு	பரிமா ப்ரகரமாய்
	டைய	காள்	அப்போதலர்ந்த
பின்னைபொ	நப்பின்னைப் பிராட்டி	மலர்மேல்	தாமரைப்பூக்களிலே
ருட்டு	க்காக	இசைபாடும்	(அவற்றிலுடைய நர்த்
ஆன்	(ஏழு) ருஷபங்களை		தந்துக்குடுத்ததா
வென்றான்	இயித்து அழித்தவனு		ன்) காந்ததைப்பா
னார்,	[டைய]	நறையூர்.	டாசிற்கும்

(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உறியாரிய்யாதி). உறியிலே கள்ளக் கயிறு உருவிச் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை “தெய்வம் கொண்ட தோ?” என்னும்படியாய்ந்து அழுதுசெய்தது; “இது இவனை யொழி யப்போகாது” என்று உரலோடே சேர்த்துக்கட்டுவர்கள்; அதுகூல ஸ்பர்ஸமுள்ள தாவ்ய மொழியச்செல்லாமையாலே கட்டுண்டிருக் கும்; இரண்டுக்கும் ஈவாகியந்நிருக்கிறபடி. (வெறியாரிய்யாதி) பரி மளம் மிக்குள்ள திருக்குழலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ருஷபங்களையும் அழியச்செய்தவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பொறி யாரிய்யாதி) பரப்பு மரபப்பூந்த பொழில்களின்மேலே நாநாவர்ண மான மயில்களானவை ஆவியாசிற்கும், (நறுநாணிய்யாதி) செவ்வித்

“அத்தோடு இவனோடு” என்று சிவகோசங்கள்.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, னு-தி, னு-பா, விடையேழ். கககந்.

தாமரைப்பூவிலே மதுபாநார்த்தமாக இழிந்த வண்டுகளானவை, அவ
ற்றினுடைய காலுக்கு இசையப் பாடாநிற்கும். (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு (உறியித்யாதி) கீழ் மூன்றுபாட்டிலும் - இஷ்ட
ப்ராவண்யமும் அசிஷ்ட டிவ்ருத்தியும் அருளிச்செய்தாராய், இப்பாட்டில்,
அதுக்கதுருணமான ஆஸ்ரிதகரஸ்பர்ஸமல்லாமல் செல்லாதபடியான னெள
செய்ததை அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

உறியானது, ஆர் - பூர்ணமாக, முன்புபேர லிருக்கும்படியாக என்
றுக்கி யருளிச்செய்கிறார் (உறியிலே யித்யாதி). “உண்டு” என்று இரண்
முடத்தில் போக்ய(ஹ்)தையைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (அது
கூலேத்யாதி). (வாசியற்றிருக்கிறபடி) என்றது-வெண்ணையுண்டையோடு
கட்டுண்டையோடு வாசியில்லை என்கை.(ஆவியாசிற்கும்)கூத்தாடாசிற்கும்.

மூ.—விடையேழ் வென்று மென்றோளாய்ச்சிக் கன்பனாய்
நடையால் நின்ற மருதம் சாய்த்த நாதனார்
பெடையோடன்னம் பெய்வளையார் தம் பின்சென்று
நடையோடியலி நாணி யொளிக்கும் நறையூரே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழ்விடை	ஏழுவ்ருஷபங்களையும்	பெடையோடு (தன்) பேடையோடு	
வென்று	ஸம்ஹரித்து,	பெய்	செறிந்த [கூடி]
மென்தோள்	மருதுவான புஜங்களை	வளையார்தம்	வளைகளையணிந்த பெ
	யுடைய [திருத்தில்]		ண்களுடைய
ஆய்ச்சிக்கு	நப்பின்னைப் பிராட்டி	பின்சென்று	பின்னேபோய்
அன்பனாய்	அன் பையுடையனா	நடையோடு	(அவர்கள்) நடையை
நின்ற	வழியிலேநின்ற[மாய்,		அதுஸரித்து
மருதம்	மருதமரத்தை [லே	இயலி	ஸஞ்சரித்து, (அப்படி
நடையால்	தவழ்கிற நடையினா		நடக்கப் போகா
சாய்த்த	விழத் தள்ளினவனா		மையாலே)
நாதன்	ரக்ஷகனுடைய [மான	நாணி	லஜ்ஜித்து
	ணர்,	ஒளிக்கும்	மறைபாசின்ற
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	நறையூர்.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விடையித்யாதி) மருதுஸ்வபாவ
மான தோளழகையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ருஷபங்களே
ஹையு மழியச்செய்தானாய்த்து அவளுடைய பக்கல் ப்ரேமத்தாலே.
(நடையித்யாதி) தவழுகிற நடையாலே அஸுராவேசத்தாலே பேரா
தேநின்ற மருதுகளை வேரோடே பறிந்துவிழும்படி சாய்த்த ஸர்வ

கககச பெரியதிருமொழி, சு-ப, ரு-தி, சு-பா, பருவாய்.

ரகநன் வர்த்தக்கிறதேசம். (பெடையித்யாதி) அன்னமானது
பேடையோடேகூட, அங்குத்தை ஸ்தீர்களுடைய நடை யழகைக்
கண்டு, தானுமப்படியே நடக்கைக்காகப் பின் செல்லும்; அந்நடை
யழகு தனக்கு வாராமையாலே வஜ்ஜித்து அருகே ஒதுங்காநிற்
கும். (ரு)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு (விடையித்யாதி). நப்பின்னைக்காக ஆன்
வென்றதுக்கு ஹேதுகதமுகேச, உரலோடு கட்டுண்டபின்பு மருதுகளை
முறித்தானாகையாலே, ஆஸரிதர் கயிற்றாலே கட்டுண்டிருக்கச்செய்தேயும்
விரோதி நிரஸநம் செய்தானென்கைக்காக அத்தை யதுஸந்திக்கிறாரென்
று ஸங்கதி.

“பெய்வனையார்தம் - நடையோடியாலி - பின்சென்று - நாணி”
என்று அந்வயமாய், “இயலி” என்றது - இசலி என்றாய், தாத்தாய் மரு
னிச்செய்திருர் (அன்ன மித்யாதி). (ரு)

மூ.—பருவாய் வன்பெய் கொங்கை சுவைத்தாரு யிருண்டு
புருவாய் நின்ற போதகம் வீழப் பொருதானூர்
நெருவாய் நெய்தல் பூமது மார்திக் கமலத்தின்
நருவாய் லர்மேலன்ன முறங்கும் நறைபூதே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பருவாய்	பெரியவாயை யுடை யனாய்	வீழ	நடுத்தவிழும்படி
வன்	க்டுர ஸ்ருதயத்ததை யுடை ளான	பொருதான்	புத்தம்பண்ணினவனு மானவனுடைய
பேய்	பேயான சூசினையு	ஊர்,	[ய
கொங்கை	ஸ்தநத்தை [டைய	நெருவாய்	அலர்ந்தவாயையுடை
சுவைத்து	உண்டு	மது	கரு நெய்தல் பூக்க
ஆர்உயர்	அருமைபான (அவ ளுடைய) பாரண	மார்தி	தேனை [ளிலே
உண்டு	க்டுரத்தம். [னை	நருவாய்	பாரம்பண்ணி, வி கவரி யாநின்ற வா யையுடைய
பருவாய்	(உள்ளே) ப்ரவேசிக் கத்தக்க வழியிலே	கமலத்தின்	தாமரையினுடைய
நின்ற	இருந்த	மலர் மேல்	பூக்களிலே
போதகம்	சுவலயாபிடமானது	அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
		உறங்கும்	கண்வளராகின்ற
		நறைபூர்.	(சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பருவாயித்யாதி) வடிவில் பெருமைக்
குத் தகுதியான பெரியவாயையுடையனாய், இவன் கிட்டிவரச்செய்

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ரு-தி, எ-பா, முந்துநூலும். ௧௧௧௧

தேயு மிரங்காதபடியான நெஞ்சில் வன்மையை யுடையளா யிருக்கிற பூதனையினுடைய முலையையுண்டு, அவ்வழியாலே அவளுடைய ப்ராணைமுடித்து. (புருவாயித்யாதி) புருகிறவழியிலே நிறுத்தி னொய்த்து குவ்வயாபிடத்தை; - ப்ராபநத்தாலே விளைந்ததாய், தான் மாதலனாய்க் கண்ணனோ விழவிட்டு துண்கன்கொண்டாவோனாக, மலே முறிந்து விழுந்தாப்போலே அது விழும்படி பொருந ஆண் பிள்ளை வர்த்திக்கிறதேசம். (நெருவாயித்யாதி) கட்டவிழுநிற நெய் தற்பூவிலே மதுபாநத்தைப் பண்ணிக் கழிபவலர்த்த தாமடைப்பூ வைப் படுக்கையாகக் கொண்டு அதிலேபோய்ச் சாயுமாய்த்து. (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (புருவாயித்யாதி) கீழ் மரங்களை முறித்தவள வன்றிக்கே திருவாய்ப்பாடியிலும் திரு மதுரையிலும் முந்துறச்செய்த அநி மானுஷ சேஷடிதவ்களை அதுவந்திக்கிறென்று ஸங்கதி.

இத்தால், சைசவதசையோடு கௌமாரதசையோடு வாசியில்லை இவ னுடைய வீரோதி சிரஸரலேதை யென்னை. பரு-ப'வ'ஹு, அதாவது-பெரு மையாய், இவன் ஸ்வாபாவிகாகாரத்தைப் பற்றிவன்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் வடிவிலித்யாதி). நஞுகை - சிரிக்கையாய், அலருகை யாய், அருளிச்செய்கிறார் (கட்டவிழுநிறித்யாதி). “மாந்தி” என்றதி னார்த்தம் (பாநத்தைப் பண்ணி) என்பது. (சு)

மு.—முந்துநூலும் முப்புரிநூலும் முன்னிந்த

அந்தணான் பிள்ளையை யந்நான்றனித்தானூர்

பொந்தில்வாழும் பிள்ளைக்காகிப் புள்ளோடி

நந்துவாரும் பைம்புனல் வாவி நறையூரே.

(ஏ)

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
முந்து	பழையதான (அபௌ ருஷெயமான)	புள்	பாஷிகளானவை
நூலும்	வேதசாஸ்த்ரத்தை யும் [யும்]	பொந்தில் வாழும்	மரத்தின் பொந்துக வலியாசின்ற [ளில்]
முப்புரிநூலும்	யஜ்ஞோப வீதத்தை	பிள்ளைக்காகி	குட்டிகளின் ஆஹாரத் துக்காக
முன் ஈந்த	முன்னேகொடுத்த	ஒடி	நெடுந்தூரம்சென்று
அந்தணான்	ஸாந்தீபரியினுடைய	நந்து	நத்தைகளை
பிள்ளையை	புத்ரனை [லத்தில்]	வாரும்	திரட்டாசின்றதாய்
அந்நான்று	கடல்கொண்ட அக்கா	பை புனல்	தெளிந்தநீரையுடைய
அளித்தான்	மீட்டுக் கொடுத்தவனு டைய	வாவி	தடாகங்களை யுடைய தான
		நறையூர்.	(ஏ)

கககக பெரியதிருமொழி சு-ப, ரு-தி, அ-பா, வெள்ளை.

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (முந்துதாலித்யாதி) முன்பே பழக அபௌருஷேயமாய்ப் போருகிற வேதாக்ஷராசியையும் வேதாத்ய வந்ததுக்கு அதிகாரத்தை யுண்டாக்கிக்கொடுக்கிற உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரத்தையும் பண்ணிக்கொடுத்த, அந்தணானுண்டு - ஸாந்திபதி, †(அவனுடைய) புத்ரனைக் கடல்கொள்ள, அவனை மீட்டுக்கொடுத்தவன் வர்த்திக்கிறதேசம். இழந்தாரிழவுகள் தீர்க்குமவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பொந்தில்வாமுமித்யாதி) மரத்தின் பொதும்பிலே வர்த்திக்கிற பிள்ளைக்கு ப(தீ)க்ஷயம்தேடிப் புள்ளானது கழியப்போய்ச் சங்குளை வாருமாய்த்து அதுக் களவானவற்றைத் தேடிக்கொடுக்கிறோமென்று, நந்துஎன்று - நத்தைக்குப்பேர். (எ)

அரு — ஏழாம்பாட்டு. (முந்தியாதி) திருமதுரையில் புருந்து ஆனையெவ்வை வளவேயோ? செத்தவனை உடம்போடே கொடுத்த அகழை கட(ஸுட)ராஸமர்த்தன் என்று ஸர்வசக்திவத்தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஸாந்திபதி) என்ற வந்தரம், அவன், என்று கூட்டுவது. அந்நான் டு - அக்காலத்திலே என்றாய், பலித மருளிச்செய்கிறார் (கடலித்யாதி).

மூ.—வெள்ளைப் புரவித் தேர்விசயற்காய் விறல் வியூகம்

விள்ளச் சிந்துக் கொன்விழ வூர்ந்த விமலனூர்

கொள்ளைக் கொழு மீனுண் குருகோடிப் பெடையோடும்

நள்ளக் கமலத் தேறலுக்கும் நறையூரே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளைபுரவி	வெள்ளைக்கு திரைகள்	கொள்ளை	ஸம்ருத்தமாய்
	பூட்டின	கொழு	வளர்த்தியையுடைய
தேர்	தேரையுடைய	மீன்	மதஸ்யங்களை
விசயற்காய்	அர்ஜுநனுக்காக,	உண்	புறியாநின்ற
விறல்	பலிஷ்டமான	குருகு	நாரையானது
வியூகம்	ஸௌரஸமூஹமானது	ஓடி	சென்று
விள்ள	சிந்திப்பிந்நமரம்படி யாகவும்	பெடையோ	(தன்) பெடையோடு
		டும்	கூட [டைய]
சிந்துக்கொண்	வந்து தேசாதிபதி	நள்ளம்	செறிந்த (இதழையு
	யான ஜயத்ரதன்	கமலம்	தாமரைப்பூவில்
விழ	நசிக்கும்படி யாகவும்	தேறல்	தேனை
ஊர்ந்த	(தேரை) நடத்தின	உருக்கும்	பாநம்பண்ணுநின்ற
விமலன்	பரிசுத்தனுடைய		
ஊர்,		நறையூர்.	(அ)

† குண்டலிதபதம் அரும்பதத்துக்குச் சேராது.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, டு-தி, கூ-பா, பாரையூரும். கக்கள

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. (வெள்ளைப்புரவி யித்யாதி) வெள்ளைக் குதிரையுண்ட தேரையுடைய, விசயனுக்காய் - அர்ஜுனனுக்காக, பெரிய மிக்கையுடைத்தான கையு மனியுமாக வகுத்துக் கொடுவருகிற ஸௌஸமூஹமானது முடிந்து போம்படியாகவும், ஜயத்ரதன் தலை அறுப்புண்ணும்படியாகவும், ஆஸ்ரிதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸம காலத்திலேவந்து உதவின ஓரத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (கொள்ளைக்கொழுமினியாதி)அதுதான் ஸம்ருத்தமாய்ப் பெரிய வளர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற மத்ஸயத்தை புஜித்த குருகு பேடையோடேகூடச் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுப்போய், செறிந்த இழையுடைத்தாயிருக்கிற தாமரைப்பூவிலே நிறைந்திருக்கிற நேனை உகுக்குமாய்த்து. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) கீழ் - ஸர்வசக்திவத்தை அருளிச்செய்து, இப்படி சக்தனானவன் ஆஸ்ரிதனுக்குக் கையாளான வெள்ளையத்தை அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“விபூகம்” வ்யூஹமாய், அருளிச்செய்திருர் (கையுமித்யாதி). “விள்ள” என்றதின்னர்த்தம் (முடிந்து) என்றது. “சிந்து” - வலிந்து தேசத்துக்கு, “கோன்” ராஜா என்றாய், அதினர்த்தம் (ஜயத்ரதன்) என்றது. (அதுதான்)

அந்தக் குருகுதான். (அ)

மூ.—பாரையூரும் பாரந்திரப் பார்த்தன் நன்

தேரையூரும் தேவதேவன் சேருமார்

தாரையூரும் தண்டளிர் வேலி புடைசூழ

நாரையூரும் நல்வயல்சூழ்ந்த நறையூரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாரை	பூமியிலே	தண் தளிர்	குளிர்த்த தளிக்கையு
ஊரும்	நடமாடாகின்ற		டையதுமான
பாரம்	பா(ஹ)ரமானது	வேலி	(அரணாகிட்ட) வே
தீர	கழியும்படியாக		வியாலே [தாய்,
பார்த்தன் தன்	அர்ஜுனனுடைய [ற	புடைசூழ	சுற்றும் சூழப்பட்ட
தேரை ஊரும்	ரத்ததைநடத்தாரின்	நாரை ஊரும்	நாரைகள் ஸஞ்சரியா
தேவதேவன்	தேவாதிதேவன்		நின்ற [லே
சேரும்	சேர்ந்து நிய்வாஸம்	நல்வயல்	அழகிய கழனிகளா
	பண்ணுகின்ற	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதுமான
ஊர்,		நறையூர்.	(கூ)
தாரை ஊரும்	(தேனின்)தா(ஹ)ரை		
	வழியாகின்றதாய்,		

கககடி பெரியதிருமொழி, சு-ப, னு-தி, க௦-பா, தாமத்துளபம்.

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாரையூரு மித்யாதி) பொறுக்க மாட்டாதபடியா யிருக்கிற பூமியினுடைய பா(ஞ்)ரமானது போம் படியாக, அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தி, (க) “உவாஸ்யநாணம் ஸர்வம் ஸர்வாஸீ” - தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்’ என்கிற தன் மேன்மை கிடக்கச்செய்தே, ஆஸ்ரிதனுக்காகத் தாழ்வின்று ஸாத்யம் பண்ணினவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம். (தாரையூரு மித்யாதி) பூவைத் தோழிக்கும்படியான தனிரையுடைத்தான வேலியாலே சூழப்பட்டென்னுதல்; தாரை யென்று நினைக்கிறது-தா(ஞ்)ரையாய், அத்தாலே - தேனொழுகாநின்றுள்ள வேலி என்னவுமாம். (நாரையூருமித்யாதி) நாரைகளினுடைய ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தாய் அழகிய வயலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூர். (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாரையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஜயத்ரத வதம் சொன்னாராய், அந்தரத்தில் நடந்ததாய் க்ருஷ்ணவதாரத்துக்கு ப்ரதாஹ ப்ரயோஜநமான பூபா(ஞ்)ர சிரஸத்தை யருளிச்செய்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

பாரை - பாரிலே, ஊராதித்திற, பாரம் - ஸ்வாமித்ரோஹிகளான பாரம் தீர என்றும், தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பொறுக்கவிய்யாதி). தரை-பூவை, ஊரும் - தள்ளும் என்றும், தாரை-தா(ஞ்)ரை, ஊரும்-ஒழுகு மென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூவையித்யாதி). ... (க)

மு.—தாமத்துளப நீண்முடி மாயன் தான்நின்ற

நாமத்தின் மாயானிகை சூழ்ந்த நறையூர் மேல்

காமக்கதிர்வேல் வல்லான் கலிய னொலிமலை

சேமத்துணையாம் செப்புமவர்க்குத் திருமாலே.

(க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளபம்	திருத்தாழாயினுலே கட்டப்பட்ட	சின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு மதாய்,
தாமம்	மாலையினு லலங்கரிக் கப்பட்டும்	நாமம்	ப்ரஸித்தமாய்
நீள்	நீண்டிருக்கிற	திரள்	நெருங்கியிருக்கிற
முடி	கிரீடத்தையுடைய	மா மாளிகை	பெரிய க்ருஷங்க ளீ னுலே
மாயன்	ஆஸ்சர்யபூதனு ளர் வேஸ்வரன்	சூழ்ந்த நறையூர்மேல்	வ்யாப்தமான [மாக, திருநறையூர் விஷய

(க) ஸ்வேதாஸ்வ-சு.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, இ-தி; சு-பா, தாமத்துளபம். ௧௧௧௧

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காமம் கதிர்	மிக்க ஒளியையுடைய	செப்புமவர்க்	அப்பயலிக்கு மவர்க்
வேல்	வேலாயுதத்தை	கு	ளுக்கு
வல்லான்	படிக்கவல்லான்	திருமால்	ஸ்ரீயுபதியானவன்
கலியன்	ஆழ்வார்	சேமம்	எப்போதும் ரக்ஷக
ஒலி	அருளிச்செய்த		னான
மாலே	சப்த ஸந்தர்ப்பமான	துணையும்	ஸ்தாயியுதலாக ஆவா
	இப்பத்துப் பாச		ன். (௧௦)
	ரங்களையும்		

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (தாமத்துளபமித்யாதி) திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருதமாப், ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனப், ஆஸ்சர்யமான குணசேஷிதங்களை யுடைய னுனவன் வந்து வர்த்திக்கிறிதசம். (நாமத்திராமித்யாதி) “இன்ன மாளிகை” “இன்ன மாளிகை” என்கிற ப்ரவீத்தியையுடைத்தான நெருங்கின ஒக்கத்தை யுடைத்தான மாளிகைகளாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரிலே அருளிச்செய்தது. (நாமக்கதிரித்யாதி) அழகிய புகையுடைத்தான. காமம் என்று - ப்ரகாடமாய், அத்தால் நினைக்கிறது - மிகுதியாய், மிக்க புகையுடைய வேலைக் காரியை யுடைய திருமங்கையாழ்வார் ஒலியுடைத்தாசச் சொன்னமால் செப்பவல்லார்க்கு, (திருமால் - சேமத்துணையாம்) இவனை அடைகொடு பாழ்போக்குகையன்றிக்கே, இவனுடைப ரக்ஷணத்தை முடிபத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்படியான துணையாம். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு. — பத்தாம்பாட்டு. (தாமமித்யாதி) துணையாம் என்ன வமைந் திருக்க, “சேமம்” என்று விசேஷிப்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனை யித்யாதி). அதாவது - பாணஸூராதிகள் கையிலே உபஹாரங்களைக்கொண்டு, “துணையாகிறேன்” என்று சொல்லி, முதுகாட்டி விட்டோடி; கரம் கழியவிட்ட கபாலியைப்போலன்றிக்கே, ஆஸ்ரீதனை நமுவ விடாதவ நென்கை. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரூம்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ககஉ௦ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, அம்பரம்ப்ரவேசம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ர ம் ப த் து ஆ ர ந் தி ரு மொ ழி
அ ம் ப ர ம் ப் ர வே ச ம் .

வ்யா. — ஆஸ்ரித விரோதி நிரஸநசீலனாவன் வந்து நிற்கிற தேசம் திருநறையூரென்று அதுஸந்தித்தார்; நமக்கு அந்தஸநேஹமு மின்றிக்கே, தாந்த(௩௩)ருமன்றிக்கே யிருக்கிற நாம் ஆஸ்ரியிக்கும்படி எங்ஙனே! என்கிற, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, தான் தூர்மாநியுமாய் ஸநேஹமு மின்றிக்கே யிருக்கிற ராஜாதான், ஸ்ரீ மார்க்கண்டேய பகவானைப்போலே தேவதாந்தர பஜநம்பண்ணி அங்கு தன்னுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளப் பெறுமையாலே இங்கேவந்து பக்நா(௪௩)பிமாநாயத் திருவடிகளிலே விழுந்தாஸ்ரயித்து ஐஹிகா முஷ்மிகங்களிரண்டையும் பெற்றுப்போனான்; ஆனபின்பு திருநறையூரை ஆஸ்ரயிஎன்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்து பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார். நம்பி ஒரு வாள் கொடுத்தருள, அதைக்கொண்டு பூமியையடையத் தன் காலின்கீழே இட்டுக்கொண்டா னென்றொரு ப்ரவீத்தி யுண்டாய்த்து. *

அரு.—அப்பரத்தின்ப்ரவேசம்.—கீழ் திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய்தவர் இப்போது கேவல பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு ஸங்கதி காணாமையாலே, பரோபதேச முகத்தாலே திருவுள்ளத்துக் கருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாகி). .. *

மூ.—அம்பரமும் பெருநிலனும் திசைகளெட்டும்

அலைகடலும் குலவரையு முண்டகண்டன்

கொம்பமரும் வடமரத்தி னிலைமேல் பள்ளி

கூடினான் திருவடியே கூடகிற்பீர்

வம்பனிடும் செண்பகத்தின் வாசமுண்டு

மணிவண்டு வருளத்தின் மலர்மேல்வைகு

செம்பியன்கோச் செங்கணன் சேர்ந்த கோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே,

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்பரமும்	ஆகாசத்தையும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
பெரு	பரந்த	வம்பு	பரிமளத்தை
நிலனும்	பூமியையும்	அவிழும்	புறப்பட விடாநின்ற
எட்டுத்திசை	எட்டுத் திக்குக்களை	செண்பகத்	செண்பகப்பூவி லுண்
களும்	[யும்]	தின்	டான
அலை	அலைமோதாநின்ற	வாசம்	பரிமளத்தை
கடலும்	ஸமுத்ரத்தையும்	உண்டு	அதுபவித்து(பின்பு)
குலவரையும்	குலபர்வதங்களையும்	வகுளத்தின்	மகிழும்பூவின்மேலே
உண்ட	அமுதுசெய்த	மலர்மேல்	
கண்டன்	கண்ட(க்ஷ)த்தையு	வைகு	தங்காநிற்பதாய்,
	டையனாய்,	செம்கணுன்	சிவந்தகண்களையுடைய
அமரும்	ஸம்ருத்தமான	யனாய்	
கொம்பு	கிளைகளையுடைய	செம்பியன்	செம்பியனென்ற பெ
வடமரத்தின்	ஆலைமரத்தினுடைய	யரை யுடையனான	
இலைமேல்	தளிரின்மேலே(ப்ரள	கோ	(சோழ)ராஜா
	யகாலத்தில்)	சேர்ந்த	வாஸம்பண்ணுமதாய்,
பள்ளி கூடினா	கண்வளர்ந்தருளின	மணி	ரத்நங்குளிழைத்த
ன்	வனான ஸர்வேஸ்	மாடம்	க்ருஷ்ணங்களை யுடைய
	வரனுடைய	தான	
திருவடி	ஸ்ரீபாதங்களை	திருநறைபூர்	திருநறை பூரென்னும்
கூடகிற்பீர்	பெறவேணு, மென்றி	கோயில்	திவ்யதேசத்தை
	ருப்பவர்களே!	சேர்மின்கள்	அடைந்து நிய்வாஸ
மணி	அழகிய	ம் பண்ணுங்கள்.	

வ்யர்.—முதற்பாட்டு. (அம்பரமும்பியாதி). ஆகாசத்தையும், பரப்பையுடைத்தான பூமியையும், திக்குக்களெட்டும், சேஷபத்தை யுடைத்தான கடலையும், பூமிக்காணி யடித்தாப்போலே யிருக்கிற குல பர்வதங்களையும் அமுதுசெய்த கண்ட(க்ஷ)த்தையுடையவன். (கொம்ப மரு மித்யாதி) தழைத்த கொம்பையுடைத்தான ஆலமரத்தி னிலே யிலே கண்வளர்ந்தருளின அக(க்ஷ)டித கடநா ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவன் திருவடிகளைப் பெறவேண்டியிருப்பீர்! (வம்பநிழி மித்யாதி) பரிமளத்தைப் புறப்படவிடுகிற செண்பகத்தி லுண்டான பரிமளத் தை புலித்து, அத்தாலே நரைதிரைமாறி, அச்செண்பகத்தி லுண்டான வெக்கையை மாற்றுமாய்த்து மகிழும்பூவிலே படிந்து, செம் பியன்கோச் செங்கணுனென்று அவனறனக்குப் போர். இத்தால்

ககஉஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, உ-பா, கொழங்கயலாய்.

சொல்லிற்றுய்த்தென் னென்னில்; அவனுடைய அகடித கட(ஃ)நா ஸாமர்த்தயத்தோடு இந்த வண்டிகள் மகிழும்பூவிலே படிந்த இத் தோடு வாசியற உத்தேஸ்யமா யிருக்கிறதாய்த்திவர்க்கு அவ்வூரி- லுள்ளதாகையாலே, (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (அம்பரமித்யாதி) “மணி” என்று - அழகாய், அநினர்த்தம் (நரைதிரைமாரி) என்றது; கிழத்தனம் தீர்ந்தென்றபடி. செம்பியன்கோ - சோழராஜா. செங்கணன் - சிவந்த கண்ணையுடைய. செண்பகத்தில் போன வண்டு மரித்துப் போமித்தனை போக்கி நரைதிரை மாரி வரக்கூடுமோ என்னும் சங்கையிலே, வண்டுகளாவார் - அவ்வூரி லவர்களாய், அவர்கள் வர்ஜஜகீயமான ப்ராக்ருத போக(ஃ)நகளை புஜித் தும் ஸ்வரூபநாசம் பிறவாதே பகவத் போகத்தாலே அத்தால் வந்த வெக் கையை யாற்றி யிருப்பார்களென்னும் ஸ்வாபதேசத்திலே கருத்தாக்கி, ஆ னால் அது இவர்க்கு உத்தேஸ்யமோஎன்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (இந்த வண்டிகள்) செண்பகத்தில் படிந்த வண்டிகள். (இத்தால்) திவ்யதேசவாஸத்தாலே, நம்பெருமாள் (க) “செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்றிருக்கு மவராகையாலே, அவர்களுக்கு ஸ்வரூபநா சம் வாராமையால் இவர்க்கு உத்தேஸ்யராகத் தட்டில்லை என்கை. (க)

மூ.—கொழங்கயலாய் நெடுவெள்ளம் கொண்ட காலம்

குலவரையின் மீதோடி யண்டத்தப்பால்

எழுந்தினிது விளையாடு மீசெனெந்தை

இணையடிக்கீழினிதிருப்பீ ரினவண்டாலும்

உழும்செறுவில் மணிகொணர்ந்து கரைமேல் கிந்தி

உலகெல்லாம் சந்தநமு மகிலும் கொள்ள

செழும்பொன்னி வளம் கொடுக்கும் சோழன் சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே, (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடு	பெருகிவாராசின்ற	குலவரையின்	குலபர்வதங்களுடைய
வெள்ளம்	ப்ரளயார்ணவ மான	மீது ஓடி	மேலேபோய் ஸஞ்ச
	து [(மூழ்த்தின)		ரித்து,
கொண்ட	(பூயியை) ஆகமித்த	அப்பால்	அதுக்குமேலே
காலம்	காலத்தில்	அண்டத்து	அண்டபித்தியளவும்
கொழு	பருத்த (ப(ய)லிஷ்ட	எழுந்து	கிளம்பி (துள்ளி)
	டமான)[கொண்டு	இனிது	ஸுகமாக
கயலாய்	மதஸ்ய ரூபியாய்ச்		

(க) பெரி-திரு-ச-க-உ,

பெரியதிருமொழி, சு-ப; சு-தி, உ-பா, கொழங்கயலாய். ககஉந்.

வினையாடும்	ஸ்வைரஸஞ்சாரம் ப	உழும்	உழாநின்ற
சுசன்	ண்ணுநின்ற	செறுவில்	கழனிகளுடைய
எந்தை	ஸ்வதந்த்ரனாய் [டைய	கரைமேல்	வரம்புகளின்மேலே
இணை	எம்ஸ்வாமியானவனு	மணி	ரத்தங்களை [து
	ஒன்றோடொன்று ஸ	கொணர்ந்து	திரட்டிக்கொண்டு வந்
	ந்ருசமான	சிர்தி	சிதறத்தள்ளியும்,
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின்கீழே	உலகெல்லாம்	ஸகல ஜநங்களுந்
இனிது	ஸுகமாக	சந்தனமும்	சந்தனமரங்களைபும்
இதப்பீர்	இருக்க விருப்பமுள்	அகிலும்	அகில் கட்டைகளை
	ளவர்களே!		யும் [படியாக
இனம்	கூட்டமாகத் திரண்ட	கொள்ள	எடுத்துக்கொள்ளும்
வண்டு	வண்டுகளானவை	வளம்	ஸம்ருத்தியை
ஆலும்	நர்த்தம் பண்ணுகிற்ப	கொடுக்கும்	தருமதுமாய்,
செழு	அழகிய [தாய்,	சோழன்	சோழநாட்டரசன்
பொன்னி	திருக்கரவேரியானது,	சேர்ந்தகோயில்	திருநறையூர். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொழங்கயலித்யாதி) மிக்க ஜல
மானது பூமியையடையக்கொண்ட காலம்; கொழவிதர்ன - த்ருட
மான கயலாய், குலவரைக்குமேலே போய் அண்டபித்தி யளவும்
செல்லத் துள்ளி ஸ்வைரமாக லீலாஸ மதுபவிக்கும் ஸ்வதந்த்ரன்.
(எந்தையித்யாதி) வகுத்த ஸ்வாமியானவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்து
ஆர்ந்த நிர்ப்பராயிருக்க வேண்டியிருப்பீர்! இனவுண்டு - திரண்ட
வண்டுகளானவை, ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணு நிற்பதாய், உழுகிற
செய்களில் வரம்பிலே மணிகளைக்கொடுவந்து சிதறுநிற்பதாய், லோக
மடங்கலும் அகிலையும் சந்தனத்தையும் கொள்ளை கொள்ளும்படியாக,
தர்ஸ்யமான பொன்னியானது ஸம்ருத்திகளைக் கொடுவந்து கொடுக்
கிற திருநறையூரென்று ஊருக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே,
சோழன்னைக்கு விசேஷணமாதல். அவனுடைய விலாஸ சேஷடி
தத்தோடு, காவிரியினுடைய ஸ்வைர ஸஞ்சாரத்தோடு வாசியற இவர்
க்கு உத்தேஸ்யமா யிருக்கிறது காணும் அங்குள்ள தாகையாலே.

அரு — இரண்டாம்பாட்டு. (கொழங்கயலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்.—
ப்ரளயத்திலே வடதளத்திலே கண்வளர்ந்தத்தை அதுஸந்தித்தாராய்,
இதில்— அந்த ப்ரளய ஜலத்திலே துள்ளி வினையாடும் மத்ஸ்யாவதாரத்தை
அதுஸந்திக்கிறோரென்று ஸங்கதி.

ககஉச பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, ஈ-பா, பவ்வநீர்.

(சோழன்றனக்கு) என்றது - சோழமண்டலத்தை யுடைய ராஜாவுக்கென்றபடி. (அவனுடைய) மதஸ்யாவதாரத்தினுடைய. ... (உ)

மூ,—பவ்வநீருடையாடை யாகச் சுற்றிப்

பார கலம் திருவடியாப் பவனம் மெய்யா

செவ்வி மாதிரமெட்டும் தோளா வண்டம்

திருமுடியா நின்றூன்பால் செல்லகிற்பீர்

கவ்வைமா களிறுந்தி விண்ணியேற்றக்

கழல் மன்னர் மணிமுடிமேல் காகமேறத்

தெய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன் சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுற்றி	(பூமியைச்) சூழ்ந்திருக்கிற	செல்லகிற்பீர்	கிட்டவேண்டியிருப்பவர்களே! [தாய்]
பவ்வம் -	ஸமுத்தரத்தினுடைய	கவ்வை	ஆரவாரத்தையுடைய
நீர்	ஜலமானது [க்க]	மா	பெரிதான
உடை	உடுத்திக்கொள்ளத் த	களிறு	யானைகளை [து]
ஆடையாக	திருப்பீதாம்பரமாகவும்,	உந்தி	தள்ளி (அழியச்செய்ய)
பார் அகலம்	பூமிப் பரப்பெல்லாம்	விண்ணி	புத்தத்திலே
திருவடியா	திருவடியாகவும், [து]	ஏற்ற	எதிர்த்துவந்த [ரான]
பவனம்	வாயு (ஸமூஹ)மான	கழல்	வீரக்கழலை யுடைய
மெய்யா	திருமேனியாகவும்,	மன்னர்	ராஜாக்களுடைய
செவ்வி	அழகிய	மணி	மணிமய கிரீடங்கள்
எட்டுமாதிரி	எட்டுத்திக்குக்களும்	முடிமேல்	ணிந்த
மும்		காகம்	தலைகளின்மேலே
தோளா	புஜங்களாகவும்	ஏற	காக்கைகளானவை
அண்டம்	அண்டப்பித்தியானது		ஏறி(மாம்ஸத்தை புஜிக்கும்படியாக)
திருமுடியா	திருவபிஷேகமாகவும்	தெய்வம்	ஸ்வர்க்கீயமான
	(ஆகும்படி ஜகத்ருபியாய்) [ரனை]	வாள்	வாளாயுதத்தை
நின்றூன்பால்	இருக்கிற ஸர்வேஸ்வ	வலம்	வலது (கையில்)
		கொண்ட	பிடித்தவனான
			சோழன்சேர்ந்த திருநறையூர். (ஈ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பவ்வநீரித்யாகி) கடலில் நீராந்து திருப்பீதாம்பரமாய், பூமிப்பரப்பையுடைய திருவடிகளாய், வாயுக்கந்த (ஸ்-ஹ்)மானது திருமேனியாகவும், அழகிய திக்குக்கொட்டும் திருத்

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, பைங்கண். ககஉரு

தோள்களாகவும், அண்ட பித்தியானது திரு வபிஷேகமாகவும், இப் படி ஜகதாசாரனா யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைக் கிட்டவே ண்டியிருப்பீர். (கவ்வையித்யாதி) பெரியமிடுக்கை யுடைத்தாய்க் கத றிக்கொடுவருகிற ஆனையைத் தள்ளி. (விண்ணியித்யாதி) விண்ணி என்று - யுத்தத்துக்கும், படை வீட்டுக்கும் பேர், யுத்தத்தில் வந் தெதிர்ப்பாராய் வீரக்கழலை யுடையரா யிருக்கிற ராஜாக்கள் முடிக ளிலே காகமானது படியும்படியாக, ஆயுதத்தைக்கொண்டு வ்யாபரித் தானாய்த்து. அவன் ஜகதாசாரனாய் நிற்கிற நிலையோடு, இவன் யுத் தத்தில் பராக்ரமித்தத்தோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேஸ்யமா யிருக் கிறது காணும் அவ்வூரை ஆஸ்ரயித்து வந்த ஸம்பத்தாகையாலே.

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (பவ்வமித்யாதி) ஒரு பெரியமினாகத் தள்ளி வினாயாழன வளவன்றிக்கே, பெருப் பெருத்தவை யெல்லாம் திருமேனி யாம்படி யிருப்பானொருவ னென்றதுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

(ஸ்கந்தம்) ஸமூஹம். கவ்வை - ஆரவாரமாய், கதறுகையைச் சொல் லுகிறது.... ... (ந)

ஸ்ரீ.—பைங்கணாளரியுருவாய் வெருவ நோக்கிப்

பருவரத்தோ ளிரணியனைப் பற்றி வாங்கி

அங்கை வாளுகிர் துதியாலவனதாகம்

அங்குருதி பொங்குவித்தா னடிக்கீழ் நிற்பீர்

வெங்கண் மா களிறுந்தி விண்ணியேற்ற

விறல்மன்னர் திறலழிய வெம்மாவுய்த்த

செங்கணன் கோச் சோழன் சேர்ந்த கோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	பசுமையான	இரணியனை	ஹிரண்யாஸூரனை
கண்	திருக்கண்களையுடைய	பற்றி	பிடித்து
ஆளரி உரு	நரலிம்ஹ ரூபியாய்க்	வாங்கி	இழுத்து [ஹள்ள]
வாய்	கொண்டு,	அங்கை	அழகிய திருக்கையி
வெருவ	(சத்ருக்கள்) பயப்படு	வாள்	நளியையுடைய [ஹல்]
	ம்படியாக	உகிர் துதியால்	நகைகளின் துணியி
நோக்கி	பார்த்து,	அவனது	அந்த ஹிரண்யனுடை
வர	வர(பல)த்தாலே	ஆகம்	சரீரத்தில் மீண்டும் [ய்]
பரு	பெருத்த	அம் குருதி	அழகிய ரத்தத்தை
தோள்	புஜங்களையுடைய	பொங்குவித்	வெள்ளமிடச் செய்த
		தான்	வலுடைய

ககடக பெரியதிருமொழி, சு-ப சு-தி, ஐபா, அன்றுலகம்.

அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே	விறல்	மிடுக்கரான
கிற்பீர்	இருக்க ஆசையுற்றவ	மன்னர்	அரசர்களுடைய
	ர்களே! [ய	திறல்	பலமானது
வெம்கண்	சிவந்தகண்களையுடை	அழிய	அழியும்படியாக
மா களிற்	பெரிய யானைகளை	வெம்	கடுமையுடைய
உந்தி	தள்ளி (நிரவலித்து)	மா	குதிரைகளை
விண்ணி	யுத்தத்திலே	உய்த்த	நடத்தாநின்ற
வற்ற	எதிர்த்துவந்த	செங்கணைக்கோச் சோழன்	சேர்ந்த
		கோயில் திருநறையூர்.	(ச)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (பைங்கணித்யாகி) ஜாதுபுசிதமான கண்ணில் பசுமையை யுடைத்தாயிருக்கிற நரலிம்ஹமாய், பார்த்த பார்வையிலே அஞ்சும்படியாக நோக்கி, வரபலத்தாலே தின்னிதான தோளையுடைய ஹிரண்யன் பக்கலிலே பிற்காலியாதே சென்று கிட்டி மடியைப் பிடித்திழுத்து. (அங்கையித்யாகி) வெறும் புறத்திலே அழகியதாய், ஒளியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவடிகளில் ஏகதேசத் தாலே ஹிரண்யன் சரீரமானது ருதிரவெள்ளம் கொழிக்கும்படியாகப் பண்ணினவன் திருவடிகளைப் பெறவேண்டி யிருப்பீர்! (வெங்க ணித்யாகி) வெவ்விவ கண்ணை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனையைத்தள்ளி, யுத்தத்திலே வந்தெதிர்த்த ராஜாக்களுடைய திறலழியும்படியாக, வெம்மாவயுத்த - குதிரையை நடத்தினவன் 'வர்த்திக்கிறதேசம். அவன் ஆஸ்ரித விரோதிகளைப் போக்கினத்தோடு இவன் யுத்தத்தில் வ்யாபரித்தத்தோடு வாசியட உத்தேஸ்யமா யிருக்கிறது காணும் ஜிவர்க்கு. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பைங்கணித்யாகி) கீழ் - ஜகதாசாரதையை யதுஸந்தித்தார்; அதுக்கு உபயுக்தமாக எங்கும் வ்யாபித்தபடிக்கு ஜனா பகமான நரலிம்ஹாவதாரத்தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஏற்ற” என்றதினர்த்தம் (எதிர்த்த) என்றது. (ச)

மூ.—அன்றுலக மூன்றினையு மளந்து வேறே

ரரியுருவா யிரணியனதாகம் கிண்டு

வேன்றவனை விண்ணுலகில் செலவுத்தாற்கு

விருந்தாவீர் மேலெழுந்து விலங்கல் பாய்ந்து

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, ரு-பர, அன்றுலகம். ககௌ

பொன்சிதறி மணிகொணர்ந்து கரைமேல் கிந்திப்

புலம்பரந்து நிலம்பரக்கும் பொன்னிராடன்

தென் தமிழன் வடபுலக்கோன் சோழன் சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	வாமநாவதார காலத்	பொன்	ஸுவர்ண கங்களை
	தில்	சிதறி	(சுற்றும்) இறைத்து
உலக மூன்றி (தரிவிக்காமனாய்) மூ			(அதுக்குமேலே)
னையும்	ன்று லோகங்களை	மணிகொணர்	ரத்நங்களைத் திரட்டி
அளந்து	ஆக்ரமித்தும், [யும்	ந்து	க்கொண்டுவந்து
வேறு	விலகுகணமாய்	கரைமேல்	கரைகளிலே
ஓர்	(பராக்ரமத்தில்) அத்	கிந்தி	சிதறிக்கொண்டு [ரும்
	விநியமான	புலம்	வெளி நிலங்களிலெங்
அரி உருவாய் நரவிம்ஹ ரூபியாய்க்		பரந்து	வ்யாபித்து (இப்படி)
	கொண்டு	நிலம்	பூமியெங்கும்
இரணியனது ஹிரண்யனுடைய		ப்ரக்கும்	பரவாநின்ற
ஆகம்	சரீரத்தை	பொன்னி	திருக்காவேரிப்ரவஹி
கிண்டு	இருகூறுகப் பிளந்து		யா நின்ற
வென்று	ஜயித்து	நாடன்	நாட்டை யுடையனாய்
அவனை	அந்த ஹிரண்யனை	தென் தமிழ	தென் திக்கிலுள்ள தமிழ
விண்ணுலகில் வீரஸ்வர்க்கத்தில்		ன்	ழ் நாட்டு க்கரச
செல உய்த்தா செல்ல நடத்தினவ		வடபுலம்	வடநாட்டுக்கும் [ராய்
ற்கு	னுமான ஸர்வேஸ்	கோன்	ராஜாவாய்
	வரனுக்கு	சோழன்	(ம த் ய தே தசமான)
விருந்தாவீர் அதிதிகளாக வேண்டு			சோழநாட்டுக்கும்
	மவர்களே! [தாய்		அதிபதியானவன்
மேல் எழுந்து கிளர்த்தியை யுடைத்			சேர்ந்த திருநறையூர். (ரு)
விலங்கல் மலைகளை			
பாய்ந்து	உடைத்துக்கொண்டு		
	தாண்டிவந்து		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்றுலகம்த்யாதி) த்ரைலோக்யத்
தையும் தன் காற்கீழே யிட்டுக்கொண்டு, நாட்டில் நடையாடாத
தொரு நரவிம்ஹமாய், ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைக் கிழித்து வெ
ன்று, (விண்ணுலகித்யாதி) “ஸ்வஹஸ்த வத(ர்)த்தாலே வீரஸ்வர்க்
கம் பெற்றான்” என்னக் கடவதிதே. (விருந்தாவீர்) அவனுக்கு அதிதி

சுசுஉஅ பெரியதிருமொழி, சு.ப. சு-தி, சு-பா, தன்னுலே,

வர்க்கமாய்ப் புக்கு அர்வயிப்பிர்! (மேலெழுந்தியாதி) கிளர்ந்து
கொண்டு, நடுவே தகைந்துகொண்டு கிடக்கிற மலைகளை முறித்து,
அந்த மலைகளிலும் ஸஹ்யத்திலு முண்டான பொன்களையும் மணிக
ளையும் கரையிலே கொடுவந்து சிந்துமாய்த்து. (புலமித்யாதி) வெளி
நிலமுள்ள இடமெங்கும் பரந்து, பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே கைக்
கொள்ளுமாய்த்து. பொன்னிராடன் பொன்னி நாட்டை யுடையவன்.
(தென்தமிழனித்யாதி)† ஆக, மூன்று ராஜ்யத்தையும் தானே ஆண்டா
னாய்த்து, அவன் பூமியை யடைய அளந்து கொண்டத்தோடு இவன்
பூமியை யடையத்தானே நெருக்கி ஆண்டத்தோடு வாசியற உத்தேஸ்
யமாயிருக்கிறதுகாணுமிவர்க்கு அவனை ஆஸ்ரயித்துவந்த ஸம்பத்
தாகையாலே. (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) கீழ் வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யயி
ஜ்ஞாபகமாக த்ரிவிக்ரமபதாநமாகையாலே இத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு
நரஸம்ஸாவதாரம் பின்னாட்டி. அதுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(அதிதிவர்க்கமாய்) என்றத்தாலே - ப்ரியராவீர் என்கை. (மூன்று
ராஜ்யம்) என்றது-பாண்டியதேசம் - சோழமண்டலம் ‡ என்கை.... (ரு)

மூ.—தன்னுலே தன்னுருவம் பயந்த தானாய்த்

தயங்கொளிரசேர் மூவுலகும் தானாய் வானாய்

தன்னுலே தன்னுருவில் மூர்த்திமூன்றாய்

தானாய் னாயினான் சாணென்றுய்வீர்

மின்னாடு வேலேந்து விளைந்த வேளை

விண்ணேறத் தனிவேலுய்த் துலகமாண்ட

.தென்னாடன் குடகொங்கன் சோழன் சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே,

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தன்னுலே	ஸ்வேச்சையாலே	பயந்த	ஸ்ருஷ்டித்த
தன்உருவம்	தன் திவ்ய விக்ரஹத்	தானாய்	திவ்யாதம் ஸ்வரூபத்
	தை		தை யுடையனாய்,

† “தென்தமிழன் - தென்மண்டலத்தில் ராஜா; வடபுலக்கோன் - வட
தேசத்தில் ராஜா; புலம் - பூமியாய், தேசபரம். சோழன் - சோழமண்ட
லத்தில் ராஜா. ஆக, மூன்றுதேசம்” என்று அரும்பதாந்தரம்.

‡ இங்கு ஒருதேசவாசகபதம் லேகக ப்ரமாதத்தினால் விட்டுப்போச்சது.

தயங்கு ஒளி	மிக்க ஒளியை யுடை	உய்வீர்	உஜ்ஜீவிப்பவர்களே!
சேர்	த்தான [யும்	மின்ஆடு	ஒளிரடையாடாநின்ற
மூவுலகும்	மூன்று லோகங்களை	வேல் ஏந்து	வேலைத்தரித்த
தானாய்	தனக்கு நிர்வாழ்நய	விளைந்தவே	விளைந்த வேனென்ப
	மாக வுடையனாய்,	ளை	வளை
வானாய்	பரமபத்துக்கு நிர்	விண் ஏற	வீரஸ்வர்க்கத்தை ய
	வாழுகனாய்,		டையும்படியாக
தன்னுலே	தன் ஸங்கல்பத்தாலே	தனி	ஒருகால்
தன்உருவில்	தன் ஸ்வரூபத்தில் நி	வேல்	வேலாயுதத்தை
	ன்றும்	உய்த்து	ப்ரயோகித்து.
மூன்றுமூர்த்	ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரா	உலகம்ஆண்	லோகங்களைப் பரிபா
தியாய்	ரூபியானந்திரிமூர்த்	ட	வரம் செ ய்த வ
	திகளை யுண்டாக்கி		னாய், [ஜாவாய்,
	னவனாய், [யனாய்)	தென் நாடன்	தென்தேசத்துக்கு ரா
தான்	தானே (அகர்மவப்	குடகோங்க	மேற்குதேசத்தி லுள்
ஆயனாயினன்	க்ருஷ்ணனு மானவ	ன்	ள கொங்கு நாட்டு
	[னை		க்கு அரசனான

சரண் என்று உபாயமாக எண்ணி சோழன்சேர்ந்த திருநறையூர். (சு)
 வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (தன்னுலே தன்னுருவமித்யாதி) (சு)
 “अनन्तद्वय” என்கிறபடியே தன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளை ஸ்வா
 தீநமாக வுடையனாகையாலே இதர விஸஜாதீயனாய் உள்ளவன். தன்
 னுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தானிட்ட வழக்காம்படி. யிருக்கு
 மவனாய்த்து ஈஸ்வரனாவன். (தயங்கொளியித்யாதி) க்ருதகம் ஆக்
 ருதகம் க்ருதகாக்ருதகம் என்று மூன்றுவகையாகச் சொல்லப்படுகிற
 லீலாவிபூதி யுடையத்தானிட்ட வழக்காக வுடையனாய்; தன்னதென்
 னு மத்தாலே, மிக்க ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு அசைந்து வரு
 கிற-பளபளத்து வருகிற, மூவுலகு மென்னுதல்; அன்றிக்கே, தயங்
 கொளியே மூர்த்தியென்று - வடிவுக்கு விசேஷணமாதல். (தன்
 னுலே யித்யாதி) அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு
 அதுரூபமான மூன்று வடிவையுடையனாய். ஸ்வேந ரூபேண
 நின்று பாலநத்தைப் பண்ணியும், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கு அந்தராத்
 மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை நடத்தியும், இப்படி மூன்று
 கார்யத்துக்கு மீடான மூன்று வடிவையு முடையனாய். (தானை
 யித்யாதி) இப்படிப்பட்ட தான், லீலாவிபூதியிலே தன்னுடைய
 விபூதி பூதரிலே சிலர் “இவனெனக்கு மகன்” என்றபிமாநிக்கும்

ககஉ௦ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, எ-பா, முலைத்தடத்த.

படி க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தவன் நமக்குப் புகலென்று உஜ்ஜீவிக்க வேண்டி யிருப்பீர்! (சு) ‘‘ஃமீக்ஃ-மாமேகம்’’ என்றவன்* திருவடி களையே பற்றி உஜ்ஜீவிக்கப் பார்ப்பீர்! (மின்னுயிர்த்யாகி) ஒளிவர்த்தி யாகின்றள்ள வேலைக் கைபிலேயுடைய விளைந்த வேளாகிற குறும் பனை வீரஸ்வர்க்கத்தேறப் போம்படி ஏகப்ரயோகத்திலே வேலை நட த்தி, ஜகத்தை யடையத் தானிட்ட வழக்காம்படி நிர்வஹித்த ராஜா வானவன் கிட்டி ஆஸ்ரயித்த திருநறையூர். (தென்னாட நித்யாகி) பாண்டியநாட்டையும் மேல்கொங்கையும் கொண்ட சோழன் சேர்ந்த. ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஜகதாசாரதையோடு இவன் மூன்று ராஜ்யத்தை யும் நிர்வஹித்தத்தோடு வாசியற உத்தேஸ்யமா யிருக்கிறதாய்த்து அவ் ளுரை ஆஸ்ரயித்து வந்ததாகையாலே. (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தன்னாலே யித்யாகி) கீழ் - மூன்று லோகத் தையும் காங்கீழிட்டுக்கொண்டபடி சொல்லி, அத்தாலே மூன்று லோக மும் தானானான் என்னும்படி வ்யாப்தி புதுக்கணித்தமை அதுஸந்தித்திருக் கக்கோலி, உபய விபூதி நிர்வாஹுகன் க்ருஷ்ணன் என்றா நின்றுகொண்டு அவனை யறுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

விவரணம் (தன்னுடைய வித்யாகி). (உடையறும்) என்ற வந்தாரம், ‘‘வாறாய் - நித்ய விபூதியை யுடையறாய்’’ என்று சேஷம். தாத்பர்ய மஞ் ளிச்செய்து, சப்தார்த்தம் (தன்னதென்னு மித்யாகி). ‘‘குடக்கு’’ என்றது- குடகிசையாய், அதினர்த்தம் (மேல்) என்றது. (சு)

மூ.—முலைத்தடத்த நஞ்சுண்டு துஞ்சப் பேய்ச்சி

முதுதுவரைக் குலபதிபாக் காலிப்பின்னே

இலைத்தடத்த குமுலாதி யாயர்மாதர்

இனவளை கொண்டானாடிக் கீழெய்த கிற்பீர்

மலைத்தடத்த மணிகொணர்ந்து வையமுய்ய

வளங்கொடுக்கும் வருபுனலம் பொன்னிராடன்

கிலைத்தடக்கைக் குலச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்ச்சி	கூதனையானவன்	தடம்	பெருத்த
துஞ்ச	முடியும்படியாக	முலை	(அவன்) முலையிலுள்
		நஞ்சு	விஷத்தை

(சு) கீதை-கஅ-சுசு. ககஉஅ - வதுபக்கத்தில் அரும்பதத்தில் ‘‘வ்யா ப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாக’’ இத்யாதிபங்க்தி; ‘‘வ்யாப்திக்கு ப்ரத்ய பிஜ்ஞாபகம் த்ரிவிக்ரமாவதாரமுமாகையாலே’’ என்றிருக்கவேணும்.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, எ-பா, முலைத்தடத்த. ககநக

உண்டு	அமுது செய்தவனாய்,	மலைத்தடத்த	மலைகளின் தாழ்வரை
முது	ப்ராசுமனான		கனிலே யுண்டான
துவரை	த்வாரகைக்கு	மணிகொணர்	மணிகோத் திரட்டிக்
குலபதியாய்	நிர்வாஹகனாய்,	ந்து	கொண்டுவந்து
காலிப்பின்	பசுக்களின் பின்னே	வையம் உய்ய	லோகமெல்லா முஜ்ஜீ
னே			விக்கும்படி
தடம்	பெரிய	வளம் கொடு	ஸம்ருத்தியைக் கொ
இலைக்குழல்	இலையாலே செய்யப்	க்கும்	டாநின்றன தா
	பட்ட குழலை		ய்,
ஊதி	ஊதிக்கொண்டு போ	வரு	பெருகி வராரின்ற
	னவனாய், [டைய	புனல்	ஜலத்தை யுடையதாய்
ஆயர் மாதர்	இடைப்பெண்களு	அம்	ஸந்தரமான டைய
வளைஇனம்	வளைமுதலியஆபரண	பொன்னி	திருக்காவேரியை யு
	ங்களை	நாடன்	நாட்டுக்கு அதிபதி
கொண்டான்	(ஶீலர்த்தமாக) அப	சிலை	வில்லை [யாய்,
	ஹரித்தவனுடைய	தடம் கை	பரந்த கையிலே ஏந்
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே		தினவனாய்,
எய்த கிற்பீர்	கிட்டி ஆஸ்ரயிக்க வி	குலம்	ஶத்திரிய வம்ஸ்ய
	ரும்புமவர்களே!		னான
			சோழன்சேர்ந்த கோயில். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (முலைத்தடத்த வித்யாதி) பூதனை முடி யும்படி அவளுடைய வடிவுக்குத் தக்க பெரியமுலையை யுண்டு. (முது துவரை யித்யாதி) ஸ்ரீமத் த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனாய், பசுக்க ளின் பின்னே பெருந்த இலைக்குழலை ஊதிக்கொடுப்போய் அவற்றை மேய்த்து, மீண்டு திருவாய்ப்பாடியிலே புகுந்து, இடைப்பெண்க ளுடைய வளைதுடக்கமானவற்றைக் கொண்டவன் திருவடிகளை ஆஸ்ர யித்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருப்பீர்! (மலைத்தடத்த மணியித்யாதி) மலைத் தாழ்வரைகளி லுண்டான ரத்நங்களைக் கொடுவந்து பூமியடைய உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸம்ருத்தியைத் தள்ளாநின்றனாள், ஜலஸம்ருத்தி யையுடைத்தாய் தர்ஸரீயமான பொன்னிநாட்டை யுடையவன் (கி. 10-ந் தடக்கை யித்யாதி) பெரிய ஆண்பிள்ளையானவன் அவ்வாண்பிள்ளைத் தனத்தை நிர்வஹித்துக் கொடுக்கக்காக ஆஸ்ரயிக்கிற தேசம். ... (ஏ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (முலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆயன் ப்ராஸ்துத னாகையாலே, அவனுடைய சேஷத்தங்களை அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ககநஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, அ-பா, முருக்கிலங்கு.

“பேய்ச்சி - தஞ்ச - தடம் - முலைத்தான நஞ்சையுண்டு” என்ற அந்நவயித் தருளிச்செய்கிறார் (பூதனை யித்யாதி). முதுமை- பழமையாய், ப்ரதித்வாரகையை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதித்யாதி). (ஏ)

மூ.—முருக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய் பின்னை கேள்வன்

மன்னெல்லாம் முன்னவியச் சென்று வென்றிச்

செருக்களத்துத் திறலழியச் செற்றவேந்தன்

சிரந்துணித்தான் திருவடி நும் சென்னி வைப்பீர்

இருக்கிலங்கு திருமொழி வாயெண்டோ ளீசற்கு

எழில்மாட மெழுபது செய்துலக மாண்ட

திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முருக்கு	முருக்கம்பூப்போலே	தும்சென்னி	உங்கள் தலைகளிலே
இலங்கு	விளங்காநிற்பதாய்	வைப்பீர்	வைத்துக்கொள்ள ஆ-
கனி	கோவைப்பழம்		சையுற்றவர்களே!
	போலே	இருக்கு	ருக்குக்களாலே
துவர்	செவந்திருப்பதான	இலங்கு	விளங்காநின்ற
வாய்	அதரத்தையுடைய	திருமொழி	சிறந்த சொல்லான பு
பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்		ருஷஸூக்தத்தை
கேள்வன்	வல்லபனாய், [டிக்கு	வாய்	வாயிலே யுடையனாய்
முன்	முற் (பரசுராமாவதா		(ஸதா(஁) ஜபியா
	ர) காலத்தில்		நின்ற) [யனான
மன்னெல்லாம்	ராஜாக்களெல்லாரும்	எண்ணோள்	எட்டு புஜங்களையுடை
அவிய	நசிக்கும்படியாக	நசற்கு	ருத்ரனுக்கு
வென்றி	ஜயப்ரதமான	எழில்	அழகுபூண்ட
செருக்களத்து	யுத்தரங்கத்தில்	எழுபதுமாட	எழுபது ஆலயங்களை
சென்று	போய்	ம்	[ணி
செற்ற	சத்ருவான [னுடைய	செய்து	ப்ரதிஷ்ட்டை பண்
வேந்தன்	கார்த்த வீர்யார்ஜுந	உலகம் ஆண்	லோகத்தைப் பரிபா
திறல்	பலத்தை	ட	லகம் பண்ணினவ
அழிய	அழியச்செய்து		னாய், [ந்தவனாய்,
சிரம்	(அவன்) தலையை	திருக்குலத்து	உயர்ந்தகுலத்தில்பிற
துணித்தான்	வெட்டினவனுமான	வளம்	ஸம்ருத்தியை யுடைய
	வனுடைய		னான
திருவடி	ஸ்ரீபாதங்களை	சோழன் சேர்ந்த கோயில்.	(அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (முருக்கிலங்கியாதி) முருக்கம் பூப்போலேயும் விளங்காநின்றனா சுனிபோலேயு மிருக்கிற அதர்த் தையுடைய நப்பிண்ணைப் பிராட்டிக்கு வல்லபன். (மன்னெல்லா மியாதி) ராஜலோகமடங்க வழிபோக்கிலே முடியும்படி யுத்தபூமி யிலே சென்று கிட்டி. (செற்றவேந்தன் சிரமதுணித்தான்) இந்த ப்ராதி கூலயத்துக்கு ஹேதுபூதனான ஸஹஸ்ர பாஹ்வர்ஜுநனுடைய மிடுக் கெல்லாம் போய் அவன் முடிந்துபோம்படிக்கீடாகத் தலைகளைத் துணித்த ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை உங்கள் தலைமேலே வைக்க வேண்டி யிருப்பீர்! (இருக்கிலங்கியாதி) வேதத்தில் ஸ்ரீபுருஷ ஸ-இக் தாதிகளை உச்சரியா நின்றனா வாயையுடையராய் எட்டுத் தோள்க ளையு முடையராயிருக்கிற தேவர்க்கு; தர்சநீயமான மாடங்களை எழு பதும் சமைத்துப், பின்னையும் தன்னுடைய அபிமதம் கிடையாமை பாலே அவ்வபிமத லித்தயர்த்தமாக அவன் வந்தாஸ்ரயிக்கிற தேசம். ரத்நாதிகளைக் கொழித்துக்கொடுவருகிற ஆற்றுவரவோடு, க்ருஷ்ணன் இடைப்பெண்களுடைய துகில்களையும் வளைகளையும் வாரிக்கொடு வருகிற வரவோடு வாசியற உத்தேஸ்யமா யிருக்கிறபடி. சொல்லிற்று- கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் நப்பிண்ணைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாயி ருக்கிற இருப்போடு, ஆஸ்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்த செய லோடு வாசியற உத்தேஸ்யமா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. (அ)

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (முருக்கியாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கும் ஸங்க தியை மேலே இப்பாட்டிலே தாமே யருளிச்செய்கிறார்.

“மன்னெல்லாம்” என்ற பதத்தாலே - ஜாதியாகப் பகை தோற்றுகை பாலே, க்ருஷ்ணவதார விஷயமன்றென்று ஸ்ரீ பரசுராமாவதாராபதாந மாக வருளிச்செய்கிறார் (ராஜேத்யாதி). செற்ற - த்வேஷியான, வேந்த னுடைய திறலழிய என்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (இந்த வித் பாதி). தலைகள் - ராஜாக்களுடையவும் தலைகள். (தேவர்க்கு) என்றது- ருத்ரனுக்கு என்றபடி. ராஜாவினுடைய அப்பொழுதையில் பூஜ்யதா புத்தி ஸ்ப்புரிகைக்காக பஹுவசந ப்ரயோகமென்று கருத்து. திருக் குலத்து - கூத்தரியகுல மாகையால் வந்த ஆபிஜாத்ய முடையனாவன். ஸம்பந்தனான சோழனென்றபடி. (அ)

பூ.—தாராளன் தண்ணரங்க வாள்ள பூமேல்

தனியாளன் முனியாள ரேத்தநின்ற

பேராளனாயிரம் பேருடைய வாள்ள

பின்னைக்கு மணவாளன் பெருமை கேட்பீர்

ககநச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, தாராளன்.

பாராளவ ரிவரென்றமுந்தையேற்றப்

படைமன்ன ருடல்துணியப் பரிமாவுய்த்த

தேராளன் கோச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே,

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார் ஆளன்	திருமாலையினால் அல	பின்னைக்கு	நப்பின்னைப் பிராட்
	ங்க்ருதனாய்		டிக்கு
தண்	ஸ்ரமஹரமான	மணவாளன்	நாயகனுனவ லுடைய
அரங்கவாளன்	திருவரங்கத்தில்தீய	பெருமை	அதிசயத்தை [ளே!
	வாஸம் செய்யுமவ	கேட்பீர்	கேட்க விரும்புமவர்க
	னாய்,	அவர் இவர்	இன்னரின்றாரென்று
பூமேல்	தாமரைப்பூமேல் வா	என்று	ப்ரவித்தராய்
	ஸம் செய்யாரின்ற	பார் ஆளர்	பூமிக்கு நிர்வாஹகரா
தனியாளன்	(ஸ்தீர்த்வத்தில்) அத்		ன ராஜாக்கள்
	விதீயையானபிரா	அமுந்தை	திருவழுந்தூரிலே (வ
	ட்டிக்கு வல்லப		ந்து)
	னாய், [கள்	ஏற்ற	எதிர்க்க,
முனியாளர்	ருஷிகனான ஸநகாதி	படை	(அந்த) யுத்தத்திலே
ஏத்தின்ற	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	மன்னர்	(அந்த) ராஜாக்களு
	ம்படியாக வெழுந்	உடல்	சரீரமானது [டைய
	தருளி யிருக்கிற	துணிய	துண்டு துண்டாம்படி
பேராளன்	பெருமையை யுடைய	பரிமா	குதிரைகள்
	னாய்	உய்த்த	கட்டப்பட்ட [னாய்
ஆயிரம்பேர்	ஆயிரம் திருநாமத்தை	தேராளன்	தேரை நடத்தினவ
உடையவா	யுடையனாய்,	கோ	ராஜாவான
ளன்		சோழன்	சேர்ந்த கோயில். (கூ)

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாராளன்தியாதி) உபயவிபூதியி லுடைய ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலே யிட்டிருக்கிறவன். (தண்ண ரங்கவாளன்) ஜகதரக்ஷணத்துக் குறுப்பாகக் கோயிலே வாஸஸ்தாந மாகக்கொண்டிருக்கிறவன். (பூமேல்தியாதி) தாமரைப்பூவை யிருப் பிடமாக வுடையளாய், அத்தீயியமான ஸ்தீர்த்வத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபன். (முனியாளர்தியாதி) கேவலம் ப்ரஹ்ம பாவ (ஞ்)நையே யாயிருக்கிற ஸநகாதிகள் ஏத்துகையால்வந்த பெ ருமையை யுடையவன். (ஆயிரம்தியாதி) அதுபவிப்பார்க்கு இழிந்த விடமெங்கும் துறையாம்படியாக ஆயிரம் திருநாமங்களை யுடைய

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, செம்மொழிவாய். சுகநூ

வன். (பின்னைக் கித்யாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனாவ
னுடைய பெருமையைக் கேட்கவேண்டி யிருப்பீர்! (பாராள ரித்
யாதி) பூமிப்பரப்புக்கடைய நிர்வாஹகராய், இன்னார் இன்னார் என்று
ப்ரவித்தரா யிருக்கிற ராஜாக்கள் ஸபரிகரராய்க் கொண்டு திரு வழுந்
தூரிலே வந்து எதிரிட, அவர்களுடைய உடல் துணியும்படிக்கீடாக.
(பரிமாவுத்த தேராளன்) குதிரைபூண்ட தேரை யுடையவன். (சு)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாராள னித்யாதி) கீழே சில விபவங்களை
அதுஸந்தித்தவர், ப்ரீத்யகிசயத்தாலே பரத்வாதி பஞ்சாவஸ்த்தைகளையும்
ஸாதாரண ஸூசகங்களாலே அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி யாதல்; அன்
றிக் கே, “முரிக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய் பின்னை கேள்வன்” என்ற க்ரு
ஷ்ணாவதாரத்தையே ஸ்வாபாவிகாகாரத்தாலே கொண்டாடுகிறாரென்று
ஸங்கதி யாதல்.

பஞ்சாவஸ்த்தையில் என்ற பகஷத்திலே, “முனியாளர்” இத்யாதி
யாலே வ்யூஹம் ஸூசிதம்; ஸநகாதிகளுக்கிறே முகம்கொடுப்பது; “ஆயி
ரம்பேர்” இத்யாதியாலே ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தாலே ஸூசிதம் அந்தர்
யாமித்வம் என்று கண்டுகொள்வது. (சு)

மூ.—செம்மொழிவாய் நால்வேத வாணர் வாழும்

திருநறையூர் மணிமாடச் செங்கண்மாலேப்
பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மையாளன்
புலமங்கைக் குலவேந்தன் புலமையார்ந்த
அம்மொழிவாய்க் கலிகன்றி யின்பப்பாடல்
பாடுவார் வியனுலகில் நமனார்பாடி.

வெம்மொழி கேட்டஞ்சாதே மெய்ம்மை சொல்லில்

விண்ணவர்க்கு விருந்தாகும் பெரும் தக்கோரே. (சு)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்மொழி	யாதார்த்த மாகிற	வாழும்	நித்யவரஸம் பண்ணு
	செம்மையைபுடை		நின்றதாய்,
வாய்	சொற்களையுடைய	மணிமாடம்	மணிமயமான மாடங்
	ராய்		களை யுடையதான
நால்வேத வா	நானுவேதங்களையும்	திருநறையூர்	திருநறையூரென்னும்
ணர்	வல்லரான் ப்ரா		திவ்யதேசத்தில்
	ஹமணர்		

ககநக பெரியதிருமொழி சு-ப, சு-தி, சு-பா, செம்மொழி.

செங்கண்மா	சிவந்தகண்களையுடை	இன்பம்	அதுபவ ஜகிதப்ரீதியி
லை	ய ஸர்வேஸ்வரன் வி		னனுண்டான [ளை
	ஷயமாக,	பாடல்	(இந்தப்) பாசுரங்க
பொய்ம்மொழி	அஸ்திய வசநமானது	வியன்	பெருமைபொருந்
ஒன்றுஇல்லா	சிறிதும் கலசாத	உலகில்	லோகத்தில் [திய
த		பாடுவார்	அப்யஸிக்கு மவர்க
மெய்ம்மையா	ஸத்ய வசந்ததை யு	நமனார்	யமனுடைய [ன்,
ளன்	டையராய்,	பாடி	துதர்சொல்லுகிற
புலம்	தர்சநீயமான	வெம்மொழி	ஞ்ஞரமானசொற்களை
மங்கைக்கு	திருமங்கையி லுள்ள	கேட்டு	கேட்டு [க்கொண்டு
லம்	வர்களுக்கு	அஞ்சாதே	பயப்படாதவர்களாய்
வேந்தன்	ராஜாவாய்,	மெய்ம்மை	(மேல்வரப்போகிற ப
புலமைஆர்ந்த	ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யு		லத்தின்) உண்மை
	டையதாய்		யை [லம்,)
அம்மொழி	அப்படிப்பட்ட சொ	சொல்லில்	சொன்னால் (அந்த ப
	ற்களையுடைய	விண்ணவர்க்	கித்யஸ-ஸூரிகளுக்கு
வாய்	திருமுகத்தை யுடை	கு	
	யரான	விருந்துஆகும் ஆதரணியரான	
கவிகன்றி	ஆழ்வாருடைய	பெரும் தக்	பெரிய ஜ்ஞாநாதிக்
		கோர்	ராவர்கள். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செம்மொழியித்யாதி) யதாபூதவாதிகளாய் வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம்செலுத்தவல்லராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற, தர்சநீயமான மாடங்களையுடைய திருநறையூரிலே வர்த்திக்கிற புண்டரீகாக்ஷனுன ஸர்வேஸ்வரனைக் கவிபாடிற்று. (பொய்ம்மொழி யித்யாதி) அவ்வேதசப்தம்போலே யிருக்கிற சப்தத்தை யுடையவர். (புலமங்கையித்யாதி) தர்சநீயமான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான திருமங்கையாழ்வார், அறிவு நிறைவெல்லாம் பேச்சிலே தோற்றும்படியான, அப்படிப்பட்ட பேச்சையுடைய ஆழ்வாருடைய, இன்பப்பாடலுண்டு - அதுபவத்துக்குப் போக்குவிட்டுச் சொன்ன பாசுரம், அத்தை (வியனுலகில் பாடுவார்) புறம்பே உண்டுடுத்துப் போதுபோக்குகிற ஸம்ஸார விபூதியிலே வ்யாவ்ருத்தராய்க் கொண்டு அதிகரிப்பார், யமபடருடைய ஞ்ஞரமான சப்தம் கேட்டஞ்சாதே. (மெய்ம்மைசொல்லில்) மேல் பெறும்பேறிருந்தபடி சொல்லில், பாம்பதத்திலேபோய், (க) “பதியினில் பாங்கினில்” என்கிற

(க) தி-வாய்-க0-க-க0. † (பா) யதாபூதவாதியான வேதத்துக்கு.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, ஆளும் ப்ரவேசம். ககங்எ

படியே - நித்யஸூரிகள் எதிரேவந்து தந்தாமிருப்பிடங்களிலே கொண்டு புக்கு உயரவைத்துத் தாங்கள் தாமுவிருந்து ஸ்ரீபாதம் விளக்கிக் கொண்டாடும்படியான பெருமையை புடையராவர்கள். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்காம்பாட்டு (செம்மொழியித்யாதி) “மெய்ம்மை” என்றது ஸத்யவசநமா யிருக்கவும், “பொய்ம்மொழி பொன்றில்லாத” என்கையால் பலித (புலித்) மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வேதசப்த மித்யாதி); பொய்யும் கலந்த மெய்யன்றென்கை. புலப்படும் மற்கை என்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (தர்சநீயமான) என்று. “விருந்தாகும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பதியினிலித்யாதி). (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்மபத்தில் ஆருந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ரு ம் ப த் து ஏ ழா ந் தி ரு மொழி
ஆ ளு ம் ப்ர வே ச ம் .

வ்யா.—ராஜ்யலாபத்துக்காக ஆஸ்ரயிக்கையன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைக் கொண்டானென்னை, ஆனபின்பு, ஆபந்ந ராஜார்க்கெல்லாம் புகல் அவனல்லதில்லை, இப்படி இருந்தபின்பு, எல்லாரும் அத்தேசத்திலே போய்ப்புக்கு அவனை அதுபவிக்கப்பாருங்கோ என்கிறார். புறஸ்ச, நான்சொன்ன ஹிதத்தில் நாட்டார்க்கு அபேகைபுயில்லையெயாகிலும், எனக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங் காயத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்து அதுக்கு விரோதியையும் போக்கின அவனல்லது ஆபந்நராஜார்க்குப் புகலில்லை, ஆனபின்பு அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமே ஆஸ்ரயணீயஸ்த்தலமென்கிறார். *

அரு.—ஆளும்ப்ரவேசம். சீழ்த்திருமொழியிலே - திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லுகிற வ்யாஜேஜ பரோபதேச ப்ரவ்ருத்த ராணபடியாலே, அவர்கள் இவ்வாழ்வாரைக் குறித்து “தேவரீர் சோழன் பணிந்தத்தை

ககந அ பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௭-தி, சு-பா, ஆளும்.

யே பலகாலு மருளிச்செய்தீர், அவன் த்ருஷ்டார்த்தியன்றோ, ஸம்ஸார பய பீதர்க்கு ஆப்ரயித்து அதுபவிக்கக்கூடுமோ?" என்னும் கருத்தாலே, கேவல பரோபதேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிருரென்றும்; தம் திருவுள்ள மானது நான் கேட்டதுக்கு நம்மைக்குறித்தருளிச் செய்யாதே ஸாமான்ய மாக பரோபதேசம் பண்ணுதைக்கு அவர்கள்வந்து புகுகிறார்களோ? என் ன; மீளவும் தம் திருவுள்ளத்துக்கே அருளிச்செய்கிறுரென்றும் இர ண்டு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (ராஜ்யேத்யாதி). இப்பாட்டுக்களிலே உபயஸங்கதிக்கு மதுகுணமாக, "ஆப்ரயணியன்" என்று க்ரியையை அத் யாஹரிப்பது என்று திருவுள்ளம், ... *

மூ.—

ஆளும்பணியு மடியேனைக் கொண்டான் விண்ட நிசாசரரைத்
தோளும் தலையும் துணிவெய்த சுடுவெஞ்சிலையாய்ச் சரந்துரந்தான்
வேளும் செயு பணையாரும் வேற்சனாரும் பயில் வீதி
நாளும் விழவி நெலியேயோவா நறையூர்நின்ற நம்பியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விண்ட	ப்ரதிசுலரான	பயில்	வாஸம் பண்ணுகின்ற
நிசாசரரை	ராசுஸர்களை	வீதி	தெருக்களில்
தோளும்	புஜங்களும்	நாளும்	நித்யோத்தஸவமும்
தலையும்	தலைகளும்	விழவின்	நைமித்தி கோத்ன;
துணிவுஎய்த	துண்டு துண்டாம்படி		ங்களுடைய
	யாகச் செய்து, (பி	ஒலி	ஆரவாரமும்
	ன்னும்)	ஒவா	மாறாமலிருக்கிற
சுடு	கொளுத்தாமின்ற	நறையூர்	திருநறையூரில்
வெம்	அதிசூரமான	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
சிலையாய்	ததுஸவலிநின்றும்	நம்பி	பூர்ணான ஸர்வேஸ்
சரம்	பாணங்களை		வரன், [என்னை
தூரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனாய்,	அடியேனை	ஸ்வதே தாஸபுதனான
வேளும்	மந்தேனாகும் [ம்	ஆளும்	தாஸபுதனென்கிற பு
செயும்	குமாரஸ்வாமி யோடு		த்தியை யுடையே
அணையாரும்	ஸத்ருசரான அழகிய		னும்படி பண்ணி
	புருஷர்களும்	பணியும்	கைங்கர்யத்தையும்
வேல்	வேல்போன்ற	கொண்டான்	ஸ்வீகரித்தான் (ஆகை
கனாரும்	ண்களையுடைய ஸத்		யால்)
	ரீகளும்		அவனே ஆப்ரயணியன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (ஆளுமித்யாதி) தன் திருவடிகளுக்கு அர் ஹமான வஸ்து † தனக்குறித்தென்றிராதபடி ஆளாக ஸ்வீகரித்து,

† (பா) தனக்கரித்தென்றிராதபடி.

அந்த ஆளானதினுடைய பல(ஃ)ரூபமான சைங்கரயத்தையும் கொண்
ண்டான். (அடியேனை ஆளும்பணியும் கொண்டான்) முதல் தன்
னிலே யோக்யமான வஸ்துவையும், அயோக்யதையையாய் தன்னை
ஸ்வதந்தராக புத்திபண்ணி வைக்கையன்றிக்கே, பாசேஷமென்னும்
புத்தியைப் பிறப்பித்தா னென்கையும், அந்த சேஷத்வத்தினுடைய
பல (ஃ)மான தாஸ்யத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்தானென்கையும்,
(விண்டவித்யாதி) இவ்வடிமையில் பொருந்தாதபடியான ஜம்மத்தை
யுடைய துஷ்டரக்ருதிகளை அழியச்செய்யும்படி சொல்லுகிறது. இவர்
களுக்கு இன்னும் இதிலே ருசி பிறக்கக்கூடுமோ? என்று ஆத்தனையும்
அவஸரம்பார்த்து நின்று (க) “*द्विषां षड्विंशं मूष्यं न संयुज्यते*
चित् - त्विता दृष्ट्यै मयैव न नमोयन्तु कल्पयति” என்று
அவர்கள் பொருந்தாமையிலே நிலைநின்றால், பின்னைக் கண்பாராதே
அழியச்செய்யும். தோனைக் கழிப்பது, தானேமுறிப்பது, தலையை
அறுப்பதாய்க்கொண்டு சிறிதுபோது காலபாபம் பண்ணி, பின்னை
அம்பிலே அழிக்கக்கூக, காணவே எதிரிகள் குடல் குழம்பும்படி-
யான வில்லில்நின்றும், (உ) “*रिषां षड्विंशं मूष्यं न संयुज्यते*
चित् - त्विता दृष्ट्यै मयैव न नमोयन्तु कल्पयति” என்கிறபடியே-தொடுத்துவிடுகிறபோது அம்பாய், சத்ருசரீ
ரங்களிலே அக்கியாய் ப்ரவேசிக்கும் அம்புகளை நடத்தினான்.

(வேளும் சேயுமித்யாதி) அத்தேசத்திலே வர்த்திப்பாரெல்லாம்
போ(து)த்தாக்களும் போக்கைய(து)களுமான ஸ்த்ரீகளுமே யாய்த்
து. வடிவழகுக்குக் காமவேளையும் ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் போலே
யிருக்கும் புருஷர்களும், அவர்கள் தங்களையும் ஒரு நோக்காலே அந
ந்யாஹ்ரம்படி பண்ணாவல்ல ஸ்த்ரீகளும் வர்த்தியானின்றனர். (நா
ளும் விழவினெலியோவா) (ங) “திங்களும் நாளும் விழாவறது” என்
கிறபடியே-நாள் திருநாளும் திங்கள் திருநாளும் மாறாதேயிருக்கிற
திருநறையுரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற நம்பி-ஆளும் பணியுமடி-
யேனைக் கொண்டான். (ச)

அந. — முதற்பாட்டு. (ஆளுமித்யாதி) கீழ்ச்சொன்னத்தை விவரிக்
கிறார் (முதலித்யாதி). இத்தால் - ஆட்கொள்ளுக்கைக்கும் பணிகொள்ளு
க்கைக்கும் பேதம் சொல்லிற்றுய்த்து; தாத்தர்யார்த்ரமாகவுமாம். ஆள்க

(க) ரா-யு-௩௬-௧௧.

(உ) ரா-ய-௬௬-௨௨.

(ங) தி-வா-௭-௩-௩.

ககச௦ பெரியதிருமொழி சு-ப, ஏ-தி, உ-பா, முனியாய்.

அபிமாநித்துப் பணியைக்கொண்ட தன்றிக்கே ஜ்ஞாநவிசேஷங்களை யுண்
டாக்கினென்று கருத்து. (க)

மூ.—

முனியாய்வந்து மூவெழுகால் முடிசேர் மன்னருடல்துணியத்
தணிவாய் மழுவின படையாண்ட தாரார் தோளான் வார்புறவில்
பனிசேர்முல்லை பல்லரும்பப்பான லொருபால் கண்காட்ட
நனிசேர் கமல முகங்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனியாய்	பரசுராமாழ்வானாய்	முல்லை	முல்லைப்பூவானது
வந்து	வந்தவதரித்து,	பல்	(அவ்வூரில் ஸ்தீர்களு டைய) பற்களைப் போல்
மூவெழுகால்	இருபத்தொரு கால்	அரும்ப	மொட்டுவிடாநிற்க,
முடிசேர்	கூட்டிக்களை யுடையரா	பானல்	பானலென்னும்பூ
மன்னர்	ராஜாக்களுடைய [ன]	ஒருபால்	ஒருவகை
உடல்	சரீரமானது	கண்காட்ட	(அவர்கள்) கண்களை க்காண்பியாநிற்க,
துணிய	துணியும்படியாக	நனிசேர்	பெருமையை யுடைய
தனி	அஸத்ருசமான	கமலம்	தாமரைப்பூவானது
வாய்	முகத்தை (துணியை) யுடைய	முகம்காட்டும்	முகத்தைக் காட்டா நிற்பதான
மழு	மழுவென்கிற	நறையூர்	நின்ற திருநறையூரில் நித் வாஸம் பண்ணு கிறவனான [யன்]
படை	ஆயுதத்தை [வனம்]	நம்பி	நம்பியே (ஆஸ்ரயனை முல்லை முதலியவை ஸ்தீர்களு டைய பற்கள் முதலியவற்றைப்பே ல் வினங்குகின்றன வென்றபடி. (உ
ஆண்ட	நிர்வஹித்த (உடைய)		
தார் ஆர்	மாலையினால் அலங் கருதமான [ய்,		
தோளான்	புஜங்களை யுடையனா		
வார்	நீண்ட (விசாலமான)		
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்க ளில் [யிருக்கிற		
பனிசேர்	குளிர்ந்து அழகியதா		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனியாயித்யாதி) ஆத்ருசம்ஸ்ய
வ்ரத்ப்ரதாரணான ருஷியாய்வந்து. அவ்வாத்ருசம்ஸ்ய வ்ரதர்க்கு
வைதஹிம்ஸையில் கைகூட வொண்ணாதிதே. (மூவெழுகாலித்யாத்
இருபத்தொருபுகால் கூத்தரிய வம்சத்தை அறுத்துத் தூவும்பி.
அத்விதியமான வாயை யுடைத்தான மழுவை ஆயுதமாக நிர்வஹித்;
(தாரார்தோளான்) ஜகத்ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமலை யிட்டுக்கொண்
ருக்கிறவன். (வார்புறவி லித்யாதி) நீண்ட புறவில் - பர்ந்த பர்.

தத்தில், தர்சநீயமான முல்லையானது, அங்குத்தை ஸ்திரீகளுடைய தந்தபங்க்தியைக் காட்ட, நெய்தலில் அவாந்தர ஜாதியான பானலானது, கண்களைக்காட்ட. (நனிசேர் வயலுள் முத்தலைக்கும்) கடல் போலே பரந்த வயலிலே முத்தானது அலைபாநின் னுள்ள, அன்றிக் கே, ரீதிபேதம் பிறவாமைக்காக, (கமலம்) என்றதாகில், அவ்விரண்டுக்கும் ஆஸ்ரயமான முகத்தை, பெருத்த தாமரையானது காட்டும்.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனியாயித்யாதி) நிசாசரரை வென்றவள வன்றிக்கே, ராஜாக்கள் சிறிதும் அதிமாத்தரமாகக் கைவிஞ்சினால் கொல்ல வல்லனென்று ஸ்ரீ பரசுராமனை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆந்ருசம்ஸ்யத்துக்கு ஹிம்ஸை கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாந்ருசம்ஸ்யேத்யாதி). “நனிசேர் கமலமுகம் காட்டும்” என்று பாடாந்தரமென்று அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). (உ)

மூ.—

தெள்ளார் கடல்வாய் விடவாயச் சின வாளரவில் துயிலமர்ந்து துள்ளாவருமான் வீழ வாளி துரந்தானிரந்தான் மாவலிமண் புள்ளார் புறவில் பூங்காவி புலன்கொள் மாதர் கண்காட்ட நள்ளார் கமலமுகங்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
தெள் ஆர்	தெளிவை யுடைத்தா ன (ஸ்வச்சமான)	துரந்தான்	ப்ரியோகித்தவனும்,
கடல்வாய்	திருப்பூற் கடலில்	மாவலி	மஹாபலியிடத்தில்
விடவாய	விஷத்தை யுமிழாநின் ற வாயையுடைய னாய்,	மண்	பூமியை
சினம்	(ப்ரதிபக்ஷத்தின்மே ல்) கோபத்தையு டையனாய்,	இரந்தான்	யாசித்தவனும்,
வாள்	ஒளியையுடையனான	புள்ஆர்	பக்ஷிகள் நிறைந்த
அரவில்	திருவந்தாழ்வான் மேலே	புறவில்	பர்யந்தங்களில்
துயில் அமர்ந் து	கண்வளர்ந்தருளி,(அ நந்தரம்)	பூ காவி	அழகிய செங்கழுநீர்ப் பூவானது
துள்ளாவரு	துள்ளிக்கொண்டு வா ராநின்ற	புலன்கொள்	தர்சநீயமான ஆபர ணங்களணிந்த
மான்வீழ	மாயா ம்ருகம் நசுக்கு ம் படியாக	மாதர்	ஸ்திரீகளுடைய
வாளி	பாணத்தை	கண்	நெத்தர்களை
		காட்ட	காட்டாநிப்பதாய்,
		நள்ஆர்	(இதழ்) செறிவை யு டைய
		கமலம்	தாமரையானது
			முகம்காட்டும் நறையூர் நின்ற
			நம்பியே. (ங)

ககசஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, ச-பா, ஒளியாவெண்ணெய்.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளாரித்யாதி) தெண்மையார்ந்து திரைகொழித் தெறட்டாநின்ற கடலிலே; செந்தெங்குக்கு முள்கட்டி னுப்போலே வல்துவின் நீர்மைக்குத் தக்கபடி ப்ரதிபகூத்தின் மேலே விஷத்தை உமிழாநின்ற உள்ள வாயையுடையனாய், அவர் கள்மேலே மிக்க சினத்தை யுடையனுமாய், திரந்தா பகவதனுபவத் தால் வந்த ஒளியையுடையனுமா யிருந்துள்ள திருவநந்தாமூவாணைப் படுக்கையாகக் கொண்டு, அவன்மேலே சாய்ந்து, ராவணாதி கண்டகர் வந்து தோற்றினவாறே அப்படுக்கையை விட்டுப் போந்து அவதரித் து, அங்கே இங்கே துள்ளிவருகிற மாயாம்ருகமானது இலக்குப் பட்டு விழும்படி அம்பை நடத்தினவன். (இரந்தானித்யாதி) அவ்வ ம்பு கையிலே யிருக்கச் செய்தே, ஓர் இயற்றி யில்லாதாரைப்போலே, மஹாபலி பக்கலிலே சென்று மண்ணை இரந்தான். ஸாமத்துக்குச் செல்லாத விடத்திலே யாய்த்து பேதத்தி லிழிவது. (புள்ளாரித் த்யாதி) அன்னம் துடக்கமான பசுிகளாலே நெருங்கி யிருந்துள்ள பாய்ந்தத்திலே, தர்சனீயமான செங்கழுநீரானது, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதகளா யிருந்துள்ள ஸ்திரீகள் கண்ணைக்காட்ட, செறிந்த இதழையுடைய தாமரைப் பூவானது அக்கண்களுக்கு ஆஸ்ரயமான முகத்தைக் காட்டாநின்றது திருநறையூர். (ந)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீ பரசு ராமாழ்வாணை அதுபவித்தவர், இரண்டிடத்திலு முண்டான ராமாவதா ரத்திலும் ஸ்ரீ வாமநாவதாரத்திலும் திருவுள்ளமோடி, இவற்றுக்கெல் லாம் நாற்றங்காலான சுநீராப்தி நாதனை அதுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(தெண்மை) தெளிவு. கடல் பதவாஸந (திரையித்யாதி). (செந் தெங்கு) செவ்வளநீர் மரம். (நீர்மைக்கு) *‘நிபூணமபிவத்தஸஸர்’ என்னும் படியான வாத்ஸல்யத்துக்கு. (இயற்றி) அதிசயம். புலன்என்ற - இந்த ரியமாய், அத்தால் - அதுக்கு விஷயங்களான ஆபரணங்களைச் சொல்லு கிறது. (ந)

மூ.—

ஒளியா வெண்ணெயுண்டா னென்றுரலோ டாய்ச்சியொண் கயிற்றூல் விளியா வார்க்க வாப்புண்டு விம்மியழுதான் மென்மலர்மேல் களியாவண்டு கள்ளாண்ணக் காமர்தென்ற லலர்தூற்ற நளிர்வாய் முல்லை முறுவலிக்கும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (ச)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, ச-பா, ஒளியாவெண்ணெய், ககசந.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒளியா	ஒளித்துநின்று	கள்	தேனை (நிவித்த த்ர வ்யத்தை)
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	உண்ண	பாரம்பண்ணா,
உண்டான் எ	விழுங்கினுனென்று	காமர்	அழகிய
ன்று		தென்றல்	தென்றல் காற்றானது
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்	அலர் துற்ற	புஷ்பங்களை இறையா
விளியா	கோபித்து		நிற்க (அவ்வண்டு
ஒள்	அழகிய		களுக்குப் பழிசொ
கயிற்றால்	தாம்பினால்		ல்லாநிற்க),
உரலோடு	உரலோடுசேர்த்து	நளிர்	பெருமை பொருந்திய
ஆர்க்க	கட்ட [கொண்டு	வாய்	முகத்தையுடைய
ஆப்புண்டு	கட்டுண்டவனாய்க்	முல்லை	முல்லைப்பூவானது
விம்மி	ஏங்கி	முறுவலிக்கும்	அலராநிப்பதான (ம
அழுதான்	அழுதவனாய்		ந்தஸ்யிதம் பண்
மெல்	மருதுவான		ணின்மதான)
மலர்மேல்	பூக்களிலே	நறையூர்	நின்ற நம்பியே. (ச)
வண்டு	வண்டுகளானவை		
களியா	உகப்புடனே		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஒளியாவெண்ணெயித்யாதி) மறைய
 இன்று சேமித்து வைத்த வெண்ணெயை “தைவங்கொண்டது” என்
 னும்படியாக அமுதுசெய்து. அன்றிக்கே, மறைக்க வரிதான வெண்
 னெயை அமுதுசெய்தான் என்று யசோதைப் பிராட்டியானவள்
 சிறி உரலோடே சேர்த்துத் திருமேனியிலே அழுந்தும்படியாகக் கயி
 ற்றலே நெருக்கிக்கட்ட. அன்றிக்கே, திருமேனியை ஸ்பர்சிக்கப்
 பெற்றது என்று “ஒண்கயிறு” என்றாகவுமாம். (ஆப்புண்டு) அது
 கூல ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாடியாலே அப்படி
 கட்டுண்டு. நாகபாசாதிகளை யிட்டுக் கட்டிலிறே அறுத்துக் கொடு
 போக வல்லனாவது; அன்றிக்கே தூர்யோதநாதிகள் கட்டிலாதல்;
 அதுகூலர் கட்டினால் போகமாட்டான்; (க) “ஸ்டிஷ்ஷி - யதிசக்
 நோஷி” என்றானிறே. வங்கிபுரத்து நம்பி, பலகாலும் “திருவாரா
 தநக்ரம மருளிச்செய்யவேணும்” என்று போருமாய், அவஸரஹாநி
 யாலே அருளிச்செய்யாதே போந்தாராய், திருமலையிலே எழுந்தருளி
 யிருக்கச்செய்தே, ஆழ்வானுக்கும் நம்பி ஸ்ரீஹனுமத்தாஸர்க்கும் அது
 தன்னை அருளிச்செய்தாராய்ச், சமைகிறவளவிலே நம்பிதோற்ற,

கச்சு பெரியதிருப்பொழி, சு-ப, எ-தி, ச-பா, ஒளியாவெண்ணெய்.

திருவுள்ளம் துணுக்கென்றஞ்சி, அப்போ தருளிச்செய்தவார்த்தை;-
“என்றுமுள்ள இஸ்ஸம்சயந்தீரப் பெற்றோமாகிறது - நியாமகன்ந்
யாம்யங்கனிலே சிலர்க்கஞ்சிக் கட்டுண்டு அடியுண்டு அழுது நின்றான்
என்றால் இது கூடுமோ என்றிருந்தோம், இரண்டு இழவுக்கும் நம்மு
டைய ஹ்ருதயம் அஞ்சி நொந்தபடியால் அதுவும் கூடும்” என்று,
(விம்மியழுதான்) அகவாயி லோட்டத்துக்கு ஒரெல்லையில்லை யிறே.
அதெல்லாம் தோற்றும்படி அதுக்குப் போக்குவிட்டு அழுதபடி
வாய்விட்டழுவொண்ணுதபடி “வாய், வாய்” என்னுமே.

(மென்மலரித்யாதி) கண்டவிடமெங்கும் பரப்புமாறப் பூத்துச்
கிடக்குமிறே; அதிலே மதுபாநார்த்தமாகக் கிட்டின வண்டிகள், அத்
தைக் கிட்டப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே களித்து, நிஷித்த ஸேவை பண்
னுவாரைப்போலே மதுபாநத்தைப் பண்ணிற்றின. அத்தைச்
கண்ட ஸ்ப்ருஹணியமான தென்றல், நாட்டிலே பழியைத் தூற்றிற்
று; அத்தைக்கண்ட முல்லை, புகுந்த ப்ரமாதத்தை அதுஸந்தித்து,
அது தானப்படி செய்கிறது, இதுதானிப்படி செய்யக்கடவதோ?என்
று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமை ஸமிதம் பண்ணிற்று. ... (சு)

அரு.—நாலாய்மாட்டு. (ஒளியாவித்யாதி) கீழே-கதிரார்ணவ சாயித்
வத்தை அருஸந்தித்தாராய், (க) $\text{ॐ नमो भगवते वासुदेवाय}$ கீர்ந்தயேத்” என்கிற
கூச்சத்தாலே அரு
ளிச்செய்யாதொழிந்தது. (இரண்டிழவுக்கும்) என்றது - அவரபேக்ஷித்
தபோது சொல்லக் கூடாமையாலும், இப்போது தானு மிவர்களோடே
கூடச் சொல்லக்கூடாமையாலு முண்டான இழவுக்கு மென்கை. (அது
வும்) க்ருஷ்ணனஞ்சினதுவும். இத்தால் - நியாமகரான எம்பெருமானார்,
நியாயமான வங்கிபுரத்து நம்பியைக்கண்டு, துணுக்கென்றபோதே

“விளியா” என்றதினர்த்தம் (சீறி) என்றது. அழுந்தும்படி நேரிதா
யிருக்கை - ஒண்மை என்று கீழருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்
கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). நியாமகன் நியாயமார்க்கஞ்சினமைக்கு ஒரு
ஸம்வாத மருளிச்செய்கிறார் (வங்கிபுரத் தித்யாதி). (திருமலையிலே) என்
கிறதுக்கு முன்னே, எம்பெருமானார் என்று கூட்டுவது; (உ) $\text{ॐ नमो भगवते वासुदेवाय}$
கீர்ந்தயேத்” குரோர்நாம ந கீர்த்தயேத்” என்கிற கூச்சத்தாலே அரு
ளிச்செய்யாதொழிந்தது. (இரண்டிழவுக்கும்) என்றது - அவரபேக்ஷித்
தபோது சொல்லக் கூடாமையாலும், இப்போது தானு மிவர்களோடே
கூடச் சொல்லக்கூடாமையாலு முண்டான இழவுக்கு மென்கை. (அது
வும்) க்ருஷ்ணனஞ்சினதுவும். இத்தால் - நியாமகரான எம்பெருமானார்,
நியாயமான வங்கிபுரத்து நம்பியைக்கண்டு, துணுக்கென்றபோதே

பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, இ-பா, வில்லார். ககசுரு

யசோதைப் பிராட்டிக்கும் க்ருஷ்ணன் துணுக்கென்னக் கூடுமென்றபடி.

“களியா” என்றகினர்த்தம் (களித்து) என்றது. வண்டு மதுபாகம் பண்ணுகிறத்தையும் தென்றல் வீசுகிறத்தையும் முல்லை அலருகிறத்தையும் கூடாசுழித்து அருளிச்செய்யுமிடத்தில், “கள்” என்றது - தேனையாகிலும், “அலர்தூற்ற” என்றதுக்கு-பூக்களை இறைக்கை சப்தார்த்தமாகிலும், முறு வலிக்கைக்கு விகாஸமே சப்தார்த்தமானாலும் இவற்றுக்குப் ப்ரவந்தியால் தோற்றும் த்வந்த்யர்த்தங்களை யருளிச்செய்திருர் (கண்டவிடமெங்கு மித் யாதி). (அதுதான்) அந்த வண்டுதான். (இதுதான்) இந்தக் காற்றுத்தான்.

மூ.—

வில்லார்விழுவில் வடமதுரை விரும்பி விரும்பா மல்லடர்த்துக் கல்லார் திரடோள் கஞ்சனைக்காய்ந்தான் பாய்ந்தான் காளியன்மேல் சொல்லார் சுருதி முறையோதிச் சோமுச்செய்யும் தொழிலினோர் நல்லார் மறையோர் பலர்வாடும் நறையூர்நின்ற நம்பியே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வடமதுரை	வடதிக்கிலுள்ள ஸ்ரீ மதுரையில்	சொல்லார்	(கிர்த்துஷ்டமான)
வில்லார்	வில்லை யுடைத்தான	சுருதி	வேதங்களை [யதான
விழுவில்	ததூர்யாகத்திலே	முறை	க்ரமத்திலே
விரும்பி	(போக) ஆசைப்பட்டு (அங்கே)	ஓதி	அத்யயநம்பண்ணி,
விரும்பா	(தன்னை) உகவாத	சோமு	ஸோமமாகம் முதலி
மல்	சாணூராதி மல்லர்க ளை [பு]	செய்யும்	யவற்றை!
அடர்த்து	பொடியாக்கி, (பின்	தொழிலினோ	அதுஷ்டமியாகின்ற
கல் ஆர்	கல்லோடொத்த (த்ருடமான) தாய்	நல்லார்	கர்மட (உ)ராய்
திரள்	திரண்டிருக்கிற [ன	விலகாணரான	(அந
தோள்	புஜங்களை யுடையன	நய ப்ரயோஜகரா	ன) [ர்கள்
கஞ்சனை	கம்ஸனை	பலர் மறை	அநேகம் ப்ராஹ்மண
காய்ந்தான்	சேறிக்கொன்றவனாய்,	யோர்	[கின்ற
காளியன்மேல்	காளியன் தலைமேலே	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ண
பாய்ந்தான்	குதித்தவனாய்,	நறையூர்	நின்ற நம்பியே. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லாரித்தயாதி) கம்ஸன் மாதலனாய், “வில்விழுவில்” என்றொரு வ்யாஜத்தைப்பிட்டு அழைப்பித்து, வாசலிலே ஆனையைநிறுத்தி, அது கொன்றதென்று கண்ணாரி விழவிட்டு

கூதச்சு பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, சு-பா, வள்ளி.

துண்கங்கொண்டாடி யிருப்பானாகக் கோல்; அத்தை அறியாதான யிருக்கை யன்றிக்கே, அடியேதுடங்கி அவன் பண்ணிப்போருகிற ப்ராகுகூல்யத்தை அறியச்செய்தேயும், அத்தை மதியாதே, “வில் விழவுக்கு” என்று அவ்விடத்தை உகந்து புருந்தானாய்த்து. (விரும் பாமல் லடர்த்து) உகவாத மல்லவர்க்கத்தை அழியச்செய்து. (கல்லா ரித்யாதி) திண்ணிய தோளுடைய கம்ஸன் கோலின கோலுதலே அவன்மன்னோடேபோம்படி பண்ணி அவனைமுடித்த. (காளியன் மேல் பாய்ந்தான்) கம்ஸன் முதுகில் பாய்ந்தாப்போலே, காளியன் தலையில் பாய்ந்தபடி.

(சொல்லாரித்யாதி) புருஷ புத்த்யதீர மல்லாமையாலே நிர்த் தோஷமாயிருக்கிற ஸ்ருதிகளைப் பதநியமங்களோடே அதிகரித்து; கேவலாத்யயநம் பண்ணுகையன்றிக்கே அதினுடைய அதுஷ்ட்டா நத்தளவும் போருமவர்கள்; அதுதான் காதாசிக்கமாயிருக்கை யன்றி க்கே அதுதானே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள்; அது தன்னை ஒரு பல (ஃ)த்துக்காக அதுஷ்ட்டிக்கையன்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநராய் அதுஷ்ட்டிக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவர்கள். ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆஸ்ரித் பல்யனா யிருந்தபடியை அதுஸந்தித்தாராய், ஆஸ்ரித விரோதிகள்மேல் தானேபோய் வெல்லவல்லனென்று க்ருஷ்ணவதாரத்திலே தானே ஆழங் கால் படுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“முறை” என்றதினர்த்தம் (பதநியமேத்யாதி). (சோமு) ஸோமயா கமாய், அதுதான் உபலக்ஷணமென் மருளிச்செய்கிறார் (கேவலேத்யாதி). “செய்யும்” என்ற வர்த்தமானார்த்தம் (அதுதானித்யாதி). “தொழிலி னோர்” என்று நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்குத் தாற்பார்ய மருளிச்செய்கி றார் (அதுதன்னை யித்யாதி). (ரு)

மூ.—

வள்ளி கொழு நன் முதலாய மக்களோடு முக்கணன் [தான்]
வெள்கியோட விறல்வாணன் வியன் தோள் வனத்தைத் துணித்துகள்
பள்ளி கமலத்திடைப்பட்ட பருவாயலவன் முகம் நோக்கி
நள்ளி யூழும் வயல் சூழ்ந்த நறையூர் நின்ற நம்பியே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வள்ளி	வள்ளியென்றசண்டா	கொழுணன்	வல்லபனுளஸுப்ரஹ்
	ள ஸ்தீர்க்கு		மணயனை

முதலாய	ப்ரதானக வுடைய	கமலத்து இ	தாமரைப்பூவின் நடு
மக்களோடு	புத்ரர்களோடு கூட	டை	வே [ய்]
மக்களுள்	த்சிணைத்ரணை ருத்	பள்ளி	படுக்கைக்குப் போ
	ரன் (தோற்று)	பட்ட	(அங்கே) அகப்பட்டுக்
வெள்கி	வெட்கப்பட்டு		கிடந்த [தான
ஓட	ஓடிப்போக,	பருவாய்	பெரியவாயை யுடைய
விறல்	மிடுக்கணை	அலவன்	ஆண் நண்டினுடைய
வாணன்	பாணஸூரனுடைய		(புஷ்பதாளி படி
வியன்	பெருத்திருந்துள்ள	முகம்	முகத்தை [ந்த
தோள் வரம்	புஜங்களாகுற பெரும்	நோக்கி	பார்த்து
	காட்டை	நள்ளி	பெண் நண்டானது
துணித்து	சே (ஃ)தித்து	ஊடும்	ப்ரணயகலஹம் பண்
உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனாய்,		ணநின்ற
		வயல்	கழனிகளாலே
		சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட

நறைபூர்நின்ற நம்பியே. (க).

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வள்ளிகொழுந னித்யாதி) “வள்ளி” என்று— ஒரு சண்டாள ஸ்திரீக்குப்பேர்; அவளுடைய கொழுநனுய்த் த - ஸுப்ரஹ்மணயன்; அவன் துடக்கமான புத்ராதிகளோடே. ட, (க) “अविर्भूतं” - அவிநீதப்ருத்யவர்க்கு” என்னுமித்தனை யிறே இங்கு. (உ) [முண்டன் நீறன் இத்யாதி] தலையைச்சிறைத்து சாம்பலைப்பூசி யிருப்பானொருவனும், அவனுடைய புத்ரர்களும், ஜ்வ ரங்களும், பிடாரியும், அக்ரியும், இவையடைய முதுகுகாட்டி ஓட; அத் தைக்கண்டு, + “ஸ்திரீப்ரதாந ரானவர்களோடே யாகாதே நாம்பொர விழிந்தது” என்று லஜ்ஜித்து. [வாணனுக் கிரங்கினன்] “ஆஸ்ரய ணீய ரல்லாதாரை ஆஸ்ரயித்துவந்தானத்தனை” என்று அவனுடைய தசையை யதுஸந்தித்து க்ருபை பண்ணினனுய்த்து. (மக்களுள் வெள்கியோட) ருத்ரன்தான் நோக்குவதாக ஏறிட்டுக்கொடுவந்து வாணனைக் காட்டிக்கொடுத்து, பரிகரத்தோடே லஜ்ஜித்தோட, பெரு மிடுக்கணை வாணனுடைய பாஹுவரத்தை சேதித்து ஹ்ருஷ்டனா னன். தேவதாந்தர பஜநத்துக்குப் பரிகரமான தோள்களைத் துணி த்தான். ஒருகையாலே அஞ்ஜவிபண்ணினால் கையைத் தெறிப்ப தாகச் சொல்லாநின்றதிதே.

கசசஅ பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, சு-பா, வள்ளி.

(பள்ளி கமலமித்யாதி) “பட்ட ருளிச்செய்யக் குறிப்பாகக் கேட்டிருப்பதொரு பாட்டு” என்றருளிச்செய்வார்:—“பருவாயலவன் கமலத்திடைப் பள்ளிபட்டது, நள்ளியானது கர்ப்பதா^பணத்தானே கேதி^(ஈ)த்திருச்ச, ‘அதுக்கு இனியது இடவேணும்’ என்று, மது வக்காகப் போந்த அலவனானது தாமரைப்பூவிலே வந்திழியக் கொள்ள, போது அஸ்தமிக்கையாலே, உடம்பைக்கொண்டு அங்கே யிங்கே புரண்டு ராத்திரி அதிலே தங்கி, அதில் தா^பதும் சுண்ணமும் உடம்பிலே நிழலிட்டுத் தோற்ற, போது விடிந்தவாறே வந்தது; இது போன போதே துடங்கி, கதவைத்திறந்து வரவு பார்த்துக்கொடுநின்ற நள்ளி யானது, இத்தைக்கண்டு, ராத்திரி தங்கினபடியாலும் உடம்பில் சுவடி ருந்தபடியாலும் ‘இது வெறுமனல்ல’ என்று முகம்மாறிக் கதவை யடைத்து உள்ளேபோய்ப் புக்கது.” இத்தை பட்டர் அருளிச்செய்த வந்தரம், பிள்ளை திருநறையூரையர் “ஆராய்ந்து குற்றம் நிரம்பினால் பிள்ளை யன்றோ தண்டிப்பது” என்ன; “என்செய்வோம்! கேள்வியில்லாதபடி பெண்ணரசு நாடாய்த்து” என்றருளிச்செய்வார்.(சு)

அந.—ஆரம்பாட்டு. (வள்ளியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆஸூரப்ரக்ருதிகளான கம்ஸ காளியங்களை வென்றபடி சொல்லி, அவ்வளவன்றிக் கே, சேவஜாதியான ருத்ரனையும் எதிர்த்தால் முதுகூட்டும்படி பண்ணினான் என்று அதி மா^பஷ^ப சேஷ்டிதங்களை யதபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மக்களோடு” என்ற த்ருதியை - ப்ரதா^பயத்திலேயாய், மக்களை ப்ரதா^பராகச் சொன்னதுக்குத் தா^பய மருளிச்செய்கிறார் (அவிநீதேத்யாதி). எடுத்த ஸம்வாதத்துக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (தலையை யித்யாதி). “மோடி” என்றத்தைப்பற்ற (ஸ்திரீ ப்ரதா^பரானவர்களோடே) என்றது இரங்கத்தாரண மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரயணியரித்யாதி) தேவதா^பந்ர பஜனம் பண்ணினால் கையைத் தெறிக்கவேணுமோ வென்ன; பகவத்விஷயத்திலும் ஏக ஹஸ்தத்தாலே அஞ்ஜலிபண்ணினால் தெறிக்கவேணுமென்று சொல்லாநிற்க இதர விஷயத்தில் அஞ்ஜலிபண்ணினால் கேட்கவேணுமோ? என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கையாலே யித்யாதி).

குறிப்பாகக் கேட்டிருந்தபடி ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பருவாமித்யாதி). பரு - விஸ்த்ருதமான, வாயையுடைய, அலவன்-புருஷ நண்டு. நள்ளி - பெண்ணெண்டு. போது - ஸூர்யன். பரஸ்பரம் பிரியத்தையே நடத்து மிவற்றுக்குப் பிரிவுவர ஹேதுவேறின்றியிலே யிருக்கையாலே அதுக்கு உசிதமான ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (கர்ப்பீபத்யாதி).

பெரியதிருப்பொழி, சு-ப, எ-தி, எ-பா, மிடையா. ௧௧௪௧

நீலோத்பலத்திலிருந்த நள்ளி என்று கருதி, போது விடிந்து அதுவந்தால் இது முகுளிதமாய் (அத்தாலே சுதவையடைத்து) என்றது. (பெண்ணரசு நாடாய்த்தே!) என்றது -காய்ச்சியார் கோயில் பற்றுகையாலே, நள்ளிக்கு செலிகை விஞ்சியிருக்குமே யென்கை. (சு)

மூ.—மிடையா வந்த வேல்மன்னர் வீய விசயன் தேர் கடவிச் குடையா வரை யொன்றெடுத்தாயர் கோவாய்நின்றான் கூராழிப் படையான் வேத நான்கைந்து வேள்வி யங்க மாறிசை யேழ் நடையாவல்ல வந்தனர் வாழ் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மிடையா	நெருங்கி (கூட்டமா கக்கூடி)	நின்றான்	ஆனவனும், [நியை
வந்த	(புத்தத்துக்கு) வந்த	கூர் ஆழி	கூர்மைமிக்க திருவா
வேல்	வேலாயுதத்தை யு	படையான்	ஆயுதமாக வுடையவ
மன்னர்	ராஜாக்கள் [டைய		னும்,
வீய	நசிக்கும்படி	நான்குவேதம்	நாலுவேதங்களையும்
விசயன்	அர்ஜுநனுடைய	ஐந்து வேள்வி	பஞ்சமந்தா யஜ்ஞங்க
தேர்	தேரை		ளையும்[கங்களையும்
டவி	நடத்தினவனும்,	ஆறு அங்கம்	சேகைமுதலிய ஆறந்
ன்றுவரை	கைப்பட்ட தொரும லையை	ஏழ்இசை	ஸப்தஸ்வரங்களையும்
நடையாளெடுத்	குடையாகத் தூக்கி	நடையாவல்ல	எப்போதும் நடத்த
து	(கோகுலத்தை ர கழித்து)	வல்லரான	
ஆயர் கோவா	(அத்தாலே) இடைய	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர் [நின்ற
ய்	ர்க்கு ஸ்வாமியாக	வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ண
			நறையூர்நின்ற நம்பியே. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மிடையாவித்யாதி) தூர்வர்க்கமடைய அப்பகூத்ததைத் திரண்டுவந்ததாய்த்து. பூமிப்பரப்படங்கலும் நெளியும்படி. நெருங்கி ஸாயுதராய் வந்த ராஜாக்கள் முடிய, கையில் ஆயுதங்கொண்டு வ்யாபரிக்க ஓரவகாசமறும்படி அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தி, இந்த்ரனுடைய சுல்வர்ஷத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக கைக் கெட்டிற்றொருமலையை வர்ஷத்துக்குப் பரிஹாரமான குடையாக எடுத்து. ஒருமலையை யெடுத்தான யிருக்கையன்றிக்கே அநாயாஸமா யிருந்தபடி. (ஆயர்கோ) அந்த இந்த்ரன் தானேவந்து கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணும்படி இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் நின்றான். (கூராழிப் படையான்) கையிலே திருவாழியு மிருக்கச்

செய்தேயாப்த்து மலையை யெடுத்தது. “பசியிலே நலிந்தோமாகில் தானே தவிருகிறான், அவ்வளவும் நாம் நம்பரிகரத்தை நோக்குவோம்” என்று பார்த்தான்.

(வேதநான்கித்யாதி) இவையே யாத்ரையாம்படி கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற. தங்களை நோக்குகைக்காகத் தங்களுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களாலே அவன் நன்றையும் நோக்க வல்லவர்களாய்த்து.

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (மிடையாவித்யாதி), கீழ்ப்பாட்டில் - படையெடுத்துப்போய் வாணன் தோள்துணித்து முக்கண்ணனை முதலாகாட்டின செயலைச் சொல்லிற்றும், அவ்வளவன்றிக்கே, தூர்வர்க்கமடைய எதிரிட்டவனவிலும் கையி லாயுதமின்றிக்கே வென்ற சதிரையும் மலையையெடுத்து இந்த்ரனைவென்ற படியையு மதுபவிக்கிருரென்று ஸங்கதி.

தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூமியித்யாதி). “ஒன்று” என்ற விசேஷணத்தாலே தோற்றின லகு(லக்ஷு)தையை விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). “(க) *கருதுமிடம் பொருதவருகிற திருவாழியாழ்வான் அழகுக்குடலா யிருக்கப் போமோ? மலை சுமக்கப்பண்ணி” என்னும் ப்ராஸங்கத்திலே உத்தரமாகத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பசியிலே யித்யாதி). (நலிந்தோம்) அவனாலே நலிவுபட்டோம். (பரிகரம்) திருவாழி. (நோக்குகை) இந்த்ரன் மேல் போகாமல் பிடிக்கை. (உ) “வாழாள்பட்டு” என்கிறவிடத்திற்போலையான வாழ்ச்சி என்று விவக்ஷித்து, “வாழ்” என்றதக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தங்களை யித்யாதி). (தங்களை நோக்குகை) தங்கள் சேஷத்தவ ஸ்வரூபத்தை நோக்குகை. (அவன்நன்றையும் நோக்குகை) மங்களாசாஸநத்தால் நோக்குகை. (எ)

அபு.—பந்தார்விரலான் பாஞ்சாலி கூந்தல்முடிக்கப் பாரதத்துக் கந்தார்களிற்றுக் கழல்மன்னர் கலங்கச் சங்கம் வாய்வைத்தான் செந்தாமரைமே லயனோடு சிவனுமனைய பெருமையோர் நந்தா வண்கை மறையோர்வாழ் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்து ஆர்	பந்தை (வீலார் த்தமா க) உடைய	பாஞ்சாலி	த்ரௌபதியானவள்
விரலான்	கை விரல்களை யுடையாளான	கூந்தல்	(தன்) தலையிறை
		முடிக்க	முடித்துக் கொள்ளுகைக்காக

(க்) தி-வாய்-கடு-கூ-அ.

(உ) தி-பல்-நு.

பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	செந்தாமரை	சிவந்த (கிருகாபி)கழ
கந்து ஆர்	(மதஜலத்தின்) கந்த	மேல்	லத்தின்மேலே யுண்
	(ஈந்)த்தாலே பூர்		டான
	ணமான	அயனோடு	ப்ரஹ்மாவோடும்
களிறு	யானைகளின் மேலே	சிவனும் அனை	ருத்ரனோடுமொத்த
	ஏறி வாராநின்ற	ய	
கழல்	வீரக்கழலை யுடைய	பெருமை	ஸாமர்த்த்யத்தை யு
	ரான	யேசர்	டையராய்
மன்னர்	(தூர்யோதநாதிகளா	நந்தா	அழியாத [ய
	ன) ராஜாக்கள்	வண்	ஒளதார்யத்தையுடை
கலங்க	மதிமயங்கும்படி	கை	கைகளை யுடையரான
சங்கம்	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை	மறையோர்	ப்ரஹ்மணர்
வாய்வைத்தா	திருப் பவளத்திலே		வாழ்நறையூர்நின்ற நம்பியே.
ன்	வைத்து ஊதின வ		
	னாய்,		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) பந்துகொண்டு லீலா நோதம் பண்ணுமதிதாழிய, பரிபவத்துக்கு யோக்கையல்லாத ரௌபதி பரிபூ(ஸ்)தையாய்க் குழலைவிரித்து, “இது, என்னுடைய க்ருக்களை யழியச் செய்து அவர்கள் தலைமேலே யிருந்தல்லது முடி புதில்லை” என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ண; (பாரதத்தித்யாதி) ராஜாக்கள் ரசியேறின யுத்தத்திலே, கம்பத்தை முறித்துக்கொண்டு திரிகிற த்த கஜங்களை மேற்கொள்ளவல்லரான வீரக்கழலை யுடைய ராஜாக் ள் முழுக்காயாக அனியும்படி ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை வாயிலேவைத்து னைனய்த்து.

(செந்தாமரை யித்யாதி) தனித்தனியே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரத் துக்கு ஷடமராய், ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களிற்காட்டில் ஏற்றமான ஒளதார் த்தை யுடையரான ப்ரஹ்மணர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (அ)

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன ரத ஸமரத்துக்குக் காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்துகொண்டு, த்தாரம்ப ஸம்ப்ரமத்தை அனுஸந்திக்கிறுறென்று ஸங்கதி.

கந்து - கந்தமாய், மதகந்த (ஈந்)த்தாலே பூர்ணமான களிநென்றாய், துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கம்பத்தை யித்யாதி).

நந்தாத - நசியாமலிருக்கிற என்றாய், அருளிச்செய்கிறார். (ஏற்ற ன்) என்று. (அ)

ககருஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, கூ-பா, ஆறும்பிறையும்.

மூ.—ஆறும்பிறையு மரவமு மடம்பும் சடைமே லணிந்துடலம்
நீறும் பூசி யேறுருமிறையோன் சென்று குறை யிரப்ப
மாறென்றில்லா வாசநீர் வரை மார்வகலத் தனித்துகந்தான்
நாறும் பொழில் சூழ்ந் தழகாய நறையூர் நின்ற நம்பியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆறும்	கங்கையையும்	இரப்ப	(போக்கும்படி) யாசி
பிறையும்	சந்திரகலையையும்		க்க, (அப்போது)
அரவமும்	ஸர்ப்பத்தையும்	வரை	மலைபோன்ற
அடம்பும்	அடப்பம்பூவையும்	அகலம்	பரந்த
சடைமேல்	ஜடையின்மேலே	மார்வத்து	(தன்) திருமார்பிலு
அணிந்து	தரித்து,		ண்டான
உடலம்	சரீரத்தில்	ஒன்று மாறு	ஒரு ப்ரதிகியில்லாத
நீறு	சாம்பலையும்	இல்லா	(அஸத்ருசமான)
பூசியும்	பூசிக்கொண்டு	வாசநீர்	பரிமளம்மிக்கக்ஷவேத
ஏறு ஊரும்	நுஷ்பத்தை நடத்தா	அளித்து	கொடுத்து [ஜலத்தை
	நின்ற [ருத்ரன்	உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனாய்,
இறையோன்	ஸ்ரீவராபிமாநியான	நாறும்	பரிமள ப்ரசுரமான
சென்று	கிட்டி	பொழில்	சோலைகளாலே
குறை	(தன்னுடையப்ரஹ்ம	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு
	ஹத்யை யாகிற)	அழகாய	தர்சந்யமாயிருக்கி
	குறையை	நறையூர்	நின்ற நம்பியே.

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆறும்பிறையு மித்யாதி) “என்
னுடைய ரக்ஷணம் நானே பண்ணிக்கொள்ள வல்லேன்” என்று துர்
மாநத்தைப் பண்ணி, அதுக்கிடான † அடையாளங்களை யுடையன
யிருக்கிற தன் ஜடையில் ஏகதேசத்திலே கங்கையைத்தரித்து, போச
(தீக்) ப்ரதாநனென்று தோற்ற சந்த்ரணைத்தரித்து, ஸர்ப்பத்தையும்
† அடப்பம்பூவையும் ஜடையிலே அணிந்து, உடம்பிலே பஸ்மத்தை
மணிந்து, நுஷ்பத்தை நிர்வஹியாநின்றுள்ள, இறையோனுண்டு -
ஸ்ரீவராபிமாநியானவன், லோககுருவுமாய்த் தனக்குப்பிதாவுமாயிருக்
கிற ப்ரஹ்மஹிணுடைய தலையைச்சேதித்து அத்தாலே பாதகியாய்த்
கொண்டு ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே தன் குறையை அறிவிக்க,
(மாறித்யாதி) (க) “ஸ்ரீஸுந் - ஸர்வகந்தி” என்கிற திருமேனியில்

(க) சாந்தோ-ந-கச-ச.

† (பா) அதுதோற்றம்படி. ‡ “அடம்பப்பூ” என்றும் காண்கிறது.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, கஉ-பா, நன்மையுடைய, ககருங்.

ஸ்வேதஜலத்தைக் கொடுத்து, “மதிப்பனாய்த் திரிகிற இவனுடைய குறைதீரப் பெற்றோம்” என்று அத்தாலே தானாகந்தானாய்த்து.

(நாறும்பொழில்) (க) “ஸ்வஸ்தி-ஸ்வசுந்தி” என்கிற வஸ்துவையும் துவக்கவற்றான பரிமளத்தையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்டு தர்சனமாயிருக்கிற திருநறையூர். (க)

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆறுமீத்யாகி) கீழ்ப்பாட்டிலே “கோவிந்தா” என்றவன் சூழல்முடிக்க மஹாபாரதத்தை நடத்தியுள்ளனரென்றதிலும் ஏற்றமாய்படி, துரபி(தி)மாசியாய் தமது ப்ரசுரணான கர்பாலிக்கும் உதவினென்று குறுதிக்யத்தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அடப்பம்பூ) என்றது - கடம்பமரத்தில் விசேஷமான மரத்திற்கு பூவென்றபடி. (க)

மூ.—நன்மையுடைய மறைபோர் வாழ் நறையூர் நின்றநம்பியைக் கன்னிமதிள்கூழ் வயல்மங்கை கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலே பன்னி யுலகில் பாடுவார் பாடுசாரா பழவினைகள்.

மன்னி யுலக மாண்டு போய் வாணோர்வணங்க வாழ்வாரே. (கஉ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நன்மைஉடை	அந்நயப் ப்ரயோஜனத்தை	தமிழ்மாலே	தமிழ்த்தொடையான
ய	யாகிற நன்மையை		இப்பத்துப் பாசு
	யுடைய	பன்னி	பரிசீலித்து [ரங்களை
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்	உலகில்	(இந்த) லோகத்தில்
வாழ்	வந்தியாகின்ற	பாடுவார் பாடு	பாடுவர்களுடைய ஸ
நறையூர்	நிறுநறையூரி லெழுந்		மீபத்திலும்
	தருனியிருக்கிற	பழவினை	ப்ராசீன கர்மங்கள்
நம்பியை	நம்பிவிஷயமாக,	கள்	[துக்குமேலே)
ன்னி	அழிவில்லாத	சாரா	அனையமாட்டா; (அ
நதிள்	ப்ராகாரங்களுக்கும்	மன்னி	(அவர்கள்) நெடுநாளி
வயல்	கழனிகளாலும்		நூற்று
சூழ்	சூழப்பட்டிருக்கிற	உலகம்	இந்த லோகத்தை
வங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வா	ஆண்டு	பரிபாலனம் பண்ணி
லியன்	ஆழ்வார் [ஹிகரான	போய்	(அநந்தரம் பரமபதத்
லிசெய்	அருளிச்செய்த		துக்குப்) போய்

(க) காந்தோ-க-கச-ச.

கசரு

ககருசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, மான்கொண்ட ப்ரவேசம்.

வானோர்	(அங்கு) நித்யஸூரி	வாழ்வார்	பகவதபவம் பண்
வணங்க	ஆதரிக்கும்படியாக		ணப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜந ரான ப்ராஹ்மணர் வந்தித்தகிற திருநறையூரிலேவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கல்பாணகுண பூர்ணானவனை, (கன்னியித்யாதி) அர ணாகப்போரும்படியான மதிலாலே சூழப்பட்ட திருமங்கைக்கு ராஜா வான ஆழ்வார் ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடை யை லோகத்திலே ஆராய்ந்து சொல்லுமவர்களுடைய அருகு பாப ங்களானவை கிட்டாது. பாபங்கள்வரப் போக்கவேணுமென்று அர்த்திக்கும்படி யிருக்கையன்றிக்கே, “இவ்விடம் நமக்கு இருப்பிட மன்று” என்று ப்ராத்தநமான பாபங்கள்தானே விட்டுப்போம். (மன் னியுலகமாண்டு) ஸம்ஸாரத்திலே நெடுநாளிருந்து ஐஹிகபேசக(ஓ^{க்}X) ங்களையும் புஜித்து, பின்னை பரமபதத்தேபோய் நித்யஸூரிகள் ஆக ரிக்க நித்யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள். ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அரு --பத்தாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி) கன்னி - அழிவில்லாடையாய், அத்தால் பலித்ததை யருளிச்செய்கிறார் (அரணித்யாதி). “வினைகளு சாரா” என்று அவற்றின்மேலே ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஆரோபித்துச் செ ண்னதுக்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறார் (பாபங்களித்யாதி). ... (க0)

—o—o—o—

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஆறும்பத்தில் ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து எட்டாந்திருமொழி
மான்கொண்ட ப்ரவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா.—இந்ந்ராதிதேவதைகள் தன்னைக்கொண்டு ஒருகார்யமின் றிக்கே ப்ரயோஜநாத்நாங்களை அபேக்ஷிக்க, அவர்களுக்காகத் தன்னைப் பேணுதே இரப்பாளனுக்கியும், கடல் கடைந்தும், இப்படி அபேக்ஷித

பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, க-பா, மான்கொண்ட. ககருநி

ஸம்விதாநம்பண்ணுமவனை நான் உத்தேஸ்யனாகப்பற்றி, அவன் வந்துநித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருநறையூரிலே நான் சென்றுகாணப் பெற்றேன், அத்தேசமே உத்தேஸ்ய மென்கிறார். ... *
...

அரு. — மான்கொண்ட ப்ரவேசம்.—கீழெல்லாம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து உபதேசிக்க, அத்தால் பிறந்த அறுபவப்ரகர்ஷத்தாலே, ஸந்தி ஹிதமாகைக்காக அவன் இங்கே நித்யவாஸம்பண்ண, அவனைத்திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேனென்று களிக்கிறாரென்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இந்த்ராதித்யாதி). .. *
...

மூ.—மான்கொண்டதோல் மார்வில் மாணியாய் மாவலிமண்

தான்கொண்டு தாளாலளந்த பெருமானைத்

தேன்கொண்ட சாரல் திருவேங்கடத்தானை

நான் சென்றுநாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மான்கொண்	மானுடையதான	அளந்த	ஆக்ரமித்த
ட	[த்தை]	பெருமானை	ஸர்வ சேஷியாய்,
தோல்	தோலை (க்ருஷ்ணஹி	தேன்கொண்	தேனையுடைத்தான
மார்வில்	மார்விலே த(டு)ரித்த	ட	[ய
மாணியாய்	(வாமச) ப்ரஹ்மசாரி	சாரல்	தாழ்வரைகளை யுடை
	யாய்க் கொண்டு	திருவேங்கட	திருவேங்கட மலையி
மாவலி	மஹாபலி யிடத்தில்	த்தானை	லே எழுந்தருளிய
	நின்றும்		ருக்கிற வனை
மண்	பூமியை [னதான்		
தான்	(அதுக்கு) ஸ்வாமியா	நான்	இந்நான் விமுகளுகப்
கொண்டு	(தாநம் வாங்கித்) தன்		போத்த நான் [ய்
	ன தா க் கிக்கொ	நாடிச்சென்று தேடிக்கொண்டு போ	
	ண்டு [லே	நறையூரில் திருநறையூரில்	
தாளால்	(பின்பு) திருவடிகளா	கண்டேன்	காணப்பெற்றேன்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மான்கொண்ட வித்யாதி) மானுடைய தானதோலை மார்விலேயுடைய மாணியாய், தன்னுடைய விரீதவேஷத்தைக் காட்டி அவன் நெஞ்சை நெகிழ்த்து, பின்னையாய்த்து பூமியை வாங்கிற்று, (மாணியாய்) “பூர்வஜந்மமும் இரந்தேயோ ஜீவித்தது” என்று தோற்றநிறுக்கை, “கொண்டல்லது போகேன்” என்று இரப்பிலே தகணைநிற்படி. (மாவலிமண்ணித்யாதி) கிடந்தானைகண்டே நின் மஹாபலியதான பூமியைத் தான் அவன்பக்கலிலே இரந்து பெற்றானுயிருக்கை, அவனதல்லாதத்தை அவனதாக்கி, உடைய தான்

ககருசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, உ-பா, முந்நீரை.

தன்னதல்லாதது ஒன்று அவன் பக்கலிலே பெற்றறையிருக்கை. “நமக்கேதேனுமாகப் பெறுமித்தனையே யன்றோ வேண்டிவது” என்றிருந்தான். (தாளாலித்யாதி) கையிலே நீர் விழுந்த அநந்தரம் அவன் மறுமநஸஸு படுவதுக்குமுன்னே, எல்லேநடந்து கொண்டானாய்த்து பிராட்டி திருமுலைத்தடத்திலும் கண்ணிலும் வைத்துக்கொள்ளுரைக்கு அர்த்திக்கும்படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளாலேயாய்த்து காடுமேடையு ம்என்று கொண்டது. (பெருமானை) ஸர்வசேவியாய் ஸர்வாதிகுறையிருக்கிறவன் இப்படி தன்னைத் தாழவிட்ட விடத்திலும் தாழ்த்தது தோற்றமையிறே தாழவிடவல்லாய்த்து.

(தேன்கொண்ட வித்யாதி) தேன்மிக்க பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருமலையிலே வந்துநிற்கிறவனை. தாளாலனந்தபோது தப்பினார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி திருமலையிலேவந்து நின்றறையுத்து. (நான் சென்றுநாடி) அவன் நாடித்திரிகிறபோது வைமுக்கயம்பண்ணி இறையத்துத்திரிந்த நான், தேடிச்சென்று. (நறையூரில்) அறுகாத ப்பயணம்போய் பரமபதத்திலே காண்கையன்றிக்கே, விடாய்த்து விடத்திலே தண்ணீர்குடிக்கப் பெறுவாரைப்போலே திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (மானித்யாதி) (மானுடைத்தான) மானுடையதான. விசேஷணப(உ)லத்தாலே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸித்தித்திருக்கவும், “மாணி” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (பூர்வஜந்மயித்யாதி). “தான் கொண்டு” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கிடந்தானை யித்யாதி). விவரணம் (அவனதல்லாதத்தை யித்யாதி). “கொண்டு” என்றது - இரந்துகொண்டு என்றும், இரக்கவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நமக்கித்யாதி). “தாளால்” என்று விசேஷித்தது ஈடுபாட்டிலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). (க)

மூ.—முந்நீரை முன்னாள் கடைந்தானை மூழ்த்தநான்

அந்நீரை மீனாயமைத்த பெருமானைத்

தென்னாவிமேய திருமலை யெம்மானை

நன்னீர்வயல்சூழ் நறையூரில் கண்டேனே

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முந்நீரை	ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலமென்று மூன்றுவகைப்பட் டநீரையுடைத்தா ன ஸமுத்ரத்தை	பெருமானை	வ்வாமியாய்
முன்னாள்	முற்காலத்தில் [னாய்	தென் ஆலி	தர்சனீயமான திருவா லியிலே [நின்ற
கடைந்தானை	மதநம் பண்ணினவ	மேய	நித்யவாஸம் பண்ணு
மூழ்த்தான்	(அந்தஸமுத்ரமேலோ கங்களை) க்ரவித்ச ப் ப்ரளயகாலத்தி லே [கொண்டு	திருமாலை	பெரிய பிராட்டியா ரோடு கூடின ஸர்
நனாய்	மத்ஸ்ய ரூபியாய்க்	எம்மானை	வாதினாய்
அந்நீரை	அந்த ஸமுத்ரத்தை	நல்நீர்	எனக்கு சேஷியுமா னவனை,
அமைத்த	(தன் கீழ்வயிற்றில்) அடக்கிக்கொண்ட	வயல்குழ்	ஸம்ருத்தியாகிற நன் மையையுடைய ஜ லத்தை யுடைத் தான [பட்ட
		நறையூரில் கண்டேனே. (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முந்நீரித்யாதி) மூன்று வகைப் பட்ட நீர்திரண்ட கடலை க்ருதயுகத்திலே கடைந்தவனை. தேவர்கள் அஸுரர்கள் கையிலேயகப்பட்டுக் கிடக்கப் புக்கவாரே, அவர்களை ஜீவிப்பிக்கைக்காகக் கடலை நெருக்கிக் கடைந்தானாய்த்து. (மூழ்த்தான்) லோகத்தைப் ப்ரளயங்கொண்டகாலத்து. (அந்நீரை) அந்நீர் கானே, பாடிகாப்பாரே களவு காணுமாபோலே ஜகத்தையடையக் கொக்க, ஒரு மத்ஸ்யமாய் அத்தைத் தன்னுடைய செலுவில் ஏக தேசத்திலே அடக்கினுணைப்பது. கடல் கடைகைக்கு தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் கூட்டித் தானுன மேன்மைகுறையாதே நிற்க வேண்டிற்று; ஜகத்துக்காக வந்தப் ப்ரளயத்தைப் பரிஹரிக்கிற விடத்தில் அங்கனொரு ஸஹாயமுமின்றிக்கே தானும்தன்னைக் குறையவிட்டு நிற்கிறவனவிலே யாய்த்து; ஒன்று செய்யுமிடத்தில் அநேகம்பேணர் கூட்டிக்கொண்டு செய்யவும் வல்லனும், தனியேயும் செய்யவல்லனாயிருக்கிற பெருமானை, ஸர்வாதிகனுடைய செயலிறே.

தேவர்களுக்குக் கடல்கடைந்தாப் போலேயும், ஜகத்துக்குப் ப்ரளயத்தைப் பரிஹரித்தாப் போலேயும், என்னுடைய ஸம்ஸாரப் ப்ரளயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காகப் பிராட்டியோடுகூடத் திருவாலியிலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. அன்றிக்கே, தேவர்களோடு லௌகிகரோடு என்னேறி வாசியற அடேகூழிதம் செய்யும்படியான ஸர்வேஸ்வரனை; ப்ராப்தியுடையவனை. (நன்னீரித்யாதி) கெட்ட நீர்நிற்க்கே மிகுதி

ககடுஅ பெரியதிருமொழி சு-ப, அ-தி, நட-பா, தூவாய.

குறைவற்று வேண்டுமளவான நீரையுடைத்தான வயலாலே சூழப் பட்ட திருநதையூர். (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முந்நீரித்யாதி) இந்ந்ரணுக்காக இரந்து கார்யம்செய்த அபதாரத்தை யனுஸந்தித்தார்; இதில், அந்த இந்ந்ராதிக ளுக்காக அமுதமளிக்கவேண்டி. உடம்புநோவக் கடல் கடைந்தபடியும் அதிலும் ஆர்ச்சர்யாவஹமாக, மீனாய் ப்ரளயாபத்ரஸ்கஞானபடியும் அது ஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(அந்நீர்தானே) பூமிக்கு அரணாகவைத்த ஸமுத்ரந்தானே; இதுக்கு “கோக்க” என்றத்தோடு அந்வயம். அமைக்கையாவது - ஜலத்தையெல் லாம் கீழ்வயிற்றிலே அடக்கி லோகத்தை முதுகிலேவைத்து ரக்ஷிக்கை யென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). (செலுவில்) கீழ் வயிற்றுப் பார்ஸ்வத்தில். பெருமையாவ தென்னென்ன; அத்தைக் கீழே கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கடலித்யாதி வாக்யத்யயத் தாலே).

“எம்மானை - திருமலை - தென்னாலிமேயானை” என்று அந்வயம் திரு வள்ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தேவர்களுக்கித்யாதி). “எம் மானை” என்றது - ஸர்வேஸ்வரனென்றாய், அதுக்குத் தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அந்நிச்சே யித்யாதி). பலிதம் (ப்ராப்தியித்யாதி). (உ)

மூ.—தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்து துறை வேழம்

மூவாமை நல்கி முதலை துணித்தானைத்

தேவாதிதேவனைச் செங்கமலக் கண்ணனை

நாவாயுளனை நதையூரில் கண்டேனே.

(ந.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூ ஆய	நிர்த்துஷ்டமான	தேவாதி தே	தித்யஸூரிசுளுக்குத்
புள்	பெரிய திருவடியை	வனை	தலைவனாய்,
ஊர்ந்து	நடத்திக்கொண்டு	செங்கமலம்	செந்தாமரைப் பூப்.
துறை	(மேலின்) கரையிலே		போன்ற [யனாய்,
வந்து	சென்று [ன்		
வேழம்	ஈர் கஜேந்தராத்வா	கண்ணனை	திருக்கண்களை யுடை
மூவாமை	நலிவுபடாதபடி [ளி,	நாவாய்	திருநாவா யென்னும்
நல்கி	கருபைபண்ணி யரு		திவ்யதேசத்தில்
முதலை	(அவனுக்கு சத்ருவா	உளானை	எழுந்தருளி யிருக்கு
	ன) முதலையை		மவனை
துணித்தானை	இருதுண்டமாக்கின		
	வனாய்,		நதையூரில் கண்டேனே. (ந)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, ஈ-பா, தூவாய. ௧௧௫௯

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தூவாய வித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரன் திருவடியை மேற்கொண்டு தன் திருவடிகளாலேதாக்கி நடத்தப்படுக்கால், அந்த ஸ்பர்ச ஸுகத்தாலே திமிர்ந்து, “எங்கனம்மை நாயனாருடைய ஸ்பர்ச ஸுகமிருந்தபடி யென்!” என்று ஏத்தும் வாயையுடையவாதல்; அன்றிக்கே, நீர்த்தோஷமான சப்தத்தை வடிவாகவுடைய வென்னுதல்; (க) “ஸௌத்ர-வேதாத்மா” என்னக்கடவதிநே. (புள்ளூர்ந்து வந்து துறை) அவனுடைய ஸ்வாபாவிகவேக(X)ம் போரமை நடத்திக்கொண்டு, அவனிடர்பட்ட பொய்கைக் கரையிலேவந்து. (வேழம் மூவாமைநல்கி) அது முடியாதபடி அதின்பக்கவிலே ஓரத்தைப்பண்ணினாய்த்து. அதாவது-பூவில் செவ்விமாவதுதற்கு முன்னே திருவடிகளிலே இடுவித்துக் கொண்டானாய்த்து. (முதலையித்யாதி) தானும் மூவாமை பெற்றானாய்த்து; அவன் ஆபந்நனாடென்பு அரைக்கணம் தாழ்த்தானாகில் தன்னுணங்களை இழந்து போனானுமே; இடர்பட்ட பொய்கையிலேபோய்ப்புக்குப்பெரிய அவதா(தூ)ந்தோடே இரண்டையும் கூடக் கரையிலே கொடுபாய்வைத்து, ஆனைக்கு இடரின் நிக்கே முதலேக்கே இடரம்படி பண்ணினாய்த்து. “ராஜபுத்ரர் களைப் பிணைத்தால் கைக்கட்டனுக்கும் பாலும் சோறும் இடக்கடவது காண்” என்றருளிச் செய்தார்பட்டார். (துணித்தானே) பிஷ்மா திகள்மேலே கிளருமாபோலே, எதிரிகள் பக்கல் சீதுமாபோலே, நீர்ப்புழு என்று பாராதே சீறினாய்த்து ஆஸ்ரிதவிரோதி என்னுமாகா ரத்தாலே கனத்துத் தோற்றுகையாலே.

ஆனை இடர்பட்ட மடுவின்கரையிலே பெரிய சீற்றத்தோடே தன்னிப்பேணாதே வந்து விழுந்தவன்றானொன்னில்; (தேவாதி தேவனை) *அயர்வறுமமரர் களதிபதியாய்த்து. (செங்கமலக்கண்ணனை) புண்டரீகாக்கணனை ஸர்வேஸ்வரனை. (நாவாயுளானை) பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க, என்னுடைய ரக்கணத்துக்காகத் திருநாவாயிலே வந்து நிய்வாஸம் பண்ணுகிறவனை. அந்தத்திருநாவாய் தான் பரமபதத்தோபாதியாம்படி அடுத்தணித்தாகத் திருநறையூரிலே காணப் பெற்றேன். (ஈ)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (தூவாயவித்யாதி) ப்ரயோஜநாத்ர பரங்கும், மேல்வரும் நோயுறியாதே லோகத்தக்கும் உபகரித்தபடியையருளிச் செய்தார் கீழ்; அந்நயப் ப்ரயோஜநராய்ப் பூவிடப்பெருத இழவுதீரப்பெரிய

(ச) சதுஸ்ஸலோகே-க.

ககக௦ பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, ச-பா, ஓடாவரியாய்.

திருவடிமேற் கொண்டு வந்து கோக்கிப்படியை அது ஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஏறிவந்து என்னுதே “ஊர்ந்து” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவனுடைய வித்யாதி). (ஓரத்தை) பக்ஷபாதத்தை. முதலே துணித்தபின் தேவாதி தேவனுனான் என்று விவக்ஷித்து, அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்குரர் (தானுமித்யாதி). மூவாமை - குணமிழக்கை யென்று விவரிக்கிறார் (அவனித்யாதி). †(கையிலான்) அசக்தனென்றபடி. முதலையை விடுவிக்க வொண்ணாதே, துணிப்பா நென்னென்ன; அதுக்கு இஷ்டமான சாப விமோசனத்துக்கு உடலாகையாலே செய்தானென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ராஜபுத்ரர்களை வித்யாதி). முடித்தானே என்னுதே, பாரிப்புத் தேற்ற “துணித்தானே” என்பரனென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பீஷ்மேத்யாதி). அதுக்கு நியாமகம் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி).

மேலுக் கவதாரிகை (ஆனையித்யாதி). (ங)

மூ.—ஓடாவரியா யிரணியனை யூனிடந்த

சேடார்பொழில் சூழ் திருநீர் மலையானே

வாடாமலர்த்துழாய் மாலை முடியானே

நாடோறும் நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓடா	(சத்ருமுன்பே) பிற்	வாடா	செவ்வியழியாத
	காலியாத [ண்டு	மலர்	புஷ்பந்தையுடைய
அரியாய்	நரவிம்ஹமாய்க் கொ	துழாய்	திருத்ததுழாயினால்
இரணியன்	ஹிரண்யனுடைய	மாலை	மாலை யை [டப்பட்ட
ஊனை	சரீரத்தை [வனாய்,	முடியானே	திரு வபிஷேகத்தி ல
இடந்த	கிழித்துப் பொகட்ட		ணிந்தவனுனவனை
சேடூர்	இளமைமிக்க	நான்தோறும்	ப்ரகிதிரமும்
பொழில்	சோலைகளாலே	நாடி	தேடித்திரிந்து
சூழ்	வ்யாப்தமான		நறையூரில் கண்டேனே. (ச)
திருநீர் மலை	திருநீர்மலையிலே எழு		
யானே	ந்தருளி யிருக்கும்		
	வனாய்,		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலைக்கண்டால் பிற்காலியாத நரவிம்ஹமாயென்னுதல்; அன்றிக்கே, நாட்டில்நடையாடாத நரவிம்ஹமாய். வரப(ய)லத்தாலே பூண் சுட்டின ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலைப்பிளந்து, “இன்னும் இங்ஙனே யிருந்துள்ள விரோதிகள் ஆஸ்ரிதர்க்கு அடர்த்துவரில் செய்வதென் !” என்று, அவற்றைப் போக்குகைக்காக, இளமை மிக்க பொழில் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருநீர் மலையிலே ஸந்திவித்தனவனை.

† “கையிலான்” என்னும் பதம் வ்யாக்க்யாநத்தில் காணவில்லை

கருத்து

(8)

“சேடு” என்ற தினார்த்தம் (இளமை) என்றது. ... (ச)

வல்லாகம் கீள வரி வெஞ்சரம் துரந்த

நல்லாணை நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(五)

(4)

(க) ரா-பு-கக்-உஉ.

ககசஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, சு-பா, உட்பருலகோடு.

அம்பாய்சுத்ருக்கள் சரீரங்களிலே அக்நியாய் ப்ரவேசிக்கும் அம்பை நடத்தின வில்வலியை யுடையவனை.

(செல்வவிபீடணற்கு) ராவணப(ர்)வந்ததை விட்டு ஆகாசஸ்த்த னானபோதே (க) “ಅಸೃಗೃಹ್ಯಮ್ - அந்தரிக்ஷ கதஸ்ஸரீமாந்” என் கிறபடியே ராமஸம்பந்தத்தால் வந்த ஐஸ்வர்யம் குடிகொண்டதாய்த் து. (வேறுக நல்லாளை) “வருகிற விபீஷணன் புருரக்கடவனல்லன்” என்று மஹாராஜ ருள்ளிட்டார் நிரோதிக்க; “அவனைக் கைக்கொள் கை தவிரோம்” என்று பெருமானும் நிர்ப்பந்திக்க; “ஆகில் கிஷ்கிந்தை யில் பரிசுரமிவ்வனே விடைகொள்ளுகிறது” என்ன; “வேணுமாதில் அது செய்கிறது, இது ஒருபடியாலும் தவிரோம்” என்று அவன் பக்கலிலே விசேஷித்து ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனை. (நாடி நறை யூரில் கண்டேன்)நான் அவனைத்தேடித் திருநறையூரிலே காணப் பெற்றேன். (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) தம்பபன் பகையாகப் பிள்ளைக்கு உதவினபடி சொல்லிற்று - கீழ்; தமயன் பகையாக உதவின படியை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கடி - கட்டாய், தூர்க்க (ஃர்)ச்சவரணையைச் சொல்லுமென்று விவக்ஷித்து, “கல்” இந்யாதியாலே விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (கல்லித்யாதி), வக்ஷணயா தண்மை சொல்லுமென்கிறார் (கறுப் பித்யாதி).

“வேறுக” என்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வருகிற வித் யாதி). (உ) “ಅಸೃಗೃಹ್ಯಮ் - நத்யஜேயம் கதஞ்சந” என்றத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஆகிலித்யாதி). (ரு)

மூ.—உம்பருலகோடுயிரெல்லா முந்தியில்

வட்பு மலர்மேல் படைத்தாளை மாயோனை

அம்பன்ன கண்ணாளசோதைதன் சிங்கத்தை

நம்பனைநாடி நறையூரில் கண்டேனே. ... (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர் உல	தேவலோகத்தோடு	உந்தியில்	(தன்) திருநாபியூ
கோடு	கூட		ள்ள
உயிரெல்லாம்	ஸகல ப்ராணிகளையும்	வம்பு	பரிமள ப்ரசுரமான

(க்) ரா-யு-கசு-கள.

(உ) ரா-யு-கஅ-ந

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, எ-பா, கட்டேறு. கககூந

மலர்மேல்	கமலப் பூவின்மேலே	அசோதை	யசோதைபுடைய
படைத்தானை	ஸ்ருஷ்டித்த [ஐய]	தன்	[ள்ளையாய்
மாயோனை	ஆர்ச்சர்ய சக்தியுத்த	சிக்கத்தை	வலிமையுடையோன்ற பி
அம்பன்ன	அம்போடொத்த [ன	நம்பனை	விஸ்வஸநீயனு மான
கண்ணாள்	கண்களை புடையளர		வனை

நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (க)

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (உம்பருலகியாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்போடே கூட மற்றுமுள்ள மதுஷ்யாதிகளையு மடையத் தன் திருவுந்தியிலே செவ்விப்பூவின்மேலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத் தாலே யுண்டாக்கின ஆர்ச்சர்யபூதனை ஸர்வேஸ்வரனை.

தன் ஸங்கல்பத்தாலே எல்லாவற்றையு முண்டாக்குமவற்றான் மெய்யே வந்தவதரித்தானுய்த்து. (அம்பன்ன கண்ணாறியாதி) பிள்ளையுட்கா வில்லிதாஸர் “பிள்ளைக்குத் தாய்வழியாகாதே கண்” என்றருளிச்செய்வார். (நம்பனை) தன்னை யணுகினவர்க்குத் தன் தை யிலே ஸமர்ப்பிக்கலாம்படி விஸ்வஸநீயனுனவனை. (நாடி நறையூரில்) ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே அவனை விஸ்வஸித்து பற்றப்பெற் றேன். (க)

அரு. — ஆறும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) கீழிற்பாட்டுக்களில் - பிள்ளைக் கும்தம்பிக்கும் தாமே உதவினவளவு சொல்லிற்று; அவ்வளவன்றியே, சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவுக்கு உத்பாதகனயிருந்தவன் தன்மேன்மை பா ராதே ஓரிடைச்சிக்கு மகனாறுருந்தபடியால் வந்து உதவின ஆர்ச்சித பார தந்தர்யம் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

சதுர்முகனை மலர்மேல் படைத்தத்தாலே “ஸ்ருஜ்யங்கௌல்லாம் மல ர்மேல் படைத்தான்” என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிக னித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (தன்னித்யாதி). (க) டேர்ஸீ மூர்த்யு மூலஸூர்த்யு - தன்யோ மாத்ரு முகஸ்ஸுத்யு” என்றத்தை யுட்கொண்டு அசோதையின் கண்ணழகை அருளிச்செய்ததுக்கு உட்கருத்தை ஸம்வாதமும்கக வருளிச் செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி). (க)

மூ. — கட்டேறு நீள் சோலைக் காண்டவத்தைத் தீழுட்டி.

விட்டானை மெய்யமமர்ந்த பெருமானை

மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்டுவரை

நட்டானை நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(ங)

ககசுசு பெரியதிருமொழி சு-ப, அ-தி, எ-பா, கட்டேறு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கட்டு ஏறு	காவல்மிக்கிருந்ததாய்	பெருமானை	ஸ்வாதிகனாய்,
நீள்சோலை	பரந்தபொழிலையுடை	மட்டு ஏறு	தேன்மிக்கிருந்துள்ள
	யதான	கற்பகத்தை	கல்பக வ்ருகூத்ததை
காண்டவத்	காண்டவவந்ததை	மாதர்க்காய்	ஸத்யபாமைக்காக
தை	[க]	வண்துவரை	அழகிய த்வாரகாபுர
தீ	அக்கிக்கு (ஆலாரமா		யில் (ஸத்யபாபை
மூட்டிவிட்டா	அதுமதிபண்ணி ஏவி		யகத்தில்)
னை	விட்டவனாய்	நட்டானை	ஸத்தாபித்தவனு மா
மெய்யம்	திருமெய்யத்தில் [ற		னவனை
அமர்ந்த	பொருந்தி வர்த்திக்கி	நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கட்டேறு நீள்சோலை) இந்தரனுடைய காவற்காடுன்கிற மதிப்பாலே மிக்க அரணை யுடைத்தாவிருக்கிற. (காண்டவத்தைத் தீமூட்டி விட்டானை) அர்ஜுனனும் தானுமாய் யமுநாதீரத்திலே பூம்பந்து இறட்டு வினையாடாநிற்க, அக்கி ஒரு ப்ரா ஹ்மணவேஷத்தைக்கொண்டிவந்து நிற்க, “நீ இந்தரனுடைய காவற் காட்டை புஜி” என்று விட்டான். (மூட்டிவிட்டானை) துஷ்ட ம்ருகங் களின்மேலே விட்டானாய், தான் கிட்டுகைக்கு ப(ஜ்)யப்படுமாபோ லே, ப்ரவேசிப்பிக்கையிலுண்டான அருமை சொன்னபடி, (மெய் யமமர்ந்த பெருமானை) “இன்னும் ஆரேனும் அர்த்தித்து வரில் செய் வதென்!” என்று திருமெய்யத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனை.

(மட்டேறித்யாதி) பரிமளம் மிக்குவாரா நின்னுள்ள கல்பகவ்ரு கூத்ததை. (மாதர்க்காய்) ஸ்ரீ ஸத்யபாமைப் பிராட்டிபக்கல் தாதர்த் த்ய(ஜ்)த்தை முடிய நடத்தினபடி. (வண்வரை நட்டானை) இந்தர னுக்கு நாகாஸுரனோடே விரோதம் வினைய, அவனுக்காக எடுத்து விட்டு, அவனை யழித்து மீண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்தைக் குடியேற்றுகிற வளவிலே, இந்த்ரானியானவன், கல்பகவ்ருகூத்ததின் பூ வர, “உங்க ளுக்கிது பொறுதிநே, உடம்பு வேர்க்குமிநே, தரையிலல்லது கால்பா வாநே” என்று இவ்வுனே தன்னுடைய தேவத்வத்தையும் இவளு டைய மதுஷ்யத்வத்தையும் சொல்லி கேட்பித்துச் சூடினான்; அவ ளும், க்ருஷ்ணன் தோனைப்பற்றி “இத்தை என் புழைக்கடையிலே நடவேணும்” என்ன; அத்தைப் பிடுங்கிக் கொடுபோந்து ஸ்ரீமத்த்வா ரகையிலே நட்டு, பின்னையாய்த்து திருமஞ்ஜநம் பண்ணிற்று. “தான் சொப்பனக் குடியேறுவதற்கு முன்னே தன்னைக் குடியிருத்தின

பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, அ-பா, மண்ணின்மீபாரம், ககசுரு

வன், தன் புழைக்கடையிலே ஒரு குப்பைமேனியைப் பிடுங்கினு
னென்று வஜ்ரத்தைக்கொண்டு துடருவதே!” என்று பிள்ளை யமுத
னார் பணிக்கும்படி, என்னுடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்காகத் திரு
நறையூரிலே வந்து நின்றவனைக் காணப்பெற்றேன். ... (ஏ)

அரு.—எழும்பாட்டு. (கட்டேறித்தயாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - யசோதை
தன்மையை ப்ரஸ்தாவித்தாராய், அவனுடைய அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்க
ளையும் அவதார ப்ரதா(ஹ)நப்ரயோஜநத்தையும் இரண்டிபாட்டாலு மரு
ளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

அக்நிதானே மூளமாட்டானே, மூட்டிவிட வேண்டுவானென்னென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (துஷ்டேத்யாதி). (தான்) என்றது - அக்நிதானென்ற
படி.

(சொப்பன) நன்றாக. (ஏ)

மூ.—மண்ணின் மீபாரங் கெடுப்பான் மறமன்னர்
பண்ணின்மேல் வந்த படையெல்லாம் பாரதத்து
விண்ணின் மீதேற விசயன் தேநூர்ந்தானே
நண்ணி நான் நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணின்மீ	பூமியின்மேலே (அ	வந்த	எதிர்த்துவந்த [ம்
	ஸூர வர்க்கத்தினு	படை எல்லாம்	எல்லாச்சேனையையு
	ல்) உண்டான	விண்ணின்மீ	வீரஸ்வர்க்கத்தில்
பாரம்	பா(ஹ)ரத்தை	து	[யாக
கெடுப்பான்	அழிக்கக்காக,	ஏற	போய்ச் சேரும்படி
மறம்	கொபத்தையுடைய	பாரதத்து	பாரதயுத்தத்தில்
	ரான	விசயன்	அர்ஜுநனுடைய
மன்னர்	ராஜாக்களுடைய	தேர்ஊர்ந்தா	தேரைநடத்தினவனை
பண்ணின்	ஸௌவந்தியாஸத்தோ	னை	
மேல்	இகூடி	நண்ணி	ஆசைப்பட்டு
		நான்நாடி	நறையூரில் கண்டேனே.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மண்ணின் மீபாரமித்தயாதி) எல்லா
வற்றையும் பொறுக்கக்கடவ பூமி, “பொறுக்கப்போகிறதில்லை” என்
ன; அதினுடைய பா(ஹ)ரத்தைப் போக்குகைக்காக, மறத்தையுடைய
கர்ண தூர்யோதநாதிகள் கையு மணியும் வகுத்து மேலிட்டெவந்த பரி
கரமடைய மீளவும் அவ்வூரில் போகாதே வீரஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்
கும்படி, அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தினவனை. (நண்ணி நான்

கககக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, கூ-பா, பொங்கேறு.

நாடி) ஆசையுடையேனுப் கிட்டி; அவ்வாசைக்கு அதுருபமாகத் திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். (அ)

அநு—எட்டாம்பாட்டு. (மண்ணித்யாதி) (ச) †: “நகீஷ்யூர்வூரூரம் ஸூரம் ஸுதாநகரம் | ஸூமிதூர்வூரம் ஸூரம் ஸூமிதூர்வூரம் - நகிஞ்சித் பர்வதாபாரம் நாபாரம் ஸப்தஸாகரம் | ஸ்வாமித்ரோஹ மிதம் பாரம் பாரம் விஸ்வாஸபாதகம்” என்கிறத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (எல்லாவற்றையு மித்யாதி). மண்ணின்மேலே யுத்தப்பண்போடே என்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (கையுமணியும் வகுத்து) என்று.

மு —பொங்கேறு நீள் சோதிப் பொன்னாழி தன்னோடும்

சங்கேறு கோலத்தடக்கைப் பெருமானைக்

பொங்கேறு சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தானே

நங்கோனை நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொங்குவது	மேன்மேலும் ஸம்ருத்	தடம் கை	பரந்திருந்துள்ளதிரு
	தி அதிகயித்து		க்கைகளையுடைய
	வாராநின்ற	பெருமானை	ஸ்ரீவேஸ்வரனாய்,
நீள் சோதி	அபரிச் சிந்நமான	கொங்கு ஏறு	தேன் மிகுத்திருக்கிற-
	தே ஜ ஸ் ஸையு	சோலை	பொழிக்குமுந்த
பொன்	ஸூந்தரமான டைய	குடந்தை	திருக்குடந்தையில்
ஆழிதன்னோ	ஸூதர்சநாழ்வானோடு	கிடந்தானை	கண்வளர்ந்தருளுமவ
டும்	கூட [து		னாய், [வனை
சங்கு	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமான	நங்கோனை	நமக்கு ஸ்வாமியான
ஏறு	குழகொண்டிருக்கிற	நாடி நறையூரில்	கண்டேனே. (கூ)
கோலம்	அழகியதாய்		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கேறு நீள் சோதியித்யாதி) மிகைத்து ஆற்றுப் பெருக்குபோலே ஏறிவாராநின்றான் நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற திருவாழியோடே கூட, ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்துக்கும் குழயிருப்பான அழகிய திருத்தோள் களையுடைய ஸ்ரீவேஸ்வரன். ஆழ்வார்களை பொழியவே வெறுப்புறத் திலே ஆஸத்திவழிக்க வேண்டும்படியாய்த்து திருத்தோள்களழிகரு க்கும்படி, ஆபரணத்துக்கும் ஆபரணம்போலே.

(கொங்கேறு சோலையித்யாதி) பரிமளமாதல், தேனாதல், பரம் பதத்திலிருப்பு நித்யஸூரிகளுக்காயிருக்குமாபோலே நமக்குஸ்வாமி.

(க) † இந்தஸ்ரீலாகத்தை ப்ரத்யந்தரங்களைக்கொண்டு சுத்தமாகக்கொள்ளவேண்டும்.

பெரிய திருமொழி, சு-ப, அ-தி, சு-பா, மன்னுமதுரை, ௧௧௬௭

யானவனை, நமக்காகவந்து நிற்கிற திருநாரையூரிலே காணப்பெற்றேன். (க)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொந்தியாதி) (க) “கொடாவுதன்கோவலன்” என்கிறபடியே - ஆழ்வார்க்கு க்ருஷ்ணாவதாரமாக அதுஸந்திக்கலாம்படி யிருந்தபடியாலே, கீழ் ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அதுஸந்தித்தவுடனே ஆராவமுதமுற அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“நங்கோண” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பரமபதத்தி வித்யாதி). (க)

மூ.—மன்னுமதுரை வசுதேவர் வாழ்முதலை

நன்னறையூர் நின்றநம்பியை வட்பவிழ் தார்க்

கன்னவிலும் தோளான் கலியனொலி வல்லார்

பொன்னுலகில் வானவர்க்குப் புத்தேளிராகுவரே. (க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	பகவதஸ்ஸம்பந்தம் மா	கல்விலும்	கல்வென்றுசொல்லப்
	ருதே பொருந்திய		படுகிற (க்ருடமா.
	ருக்கிற		ன)
முதுரை	ஸ்ரீ மதுரையில்	தோளான்	புஜங்களை யுடைய
வசுதேவர்	வஸுதேவருடைய	கலியன்	ஆழ்வார் [ரான
வாழ்	ஜீவநமாகிற வாழ்ச்	ஒலி	அருளிச்செய்த இப்
	சிக்கு		பத்துப் பாசுரங்
முதலை	காரணபுதனாய்,		களை [கள்
நல் நறையூர்	விலகாணமான திரு	வல்லார்	அப்யவிக்க வல்லவர்
	நறை யூரிலே	பொன் உல	அழகியதான பரமப
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	கில்	தத்தில் (போய்)
நம்பியை	கல்யாணகுணபூர்ண	வானவர்க்கு	(அங்குள்ள) நித்யஸூ-
	னாவன் விஷய		ரிகளுக்கு [ராக)
	மாக,		
வம்புஅவிழ்	பரிமள மலராகின்ற	புத்தேளீர்	தேவர்களாக (பூஜ்ய
தார்	மாலை யை யுடையராய்	ஆகுவர்	ஆசப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மன்னுமதுரை யித்யாதி) வித்தாஸ்ரமமாய் ஸ்ரீவாமநாராயணர் தபஸ்ஸுபண்ணி, ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் வன்னியமறுத்துப் படைவீடுசெய்து, ஸர்வேஸ்வரன் தானாக வந்தவத

ககக அ பெரியதிருமொழி, கா-ப, கா-தி, பெடையடர்த்தப்ரவேசம்.

ரித்து, ஆணையும் அடவிபோலே பகவதஸம்பந்தம் மாறாததேசம். (வசுதேவரித்யாதி) ஸ்ரீவஸுதேவருடைய ஸத்தைக்கு நிமித்த பூதன யுள்ளவனை. இவனைக்கண்டு அத்தாலே உளராயாய்த்துத் திரிவது. (நன்னறையூரித்யாதி) ஸ்ரீ மதுரையிற்காட்டிலும் மிக்க நன்மையை யுடைத்தான திருநறையூரிலே நிற்கிற கல்யாணாகுண பூர்ணனை.

(வம்பனித்தாரித்யாதி) செவ்விமாலையையும் அதுக்காஸ்ரயமாய் கல்லென்றுசொல்லப்படும் திண்ணிய தோளையுமுடையரான திருமங் கையாழ்வார் ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடை வல்லவர்கள், பரமபதத்திலே அங்குள்ள நித்யஸூரிகளுக்குத் தை வங்களாவர்கள். (க) “வைகுந்தன் தமரெயர்” என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது; அவர்களுக்கு ஆஸ்ரயணீய ராவர்கள். ... (கௌ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) மன்னுதல் - பொருந்துதலாய். பகவானால் பொருத்தமுடைமையை யருளிச்செய்கிறார் (வந்தேத்யாதி). (படுகை). உண்டாகை. வாழ்ச்சிக் குறுப்பானபிள்ளை யென்றும் தாத்தாய் மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீ வஸுதேவரித்யாதி).

“புத்தேளிர்” என்றதினர்த்தம் (தைவங்களாவர்கள்) என்றது. (கௌ)

—o—o—o—

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஆறும்பத்தில் எட்டாந்திருமொழி முடிந்ததி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ரு ம் ப த் து ஓ ன் ப தா ந் திரு மொழி
பெடையடர்த்தப்ரவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா.—“நான் சென்றுநாடி நறையூரில் கண்டேன்” என்று ஆஸ்ர யணீயவஸ்துவை ஒரு தேசவிசேஷத்தில் போய்க்காண்கையன்றிக் கே ஸம்ஸாரபூமியிலே திருநறையூரிலே காணப்பெறுகையால் வந்த அலப்பய(ஜ்ஞ)லாபத்தாலே ஸ்ருஷ்டரானார்; “அவனைக்காணப்பெற்ற

(க) இ-வாய்-கௌ-கௌ.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, பெடையடர்த்தப்ரவேசம். கககக

பின்பு அவன் ஸ்வரூபத்துக்கும் நம் ஸ்வரூபத்துக்கும் அதுருபமான
வ்ருத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணப்பார் கடாய் நெஞ்சே!” என்று திரு
வுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார். திருநறையூரில் தீர்யக்குக்களு
மகப்படப் பேடைப்ரதாநமாயய்த்திருப்பது; ஆகையாலே அங்கு
நிற்கிறநம்பிக்கும் பிராட்டிப் ப்ராதாந்யமுண்டாகக்கடவதே; ஆகையாலே
ஆஸ்ரயணியதை குறைவற்ற தேசமாய்த்து. கூணந்தோறும்
ஸுகுமாரராயிருக்குமவர்சன் முகத்திலே நீர் ஏறிட்டுக்கொள்ளுமா
போலே ப்ராப்தியளவும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்பராய்த்து. (க)*ஸக்ரு
தே(தீ)வவுக்கு “ஸஹஸைவ” என்று ஆழ்வான் கிரவணிப்ப தொரு
பொருளுண்டிறே; “ஒரு ஜம்மமாக ப்ரபத்தி பண்ணுமது சாலவும்
அஸக்ருத்தாயிருந்ததோ? பெறுகிற பேற்றைப் பார்த்தால்” என்றருளி
ச்செய்தார் எம்பார். பக(ஃ)வல்லாப மொழியப் புறம்பு த(ஃ)ரிக்க
வல்லரல்லர், இதொழிய வேறேயு மொரு உபாயமுண்டென்றிரு
க்கு மவரல்லர்; வேறேயு மொரு உபாயமுண்டென்றிருக்கும்படி
பன்றிறே இதிலுண்டான நிலை, *

அரு. — பெடையடர்த்த ப்ரவேசம்.—(அதுருபமான வ்ருத்தி விசே
ஷத்தை) என்றது—அந்நயபோக்ய(ஃ)தவாது குணமான ப்ரபத்தியை
என்றபடி. “பெடையடர்த்த” இத்தபாதிபாலே ஸத்ரீ ப்ராதாந்யத்தையிட்டு
விசேஷித்ததுக்கு உட்கருந்தை யருளிச்செய்கிறார்(திருநறையூரிலேயிய்யா
தி). (உ) *ஏழையேதலனிலே ப்ராப்திக்காக பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணினபி
ன்பு, எம்பெருமான் தம்முடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் இவருடைய உகந்
தருளின நிலங்களில் ப்ராவண்யத்தாலும் இங்கே இன்னும் வைத்துக்கொ
ண்டு அதுபவிக்கத்தேட, அப்படி யதுபவித்துக்கொண்டெவருகிற இவர்,
ப்ரபத்திக்குக் குறைவற்ற தேசமான மட்டிலே மீளவும் சரணமடைவா
னென்னென்ன; அந்த ப்ரபத்திதாலும் பரமபோக்ய(ஃ)மாகையா
லே விடமாட்டாமல் பண்ணுகிறாரென்று பரிபூர மருளிச்செய்கிறார் (கூ
ணந்தோறு மிய்யாதி). ஆர்த்தயதிகையத்தாலே இவ்வாழ்வார் கீழே பலவி
டங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணினாராய்த்து; இப்போது போக்யதையாலும்
விடமாட்டாதே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறாராய்த்து. ஆனால் “ஸக்ரு
தேவ இத்தபாதி வசநத்துக்கு விரோதியாதோ?” என்னும் ப்ரஸந்திலே,
வினம்ப கிஷேதபரமாயித்தனையொழிய இவ்வதிகாரிக்கு ஆவ்ருத்தி கிஷே
தமன்றென்றும், ஆவ்ருத்தி கிஷேதபரமானாலும் பக்தி (ஃ)க்கு வேண்டி
ஊப்போலே அநேகஜம்மாவ்ருத்தி வேண்டாமை யாகலாமென்றும் பரிபூ

(க) ரா-யு-கஅ-நந.

(உ) து-அ.

கக௭௦ பெரியதிருமொழி, கா-ப, கா-தி, கா-பா, பெடையடர்த்த.

ரித்த படைகளுண்டென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஸக்ருதேவவுக்கித்யாதி வாக்க்ய த்வயத்தாலே). (அஸக்ருத்தாயிருந்ததோ) ஸக்ருத் தென்னலாயிருக்குமன்றோ ப்ரபத்தி என்றபடி. (க) ஸக்ருதேவவுக்கித்யாதி இதுக்கு வேண்டாஸ்தே. திருநறையூரில் கண்ட மட்டிலே அங்கே கிளைத்தபடி அதுபவிக்கக்கோலி, ததர்த்தமாக மீளவும் ப்ரபத்தியை யொழிய அறியாமையாலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறாரென்று யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி வாக்க்யத்தாலே). ... *

மூ.—பெடையடர்த்த மடவன்னம் பிரியாது மலர்க்கமலம்

மடலெடுத்து மதுதுகரும் வயலுடுத்த திருநறையூர்

முடையடர்த்த கிரமேந்தி மூவுலகும் பவிதிரிவேன்

இடர்கெடுத்த திருவாளனினை யடியே யடைநெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெடை	பேடையினாலே	முடைஅடர்	தூர்க்கந்தம் மிகு
அடர்த்த	ப்ரணய கலஹத்தில் நெருக்கப்பட்டதா ய் (அத்தாலே)	த்த	சிரம்
மடம்	(அப்பேடைக்கு) பவ் யப்பட்டதான	ஏந்தி	ப்ரஹ்ம கபாலத்தை
அன்னம்	ஹம்ஸ பக்தியானது	மூவுலகும்	கையில்கொண்டு
பிரியாது	(அப்பேடையோடு) விஸ்வலையாமல் (எப்போதும் கூடி யிருந்து),	பவி	மூன்று லோகங்களின் ஹம்
கமலமலர்	தாமரைப்பூவில்	திரிவேன்	பி(தி)கூதார்த்தமாக
மடல்எடுத்து	இதழ்களைக் கழற்றிப்	இடர்	ஸஞ்சரியாகின்ற நகுந்த
மது	தேனை [பொகட்டு]	கெடுத்த	சாபத்தை [ஹ்ருதய]
துகரும்	பாரம்பண்ணுகின்ற	திருவாளன்	போக்கின [ஹ்ருதய]
வயல்	கழனிகளாலே	இனை	ஸ்ரியஃபதி யானவனு
உடுத்த	சூழப்பட்ட		ஒன்றோடொன்று ஸ
திருநறையூர்	திருநறையூரி லெழுந் தருளி யிருப்பவ	அடி	த்ருசமான
	னாய்,	நெஞ்சே	திருவடிகளை
		அடை	ஓமஸஸே!
			ஆஸ்ரயிக்கப்பார்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பெடையடர்த்த மடவன்னம்) பூவிலே ஸஞ்சரிக்கையாலே பேடைக்குச் சேவலின்பக்கலிலே எப்போது மொக்க அதிசங்கை வர்த்தியாநிற்குபாய்த்து. பேடையாலே அடர்க்கப்பட்ட மடவன்னமானது. மடவன்னம்போய், அத்தலையித்தலை யானபடி; - பல் காட்டுவது, காலப்பிடிப்பது, இரப்பதாகாநிற்கும்.

(க) லக்ஷ்மீஸம்ருதி-

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, கழியாரும். ககஎக

(பிரியாது) ஒருகணம் இத்தைவிட்டுப் புறம்புபோகாதே. “இதுக்கு இனியது கொடுவந்து இடவேணும்” என்று மதுபாரார்த்தமாகவும் போகாதே. (மலர்க்கமலம் மடலெடுத்து) வேறொருபூவிற்றேபாயன்றி க்கே அந்தப்பூத் தன்னிலேயிருந்து, மது நிரம்பின பூவில்நின்றும், மடலை வாங்கித்தான் ஸேவிப்பது, பேடையை ஸேவிப்பிப்பதாகா நிற்கும்.

இதுவாய்த்து இவ்வூரில் வயலிருக்கும்படி. உள்ளூரிற்கிறவன் எத்தனையேனும் அபிமாநிகளுக்கும் புகலாம்படி யிருக்கும்வன். (முடையித்யாதி) லோககுருவுமாய் தனக்குப் பிதாவுமாயிருந்தவ னுடைய தலையையறுத்து அத்தாலே பாதகியாய், முடைமிக்கிருந் துள்ள - தூர்க்கந்தம் மிக்கிருந்துள்ள, ப்ரஹ்மகிரஸஸைந் தரித்து, கூறுசெய்த ஊரிலே கையும் கைத்தனையுமாய்த் திரியும் கூறுசெய்வா ணைப்போலே, ஈஸ்வராபிமாநியாய் தான் செலுத்திப்போந்த பூமிப் பரப்பெங்கும் பிசைபுக்குத் திரிந்தானாய்த்து. (இடர்கெடுத்த திரு வாளன்) “அருமந்தானொரு மதிப்பன் இப்படி எளிவரவு படுவதே!” என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டு, அவனுடைய சாபத்தைப் போக்கினு னாய்த்து. அதுக்கடியென்னென்னில், (திருவாளன்) (க) “ॐ ஸ்ரீ ஸுமாரி ஸ்ரீ” - தத்ர நாராயண ஸ்ரீமாத்” என்கிறபடியே ஸ்ரீயாபதியாகை யாலே. அவனுடைய (இணையடியே யடைநெஞ்சே) அபிமாநிகளும் ஆபந்ரானவன்று பற்றும் திருவடிகளை நீ பற்றப்பார். ... (க)

அநு.—முதற்பாட்டு. (பெடையித்யாதி) ஸ்தீர்தர்மமன்னே மடப்ப மென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பேடையித்யாதி). (மடவன்னம் போய்) என்றது - மடவன்னமாயிருக்கைபோய் என்றபடி. இப்படி பவ்யமான சேவல் பிரிய ப்ரஸக்தி ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). பிரியாதேனாகும் என்கையாலே போக்த்து (ஹ்ரு) ஸாவித்யத்தை விவக்ஷித்துத், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வேறொரு வித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (இதுவாய்த்தித்யாதி). இத்தால் - புருஷவஸ்ய தையும் ஸ்வயமேவ வத்ஸலனாயிருக்குமென்றும் சொல்லிற்குய்த்து. (ஆய் த்து) என்றவந்தரம், ருத்ரன் என்று சேஷம். (க)

மூ.—கழியாரும் கனசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி

வழியார முத்தின்று வளங்கொடுக்கும் திருநறையூர்

பழியாரும் விறலாக்கன் பருமுடிக ளாவை சித்தற

அழலாரும் சார்துரந்தா னடியிணையையடைநெஞ்சே. (உ)

(க)

கக௭௨ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, உ-பா, கழியாருடும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கழி	உவர்க்கழிகள்	வனம்கொடுக் (இப்படி)	ஸம்ருத்தி
ஆரும்	நிறையும்படியாக	கும்	யைக்கொட்பின்ற
சுனம்	பெருமைபொருந்திய		திருநறையூர்,
சங்கம்	சங்குகளானவை	பழிஆரும்	மிக்க அபவாசத்தையு
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்		டையனய்
கலந்து	வந்துசேர்ந்து	விறல்	மிடுக்கனான
நிறைந்து	வரிசை வரிசையாக	அரக்கன்	ராவணனுடைய
	விருந்து	பரு	பெருத்த
ஏறி	(பின்பு அக்கழிகளில்	அவைமுடி	அந்த (பத்துத்) தலை
	நின்றும்) மேலே	கள்	களும் [யாக
	வந்து	சிதற	அறுந்து விழும்படி
வழிஆர	வீதிகள் நிறையும்படி	அழல் ஆரும்	நெருப்புப்போன்ற
முத்து	முத்துக்களை	சரம்	பாணங்களை [ய
சுன்று	சுரந்து	தாரத்தான்	பரியோகித்தவனுடை
		அடிஇணையே அடைநெஞ்சே! (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கழியாருமித்யாதி) ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் சங்குகளானவை கழிநிறையும்படியாக வந்து புகுருமாய்த்து உப்புநீரில் நின்றும் ரவித்த ஜலத்துக்காக. (கனசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி) கர்ப்ப கேத(ஜீ)த்தாலே ஐப்பசித் திருநாளுக்குப் பராணிகள் ஸர்வதோ தி(தி)க்கமாக வந்து புகுருமபோலே, எங்கு மொக்கக் கலந்து ஒழுருமாறுதேவந்து புகுந்து. (வழியார முத்தீன்று, ஊரேற்றின தார்மிகர் அவகாச முண்டாம்படி குறுந்தெருவும் நெடுந்தெருவு-முண்டாக்கினார்கள்; இவை ஸஞ்சாரயோக்யதையில்லாதபடி வழிகளிலே முத்தை மலையாகச் சுரவாநிற்கு மாய்த்து.

(பழியாரும்) ஜநி என்று வாசிபார்க்க மாட்டாமையாலே மிக்க பழியைத் தரித்திருப்பானாய், முன்கை மிடுக்காலே தோன்றினபடி நடந்து திரிகிற ராவணனுடைய தலைகள் சிதறும்படியாக, எதிரிகளை அம்பாய் நலிகையன்றிக்கே நெருப்பாகச் சூடுகிற அம்புகளை நடத்தினவனுடைய. (உ)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு. (கழியாரு மித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - தலையறுத்துத் திரிந்தபாதிகையையும் அருள்செய்தபடி சொல்லிற்று; அப்படிப்பட்ட குணதி(தி)கனுங்கூட ஸர்வதா (தா) (க) “நமமேயம்” என்றால் தலையறுத்து விடுமாகையாலே “நமமேயம்” என்னப்பாராதே, அடைநெஞ்சே

பெரியதிருப்பொழி, சு-ப, சு-தி, ந-பா, சுளிகொண்ட, ௧௧௭௩

ரங்கிருரென்று ஸங்கதி.

“சிதைந்து” என்றதினர்த்தம் (ஒழுகுமாறாதே) என்றது. ... (௨)

மூ.—சுளிகொண்ட பலங்கனிகள் தேன்பாயக் கதலிகளின்

தினிகொண்ட பழம் செழுமி திகழ் சோலைத் திருநறையூர்

வளிகொண்ட வண்ணத்தன் பின்தோன்றல் மூவுலகோடு

அனிகெண்ணெயுண்டான் நனடியினையே யடைநெஞ்சே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுளிகொண்ட	சுளிகளையுடையதா	வண்ணத்தன்	வண்ணத்தையுடைய
பலங்கனிகள்	பலாப்பழங்களில் நின்று	பலராமனுக்கு	
தேன்பாய	தேன் வெள்ளமிடாகிற்பதாய்,	பின்தோன்	பின்பு (தம்பியாக)
கதலிகளின்	வாழைமரங்களில்	நல்	அவதரித்தவனுய்,
தினிகொண்ட	பருத்திருந்தள்ள	மூவுலகோடு	மூன்று லோகங்க
பழம்	பழங்க ளானவை		ளோடுகூட
செழுமி	நெருங்கி [ன	அனிக	கடையப்பட்ட தயி
திகழ்	விளங்காநின்றதா		ரையும்
சோலை	சோலைகளையுடைய	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
	திருநறையூர், [ன்ற	உண்டான்	அமுது செய்தவனு
வளிகொண்ட	சங்கு வர்ணம்போ	தன்	டைய
			அடியினையே அடைநெஞ்சே!

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (சுளிகொண்ட வித்யாதி) சுளமிக் கிருந்தள்ள பலாப்பழமானது தேனொழுக, வாழைகளில் பருத்த பழங்களானவை நெருங்கி விளங்காநின்ற உள்ள சோலையாலே சூழப் பட்ட திருநறையூர்.

(வளிகொண்ட வண்ணத்தன்) நம்பி மூத்தபிரானுக்குப் பின் பிறந்தவன். (மூவுலகித்யாதி) பூமிப்பரப்போடே கூட, தயிரையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்தவனுடைய திருவடிகளை அடை.

அது.—மூன்றும்பாட்டு. (சுளியித்யாதி) ஸர்வாத்மகா “நரமேயம்” என்பாரைத் தலையறுப்பானயிருந்தவ னென்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அது கூடர் விஷயத்திலே கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமல்லது செல்லாதானயிருப் பானாகையாலே அவனை அடையென்கிருரென்று ஸங்கதி.

“தினிக” என்றதின் பலிதார்த்தம் (பருத்த) என்றது.

“அனிக” என்றது - அனையப்பட்டது என்றாய், அதினர்த்தம் (தயிரை மாம்) என்றது. (௧)

ககஞ்சு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, ச-பா, துன்றோளி.

மூ.—துன்றோளித் துகில்படலம் துன்னி யெங்கும் மாளிகைமேல்
நின்றா வான் மூடும் நீள்செல்வத் திருநறையூர்
மன்றாக் குடபாடி வரையெடுத்து மழை தடுத்த
குன்றாரும் திரடோளன் குரைகழலே யடைநெஞ்சே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துன்று	நெருங்கி யுருக்கும்		திருநறையூர்,
	படி [பட்ட	மன்று ஆர	வெளிசிலமெங்கும்
ஓளி	வரிசையாகக் கட்டப்	குடம் ஆடி	குடக்கூத்தாடியும்
துகில்படலம்	வஸ்த்ரங்களினால் செ	வரை எடுத்து	கோவர்த்தந மலை
	ய்த கொடிகளின்		யை யெடுத்து
	ஸமூஹமானவை	மழை தடுத்த	மழையைப் பரிஹ
மாளிகைமே	க்ருஹங்களின் மே		ரித்த]ஃ
ல்	லே	குன்று ஆரும்	மலையோடொத்ததா
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	திரள்	திரண்டிருந்துள்ள
துன்னி	நிபிடமாய்	தோளன்	புஜங்களை யுடையவ
ஆரலின்று	பரம்பியிருந்து		னுமானவனுடைய
வான்	ஆகாசத்தை	குரை	சப்தியாநின்ற வீரக்
மூடும்	மறையாநின்றதாய்		கழலையுடைய
நீள்	அபரிச்சிந்நமான	கழல்	திருவடிகளை
செல்வம்	ஸம்பத்தை யுடைய		அடைநெஞ்சே! (சு)
	தான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (துன்றோளி) நெருங்கி ஒழுங்காயிரு
துள்ள துகில்களாலே சகைமந்த கொடிகளானவை, மாளிகைகளென்ற
மாகப் பரம்பி நெருங்கி, ஆகாசம் தோற்றாதபடி மறைக்கிற நிரல்தி
ஸம்பத்தையுடைய திருநறையூர்.

(மன்றாவித்யாதி) மன்றில் பரப்படையப் பாழ்திரும்படி
குடக்கூத்தாடி. (வரையெடுத்து) இந்தரன் வர்ஷிப்பிக்க மலை
யெடுத்து வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்த. (குன்றாரும் திரடோளன்) மலை
யாலே மலையை யெடுத்தாப்போலே திரண்ட தோளையுடையவன்.

அரு. — நாலாம்பாட்டு. (துன்றித்யாதி) ஆஸ்ரித கரஸபர்சமுள்ள
த்ரவ்யமல்லது செல்லாதவனென்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வாஸ்ரிதரி
விரோதமுண்டானால் தான் மலையெடுத்தாகிலும் விரோதத்தைப் பரிஹரி
தவன்கிடாய், அடை, என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஓளி” என்றதினர்த்தம் (ஒழுங்கு) என்றது. துகில்களுடைய, பட
லத்தாலே - ஸமூஹத்தாலே என்று உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, ரு-பா, அகில்குறடும். ககளிடு
(துகில்களாலே) என்று.

ஆர்தல் - பொருந்துதலாய், குன்றோடொத்த என்று விவக்ஷித்துத்
தாத்தாய் மருளிச்செய்கிறார் (மலையாலே யித்யாதி) (ச)

மு.—அகில்குறடும் சந்தனமும் பொன்னுமணி முத்தும்

மிகக்கொணர்ந்து திரையுந்தும் வியன் பொன்னித்திருநறையூர்
பகல் கரந்த சுடராழிப் படையா னிவ்வுலகேழும்

புகக் கரந்த திருவயிற்றன் பொன்னடியே யடைநெஞ்சே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அகில்குறடும்	தேவதாருக்கட்டைக	கரந்த	மறைத்த
	ளாயும் [யும்	சுடர்	உஜ்ஜீவலமான
சந்தனமும்	சந்தநக் கட்டைகளை	ஆழி	சக்ரத்தை [ய்,
அம்பொன்	அழகிய ஸுவர்ணம்	படையான்	ஆயுதமாக வுடையன
னும்	களையும் [யும்	இவ்வுலகு ஏ	இந்த ஸப்தலோகங்க
அணிமுத்தும்	அழகிய முத்துக்களை	மும்	ளையும்
மிக கொணர்	அதிகமாகத் திரட்டிக்	புக	உள்ளே ப்ரவேசிக்
-ந்து	கொண்டுவந்து		கச் செய்து
திரை	அலைகளானவை	கரந்த	(ஒருவரு மறியாதப
உந்தும்	தள்ளாநின்ற,		டி) ஒளித்த
வியன்	ஆய்ச்சர்பகரமான	திருவயிற்றன்	திருவுத்தரத்தை யுடை
பொன்னி	திருக்காவேரியை யு		யவனு மானவனு
	டைய		டைய
	திருநறையூர்,	பொன்	ஸந்தரமான
பகல்	(பாரதயுத்தத்தில்)	அடியே	அடைநெஞ்சே! (ரு)
	ஸூர்யனை		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அகிலித்யாதி) அகிற்குறடும், சந்த
னமும், அம்பொன்னும், அழகிய முத்தையும், போ(ஸ்)க்தாக்க
ளாவல்லாதபடி கனக்கக் கொடுவந்து தள்ளாநின்றள்ள ஆய்ச்சர்ய
மான பொன்னியை யுடைய திருநறையூர்.

(பகற்கரந்த சுடராழிப் படையான்) நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே
தேஜ பதார்த்தத்தை மறைத்தானாய்த்து. ஆதித்யனுடைய தேஜ
ஸ்ஸு கண்ணாலே முகக்கலாம்; திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜ
ஸ்ஸு கண்கொண்டு முகக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கையாலே இருண்டு
காட்டிற்றாய்த்து. (இவ்வுலகேழும்) லோகங்களேழையும் வயிற்றிலே
வைத்து, ப்ரளயம் தேடிவந்தால் “இங்குண்டோ” என்று பண்டை
யிலு மிளைத்துக்காட்டும் திருவயிற்றை யுடையவன், (பொன்னடியே

கனகசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, பொன்முத்தும்.

யடை) தன்னைப்பற்றினுரை உள்ளேயிட்டுத் தன்னைப் ப்ரளயத்துக்கு இலக்காக்கி நோக்குமவன் திருவடிகளிலே அடையப்பார். ... (நி)

அரு— அஞ்சாம்பாட்டு. (அதிஸித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - ஒரு ஊருக்காக வந்த வர்ஷப்ரளயத்தைப் போக்கிண்படி. சொல்வீற்றாய், இதில் - லோகத்துக்காகவந்தப் ப்ரளயத்துக்கு உட்படாதபடி வயிற்றிலே வைத்திருந்தவனென்றொன்று ஸங்கதி.

“வியன்” என்றதின்ர்த்தம் (ஆச்சர்யமான) என்றது.

“பகல்” என்றதின்ர்த்தம் (ஆதித்யன்) என்றது. தேஜஃ பதார்த்தத்தைக்கொண்டு மறைக்கும்பொது இருள்வருவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆதித்யனுடைய வித்யாதி). பொன் - ஸ்ப்ருஹணியதையாய், அதுக்கு ழேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னைவித்யாதி). ... (நி)

மூ.—பொன்முத்து மரியுகிரும் புழைக்கைம் மா கரிக்கோடும் மின்னத்தண்டுகர யுந்தும் வியன்பொன்னித் திருநறையூர் மின்னெந்த துண்மருங்குல் மெல்லியலைத் திருமார்பில் மன்னத்தான் வைத்துகந்தான் மலரடியே யடைநெஞ்சே. (சு)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்	பொன்னையும்	மின்ஒத்த	மின்னோடு ஸத்தருசமாய்
முத்தும்	முத்துகளையும்	துண்	அதிஸிஷ்டமமான [ய்
அரி	வியம்ஹத்தினுடைய	மருங்குல்	இடையையுடையளா
உகிரும்	நகங்களையும்	மெல் இயலை	ஸௌகுமார்யத்தை ஸ்
புழை	த்வாரத்தையுடைய		வபாவமாக வுடை
கை	துதிக்கையையுடைய		யளான பெரியபி
மா	பெரிய [தான		ராட்டியை
கரி	ஆனையினுடைய	திருமார்பில்	அழகிய மார்பிலே
கோடும்	கொம்புகளையும்,	மன்ன	பொருந்தும்படியாக
மின்ன	(மேற்கே) மின்னல்	தான்	தானே [டு
	கண்டவளவிலே	வைத்து	ஸ்த்தாபித்துக்கொண்
தண்	குளிர்ந்த ஜலத்தினு	உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனு
	டைய		டைய
திரை	அலைகளானவை	மலர்	புஷ்பம்போல் ஸுகு
உந்தும்	(திரட்டிக்கொண்டு வ		மாரமான
	ந்து) ஒதுக்காவின்ற		அடியே அடைநெஞ்சே! (சு)
	வியன்பொன்னித் திருநறையூர்,		

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, எ-பா, சீர்தழைத்த. ககஎஎ

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பொன்முத்தம்) விம்ஹங்கள் ஆனைக ளோடேகூடப் பொருது அதின் மஸ்தகத்தைக் கிழித்து அதி உதிர் த்த முத்துக்களையும், மலைகளிலுண்டான பொன்னையும், விம்ஹங்களு டைய உகிரையும், ஆனைக்கொம்புகளையும், ஆற்றுத்தலைநிலே மேற்கே மின்ன, தண் திரைகளானது - நீர்வரவானது, கொடுபோந்து தள்ளா நிற்குமாப்த்து.

(மின்னொத்தவியாதி) மின்போலே நுண்ணிய இடையையு டையளாய், ஸௌகுமார்யத்துக்குத் தானும் ஒப்பாகாதபடி யிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரை, திருமார்வில். (மன்ன)நாம் சென்று திருவடி களைக் கிட்டினால் அவன் நம்முடைய தோஷங்களைக் கணக்கிவாளு னால் (க) “நக்ஷ்ண ஸ்ரஹ்ஸி - நகஸ்சிந்நா ஸ்பராத்யதி” என்று அத் தைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டியை உகந்து எப்போதும் திருமார் விலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவனுடைய ஸௌகுமாரமான (மூக்) களை அடை. மதுப்பில் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ... யிருக்கு

அந.—ஆறும்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) கிழைல்லாம் ஆபத்தி⁵தையி டிகளைச் சொல்லும் புடையாலே நாராயண சப்தார்த்தத்தை அது தாராய், இதில் ஸ்ரீமத்பதார்த்தாதுஸந்தாரம் செய்தருளுகிற (அ ஸங்கதி.

முத்துக்களுக்கு ப்ரஸக்தி யருளிச்செய்கிறார் (விம்ஹங்க வி⁵லைமிக்கி “புழை” என்று - துனையாய், அப்படிப்பட்ட கையையுடைத்தா⁵மாவஸ்த் மஹத்தான, கரிவன்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செல்லம்படி (ஆனையித்யாதி). நற்றிநுந் மூ.—சீர்தழைத்த கதிர்ச்செந்நெல் செங்கமலத் திடையிடை.

பார்தழைத்துக் கரும்போங்கிப் பயன்விளைக்கும் திருநருமணிமா கார்தழைத்த திருவுருவன் கண்ணபிரான் விண்ணவர்கோதியாதே தார்தழைத்த துழாய்முடியன் தளிரடியே யடைநெஞ்சே, “இவனி

பதம்.	உரை.	பதம்.	உல் செய்வ
தழைத்த	ஸம்ருத்தமான	செங்கமலம்	செந்தாமையா யிருக்
சீர்	அழகையுடைய [ன	இடைஇடை	நடுநடுவே டைய மணி
கதிர்	கதிர்களை யுடையதா	யில்	தன்ருள்.
செந்நெல்	செந்நெல் பயிரினு	பார்	சீரமமாக
	டையவும் (அதினி	தழைத்த	(க) “ஸூர்
	டையில முளைத்த)	கரும்பு	வளராகின் மத்தித்தாராய்
			கரும்பான

(க) ரா-பு-ககஎ-சச,

ககஎஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, ஏ-பா, சீர்தழைத்த.

ஒர்.கி	உபரவெழுந்து	விண்ணவர்	தேவர்களுக்கு
பயன்	பலங்களை	கோன்	ஸ்வாமியாய்,
வினாக்கும்	கொடாசின்ற	சுழைத்த	ஸம்ருத்தமான
	திருநதையூர்,	தார்	பூந்தாரையுடைய
தழைத்த	(ஆகாசமெங்கும்)படி	துழாய்	திருத்துழாய் குடின
	ந்திருக்கிற	முடியன்	திருவபிஷேகத்தை யு
சார்	மேகம்போன்ற		டையவனுமான
திருஉருவன்	அழிப ரூபத்தை யு	கண்ணன்	க்ருஷ்ணனுடைய
	டையனாய்,	தளிர்	தளிர்போன்ற
பிரான்	உபகாரகனாய்,	அடியே	அடைநெஞ்சே! (எ)

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (சீர்தழைத்த கதிர்) அழகுமிக்க கதிரை யுடைய செந்நெல் - வைத்த கண்மாறுதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண் டிட் தாசநீபமான கதிரையுடைய செந்நெல், அப்படியிருக்கிற (பார்தழைத்துக் கருப்போங்கி) முதல் தன்னிலே கரும் வத்திலே யாய்த்து செந்நெலை நடுவது; அதுக்குக் களையாக ிலே தாமரையெழும்; முன்பு வெட்டிப்பொகட்ட கருப்பங் பழைய வாஸரை கொண்டெழும்; அது பவிக்க வேணுமெ பிஸந்திபண்ணி க்ருஷிபண்ணின செந்நெலுக்கு முன்னே ித்தைக் கொடுக்கும்.

கார்தழைத்த விக்யாதி) கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்பரு ரசாவகாசம் இடமடையும்படியான வடிவை யுடைத்தாய் வக்கொடுவந்து தோற்றுகிற மேகம்போன்ற வடிவழகையுடை (கண்ணபிரான்) உபகாரசிலான க்ருஷ்ணன். (விண்ணவர் *அயர்வறு மமரர்களதிபதி. (கார்தழைத்த துழாய் முடி யவியூதி ராயக னென்னுமிடம் தோற்ற வைத்த வளயத்தை யன். (எ)

—எழாம்பாட்டு. (சீரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஸ்ரீமத் பதார் அதுண்டுத்தாராய்; *ச(ஸ்)ரண சப்தத்தாலே உபலக்ஷிதமான வலகண்ணயத்தை யதுண்டுதித்து, அப்படியாலே, கீத்யரோடு றுடி வாசியற உஜ்ஜீவித்து, அத்தால் க்ருதார்த்தனயத் தனிமாலே மவனடியை அடையென்கிருரென்று ஸங்கதி.

தழைத்த" என்று - *செந்நெல் பதத்துக்கும் *கமலப்பதத்துக் உண்மன்றருளிச்செய்திருந் (அப்படியித்யாதி). ... (எ)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, அ-பா, குலையார்த்த. ௧௧௭௯

மூ.—குலையார்த்த பழக்காயும் பசங்காயும் பாளைமுத்தும்
தலையார்த்த விளங்கமுதின் தடஞ்சோலைத் திருநறையூர்
மலையார்த்த கோலம்சேர் மணிமாடம் மிகமன்னி
நிலையார நின்றான் நின்றமுலே யடைநெஞ்சே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குலையார்த்த	குலைகளிலே நிறைந்து	சோலை	சோலைகளை யுடைய
பழக்காயும்	பழுத்திருந்துள்ள காய்களும்	திருநறையூர்,	[தான்]
பசங்காயும்	பழுக்கப்போகிற காய்களும் [டான]	மலையார்த்த	மலைபோன்றதாய்,
பாளை	பாளைகளிலே யுண்	கோலம்சேர்	அழகுபதாய் [விடிலை]
முத்தும்	முத்துக்களும்	மணிமாடம்	மணிமயமான கோயில்
தலை	(இளம்) குலைகளும்(ஆகிய இவைகளினால்)	மிக மன்னி	மிகவும் மனப்பொருத்தமுடையவனாய்
ஆர்ந்த	நிறைந்திருக்கிற	நிலையூர்	நிலையையுடையனாக (ஸ்திரீமாச)
இளம் கமுகி	இளம்பருவமான பா	நின்றான்	எழுந்தருளி யிருக்கு
ன்	க்கு மரங்களை யுடையதாய்	நீள்	மலையுடைய [க்க]
தடம்	விசாலமான	கழல்	போக்ய(தூய்மை)தையி
			திருவடிகளை
			அடைநெஞ்சே! (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (குலையார்த்த வித்யாதி). குலைமிக்கிருந்துள்ள பழக்காயும், (பசங்காயும் பாளைமுத்தும்) பரிதமாவஸ்தையும் சரமாவஸ்தையும் ஒருகாலே கண்டு அதுபவிக்கலாம்படியிருக்குமாய்த்து. (தலையார்த்த விளங்கமுத) தலைநிறைந்திருந்துள்ள.

(மலையார்த்த கோலம்) மலைபோலே தர்சனீயமான திருமணிமாடக் கோயிலினுள்ளே, அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நிலையார நின்றானாய்த்து. நிற்கிறபோதை அழகைக்கண்டு, “இவனிருத்தல் சாய்ந்தருளுதல் செய்து இவ்வழகை இழக்கவரில் செய்வதென்” என்று துணுக்குத் துணுக்கென்ன வேண்டும்படியா யிருக்கும். மலையொத்த ஓக்கத்தை யுடைத்தாய், அழகையுடைய மணிமாடங்கள் மிகவுடைய திருநறையூரிலே மன்னி நிலையாரநின்றான்.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (குலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - (க) “சுஃ ௦ ௧ ௧௦௦ ௧௧ - மாம் சரணம்வ்ரஜ” என்று நின்றநிலையை அணந்தித்தாராய்

(க) கீ-க அ-அள்.

ககஅ0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, மறையாரும்.

அதிலும் வ்யாவ்ருத்தமான நிலையென்று சரணத்வத்துக்கு உடலானபடியை அதுவந்திக்குறென்று ஸங்கதி.

பசுங்காயும் பழுக்காயும் என்னவேண்டி யிருக்க, “பழுக்காயும் பசுங்காயும்” என்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்யூர் (ப்ரதமேத்யாதி). (தலை) கிழ்ச்சொன்ன குலைகள்.

கீழே தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (மலையொசுத்த வித்யாதி). (அ)

மூ.—

மறையாரும் பெருவேள்விக் கொழும்புகைபோய் வளர்ந்தெங்கும் நிறையார வான்மூலம் நீள்செல்வத் திருநறையூர் பிறையாரும் சடையானும் பிரமனு முன் தொழுதேத்த இறையாகி நின்றான் நன்னிணையடியே யடைநெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மறையாரும்	வே த ப் ர தி ப ச த் யமான	திருநறையூர்,	[த்தான
பெருவேள்வி	மஹாயஜ்ஞங்களினு	பிறையாரும்	சந்த்ரலையை யுடை
ண்டான		சடையானும்	ஜடையையுடையருத்
கொழும்புகை	ஸம்ருத்தமான புகை	ரனும்	
யானது		பிரமனும்	ப்ரஹ்மாவும்
வளர்ந்துபோ	மேலே கி ள ம் பி ப்	முன்	முன்னேகின்று
ய்	போய்	தொழுது	ஆஸ்ரயித்து
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	ஏத்த	ஸ்தோத்ரம்பண்ண
நிறையூர்	நிறைந்திருந்து	இறையாகி	ஸர்வாதிகனாய்க்கொ
வான்	ஆகாசத்தை	ண்டு	
மூலம்	மறையாநின்றதாய்	கின்றான்	நின்றவனுடைய
நீள் செல்வம்	நிரவதிக ஸம்பத்தை	இணையடியே	அடைநெஞ்சே! (க)
	யுடைய தான		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மறையாரும் மித்யாதி) வேதோக்தமான மஹாயஜ்ஞங்களை அநபி(தீ) ஸம்ஸிதப(தீ)லமாக அதுஷ்ட்டியாநின்றுள்ள ப்ரஹ்மணருடைய ஷேராமத்தினுண்டான கொழுவினிய புகையானது பாப்புள்ள விடமெங்கும்போய், ஆகாசாவகாசத்தை மறைக்கையாலே ஆகாசம் தோற்றதபடியிருக்கிற நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தான.

(பிறையாரும்) ஸாதநவேஷம் தோற்றும்படி ஜடையையும் போக (தீ)ப்ரதாந்யம் தோற்ற சந்த்ரனையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கஉ-பா, திண்களாகம். ககஅக

ருத்ரனும், அவனுக்கு ஐகனான சதுர்முகனும், "ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணி ஆஸ்ரயிக்க. (இறையாகி நின்றான்) லோகத்துக்கு ஆஸ்ரயணியராயிருப்பார்க்கும் ஆஸ்ரயணியனுயிருக்கையாலே ஸர்வாதிகன்; அவன் திருவடிகளையே ஆஸ்ரயிக்கப்பார். (க)

அரு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (மறையித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் - "நிலையாரினுள்" என்று அதுஸந்தித்தார்; அந்நிலையிலேவந்து, ஆஸ்ரயணியரென்று ப்ரமிக்கத்தக்க ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களும் வந்தாஸ்ரயியாரினுர்க்கு னாகையாலே, வேறு ஆஸ்ரயணியரில்லை யென்று நெஞ்சுக்கு அறுதியிடுகிறுரென்று ஸங்கதி.

எங்கும் நிறைந்து, ஆர - பொருந்த என்று சப்தார்த்தமாய், பவிதர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (பரப்பித்யாதி). (க)

மூ. — திண்களாகமதிள் புடைசூழ் திருநறையூர் நின்றானை வண்களாக நிலவெறிக்கும் வயல்மங்கை நகராளன் பண்களாகம் பயின்ற சீர்ப்பாட விவைபத்தும் வல்லார் விண்களாகத் திமையவராய் வீற்றிருந்து வாழ்வாரே. (க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம். உரை.		பதம். உரை.	
திண்	த்ருடமாய்	ஆளன்	ஸ்வராயியான ஆழ்வார்
களாகம்	சந்தர்ப்புச்சை யுடைத்தான	பண்கள்	காநங்களில்
மதிள்	ப்ரகாரங்களினால்	அகம்	உள்ளேயிருக்கிற (ஸாரமான) காந்தி
புடை	சுற்றும்	பயின்ற	அருளிச்செய்த ட்ரே
சூழ்	சூழப்பட்ட	சீர்	அழகிய
திருநறையூர்	திருநறையூரில்	இவைபத்துப்	இப்பத்துப் பாசாங்க
நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரன் வி	பாடலும்	ளையும்
வண்	அழகிய [ஷயமாக	வல்லார்	அப்பலிக்கு மவர்கள்
களாகம்	ஹம்ஸங்களாகிற	விண்கள்	ஸ்வர்க்காதி மேலுலகங்களில்
நிலவு	நிலாவினால்	அகத்து	ஸ்ரேஷ்டமான பரமபதத்தில் (போய்)
எறிக்கும்	ப்ரகாசியாநின்ற [ன		
வயல்	கழனிக்குளையுடைத்தா		
மங்கைநகர்	திருமங்கையென்னும் நகரத்துக்கு	இமையவராய்	நித்யஸூரிகளுடன் கலந்தவர்களாய்

ககஅஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, தின்களகம்.

வீற்றிருந்து வேறுபாடுதோற்ற வாழ்வார் பகவதபவம் பண்
விருந்து ணிஸுடப்பர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தின்களக மதிப்புடை) தின்ணிய
தாய், சாந்திட்ட மதின்களாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருநறை
யூரிலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. வஸ்துவின் சீர்மைக்குத்தக்க அரண்
போரு மாய்த்து. அழகியதான அன்னங்களினுடைய ஸஞ்சாரத்தை
யாதல், அன்றிக்கே, செந்நெற்கதிர்களினுடைய ஒளியாதல். களக
மென்று - அன்னத்துக்குப் பேராய், அவையாகிற நிலையுடைத்
தான வயலாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹக
ரான திருமங்கையாழ்வார். (பண்களகம்) பண்களினுடைய அக
மான பண்ணிலே சொன்ன இப்பாடல் பத்தும் வல்லார். (விண்
களகத்திமையவராய்) போக (ஐ"X)பூமிகளில் ப்ரதாநமான பரம
பதத்திலேபோய் நியஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய், அவனை
நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். (கௌ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திண்ணித்யாதி) “களகம்” என்றதினர்த்தம்
(சாந்து) என்றது. “அகம்” என்று - உள்ளுக்குப்பேராய், பண்களில்
ரஸமான பண்ணுடைய என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (பண்களினித்யாதி).
விண்களில்- ஸ்வர்க்காதிகளில், அகம்- ஸாரமாய், அத்தால் ப்ரதாநவிடத்து
என்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (போகேத்யாதி)... .. (கௌ)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரூம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, கிடந்தநம்பிப் ப்ரவேசம். ௧௧௮௩

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ர ம் ப த் து ப த் தா ந்தி ரு மொழி

கிடந்தநம்பிப் ப்ரவேசம்.

வ்யா. — திருவுள்ளத்தைக்குறித்து “திருவடிகளிலே சரணம் புகு” என்றார்; சரணம்புகுகைக் கீடாக இங்கெல்லாம் சரணயதை குறைவற்றதோவென்ன; “அவனுடைய திருநாமம் கேட்டநீவதில்லையோ?” என்கிறார். ஆஸ்தி ஸுலபனாய், அதிமாதுஷ்சேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், விரோதி நிரஸசீலனாய், உபயவிபூதி யுத்தனாயிருக்கிற இருப்புக்கு வாசகமான †திருநாமத்தோடே, ஸ்ரியபதித்வத்தையும் சேர்த்து அதுபவிக்கிறார். ... *

அநு. — கிடந்தநம்பியின் ப்ரவேசம் — கீழ்த்திருமொழிக்கும் இதுக்கும் ஸங்கதியை யாணிச்செய்கிறார் (திருவுள்ளத்தை யித்யாதி). அஜிஞரைப்போலையும் அசத்தரைப்போலேயு மிருக்கும் இந்தத் திருநறையூர் நம்பியிடத்தில் சரணயதை குறைவறச்சொல்லாநின்றீர், இதுக்கு ப்ரமாணமென்னென்னும் ப்ரஸந்திலே, ப்ரதமத்திலே (சு) “நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணவென்னும் நாமம்” என்ற திருநாமத்தை மறந்தாயோ என்று அத்தை ஸ்மரிப்பிக்கொண்டு கருத்து. இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்தைச் சேரப் பிடித்தருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்திதேத்யாதி). ஒன்பதாம்பாட்டைக் கடாஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி). ... *

மூ—கிடந்தநம்பி குடந்தைமேவிக் கேழலாயுலகை
கிடந்தநம்பி யெங்கள் நம்பி யெறிஞரணழியக்
கிடந்தநம்பி கழியாரிலங்கை யுலகை யிரடியால்
கிடந்தநம்பி நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. ... (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	உலகை	லோகங்களை
மேவி	பொருந்தி [நிற	இடந்த	(அண்டபித்தியில்
கிடந்த	பள்ளிகொண்டிருக்		நின்றும்) குத்தியெ
நம்பி	(அழிநிலை) பூர்ண		டுத்த
	னாய்,	நம்பி	(ஸாமர்த்த்யத்தினால்)
கேழலாய்	வராம ஸூரியாய்க்		பூர்ணனாய்,
	கொண்டு		

† (பா)திருமந்த்ரத்தோடே.

(சு) சு-சு-சு-

ககஅச பெரியதிருமொழி, சு-ப, க0-தி, சு-பா, கிடந்தநம்வி.

எங்கள்	ஸம்ஸாரிகளான எங்	நம்பி	(வீர்யத்தினால்) பூர்ண
	களுக்கு	உலகை	லோகங்களை [ஆய்,
நம்பி	(குறையைத் தீர்க்க வல்ல) பூர்ணனாய்,	சுரடியாஸ்	இரண்டடியாளே
எறிஞர்	சத்ருக்களுடைய	நடந்த	அளந்துகொண்ட
அரண்	கோட்டையானது	நம்பி	(அப்புதகர்மத்தால்)
அழிய	அழியும்படியாக		பூர்ணனான ஸர்
கடியர்	க்ரூரமான ராக்ஷஸர்		வேல்வரனுடைய
	களுடைய	நாமம்	திருநாமத்தை
இலங்கை	லங்கையை	சொல்லில்	சொல்லப்புகில் (அது)
கடந்த	ஆக்ரமித்த (அழியச் செய்த)	நமோநாராய நமோ நாராயண மெ ணமே	ன்றிருக்கும். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கிடந்தநம்பி யித்யாதி) பரமபதத்திற் காட்டிலும் திருப்பாற்கடலிற் காட்டிலும் திருக்குடந்தையிலே பொருந்திச் சாய்ந்தருளினபோதை அழகை, “கிற்பல் இருத்தல்செய்து இழக்கவரில் செய்வதென்?” என்று அஞ்சவேண்டாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை அழகாலே பூர்ணனாவன்; அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை இடந்தெடுத்தாக் கொண்டேறி, அதுக்கடியான ஸாமர்த்த்யத்தால் குறைவற்றவன். (எங்கள்நம்பி) ஸம்ஸாரிகளாய்க் குறைவே நிரூபகமாம்படி யிருக்கிற நம்முடைய குறைவு தீர்க்கைக் கடியான பெளஷ்கல்யத்தை யுடையவன்.

(எறிஞரித்யாதி) சத்ருக்களிட்ட அரணழியும்படி க்ரூரரான ராக்ஷஸர் திரண்ட லங்கையை யழியச்செய்து, அத்தால்வந்த வீரஸ்ரீயால் குறைவற்றவன். பரப்புடைத்தான பூமியையடைய இரண்டடியாளே அளந்த அப்புதகர்மத்தால் குறைவற்றவன்; அவனுடைய பேர்சொல்லில், நமோநாராயணமே. (க)

அநு. — முதற்பாட்டு. (கிடந்தவித்யாதி) “குடந்தைமேவி - கிடந்தநம்பி” என்றவயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமேத்யாதி). (பெளஷ்கல்யத்தை) குணபெளஷ்கல்யத்தை.

“எறிஞரணழிய - கடியாரிலங்கை - கடந்தநம்பி” என்றவயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (சத்ருக்க ளித்யாதி). (க)

மூ.—கிடந்தானுடைய வரவம் வெருவச் செருவில் முனநான் முன் தடந்தாமரைநீர்ப் பொய்கைபுக்கு மிக்க தாடாளன் இடந்தான் வையம் கேழலாகி யுலகை யீரடியால் கடந்தானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (உ)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, உ-பா, விடந்தானுடைய. ககஅரு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விடம்உடைய	விஷத்தையுடைய	நாளாளன்	திருவடிகளை யுடைய
அரவம்	காளியன்னென்னுடன்		னம், [கொண்டு
	பமானது	கேழவாகி	மலர் வராஹமாய்க்
பெருவ	பயப்படுப்படி,	வைபம்	லோகத்தை
முனநான்	முற் (க்ருஷ்ணவதார)	இடந்தான்	(பாதாளத்தில் கின்று
	காலத்தில்		ம்) குத்தியெடுத்த
செருவில்	யுத்தத்திலே [ன்னே,		வனம்
முன்	இடைப்பிள்ளைகள் மு	உலகை	(வாமநாவதாரத்தில்)
தடம்	பரந்திருந் துள்ள		லோகங்களை
தாமரை	தாமரைப் பூக்களையும்	சாடியால்	இரண்டடியினாலே
நீர்	ஜலத்தையு முடைத்தா	நடந்தானு	அளந்துகொண்டவனு
	ன	டைய	மானவனுடைய
பொய்கை	மடுவிலே [தறத்தி]	நாமம்சொல்லில்	நமோநாராய
புக்கு	ப்ரவேசித்த (அவனைத்		ணமே. (உ)
யிக்க	மேன்மைபெற்ற		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (விடந்தானுடைய வித்யாதி) கீழ்ச் சொன்னவை திரியட்டும் பின்னாட்டினபடி. விஷத்தையுடைய காளியன் அஞ்சும்படியாக, யுத்தத்திலே முன்பொருநாளிலே, (க)* தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளுக்குமுன்னே, பரப்புமாறப்பூத்த தாமரைகளையும், நினைத்த வகைகளெல்லாம் விநியோகம் கொள்ளலாம்படியான ஜலஸம்ருத்தியையுமுடைய பொய்கையிலே போய்ப்புக்கு அவனைத்துறத்தின ஏற்றத்தையுடையவன். (தாளாளன்) திருவடிகளையுடையவன்.

நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருய்ந்த வடிவைக்கொண்டு ப்ரளயங்கதை (Xஉ) யானபூமியை எடுத்துக்கொண்டேறினான். லோகத்தை இரண்டடியாலே அளந்துகொண்டவனுடைய நாமம். ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (விடந்தானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிற்குச் சொன்ன விரோதி சிர்ஸஸ்கலையை முகார்த்தரேண உபபாதித்துக்கொண்டு, கீழ்ச் சொன்ன ஸாமர்த்த்யத்தையும் அத்புத கர்மத்தையும் மீள வறுஸந்திக்கிறார் ஈடுபாட்டாலே என்னும் ஸங்கதி தாமே தர்சிப்பிக்கிறார் (கீழித்யாதி). “முனநான்” என்றத்தோடு “முன்” என்றது புருஷத்தமாகாமை, புரஃப்ர தேசமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (தன்னேரித்யாதி). ... (உ)

(க) பெரி-திரு-ந-க-க.

ககஅக பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, ந-பா, பூணுதனலும்.

மு — பூணுகனலும் தறுகண்வேழம் மறுக வண்ணுருப்பைப்
பேணுன்வாங்கியமுதம்மொண்ட பெருமான் திருமார்வன்
பாணுவன்டு முரலும் கூந்தலாய்ச்சி தாய்வெண்ணெய்
நாணுதுண்டான் நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூணுது	(கட்டுத்தறியிலேசேர் கூழும்) சேராத சூட்டிக்காண்டு	கொண்ட	(கூதிராப்தியில் நின்ற ம்கண்டந்தெடுத்த வனுமான
அனலும்	நொப்பையுமிழாசி ன்ற(பெருமூச்சை யுடையதாய்),	பெருமான்	ஸ்ரவேஸ்வரனாய், திருமார்வன் பிராட்டியை மார்பி லேயுடையவனாய்,
தறு	வட்டமான [ன	பாணு	பாட்டையுடைத்தான
கண்	கண்களை யுடையதா	வண்டி	வண்டுகளானவை
வேழம்	குவலயாபீடமென்று ம் யானையானது	முரலும்	சப்தியாரின்ற
மறுக	வ்யாகுலப் படுப்படி யாக	கூந்தல்	மயிர்முடிபையுடைய
பேணுன்	(அதை) மதியாதே	கூப்ப்சி	யசோகை(சமீபித்து வைத்த)
வண்ணை	(அதினுடைய) வண்ண திராக்கிற	சயிர்	சயிரையும்
மருப்பை	கொம்பை	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
வாங்கி	பறித்தும்,	நாணுது	(அவ்வா) மதியாமன்
அமுதம்	அம்ருதத்தை	உண்டான்	அமுது செய்தவனுமா னவனுடைய நாமம்சொல்லில் நமோநாராயண மே. (ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு, (பூணுகனலும் தறுகண்) தறியோடே
சேரக்கடவதன்றிக்கே, சேர்க்க நனைத்தார் பக்கலிலே நெருப்பை
புழிமும்படியாய், ஜாதிப்பயுத்தமான வட்டணித்த கண்ணையுடைத்தா
யிருக்கிற குவலயாபீடமானது கலங்கும்படி, அதினுடைய வண்ணத்
குவலிகளை, பெரிய ப(வ)லத்தையுடையதொரு பதார்த்தமென்று பர்
மாதே அநாதரித்து, வைத்தது வாங்குவாரைப்போலே பறித்தான்;
அதுக்குமேலே, கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கி, அது புஜித்
கார்க்கு வாக்கடை பரிதி னங்குண்டாம்படி நெருந்தான். அதுக்கடி
பெண்ணென்னிள்; ஸ்ரவேஸ்வரனாகையாலே. (திருமார்வன்) (க)“சேது

பெரியதிருமொழி, சு-ப; கா-தி, ச-பா, கல்லார்மதிள். ககஅள

சு. 0 ஸ்ரீவீரநாம்புரப்பதாம் ஸர்வதேவநாநம்” என்கிறபடியே - பிரா
ட்டியைத் திருமார்விலே யுடையனாபிருக்கிறவன்.

(பாருவாண்டிந்தாதி) நிகழாப(ய)லந்தாவே மதுபாநமத்தமாய், பா
டும்போது பண்ணிலே ஆவந்திவையா சின்னவன் வன்னைபுடைத்
தான மாய் முடிபையுடைய. (ஆப்ச்சிதபிர்) யசோதைப்பிராட்டி-
வைத்ததயிரையும் வெண்ணொப்பையும் களவுகண்டு அமுதுசெய்யப்
புக்கால், அவன் கண்டுபிடித்துத் கட்டுவது அடிப்பதாக கிந்துமிதே;
அப்போது “வெண்ணொப்பைக் களவுகண்டோமென்றால் வருவதோ
ரெனியவரவுண்டோ.” என்றிருத்தமாய்ந்து. (க)

அரு — மூன்றாப்பாட்டு. (புனித்யாதி) முதற்பாட்டில் விவக்ஷித
மான விதிராதி சிவஸ்சைவதையும் அப்பத சாரிச்சரத்தையும் ஆஸ்ரித ஸூல
பத்வத்தையும் ப்ரகாரச்சுரேண அபுசுத்திக்ரெரென்று ஸங்கதி.

அனலுக்க-விவக்ஷிதகயாய், அருளிச்செய்திருர் (சேர்க்க வித்யாதி)
பேணுண் - பேணுதே - மதியாநீத என்றாய், அருளிச்செய்திருர் (பெரிய
வித்யாதி). ஈந்த என்னுதே, “கொண்ட” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்
செய்திருர் (அதுக்சித்யாதி). பெண்ணமுத முண்டதும் ஒரு அப்புத
சாரித்தரமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்திருர் (புரப்பதாமித்யாதி)... (க)

மூ.—கல்லார்மதிள்கூழ் கச்சிரகருள் நச்சிப் பாடகத்துள்

எல்லாவல்கும் வணங்குகிறந்த வம்மாளிலங்கைக்கோன்
வல்லாளாகம் வில்லால் முனிந்தவெந்தை விபீடணற்கு
நல்லானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்ஆர்	கல்லாலே கட்டப்பட்ட	அம்மான்	ஸர்வேஸ்வரனாய்,
மதிள்	ப்ராகாரங்கள் [ட	இலங்கை	லங்கைக்கு ராஜாவா
கூழ்	கூழ்ந்த [ஸத்தை]	கோண்	ன ராவணனு
கச்சிரகருள்	காஞ்சீரகரத்தில் (வா		டைய
நச்சி	ஆசைப்பட்டு	வல்ஆள்	அதி பலித்தீட்டமான
எல்லாவல்கு	ஸகல ப்ராணிகளும்	ஆகம்	சார்த்தை
ம்		வில்லால்	ததுஸ்யபிமுலே
வணங்க	ஆஸ்ரயிக்கும்படி	முனிந்த	கோபித்து அழித்த
பாடகத்துள்	(அங்கே) திருப்பாட	எந்தை	என் ஸ்வாமியாய்,
	கமென்னும் திவ்ய	விபீடணற்கு	ஸ்ரீ விபீடணைத்வான்
	தேசத்தில்		விஷயத்தின்
இருந்த	முத்தருளியிருக்கிற		

ககஅஅ பெரியதிருமொழி, சு-ப, கஉ-தி, இ-பா, குடையாவரை.

நல்லாணுடை பரீதியாகிற நன்மை	நாமம்சொல்லில் நமோநாராயண
ய யையுடையனவ	மே, (ச)
னுடைய	

வ்யா.—நாலம்பாட்டு (கல்லார் மதிளித்தாதி) அரணுகப்போ
ருப்படியான மதியையுடைத்தான திருக்கச்சியை ஆசைப்பட்டுத்
திருப்பாடகத்திலே ஸர்வலோகமும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படி யிருக்
கிற ஸர்வஸ்வரன்.

(இலங்கையித்யாதி) “இவ்வூக்கு நான் நியாமகனல்லேனே”
என்று துர்மாதையுடைய ராவணனுடைய வல்லான்மையுடைய
சரீரத்தை வில்லாலே வேண்டோமென்ற என்னான், (விபீடணற்கு
நல்லான்) தமையன் பக்கல் த்வேஷம் மிக்கிருக்குமாபோலையாய்த்து
இவன் பக்கல் ராக(X)ம்மிக்கிருக்கும்படி. முதலிகளெல்லார்பக்கல் பண்
ணும் பரிவை இவனொருவன் பக்கலிலும் பண்ணினவனுடையநாமம்
சொல்லில். (நமோநாராயணமே) வாத்ஸல்யத்துக்கும் வாசகமிதே.

அநு.—நாலம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) முதற்பாட்டில் சொன்ன
ஆஸ்ரீத ஸௌஸ்ப்யத்தை பங்க்யந்தேரண (पङ्क्यन्तरेण) அருளிச்செய்து
கொண்டு, அங்குச்சொன்ன விவோதி நிரஸநத்தை விசேஷித்தருளிச்செய்
கிறாரென்று ஸங்கதி.

ராகம் மிக்கிருக்கும் ப்ரகாரமெங்கனே யென்ன; (க) “ஸுத்ரஹீன-
மித்ரபாவே” என்கிற ஸ்ரீலாகத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (மு
தலிகளித்யாதி). (க) “नैऋत्ये चन्द्रोदये - தோஷையத்யபி தஸ்ய
ஸ்யாத்” என்றது திருநாமத்தில் தோற்றிலிதே அவனுடைய நாம மென்ன
லாவது; அதெங்கனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்துக்கு
மித்யாதி). (ச)

மூ.—குடையாவரையால் நிரைமுன்காத்த பெருமான் மருவாத
விடைதானேழும் வென்றான் கோவல்நின்றான் தென்னிலங்கை
அடையாவாக்கர் வீயப்பொருது மேவி வெங்குற்றம்
நடையாவுண்ணக் கண்டான் நாமம் நமோநாராயணமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	முற்காலத்தில் [உ]	நிரை	பசுக்கூட்டங்களை
குடையா	குடையாகக்கொண்	காத்த	ரக்ஷித்த
வரையால்	கோவர்த்தக மலையி	பெருமான்	ஸ்வாமியாய்; [சேராத
	னல்	மருவாத	(ஒன்றோடொன்று)

(க) ரா-பு-கஅ-ந.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, சு-தி, து-பா, குடையாவரை. ககஅக

ஏழ்விடையும் ஏழு ருஷபங்களையும்	பொருது	(அவர்களோடு) புத்த
வென்றான் (கொன்று) ஜயித்தவ		ம்பண்ணி,
னாய்,	வெம்சூற்றம்	க்ருரஸ்பரவான
கோவல் (இப்போது) திருக்		ம்ருத்யுவானவன்
கோவலூரில்	மேவி	(பயப்படாமல்) பொ
நின்றான் எழுந்தருளி யிருக்கு		ருந்தியிருந்து
மவனாய்,	நடையா	இதுவேயாத்ரையாக
தென்னிலம் தெற்கேயுள்ளவர்களை	உண்ணக்க	(அவ்வர்க்கரை) புழிக்
கை யில்வலிப்பவராய்	ண்டான்	தும்படி ஸங்கல்பி
அடையா தன்னை ஆஸ்ரயியாத		த்தவனுமானவனு
வர்களான		டைய
அரக்கர் ராக்ஷஸர்கள்	நாமம்	நமோநாராயணமே. (இ)
வீய நசிக்கும்படி.		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (குடையாவரை யித்யாதி) வரையைக் கொண்டு நிரையைக் காக்கிறான். மலையெடுத்தானாய் சுமையாயிருக்கையன்றிக்கே, வாஷத்துக்கு ஒரு குடையெடுப்பாரோ பாதி யாய் த்து. (பெருமான்) பசுக்களையும் இடையரையும்நோக்கி அவர்களுக்கு நிர்வாஹசனாய் நின்றநிலை. (மருவாத) அஸுராவேசத்தாலே ஒன்றோடொன்று பொருந்தாத ம்ருத்யுஸத்ருசமான ருஷபங்களேழைழு மழியச்செய்தான். (கோவலித்யாதி) அதொரு காலவிசேஷத்திலேயாய், பிற்பட்டோம்! என்னவேண்டாதபடி திருக்கோவலூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான்.

(தென்னிலங்கை) லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர் “ஒருவழியாலும் உன்னோடு பொருந்தோம்” என்ன; பின்னை, அவர்களை முடியும்படி பொருதானாய்த்து. (மேவிவெம்சூற்றம்) பண்பி ம்ருத்யு, ராக்ஷஸரைக் கிட்ட அஞ்சியாய்த்திருப்பது; இப்போது, பெருமான்தோனை அண்டைகொண்டு அத்தாலே பொருந்தி புஜியாநிற்குமாய்த்து. (நடையா) இதுவே ஸ்வபாவமாம்படி பண்ணினவனுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (இ)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (குடையித்யாதி) முதற்பாட்டிற் சொன்ன ஸாமர்த்த்யத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும் வேறொருபடியாலே அநுஸந்தி யாநின்று கொண்டு, விரோதி நிரஸநத்தையே விடாமல் அநுஸந்திக்கு ரென்று ஸங்கதி.

ககக0 பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௧0-தி, சு-பா, கானவெண்கும்.

விடையென்றே “தான்” என்றதுக்குத் தாத்தர்யம் (மருத்யுவித் யாதி).

அடையாதே யிருக்கிற அரக்கரென்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்தோர் (ஒரு மித்யாதி)... .. (5)

மூ.—கானவெண்கும் குரங்கும் முசுவும் படையாவடலரக்கர்
மானமழித்துநின்ற வென்றியம்மா நெனக்கென்றும்
தேனும் பாலு மமுதுமாய திருமால் திருநாமம்
நானும் சொன்னேன் நமருமுறையின் நமோநாராயணமே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கானம்	காட்டிலே வயியா நின்ற	எனக்கு	எனக்கு
எண்கும்	கரடினையும்	என்றும்	ஸர்வகாலமும்
குரங்கும்	குரங்குகளையும்	தேனும்	தேன்போலவும்
முசுவும்	கோ(க்)லாகூல மெ ன்னும் குரங்குக ளையும் [டு]	பாலும்	பால்போலவும்
படையா	ஸேநையாகக்கொண்	அமுதம்	அம்ருதம்போலவும்
அடல்	பலிஷ்ட்டரான	ஆய	போக்யபூதனாவனு மான
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய	திருமால்	ஸ்ரீயஃபதியினுடைய.
மானம்	கர்வத்தை	திருநாமம்	திருநாமமான
அழித்துநி ற	அழிபச்செய்த	நமோநாராயண மென்	நமோநாராயண மென்
வென்றி	ஜயசீலனை	யணம்	பதை [நானும்
அம்மான்	ஸ்வாமியாய்,	நானும்	விஷயாந்தர ஸக்தனை
		சொன்னேன்	சொன்னேன்;
		நமரும்	நம்முடையவர்களும்
		உரையின்	சொல்லுங்கொள்.(சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கானவெண்கு மித்யாதி) இந்த்ராத்
தேவதைகள் முதுகிட்டிப் போமதொழிய எதிர்நிற்கமாட்டாதபடி
பண்ணும் மிடுக்கையுடையன ராவணனுடைய துர்மாதத்தைப்
போக்குமிடத்தில், மிடுக்கை வலக்கை வாசியறியாதே என்றும் காட்
டிலே வர்த்திக்குமதொழியப் பூசல்கண்டறியாத, எண்கும் - கறடி
யும், குரங்கையும், முசுவையும் ஸேநையாகக்கொண்டு, திப்பாலாதி
களை அழிப்பச்செய்த மிடுக்கையுடைய ராவணனுடைய துர்மாதத்
தைப் போக்கின ஸர்வாதிகள்.

(எனக்கென்று மித்யாதி) எனக்கு ஸர்வவித போக்ய(ஃ)மூ
மான ஸ்ரீயஃபதியுடைய திருநாமத்தை, மிது(ஃ)நமான வேஷமே

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, கானவெண்கும், கககக

காணும் இவர்க்கு ரவிப்பது; (சு) “மேயுணை வநீ (சு) - மாராண வநீ தாயி” என்னுமாபோலே (பாணும் சொன்னேன்) இந்ந விதிய்களி னுடைய பெறைய சொல்லப்போந்த நானு, என்ரு சொன்னேன், டிவினி விதுகண்டால் எல்லார்க்கும் சொல்லாத பால்விதே; என் னேடு ஸம்பந்தமுடையாரேல்லாரும் வித்தைகயே சொல்லப்போருங் கோள். (நமோநாராயணமே) நமக்கு வகுத்தத்தைச் சொல்லப் போ ருங்கோள். ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் விதொழிய வேறொரு திரு நாமமுண்டாக நினைத்திருப்பாரில்லை; உண்டாகில், ஆயிரம் என்று திரளச் சொல்லுமித்தனை; (உ) “பேராயிரம் கொண்டதோர் பிழிடை யன்” (ங) “கேவீநாது ஸ்ரீஸந் - தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்”, பல பசவுடையன் என்னுமாபோலே. ஸ்ருதி வேறொரு திருநாம முண் டாகச்சொல்லுமன்றாய்த்து இவர்கள் வேறொரு திருநாமமுண்டாகச் சொல்லுவது. அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தோடு காரணவாக்யங்க ளோடு வாசியந் இத்தையிறே சொல்லுவது. இவொழிந்தவை ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளைப்போலே, இது ஜ்ஞாநாநந்தா (ஊ) உமலத்வாதிகளபோ லே ஸ்வரூப நிருபகமாயிருக்கும். (சு)

அநு. — ஆறும்பாட்டு. (கானமீத்யாதி) முதற்பாட்டிற் சொன்ன விரோதி நிரஸந்தை ஸப்ரகாரமாக அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“கானம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ராதித்யாதி).

மிதுநமான வேஷத்தை ரவித்தாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் (ரமமாண இத்யாதி). இருவரும் அந்யோந்யம்கண்டு ஆநந்தித்தாப் போலே, இருவர் சேர்த்துயையும் கண்டு ஆநந்தித்தாரென்று கருத்து. இப்படி வருளிச்செய்ததுக்கு பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இனி யித்யா தி). “நமரும்” என்ற ச(ஸ்)காரம்-அதுக்த ஸமுச்சயமாகி, (எல்லாரும்) என்றது. “நாராயணமே” என்றுஇத்தை அவதா(ஹ)ரணமாகச் சொல் லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்களீத்யாதி) “மாத வன்” இத்யாதிகளைச் சொன்னதுண்டாயிருக்க, இல்லையென்பா னென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உண்டாகி யித்யாதி). அவற்றையும் பல விடங்களி லருளிச்செய்தாலும் அதெல்லா மொருசட்டும், இவ்வொருசட்டி மாகச் சொன்னார்களென்று கருத்து. அப்படியிருக்கச் செய்தவிடமெங்

† (பா) இனி அதுகண்டால் எல்லார்க்கும் இடக்கடவதிறே.

(க) ரா-பா-க-நக.

(உ) தி-வாய்-க-நக.

(ங) பா-ஸபா-ந-அ-கக.

கககஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, ஏ-பா, நின்றவரையும்.

கேயென்ன (பேரித்யாதி); “பேராயிரம்” என்று சொல்லியிருக்கவும் உடனே “நாராயணன்” என்று விரும்பினாரிதே என்று கருத்து. *பேராயிரத்தாலே *பீடுடையனாகக்கு ப்ரமாணம் (தேவோநாமேத்யாதி). *நாமஸஹஸ்ரவானாகையாலே தேவனென்றுகருத்து. அகிசய தேஹுவானபடி ஏற்றனெயென்ன (பலவித்யாதி). ஆழ்வார்களிப்படி விரும்புகைக்குக் காரணமென்னென்ன(ஸ்ருத்தியித்யாதி). ஸ்ருத்திதானப்படி விரும்பிற்றே வென்ன (அந்தர்யாமி வித்யாதி). ஸ்ருத்தியும் ஆழ்வார்களும் விரும்புகைக்கு இதுக்கு ஏற்றமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதொழிந்தவை வித்யாதி).... .. (ஸ்)

மூ.—நின்ற வரையும் கிடந்த கடலும் திசையு மிருநிலனும் ஒன்றுமொழியா வண்ணமெண்ணி நின்றவம்மானார் குன்று குடையாவெடுத்த வடிகளுடைய திருநாமம் நன்றுகாண்மின் தொண்டர்சொன்னேன் நமோநாராயணமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்ற	ஸ்த்திரமாகநின்ற	அம்மானார்	ஸ்ர்வாதிகளும்,
வரையும்	பர்வதங்களும் [ற	குன்று	மலையை
கிடந்த	ஒரேஇடத்தில் கிடக்கி	குடையா	குடையாக
கடலும்	ஸமுத்ரமும்	எடுத்த	உத்த(து)ரித்த[டைய
திசையும்	திக்குக்களும்	அடிகளுடைய	ஸ்ர்வாபியு மானவனு
இரு நிலனும்	பரந்தபூமியும் (ஆகிய	திருநாமம்	நமோநாராயணம்,
ஒன்றும்	சிறிதேனும் [இவை)	தொண்டர்	ஓ! பக்தஜநங்களே!
ஒழியாவண்	பாழாகாதபடி	நன்று	இனிதாக (உங்களுக்கு
ணம்	[மேலும்)		கு)
எண்ணி	ஸங்கல்பித்து (மேன்	சொன்னேன்	உரைத்தேன்கிட.
நின்ற	(ஸ்ருஷ்டித்துக்கொண்டு இருக்கிற	காண்மின்	கோள். (ஏ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (நின்றவரை வித்யாதி) பூமிக்கு ஆணி யடித்தாப்போலே பேராதேநிற்கிற குலபர்வதங்களையும், ஸ்ர்வாஸங்கல்பத்தளவும் செல்ல கரையை அதிக்ரமியாதே கிடந்தவிடத்திலே கிடக்கிறகடலும், பராபரவிபாகம் பண்ணுகைக் கிடாயிருக்கிற திக்குக்களும், ப்ராணிகளுக்கு ஸஞ்சார யோக்யதை யுடைத்தாம்படி பரப்புடைத்தான பூமியும், இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்கள் ஒன்றும் குறையவொண்ணதென்று தன்ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை உண்டாக்கிக் கொடுநிற்கிற ஸர்வேஸ்வரன்.

(குன்றுகுடையா வித்யாதி) வர்ஷத்தாலே நோவுபடுகிற பசுக்க

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, அ-பா, கடுங்கால். கடுங்கால்.

ளுக்கும் இடையர்க்கும் ஒரு நோவு வாராதபடி மலையைக் குடையா
கக்கொண்டு நோக்கின ஸ்வாமியுடைய திருநாமம். (நன்று காண்
மின்) காரணபூதனுளவன் பேர் சொல்லுகை ப்ராப்தமிதே. ப்ராப்தம்
"செய்யப் பார்த்திலிகோளாகில் இனியதுதான் வேணுமே. (கொண்
டர் சொன்னேன்) பகவத்விஷயத்தில் கைங்கர்ய ருசியுடையாரெல்
லார்க்கும் சொன்னேன். இது செய்யாதார் கேளாதாமித்தனை.
(நமோநாராயணமே) ஸஹஸ்ராக்ஷீமாலா மந்த்ரமாயிருக்கிறது
மல்ல. (எ)

அநு. — ஏழாம்பாட்டு. (சின்ற வித்யாதி) முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்துத்
மான ஆபத்ரக்ஷண ஸாமர்த்த்யத்தைப் பின்னாட்டி யதுஸந்திக்கு இவர்,
இதுக்கு ஹேதுத்தேவ காரணத்வத்தையு மதுஸந்திக்குரென்று ஸங்கதி.

(பராபாவிபாகம் பண்ணுகை) என்றது - மேற்கே நிற்கிறவன் பர
னென்றும், கிழக்கே நிற்கிறவன் அபரனென்றும் பிரிக்கை யென்கை.

"நன்று" என்று-இனியதென்றாய், அதுக்கு உபபத்தியுடனே கருத்
தருளிச்செய்கிறார் (காரணேத்யாதி). "தொண்டர்" என்று விசேஷிப்
பானென், எல்லார்க்கும் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்
கிறார் (இதித்யாதி). கைங்கர்ய ருசியில்லாவிடில் திருநாமத்தைத் தாம்
சொன்னாலும் கேளார்கள் என்று விசேஷித்தார் என்று கருத்து. (எ)

மூ.—கடுங்கால் மாரி கல்லேபொழிய அல்லையெமக்கென்று

படுங்கால் நீயே சரணென்றாயஞ்ச வஞ்சாமுன்

நெடுங்கால்குன்றம் குடையொன்றேந்தி நிரையைச் சிரமத்தால்

நடுங்காவண்ணம் காத்தான் நாமம் நமோநாராயணமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கடு	கூர்மான	சரண்	(எங்களுக்கு) ரக்ஷ
கால்	காற்றோடுகூடிய	கன்	கன்"
மாரி	மேகமானது	என்று	என்று சொல்லி
கல்	கல்லை	அஞ்ச	(அம்மனைக்கு) பயப்
பொழிய	வர்த்திக்,	பட,	பட,
எமக்கு	"நமக்கு (இது)	அஞ்சாமுன்	அந்த பயம்கார்யகர
அல்லே	காணராத்ரியே யாயி	மாவதற்கு முன்	மாவதற்கு முன்
	ருந்தது"	னமே	னமே
என்று	என்று [தில்,	நெடுங்கால்	பெரியனவாய் சுற்று
படுங்கால்	நெஞ்சில்பட்ட காலத்	முன்னமலையோ	முன்னமலையோ
ஆயர்	இடையர் (அப்பொ	டு கூடிய	டு கூடிய
	ழுது) [யே	குன்றம்	கோவர்த்த மலையை
நீயே	"ஸர்வரக்ஷகனா நீ		
	கருடு		

கககசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, சு-தி, கூ-பா, பொங்கு.

ஒன்றுகுடை ஒரு (அகூர்வமான)	நடுங்காவண் நோவுபடாதபடி
குடையாக	ணம்
ஏந்தி தரித்து	காத்தான் ரக்ஷித்தவனுடைய
நிரையை பசுக்கூட்டங்களை	நாமம் நமோநாராயணமே. (அ)
சிரமத்தால் ஸ்ரமத்தினால்	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கடுங்கால் மாரியித்யாதி) வெட்டிய காற்றை யுடைத்தான மாரியானது கல்லே வர்ஷிக்க. (அல்லே எமக்கு “நமக்கு இது ப்ரளயத்தில் செல்லுகிற ராத்ரியாகாதே!” என்று அவர்கள் நெஞ்சிலே பட்டவளவிலே, “நாங்கள் எங்கள் கார்யத்துக்குக் கடவோமல்லோம், நீ எங்களுக்கு ரக்ஷகனாகவேணும்” என்று இடையரஞ்சு; அந்த அச்சத்தினுடைய கார்யம் பலிப்பதுக்கு முன்னே, நெடியகாலையுடைத்தான மலையைத்தரித்து-பர்யந்தபர்வதங்களை யுடைத்தான மலையைத்தரித்து, பண்ணின உபகாரமறியாத பசுக்களை ஸ்ரமத்தாலே நோவுபடாதபடியாக ரக்ஷித்தான். தான் அறிந்த ஆபத்தும் விலக்காமையுமிதே வேண்டுவது ரக்ஷிக்கைக்கு; ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தில் கண்ணழிவில்லையே. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கடுங்காலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆபத்ரக்ஷணமே பின்னாட்டிற் றென்று ஸங்கதி.

“படுங்கால்” என்றதுக்கு, நெஞ்சிலே என்று கூட்டி யருளிச்செய்து ருர் (நமக்கித்யாதி). கால் என்றது - காலத்தி லென்றபடி. (க) “षष्ठ्यं प्रसृत्य - பாதா ப்ரத்யந்தபர்வதா?” என்றத்தை உட்கொண்டு “கால்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (பர்யந்தேத்யாதி). அவர்களைச் சிரமத்தால் காத்தானென்ன வேண்டியிருக்க, “நிரையை” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). இத்தால் - அவர்கள் “சரண” என்றத்தோடு, பசுக்கள் வெறுமனே யிருந்தத்தோடு வாசியற ரக்ஷித்தானென்கைக்காக இப்படி யருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்தது. இதுக்கு ஷேது வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபாவிகேத்யாதி). (அ)

மூ.—பொங்கு புணரிக்கடல் சூழாடை நிலமாமகள் மலர்மா

மங்கை பிரமன் சிவனிந்திரன் வானவர் நாயகராய

எங்களடிகளினையோர் தலைவருடைய திருநாமம்

நங்கல்வினைகள் தவிர வுரைமின் நமோநாராயணமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொங்கு	கிளர்த்தியை யுடைய	கடல் சூழ்	ஸுதர்ரத்தினால் சூழப்
புணரி	அலைகளையுடைத்தான		பட்டவளாய்

(க) அமரகோ-2-சஅ.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, பொங்கு. கககரு

ஆடை	(அதையே) அரைநூல் மாஸையாக உடையாளான்	நாயகராய் எங்கள் அழகன்	சீர்வாழகனாய், எங்களுக்கு ஸ்வாமியாய்,
நிலமாமகள்	பூமிப்பிராட்டிக்கும்	இமையோர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
மலர்	கமலப்பூமேல் வலிக் கிற	தலைவருடை ய	ப்ரதாநனவனுமான வனுடைய
மாமங்கை	பெரியபிராட்டிக்கும்	திருநாமம்	நமோநாராயணம்,
பிரமன்	ப்ரஹ்மாவுக்கும்	நங்கள்	நம்முடைய
சிவன்	ருத்ரனுக்கும்	வினைகள்	பாபங்கள்
இந்திரன்	இந்த்ரனுக்கும்	தவிர்	திரும்படியாக
வானவர்	(மந்துமுள்ள) தேவர் களுக்கும்	உரைமின்	சொல்லுங்கோள்.(க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்குபுணரி யித்யாதி) பலகாலும் இத்தை ஆதரியாநின்றீர், இதுக்கு அர்த்தமென்னென்ன, இன்ன தென்கிறார். கிளர்ந்ததிரையை யுடைத்தாயிருக்கிற கடலாலே சூழப்பட்ட மேகலையை யுடையளாயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (மலர் மா மங்கை) தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார். (பிரமனிட்யாதி)ப்ரஹ்மா ருத்ரன் இந்த்ரன் துடக்கமான தேவர் களுக்கெல்லாம் நியாமகனுள்ளான்.

¹ (எங்களுடையவழிகள்) (க) “ஓஸ்ரீ ஸ்ரீஸூரீ - அஸ்மத்ஸ்வாமிந்” என்னுமாபோலே, (இமையோரித்யாதி). கிழே - ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிநிற்கையாலே, இமையோர் என்கிறவிடம் நித்யஸூரிகளாய், * அயர்வஹுமமார்கதிபதியுடைய திருநாமம். ஆக, உபயவிபூதி யுத்தனென்றபடி. உபயவிபூதியோகத்தைச் சொல்லுகையிதே இதுக் கர்த்தம். ஆக, குறைவற்றரோடு குறைவற்றாராக ப்ரமித்திருக்கிற ரோடு, குறைவாளரோடு வாகியற எல்லார்க்குமொக்க சீர்வாழகனா யிருக்கை. (நங்கள் வினைகள்) நீங்கள் அநாதிகாலம் புத்திபூர்வமாகப் பண்ணினபாபம் தீரும்படி சொல்லப் பாருங்கோள். எண்ணியரத் துத் திருவாய்க்குலத்தாழ்வான், நஞ்ஜீயரை, “ப்ரபத்தியாகிறது, புத்திபூர்வம் பண்ணினபாபத்துக்கும் பரிஹாரமாகவற்றே? ப்ரா மாதிகத்துக்கேயோ?” என்ன; “அதினுடைய ப்ரபாவத்தைப்பார் த்தால் புத்திபூர்வத்துக்கும் பரிஹாரமாகவற்று, ஜ்ஞாநம் நடை யாடினவிடத்தில் அதுதாபமின்றிக்கேயிராதிதே, ஆகையாலே இவன்

(க) சரணுகதிகத்யம்.

ககககசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, வாவித்தடம்.

பக்கல் ப்ராமாதிகமல்லது கடாது, பூர்வாக(ஃ)த்தைப் போக்குகிற இது புத்திபூர்வத்துக்குப் பரிஹாரமாகாது என்னவொண்ணாதே அதில் புத்தி பூர்வமொழிய இல்லாமையாலே.” (நமோநாராயணமே) வினையைப் பண்ணுவதானாலும் சொல்லவடுப்பது இது. ... (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கியாதி) “வினைகள்” என்று ஸாமான்யமாயிருக்க, அநாதிபுத்தி பூர்வகங்களென்று ஒதுக்குவா நென்னென்ன; ஸம்வாதமுதேச, முன்பெல்லாம் புத்தி பூர்வகங்களும் பின்பெல்லாம் ப்ராமாதிகங்களொழியக் கிடையாதே யென்றருளிச்செய்கிறார் (எண்ணியிரத் தியாதி); ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கு புத்தி பூர்வத்துக்குப் ப்ரஸக்தியில்லை, ப்ரஸக்தமானாலும் அர்த்தாத் பூர்வப் ப்ரபதநஸமரணம் வாராதிராது, வந்தால் அது தீய்ந்து ப்ராமாதிகமாயே விடும்; ஆகையாலே, ப்ராமாதிகங்கள் அப்ரலிஷ்டங்களாய்ப் போகையாலே, “வினைகள் தவிர” என்னும்போது - அநாதி புத்தி பூர்வகங்களைச் சொல்லுமென்றதாய்த்து. இப்போதும் புத்தி பூர்வசத்தைப் போக்குமென்றதற்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதிலித்யாதி). (அதில்) பூர்வாக(ஃ)த்திலே. (க)
மூ.—வாவித்தடம் சூழ் மணிமுத்தாற்று நறையூர் நெடுமலை

நாவில்பாவி நெஞ்சில்கொண்டு நம்பிநாமத்தைக்

காவித்தடங்கண் மடவார்கேள்வன் கலியனொலிமலை

மேவிச்சொல்ல வல்லார்பாவம் நில்லா வீயுமே.

(க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாவி	குளங்களினாலும்	கண்	நேத்ரங்களை யுடைய
தடம்	பொய்கைகளினாலும்	ரான	ரான
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,	மடவார்	ஸ்த்ரீகளுக்கு [ருந்த
மணி	ரத்நங்களையும்	கேள்வன்	(முன்பு) நாயகராய்
முத்து	முத்துக்களையுமுடைய	கலியன்	ஆழ்வார், [னுடைய
ஆற்று	திருக்காவேரியை யுடையதான	நம்பி	திருநறையூர் நம்பியி
நறையூர்	திருநறையூரி லெழுந்தருளியிருக்கிற	நாமத்தை	திருநாமத்தை
நெடுமலை	ஸர்வாதிகன் விஷயமாக,	நாவில்	நாவிலால்
காவி	கருநெய்தல்போன்ற	பாவி	ஸ்துதித்தும்
தடம்	விசாலமான	நெஞ்சில்	மநஸ்ஸினால்
		கொண்டு	அதுஸங்கித்தும்
		ஒலி	அருளிச்செய்த
		மலை	தமிழ்த் தொடையா
			ன இப்பத்துப் பா
			சாங்களைபும்

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, வாழித்தடம். கககள

மேவி	(இதிலே) பொருந்தி	பாவம்	பாபமானது
	யிருந்து (அபிரி	நில்லா	நிலைநில்லாது;
	வெசத்துடன்)	வீயும்	உருமாய்ந்துவிடும்.
சொல்லவல்	சொல்ல வல்லவர்க		
லார்	ளுடைய		(க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வாழித்தடம் சூழிய்யாதி) பொய்கைகளையும் அளவுபட்ட நீர்நிலங்களையு முடைத்தாயிருந்துள்ள திருநறையூரிலே வந்துநிற்கிற ஸர்வாதிகளுன ஸர்வேஸ்வரனை, நம்பியுடைய திருநாமத்தை நாவாலேபாவி நெஞ்சாலே அனுஸந்தித்து. (காவி யித்யாதி) முன்பு எனக்கு ஏற்றமாக நினைத்திருப்பது இது; இப்போது எனக்குப்பிறந்த செவ்வியும் கண்டுகோளே. இப்போது மனோவாக்காயங்கள் மூன்றுக்கும் இதுவே விஷயமானபடி கண்டுகோளே. (மேவிச் சொல்ல வல்லார்) இதிலே பொருந்தி இத்தைச்சொல்ல வல்லவர்களுடைய பாபம் இவர்கள் பக்கல் நில்லா. இவர்களைவிட்டுப் போய், பின்னையும் தான் நிற்கையன்றிக்கே நசிக்கும். (க)“द्विषन्सं पश्यन्” - தவிஷந்தஃ பாபக்ருத்யாம்” என்கைக்கு முதலில்லை. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o-o-o—

அநு. — பத்தாம்பாட்டு. (வாவித்யாதி) (எனக்கேற்றம்) அவர்களுக்கு நாயகனென்கை. (செவ்வி) பகவத்துபவமே யாத்ரையாயிருக்கை. கண்டுகோளே என்கையாலே - காயிகம். (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o-o-o—

ஆறும்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆறும்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

(க) சாட்டியாயந சாகை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வழாம்பத்து முதல்திருமொழி

கறவாப்ரவேசம்.

வ்யா.—(கறவாவித்யாதி). கீழே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம்பிறக்கையாளே கைங்கர்யலாபத்துக்குக் கூப்பிட்டார்; நீரிங்நனேகிடந்து படுகிற தென், உமக்கு எல்லாம் பெறுகைக்கு உறுப்பாகவன்றோ நாமிவ்வோ விடங்களிலே நிற்கிறதென்று உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையைக் காட்ட, இவரும் எல்லாம் பெற்றாராய், க்ருதார்த்தராகிறார்.

அரு.—கறவாமட நாகின்ப்ரவேசம்.—(கீழே) என்றது—(க)*பெடையடர்த்தவிலும்—*(உ) கிடந்தநம்பியிலும், என்றபடி. (கூப்பிட்டார்) என்றது—இத்திருமொழியில் முதலிரண்டு பாட்டால் கூப்பிட்டாரென்கை. (உகந்தருளின நிலங்களிலே) என்றதுக்கு முன்னே, மூன்றும்பாட்டிலே என்று கூட்டுவது. ஆகக் கீழிரண்டு திருமொழிகளிலும், திருமந்த்ரத்தை யதுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே சரணம் புகுருகையாலே, கைங்கர்ய ப்ராப்தத்தை தலையெடுத்து, கூப்பிட்ட கூப்பீடுக்கு ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராகிறுரென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாய்த்து. ... *

மூ.—கறவாமடநாகு தன் கன்றுள்ளினிப்போல்
மறவாதடியேனுன்னையே யழைக்கின்றேன்
நறவார்பொழில்கூழ் நறையூர்நின்றநம்பி
பிறவாமையெனைப்பணி யெந்தைபிரானே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறவா	பால்கறக்கப்பெறுத	நறவுஆர்	தேன்மிக்கிருந்துள்ள
மடம்	ப(ஷ்)வ்யமான	பொழில்கூழ்	சோலைகள் சூழ்ந்த
நாகு	பசுவை [னது	நறையூர்	திருநறையூரில்
தன்கன்று	தன்னுடைய கன்று	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
உள்ளினிப்	நினைக்குமாபோலே	நம்பி	கல்யாணகுண பூர்
போல்	[ன நான்		ணனே!
அடியேன்	உனக்கு சேஷபூதன	எந்தை	எனக்குப் பிதாவாய்
மறவாது	விஸ்மயநதியில்லாமல்	பிரானே	உபகாரகனுனவனே!
உன்னையே	ஸ்வாமியான உன்னை	எனை	என்னை
	யே எப்போதும்	பிறவாமை	(இனிஸம்ஸாரத்தில்)
	(சொல்லி)		பிறவாதபடி
அழைக்கின்	கூப்பிடாநின்றேன்;	பணி	செய்தருளவேணும்.
தேன்			

(க) கூ-கூ.

(உ) கூ-கூ.

பெரிய திருமொழி, எ-ப, சு-தி, சு-பா, கறவாமடநாகு. ௧௧௧௧

அவ.—அதுபவ விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைக் கழித்
கருள வேனுமென்கிறார். ... *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கறவாவித்யாதி) கறக்கப்பெறாத நாகினு
டைய கன்று தன்தாயை நினைக்குமாபோலே. கறவாமடநாகானது,
தன்கன்றையுள்ளினுப்போலே, என்று சொல்லநினைத்து, அர்த்தத்து
க்குச் சேராமையாலே மிடிபட்டார் பிள்ளையமுதனார்; அதுதான் -
அபக்ஷதர்மமாமிறே; ஆகையாலே, பட்டாருளிச்செய்யும்படி - கற
வாமடநாகை, தன்கன்றுள்ளினுப்போலே என்று, கறக்கப்பெறமை
யாலே, முலைக்கடுப்பால் வந்த நோவுண்டிறே அதுக்கு; அத்தாலே,
அவனுடைய ஆற்றாமையெல்லாம் தோற்றுமிறே. (தன்கன்றுள்ளி
றற்போல்) என்கையாலே, முலையுண்ணப் பெறாமையால் வந்த நாக்
கொட்டுதல் தோற்றுமிறே; அத்தாலே, இத்தலையிலாற்றாமையெல்
லாம் தோற்றுமிறே. கறக்கப்பெறாத நாகினுடைய கன்று, தன்தாயை
நினைக்குமாபோலே. (மறவாது) மறக்கைக்கு ஸம்பாவகையுள்ள ஸம்
ஸாரத்தே யிருந்தே மறவாதே அநந்யார்ஹுனான் நான், ஸ்வாமியான
உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றேன்.

(நறவாரித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்
பட்ட நறையூரிலே வந்துநிற்கிற கல்யாணகுண பூர்ணனுவலனே!
(பிறவாமை) பிறக்கை மறப்போடே வ்யாப்தமாயாய்த் திருப்பது.
அந்த மறப்பு வருகைக்கிடான பிறப்பு பிறவாமையை நான் பெறும்
படி பண்ணி யருளவேணும். (எந்தைபிரானே) கடவ நீயே என்னு
டைய விரோதியைப் போக்காவிட்டால், வேறுசிலர் கடவாருண்டோ?

நீயே நினைத்துக் கார்யம் செய்யில் உளேனாய், இல்லையாகில் இல்லை
யாம்படி அநந்ய கதியாயிருக்கிற நான், ஸ்வாமியான உன்னையே
நினைத்துக் கூப்பிடாநின்றேன். என்னுடைய விரோதியை நீயே
போக்காவிட்டால், வேறுசிலர் போக்குவாருண்டோ? ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (அதுபவேத்
யாதி).

சுப்தார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (கறக்கவித்யாதி). (தாயை) என்
றது - அர்த்தவித்தார்த்தம். யதாஸ்ருதத்தில் விரோதத்தைக் காட்டிக்
கொண்டு, உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (கறவா வித்யாதி வா
க்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (அபக்ஷதர்மம்) என்றது - ஆழ்வாருக்கு மெம்

கஉ௦௦ பெரியதிருமொழி, எ-ப, க-தி, உ-பா, வற்று முதுநீர்.

பெருமானுக்கும் தாயாகையும் சன்றாகையும் கூடாதென்கை. இரண்டு தலைக்கும் ஆற்றமை வேண்டுகையாலே, அதுக்கு உறுப்பாக, “கறவா” என்றும், “தன்” என்றும் விசேஷித்தா ரென்றருளிச்செய்கிறார் (கறக்க வித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). “மறவாது” என்றதுக்கு நினைத்துக் கொண்டே என்று சப்தார்த்தம் ஸப்புரிக்கும்படி, கீழ்ச்சொன்ன சப்தா ர்த்தத்தன்னை மீளவு மருளிச்செய்து அந்வயிக்கிறார் (கறக்கப் பெருதவித் யாதி). நினைத்துக்கொண்டே என்று சொல்லவொண்ணாதே? “மறவாது” என்றதுக்கு ப்ரயோஜன மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மறக்கைக்கித் யாதி).

பாட்டுக்கெல்லாம் தெருத்த தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நீயே யித்யாதி). (௧)

மூ.—வற்று முது நீரொடு மால்வரை யேழும்
துற்றுக முன் துற்றிய தொல்புகழோனே
அற்றே னடியேனுன்னையே யழைக்கின்றேன்
பெற்றே னருள் தந்திடு மெந்தை பிரானே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வற்று	வடியாத	அற்றேன்	உனக்கே அநர்யார்
முதுநீரொடு	ஸமுத்ரத்தோடுகூட		ஹனுய்த் தீர்ந்த,
மால்	பெரிய [னையும்]	அடியேன்	உன்னையே அழைக்கின்
வரைஎழும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க		றேன்,
முன்	முன்னே	பெற்றேன்	இப்பெரும்பெற்றை
துற்றுக	ஒருபடியாக		லபித்தேன்,
துற்றிய	(வாரி) விழுங்கின	அருள்	(தேவரீருடைய) க்ரு
தொல்	அநாதியான [னே]		பையை
புகழோனே	கீர்த்தியை யுடையவ	தந்திடும்	(என்விஷயத்தில்) ப
எந்தைபிரானே!			ண்ணியருள வே
			ணும். (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வற்றுமுது நீரித்யாதி) இதுதான் மிகையன்றோ, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை நீ எடுத்தது ஆர்குப்பிட. நீ யறிந்த ஆபத்தும் விலக்காமையுமன்றோ வேண்டுவது உனக்கு ரக்ஷி கைக்கு. ப்ரளயங்கொண்ட பூமி ஆழ்ந்த வித்தனையல்லது, “என்னை எடுக்கவேணும்” என்றதோ? (வற்றுமுதுநீர்) வற்றுத ஜலத்தையுடைத் தான ஸமுத்ரஜலத்தோடே கூட குலபர்வதங்களேழையும், அதுக்கா ஸ்ரீராமான பூமியையும், ஓரவதாந (அவதாந)மாக அமுதுசெய்து, இப்

படி பழையதாக நீ ஆர்ஜித்தருணங்களை, நான் கூப்பிட அரைக்கணம் தாழ்த்து இழக்கவிடே புருகறாய்.

ப்ரளயத்தி லகப்பட்ட பூமியிற் காட்டில், விவர்க்குண்டான வாசி - அவன் பக்கலிலே வ்யவவிதனாகையுப், ஸ்வரூபத்தை யுணருகையும், அந்நயசுதிகளாகக் கூப்பிடுகையும். (பெற்றேன்) ஆபர்நனான போதாக என்னுடைய பக்கணத்துக்கு, நான் நாலடி மிடத்தெடாதே உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடுகையாகிற இப்பேறுபெற்றேன். (அருள்தந்திடும்) இனி உன்னுடைய அருளுக்குத் தண்ணீர்த்துரும்பில் லையிறே. நாம் எல்லாம் செய்வோமாக விருக்கச்செய்தே, நீ ஒட்டி கிறிலே பென்னவேண்டாவே. நான் கைவாங்கினேன். அருள்தந்திட எனக்கு என் குலநாதனே! (௨)

அந்—இரண்டாம்பாட்டு. (வற்றுவத்யாதி) ஸங்கதியைக்காட்டி யருளுகிறார் (இதுதானித்யாதி) வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே. (இதுதான்) கீழில் பாட்டில் கூப்பிடுகைதான். “ஏழு” என்ற ச(ய)காரார்த்தம் (பூமியையும்) என்றது. “தூறு” என்றதினார்த்தம்- (அவதாரம்). (அவதாரமாக)- ஒருபடியாக வென்றபடி.

இப்படி அவனுக்குத் தம்முடைய கூப்பீடு மிகையென்றிருந்தாராகில், மீளவும் “உன்னையே யழைக்கின்றேன்” என்கிற தென்னென்ன; அருளிச் செய்கிறார் (ப்ரளயத்திலித்யாதி). வாசிதானென்னென்ன (அவனித்யாதி). “அற்றேன்” என்றதினார்த்தம் (வ்யவவிதனாகையும்) என்றது. ததேகோபாயத்வாத்யவஸாயத்தை யுடையனாகையு மென்றபடி. அத்த்யாஹுதமான இப்பதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஆபர்நனான வித்யாதி). “பெற்றேன்” என்றத்தை - ஸாதரமாகி அருள்தரச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன; அருளுகிறார் (இனியித்யாதி). விவரணம் (நாமித்யாதி). (௨).

மூ.—தாரேன் பிறர்க்குன் னருளென்னிடை வைக்காய்

ஆரேனதுவே பருகிக் களிக்கின்றேன்

காரேய் கடலே மலையே திருக்கோட்டி

ஊரே உகந்தாயை உகந்தேனடியேனே (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உன்அருள்	உன்னுடைய க்ருபைய	அடியேன்	அடியேனிடத்திலுடே.
என்னிடை	என் விஷயத்தில்	உகந்து	ப்ரீதிபண்ணி (அகிழ்
வைத்தாய்	பண்ணியருளினாய்,	கார்ஏய்	மேகங்கள் படிந்திரு
பிறர்க்கு	அயலார்க்கு		க்கிற
தாரேன்	(அவ்வருளைக்) கொடு	கடலே	திருப்பாற்கடலையும்
	க்கமார்ட்டேன்,	மலையே	திருமலையையும்

திருக்கோட்	திருக்கோட்டி யூரை	பருகி	அதுபவித்து
பூரே	புமே	ஆரேன்	த்ருப்தி யடையாதவ
உகந்தாய்	(வாஸார் த்தமாக) பர்		னாய்க்கொண்டு,
	திபண்ணி யருளி	களிக்கின்றே	(அவ்வருளையேபருகி)
	னாய்;	ன்	ஸந்தோஷியா நின்
அதையே	அந்த அருளையே		றேன். (ந)

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (தாரேன் பிறர்க்கியாதி) வேறொருவர்க்குக் கொடேன். தேவருடைய பாஸாதத்தை வேறொருவர்க்கு விட்டுக்கொடேன். இவர்கொடாதே யொழிகையாவது என்னென்றால், விஷயஸூசகமான உகந்தியிருக்கிறபடி. உன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை என்டக்களிலே வைத்தாய். (ஆரேனது வே பருகி) உன்னுடைய க்ருபையை புஜித்து பர்யாப்தன யிருக்கையன்றிக்கே, மேன்மேலென அபிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு உன்னுடைய க்ருபையை புஜித்து அத்தால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே செருக்கி யயாதி கள் தலையிலே அடியிட்டுத் திரியும்படி யானேன்.

(தாரேயித்யாதி) என்னை உகந்துவந்த உன்னை, நானுகந்து. மேகங்களாலே நெருங்கியிருந்துள்ள. (கடலே மலையே திருக்கோட்டி யூரே யுகந்தாயை) ஸௌபரி, பலவடிவுகொண்டாப்போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு, அவ்வோவிடங்கள்தோறும் இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை என்னும்படி வர்த்தியாநின்றான்.... ... (ந)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (தாரேனியாதி) “அருள் தந்திடும்” என்ன வே திருப்பாற்கடலுள் கிடந்ததும், திருமலையில் நின்றதும், திருக்கோட்டி யூரில் வந்ததும் உமக்காக வன்றோவென்ன; அத்தால்வந்தஹர்ஷத்தாலே களித்து, இனி எமக்கொழிய பிறர்க்கிந்தவருளாக் கொடேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார் என்று ஸங்கதி.

ப்ரயோஜநாத்ரபரரும் வந்து வணங்கும்படியான ஸர்வ ஸௌஹார்த்தத்தாலே எங்குமிருக்க, இவர் கொடாதொழிகை யாவதென் என்னும் ப்ரஸந்ததை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இவரித்யாதி). (விஷயஸூசகமான) என்றது - நானே விஷயமுன்னருளுக்கு; வேறு விஷயம் கிடையாதென்னு மர்த்தத்தைச் சொன்னவென்கை. “அதுவே பருகி ஆரேன்” என்றும், “அதுவே பருகிக் களிக்கின்றேன்” என்றும் உபயத்ர அந்வயித் தருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடையவித்யாதி).

“உகந்து, உகந்தாயை” என்று, அடியேனுக்கு உகந்து வர்த்திக்கிற

† (பா) ஹர்ஷஸூசகமான.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, க-தி, ச-பா, புள்வாய்பிளந்த. சுஉந-

யென்று அந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (என்னை யித்யாதி).
“கடலே” “மலையே” “ஊரே” என்ற அவதா(நு)ரணங்களுக்குக் கருத்
தருளிச்செய்கிறார் (ஸௌபரிஇத்யாதி). (க)

மூ — புள்வாய்பிளந்த புனிதா வென்றழைக்க
உள்ளே நின்றென்னுள்ளம் குளிருமொருவா
கள்வா கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பே
வள்ளாலுன்னை யெங்ஙனம் நான் மறக்கேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள வாய்	பகஷியாகிய ப(ரு)கா ஸூரனுடைய வா யை	கள்வா	அறியவொண்ணாத (ங் வபாவத்தையுடை ய)வனே!
பிளந்த	கிழித்துப்பொகட்ட	கடல்மல்லே	திருக்கடல் மல்லையில்
புனிதா	பரிசுத்தனே!	கிடந்த	பள்ளிகொண்டிருக்
என்று அழை	என்று (நான்) கூப்பி		கிற
க்க	டாநிற்க,	கரும்பே	போக்யபூதனே!
உள்ளேநின்	என் ல்ருதயத்திலே	வள்ளால்	உதாரனான
று	யிருந்து	உன்னை	உன்னை
என்உள்ளம்	என்மனஸஸு	நான்	நான்
குளிரும்	குளிரும்(தாப்பமாயும்)	எங்ஙனம்	எந்த உபாயத்தினால்
	படியா யிருக்கிற	மறக்கேன்	மறக்க சக்தனாகிறே
ஒருவா	அத்விதீயனே!		ன்? (ஒருநாளும் மறவேன்). (சு)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (புள்வாய்பிளந்த) பகாஸூரனுடைய
வாயைக் கிழித்து, ஆஸ்ரிதவிரோதியை, ஆளிட்டி அந்திதொழாதே,
தானே கைதொட்டுப் போக்கினுன்னென்னும் சுத்தியை யுடையனாயி
ருக்கிறபடி. (புள்வாய்பிளந்த புனிதா) என்றாய்த்து இவர் கூப்பிட்
டது. பின்னை அவன் செய்ததென்னென்னில்; (உள்ளேநின்று) புறப்
பட்டுவந்து தோற்ற இவர்க்குப் பற்றுகென்று பார்த்து, ல்ருதயத்
திலேநின்று, கமர் பிளந்திடமெங்கும் வவ்வலிம்படி பண்ணினு
னுய்த்து.

(கள்வா) ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் இவன் செய்யுமவை பரிச்சேதிக்
கப் போகாதாய்த்து. (கடல்மல்லைக்கிடந்த கரும்பே) திருக்கடல்
மல்லையிலே வந்து சாய்ந்தருளின பரமரவிகனே! “கரும்பே” என்
கிறது. கைதொட்டு நெருக்குதலால் வரும் செவ்வியழிகை யின்றிக்

கே யிருக்கை, (வள்ளால்) (க) “சேபுலு அது வபுலு சே ச்நுஃஸ்யை - தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்கிறபடியே, தன்னுடைய வடிவழகை முற்றாட்டாக ஸர்வஸ்வதாதம் பண்ணினபடி. (உன்னை எவ்வனம் நான் மறக்கேனே) மஹோபகாரகனாயிருக்கிற உன்னை, உன்னாலே உபகாரம் கொண்டிருக்கிற நான், எத்தைச்சொல்லி மறப்பது. (சு)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-உகப்புதலை மண்டையிட்டபடி சொல்லிற்று; அது தெகுட்டி மறக்கத்தேட, மறவாதபடி உள்ளே புருந்து வலிக்கையாலே மறக்க விரகில்லை என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

மேலுக்கவதாரிகை (புள்வாயித்யாதி) (புறப்பட்டு) புறம்பே யிருந்து என்றபடி.

(ரவிகன்) என்றது - ரஸி^௧ அஸ்யாஸ் திதி என்கிற மதுப்பின் மேலே க(சு)ப்ரத்யயமாய் ரஸவானேன்றபடி. பாலே என்னுதே, “கரும் பே” என்றதுக்குத்தாழ்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கரும்பித்யாதி). கைபட்டால் திரிஞ்சுபோமே பாலாகிலென்று கருத்து.... .. (சு)

மூ.—விஸ்வேர்துதல் வேல் நெடுங்கண்ணியும் நீயும்

கல்லார் கடுங்கானம் திரிந்த களிதே

நல்லாய் நரநாரணனே யெங்கள்ளம்பி

சொல்லாயுன்னை யான்வணங்கித் தொழுமாறே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்ஆர்	கற்கள் சிறைந்ததாய்	திரிந்த	ஸஞ்சரித்த
கடும்	(துஷ்ட ம்ருகங்களி னல்) அதிகஞ்ஞரமா யிருக்கிற	களிதே	மத்தகஜமே!
கானம்	காட்டிலே,	நல்லாய்	ஆஸரிதவாத்ஸல்யமா கிற நன்மையுடை யவனே!
வில்வர்	ததுஸ்ஸோடொத்த	நரநாரணனே	(ப்ரஜைகளுக்காக)
துதல்	நெற்றியையும்		நரநாராயணாவது.
வேல்	வேல்போன்றதாய்		ரம் பண்ணினவ னே!
நெடு	நீண்டிருக்கிற	எங்கன்	எங்களுடைய குறை, திரும்படியான)
புண்ணியும்	கண் களை யுமுடைய ளானபிராட்டியும்	நம்பி	கூர்ணனே! [ன்னை ஸ்ர்வஸ்வாமியான உ
பு.	அவளுக்கு வல்லபனா ன நீயுமாக	உன்னை	

யான் ;வணங்கி	சேஷத்துணை நான் திருவடிகளிலே விழு ந்து	தொழும்புறு ஆற்றாய்க்கும் ப்ரகா ரத்தை சொல்லாய் அருளிச்செய்ய வே ணும். (நி)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லேர் துதலித்யாதி) வில்லேர்
டொத்த துதலையும், வேலேர் டொத்த கண்களையுடையனாய், உனக்
குங்குட ஆகர்ஷகமான ஸௌகுமார்யத்தை யுடைய பெரிய பிராட்டி.
யாரும், அவள்தானும் கூடத் துணுக்குத் துணுக்கென்னும்படியான
ஸௌகுமார்யத்தையுடைய நீயும், துஷ்டஸத்வ ப்ரகரமாய், ஸஞ்சார்
யோக்யதையிலலாத காட்டிலே, ஒருகனித்த ஆணை, பிடியோடேகூட
ஸ்வைரமாக ஸஞ்சரிக்குமாபோலே, (க) * ஆள்பார்த்துழிநருவானு
ய்க்கொண்டு கிரிந்தவன்.

(நல்லாய்) ப்ரஜைகள் விஷயத்தில், அவர்கள் தங்களில் காட்டிலும் வத்ஸலயை ருக்குமவனே! (நாநாணனே) ஸ்தநந்தய ப்ரஜைக் காகக் குடிநீர் குடிக்கும் தாயைப்போலே, இவர்களுக்காகத் தபஸ்ஸு பண்ணுமவனே! (எங்கள் நம்பி) குறைவானான எங்கள் குறையை உரிப்புகைக்கீடான பெளஷ்கல்யத்தை யுடையவனே! (சொல்லாய்) “உன்னுடைய கைங்கர்யத்துக்கு விரோதிகளை நானே போக்கித்தரு கிறேன், அஞ்சாதே கொள்,” என்று (உ) “ஃஸ்சஃ- மாசசு” என்றப் போலே ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும். (ங) “ஸந்யஸா ஜீவ்யி ஸந்யஸாஸி-ஸர்வபூதேப்யஃ அபயம் ததாமி” என்றப்போலே யிரு ப்பதொரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். (ஈ)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லேரித்தாதி) கீழ்ப்பாட்டில் மறக்க
விரகில்லாதபடி அதுபவித்தபடி யருளிச்செய்தார்; அவ்வதுபவ ஜித
பீரீதியால் கைங்கர்யம் பண்ணும் விரகை எக்கைருளிச் செய்யவேண்டு
மென்று ப்ரார்த்திக்கிற ரிங்கென்று ஸங்கதி.

“கடும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (துஷ்ட ஸத்வப்ரகரமாய்) என்றது. “கல்வார” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸஞ்சாரேத்யாதி).

(அவர்கள் தங்களில் காட்டில்) ப்ரஜைகளுடைய மாதாபிதாக்களைக் காட்டில் என்றபடி. (தபஸ்ஸாவது) சிஷ்யாசார்யய்ச்ரம மறுவிட்டிருக்கை.

மூ.—பனியேய் பரங்குன்றின் பவளத்திரளே

மூனியே திருமுழிக்களத்து விளக்கே

(க) ச-திரு-சுஓ. (உ) கி-கதி-சுசு. (ங) ரா-ய-கதி-நந.

† (பா) போக்குகைக்கிடான.

இனியாய் தொண்டரோம் பருகின்னமுதாய்

கனியே உன்னைக்கண்டு கொண்டியந்தொழிந்தேனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பனியேய்	பனியினுல்ப் பரசுரமாய்	விளக்கே	ஸ்வயம்ப்ரகாசனே!
பரம்	ஸ்ரேஷ்டமாய் யிருந்	இனியாய்	போக்யபூதனே!
	துள்ள	தொண்ட	அடிமைபூண்ட நாக்
குன்றின்	ஹிமவத் பர்வதத்தினு	ரோம்	கள்
	ள்ள திருப்பிரிதியி	பருகு	பாநம்பண்ணுகைக்கு
	லெழுந்தருளியி		யோக்யமாய்
	ருக்கிற	இன் அமுதா	மதுரமான அம்ருதம்
பவளம் திர	பவளக்கொடியின் தி	ய	போன்றவனே!
ளே	ரள்போல் ஸூந்த	கனியே	பழுத்த பழம்போன்
	ரணுவனே!		றவனே, [னை
முனியே	(ஆப்ரிதருடைய ஹி	உன்னை	இப்படிப்பட்ட உன்
	தத்தைச்) சிந்திக்கு	கண்டுகொண்	ஸாக்ஷாத்கரித்து
	மவனே!	டு	
திருமூழிக்கள	திருமூழிக்கள மென்	உய்ந்துஒழிந்	உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றே
த்து	னும் திவ்யதேசத்	தேன்	ன். (சு)
	தி லெழுந்தருளியி		
	ருக்கிற		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பனியேய்ப் பரங்குன்றித்தயாதி) பனி மிக் கிருந்துள்ள ஹிமவானில் திருப்பிரிதியிலே, ஸர்வைஸ்ஸப்ருஹணிய னாய்க்கொண்டு ஸந்நிஹிதனுவனே! (முனியே) இச்சேதநர் அறி யாதிருக்கச் செய்தே எப்போதுமொக்க இவர்களுக்கு ஹிதத்தை அது ஸந்திக்குமவனே; (திருமூழிக்களத்து விளக்கே) திருமூழிக்களத்தி லே வந்து உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு நீயே ப்ரகாசக னாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனே!

(இனியாய்) இனிமைக்கு ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுகையன்றிக்கே, இனிமை தானுயிருக்கை. (தொண்டரோம்பருகு) என்று, தேவர்கள் பருகும் அம்ருதம்போலன்றிக்கே, கைங்கர்ய ருசியுடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பருகும் அம்ருதமாய், அப்போதே எடுத்து துகர லாம்படி கனிபோலே யிருக்கிறவனே! (உன்னைக் கண்டுகொண்டு) காணப்பெறாமையாலே (க) “உன்னைக் கண்டுகொண்டு” என்கிறபடியே உருமாய்ந்த நான் கண்டு உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேன். ... (சு)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (பனியியாதி) “சொல்லாய்” என்னுந்நீர், வடகிசைக்கு † அளவான திருப்பிரிதி துடக்கமாகவந்து நிற்க, (க) “புரீர்து” “புரீர்து” - ஸ்ரீரங்காக்ர இதஸஸ்திதி” என்னுமாபோலே பலவிடங்களி லிருப்பது அடிமைகொள்ளவே யன்றேருவென்ன; அப்படியா மென்று சொல்லி ஹ்ருஷ்டராகிறார் என்று ஸங்கதி.

† பனியென்று சொல்லும்படியாய், ஸ்ரேஷ்டமான பர்வதமென்றருளிச்செய்கிறார் (பனியியாதி). (சேதநர்) என்றவநந்தரம் “ஹிதத்தை” என்று சேஷம். (க)

மூ.—கதியேலில்லை நின்னருளல்ல தெனக்கு

நிதியே திருநீர்மலை நித்திலத்தொத்தே

பதியே பரவித்தொழும். தொண்டர் தமக்குக்

கதியே உன்னைக்கண்டு கொண்டிப்தொழிந்தேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின் அருள் அ உன்னுடைய க்ருபை	தொத்தே	மாலேபோன்றவனே!	
ல்லது யொழிய	பதியே	(ஆஸ்ரிதர்க்கு) இருப்	
எனக்கு எனக்கு		பிடமானவனே!	
கதியேல் (வேறு) உபாயமோ	பரவி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி	
வென்றால்	தொழும்	ஆஸ்ரியயாரின்ற	
இல்லை கிடையாது;	தொண்டர்	அடியார்க்கு	
நிதியே நிதிபோல் அதுபாவ்	மக்கு		
ய னுணவனே!	கதியே	ப்ராப்யனுணவனே!	
திருநீர்மலை திருநீர்மலையிலே	உன்னைக் கண்டுகொண்டு உய்ந்தொ		
நித்திலம் முத்தினுடைய	ழிந்தேன்.	(எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கதியேலில்லை) கதியாகிலும் உன்னுடைய ப்ரஸாதமொழிய எனக்கு வேறென்றில்லை. (கதி) என்றது - புகலென்றபடி. ப்ராப்யமாகிலும் உன் திருவடிகளை யொழிய வேறென்றில்லை. நான் அநந்யகதி. (நிதியே) வைப்பானதநமே! (திருநீர்மலை) திருநீர்மலையிலே வந்து, முத்துமாலையை உடம்பிலே அள்ளி ஏறட்டுக்கொள்ளுமாபோலே குளிர உடம்பிலே ஏறட்டு அணைத்துக்கொள்ளலாம்படி யிருக்கிறவனே!

(பதியே) ஆஸ்ரிதர்க்கு வாஸஸ்தாநமாயுள்ளவனே! (பரவித்தொழும்) அடைவுகெட ஏத்தித்தொழும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யனுள்ளவனே! அன்றிக்கே, (பதியே பரவித்தொழும் தொண்டர்)

(க) † அளவான-எல்லையான.

† இவ்வரும்பதத்துக்கு “பனியே” என்று பாடமிருக்கலாம்

கஉ௦அ பெரியதிருமொழி, எ-ப, சு-தி, அ-பா, அத்தா.

என்று, என்னோடு ஸகோத்ரிகளாய், (க) “தானுகந்த ஹிரெல்லாம்” என்கிறபடியே, உகந்தருளின நிலமெல்லாம் புக்கு அதுபவிக்குமவர் களுக்கு ப்ராப்யனுபுள்வாவனே! (உன்னைக்கண்டுகொண்டு) நீ உகந்தரு ளின நிலங்களிலே வந்து ஸந்திஹிதஞ்சையாலே, உன்னைக்கண்டு கொ ண்டி உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன். (எ)

அந்.—ஏழாம்பாட்டு. (கதியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பிறந்த போக்ய (५११) தானுஸந்தாநத்தாலே யுண்டான உகப்பின்பிக்குதியாலே, நீயே எனக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் பெற்றேன் என்று க்ருதார்த்ததான ஸந்தாநம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“கதி” பதத்துக்கு ப்ராபகத்வ விவக்ஷயா கீழருளிச்செய்து, ப்ராப் யத்வ விவக்ஷயா வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி). “சித்திலம்” என் றது - பனிஸ்த்தலமென்றும், அதினர்த்தம் (முத்து) என்றது. “தொத் து” என்றினர்த்தம் (மாலை) என்றது.

பதியே-திருப்பதிகளையே, பரவித்தொழும் தொண்டரென்று, யோஜி காந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). (எ)

மூ.—அத்தாவரியே யென்றுன்னை யழைக்கப் பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை முத்தே மணி மாணிக்கமே முளைக்கின்ற வித்தே உன்னை யெவ்வனம் நான் விடுகேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அத்தா	ஸ்வாமியே! [னே!	மணி	ஸ்வலாக்ஷமான
அரியே	விரோதி நிரஸநசீல	மாணிக்கமே	மாணிக்கம்போல் ஸு
என்று	என்றுசொல்லி		லபனே!
உன்னை	உன்னை	முளைக்கின்ற	(ப(ஃ)ல பர்யந்தமாம்
அழைக்க	(நான்) கூப்பிட,		படி) முனை யா நி
பிறர்	அயலார்		ன்ற
என்னை	இப்படி கூப்பிடுகிற	வித்தே	விதைபோன்றவனே!
	வென்னை	உன்னை	ஏவம்விதனான உன்
பித்தாஎன்று	பித்தனே (ப்ரா(ஹ்)		னை [நான்
	ந்தனே)! என்று	நான்	உன் ஸ்வபாவமறிந்த
பேசுகின்றார்	சொல்லுகிறார்கள்;	எவ்வனம்	எவ்விதமாக
முத்தே	முத்துப்போல்குளிர்த்	விடுகேன்	விட சக்தனாவேன்?
	தவனே!		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அத்தாவரியே யித்யாதி) என்ன் மியே! என்னுடைய விரோதியைப் போக்கினவனே! என்று உன்னை

நான் சொல்லிக்கூப்பிட. (பித்தாவென்று) அத்தாவென்று அஸங்கத பாஷணம் பண்ணிக் கூப்பிடாரின்றான்; இவன் பித்தையிராநின்றான், என்னுந்நின்றார்கள், “இவர்கள் அஸங்கதபாஷணம் பண்ணுந்நின்றார்கள், பிச்சராயிராநின்றார்கள்” என்று நான் நினைத்திருக்கு மவர்கள் என்னை.

பிறரென்னைப் பேசாநின்றார்களென்று கைவிடலாம்படி யிருக்கிறுபல்லையே நீ. (முத்தே) முத்துப்போலே ஸ்ராமத்தைப் போக்கு மவனே! பெருவிலையான மாணிக்கம்போலே யிருக்கிறவனே! ப (ஃ)லத்தோடு வ்யபிசரியாதவனே! உன்னை எத்தைச்சொல்லி நான் விடுவது. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (அத்தாவித்யாதி) ஒருகால் சொன்னதையே ஒன்பதின்கால்சொல்லிக்கொண்டு நீர் தேன்குழக்கும் நரிபோலே கண்டு களித்தீராகில் உம்மம் இந்தநாளிலேயே ஓரேரத்தைச் சொல்லி *ஆதரத்தைக்கட்ட மட்டிலே விட்டோடவேண்டி வரும்; இதுக்கு இத் தனைகளிக்கவேணுமோ வென்ன; பேசினார்களாகிலும் விடும்படியாயோ உன்படி என்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“மாத்திராதிகளுக்கு எஃவரனே ரக்ஷகனென்னுகிறாரிதே, பித்தர்” என்ப ரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அஸங்கதேத்யாதி). எம்பெருமானே ரக்ஷகன், மாத்திராதிகள் ரக்ஷகரல்ல ரென்கிற தமக்கு ப்ரதிக்கோடித்வ விவக்ஷயா “பிறர்” என்றதுக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யா தி). “என்னை” என்றதுக்கு “என்னுந்நின்றார்கள்” என்றத்தோடந்வயம்.

மேலுக்கவதாரிகை (பிறரித்யாதி). மணி-அழகாய், அழகான மாணிக்க மென்கிறார் (பெருவிலையனித்யாதி). முளையாதவித்து நிஷ்ப்பலமானக யாலே, முளைக்கின்ற வித்து ஸபலமாமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பலத்தோடித்யாதி). (அ)

மு.—தூயாய் சுடர் மாமதிபோலுயிர்க் கெல்லாம்

தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணு

ஆயா வலேநீருலகேழு முன்னுண்ட

வாயா உன்னை எங்ஙனம் நான் மறக்கேனே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூயாய்	பரிசுத்தனே!	தாயாய்	மாதாவாய்நின்று
சுடர்	(குளிர்ந்த) கிரணங்க ளையுடைய	தாமிரக்க	கருபபண்ணியருளு
மாமதிபோல்	பூர்ணசந்த்ரன்போல்	நண்ணு	குளிர்ந்த
உயிர்க்கெல்	ஸகலப்ராணிகளுக்	தாமரைக்க	செந்தாமரை போன்
லாம்	கும்	ணு	ற திருக்கண்களை யுடையவனே!

† ஏதம்-தோஷம். * ஆதரத்தைக் கட்டுதல்-துவக்கப்பண்ணுதல்.

‡ மட்டிலே-அவ்வளவிலே.

ஆபா	க்ருஷ்ணாக அவதரித்தவனே!	உண்டவாயா விழுங்கியவாயை யுடையவனே!
அலை	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய	உன்னை இப்படி ஆபத்ஸகனன உன்னை
நீர்	ஸமுத்ரத்தினால் குழப்பட்ட	நான் உபகாரமறிந்த நான் எங்ஙனம் எவ்விதமாக
உலகுஏழும் முன்	ஸப்தலோகங்களையும் ப்ரளயகாலத்தில்	மறக்கேன் மறக்கக்ஷமனாகிமேறன் (க)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூயாயித்யாதி) (க) “ஸமுத்ரம் ஸமுத்ரம் - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாம்” என்கிறபடியே, ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தாய் ஆறுகூல்யம் பண்ணினாரோடு, ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினாரோடு வாசியற எல்லார்க்கு மொக்க நன்மையைப் பண்ணுகையால் வந்த பாவ(ஓ)சுத்தியையுடையவனே! ஸகலதாபங்களுமாயும்படி சிதமான கிரணங்களையுடைய பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே, ஸர்வப்ராணிகளையும் தாயாய்க்கொண்டளிக்கின்ற குளிரந்த திருக்கண்களையுடையவனே! என்று திருக்கண்களுக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, சுடர்மாமதிபோல் உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அளிப்பாயுமாய் அவ்வாத்ஸல்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! என்னுதல்.

(ஆபா) இப்படி யிருந்துவைத்து, உன்னுடைய விபூதிபூதரி லே, சிலர் “இவன் என்புத்தான்” என்று அபி(பி)மானிக்கலாம்படி க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தவனே! (அலைநீருலகேழும்) ஆபத்து கரைபுரண்டால் வரையாதே எல்லாரையு மொக்க ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாவனே! திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடல் சூழ்ந்தபூமியை அமுது செய்த திருப்பவளத்தை யுடையவனே! இப்படி ஆபத்ஸகனன உன்னை எங்ஙனே மறக்கும்படி. (க)

அநு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூயாயித்யாதி) ப்ரத்யக்ஷமாக மாதாபித்ராதிகள் ரக்ஷகரென்று கண்டார் பலர்கூடி ஏசத்துடங்கில்; ஸாஸ்த்ரகம்ய (Xஸ்ரு)னான என்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை மறக்கவேண்டிவரும் கிடர்; ஆகையாலே விடவேண்டிவரும், ஆக உம்முடைய களிப்பு ப்ரயோஜனவத் தன்றே யென்ன; நீ ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வவிதோபகாரகனாய், சில பாச்யாதி(பா)சுதர்க்குக் கண்ணுக்கும் விஷயமாக நிற்கியுய், மாத்ராதி

பெரியதிருமொழி, எ-ப, சு-தி, கௌ-பா, வண்டார். கஉகக

கணக்காட்டில் அணித்தாய் உதவுகிறாய், ஆகையால் உன்னை ஒருகாலும் விட வேண்டா வென்கிறார் என்று ஸங்கதி.

“உயிர்க்கெல்லாம்” என்ற பதத்திலே நோக்காகத் தாய்மையை யருளிச்செய்கிறார் (ஸூஹருத மித்யாதி).

தாத்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (கிரையித் யாதி), (க)

மூ. —வண்டார் பொழில்சூழ் நறையூர் நம்பிக்கென்றும்

தொண்டாய்க் கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலே

தொண்டிரிவை பாடுமின்பாடி நின்றாட

உண்டே விசம்பு உந்தமக்கில்லை தாயரே. (கௌ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	பக்தஜநங்களே!	இவை	புபபததப் பாட்டை
வண்டோர்	வண்டுகள்நிறைந்த		யும்
பொழில்சூழ்	சோலைகள்கூழ்ந்த	பாடுமின்	பாடுங்கோள்; [ணி
நறையூர் நம்	திருநறையூர் நம்பிய	பாடிவின்று	(அப்படி) காரம்பண்,
பிக்கு	டத்தில்	ஆட	நர்த்தமப்பண்ணவே,
என்றும்	எப்போதும்	உந்தமக்கு	உங்களுக்கு
தொண்டாய்	அடிமைபூண்ட	துயர்	துக்கம்
கலியன்	ஆழ்வார்	இல்லை	நசித்துவிடும்;
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த	விசம்பு	பரமபதமானது
தமிழ்மாலே	தமிழ்த்தொடையான	உண்டு	கிடைக்கும். (கௌ)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) மதுவெள்ளத்தாலே, வண்டுகளானவை பரிமளம்போலே படிக்கிற பொழில்களையுடைத்தான திருநறையூரிலே நிற்கிற கல்யாணகுண பரிபூர்ணனைக் கவிபாடிற்று. (தொண்டாரித்யாதி) அவன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலே அதிகரித்த திருமங்கையாழ்வார், ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடை, என்னைப்போலே நீங்களுமில்விஷயத்திலே ருசியையுடையிகோளாய் பாடுவதாடுவதாகவே, பரமபதம் தன்னடையே வித்திக்கும்படியாம். அதுக்கு விரோதியான பாபம் தன்னடையே போம். (கௌ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) உந்தமக்கு - விசம்புண்டு -
துயரில்லை என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி மருளிச்செய்கிறார் (என்னைப்
போலே யித்யாதி). (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

புள்ளாய்ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(புள்ளாய்) கீழ் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் விளைந்தபடி சொல்
லிற்று; பின்பு தாம் நினைத்த பரிமாற்றம் பெறுமையாலே, (க) “பிற
வாமை எனைப்பணி” என்று அபேககித்தார்; “நீரிப்பாடுபடுவதென் ?
உமக்காகவன்றோ நாம் உகந்தருளின இடங்களிலே வந்து நிற்கிறது”
என்ன; எல்லாம் பெற்றுராய் ஸமாஹிதரானார். “இதுவே பேறுமிழவு
மாகைக்கு நமதலையால் ஏதேனுமுண்டோ?” என்று ஆராய்ந்து பார்த்
தார், இத்தலையிலொன்றுமின்றிக்கே, அவன்* எதிர்குழல் புக்குப் பண்
ணின க்ருஷி இப்படி பலித்த பலமாயிருந்தது, (உ) “ஊனேராக்கை
தன்னை யுழந்தோம்பி வைத்தமையால் நானே பெய்தப்பெற்றேன்”
இத்தயாஜ்யமான சரீரத்தைக்கொண்டே பேற்றுக்குடலாம்படி
பண்ணியருளிணன் என்கிறார். *

அநு. — (புள்ளாய்ப்ரவேசம்) “கீழ்” என்றது - (ங) “கிடந்த நம்பி”
என்கிற திருமொழியிலே என்றபடி. (இதுவே பேறுமிழவும்) என்றது -
பகவதபவமே பேறும், இதில்லாமையே இழவும் என்றபடி. (இப்படி
பலித்தபலமாயிருந்தது) என்றதுக்கு, இத்திருமொழியில் உயிர்ப்பாட்
டைக்காட்டி அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஊனேரித்யாதி).

மூ.—புள்ளாயேனமுமாய் புகுந்தென்னை புள்ளங்கொண்ட

கள்வா வென்றலு மென்கண்கள்நீர்கள் சோர்தருமால்

உள்ளே நின்றுருகி நெஞ்சமுன்னை யுள்ளியக்கால்
நள்ளேனுன்னையல்லால் நறையூர் நின்ற நம்பியோ.

(க)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
நறையூர்	திருநறையூரென்னும் திவ்யசேசத்தில்	நீர்கள்	ஆந்தபா(ஐ)ஷ்பத் தை
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	சொர்தரும்	பெருக்காரின்றன;
கம்பி	பூர்ணனை!	ஆல்	ஆய்சர்யம்!
புகுந்து	(என்னுள் அந்தர்யா மியாய்) ப்ரவேசி த்து	நெஞ்சம்	(என்) மநஸ்ஸானது
புள்ளாய்	(ஹம்ஸ) பக்ஷியாயும்	உன்னை	என்னுடைய உஜ்ஜீவ நத்தில் வ்யாபரித் த உன்னை
ஏனமுமாய்	வராஹமாயும் (அவத ரித்த செயல்களை க்காட்டி)	உள்ளியக்கா ல்	அதுஸந்திக்கப் புக்கா ல்
என்	விஷயார்த்த ப்ரவண னான என்னுடைய	உள்ளேசின் று	(என்) ஹ்ருதயத்திலே யிருந்து
உள்ளத்தை	மநஸ்ஸை	உருகி	நீராகக் கருகி(ப்போ காநின்றது),
கொண்ட	தனக்கு வசமாக்கிக் கொண்ட	உன்னையல் லால்	(இனி, உன்னைத்தவிர வேறொரு விஷய ங்களை)
கள்வா	வஞ்சகனை! [தும்	நள்ளேன்	ஆசைப்படுன்.
என்றலும்	என்றுசொல்லும்போ	“ஓ” என்பது	பரீத்யதிசய த்யோ தகமான அவ்யயம்.
என் கண்கள்	என்னுடைய நெத்தர் களானவை		(க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (புள்ளாயித்யாதி) என்னுடைய துக்க
நிவ்ருத்திக்கு நான் பட்டது பட அமையாதோ? நானும் பிறவாத
பிறவிகளையன்றோ நீ வந்து பிறந்தது. அன்னமாயும் வராஹமாயு
மான செயலைக் காட்டி, என்ஹ்ருதயத்தைக் கொண்டாதுப்த்து. (க)
“युनयि मनुष्येण कुर्यात् - मनुष्येण मनुष्येण” - மநஸ்ஸானது
காரணம் பந்தமோக்யயோ” என்று பந்தவேறுதுவானது தன்னையே
மோக்யவேறுதுவாம்படி பண்ணியருளினான். (கள்வாவித்யாதி) இவர்,
“நெஞ்சிலே புகுராகின்றனென்றறியில், ஒட்டார்” என்று தெரியாத
படியாகப் புகுந்தபடி. இவ்வுபகாரத்தை அதுஸந்தித்துப் பேசப்
புக்கவாறே, கண்ணானது நீர் பாயாநின்றது. (என்கண்கள்) ஸ்தீ

களைநினைத்து அழுதுபோந்த என்னுடைய கண்கள்.

உன்னை அதுஸந்திக்கப் புக்கவாதே, நெஞ்சானது உள்ளேநின் றுருகி உடைகுலைப்படாநின்றது. (நள்ளேன்) இனி வேறே தூறு யிரம் இதரவிஷயங்கள் முகங்காட்டினாலும், அவற்றோடு செறியேன். (நறையூர்) நான் 'நோவு படுகிற ஸம்ஸாரத்திலே, நீயே முற்பாடனாய் வந்து நின்ற பின்பு அவற்றோடு பொருந்துமோ? பரித்யகிசயத் தாலே "ஓ" என்கிறார். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) (நான்பட்டது படவமையாதோ) என்றது - நான் மதுஷ்யனாய்ப்பிறந்து பட்டாப்போலே, நாட்டில் பிறந்து மாயங்கள் செய்து படாதன பட்டது போராதோ வென்றபடி. (நானும் பிறவாத) ழேயான நானும் பிறக்க விரும்பாத, ஜுகுப்விதமான வெண் கை. "உள்ளங்கொண்டகள்வா" என்று ஸம்போதிக்கைக் கடியான மாந ஸாதுஸந்தார விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அன்னமாயு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (அருளினை) என்றவமந்தரம், என்றதுஸந்திப்பது என்று கூட்டுவது. யுள்ளாய் ஏனமுமாயுள்ள செயலைக் காட்டி உள்ளங் கொண்டானாகில், "கள்வா" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி). (புகுந்தபடி) என்றதுக்கு, (க) ஸ்யுத்யு ந லீட- யமாத் மா ந வேத" என்று அந்தர்யாமியாய்ப் புகுந்ததைக் களவாகச் சொல்லுகி ருரென்று கருத்து.

அந்தர்யாமியாய்ப் புகுந்து-புன்னாய் ஏனமுமாய் - என்னுள்ளங்கொ ண்ட கள்வா என்று சப்தார்த்தம்.

(உள்ளேநின்று உருகி நெஞ்சமுன்னை யுள்ளியக்கால்) [நெஞ்சம்-உள் ளே நின்றுருகி, அத்தால் உன்னையல்லால், மற்றென்றை நள்ளேன்] என் றவ்யம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உன்னையித்யாதி). நான் உள்ளே புகுநில் இரும்புபோல் வலியுதான நெஞ்சு பதம்செய்து, அவ்வபதாநங்களைக் காட்டி ஆந்தாஸ்கருக்களைப் ப்ரவஹிப்பித்து, நெஞ் சை எத்தனை உருக்கினாலும், பள்ளமடையான விஷயங்கள் ப்ரபலங்களா கையாலே தன்னடையே, செறியப்பண்ணுவோ வென்னும் பகவதபி ப்ராயத்தாலே (நறையூர்நின்றமப்பி) என்கிறுரென்னுமிடம் தோற்ற வரு ளிச்செய்கிறார் (நானித்யாதி). (க)

மூ.—ஓடாவாளரியினுருவாய் மருவி யென்றன்

மாதே வந்தடியேன் மனங்கொள்ள வல்ல மைந்தா

பாதேன் தொண்டர் தம்மைக்கவிதைப் பனுவல் கொண்டு

நாதேனுன்னை யல்லால் நறையூர் நின்றமப்பியோ. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறையூர்நின்ற நம்பி!	[டாது	மைந்தா	மைத்தனே!
ஓடா	(நாட்டில்) நடையா	பனுவல்	சாஸ்த்ர வரித்தமான
ஆள் அரியின்	ந ர லி ம் ஓற த்தினு		(லக்ஷணங்களை பு
	டைய		டைய)
உருவாய்	வழுவையுடையனாய்க்	கவிதைகொ	கவிகளாலே
	கொண்டு	ண்டு	
என்றன்மா	என்னிடத்தில்	தொண்டர்	விஷயாந்தர ப்ரவண
டே		தம்மை	ரான நீசரை
வந்து	ஸந்நிஹிதனாய் [ந்து	பாடேன்	(இனி) ஸ்தோத்ரம்ப
மருவி	(என்னோடு) கலந்திரு		ண்ணமாட்டேன்,
அடியேன்	சேஷநூதனான என்	உன்னையல்	உண்ணத்தவிர (வே
மனம்	மனஸ்ஸை [னுடைய	லால்	றொருவரை) க்கவி
கொள்ளவல்	ஸ்வாதீநமாக்கிக் கொ		பாட)
ல	ள்ளத்தருந்த	நாடேன்	(மனஸ்ஸில்) விசாரிக்
			கவும் மாட்டேன்.

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) “புள்ளாயேன முமாய்ப்புகுந்து” என்றார் கீழே, தாழ்ந்த ஜந்மத்திலே வேணுமாகில் பிறக்கிறாய்; நாட்டார் பிறக்கும் பிறவிகளைப் பிறக்கலாகாதோ?

நாட்டில் நடையாடாதபடியான நரலிம்ஹருபத்தைபுடைய யாய். (மருவி) நரலிம்ஹவேஷபரிக்கரஹம் பண்ணின்வன்று துடங்கி, இவருடைய ஹ்ருதயத்திலேகாணும் கிட்டிவது. (என்றன்மாதே வந்து) நீ பராவஸ்த்தனாயாகில், என்பாடு வந்து கிட்டலாமோ? (அடியேன்மனம் கொள்ளவல்லமைந்தா) ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாதாழ்வான் நெஞ்சை உனக்காக்கிக் கொண்டாயென்கிறவிது - உனக்கொரு மிடுக்கோ? என்னை உனக்காக்கிக்கொண்ட உனக்கு.

அதுசெய்தோமிதே, மேலே நீர் செய்யப்பார்த்ததென்னென்ன, (பாடேனித்யாதி) சாஸ்த்ரோக்தங்களான லக்ஷணங்களிலே குறைவற்றிருக்கிற கவிகளைக்கொண்டு நீசரைப் பாடுவது தவிர்த்தேன். “கவிதைப்பனுவல்” என்றது - பனுவல் கவிதை என்றபடியாய், “பனுவல்” என்று - நூலாய், சாஸ்த்ரமென்றபடியாய், ஸாஸ்த்ரோக்தமான லக்ஷணங்களில் குறையற்ற கவியென்றபடி. (நாடேனுண்ணையல்லால்) இவனைப் பாடுவோமோ என்று விசாரிக்குமதுவும் தவிர்த்தேன். (நறையூர் நின்றநம்பியோ) நீ என்னுடைய ஸ்வேந்த்

கஉகக பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, உ-தி, ஈ-பா, எம்மானும்.

சியங்களுக்கும் உன்னை விஷயமாக்கிவைக்க, நான்உன்னைவிட்டுப் புறம்பே கவிபாடுகைக்குப் பராப்தியுண்டோ? (உ)

அநு — இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் ஸங்கதி யென்னென்ன; தாமே யருளிச்செய்கிறார் (புள்ளாயித்யாதி). “ஆகாதோ” என்றவந்தரம் (என்கிறார்) என்று சேஷம்.

(நாட்டில் நடையாடாத) என்றது - *நரக்கலந்த சிங்கமாய் இந்த நாட்டிலென்கை. “ஆளரி” என்று ஆஸ்சர்யத்துக்கு ஹேதுவாகத் தோற்றுக்கையாலே தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நரலிம்ஹத்யாதி). (கிட்டுவது) என்ற வந்தரம், தேட்டமாயிருப்பது என்று சேஷம், “உனக்கொருளிடுக்கோ” என்றவிடத்தில் “உனக்கு” என்றதின் விவரணம் (என்னைபுனக்காக்கி வித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அதுசெய்தோமிதே வித்யாதி). (இவனை) என்றது - கீழ்ச்சொன்ன நீசனை யென்றபடி. (உ)

மூ.—எம்மானுமெம்மனையு மென்னைப் பெற்றொழிந்ததற்பின்

அம்மானுமம்மனையு மடியேனுக்காகி நின்ற

நன்மான வொண் சுடரே நறையூர் நின்றநம்பி உன்

மைம்மான வண்ணமல்லால் மகிழ்ந்தேத்தமாட்டேனே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறையூர்நின்ற நம்பி!		நின்ற	ஸங்கிவிரிதனாய் நின்ற
எம்மானும்	எந்தகப்பனும்	வனே!	
எம்மனையும்	எந்தாயும்	நல்	விலகாணமாய்
என்னைபெற்று	என்னைப் பரஸவித்து	மானம்	பேரளவுடைத்தாய்
	(உண்டாக்கி) பின்	ஒன்	அழகியதான [னே!
	பு)	சுடரே	தேஜஸ்ஸையுடையவ
ஒழிந்ததற்பின் (போக (ஃX) வி		உன்	உன்னுடைய
ரோதி யென்று)		மைமானம்	மையளவான (அஞ்ச
பொகட்டுப்போ			நம்போன்ற)
ன வந்தரம்,		வண்ணமல்	திருமேனியை யல்ல
அடியேனுக்கு	ஸ்வதஸ்ஸித்தமான	லால்	து (மற்ற திருப்
	தாஸ்யத்தையுடை		பதிகளை)
	ய எனக்கு	மகிழ்ந்து	ப்ரீதிபண்ணி
அம்மானும்	தகப்பனும்	ஏத்தமாட்டே	ஸ்தோத்ரம்பண்ண
அம்மனையுமா	தாயுமாக	ன்	மாட்டேன். (ங)

பெரிய திருமொழி, ஏ-ப, உ-தி, ஈ-பா, எம்மானும். ௧௨௧௭

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (எம்மானும்த்யாதி) நாட்டாருபக ரிக்குமளவிலே உபகரித்தாயாகிலன்றோ உன்னை மறக்கலாவது? தாயளவிலே உபகரித்தான், தமப்பனளவிலே உபகரித்தான் என்ன வொண்ணுதே, அவர்கள் கைவிட்டவளவிலே, முகங்காட்டின உன்னை.

மாதாபிதாக்கள் ராகாந்த(௦௦௦)ராய், பரமபதத்திலே துப் பின்பு “யௌவனவிரோதி” என்று காற்கடைக்கொள்ளும்பின் னுந்மந்தோறும் பழகிப்போந்த வாஸநயாலே, “அம்மே” என்றும், “அப்பா” என்றுமிதே இவன் சொல்லிப்போருவது; அதில் “அம் மே” என்றபோதாகப் பெண் குரலாலே “ஏன்” என்னும்; “அப்பா” என்றபோதாக ஆண்குரலாலே “ஏன்” என்றும்; இவனறிந்த வழியா லேயாய்த்து முகங்கொடுப்பது. (அடியேனுக்கு) அந்த மாதாபிதாக்க ளளவல்லாதபடி ஸ்வதஸ்ஸித்தமான முறையையுடையானக்கு அம் மானுமம்மையுமாகி நின்ற.

(நன்மான வொண் சுடரே) விலகுகுணமாய் அளவிறந்த ஒள்ளிய சுடரையுடையவனே! அப்படியிருப்பது பரமபதத்திலே யன்றோ வென்ன; திருநறையூரிலேவந்து ஸந்திவிதனுை கல்யாணகுணபரி பூர்ணனே! (உன்மைம்மானவண்ணம்) அஞ்ஞநம்போலே ஸ்ரீபதபர லான வடிவையுடைய உன்னையல்லது புறம்பே சிலரை, எத்தனை வேணுமென்று ப்ரேரித்தாலும் ப்ரீதிபுரஸ்ஸாமாக ஏத்துமதில்லை. இப்போது புறம்பாக நினைக்கிறது, புறம்புற்றை திருப்பதிகளை. (மைம்மானவண்ணம்) மையளவான வண்ணம், மைப்பொத்தவண்ணம்.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (எம்மானும்த்யாதி) “தொண்டர் சம்மை பாடேன்” என்றீர், அவர்கள் உமக்கு விசேஷமாக உபகாரங்களைப் பண்ணினால் அவர்களை அதுக்காக ஏத்தவேண்டிவாராதோவென்ன; உப காரங்களில் தலையான உபகாரங்களைப் பண்ணும் தாய் தமப்பன ளவன்றியே, மஹோபகாரகனுை உன்னை விட்டு, இனி மற்றொரு எம்பெ ருமான்களைத்தான் மகிழ்ந்தேத்துவனோவென்கிறாரென்று ஸந்திவிதன உட்கொண்டு அதை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (நாட்டாரித்த்யாதி வாக்கவல்லு தாலே). (உன்னை) என்றவநந்தரம், என்கிறார் என்றுசேஷம்.

வாக்யதாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (மாதாபிதாக்களித்த்யாதி).

“மான” என்றதுக்கு, பேரளவுடைத்தான என்று சுப்பார்த்தமாய், (அளவிறந்த) என்கிறது. †(“புலற்றேன்” என்னுதே “நாடேன்”) என்ற பதவாஸகை (ப்ரேரித்தாலும்) என்றது. தன்னையல்லது அறியாத இவரை அந்யவிஷயஸ்துதியிலே மூட்டுவனோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்! இப் போதித்த்யாதி.) (ஈ)

† குண்டலிதம் ஆலோசந்யம். தத்ஸந்தாரத்தில் “ஏத்தேன்” என் னுதே “மாட்டேன்” என்றிருக்கலாம்.

கககஅ பெரியதிருமொழி, எ-பி, உ-தி, ச-பா, சிறியாய்.

மு.—சிறியாயோர் பிள்ளையுமா யுலகுண்டோ ராலிலேமேல்
உறைவாயென் றெஞ்சினுள்ளே யுறைவாயுறைந்ததுதான்
அறியாதிருந்தறியே னடியேனணி வண்டு கிண்டும்
நறைவாரும் பொழில்சூழ் நறையூர் நின்றநம்பியோ. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அணி	அழகியதான	ஓர்	ஒரு இளமைமிக்க
வண்டு	வண்டுகளானவை	ஆவிலேமேல்	வடதளத்தின் மேலே
கிண்டு	அமைந்திருக்கும்படி	உறைவாய்	பொருந்தி யிருக்குமவ
நறை	தேனானது		னே!
வாரும்	ப்ரவணியாநின்ற	என் நெஞ்சி	என் ல்ருதயத்
பொழில்	சோலைகளாலே	னுள்ளே	துக்குள்ளே
சூழ்	சூழப்பட்ட	உறைவாய்	பொருந்தியிருக்குமவ
	நறையூர் நின்றநம்பி!		னே!
சிறியாய்	இளம்பருவத்தையுடை	உறைந்தது	(இப்படி நீ) பொருந்தி
	யனாய்	தான்	யிருப்பதை
ஓர்	அத்விதியனுயிருக்கிற	அறியாது	தெரிந்துகொள்ளாமல்
பிள்ளையுமா	பாலனுமாய்க்கொண்	அடியேன்	நான்
ய்	டு	இருந்தறி	இருந்திலேன். (ச)
உலகு உண்டு	லோகங்களைவிழுங்கி	யேன்	

வ்யா. —நாலம்பாட்டு. (சிறியாயோர் பிள்ளையித்யாதி). (க)
“பாலனுயேழுலகுண்டு” என்கிறபடியேய, யசோதாஸ்தநந்தயமும் நிரம்
பிள பருவமென்னும்படியான பருவத்தையுடையையாய், அப்பருவ
த்திலே ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனுன
ஆலந்தளிநிலே கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநாஸாமர்த்தயத்தை
யுடையையாய்! அப்படி சேராச்சேர்த்தியாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்
திலே வந்து புருந்து, அவ்வாலந்தளிநினளவன்றிக்கே, பரமபதத்
திற்போலே இடம் பெறவிருந்து, என்னை உனக்காக்கிக்கொண்ட இம்
மஹோபகாரத்தை அறியாதே, நான் க்ருதக்க்ருதியிருக்கிறேனல்
லேன். அவ்விடையாட்டமு மறிந்தேயிருக்கிறேன்.

உனக்கொரு உறைவிடமில்லாமைதான் செய்தாயோ நீ, தர்ஸ
நீயமான வண்டுகளானவை மேன்மேலெனப் படிக்கைக்கு மேற்பட
வேறொன்றில் கால் வாங்காதபடி மிக்க தேனையுடைத்தான பொழி
லாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரை வாஸஸ்த்தாநமாக உடையவனே!

பெரியதிருமொழி, எ-ப, உ-தி, இ-பா, நீண்டாயை. ௧௨௧௯

உனக்கு அஸங்குசிதமாக வர்த்திக்கைக்கு ஒருஸ்த்தாநமில்லையோ
இத்தேசத்தையுடைய உனக்கு. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சிறியாயித்யாதி) தான் ப்ரீரரித்தாலும் இனி
மறவறாநு திருப்பதியையும் ஏத்தமாட்டெனெனகைக்கு ஷேதுவென்
னென்ன; என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து உறைகையால் அத்தை மறவாமை
யாலேஎன்று ஸங்கதியாகவுமாம்; அன்றிக்கே, நான்எத்தனைஉபகார
சேனானாலும் என்னப்ரயோஜனம், நாட்டில் ஒருவரும் அத்தைநினைப்பாரில்
லாதேயன்றோ இருக்கிறது; நீருமங்ஙனையானாலேவென்ன; நீ என்னெஞ்
சிலிருக்க, எனக்கு மறந்து க்ருதக்க்ருதகை விரகுண்டோஎன்கிறதென்று
ஸங்கதியாகவுமாம்.

“பிள்ளை” என்ற பதத்தால்தானே சிறுமை தோற்றியிருக்க “சிறி
யாய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பாலனாயித்யாதி).
“பிள்ளையும்” என்ற சகாரம் விரோதேயாய், உலகுண்கைக்கும் பிள்ளை
யாகைக்குமுண்டான சேராச்சேர்த்தியை, நெஞ்சினுள்ளே உறை
கைக்கு த்ருஷ்டார்த்தமென்னுமிடம் தோற்றவருளிச்செய்கிறார் (அப்படி
யித்யாதி). நெஞ்சிலென்னதே, “உள்ளே” என்கையாலே பலித்தவர்த்த
மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாலந்தனிதித்யாதி).

“அணிவண்டு” இத்த்யாதிக்குத்தாத்பர்யம் (உனக்கொருஇத்யாதி). கிண்
டுகை-கெழுமுகையாய், படியும்படி, வாரும்-ப்ரவஹிக்குமென்று சப்தார்த்
தமாய் பலிதார்த்தம் (மிக்கதேனை) என்றது. நறையூரை, “பொழிக்கும்”
என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உனக்கித்யாதி).
“உனக்கு” என்றது-ஸங்குசிதமான என் நெஞ்சிலிருந்த உனக்கென்றபடி.

மூ.—நீண்டாயை வானவர்கள் நினைந்தேத்திக் காண்பரிதால்
ஆண்டாயென்றதரிக்கப்படுவாய்க்கு நானடிமை [டேன்
பூண்டேனென் நெஞ்சினுள்ளே புருந்தாயைப் போகலொட்
நாண்டானுனக்கொழிந்தேன் நறையூர் நின்ற நம்பியோ. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறையூர் நின்றநம்பீ!		ஆல்	ஆஸ்சர்யம்;
நீண்டாயை அபரிச்சிந்தனைஉன்னை		ஆண்டாய்	(எங்கள்) ஸ்வாமியே! எ
வானவர்க் ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள்		என்று	ன்று
ள்		ஆதரிக்கப்	(தேவதைகளால்) ப்ரீதிப
நினைந்து	த்யாசித்து	படுவாய்	ண்ணப்படுமுன் வஷ
ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி	க்கு	யத்தில
காண்பது	ஸாக்ஷாத்தகரிப்பது	நான்	நான்
அரிது	தூர்லபம்;	அடிமைபூ	சேஷவ்ருத்தியை வஹீத்
		ண்டேன்	தேன்;

பூண்டேனென்று சப்தார்த்தமுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதீத்யாதி). (காணவரியையாய்) என்றதுக்கு (இப்படியிருக்கிற) என்றவாக்யத்தோடு ஸம்பந்தம். “அடிமைபூண்டேன்” என்னவமைந்திருக்க, “நான்” என்று விசேஷித்தத்தாலே, வ்யதிரிக்தராலே ஆதரிக்கப்படுகையன்றோ தோற்றுகிறது; அதுக்கு கர்த்ருபதம் எங்கேயென்ன; கீழ் “வானவர்கள்” என்றபதத்தை இங்கே அதுஷங்கித்துக்கொள்வது என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதித்யாதி).

இவர், “போகவொட்டேன்” என்கைக்கு அவன் இவரை விட்டுப் போக ப்ரஸங்கித்தானன்றேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வந்தகார்ய மித்யாதி). (வந்த கார்யம்) - அடிமையில் மூட்டுகை. ஆக அடிமையிலாசை வளர்க்கவேனுமென்று நாலடி போக ஒருப்பட்டானென்று கருத்து. (ஒட்டுவேனோ) என்கிறவந்தரம், என்கிறார் என்று சேஷம். இரண்டாம்பாட்டு தொடங்கி முக்காலும் “அடியேன்” என்றதையெல்லாமதவதிக்கிறாய், “ஒட்டேன்” என்றதின்மேலே ப்ரணயத்தாலுண்டான சிவட்குத்தோற்ற, மேலுக்கவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (அடியேனித்யாதி). ஆனால், நாணற்றரோடு உம்மைக் கூட்டுவோமே என்னும் சங்கையிலே. (நறையூர்சின்றநம்பீ) என்கிறுரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நீயோவித்யாதி). (௩)

மூ. — எந்தாதை தாதை யப்பாலெழுவர் பழுவடிமை

வந்தாரென்றெஞ்சினுள்ளே வந்தாயைப் போகவொட்டேன்

அந்தோ வென்னொருயிரே யாசே யருளெனக்கு

நந்தாமைத் தந்த வெந்தாய் நறையூர் நின்ற நம்பீயோ. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என் ஆர் உ. எனக்கு ஸத்தாரிர்வாடி	யிரே கனுப்ரானனே!	எழுவர் ஸத்தபுருஷர்களும் (ஆகிய பத்துத்தலைமுறையாக)	
அரசே என்னையாளுமவனே!		பழுவடி பழைய (ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக) தாஸ்யத்தை	
எனக்கு என்விஷயத்தில்		வந்தார் (செய்துகொண்டு வந்தா	
அருள் க்ருபையை		என் நெஞ்ஞன்மனஸ்யில் [ர்கள]	
நந்தாமை நசியாமல் (விச்சேதியாமல்)		சினுள்ளே	
தந்த கொடுத்த (பண்ணின)		வந்தாயை வந்துபுகுந்தன்னே	
எந்தாய் என்ஸவாயியே!		போக போகஸம்மதியேன்	
நறையூர் நின்றநம்பீ!		லொட்டேன்	
எந்தாதை நானும் எந்தகப்பனும்		அந்தோ ஐயோ;	(௬)
தாதை அவன் தகப்பனும்			
அப்பால் அவனுக்குமுன்புண்டான			

௧௨௨௨ பெரியதிருமொழி, எ-ப, உ-தி, கூ-பா, எந்தாதை,

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (எந்தாதையித்யாதி). நான், என்னுடைய தம்பபன், அவனுடைய ஐநகன், இவர்களோடேகூட, அவ்வருகே எழுவர். (க) “சுபு சுபுசு சுபுசு-ஸப்த ஸப்தசு ஸப்தசு” என்னக்கடவதிநே. ஒருவனுக்குண்டான நன்மை அசல் காக்குமிடத்தில் (உ)* ஏழ்பபுகால் செல்லுமிநே. இத்தால், குலமாக அநயார் ஐமார்கலொன்றபடி. நானபேகூழிபாதிருக்க, நீயே என்னுடைய மூருதயத்திலே வந்து புகுந்த உன்னைப் போகவொட்டுவேனோ? கைப்பட்ட நிதியை உதறுவாருண்டோ?

(அந்தோவித்யாதி) இவர் “ஒட்டேன்” என்னச்செய்தே, பின்னையும் போவானாக நினைத்தான்; அய்யோ! இவ்வஸ்துவை இழந்தாய் கிடாய் என்கிறார். உன்னையொழிய ஜீவியாதபடி என் ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிவனே! (அரசே) என்னை வன்னிய மறுத்து ஆண்டவனே! (அருளெனக்கு நந்தாமைத்தந்தவெந்தாய்) “நீ போகாதேகொள்” என்று காலேக்கட்டி வளைக்கலாம்படி என்பக்க விலே அருளோப்பண்ணின என்னாயனே! திருநறையூரிலே வந்து நின்றுய்த்து இவர்க்கு அருளிற்று. (கூ)

அரு. — ஆறும்பாட்டு. (எந்தாதையித்யாதி) திருநறையூரில் வந்தது நாணில்லாமையாலே என்னுளினதீர்; நீர் நாணில்லாதவராகா நினதீர், நான்றறுரிருவரும் ஸ்வதந்த்ரராகில், நான் போகத்தட்டென்னென்ன; நீ என்ருவராதனை பின்பு, உன்னைப்போகவொட்டுவேனோவென்று காலேக்கட்டுகிறுரென்று ஸங்கதி.

(எந்தாதை) என்கையாலே, அர்த்தவலித்தமாக (நான்) என்றுகூட்டுகிறார். (அவ்வருகே) என்றது-இவர்களுக்கவ்வருகான கொள்பாட்டனைச் சொல்லுகிறது. (எழுவர்) மூவர்க்கும்மேலெழுவர். ஆக. (ங) “தசபூர்வார்” என்ற பதின்மரையும் சொல்லிற்றாய், இதுஉபலக்ஷணமாய் “தசபூர்வார்” என்ற பதின்மரையும் சொல்லுமென்று விவக்ஷித்து, இதுக்குத்ருஷ்டாந்ததயா; கர்யாதாநபல (ஸ்ர) தயா சொன்ன வசந்ததைக்காட்டுகிறார் (ஸப்தேத்யாதி). இவ்வர்த்தத்துக்கு நேரே பெரியாழ்வார் தில்வஸூக்தியையும்ப்ரமாணமாகவருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனுக்கித்யாதி). இப்படி இவ்வாழ்வாரருளிச்செய்ததும், கேசவன்மரிற் படியே. ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுங்கூட நம்மனவு “தசபூர்வார் தசாவரார்” என்கிறபடியே உஜ்ஜீவித்தமை பவிதமென்னுமிடம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, எ-ப, உ-தி, எ-பா, மன்னஞ்ச. ௧௨௨௩

கீழிப்பாட்டிலும் “போகவொட்டேன்” என்று நிர்ப்பந்திக்கவே இவரைப் பாரதந்தர்யத்திலேதானே நிறுத்தவேண்டுமென்று இவர்வர்த்தையை, ஆனைக்குப்பாடுவாரைப்போலே அராதரித்திருக்க, (அந்தோ) இத்யாதி யருளிச்செய்கிறாரென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி). (௬)

மூ — மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள் மழுவில் துணித்த மைந்தா
என்னெஞ்சத்துள்ளிருந் திங்கினிப்போய் பிறரொருவர்
வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்துவைத்தேன்
நன்னெஞ்சவன்ன மன்னும் நறையூர் நின்ற நம்பியோ. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல் த (ஈ)யாபூர்ணமான		இருந்து அநவரத வாஸம்பண்ணி,	
நெஞ்சம் மகஸஸையுடையளாய்		இனி இதுக்குமேலே	
அன்னம் ஸம்ஸம்போன்ற நடையழ		இங்கு இங்குநின்றும் புறம்பேசெ	
கையுடையளான பெரிய		போ ன்று	
பிராட்டியார்		ய்	
மன்னும் கித்யவாஸம் பண்ணுகிற		பிறர்ஒரு அயலாரான ஒருத்தருடை	
நறையூர் நின்றநம்பீ!		வர் ய	
மன் ராஜாக்கள்		வல் (உன் விஸ்வேஷத்தில் இ	
அஞ்ச பயப்படும்படி		ளகாத) வன்மையை	
ஆயிரம் (கார்த்த வீர்யார்ஜுநனு		டைய	
தோள் டைய) ஆயிரம் புஜிக்க		நெஞ்சம் மகஸ்ஸை	
ளையும்		புக்குஇரு ப்ரவேசித்து அங்கேபொ	
மழுவில் பரசுவினாலே		க்க ருந்தியிருக்கும்படி	
துணித்த வெட்டிப்பொகட்ட		ஒட்டேன் ஸம்மதியேன்,	
மைந்தா பலிஷ்ட்டனே!		வளைத்து(கீ போகாதபடி)தடையிட்	
என் நெ (இதுவரையில்) என் மகஸ்		வைத் திவைத்தேன். (௭)	
ஞ்சத் ஸுக்குள்ளே		தேன்	
துள்			

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (மன்னஞ்சவித் யாதி)இவருடைய ஸ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த ஸர்வரன் போக்கைகினைத்தான், போகவொட்டேனென்றார், ஒட்டேனாவதென், நம்மோடே மலைந்து விலக்கப்போமோ உமக்கு, இருபத்தொருபடிகால் கூடித்தியவம்சத்தை அறுத்துப்பொகட்ட பெருமிடுக்கரல்லோமோ நாமென்ன; அதில் தட்டில்லை, ஆனாலும்அவ்வோப்ரக்ருதிகளுக்கு அறுபுபமாகவன்றோ நீபரிமாறுவதென்கிறார்.

சுஉஉசு பெரியதிருமொழி, எ-ப, உ-தி, அ-பா, எப்போதும்.

ராஜலோகமடைய அஞ்சும்படி அவர்களுக்கடியான ஸஹஸ்ர பாஷ்வர்ஜநனுடைய தோள்களாயிரத்தையும் மழுவாலே துணித்த மிடுக்கனே! நீ துடங்கின கார்பத்துக்கு ஒரு ப்ரதிஹதி யுண்டா மென்றவனுமல்லேன், உன்னுடைய மிடுக்கை இசையாதவனுமல் லேன், ஆனாலும் அவ்வோருடைய ஸ்வபாவங்களையறிந்தன்றோ பரி மாறுவது. (என்றெஞ்சத்துள்ளிருந்து) உன்னையொழிய அறிபாத படியிருக்கிற என்னுடைய நெஞ்சிலேவந்து புகுந்திருந்து, இனி இங்குநின்றும் போயிருக்கவுமாய், போகவுமாயிருப்பார் நெஞ்சில் போயிருக்கவொட்டேன்.

ஒட்டேனென்றாலும் நாம் தவிரோமென்றால், (வளைத்து வைத் தேன்) நீ போகில் நான் முடிவெனென்கிறார், இத்தலை இழக்கவரு மளவிலே, இட்டஅடி பேர்க்கமாட்டான். நீர் வளைக்கிறது என்ன மிடுக்குக்கொண்டென்ன; (நன் நெஞ்சவன்னமன்னும் நறையூர் நின்றநம்பியோ) நீர் குற்றங்கண்டு கைவிடப்பார்க்குமன்றும் (க) “நகபூநு஽஽ராஹு - நகஸ்சிந்நாபராத்யதி” என்னுமவளன்றோ அருகே இருக்கிறார். (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மன்னஞ்சலித்யாதி) ஸங்கதியருளிச்செய் கிறார் (இவருடையவித்யாதி).

(சப்தார்த்தம்) (ராஜலோக மித்யாதி). உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (நீயித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகைவன்னவுமாம். (ஸ்வபாவம்) என்றது - அவனையொழியத் தரிக்கமாட்டாமை.

“அத்வேஷமே அமைந்திருக்க, நான் போகாதிருப்பேனோ” என்னும் பா(ஹ)வத்தாலே மேலுக்கவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (ஒட்டேனித்யாதி). (சுந்நெஞ்சவன்னம்) நன்றான நெஞ்சையுடைய அன்னம்போன்ற நடை யழகையுடையனான பிராட்டி. “மன்னும்” என்னுமதுக்கு சப்தார்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (நீர்இத்யாதி). (எ)

மூ.—எப்போதும் பொன்மலரிட்டிமையோர் தொழுது தங்கள் கைப்போது கொண்டிறைஞ்சிக் கழல்மேல் வணங்க நின்றாய் இப்போதென்னெஞ்சினுள்ளோ புகுந்தாயைப் போகவொட்டேன் நற்போது வண்டு கிண்டும் நறையூர்நின்ற நம்பியோ. (அ)

(க) ரா-யு-ககன்-சச.

பெரியதிருமொழி, எ-ப; உ-தி, அ-பா, எப்போதும். ௧௨௨௫

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்	ஸூந்தரமான	கைபோது	புஷ்பம்போன்ற கை
போது	பூக்களிலே	கொண்டு	களாலே
வண்டு	வண்டுகளானவை	இறைஞ்சி	அஞ்சலித்து
கிண்டும்	படிந்திருக்கிற (போக் யமான)	கழல்மேல்	திருவடிகளில் (வீழ் ந்து)
நறைபூர் நின்றநட்பீ!		வணங்க	ஆஸ்ரயிக்கும்படி.
எப்போதும்	ஸ்வகாலமும்	சின்ரய்	எழுந்தருளியிருக்கும் வனே!
பொன்	அழகிய	இப்போது	நான் உன்னுடைய போக்யதையை ய றிந்த இப்போது; என் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகலொட்டேன். (அ)
மலர்	புஷ்பங்களை		
இட்டு	ஸமர்ப்பித்து		
இமையோர்	நித்யஸூரிகள்		
தொழுது	ஆஸ்ரயித்து,		
தங்கள்	தங்களுடைய		

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (எப்போதும்த்யாதி) நாம் முன்பு வந்து புகுந்தது? ஒருகுறையுண்டாயோ? இப்போது போக நினைக்கைக்கு? (க) “ஸுஷ்ரூதி-ஸதாபஸ்யந்தி” என்கிறபடியே எப்போது மொக்க ஸ்ப்ருஹணியமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு நித்யஸூரிகளான வர்கள் தொழுது, தங்கள் கைகளாகிற புஷ்பங்களைக்கொண்டு, அஞ்சலியைப் பண்ணிக்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்து, ஆஸ்ரயிக்கும் படியிருந்தாய்.

(இப்போதென் நெஞ்சினுள்ளே) உன்னுடைய இவ்வரவுக்கு பூர்வகூணத்தில் எனக்கொரு ஸ்ப்ருதிபில்லை. (புகுந்தாயை) என் பக்கல் ஓரபேகூராமாத்ரமுங்கூட வின்றிக்கேயிருக்க, நீயே வந்து புகுந்து உன்னுடைய போக்ய(ஜ்)தையை அறிவித்தபின்பு, இனி உன்னைப்போகவொட்டுவேனோ? (நற்போதுவண்டுகிண்டும்)விலகூணமான புஷ்பங்களிலே வண்டுகளானவை (உ)“குடைந்துவண்டுண்ணு ம்” என்கிறபடியே, உள்ளேயுள்ளே அவகாஹிக்கு மத்தனைபோக்கி வேறென்றில் போகவொண்ணாதபடி போக்யமான தேசத்தை வாஸஸ்த் தாநமாக உடையவனே! அவ்வூரிலவகாஹித்தார்க்கு வேறேயு யோரிடம் தேடிப்போகலாம்படியோ - அவ்வூரில் போக்யதையிருப்பது.

அநு — எட்டாம்பாட்டு (எப்போதும்த்யாதி) நீர் பிராட்டி சலிகை கொண்டு வளைக்கைக்குக் காரணமென்? முற்கோலிவந்தோமென்றதல்,

(க) ஸாம-உத்தர-௧௮-௨-௪.

(உ) தி-வாய்-௧-௭-௧௩.

கஉஉ௬ பெரியதிருமொழி, எ-ப, உ-தி, கூ-பா, ஊனேரர்க்கை.

நமக்கொரு குறை தீர்ந்தோமென்றதல் உண்டாகில் சொல்லிக்காணு
மென்ன; அதுக்கு உத்தரமுள்ளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இப்பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவம் (நாமிய்யாதி). “நாம்”
என்றது - பூஜ்யோக்தியாய், ஆழ்வாரே ஈஸ்வரனைப்பார்த்துச் சொல்லும்
வார்த்தை. நான் முன்பாக வந்திருக்க, பின்பு நீ புகுந்ததுண்டாயோ நீ
போக நினைக்க? உனக்கொரு குறையுண்டாய் என்னால் தீர்ப்பெற்றதாய்
த்தான் போகநினைக்கிறாயோ? இரண்டிடில்லை, நீயே நான் நினையாதிருக்க
வந்துபுகுந்து, உன் போக்யதையையு மறிவிப்பித்தாய், நீயோ பரிபூர்
ணன்; என்னாலொன்றும் வேண்டுவதில்லை, நான் போக்யதையாலே
போகவொட்டாமை, பிராட்டியை அண்டைகொண்டு வளைத்தேனத்தனை
யென்று கருத்து. (நினைக்கைக்கு) என்றவநந்தரம் “என்கிறார்” என்று
சேஷம். சப்தார்த்தம் (ஸதேத்யாதி).

நம்பியுடைய போக்யதையிலே தாமவகாவித்ததுக்கு தருஷ்டாந்தமாக
வண்டை யருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றக் கருத்தருளிச்செய்கிறார்
(அவ்ஹரித்யாதி). (அ)

மூ.—ஊனேரர்க்கைதன்னை யுழந்தோம்பி வைத்தமையால்

யானுயென்றனக்காயடியேன் மனம் புகுந்த

தேனே தின்கரும்பின் தெளிவே என் சிந்தைதன்னால்

நானே யெய்தப்பெற்றேன் நறையூர்நின் நறம்பியோ. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யானாய்	எனக்கு அந்தராத்மா	நறையூர் நின் நறம்பி!	
	வாய்	ஊன் ஏர்	மாம்ஸப்ரசரமான
என்றனக்காய் எனக்கு விதேயனாய்	கொண்டு	ஆக்கைதன்	சரீரத்தை
அடியேன்	அடியேனுடைய	னை	
மனம்	மநஸ்ஸிலே	உழந்து	ஸ்ரமப்பட்டு
புகுந்த	ப்ரவேசித்த	ஓம்பிவைத்த	வளர்த்து வைத்தபடி
தேனே	தேன்போல் போக்ய	மையால்	யாலே
	பூதனே!	என்	என்னுடைய
தின்	மதுரமான [டைய]	சிந்தைதன்னால்	மநஸ்ஸினால்
கரும்பின்	கருப்பஞ் சாற்றினு	ல்	
தெளிவே	ஸாரம்போல் இனிய	நானே	(வளர்த்த) நானே
	னுனவனே!	எய்தப்பெற்றே (உன்னை)	ப்ராபிக்கப்
		ன்	பெற்றேன். (கூ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊனேரர்க்கையித்யாதி) ஈஸ்வரன்
அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி, ஸ்வயம் வசித்துக்கொடு வந்த ஸ்ரீ
கார்த்தினுடைய பலம் பெற்றேனென்கிறார்.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, உ-தி, கூ-பா, ஊனேராக்கை. ௧௨௨௭

மாம்ஸப்ரசுரமான சரீரத்தை,வழியல்லாவழியேதர்வயார்ஜநம் பண்ணி, அதுகொண்டுஇத்தைப் பேணிவைத்த ப்ரயோஜநம் இன்று பெற்றேன். (யானாய்) “நாமும் நாமாய் இவருமிவராய் இவரோடே கலக்குமிடத்தில் இவராணையிட்டு விலக்குவர், ஆனபின்பு, இவர் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே நம்மைஅடக்கிக் கலப்போம்” என்று பார்த்து, நானுகிற சொல்லுக்குள்ளே தன்னை அடக்கிக்கொடுவந்து புகுந்தான். (என்றனக்காய்) ஸர்வாதிகளுை தன்னை எனக்காக ஒக்கி.

(அடியேன்) தன்னைத் தமக்கூர்க்கித் தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து கலந்தபடியை அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்கத் தமக்கு இனிதாகாநின்றது. (தேனே) எனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமு மாயுள்ள வனே! (என்சிந்தையித்யாதி)வேறேயொரு சரீரபரிக்ரஹம்பண்ணி அதுகொண்டு பெறவிருக்கையன்றிக்கே, ஊனேராக்கைதன்னைஉழந் தோம்பி வைத்தநான், இந்த சரீரத்தன்னையேகொண்டு ப்ராபிக்கப் பெற்றேன். அதுசெய்தபடிதானெங்ஙனே யென்ன,(நறையூர்நின்ற) நீ வர நிற்கையாலே நானே இப்பேறு பெற்றேன். ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊனேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார், ஸ்ரீநுடைய போக்யதையிலே துவக்குண்டு, “வனேத்தேன்” என்கையாலே பரமபரீதனாய், ஸுஸ்த்திரனாயிருக்க, அந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, இச்சரீரத்தோடே இப்பேறு பெற்றேனென்கிறார் என்னும் ஸங்கதியை, கீழெட்டி பாட்டையும் கடாக்கித்துக்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரனிட்யாதி).

“உழந்தோம்பி” என்றதுக்கு - ப்ரயாஸப்பட்டு வளர்த்து என்றர்த்தமாய், “வைத்தமையால் நானேயெய்தப்பெற்றேன்” என்றத்தோடே அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (வழியித்யாதி). “முதற்பாட்டில், ‘புகுந்தென்னை யுள்ளங்கொண்ட கள்வா’ என்ற அந்தர்யாமித்வத்தை அதுவதிக்கிறார் ‘யானாய்’ என்று” என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நாமும்) இத்யாதி. விவரணம் (இவரித்யாதி). “இவராய்” என்றது - இவரேயாய் என்றபடி. வருகைக்குகாரண மென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவரோடே யித்யாதி). “புள்ளாயேனமுமாய்” இத்யாதிகளை யெல்லா மதுவதிக்கிறார். ‘என்றனக்காய்’ என்றத்தாலே” என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாதிகனிட்யாதி). (ஒக்கி) ஆக்கி.

“நெஞ்சில் புகுந்தபின்பு போக்யமாய், ‘போகவொட்டேன்’ என்கைக்கு மூலமான போக்யதையெல்லாமருளிச்செய்கிறார் (அடியேனிட்யாதி). என்றத்தாலே” என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தன்னை யித்யாதி).

கஉஉஅ பெரியதிருப்பொழி, எ.ப., உ-தி, ௧௦-பா, நன்னீர்.

மூ. — நன்னீர் வயல் புடைசூழ் நறைபூர் நன்ற நமப்பைக
கன்னீர் மால்வரைத்தோள் கலிகன்றி மங்கையர்கோள்
சொன்னீர் சொல்மாலை சொல்லுவார்கள் சூழ் விசம்பில்
நன்னீர்மையால் மகிழ்ந்து செங்காலம் வாழ்வாரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ரல்நீர்	அழகிய ஜலத்தை யு	சொல்	கொண்டாட்டச் சொ
வயல்	கழனிகளாலேடைய		ல்லையே [தாய்
புடை	பர்யந்தங்களிலே	நீர்	ஸ்வபாவமாகஉடைய
சூழ்	சுற்றப்பட்ட	சொல்மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூப
நறைபூர்	திருநறையூரென்னும்		மான இப்பத்துப்
	திவ்யதேசத்தில்		பாசரங்களை
நின்ற	எழுந்தருளி யிருக்கிற	சொல்லுவார்	அதுஸந்திக்கு மவர்க
நமப்பை	பூர்ணன்விஷயமாக,	கள்	ள்,
கல்	ஒலியாகின்ற	சூழ்	பரந்த (போக(து)X)
நீர்	மலையருவிகளையுடைய		ப்ரசுரமான)
மால்	பெரிய	விசம்பில்	பரமபதத்தில்,
வரை	மலையோடொத்த	நல்	ஸ்வரூபாத்ரூபமான
தோள்	புஜங்கையுடையராய்	நீர்மையால்	ஸ்வபாவத்தாலே
கலி	சத்ருக்களை	மகிழ்ந்து	ஆநந்தித்து
கன்றி	கோபியாகின்றவராய்	செடு	அபரிச்சிந்தமான
மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளா	காலம்	காலத்தளவும்
	ர்க்கு	வாழ்வார்	ஸுகிப்பர்கள். (௧௧)
கோன்	ஸ்வாமியான ஆழ்வார்		
	அருளிச்செய்ததா		
	ய்,		

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (நன்னீரித்யாதி) அழகிய ஜலஸம்
ருத்தியை யுடைத்தான வயலானது பர்யந்தமெங்கும் சூழ்ந்திருக்
கின்ற திருநறையூரை வாஸஸ்தாநமாக உடைய கல்யாணகுண பரி
பூர்ணனையாய்த்துக் கலிபாடிற்று. (கன்னீர்மால்வரைத்தோள்) கல்
லென்று-தவ்விக்குப்பேர். மிக்க த்வரிகளையுடைத்தான அருவிகளை
யுடைத்தாயிருக்கிற பெரிய மலைபோன்ற தோள்மிடுக்கையுடையராய்,
ப்ரதிபக்ஷவிரஸநஸ்வபாவரான திருமங்கையி லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹக
ரான ஆழ்வார் கலிபாடினவர். (சொன்னீர் சொன்மாலை) இத்தை
அதுஸந்தித்தார்க்கு, “இதொரு சப்தமே!” என்று கொண்டாடுமிதுவே
ஸ்வபாவமம்படியிருக்கிற சொல்தொடைபைச் சொல்லுமவர்கள்

பெரியதிருமொழி, ௭-ப, ௩-தி, ௧-பா, சினவில். ௧௨௨௯

இத்தைச் சொல்லுகையே போருமாய்த்துப்ரயோஜனம், அதுக்கு
மேலே, போசு(ஃK)பூமிசுளில் மேலாயிருக்கிற பரமபதத்தேபோய்,
இவ்வாற்பாவினுடைய ஸ்வரூபாநுபூபமான முதையாலே நிரதிசய
ஸ்வரூபநந்திகளாய், பின்னை ஒருநாளும். புராவ்ருத்தியில்லாத பேற்
றைப்பெறுவர்கள், (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அநு — பத்தரம்பாட்டு. (என்னீரித்யாதி) திருமங்கையிலுள்ளார்ச்சு
நீர்வாழகராணைக்கு ஷேதுவாகத் தோளை வர்ணிக்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்த
மாக, மலைக்கு மிகவும் பெருமை சொல்லவேண்டி, அருவிகளின் மிகுதி
சொல்லுகிறேன்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி).
எல்லாராலும் சொல்லும்படியான நீர்மையையுடைய சொல்மையைமெ
ன்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (இதொருவித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஏழாம்பத்தில் இரண்டாங் முடிந்தது.

—•—•—•—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி

சினவில்ப்ரவேசம்.

~~~~~

வ்யா. —(சினவில்) (௧) “நானேயெய்தப்பெற்றேன்” என்றார்
கீழ், அந்த பேறுதன்னையே பேசுகிறாநிதில்.

அநு —சினவில்ப்ரவேசம். (பேறுதன்னை) என்றவநந்தரம் “பீரீத்யதி
சயத்தாலே தம்மிலேதாமே” என்று சேஷம். ... .. *

மூ.—சினவிற்செங்கணரக்கருயிர்மாள்

செற்றவிலியென்றுசுற்றவர்தந்தம்

மனமுட்கொண்டென்றுமெப்போதும்

நின்றேத்தும் மாமுனியை மாமேழெய்த மைந்தனை

(௧) ௭-௨-௯.

கஉ௩௦ பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, ஈ-தி, க-பா, சினவில்.

நனவிற் சென்றார்க்கும் நண்ணற் கரியாரை

நானடியேன் நறையூர் நின்ற நம்பியைக்

கனவிற் கண்டேனின்னு கண்டமையாலென்

கண்ணினைகள் களிப்பக் களித்தேனே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சினம்	கோபத்துக்கு	எய்த	அடித்த
இல்	இருப்பிடமாய்,	மைந்தனை	மிடுக்களாய்,
செம்கண்	சிவந்தகண்களையுடை	நனவில்	தெளிவிலே
	யரான	சென்றார்க்கு	நடக்குமவரான ஜோர
அரக்கர்	ராக்கிஸருடைய	ம்	நாடிகர்க்கும்
உயிர்	ப்ராணன்கள்	நண்ணற்கு	கிட்டுகைக்கு (ஸாக்கா
மாள	முடியும்படி		த்தரிக்கைக்கு)
செற்ற	சேறின	அரியாரை	தூர்வபனாய்,
வில்லி என்று	ததுஸஸை யுடையவ	நறையூர் நின்ற	திருநறையூரிலே எடு
	னே! என்று		ந்தருளி யிருக்கும்
கற்றவர்	அறிவுடையார்	நம்பியை	பூர்ணனை, [வனான
தம்தம்	தங்கள் தங்களுடைய	அடியேன்	சேஷபூதனான
மனமுள்	மனஸ்ஸுக்குள்ளே	நான்	நான்,
கொண்டு	த்யாசித்துக்கொண்டு	கனவில்	பாஸநாதுபவத்தில்
என்றும்	ஸர்வகாலமும் [ம்	கண்டேன்	அதுபவித்தேன்,
எப்போதும்	ஸர்வாவஸ்த்தையிலு	இன்று	இப்பொழுது
நின்று	ஒருபடிப்பட்டிருந்து	கண்டமையா	பாஷ்ய ஸாக்காத்கார
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்	ல்	ம்பிறந்தபடியால்
	பட்டவனாய்,	என்கண் இ	என்னுடைய இரண்
மா	பெரிய	னைகள்	டுகண்களும்
முனியை	ஆஸ்ரித விஷயத்தில்	களிப்ப	ஸந்தோஷிக்க (அதி
	ப்ரத்யுபகார சிந்		னல்)
	தையை யுடையனா	களித்தேன்	(நானும்) ஸந்தோஷி
	ய், [ம்		க்கப்பெற்றேன்.
ஏழ்மரம்	பிராமரங்களையு		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (சினவிலித்யாதி) மிக்க சினத்தையுடைய ராய், சேதநர்விஷயமாக நிர்நிபந்தநமான த்வேஷத்தையுடையராய், அந்த த்வேஷப்ராசுர்யம் தோற்றும்படி யிருக்கிற கண்ணில் சிவப்பை யுடையராபிருக்கிற ராக்கிஸருடையப்ராணன்கள் முடியும்படி பிடித்த

வில்வலியை யுடையவனே! மாதாவானவள் “ப்ரஜை” என்று பாராதே, ஹிம்லிக்குமாபோலே; (க) “*हैवाना दासवाना* *सामान्य* *वर्ण*” தேவநாம் தாநவநாஞ்ச ஸாமான்யமதிதைவதம்” என்கிற பொதுவைப் பாராதே அழித்துவிட்டானாய்த்து. இவர்களிருக்கில் ஜகதுபஸம்ஹாரமாமென்று, விபுதி குடி கிடக்கைக்காக அழித்தாறாய்த்து. (கற்றவரித்யாதி) அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் தம் ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா அவஸ்தையிலும் ஒருபடிப்படநின்றேத்த, அவர்களுக்கு எல்லாம் செய்தும் பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானாய், பெருந்தனிகப்பட்டாப்போலே “இவர்களுக்குச் செய்யலாவதென்?” என்று இவற்றை அதுஸந்திக்கு மவனை, (மாமேழித்யாதி) இப்படிப்பட்ட தன்படி அறியாதார்க்கும் மழுவேந்தி விஸ்வலிப்பித்துக் கார்யம் செய்த மிடுக்கனை.

(நனவிலித்யாதி) “கனவில்” என்றதுக்கு எதிராய், ஜாசுநகாவஸ்தையைக் காட்டுகிறது. நனவு - தெளிவு. எத்தனையேனுமதிசயித ஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் நேர்கொடு நேர் சென்று கிட்டிக் காண வரிய னாயிருக்கிறவனை, (நானடியேன்) இவர்களைப்போல ஸ்வயத்நத்தாலன்றிக்கே, அவன் காட்டின வழியாலே காணப்பெற்ற அடியேனான நான், திருநறையூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கல்யாணகுண பூர்ணனை. மநஸ்ஸு ஸஹகரிக்க, அத்தாலே கண்ணால் காணும் காட்சியன்றிக்கே, அந்த நெஞ்சுதானே முழுமிடறுசெய்து பூர்ணமாக நெறிபட அதுபவிக்கப் பெற்றேன். இன்றிப்படி காணப்பெறுகையாலே (கண்ணினைகள் களிப்பக்களித்தேனே) “நெஞ்சே அதுபவித்து, கண்கள் அதுபவிக்கப் பெற்றதில்லை” என்கிற குறை கிடவாமை, கண்கள் கண்டதுபவிக்க, அவற்றுக்கு ஆர்யபூதனாயிருக்கிற நானும் (உ) “என் கண்கள் களிப்பக் களிதாகிய சிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்” என்கிறபடியே, களிக்கப்பெற்றேன். ... .. (க)

அநு.—முதற்பாட்டு. (சினவிலித்யாதி) சினத்துக்கு இல் என்று பதபேதமாய், பலிதம் (மிக்கசினத்தை) என்று, விவரணம் (சேதநரித்யாதி). ஸர்வஸுஹ்ருத்தாயிருப்பான், ஒருவனுயிரை மாளப் பண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாதாவித்யாதி). (ஹிம்லிக்குமாபோலே) பீடித்து சிஹிக்குமாபோலே ஆனால் இவர்களையும் சிஹிக்கவொண்ணதோ, கொல்லவேணுமோவென்ன; (இவர்களித்யாதி). ஏத்தும்படியிருக்

கஉநஉ பெரியதிருமொழி, எ-ப, கூ-தி, உ-பா, தாயை.

கும் மாமுனியை என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளிச்செய்து (அறிவுடையியாதி). (கனிச) கடன். (இவற்றை) ஏதும்படிக்கோ.

“நனவு” என்றதுக்கு முக்கியார்த்தத்தைச் சொல்லி, பலிதார்த்தம் (நனவு-தெளிவு) என்று, “என விகண்டேன்” என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்தியார் (மஸ்ஸலியாதி). “என்சிறைதன்னால் நாளை யெய்தப்பெற்றேன்” என்றதற்குப் பேசுகிறதாகையாலே, அது நிரந்தர மாநஸாதுபவமாகையாலே, “கனவு” என்றபதம் எவப்பத்தைச் சொன்னதன்றிக்கே, லக்ஷணயா மாநஸாதுபவத்தையே சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம். (செறிபட) என்றது - சகசூர் விஷயமாக என்றபடி. ... (க)

மு.—தாயை நினைந்த கன்றேயொக்க வெண்ணையும்

தன்னையே நினைக்கச்செய்து தானெனக்

காய் நினைநதருள் செய்யுமப்பனை

அன்றிவ் வையகமுண்டு மிழந்திட்ட

வாயனை மகரக்குழைக்காதனை

மைந்தனை மதிட்கோவலிடைகழி

யாயினை அமரர்க்கரிபேற்றையென்

னன்பனையன்றியாதரியேனே,

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாயை	(தன்) தாயை	இவ்வையகம்	இந்தலோகத்தை
நினைந்த	ஸ்மரியாசின்ற	உண்டு	விழுங்கி, (பின்பு)
கன்றேறொக்க	கன்றுபோலே,	உமிழ்ந்திட்ட வெளிப்புறப்படலிட்ட	
எண்ணையும்	உபகாரம்பெற்ற ஏன்	வாயனை	திருப்பவளத்தை யு
	னையும் [யே		டையனாய்,
தன்னையே	உபகாரகளுதன்ன	மகரக்குழை	மகர குண்டலங்களை
நினைக்கச்செய்	த்யாசிக்கும்படி பண்		யுடைய
து	ணி, (அதுக்குமே	காதனை	திருச்செவிகளை யுடை
	லே)		யனாய்,
தான்	ஸ்வர்க்குணாதானே	மைந்தனை	ரித்யயுவாவாய், [ய
எனக்காய்	அஜ்ஞான எனக்காக	மதிள்	ப்ரகாரங்களை யுடை
	(என் ஹிதத்தை)	கோவல்	திருக்கோவலூரில்
நினைந்து	அதுஸந்தித்து	இடைகழி	திருவிடைகழியில்
அருள்செய்யு	க்குபை பண்ணாசின்ற	ஆயினை	(முதலாழ்வார்க்கர் நடு
ம்			மே) ஆன (சின்ற)
அப்பனை	சிருபாதிக பந்துவாய்,		வனாய்,
அன்று	அந்த ஆபத்காலத்தில்		

அமரர்க்கு	சித்யஸூரிகளநடுவே	என் அன்பனை	என்னிடத்தில்	ப்ரீதி
அரி	வம்மஹம்போலவும்	அன்றி	யுக்தனானவனைத்	த
ஏற்றை	வருஷபம் போலவும்		விர வேறெருவனை	
			டத்தில்	[டேன்.

மேனாணித்தவனாய், ஆதரியேன் ப்ரீதி பண்ணமாட்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு, (தாயித்யாதி)தாயைநினைத்த கன்றைப் போலே, நானும் தன்னையே நினைக்கும்படிக் கீடாகப் பண்ணினான். அந்த கன்று தாயை நினைக்கிறது, வேறொரு கார்படுத்துக்கன்றிறே, முன்னால் முலைகொடுத்த உபகார ஸ்ம்ருதியாலேயிறே; அப்படியே நானும் உபகார ஸ்ம்ருதியாலே தன்னை நினைக்கும்படி பண்ணினான். (தானெனக்காய் நினைந்து) “எல்லாம் செய்தாலும் இவனுடைய நினைவுக்கு வைகல்யமுண்டாகக்கூடும், இவன் தலையில் இவ்வருந்தேவை யிடுகிறதென்” என்று (க) “அஹம் - அஹம் ஸ்மராமி” என்கிற படியே, நான் நினைக்கமாட்டாக்குறைதீர, எனக்காகத் தான்நினைத்து. (அருள்செய்யும்பினை) என்பக்கவொரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்க, தன்னுடைய நிரவதிகமான ப்ரஸாதத்தை ஒருதலேத்து முழுக்கப் பண்ணின நிருபாதிபக பந்துவை.

(அன்றிவ்வையகமுண்டுமிழ்ந்திட்டவாயனை) ஆபந்நானவன்று, எல்லாரையுமொக்க வரையாதே நோக்கும் ஸ்வபாவனாவனை. வயிற் றிலே வைத்தும் புறப்படவிட்டும் நோக்கின திருப்பவளத்தையுடைய வனை (மகரக்குழைக்காதனை) ப்ரளயத்திலே தள்ளிலும் விடவொண் னாத வடிவழகையுடையவனை. (மைந்தனை) நித்யமான யௌவநத்தை யுடையவனை. (மதிள் கோவலிடைகழியாயனை) உகந்தார் நடுவே புரு ந்து நெருக்குமவனை. (அமரர்க்கரியேற்றை) உகப்பாந்திரளின்றடுவே புருந்து நெருக்குமிதுவே ஸ்வபாவமாகவுடையவனை. இப்படி பூர்ண னாயிருந்துவைத்து, என்பக்கலிலே அன்பைப் பண்ணினவனை. (அன்றியாதரியேனே) அவன் என்பக்கலிலே அன்பைப்பண்ணி மேல்விழாநிற்க, நான் அவனையொழிய வேறுசிலரைஆதரிப்பேனா? (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) (உ) “ஊனேராக்கைதன்னை யுழந்தோம்பிவைத்த நாமேயன்றே எய்தப்பெற்றேம்” என்று களித் தோம்; பூர்வவாஸநையாலே மீண்டு மற்றொன்றை ஆதரிக்கவேண்டியவரில் செய்வதென்னென்று தம்மிலே தாமே அதிசங்கைபண்ணி, “அது நம்மால் வந்ததானின்றே நாமதிசங்கைபண்ணுவது, அவனை நினைக்கப் பண்ணி

இதனால் நானினி வேறொன்றை ஆதரியேன்” என்று ஸமாஹிதராகிதூர் என்று ஸங்கதி.

மு.—வந்தநாள் வந்தென்றெஞ்சிடம் கொண்டான்

மற்றொர் நெஞ்சநியானடியேனுடைச்
சின்னையாய் வந்து தென்புலர்க்கென்னைச்
சேர்கொடானிது சிக்கெனப்பெற்றேன்
கொந்துலாம் பொழில்சூழ்க் குடந்தைத்தலைக்
கோவினைக் குடமாடியகடத்தனை
எந்தையை யெந்தை தந்தைதம்மாளை
எம்பிராளை யெத்தால் மறக்கேனை.

(五)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வந்தநாளீ	என்னே முதலிலே ஸ்	என்னை	தானே வந்து ஸ்லீகரி
	வீசரிக்கைக்காகத்		த்த என்னை
	தானே வந்தநாளி	சேர்கொடா	அகப்படும்படி பண்
வந்து	என்றினைக்கிடமி. [லே	ன்	ணமாட்டான்,
எவரெஞ்சு	என் மநஸ்ஸை	இது	இத்தை
இடம் கொண்	இருப்பிடமாக அங்கி	னிக்கொ	த்ருடமாக
டான்	கரித்தான்,	பெற்றேன்	லபித்தேன்; (ஆகை
மறுகுறொடு	மே. மெ. து. த்த நாய		யால்,
சு	நெஞ்சையும்	கொந்து	பூங்கொத்துக்கள்
அறியான்	தனக்கிருப்பிடமாக	உலா	உலாவாநின்ற (நிறை
	அறிநிறின்,		ந்திருக்கிற)
அடியினுடை	என்னுடைய	பொழில்	சோலைகளினாலே
சிற்தையாய்வ	மனோரதத்தை யுடை	குழ்	வ்யாப்தமான
ந்து	யனாய் நான் ப்ரார்	குடந்தைத்த	திருக்குடந்தையிலே
	த்திக்க வேண்டிய	லை	பள்ளி கொண்டிரு
	ரித்ய கைக்காய்த்	கோவினை	ஸ்வாமியாய், - [கூற
	தைத் தானே கொ	குடம் ஆடிய	குடக்கூத்தாழன
	டுக்கக்கருதி) வந்து	கூத்தனை	ஆஸ்சர்ய செஷ்டிதந்
தென்புலர்க்கு	தென்திக்கிலுள்ள யம		கலையுடையனாய்,
	தூதர்கையில்	எந்தைய	எனக்குப்பிதாவால்,

எந்தை	என்பிதாலுக்கு	எம்பிரானை	எனக்கு உபகாரகனை
தந்தை	பிதாவான பாட்டனார்	எத்தால்	எந்த காரணக்கக்கச்
	முதலான என்ருல		சொல்லி
	த்துக்கு		
தம்மாளை	நவாமியாய்,	மறக்கன்	மறப்பீபன்? (க)

வ்யா. — மூன்றாம் பார்த்தி. (வந்தநாள் பிதாதி) ப்ரதமஸ்வீகாரத் துக்கு முன்பு தாமிட்டது ஒரு பச்சைபுண்டாய், அதுக்கு உபகரித் தானாகிலிறே இந்நாடென்னலாவது, அங்கனென்றில்லாமையாலே, ப்ரதமஸ்வீகாரத்தை “வந்தநாள்” என்னுமித் தீர்ப்பாய்த் துச் சொல்ல லாவது. (என்றெஞ்சிடற் கொண்டான்) (க) “அவ்வுந் துலுந் துலு- ஆவாஸந்தவஹமிச்சாமி” என்கிறபடியே, என்னுடைய ஹ்ருத்ய த்தைத் தனக்கிடமாகக்கொண்டான். (மற்றோர் நெஞ்சுரிபான்) திரு வடிதிருவந்தாழ்வான் துடக்கமாணர் பக்கலிலும்போவானுபிநுக்கிலி லன். (உ) “அநந்தன்பாலும் கருடன்பாலுமைதுநொய்தாக வைத்து” என்றும், (ஈ) “இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு” என்றும்; (ஈ) “கல்லும் கணிகடலும்வைகுந்தவானும் புல்லென்றெறிந்தனகொல்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இவருடைய திருவுள்ளமொழிய் வேறேரிட முண்டாக நினைத்திருக்கிலன். பின்னை அவ்வோகிடங்குகில் இவ னில்லையோவென்னில்; ஸௌபரி, பலவடிவுகொண்டு, அதுபவித்தாப் போலே, “இதுக்கவ்வுருகில்லை” என்னலாம்படி அவன் முகங்கொடுத் துக் கொண்டிருந்தபடி. (அடிபேனுடைய யித்பாதி) (ஈ) “வழுவினா வடிமை செய்யவேண்டும்” என்கிற என்னுடைய மனோரதத்தைத் தானுடையனாய்க்கொண்டு வந்து, யமபடர்கையில் என்னைக் காட்டிக் கொடுப்பானுயிருக்கிலன். (அதுசிக்கெனப்பெற்றேன்) என்னங்கல்ப மடியாக வந்ததாகிலிறே, இதுக்கு ஒரு குலைத்தலுள்ளது, அவனாடி யாக வருகையாலே ஒருநாளும் குலையாதபடி பெற்றேன். : : :

(கொந்துலாமித்யாதி) பூங்கொத்துக்களை யுடைத்தாய், நித்ய வஸந்தமாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையிலே சாய்ந்தருளி, தன்னுடைய சேஷித்வத்தை உதறிப்படுத்திவணை. (சூடமாடிய) மன்றிலே சூடக்கூத்தாடி வடிவழகை இடையார்க்கு முத்துட்டாக்கினவனை. (எந்தையை) எனக்கு ஐரகனுனவனை; என்

(க) ரா-ஆர-ஈ-ஈ. (உ) பெரி-திரு-ஈ-ச-அ. (ஈ) பெரி-திரு-ஈ-ச-க. (ச) பெரிபதிருவ-ஈ-அ. (ஈ) தி-வாய்-ஈ-ஈ-க.

கஉநக பெரியதிருமொழி, எ-ப, நு-தி, ச-பா, உரங்களால்.

னுடைய குலநாதனைவனை. (எம்பிரானை) தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளை எனக்குப் புகாசிப்பித்த மஹோபகாரகளை, (எத்தால் மறக்கேனே) பண்ணின உபகாரம் அளவுபட்டு மறக்கவோ? நானிட்ட பச்சையை நினைத்து ஆறியிருக்கவோ? எவ்வழியால் மறப்பது? (ந)

அரு.—மூன்றும் பாட்டு. (வந்தநாளித்யாதி) எம்பெருமான் அநாதியாக ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் பண்ணி, தன்னையினைக்கும் படி யத்தித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும், அவனைநினயாதே வேறொன்றை ஆதரித்து, அத்தால் மமபடர்கையிலே அகப்பட்டுத் திரிந்தகாலையே, “ஆதரிவேன்” என்று நிர்ணயிக்கும் விரகு எவ்வளவு என்று விசாரித்து, தன்னையெவ்வாத படி தானேவந்து போக்கின்றி நிர்க்கண்டபின்பு, நமக்கு நிர்ணயிக்கக் குறையென்னென்று ஸமாஹிதராகிருரென்று ஸங்கதி.

“வந்து - நெஞ்சிடம் கொண்டான்” என்னவமைத்திருக்க, “வந்த நான்” என்றதுக்குத் தாற்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பிரதமேத்யாதி). கேவலம் “வந்து” என்றால், பச்சையிடவந்தான் என்றாலும் தோற்றுமென்று விசேஷிக்கிறாரென்று கருத்து. “கொண்டான்” என்றதுக்கு வாஸநை (ஆவாஸமித்யாதி). “ஓர்” என்று நெஞ்சை விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (திருவடியித்யாதி)... ..

மூ.—உரங்களாலியன்ற மன்னர்மாளப்

பாரதத்தொரு தேரைவர்க்காய்ச்சென்று

இரங்கி யூர்ந்தவர்க்கின்னருள்செய்யும்

எம்பிரானை வம்பார்புனல்காவிரி

அரங்கமாளி யென்னாளி விண்ணாளி

ஆழிசூழிலங்கை மலங்கச்சென்று

சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்

கன்றி என்மனம்தாழ்ந்து நில்லாதே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உரங்களாலே	மிடுக்கினாலே	இரங்கி	(அவர்கள் விஷயமாக)
இயன்ற	(ராஜ்யத்தை) நடத்தா		மனம்தளர்ந்து
	பின்ற	ஒருதேர்	ஒருதேரை
மன்னர்	துர்யோதநாதி ராஜா	ஊர்ந்து	நடத்தி
	க்கள்	அவர்க்கு	அந்த பஞ்சபாண்ட
மாண்	நசுக்கும்படியாக		வர் விஷயத்தில்
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்தில்	இன்	இனிய (ஸ்வயம் ப்ர
ஐவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களு		யோஜமான)
சென்று	போய், [க்காக]	அருள்	கருபையை

செய்யும்	பண்ணுநீன்ற	மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படி-
எம்பிரானை	உபகாரகனாய்,	சென்று	கிட்டி
வம்பு	புதிதான	சரங்கள்	பாணங்களை
புனல்	ஜலத்தினாலே	ஆண்ட	ப்ரயோகித்த
ஆர்	நிறைந்த [டைய	தண்	குளிரந்த
காவிரி	திருக்காவேரியை பு	தாமரை	தாமரைபோன்ற
அரங்கம் ஆளி	திருவரங்கத்தைப்பரி	கண்ணனுக்கு	கண்களையுடையவனை
	பாலநம்செய்யுமவ	அன்றி	விட்டு மற்றொருவர்
	னாய்,		விஷயத்தில்
என் ஆளி	என்னை ஆளுமவனாய்,	என்மனம்	என்மாஸ்ஸானது
விண் ஆளி	பரமபதத்துக்குநீர்வா	தாழ்ந்து	நெச்சயத்தைவழித்து
	ஹகனாய், [ப்பட்ட		(உருக்கமுற்று)
ஆழிசூழ்	ஸமுத்ரத்தினால் சுற்ற	நில்லாது	இருக்கமாட்டாது. ச
இலங்கை	லங்காபுரியானது		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உரங்களாலித்யாதி) தர்மப்ரதாராய் நடத்துகையன்றிக்கே, அஸுராவேசத்தாலே வந்த முன்கைமிடுக்கையுடையராய், மிடுக்காலே நடத்திக்கொடுப்போருகிற ராஜாக்களுண்டு—தூர்யோதனாதிகள், அவர்கள் முடியும்படிக்கிடாக பாரதஸமரத்திலே, வந்த ப்ரதிபக்ஷத்துக்கெல்லாம், ஒருதேரை எதிராகவிட்டு, தான் பாண்டவர்களுக்காகத் தன்னை அழிவுக்கிட்டுச் சென்று. (இரங்கி) “அய்யோ! இவர்கள் பால்யத்திலே பித்ருஹிநரானர்கள், அரக்கு மாளிகையிலே அகப்பட்டார்கள், நீரிலேகழுவினே அகப்பட்டார்கள்” என்று அவர்கள்பக்கல் க்ருபையைப்பண்ணி அவர்களுக்காகத் தேரைநடத்தி, அவர்களபேக்ஷிக்க அவர்களுக்கு ஒருகார்யம் செய்ய தானாயிருக்கையன்றிக்கே, தன்பேறாக அருளைப்பண்ணின, ஆஸ்நித விஷயத்தில்பண்ணுமோரத்துக்கு எல்லேகாணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற மஹோபகாரகனை.

(வம்பாரித்யாதி) ப்ரவாஹம் மாறாமையாலே நித்யபூர்வமான ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற காவிரியையுடைய கோயிலை நிர்வாஹயமாக உடையவனை. (என்னுளி) எனக்கு நிர்வாஹகனை. (விண்ணுளி) நித்யவிபூதியுத்தனை. (ஆழிசூழிலங்கைமலங்கச்சென்று) கடல்கூழ்ந்த அரணையுடைத்தாயிருக்கிற லங்கை ஒருவர்குறை எழு வ்ருடுக்கும்படியாக எடுத்துவிட்டு அம்புகளை நடத்தின புண்டரீகக்ஷணை ஸர்வேஸ்வரனுக்கல்லது, (என்மனம்தாழ்ந்து நில்லாதே)

கஉ௩ அ பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, ௩-தி, ௫-பா, ஆங்கு.

ஆஸ்ரிதர்க்காக ஸாரத்யம்பண்ணியும், மார்னிலே அம்பேற்றும் உப
கரிக்குமவனுக்கல்லது, வேறுசிலர் விஷயமாக என்னுடைய ஹ்ரு
தயத்திலே தாழ்ச்சி பிறவாது. ... .. (சு)

அரு —நாலாம்பாட்டு. (உரங்கனியாதி) நான் மறக்கிறேன் என்ற
லும், என் றெஞ்சானது அவனுக்கே தாழ்த்திருக்குமென்றென்றே ஸங்
கதி.

“உரங்களால்” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கி
றார் (தர்மேத்யாதி, “ஒரு” என்றதுத் தாத்பர்யம் (வந்தவித்யாதி). (நீரி
லே கழுவினையகப்பட்டார்கள் என்றுக்ருபபைப் பண்ணுகையாவது).-
தர்மோதநன் தானும் பாண்டவர்களுமாக ஜலக்ரீடைக்கு உத்தியாகித்து,
அவ்வளவிலே ஜலத்திலே கூச்சுக்களை நட்டுவைக்க, இவர்களையார்க
ளென்று, சூரஷ்டன் அந்தக் கழுக்களைத் தப்புவித்தருளுகை. அருளுக்கு
இனிமைதன்னை யருளிச்செய்கிறார் (அவர்களியாதி). “செய்யும்” என்று
வர்த்தமான சித்தேசபலிதம் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி).

வம்பு - தூதனமான, புனல் ஆரந்த அரங்கமென்றருளிச் செய்கிறார்
(ப்ரவாஹமீத்யாதி). மலங்குதல் - “அராஜகமாய்த்து” என்று கலங்குத
லாய், அதினர்த்தம் (ஒருவரித்யாதி). ஒருவன் ஒருவன் கூற்றையப்
பறிக்க, அவன்கையில்லின்று மற்ருருவன் பறிக்க, இப்படி அராஜக
மாய்ப்போகை யென்கை (எம்பிராண) என்றவிடத்திலுக்காரம் சாரிகை
யாய், எல்லாப்பதங்களுந் “தாமரைக் கண்ணனுக்கு” என்றதுக்கு விசே
ஷணமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதர்க்காக
வித்யாதி). ... .. (சு)

மு.—ஆங்குவெந்நரகத்தழந்தும் போதஞ்சே

லென்றழியேனை யங்கேவந்து

தாங்குதாமரைபன்ன பொன்னாழி

யெம்பிராணையும்பர்க்கணியாய்நின்ற

வேங்கடத்தரிபைப் பரிசீலியை

வெண்ணையுண்டொலிவிடை யாப்புண்ட

நிற்கரும்பினைத்தேனை நன்பாலினை

யன்றியென்மனம் சிந்தைசெய்யாதே.

(௫)

பதம்.

உரை.

பதம்

உரை.

ஆங்கு

அந்த பாசாளாதிகளி

அழந்தும்

மற்றாய் (நோவுபடு

லேயுள்ள [வ]

போது

கிறகாலத்தில்), [து

வெம்மரகத்துத்ருமான நரகங்களி

அங்கேவந்து

அந்தவிடங்களில் வந்

அஞ்செல்என் பயப்பட வேண்டா	வெண்ணெய் வெண்ணெயை (க்க
று மென்று	உண்டு னவினில) அமுதுசெ
அடியேனை உனக்கு சேஷனாக	ந்து
ன என்	உரல் இடை உரலின் கடுவிலே (உர
தாங்கு ரகழியின் தவணை	பொருதன் இடுப்
தாமரைபூ தாமரைப்பூ த்வாடொ	பிலே)
ன த்தசாய்	அப்பண்ட கடுண்டவனாய்,
பொன் ஆர் ஸ்பந்தஹனியகை மிக்	திங்கருமட்டினை இன்னிய அருப்பஞ்சுந்
கிருந்துள்ள னுண	றோடொத்தவனாய்,
அடி திரவடிகளை யுடைய	தேனை தேன் போல் போக்ய
எம்பிராணை என்ஸ்வாமியாய்,	பூதனாய்,
உம்பர்க்கு நித்யஸூரிகளுக்கு	நல்பாலினை அமதரமான பால்போ
அணியாயின் அலங்காரபூகன யிரு	ன்றி ன்ற வனான புரு
ற க்குமவனாய்,	வெதாத்தமனை த்தனி
வேங்கடத்து திருவேங்கட மலையி	ர மற்றொருவரை
லெழுந்தருளி யிரு	என்மனம் என்னுடைய மநஸ்ஸா
அரியை வலிமஹமாய். [க்கிற	னது
பரி குதிரையாய்வந்த கே	சுந்தைசெய் நினையாது. (டு)
சியை [ய்,	யாது
கீறியை வாயைக் கிழித்தவனா	

வ்யா.— அஞ்சார்பாட்டு. (ஆங்குவெந்நரூ மித்யாதி) பாபம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே வந்துகிட்டி, அவற்றில் சின்னும் தரிடவிடு விக்கைபன்றிக்கே, அவை செய்தறா, அஞ்சுஷ்டருபேண ப(ஷ)ரா துபவம்பண்ணும் துக்காதுபவ பூமிகவிலே-பொடியுதான நரகத்திலே நோவுபடுமளவிலே. (அஞ்சேலென்று) “ஆவன், தான் பண்ணின பாபத்துக்கு பலாதுபவம் தானே பண்ணுகிறானால், நமக்கென்?” என்றிருக்கையன்றிக்கே, “நாடுமனோமாக நீ பாபங்களுக்குக் குடி மகனாகவேனுமோ? நீ அஞ்சாதேகொன்” என்று அங்கேசென்று. (தாங்கு) ரகழிக்குமது, செவ்வித் தாமரைப்பூப்போலே ஸ்பந்தஹ னீயமான திருவடிகளைக் கொண்டாய்த்து, விசுவாசம் செவ்வி குளிர்ச்சி நாற்றம் இவற்றுக்குத் தாமரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாம் படியாய், அவ்வளவல்லாதபடி அதிஸூகுமாரமாய், ஸ்பந்தஹனீய மான திருவடிகளையுடைய என்னுயனை.

(உம்பர்க்கணியித்தாதி) திருமலையில் நிற்பதிலே, நித்யஸூரி களுக்கு ஆபரணம்போலே யிருக்கிறதாய்தது. (அரியை) உகப்பார் க்கு ஆபரணமாயிருக்குமபோலே, உகவாதார்க்கு அப்பருஷ்யனா யிருக்குமாய்த்து. (பரிசுதியை) கேசியுடைய வாயைக்கிழித்தவனை.

கஉச௦ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ஈ-தி, கூ-பா, எட்டனை.

(வெண்ணெயித்யாதி) ஆஸ்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல் லாமை பிறந்து, அது நேர்கொடு நேர்கிடையாமை, களவுகண்டு புணிக்கப்புகு, அதுதன்னை முடியச்செய்து தலைக்கட்டமாட்டாமை வாயது கையதாக அகப்பட்டு, உரலோடே சேர்த்துக்கட்டுண்டு, அடியுண்டு, அடிக்கிராய்த்து, உடம்புவெளுத்துப் பயர்த்துப், பேகணி த்து, நின்றநிலையை அதுஸந்திக்க வதுஸந்திக்க இவர்க்கு இவ்விரு ப்புத்தானேயாய்த்துஸர்வவித போக்யமுமாயிருக்கிறது. (க) “ஸ்ரஸ்ர-ஸ்ரவரஸ” என்கிறபடியே இனிதாகாநின்றது. (நன்பாலினை) இப்படி ஸர்வவித போக்யமுமாயிருக்கிறவனையொழிய என்னுடைய நெஞ்சு வேறுசிலரை அநவரதபாவரை பண்ணுது. ... .. (ரு)

அரு — அஞ்சாற்பாட்டு. (ஆந்தித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஸாரதியின் படியை அண்டுகொண்ட பீர்த்யகிசயத்தாலே, மற்றும் சிலஅபதாநங் களை அருளிச்செய்து, தன்னெஞ்சு கிரந்தராதுபவம் பண்ணும்படிஸய அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(உ) “ஸ்ரஸ்ரஸ்ரஸ்ர ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷவிஷ் யாமி” என்றவனுடைய திருவடிகளாகையாலே பாபவிவர்த்தகத்வம் அவற்றுக்கேயாக விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறாரென்று தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பாபமித்யாதி). (அத்ருஷ்டருபேண) பகவந்கிரஹருபேண. திருவடிகள் *திண் கழலாகையாலே, தன்னைப் பற்றினார்மேல் அதுக்ரஹி த்தை உண்டாக்குமென்று கருத்து. ... .. (ரு)

மு. — எட்டனைப் பொழுதாகிலுமென்று

மென்மனத்தகலா திருக்கும் புகழ்
தட்டலர்த்த பொன்னே யலர்கோங்கின்
தாழ்பொழில் திருமாலிருஞ்சோலையங்
கட்டியைக் கருப்பின்ற வின்சாற்றைக்
காதலால் மறைநான்கு முன்னேதிய
பட்டனைப் பரவைத்துயிலேற்றை யென்
பண்பனையன்றிப் பாடல்செய்யேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
என்றும்	ஸர்வகாலமும்	என்மனத்து	என்மனஸ்ஸில் நின்று
எட்டனைப்	ஒருநொடிப்பொழுது	அகலாது	பிரியாமல்
பொழுதாகி	ங்கூட	இருக்கும்	எழுந்தருளியிருக்கை
லும்			யாலுண்டான

(க) சாந்தோ-ஈ-கச-ச.

(உ) கிதை-கஅ-கூ.

புகழ்	கீர்த்தியை யுடையனா	கரும்பு	கருப்புநண்டமானது
தட்டு	மிகவும் [ய்,	ஈன்ற	(தானே) பெருக்காகி
அலக்த்து	விகலிப்பிக்கப் பட்ட	இன்	இனிசான [ன்ற
தாய்		சாற்றை	ரஸம்போன்றவனாய்
பொன்னைய	பொன்னோடொத்து	காதலால்	ஆசையுடன்
வீரநாணியமான		மறைநான்கும்நாலுவேதங்களையும்	
அலர்	புஷ்பங்களை யுடைய	முன்	பூர்வம் க்ருஷ்ணாவதா
தான [டைய			ரத்தில் .
கோங்கின்	கோங்கு மரங்களினு	ஒதிய	அத்யயநம் பண்ணின்
தாழ்	தழைத்திருக்கிற	பட்டனை	பண்டிதனாய்,
பொழில்	சோலைகளை யுடைத்	பரவை	கூதிராப்தியில் .
தான		துயில்	கண்வளராவின்ற
திருமாவீருஞ்	திருமாவீருஞ்சோலை	ஏற்றை	ஸ்ரேஷ்ட்டனாய்,
சோலை	மலையி லெழுந்தரு	என்பண்பனை	எனக்கு ஸுலபனான
	ளியிருக்கிறவனாய்,	யன்றி	வனையொழிய வே
ஆம்	மதரமான		றொடுவனை
கட்டியை	கற்கண்டுபால்போ	பாடல்செய்	பாடமாட்டேன் . (சு)
	க்யபுதனாய்,	யேன்	

வ்யா.—ஆரூம்பாட்டு. (எட்டனை யித்யாதி) வ்யதிநித்தர்பக்கலி
லே அஸ்பமுத்சர்ஷங்கண்டு, நான் பேசுவதாக ஒருப்பட்டாலும் என்
னுடைய வாகிந்த்ரியமானது அதுக்குட்படாது.

அத்யல்பகாலமும் என்றுமொக்க என்னுடைய நெஞ்சை அக்
லாதிருக்கையால் வந்த புகழையுடையதும்; பிராட்டி. (சு) “அகலகில்
லேனிறையும்” என்றுசொல்லவிருக்கிற இருப்பிற்காட்டி லும் ஏற்ற
மாக நினைத்திராநின்றாயிற்று. என்று மெட்டனைப்பொழுது மகலா
திருக்குமென்றபடி. (தட்டலர்த்த) இதழ் விரியாநிற்பதாய், பொன்
போலேயிருக்கிற அலரையுடைத்தான கோங்கினுடைய வென்னுதல்,
இதழ் மிகும்படி அலரப்பண்ணப்பட்டி, பொன்போலே யிருக்கிற
அலரையுடைத்தான கோங்கினுடைய தழைத்த பொழிலையுடைய
திருமலையிலே அதுபவயோக்யமாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனை.

கைதொட்டு நெருக்குகையால் வரும் செவ்விக் கேடின்றிக்கே, அக்கரும்பினுடைய ரஸம்சமாயுள்ளவனை. (காதலாஸித்யாதி) இதுக்கு முன்பு ஒத்துப்போகாதவன் அபிரிவிவ்டனாய் ஒதுமாபோலே, ஸாந்

(சு) தி-வாய்-சு-கசு-கசு.

கடுங்

கஉசஉ   கியரியதிருமொழி, எ-ப, ௩-தி, எ-பா, பண்ணின்.

தீபநியோடே ஸாதரமாக நானுவேதத்தையும் அப்பவித்த பண்டி
தனை, இவ்வவதாரத்துக்கு நாற்றங்காலாய்க்கொண்டு, திருப்பாற்கட
லிலே கண்வளர்ந்தருளின நீர்மையுடையவனை யல்லது பாடல் செய்
யேன். ...   .   (சு)

அரு.— ஆறும்பாட்டு. (எட்டனையித்யாதி) “பண்பணையன்றிப்பாடல்
செய்யேனே” என்றதைக் கடவுளித்து ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (வந்தி
நிகித்த ரித்யாதி).

(வாகிந்தரியமானது) என்றவந்தரம், “மெஞ்சைப்போலே” என்று
சேஷம். (உட்படாது) என்றவந்தரம், ஆகையாலே பாடல் செய்யே
னென்று சேஷம்.

“எட்டனைப்பொழுதாதினும்” என்றது - என்னத்தனையு மென்றபடி
யாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (அத்யல்பகாலமுமித்யாதி). “எட்டனை,”
“என்றும்,” என்னும் த்விருத்தியாலே, ஆதராதியயம் தோற்றுமென்று,
தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). “என்றும்,” என்றது
ஸ்த்தூலகாலமாகையாலே, ததந்தர்க்கதமான ஸூக்ஷ்மகாலம் பிற்படச்
சொல்லவேண்டி அவ்யம் காட்டுகிறார் (என்றுமித்யாதி). அலர்ந்த என்
கிறமெல்லொத்து “அலர்த்த” என்றுவல்லொத்தாய்க்கிடக்கிறதாய், அர்த்த
மருளிச்செய்து, “அலர்த்த” என்கிறபடி தானே, ஸூர்ய கிரணதிகளால்
விகலிப்பிக்கப்பட்ட என்னலாமென்றருளிச்செய்கிறார் (இதழ்மிகுமித்யா
தி). “தட்டு” என்கிறபதம் அலரப்பண்ணுதையில் சுர்த்தாவாக வேண்டுகை
யாலே சொல்லிற்று; “அலர்த்தப்பட்ட” என்னும்போது, அலருகை தள
விகாஸந்தானே யாகையாலே, “தட்டு” என்றபதம் மிகுதியைச் சொல்லு
மென்று திருவுள்ளம்.

கரும்பின்சாற்றை என்னுதே, “நன்ற” என்றதுக்குபாவம் (கை
தொட்டித்யாதி). (ஒத்துப்போகாத) அத்யயநம் வாராத....   ... (சு)

மூ. — பண்ணினின்மொழி யாழ்நரம்பில்பெற்ற

பாலையாகி யிங்கே புகுந்தென்

கண்ணும்நெஞ்சம் வாயுமிடங்கொண்டான்

கொண்டபின் மறையோர்மனந்தன்னுள்

விண்ணுளாற்பெருமானே யெம்மாளை

விங்குநீர் மகரந்தினைக்கும் கடல்

வண்ணன் மாமணி வண்ணனெம்மண்ணல்

வண்ணமேயன்றி வாயுரையுதே.

(எ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணின்	காநங்களிலே	விண்ணுளார்	நித்யஸூட்சிகளுக்கு
இன்	ஸ்ராவ்யமான [ன்	பெருமான்	ஸ்வாமியாய், [னாய்
மொழி	சொல்லே யுடைத்தா	எம்மான்	எனக்கு நிர்வாணக
யாழ்	வீணையினுடைய	வீங்கு	வ்ருத்தியடையாநின்
நரம்பில்	தந்திகளில்		ற
பெற்ற	உண்டான	நீர்	ஜலத்தை யுடையதாய்
பாலையாகி	பாலேன்னும் ராகம்	மதரம்	மீன்களானவை [ற
	போல் மிகஇனிய	தினோக்கும்	துள்ளி விளையாடாநின்
	னாய்க்கொண்டு	கடல்	ஸமுத்தரம் போன்ற
இங்கே	இந்த என்நெஞ்சில்	வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடைய
புகுந்து	வந்து ப்ரவேசித்து		னாய்,
என்கண்ணும்	என்கண்களையும்	மா	ஸ்வர்க்கயமான
நெஞ்சம்	மநஸஸையும்	மணி	நீலமணியினுடைய
வாயும்	வாக்கையும்	வண்ணன்	வர்ண (ஸ்வபாவ);
இடம் கொண்	இருப்பிடமாக அங்கி		தையுடையனாய்,
டான்	கரித்தான்;	எம் அண்ண	எனக்கு ஸ்வாமியான்
கொண்டபின்	இப்படி அங்கிகரித்த	ல்	வனுடைய
	பின்பு,	வண்ணமே	வர்ணத்தையொழிய'
மறையோர்	வைதிகப் ப்ராஹ்மணரு	அன்றி	வேறொன்றை
மனம்	மநஸஸை [டைய	வாய்	எள்வாக்கானது
தன் உள்	தனக்கு வாஸஸ்த்தாந	உரையாதே	சொல்லாது. (அ)
	மாகவுடையனாய்,		

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (பண்ணினின் மொழியாழித்யாதி) என் னுடைய மனோவாக் காயங்கள் அவனையல்லதறியா தென்கிறார்.

(பண்ணினித்யாதி) பண்வர்க்கத்திலே இனிய பேச்சையுடைய யாழ் நரம்பிலே யாழிலே பிறக்கப்பட்ட *பாலையாகிறபண்ணாய், அப்பண்போலே போக்யனாய்க்கொண்டு வந்து புகுந்து. (என்கண் னும் நெஞ்சம் வாயுமிடங்கொண்டான்) கண்ணுக்கு வேறொன்றைக் காணவொண்ணாதபடி தானே விஷயமானான்; வாக்குக்குவேறே சில ரைப் பேசுதகக்கு விஷயமல்லாதபடி தானே விஷயமானான்; நெஞ் சுக்கு வேறே சிலரை நினைக்க அவகாசமில்லாதபடி தானே விஷயமா னான்; ஆக ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் தன்னையே விஷயமாக்கினான்.

(மறையோரித்யாதி) ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயங்களைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையனாய், *அபர் வதுமமரர்களிப்தி

கஉசச பெரியதிருமொழி, எ-ப, ஈ-தி, அ-பா, இனியெப்பாவம்.

யாயுள்ளவனை. (எம்மானை) எனக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவனை. (வீங்கு நீரித்யாதி) ஸம்ருத்தமான ஜலத்தையுடைத்தாய், ஜலச (சு) ரஸத்வங் கள் தன்னில்கூடி வினையாடாநிற்கிற கடல்போலேயிருக்கிற நிறத்தை யுடையனாய், பெருவிலையான நீலமணிபோலே யிருக்கிற நிறத்தை யுடையனவனை. இந்நிறத்தைக்காட்டி, என்னை அந்நியார்ஹனாக்கிக் கொண்டவனுடைய நிறத்தையொழிய என்னுடைய வாகிந்தரிய மானது, வேறென்றைப் பேசாது. ... .. (எ)

அநு — ஏழாம்பாட்டு. (பண்ணித்யாதி) ஸமுதாயேந் கரணதீரயத் துக்கும் அவனை விஷயமானென்கிருரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கி ருர் (என்னுடைய வித்யாதி).

லோகத்திங் மரேர வாக் காயங்கனென்கிற ப்ரஸித்தியைப்பற்ற, “கண்” பதம் காயலாக்ஷணிகமென்றுகருத்து. இத்தால்பலித்தவர்த்தத்தை ய்ருளிச்செய்கிருர் (ஆகவித்யாதி). (பேசாது) என்றவநந்தரம், “கண்ணா னதுகாணுது, நெஞ்சானதுகிணையாது” என்றுகூட்டுவது. “கொண்டபின்” என்று மூன்றுக்கும் தானே விஷயமாக்குகையை ழேதுவாக வருளிச் செய்கையாலே இங்குநிறே கூட்டவடுப்பது. ... .. (எ)

மு.—இனியெப்பாவம் வந்தெய்தும் சொல்லீர்

எமக்கிம்மையேயருள் பெற்றமையால்டும
துனியைத்தீர்த்தின்பமே தருகின்றதோர்

தோற்றத்தொன்னெநியை வையந்தொழப்பமும்
முனியை வானவரால் வணங்கப்பமும்

முத்தினைப் பத்தர்தாம் நுகர்கின்றதோர்
கனியைக் காதுல் செய்தென்னுள்ளக்கொண்ட

கள்வனை யின்று கண்டுகொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இம்மையே	இந்த லோக(ஜம்) த் திலேயே	எப்பாவம்	(பூர்வோத்தராககக ளில்) எவ்விதமான பாவம்
அருள்	(எம்பெருமானுடைய) க்ருபையை	வந்து எய்தும்	வந்து கிட்டப்பெறும்?
பெற்றமை யால்	ப்ராபித்தபடியாலே,	சொல்லீர்	சொல்லுங்கொள்;
இனி	திதுக்குமேலே	அடும்	(ஆத்மாவை) உருமா யப் பண்ணுகின்ற தாய்
எம்க்கு	நம்மை		

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ந-தி, அ-பா, இனியெப்பாவம். ௧௨௪௫

துணியை	ப்ராப்திப் ப்ரதிபந்தக மானகர்மங்களை	வணங்கப்படு	ஆஸ்ரயிக்கப்படுமெவ ம் னாய்,
தீர்த்து	போக்தி	முத்தினை	முத்துப்போல் குளிர் ந்த(ஸ்ரமஹர்மான) வடிவையுடையனாய்
இன்பம்	ஸுகத்தையே		
தருகின்றது	கொடாநின்றவனாய்,	பத்தர்தாம்	முமுகூட்களான உ பாஸகராலே
ஓர்	அத்விதீயமாய்		
தோற்றம்	அழகியதாய்	துகர்கின்றது	புலிக்க (அதுபவிக்க) ப்படாநின்றன
தொல்	பழையதான		
நெறியை	உபாயபூதனாய்,	ஓர்	அத்விதீய மதுரமான
வையம்	லோகத்தாராலே	கனியை	பழம் போன்றவனாய்,
தொழப்படும்	ஆஸ்ரயிக்கப்படாநின் றவனாய்	காதல் செய்து	ஆசையுற்ற
முனியை	(அவ்வவர் கருக் கு அளிக்கவல்ல ப்ர யோஜநத்தை) மந நம்பண்ணுமவனாய்,	என் உள்எம்	என் மஸஸ்வை
வானவரால்	நித்யஸூரிகளினால்	கொண்ட	அபஹரித்த
		கன்வனை	சோரணுவனை
		இன்று	இப்பொழுது
		கண்டு கொ	ஸாக்ஷாத்கரித்தேன்.
		ண்டேன்	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (இனியெப்பாவமித்யாதி) அவனுடைய
நிக்ரஹபலமான பாபங்கள் எண்ணக்கிட்டவற்றோ? (க) “அவஸ்யஸு
ஷீகூத்யஸ்-அவஸ்யமதுபோக்தவ்யம்” என்கிற வசநத்தைக்கொண்டு,
அதுபவித்தால்லலது நசியேனென்றுகொண்டு சிலவை நின்றல், ப்ரார
ப்தங்காண் என்றுசிலவை நின்றல்செய்யவற்றோ? “இனி” என்கிறது
எத்தைக்கொண்டென்ன; (இம்மையேயருள் பெற்றமையால்). இஹ
லோகத்திலே பகவத்ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றபடியானே, இனியெப்
பாவம் வந்தெய்தும் சொல்லீர். (அபிந்துனியை) (உ) “அந்யூஸ்யஸு
ஷீகூத்யஸ்-அச்சேத்யோய மதாஹ்யோயம்” என்று சொல்லப்படு
கிற ஆத்மவஸ்துவை, (ந) “அஸநீவ-அஸநேவ” என்னலாம்படி
முடிக்கிற துனி உண்டு - ப்ராப்திப் ப்ரதிபந்தகமான கர்மங்கள், அவ
ற்றை ஸவாஸநமாகப் போக்தி, (ச) “அந்யூஸ்யஸுஷீகூத்யஸு
வாநந்தபாதி” என்கிறபடியே, நிரதிசயாநந்தியாம்படி பண்ணுகிற,
(தோற்றத்தொன்னெறியை) தோற்றம்-அழகு, தொன்மை-பெருமை,
அழகிய மஹாபத(தி)ம் என்பர். இதரோபாய பரிக்கரஹம் பண்ணினால்

(க)

(உ) ௧௨-௨௪.

(ந) ௧௨-௫-௪-௧.

(ச) ௧௨-௫-௪-௧.

கஉசசு பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, ஈ-தி, கூ-பா, என்செய்கேன்.

ர்க்கும் தன்னையே பற்றவேண்டும்படியாய், தன்னைப் பற்றினார்க்கு வேறொன்றைப்பற்றவேண்டாதபடி ப்ரதாநமாய், நிலைநின்ற உபாயமாயுள்ளவனை, (க) “அறஞ்சுவராகிநின்ற” இப்போதாக எடுக்கவேண்டா, பண்டேஎடுத்து நிற்கிறதாய்த்து. (உ) “ஸநாதநம்” என்றபடியே. அத்நையிறே அவன் (ஈ) “ஹி-மாம்” என்றது.

(வையம்தொழப்படும்) பூமியிலுள்ளார், இருந்ததேகுடியாக ஆஸ்ரயிக்கப்படும்வனாய், சேதநருடைய ஸ்வரூபபேதத்தோபாதியும் போருமிறே ருசிபேதமும்; அவ்வோ ருசிக்கதுகுணமான பேறுகளைப் பண்ணுகைக்கு மநநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமவனை, ஒன்றிலோரபேகையில்லாத நியஸூரிகளாலே ஆஸ்ரயிக்கப்படும்வனாய், அவர்களுடைய ஸ்ரமத்தைப்போக்குமவனை. (பத்தர்தாம்) ஸம்ஸாரத்தில் முழுக்கூடுக்களுண்டு - தன்பக்கல் ருசியுடையராயிருப்பார், அவர்களுக்குக் கண்டபோதே அதுபவிக்கலாம்படி பகவபல(ஓ) மாயுள்ளவனை. அவையொன்று மின்றிக்கே யிருக்கிற என்பக்கலிலே தான் ஆசையுடையனாய், என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினவனை நான் அநாதிகாலம்பண்ணிப்போந்த ஆத்மாபஹாரத்தை அரைக்கணத்திலே பண்ணினவனை, இன்று நினைவின்றிக்கேயிருக்கக் காணப்பெற்றேன். ... .. (அ)

அந. — எட்டாம்பாட்டு. (இளியித்யாதி) ஆழ்வீர்! இங்கனே நீர் மிகவும்களியாகின்றீர், இந்தரிய ஸமுதாயாத்மகமான சரீரம், கர்மாதீநமாய் வந்ததன்றோ, கர்மாதுகுணமாக அவைபோய்விடாவோவென்ன; பாப்மாவது-பகவந்ரீக்ரஹரூபேண இருப்பதொன்றன்றோ? அதுக்ரஹம்பெற்றால், அவையுண்டாவென்று மடிபிடிக்கிறென்று ஸங்கதி.

(அவஸ்யஸுஹ் துஷ்டீ - அவஸ்யமதுபோக்தல்யம்) என்றது - ப்ராபத்தேதரபூர்வ பாபமானவற்றில் கழியுண்ணாதகொடுவினைகளை, வலித்தோபாயத்துக்கு அழகு ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதரேத்யாதி). தொன்மைக்கு ப்ரமானங்களுளிச் செய்கிறார் (அறிதித்யாதி). ... (அ)

மூ.—என்செய்கேனடியே னுரையிரிதற்கென்று

மென்மனத்தே யிருக்கும்புகழ்

தஞ்சையாளியைப் பொன்பெயரோன்

நெஞ்சமன்றிடந்தவனைத் தழுவிடபுகை

(க) திருமா-சு.

(உ.) பா-ஆ-அ.அ.

(ஈ) தி-கஅ-கன்.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, நட-தி, சு-பா, என்செய்கேன். ௧௨௪௭

விஞ்சவாளர்க்கன்நகர் பாழ்படச்

சூழ்கடல்சிறைவைத்திமையோர் தொழும்

பொன்செய்மால்வரையை மணிக்குன்றினை

யன்றியென்மனம்போற்றி யென்னுதே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடியேன்	பரதந்த்ரனுன நான்	வாள்	வாளாயுத்தையுடை
இதற்கு	அவன் பண்ணின	யானு	
	இந்த உபகாரத்து	அரக்கன்	ராவணஸூரனுடைய
	க்கு	நகர்	பட்டணமானது
என்செய்கே	என்ன பரத்யுகாரம்	பாழ்பட	(ஆள்) பாழாகப்போம்
ன்	பண்ணுவேன்?	படி	
உரையீர்	சொல்லுங்கள்;	சூழ்	(அவ்வுரை) சுற்றிக்கொ
என்றும்	ஸ்வகாலமும்		ண்டிருக்கிற
என்மனத்	என் ஹ்ருதயத்திலே	கடல்	ஸமுத்ரத்தை
தே	யே	சிறைவைத்து	அணைகட்டினவனாய்
இருக்கும்	வாஸம் பண்ணுகை	இமையோர்	தேவர்களால்
	யாலுண்டான	தொழும்	ஆஸ்ரயிக்கப்படுமவ
புகழ்	கீர்த்தியை யடைந்த		னாய்,
	வனாய்,	பொன் செய்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்
தஞ்சை	ஆளிர தஞ்சைமாமணிக்கோ	மால்	பெரிதான [ய்;
யை	யிலுக்கு நிர்வாஹக	வரையை	பர்வதம் போன்றவனு
	னாய்,	மணி	நீலமணி மயமான
பொன் பெய	ஹிரண்யனுடைய	குன்றினை	மலைபோலே குளிர்த
ரோன்		யன்றி	வடிவையுடையனான
நெஞ்சம்	மார்பை		வனையொழியவேறெ
அன்று	அக்காலத்திலே [னாய்,		ருவனை
இடந்தவனை	கிழித்துப்பொகட்டவ	என்மனம்	என் நெஞ்சானது [ம்
தழிலே	புரை நெருப்புபோல் கிட்ட	போற்றி என்	வாழ்க்கடவாய்என்று
	வொண்ணாதவனாய்,	னது	மங்க ளா சாஸநம்
விஞ்ச	அதிசயித பராக்ரமத்		பண்ணமாட்டாது.
	தையுடையனாய்		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்செய்கேன்) உபகாரம் பண்ணும
 விருக்கப் பெறுகிறதில்லை, உபகரிக்கலாவதொன்றும் காண்கிறிலேன்,
 எத்தைச்செய்வேன்? (அடியேன்) எனக்கென்ன ஒரு கைம்முதலில்
 லாதபடி ஸ்வரூபமே பிடித்து பரதந்த்ரனுன நான் எத்தைச்செய்
 வேன். (உரையீர்) மத்யஸ்த்தராய் கரைமேலே நிற்கிற நீங்கள் இதுக்

கஉசஅ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ஈ-தி, கூ-பா, என்செய்கேன்.

கொரு போக்கடி சொல்லவல்லிகோள். (என்றும்) என்றுமொக்க
என்னுடையஹ்ருதயத்தை விடாதிருக்கையாலேவந்த புகழையுடைய
னாய். இங்கு புகருகைக்குடலாகத் தஞ்சாவூரிலே நின்றவனை.
(பொன்பெயரோனித்யாதி). எனக்குப் பண்டே உபகரித்து நின்ற
வனை. (தழுவையித்யாதி) சிலராய் வந்து கிட்டவொண்ணுதபடி.
நெருப்பை உமிழாநிற்பானாய், அநபிபவநீயனாய், அவஸரப்ரதீகூ
னாய், ஒளியை யுடைத்தாயிருப்பதொரு வாளை தேவதைபக்கலிலே
பெற்றுடையனாயிருக்கிற ராகூஸனுடைய நகரியானது பாழ்படும்
படி ஸங்கைக்கு அகழான கடலை அணைசெய்தவனை.

இமையோருண்டு - ப்ரஹ்மாதிகள், எங்கள் குடியிருப்புப் பெற்
றோமென்று (க) “*यन्मन्त्रायै* - பவாந்நாராயணோதேவஃ”
என்றும்போலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அத்தாலே புகர்பெற்ற வடிவை
யுடையனாய் நின்றவனை. “இவர்கள் கார்யம்செய்து தலைக்கட்டப்பெற்
றோமிதே” என்று, அத்தாலே குளிரந்த நிறத்தையுடையனாய் நின்ற
படி. இப்படிப்பட்ட இவனையல்லது “போற்றி” என்று என்னு
டைய ஹ்ருதயமானது மங்களாசாஸனம் பண்ணுது. (உ)* பாழாளா
சுப்படை பொருதானுக்கல்லது என்னுடைய ஹ்ருதயமானது
பல்லாண்டு பாடாது. நித்யஸூரிகள் பெறும்பேற்றைப்பெற்றேன்
ஸம்ஸாரியானநான், பரதந்த்ரையிருக்கையாலே, ப்ரத்யுபகாரம் பண்
ணலாவது காண்கிறிலேன், எத்தைச்செய்வேன். சொல்லிகோளென்
கிறார். ... .. (க)

அரு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்செய்கே வித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்,
அவனதுக்ரஹித்தானுகையாலே, நிக்ரஹ்ருபமான பாபம் வந்தெய்தாது
என்னுளின்தீர், உம்மை இப்படி அதுக்ரஹிக்கைக்கு, உம்மால் பெறப்புகு
கிற உபகாரமென்னென்ன; நான் அவன்பண்ணின உபகாரங்களை அது
ஸந்தித்து உபகாரஸம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணத் தேடினனும்
பண்ணவிரகுண்டோ வென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“அடியேன், இதற்கு - அவன்பண்ணின அதுக்ரஹ விசேஷத்துக்கு,
என்செய்கேன்” என்றவ்யம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளிச்செய்கி
றார் (உபகாரயித்யாதி). ப்ரஹ்மாதனுக்கு உபகரித்ததே தம்மதாக வருளி
ச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி). சிறைவைக்கை - போகவொட்டாமல் தடுக்
கை; அத்தால் பலிதம் (அணைசெய்தவனை) என்றது.

(க) ரா-பு-கஉ௦-கஈ.

(உ) தி-பல்-ந.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ந-தி, க0-பா, தோடுவிண்டு, கஉசக

“மணிக்ஞன்றினை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவர்களித்யாதி).
பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபாவம் (நித்யஸூரிகளித்யாதி).

மூ.—தோடுவிண்டலர் பூம்பொழில் மங்கையர்

தோன் நல் வாள்கலியன் திருவாவி

நாடன் நன்னறையூர்நின்ற நம்பிதன்

நல்ல மாமலர்ச்சேவடி சென்னிச்

சூடியும் தொழுதுமெழுந்தாடியும்

தொண்டர்கட்கவன்சொன்ன சொன்மலை

பாடல்பத்திவை பாடுமின் தொண்டர்

பாட தும்மிடைப் பாவம் நில்லாவே,

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோடு	இதழ்களானவை	சே	அழகியதான (ஆஸ்ரி
விண்டு	ஸந்திபந்தங்கள் விட்டு		தாராஸ்ரிதவி பாச
அலர்	விகலியாகின்ற		, மற ஸர்வஸூலபமா
பூ	புஷ்பங்கையுடைத்	அடி	திருவடிகளை [ன]
	தான	சென்னி	தம் திருமுடியில்
பொழில்	சோலைகள் சூழ்ந்த	சூடியும்	தரித்துக்கொண்டும்
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்	தொழுதும்	ஆஸ்ரியித்தும்
தோன்நல்	ப்ரதாரநராய், [க்கு	எழுந்து	எழுந்திருந்து
வான்	வாளாலே	ஆடியும்	நர்த்தநம்பண்ணியும்
கலியன்	சத்ருக்களை நிரவிக்ஞ	தொண்டர்	ஆஸ்ரிதர் உஜ்ஜீவி க்
	மவராய்,	கட்கு	கைக்காக
திருவாலிநாட	திருவாலிநாட்டுக்கு நிர்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
ன்	வாஹகரான	சொல்மலை	சப்தஸந்தர்ப்ப விசே
அவன்	அந்த ஆழ்வார்,		ஷமான
நல்	விலக்ஷணமான	இவை பத்து	இந்த பத்துப்பாட்டுக்
நறையூர்	திருநறையூரிலே	பாடல்	களையும்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	தொண்டர்	பகவத்விஷயத்தில் ரு
நம்பிதன்	ஸகல கல்யாணகுண		சியுடையவர்களே
	பூர்ணனுடைய	பாடுமின்	காநம்பண்ணுங்கோ
நல்ல	அழகியதாய்	பாட	காநம்பண்ணவே [ள்,
மா	பெரிதான	தும்மிடை	உங்களிடத்தில்
மலர்	புஷ்பம்போல்அதிஸு	பாவம்	பாபமானது
	குமாரமாய்	நில்லா	தங்காது. (க0)

கஉ௫௦ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௩-தி, ௧௦-பா, தோடுவிண்டு.

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (தோடுவிண்டலரித்யாதி) இதழ் விண்டலருகிற பூவையுடைத்தான பொழிலாலே குழப்பப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநராயுள்ள ஆழ்வார். (வாஸ்கலியன்) பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்திபோலேயாய்த்து, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக் குக் கையில்லாள், (திருவாலிராடன்) இதுவே போருமாய்த்து ஏற்றம். (நன்னாழை) திருநாழைநிலே வந்து நிற்கையாலே சுல்பாணகுணங் களால் பரிபூர்ணனைவன்.

நிரதிசயபோக்யமாய், குணகுணநிரூபணம்பண்ணாத திருவடி களைத் திருமுடிக்கு வளையமாக வைத்தும். (தொழுதும்) (க) “நன்னா ழை” - நம: புரஸ்தாது” என்கிறபடியே தொழுதும், தொழப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே ஸ்சரீரமிருந்தவிடத்திலிராதே ஆடியும். (தொண் டர்கட்கு) தாமஸித்ததாக அறுபவித்து விடுகையன்றிக்கே, பின்புள் ளார்க்கும் அதுவையோக்யமாய்ப்படி (உ) “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் விருந்திட்டாராய்த்து, (பாடல்பத்து) அதுதான் ஸபாதலக்ஷக்ரந்தமாய், புக்கவிடமும் புறப் பட்டவிடமும் தெரியாதேயிருக்கையன்றிக்கே பாடல்பத்தும், பக வத்விஷயத்தில் ருசியுடையாரித்தைப் பாடப்பாருங்கோள். (பாட றும்மிடையித்யாதி) கரும்பு தின்னக் கூலியிறே, பாடுகையானே ப்ரயோஜனமாகப் போந்திருக்க, அதுக்குமேலே ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ளான பாபங்கள், “நமக்கு இவ்விடம் ஆஸ்ரயமல்ல” என்று, தன்ன டையே விட்டுப்போம். ... .. (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு —பத்தாம்பாட்டு. (தொழித்யாதி) “தொன்றல்” என்றதின்ர்த்தம் (ப்ரதாநராயுள்ள) என்றது.

“சேவடி” செவ்வையானவடி என்று அருளிச்செய்கிறார் (குண குணத்த்யாதி). (வளையமாகவைத்து) தரித்து என்றபடி. ... .. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எழாம்பத்தில் மூன்றந்திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, கண்சோரப் பரவேசம். ௧௨௫௧

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம் பத்து நாலாந்திருமொழி

கண்சோரப் பரவேசம்.

வ்யா. — (கண்சோரவெங்குருதி) இது திருமங்கையாழ்வாருடைய (க) நெடுமாற்கடிமை. பாகவத சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிற திருமொழியாப்த்து. பெரியநம்பி, ஐநம் வருத்தாதிசுளால் குறைய நின்றாரொருவர் திருநாட்டுக்கு நடந்தாராய், அவரை அதுகமநம் பண்ணி, தீர்த்தமாடாதே வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, பெரியநம்பிபாடே வந்து, “மர்யாதை கிடக்கக் கார்யம் செய்யவேண்டாவோ?” என்ன; (க) “பயிலும் சுடரொளி (உ) *நெடுமாற்கடிமை, கடலோசையோபாதிபோ? சிறிது குறைய வாசிலும் ஆசரிக்கவேண்டாவோ?” என்றருளிச்செய்தார், பிள்ளை அழகியமணவாளரையர், கரையேபோகாநிற்க, “உள்ளே மாமதலைப் பிராணைத்திருவடிதொழுதுபோனாலோ” என்ன; “ஆர்தான் † திருமங்கையாழ்வாருடைய பசைந்தவளையத்திலே கால்வைக்கவல்லார்” என்றருளிச்செய்தார்.

திருநறையூரிலே புக்கு, நம்பியழகை அதுஸந்தித்து, அங்கு நின்றும் போந்து, திருச்சேறையிலே வந்து, மாமதலைப்பிரானுடைய மௌக்த்யத்தையதுஸந்தித்து, அம்மௌக்த்யத்துக்குப் போலியான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அதுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே அவதாரங்க ளெல்லாவற்றையு மதுஸந்தித்து, அவ்வபெல்லாவற்றுக்கு மடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அதுஸந்தித்து, இப்படி அவன் படிகளை அதுஸந்தித்து, (ங) “நமோஸ்துதேவதேவ குணீந்தரஸ்யமுபாகதே” என்று தோற்று எழுதிக்கொடுத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நமக்கு உத்தேஸ்பரென்று இங்கனே பாகவத சேஷத்வத்தை அதுஸந்தித்துப் பேசியதுபவிக்கிறார். இத்தால, ஆய்யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சொல்லிற்றுகிறது. அதாவது - தய்ய சேஷத்வ பர்யந்தமாகையிறே. ஒன்றிரண்டுதரம் சென்றால் மீளா திறே.

(க) தி-வாய்-௩-௭. (உ) தி-வாய்-௮-௧௦. (ங) ரா-கி-௪-௧௨.

† (பா) திருமங்கையாழ்வார்வசைந்த.

அரு.—கண்ணோர வெங்குருதிப் ப்ரவேசம்—கீழ் (க)* நண்ணுதவாளவு
ணரிலே பாகவதசேஷத்வத்தை அதுஸந்தித்தாரேயென்ன வருளிச்செய்கி
றார் (இது இத்தியாதி). ஆழ்வார் (உ) * பயிலும்சுடரொளி அருளிச்செய்தாப்
போலே, அங்கேயுமதுஸந்தித்தாரேயாகிலும், (ங) “நெடுமாற்கடிமை
போலே இங்கேயுமதுஸந்தித்தாரென்று கருத்து. ஆழ்வார்தாம் இருகால்
மட்டு அதுஸந்திப்பானென்? இவர்தாமவரைப்போலே இருகால்மட்டு
அதுஸந்திப்பானென்? ப்ரமேயபேதம் வேண்டாவோவென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (பாகவதேத்தியாதி). * பயிலும்சுடரொளியில், பாகவதவிஷயத்
தில்லிசேஷித்வாதுஸந்தாரம்பண்ணி, * நெடுமாற்கடிமையில், போக்யத்வாது
ஸந்தாரம்பண்ணினவோபாதி, இவரும் கீழே * நண்ணுதவாளவுண
ரிலே போக்யத்வேற அதுஸந்தித்தாராகையாலே இங்கே சேஷித்வாது
ஸந்தாரம் பண்ணுகிறாரென்று கருத்து, * நெடுமாற்கடிமையென்று, இரு
கால்மட்டு அருளிச்செய்தமாத்ரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். பாகவத சேஷத்வ
முத்தேஸ்யமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (பெரியநம்பி யித்தியாதி). (சிறிது
குறையவாகிலும்) என்றது-(ச) “அவரெங்கள் குலதெய்வமே” என்று குல
தெய்வத்தோடொக்க பூஜிக்கவேண்டியிருக்கும்; ஸ்பர்சமாத்ரமாகிலும்
வேண்டாவோவென்கை. இவர்தாம் பாகவத சேஷத்வத்திலே உற்றிருப்
பரென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையித்
யாதி).

கீழ்த்திருமொழிகளோடு இதுக்கு ஸங்கதிகதநமுகத்தாலே ப்ரவேச
த்தை யருளிச்செய்கிறார் (திருநறைபூரிலித்தியாதி). பலிதார்த்தமருளிச்
செய்கிறார் (இத்தாலித்தியாதி). ஸ்வரூபப்ரகாசகமான ப்ரணவத்தில்
உகாரார்த்தம் சேர்ந்திருக்கிறதென்று கருத்து. ... .. *

மூ.—

கண்ணோர வெங்குருதி வந்திழிய வெந்தழல்போல் கூந்தலானே
மண்ணோ முலையுண்ட மாமதலாய் வானவார்தம்கோவே பென்று
விண்ணோமிளந்திங்களகொரிஞ்சு மணிமாடமல்கு செல்வத் [லாரே.
தண்ணேறையெம்பெருமான் தாள்தொழுவார் காண்மினென்தலைமே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ரூரமான பார்வை	குருதி	ரக்தமானது
	சூழையுடைய	வந்து	வெள்ளாமிட்டுக் கொ
கண்	கண்ணுணது		ண்டுவந்து
சோர	சூழலமிட்டுத் தளரும்	இழிய	சரிதத்தில் நின்றும் த
	படியாகவும்		ரையில் குதிக்கும்
வெம்	உஷ்ணமான		படியாகவும்

வெம்	வெப்பத்தை யுடைத்	அகடு	கீழ்வயிற்றை
	தான	உரிஞ்சு	பிளவாநின்ற
தழல்போல்	நெருப்புப்போலே சிவ	மணிமாடம்	ரத்நமயமான க்ருஷ்ண
	ந்திருக்கிற		களாலே
கூந்தலாநீர்	மயிரையுடைய பூத	மல்கும்	ஸம்ருத்தமான [ய்
	னையை	செல்வம்	ஸம்பத்தையுடையதா
மண்ணேர	(ப்ரேதமாய்) பூமியி	தண்	ருளிர்ந்து ஸ்ரமஹர
	லே விழும்படி.		மான
முலைஉண்ட	ஸ்தனபாநம் பண்ணி	சேறை	திருச்சேறையிலேமு
மா	அத்யந்தம் [ன		ந்தருளியிருக்கிற
மதலாய்	இளம்பருவத்தை யு	எம்பெருமா	ஸ்வாமியினுடைய
	டையனுவனே!	ன்	
வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு	தாள்	திருவடிகளை
கோவே	ஸ்வாமியே! [ண்ணி,	தொழுவார்	ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள்
என்று	என்று ஸ்தோத்ரம்ப	என்தலைமே	என்சிரஸ்வரீல் திருவ
விண்ணேரும்	ஆகாசத்தையடைந்தி	லார் காண்	டிகளை வைத்து உ
	ருக்கிற	மின்	லாவுமவர் காணுங்
இளந்திங்கள்	பாலசந்த்ரனுடைய		கோள். (க)

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (கண்ணோரவியாதி) பூதனையானவள், யசோதைப்பிராட்டி வடிவைக்கொடுவந்து கிட்ட, அவளை முடித்தா னாய்த்து. க்ருரமாக நோக்கிக்கொடுவந்த கண்கள்சோர. (வெங்குருதி) முலைப்பால்வழியே உதிரவெள்ளமானது கொழித்திழிய. (வெந்தழல்) ப்ராணன் போனவாறே, ஆக்கனா ஒப்பனையும் போமிறே. நெருப் புப்போலே சிவந்த மயிர்முடியையுடையளான பூதனை பிணமாய் பூமி யிலே விழுச்செய்தேயும், பின்னையும் முலை யுண்ணும்படி. யாய்த்து மெளக்த்யம். (வானவரித்யாதி) பூதனை, தாய்வடிவைக் கொண்டுவந்து முலை கொடுக்க, பேயென்று பாராதே முலையுண்டவன்னுனரென் னில்; நித்யஸூரிகள் பரிய விருக்கிறவனுய்த்து.

ஸ்வர்க்கத்திலே ஸுகப்ரதானாய் வர்த்திக்கிற சந்த்ரனுடைய கீழ் வயிற்றைப் போமும்படியான ஓக்கத்தையுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்களால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தாயிருக்கிற திருச் சேறையிலேயிருக்கிற ஸ்வாமி. (தாள் தொழுவாரித்யாதி) “திருத் துழாய் போலேயும் கௌஸ்துபம் போலேயும் உம்முடைய ஸ்பர்சம் கமக்கினிதாயிராநின்றது; உம்முடைய தலையைக்கொடுவாரும் நம்மு

கஉருச பெரியதிருமொழி, எ-ப, ஈ-தி, உ-பா, அம்புருவ.

டைய காலவைக்க” என்ன; இங்கு உமக்கொழிபாது, வகுத்தவர்கள் காலுக்கு இடம் போருமித்தனை. ... .. (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. (கண்ணோரலித்யாதி) வெந்தழல்போல் கூந்தலானைப் பிள்ளைகண்டால் அஞ்ச மொழியமுலையுண்ணக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆதனை யித்யாதி). மேலில்பதங்களில் “வெம்” என்ற பதத்தை இங்கும் அதுஷங்கித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கூருமித்யாதி). (ஆக்கனான) ஆக்கப்பட்ட “மதலை” என்று-பிள்ளையாய், மொளக்த்யம்மதோற்றம், “மா” என்று அத்தைவிசேஷிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நெருப்பித்யாதி).

“உரிஞ்சு” என்ற தினர்த்தம் (போழுப்படியான) என்றது. மறுபாடுரு வும்படியென்கை. “காண்மின்” என்று நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லுகைக்கு உட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (திருத்துழாயித்யாதி). “இத்தனை” என்ற வந்தற்றம், “என்றுசொல்லுவன்கிடிகோள்” என்றுசேஷம். ... .. (க)

மு. —

அம்புருவ வரி நெடுங்கணைலர்மகளை வரையகலத்தமர்ந்து மல்லல் கொம்புருவவிளங்கனிமேலிளங்கன்றுகொண்டெறிந்தகூத்தர்போலாம் வம்பலரும் தண்சோலை வண்ணசேறை வானுந்து கோயில்மேய [றாரே. எம்பெருமான் தாள்தொழுவாரெப்பொழுதுமென்மனத்தே யிருக்கின்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்புருவ	அழகியபுருவத்தையும்	எறிந்த	வீசிப்பொகட்ட
வரி	ரேகைகளையுடையதா	கூத்தர்	நடையழகை யுடைய
நெடு	நீண்டிருக்கிற [ய்	வம்பு	பரிமளமானது [னாய்,
கண்	கண்களையு முடைய	அலரும்	பரம்பாநின்ற
	ளாய்,	தண்சோலை	குளிர்த்த சோலைகளை
அலர்மகளை	தாமரைப்பூவிலவதரி		யுடைய [யில்
	த்தவளான பிராட்	வண்ணசேறை	அழகிய திருச்சேறை
வரை	மலைபோன்ற [டியை	வான்உந்து	ஆகாசத்தைத் தள்ளா
அகலத்து	திருமார்வில்		நின்ற (உயர்த்தி
அமர்ந்து	பொருந்தச்செய்து,		யையுடைய)
மல்லல்	தழைத்திருக்கிற	கோயில்	திவ்யாலயத்தில்
கொம்பு	கிளைகளை	மேய	நித்யவாஸம்பண்ணை
உருவ	வடிவாகவுடைய		ன்றவனான
விளங்கனிமே	(அஸுராவிஷ்ட மா	எம்பெருமான் தாள் தொழுவார்,	
ல்	ன) விளாமரத்தின்	எப்பொழுது ஸர்வகாலமும்	
	பழத்தின்மேலே	ம்	[யே
இளம்கன்று	இளம்பருவமான வத்	என்மனத்தே	என் னுருதயத்திலே
கொண்டு	ஸாஸுரனைக்குறுந்	இருக்கின்றார்	வாஸமசெய்கிறார்கள்.
	தடியாகக்கொண்டு		

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, ந-பா, மீதோடி. ௧௨௫௫

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (அம்புருவவித்யாதி). அழகிய புருவத்தையுடையளாய், செவ்வரியையும், கருவரிபையுமுடைத்தாய், ஈஸ்வரனுக்குக் காலமெல்லாமநுபவிபா நின்றாலும் உண்டறுக்க வொண்ணாதபடியான பரந்த திருக்கண்களையுடையளாய், தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாகவுடையளாயிருக்கிற பிராட்டியை, மலைபோலே யிருக்கிற திருமாநிலைவைத்து. (மல்லல் கொம்புருவவித்யாதி) இப் படி பிராட்டிக்கு இருப்பிடமென்று பாராதே, தழைத்த கொம்பு களை யுடைத்தாயிருக்கிற விளவாகிற அஸுரனை, கன்றாய் வந்த அஸுரனைக்கொண்டு, இலக்கைக்குறித்து ஏற்கைக்காக இட்ட நாலடியும் நடைச்சக்கரவத்துப் பிடிக்கவேண்டும்படியா யிருந்ததாய்த்து, மல்லல் - பெருமை.

(வம்பலருமித்யாதி) நித்யவஸந்தமாய், ஸ்ரீமஹரமானபொழிலை யுடைத்தாயிருக்கிற திருச்சேறையிலே, ஸ்பர்த்தையாலே ஆகாசத் தைத் தள்ளுகிறப்போலேயிருக்கிற கோயிலிலே வந்து நித்பவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய திருவடிகளைத் தொழுவார். (எப்பொழுதுமென் மனத்தேயிருக்கின்றாரே) (க) “निदधुःस्थितिः - நிதித்யாவிதவ்யா” என்கிற விஷயத்துக்கு இடங்காண்கிறிலேன். ... .. (உ)

அநு. — இரண்டாம்பாட்டு. (அம்புருவவித்யாதி) தலைமேலே அவர்க ளாகிலும், உம்முடையகஞ்சு, பகவத்விஷயத்தையன்றிச்சிந்தியாதென்னா நின்றீரே, அங்கே அவனே புகுந்தாலோவென்ன; அங்குமவனுக்கு இடம் காணென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அமர்ந்து” என்றதை அமர்த்திஎன்றாக்கியருளிச்செய்கிறார் (அழகிய வித்யாதி). “எப்பொழுதும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமுருளிச்செய்கிறார் (திதித்யாவிதவ்ய இத்யாதி). ... .. (உ)

மூ. —

மீதோடிவாளெயிறுமின்னிலக முன்னிலகுமுருவினானைக் கோதோடு கொடி மூக்கன்றுடனறுத்த கைத்தலத்தா வென்று நின்று தாதோடு வண்டலம்பும் தண்ணேறையெம்பெருமான் தானையேத்திப் போதோடு புனல்தூவும்புண்ணியரே விண்ணவரில் பொலிகின்றாரே.

(க) புருஷ-ச-ச-தி.

சுஉருசு பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, ஈ-பா, மீதோடி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மீதுஓடி	ஊர்த்வ முகமாகவள்ளு	கைத்தலத்தா	திருக்கைகளை யுடைய வனே!
வாள்	ஒளியை யுடைத்தாயி ருக்கிற	என்று	என்று இவ்வண்ண மாக,
எயிலு	கோரைப்பல்லானது	நின்று	ஒருபடிப்பட்டிருந்து,
மின் இலக	மின்னல்போலே ப்ர காசியாசிற்கு,	தாதோடு	பூந்தாது களேரடே (கூடியிருக்கிற)
முன்	எதிரில்(நிற்கப்போகா மல் அங்கு)நின்றும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
விலகும்	ஒதுங்கிப் போகவே ண்டும்படியான	அலம்பும்	சப்தியாநின்ற தண்ணேசறைஎம்பெருமான் தானே
உருவினளை	(பயங்கர) ரூபத்தையு டைய ரூப்பண கையை	ஏத்தி	திருவடிக்களை
காதோடு	செவியுடன்கூட	போதோடு	ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, புஷ்பங்களோடேகூட
கொடிமூக்கு	கொடிபோன்ற நாவலி கையை [ல்	புனல்	ஜலத்தை [ட
அன்று	அந்தராமாவதாரத்தி டிலும்	தூவும்	பரிமாறுகின்ற
உடன்	அந்த சுண்ணத்திலே யே	புண்ணியர்	பாக்யசாலிகள்
அறுத்த	சே(டி)தித்துவிட்ட	விண்ணாவரில்	கித்யஸ-ஞரிகளிற்தாட் டிருக்கள். (ஈ)

வ்யா, —முன்றும்பாட்டு. (மீதோடியித்யாதி) மேலெங்கும் பரந்து, ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற எயிருனது ஒளிவிட. (மின் னிலக) மின்போலேவிளங்க. (முன்விலகும்) மின்னினெதிரி விழிக்க வெண்ணுதாப்போலே துணுக்கென்னவேண்டும்படியான 'வடிவை யுடையவளை, அன்றிக்கே, (மீதித்யாதி) மேலேபரந்து, ஒளியையு டைய எயிருனது மின்போலே விளங்க. (முன்விலகும்) முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வடிவையுடையவளை என்றுமாம். (காதோடு கொடி மூக்கு) பிராட்டியோடு போலியாகப் பண்ணிக்கொடுவந்த அவயவங் களைப்போக்கின திருக்கைகளை யுடையவனே! (க) “ॐ” ராமஸ்ய தக்ஷிணே பாஹு” என்னக்கடவதிநே.

(தாதோடித்யாதி) தாதோடே வண்டுகளானவை மதுபாநம் பண்ணி அறைபாநின்றள்ள திருச்சேறையிலே எழுந்தருளியிருக்

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, ச-பா, தேராளும். ௧௨௫௭

கிறவன் திருவடிகளை ஏத்தி. (போதோடு புனல்தூவும்புண்ணியரே) புஷ்பங்களோடேகூட ஜலத்தைக் கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கிற பாக்யாதிகரே. (க)* சூட்டுநன்மலைகள் தூயனவேந்தி ஆஸ்ரயிக்கிற நித்யஸூரிகளில் ஸம்ருத்தராகிரூர்-அங்கேயிருந்து ஆஸ்ரயிக்கிறவர்கள், இங்கே யிருந்தபடியே ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களோடு ஒவ்வாரிறே. ... (௩)

அரு. — முன்றும்பாட்டு. (மீதோடியித்யாதி) ஆழ்வீர்! நீரிவ்விழுகியிலிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை உமக்கு சிரஸா வாழ்ந்திராகவும், மகஸாத்யையராகவும் அருளிச்செய்யாநின்றீர்; ப்ரக்ருதிமண்டலத்திலிருப்பார் அத்தனை ஸ்லாகக்கயரோ? அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்த(௧௩) ராஜரன்ருே உத்தேஸ்பர் என்ன வருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி.

“முன்விலகும்” என்றதுக்கு முன் நிற்கவொண்ணாதே விலகவேண்டும் படியான வடிவையுடையவனென்றும், முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வடிவையுடையவனென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிரு (யின்னித்யாதி). முற்பட்டயோஜனையில், விருபையாய்வருகையாலேபிற்காலிக்கவேண்டும். படியான வடிவுடையவனென்று அவருடைய ஸ்வபாவிக வேஷத்தைச் சொன்னாராய், இரண்டாமயோஜனையில், காமரூபினியாகையாலே அபிவிருபையாய் ஏறிட்டுக்கொண்ட வடிவையுடையவனென்றாராகையால் இத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிருர் (பிராட்டியித்யாதி). இளையபெருமானன்றோ மூக்கரிந்ததென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ராமஸ்ய இத்யாதி).

(அறையாநின்றுள்ள) சப்தியாநின்றுள்ள. ... ... (௩)

மூ.—

தேராளும் வாராகக்கண்டென்னிலங்கை வெஞ்சமத்துப்பொன்றிவீழப் போராளும்சிலையதனால்பொருகணைகள்போக்குவித்தாயென்றுநாளும் தாராளும் வரைமார்பன் தண்சேறை யெம்பெருமானும்பராளும் பேராளன்பேரோதும்பெரியோரை யொருகாலும்பிரிகிலேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேர் ஆளும்	தேர்களை நடத்தவல்லான்	வெம் சமத்து	கூர்மானபுத்தத்தில்
	ஆய் [யான]	பொன்றிவீழ	சிலைமாய் அழிந்து
வான்	வானாயுத்தையுடை		போம்படியாக,
அரக்கள்	ராவணஸூரனுடைய	பேர் ஆளும்	புத்தத்தை நடத்த
தென் இலங்	ஸ்லாகக்கயமான லங்கை		வல்ல
	கையானது	சிலையதனால்	தாஸ்வியினாலே

(௧) தி-வி-௨௧.

௧௫.௮

கஉருஅ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, ச-பா, தேராளும்.

பொரு	(தானே) சண்டை	உம்பர் ஆளும்	மேலுலகங்களைப்பரி
	செய்யச்சின்ற		பாலநம் பண்ணுகிற
கணைகள்	பாணக்களை	பேராளன்	பெருமையுடைய (ஸர்
போக்கு வித்	ப்ரயோகித்தவனே!		வாதிக) னான
தாய்			தன்சேறை எம்பெருமான்
என்று	என்று சொல்லி,	பேர்	திருநாமங்களை
நாளும்	திரந்தோறும்,	ஓதும்	கீர்த்தியாசின்ற
தார் ஆளும்	திருத்துழாய் மலை	பெரியோரை	மஹாத்மாக்களை
	யையுடைய	ஒருகாலும்	ஒருக்ஷணமும்
வரைமார்வ	மலைபோன்றதிருமார்	பிரிகிலேன்	பிரியமாட்டேன். (ச)
ன்	வையுடையனாய்,		

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (தேராளமித்யாதி) ஆனை குதிரை காலாளுக்கு அவதியில்லாமையாலே, தேருக்கேயாய்த்து மெய்க் காட்டுப்பட்டோலை கொள்ளுவது. (வாளரக்கன்) அவையும் மிகையாம் படி, ப்ரதிபக்ஷகிரஸநத்துக்குக் கையில் வாளையமையும். (தென்னி லங்கை) தேவதைகளுக்கு ப்ரவேசிக்க வரிதான ஊரைப் பூசலிலே சிதிலமாய்ப்போம்படிபண்ணி. (போராளமித்யாதி) யுத்தத்தை நடத்தா நின்ற உள்ள வில்லாலே, (பொருகணைகள் போக்குவித்தாய்) (க) “திரு சாய்க் கணு” - தீப்தபாவகலங்காணை” என்கிறபடியே, தொடுத்து விடுகிறபோது அம்பாய், எதிரிகள்மேலே நெருப்பை எரித்துக்கொடு போய் தைக்கிற அம்பை நடத்தினவனே! என்று.

(தாராளமித்யாதி) (உ) “தாமுமருவிபோல் தார்கிடப்பச்சுழும்” என்கிறபடியே, ஐகத்ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டுக்கொண்டிருக் கிறவன். (தன்சேறை) ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான கலவிறுக்கையை யுடையவன். (உம்பரித்யாதி) உபரிதந லோகங்களை நடத்துகிற ஸர் வாதிகள். (பேரோதும்) வாயாலே திருநாமம் சொல்லாவிடில் தரியாத ஸ்வபாவத்தை யுடையாய்க்கொண்டு ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுகிற பெரியோருண்டு - அவன்றானுமகப்பட (ங) “ஸர்வாத்மா ந” - என்னும்படியிருக்கிற மஹாப்ரபாவர்களை. (ஒருகாலும் பிரிகி லேனே) க்ஷணகாலம் பிரிய, காலமெல்லாமிடைவிடாமலுறுபவிக்கலா மென்னிலும் பிரிய க்ஷமனல்லேன். ... .. (ச)

அரு. — நாலாம்பாட்டு. (தேராளமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் (ச) “விண் ணுனாரிலும் சிரிய” என்று அனுஸந்தித்தார்; அந்த ஏற்றத்தால் இவர்கள்

(க) ரா-யு-க-உ-உ. (உ) ஈ-திரு-ரு. (ங) கீ-க-க-க. (ச) தி-வி-எ-க.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, இ-பா, வந்திக்கும். கூடருக

டத்தில் தமக்குப் பிறந்த பரமபக்தியைப் பேசுகிறதென்று ஸங்கதி.

“தென்” என்றது-ஸ்ரீரஷ்ட்டயமாய் அருளிச்செய்கிறார் (தேவதை களுக்கிய்யாதி).

(தாமுமருவி) தாழ்ந்துவருமருவி. “ஓதம்” என்ற வர்த்தமாநார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வாயாலேயித்யாதி). ... .. (ச)

மூ. —

வந்திக்கும் மற்றவர்க்கும் மாசுடம்பில் வல்லமணர்தமக்குமல்லேன் முந்திச்சென்றறியுருவாயிரணியனை முரணழித்த முதல்வற்கல்லால் சந்தப்பூ மலர்ச்சோலைத் தண்ணேசறை பெம்பெருமான் தானே நானும் சிந்திப்பார்க்கென்னுள்ளம் தேனுநி பெப்பொழுதும் தித்திக்குமே,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரிஉருவாய்	நரவழிஹமாய்க்கொ	மற்றவர்க்கும்	ஹைந வ்ய திரித்தரான
முந்தி	முன்னே [ண்டு		பெளத்தர்க்கும்
சென்று	போய்	அல்லேன்	கூட்டனல்லேன்;
இரணியனை	ஹிரண் யா ஸு ர னு	சந்தப்பூ	சந்தநபுஷ்பங்களான
முரண்	பலத்தை [டைய	மலர்	விகவியாரின்ற [வை
அழித்த	அழியச்செய்த	சோலை	பொழில் கங்குழந்த
முதல்வற்கு	அகத்தாரணபூ த னு க்		தண்ணேசறை எம்பெருமான்தானே,
ல்லால்	கொழிய,	நானும்	திரந்தோ லும்
வல்	வலிந்து வாதம் பண்	சிந்திப்பார்க்	த்யானம் பண்ணுமவர்
	ணவின் றவர்களாய்	கு	கள் விஷயத்தில்
உடம்பில்	சரீரத்தில் [னான	என் உள்ளம்	என்மனஸ்ஸானது
மாசு	அழுக்கையுடையவர்க	தேன்னுநி	தேனிலே நனைந் து
அமணர்தமக்	ஹைநர்க்கும்,		(தேன்வெள்ளமி
கும்			டா நின்றுகொண்
வந்திக்கும்	தங்கள் தேவதைகளை		டு)
	வந்தநம் பண்ணு	எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும் [து.
	கின்ற	தித்திக்கும்	மதுரமாயிராசின்

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு, (வந்திக்குமிய்யாதி) பெனத்தர்களுக் கும், “வந்தே” என்றாப்போலே சொல்லுவார்களப்போலே காணும். (மாசுடம்பில்) அழுக்குக்கழற்றுதிருக்குமிதுதானே தர்மமென்றிருக் கிற அமணர்க்கும் கூட்டல்லேன். (முந்தியித்யாதி) சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே முன்னேசென்று, ஹிரண்யனுடைய மிடுக் கைப்போக்கின ஐகத்தாரணபூதனுன ஸர்வேஸ்வரனுக்கல்லது, பா ஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுக்குக் கூட்டல்லேன்.

(சந்தவித்யாதி) நீர்தாம் இதறிந்தபடி பெங்ஙனேயென்ன; ஸ்ரீவை
ஷ்ணவர்களுள்வாறே, என்னுடைய ஹ்ருதயத்துக்கு இனிதாயிரா
நின்றதே; அப்படியிருக்கும்போது, நான் அவனுக்கு அநர்யார்ஹ
னானைகவேண்டாவோ? பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் பக்கலிலே ருசி
யுடையராயிருப்பார்க்கு, பாகவதர்கள் பக்கலிலே ருசியுண்டாமோ?
(சந்தப்பூவித்யாதி) சந்தரப்பூமலரையுடைத்தான சோலையையுடைத்
தாய், ஸ்ரமஹ்ரமாயிருக்கிற திருச்சேறையில் நாயனருடைய திரு
வடிகளை, நாள்தோறும் போக(ஓக்) ஏற்பமாக அதுலநதிப்பார்க்கு,
என்னுடைய ஹ்ருதயமானது தேனுறி எப்பொழுது மினிதாகாநின்
றது; இது - வெறுமனேயோ? ... .. (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வந்திக்குமித்யாதி) “ஒருகாலும் பிரிகி
லேன்” என்று மிகவுமாதரியாநின்றீர்; பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளும் சிலஸித்
தார்தங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு, ஸ்வமதநிஷ்ட்டரைக் கொண்டாடிக்கொ
ண்டு இராகின்றார்களே என்ன; நீங்கள் நரவிம்ஹத்தின் வாசியறிந்து விஸ்
வஸித்து, ததியரே உத்தேஸ்யரென்கிற ப்ரதிபத்தியைப் பண்ணிதிருந்தி
கொளாடில், நான் அங்ஙனிருப்பனல்லேனென்று - ஸ்வவ்யாவ்ருத்தியைப்
பேசுகிறுரென்று ஸங்கதி.

அமணர்க்கு மற்றவர்-பொத்தரென்று விவகஸித்து, அவர்கள் தங்கள்
தேவதைகளை வந்திக்கிரூராகையாலே இப்படி விசேஷிக்கைக்கு உட்கரு
த்தை யருளிச்செய்கிறார் (வந்தேயித்யாதி). “தமக்கும்” என்ற சகாரம்,
அதுக்தஸமுச்சயமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (குத்ருஷ்டி) என்று.

நாங்களும் நரவிம்ஹாவதாராபதார ஸ்ரவணம் பண்ணியிருந்தாலும்,
எங்களுக்கு அவனையல்லது அறியாமை பிறந்ததில்லை, நீர் இவ்விசேஷமறி
ந்தது எவ்வழியாலே என்னும் ப்ரஸ்நத்தை அதுவதித்துக்கொண்டு தாத்
பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நீர்தாமித்யாதி). ... .. (சு)

மூ.—

மண்டேனமாயுலகை யன்றிடந்த பண்பாளாவென்று நின்று [ன்
தொண்டானேன்கிருவடியே துணையல்லால் துணையிலென்சொல்லுகின்றே
வண்டேந்து மலர்ப்புறவில் வண்ணேற பெம்பெருமானடியார்தம்மைக்
கண்டேனுக்கிகுகாரீரென்றெஞ்சும் கண்ணிணையும் களிக்ஞாமோதே. (சு)

அதீர்	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டு	பூர்வம் [கொண்டு,	உலகை	அண்டபித்தியிலொட்
எனமாய்	மஹா வராஹமாய்க்.		டிக்கிடந்தஜகத்தை
அன்று	அப்போது	இடந்த	குத்தியெடுத்த

பண்பாளர்	ஸுசிலனே!	ஏந்தும்	தரியாரின்ற
என்றுநின்று	என்று ஸத்திரசித்த	மலர்	பூக்களையுடைத்தான
	னாய்ச்சொல்லி	புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்க
தொண்டு ஆ	(தேவரீர்க்கு) அடி		னையுடைய
னென்	மைப்பட்டேன்,	வண்	அழகியதான
திருவடியே	(தேவரீர்) திருவடிக		சேறை எம்பெருமான்
	ளே	அடியார்தம்	அடியார்களை
துணை	(எனக்கு) ரக்ஷகம்,	மை	
அல்லால்	அதையொழிய	கண்டேனுக்கு	பார்த்தஎனக்கு,
துணைஇலே	வேறு ரக்ஷக வ ஸ்து	இது	இவ்விதமாக
ன்	வை யுடைய னல்	கண்துணையும்	இரண்டுகண்களும்
	லேன்;	என்நெஞ்சம்	என்மனஸஸும்
சொல்லுகின்	(இதை) உறுதியாகச்	களிக்கும்ஆறு	ஸந்தோஷிக்கும் ப்ர
றேன்	சொல்லுகிறேன்;		காரத்தை
வண்டு	வண்டுகளை	காணீர்	பாருங்கள். (சு)

வ்யா, —ஆறும்பாட்டு. (பண்டேனமாயித்யாதி) முன்பு வராஹ கல்பத்தினுடைய ஆதியிலே மஹாவராஹமாய், அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை எடுத்துக்கொண்டு ஏறின நீர்மையையுடையவனே! என்று மாறாதே சொல்லி, அந்நீர்மையிலே தோற்று, தேவர் திருவடிகளுக்கு அடிமையானேன். (திருவடியேதுணை) தேவர் திருவடிகளே எனக்குத்தஞ்சம்; வேறொரபாஸ்யத்தை யுடையேனல்லேன். (சொல்லுகின்றேன்) இது சபதம்பண்ணித்தரலாம்.

இப்படி நீர் அத்யவவியித்துச்சொல்லுகிறது என்கொண்டென்ன; (வண்டேந்துமித்யாதி) வண்டுகள் மாறாத பசுமலரையுடைத்தான பர்யந்தத்தையுடைத்தான வண்சேறை யெம்பெருமானடியார்தம்மைக் கண்டமாத்ரத்திலே கண்டுகோளே என்னுடைய நெஞ்சம் கண்ணினையும் களிக்கிறபடி; ஆனபின்பு, அத்யவவியிக்கையில் ஒருசூறையுண்டோ? ... .. (சு)

அரு.— ஆறும்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நினைத்த மட்டிலே தேவர்திருவுள்ளம் எப்பொழுதும் தேனூறி தித்திக்கைக்கு மூலமென்னென்ன; எம்பெருமானுடைய ஆபத்ரக்ஷணை சேஷததங்களி லகப்பட்டு, அவன் திருவடியே துணையென்றிருந்தபடியால் என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஏனம்பண்டு” என்றவ்யித்து, க்ரமேண அர்த்தமருளிச்செய்குஞ் (முன்பித்யாதி), “சொல்லுகின்றேன்” என்றதுக்கு, இப்படி எம்பெருமா

கூசு-2 பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, எ-பா, பைவிரியும்.

நேறேட சொல்லுகின்றெனென்று அர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரேதா தாக்களைக் குறித்தருளிச்செய்யும் பா(ஞ)வத்தை யருளிச்செய்கிறார்(இது வித்யாதி). “ஆம்” என்றவந்தரம், “ஏ” என்று சேஷம். இவ்வளவால், சிழம்பாட்டில் எப்பொழுதும் தேனூறுகைக்கு மூலம் சொல்லிற்றாய்த் து.

மூ.—

பைவிரியும் விரியரவில் படுகடலுள் துயிலமர்ந்த பண்பாவென்றும் மைவிரியும்மணிவரைபோல்மாயவனெயென்றென்றும்வண்டாரீலம் செய்விரியும்தன்சேறை யெம்பெருமான்திருவடிபைச் சிந்தித்தேற்கென் ஐபறிவுங்கொண்டானுக்காளானுக்காளாமென்னென்புதானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	படங்கள்	வண்டு	வண்டுகள்
விரியும்	விகலியாசின்ற	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
வரி	மச்சுக்களையுடைய	நிலம்	கருநெய்தல்கள்
அரவில்	திருவநந்தாழ்வான் செய்		கழனிசுளிலே
	மேலே, [ன்ற	விரியும்	யலராசின்ற [டிஷய
படு	ரத்தங்களுண்டாகாதி	தன்சேறை	யெம்பெருமான்திருவு
கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே	சிந்தித்தேற்கு	ச்யாநம்பண்ணுகின்ற
துயில்அமர்ந்த	கண்வளராரின்ற	என்	என்னுடைய
பண்பா	ஸூலபனே!	ஐஅறிவும்	பஞ்சேந்திரியங்களா
என்றும்	என்றுசொல்லியும்,		லுண்டான ஐந்து
மைவிரியும்	இருள்பரம்பாசின்ற		விதமான ஜ்ஞாநம்
மணிவரை	இந்த்ரநீலமணிமயமா		களையும்
போல்	ன பர்வதம்போன்	கொண்டானு	தன்விஷயமாக்கிக்
	ற திருமேனியையு	க்கு	கொண்டவனுக்கு
	டைய	ஆள்ஆனார்க்கு	அடிமைப்பட்ட பாக
மாயவனே	ஆஸ்சர்யபூதனே!		வதர்விஷயத்தில்
என்றும்	என்றுசொல்லியும்,	என் அன்பு	என்னுடைய ப்ரீதியா
என்று	இப்படி பலகாலும்		னது
	சொல்லி,	ஆள்ஆகும்	அடிமைப்படும். (எ)

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (பைவிரியுமித்யாதி) “பை” என்று ப (ஞ) ணம். நிரந்தரபகவததுபவத்தாலே விகவிதமான பணங்களை யுடையனாய், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வைத்த கண் மாறாதே கண்டுகொண் டிருக்கவேண்டும்படி திர்ஸூரீயமான வரிகளையுடையனாய், சைத்யஸௌ ரப்ய மார்த்தவங்களை ப்ரக்ருதியாகவுடையனாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே, (படுகடலுள்) படுகடலிலே-ரந்தாதிசுள்படுகிறகடலிலே

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, அ-பா, உண்ணாது. ௧௨௬௩

யென்னுதல்; ஆழத்தையுடைத்தான கடலிலேயென்னுதல். (துயில மர்ந்தபண்பாவென்றும்) வீசிலில்லிட்டெழுப்பினாலுமெழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையை யுடையவனே! என்றும், (மைவிரியுமித்யாதி) மைபரம்பாநின்றள்ள அஞ்ஜநகிரிபோலே யிருக்கிற வடிவையுடைய ஆப்சர்யபூதனே! யென்றும்.

(வண்டாரித்யாதி) வண்டுகள் மாறாத நீலபானது செய்களில், பரப்புமாற மலர்ந்து கிடக்குமாய்த்து. (தன்சேறையெம்பெருமான்) ஸ்ரமஹ்ரமான திருச்சேறையிலே நிற்கிற நாயனருடைய ஸ்லாக்க்யமான வடிவழகை அதுஸந்தித்தேற்கு. (என்னையறிவுந்கொண்டானுக்கு) ஸ்ரோத்ராதிகளைந்தானுமுண்டான வெளிச்சிறப்பைத் தன்பக்கலிலே ஆக்கிக்கொண்டான். அதுதனக்குத் தான் விஷயமானானென்றபடி. ஐயறிவுந்கொண்டானுக்காளான வளவிலே நிற்கிறதில்லை; அவனுக்காளானாவிலே ஆளாகாநின்றது என்னன்பானது. (எ)

அரு.— ஏழாம்பாட்டு. (பைவிரியித்யாதி) பாகவதரைக் கண்டமாத்தரத்திலே களிக்கும்படியிருக்கையாலே அவனுக்குத் தாம் தொண்டானமையை அதுஸந்தித்தார் கிழிப்பாட்டில்; இதில், அவனுக்குத்தொண்டானத்தானுண்டான பீரீதி, பிடறி பிடித்தித்தள்ள, ஆளாளுர்க்காளானமையை அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி. அதாவது, தன்சேறையெம்பெருமான் திருவடியைச் சிந்திக்கை - அவர்களுக்கு முகமலர்த்திக் குறுப்பாயிருக்கை. இங்ஙனன்றாகில், அவனையறிவுந் கொண்டிருக்க, வேறு ஆளாகை கூடாதிதே.

(வீசிலில்லிடுகை) ஊன்றித்தனியிடுகை. (அதுஸந்தித்தேற்கு) என்றவந்தரம், “இழுக்கு என்?” என்று மூல வ்யாக்க்யாநங்களில் கூட்டிக் கொள்வது. ... .. (எ)

மூ.—

உண்ணாது வெங்கூற்றமோவாத பாவங்கள் சேரா மேலை [னப் விண்ணோரும் மண்ணோரும் வந்திறைஞ்சும் மென்தளிர்போலடியினு பண்ணாரவண்டியம்பும் பைம்பொழில்சூழ் தன்சேறையம்மாநன்னைக் கண்ணாரக்கண்டுருகி கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங்காலே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மேலை	ப்ரக்ருதிமண்டலத்து	மண்ணோரும்	பூமியோடு கூடிய லீ
	க்கு மேலேயுள்ள		லாவிபூதியிலுள்ள
விண்ணோரும்	பரமபதவாவிகளா	வர்களுந்	
	ன நித்ய ஸூரி க	வந்து	கிட்டி [ன
	ளும்	இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரயிக்குட்படியா

கஉக ச பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, அ-பா, உண்ணுது.

மெல்	ம்ருதுவான	தொழுவாரை ஆப்ரயிக்கும் பாகவ
தளிர் போல்	பல்லவம் போன்ற (ஸுகுமாரமான)	தர்களை
அடியினுனை	திருவடிகளை யுடைய	சுருதுங்கால் நினைக்குமனவில், (அ வர்களை),
பண்கூர	ஆய், காநம்பொருந்தியிருக் கும்படி	வெம் க்ஞரமான செயலையு டைய
வண்டு	வண்டுகளானவை	கூற்றம் யமதேவதையானது,
இயம்பும்	பாடாநின்ற	உண்ணுது புஜியாது (உபத்ரவித் து நசிப்பிக்கமாட் டாது);
பைபொழில்	பரந்தசோலைகளாலே	ஓவாத இடைவிடாமல் பாதி (ஊடி)க்கிற
குழ்	வ்யாப்தமான	பாவங்கள் பாபங்களானவை
தண்சேறை	அம்மான் தன்னை,	சேரா (தங்களுடைய ப(ஃ) லாதுபவம் செய்வி க்கைக்காக) கிட்ட மாட்டா. (அ)
கண்கூர	கண்கள் நிறையும்படி	
கண்டு	ஸேவித்து	
உருநி	மனம் நெகிழ்ந்து	
கைகூர	கைகள் நிறையும்படி (கைகளின் குறை தீரும்படி)	

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (உண்ணுதியாதி) பாகவதர்களை நெஞ்சாலேநினைக்க, ம்ருத்யுவால்வரும் பயம் போம், பாபங்களுடைய நலிவால்வரும் பயத்துக்கு மஞ்சவேண்டாவென்கிறது. (உண்ணுது வெங்கூற்றம்) க்ஞரமான செயலையுடைய ம்ருத்யு, தன்னுடைய ஆஸ்யத்திலே விழுந்தாலும் கீழிழிச்சுப் பயப்படும். (ஓவாதபாவங்கள் சேரா) ஒருகூடண்காலமும் இடைவிடாதே நெருங்கப்பண்ணின பாபங்கள், ப (ஃ) லாதுபவத்துக்காக வந்து கிட்டா. இவை இப்படிவந்து கிட்டாமெக்கடி யென்னென்னில்; உபயவிபூதியுத்தனை ஸர்வேஸ்வரனைத் தங்கள் ஸர்வகரணங்களாலு மதுபவிக்குமவர்கள் பக்கலிலே யன்றோ இவர்கள் ப்ரவணராய்த்து; உபயவிபூதியினுள்ளாரும் வந்து ஆப்ரயிக்கிற ஸுகுமாரமான திருவடிகளையுடையவனை.

(பண்ணுரவியாதி) பண் பேராதபடி, வண்டுகள் த்வங்யாங்ள் றுள்ள பரந்த பொழிலையுடைய தண்சேறையம்மான் தன்னை, கண்களினுடைய விடாய் தீரக்கண்டு, அந்த ப்ரீதியாலே இறைஞ்சி. உருகி, என்று பாடமாகவுமாம். கைகளின் விடாய் தீரும்படி தொழுவாரை நினைக்குங்கால், உண்ணுது வெங்கூற்றம், ஓவாதபாவங்கள் சேரா. (அ)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, கூ-பா, கள்ளத்தேன். ௧௨௬௫

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (உண்ணுதீத்யாதி) பாகவதமுதவிகாஸமே ப்ரயோஜனமாகஎம்பெருமானை நினைத்திருக்கவொட்டுமோ? விநோதிகனத் திருக்கும் தேசமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் என்று ஸங்கதி திருவுள் ளம்பற்றி தொகுத்துத் தாற்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பாகவதர்குளித்யாதி).

கிட்டாது என்னுதே, “உண்ணுது” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய் கிறார் (தன்னுடையவிய்யாதி). “ஓவாத” என்றவைத்து “சீசரா” என்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவிய்யாதி). ஸ்ரீராத்ருசங்கத்துவா ஸ்ரீராவகமாக வ்யாக்ச்யாதா, தாமேபரிஹரிக்கிறவழிபாலே தாற்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இவையிய்யாதி). வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (உபயவிய்யாதி) யிலுன்னாருமிய்யாதி).

“ஆர” என்றதின் தாற்பர்யம் (பேராத) என்றது; பொருந்தி யிருக் கிறபடி. ... .. (அ)

மூ.—

கள்ளத்தேன்பொய்யகத்தேனுதலால்போதொருகால்கவலையென்னும் வெள்ளத்தேற்கென்கொலோ வினாவையலுள் கருநீலங்களைஞர் தாளால் தள்ளத்தேன் மணநாறும் தண்ணேறை யெம்பெருமான் தானே நாளாய உள்ளத்தே வைப்பாருக்கிது காணீரென்னுள்ளமுருகுமாறே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வினா	பயிரையுடைத்தான	காணீர்	பாருங்கள்,
வயலுள்	கழனிகளில் (முளைத் திருக்கிற)	இது	இந்த மஹாப (ந்) லமானது
கருநீலம்	கரிநெய்தலை	கள்ளத்தேன்	ஆத்மாபஹாரியாதெ
களைஞர்	களைபிடுங்குகிற உழவ		சோரனாயும்
தாளால்	(தங்கள்) கால்களா	பொய்யகத்	வஞ்சகமான நெரு
தள்ள	ஒதுக்கித்தள்ள, [லே	தேன்	ஆத சையுடையனாயுமா
தேவர்	(அதில்) நின்றமொழு கின)தேனிலுடைய	லால்	னபடியால்
மணம்நாறும்	பரிமளம் வீசுகின்ற	போது ஒரு	ஒரு நொடிப்பொழுது
தண்ணேறை	எம்பெருமான் தானே	கால்	ம் (இடைவிடாமல்)
நாளாய	ப்ரதிதிநழும்	கவலைஎன்னு	துக்கமென்கிற
உள்ளத்தே	மறஸ்விலே	ம்	
வைப்பாருக்கு	இருத்தி த்யாகம் ப ண்ணும் பாகவதர் விஷயத்தில்	வெள்ளத்தே	மஹா ஸமுத்தரத்தில்
என் உள்ளம்	என் மறஸ்ஸு	ற்கு	அழுந்திக்கிடக்கிற
உருகுமாறு	(ஸ்நேஹித்து) சிதில மாகும்ப்ரகாரத்தை	எனக்கு	எனக்கு
		என்கொ	எவ்விதமாகக்கிடைத்
		லோ	ததோ? அறிவினென்

கருக்

பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, ச-தி, க-பா, பூமாண்சேர். ௧௨௬௭

அநாகிகாலம் இப்படியிருந்திரேயாகிலும், இப்போது இசைந்து கவி பாடினீரே யென்ன; “கள்ளத்தின் பொய்யகத்தின்” என்கிறாரென்று விவகரித்து, அந்த அபஹாரத்தை மெய்யாக்கிவிட்டேனென்று அர்த்தமாய்ருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னையித்யாதி) “கவலை” என்னதுக்கு, மறப் பென்அ அர்த்தமருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அக்கேத்யாதி). ... .. (க)

மூ.—

பூமாண்சேர்கருங்குழலார்போல் நடந்துவயல்நின்றபெடையோடன்ன தேமாவின் நிழலில் கண்டுபிலும் தண்ணேறையம்மான் தன்னை ம்] வாமானேர்பரகாலன் கலிகன்றி யொலிமாலேகொண்டு தொண்டர் தூமாண்சேர் பொன்னடிமேல் சூட்டுமின் தும் துணைக்கையால் தொழுது நின்றே. (க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னம்	ஹம்ஸமானது, [ன]	தேர்	தேரையுடையராய்க்
பூ	புஷ்பங்களிலுண்டா		கொண்டு
மாண்	அழகோடு	பரகாலன்	சத்ருக்களை வெல்லுமவ
சேர்	கூடியிருக்கிற	கலிகன்றி	ஆழ்வார் [ரான
கருங்குழலா	இருண்டமயிர் முடி	ஒலி	அருளிச்செய்த
ர்போல்	யையுடைய ஸ்திரீக	மலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமா
	ளைப்போலே		ன இப்பத்துப்பாசர
வயல் நின்ற	கழனிகளிலே ஸஞ்சரி		த்தையும்
	க்கிற	கொண்டு	ஸம்பாதித்து (அதுஸந்
பெடையோ	பேடையோடுகூட		தித்து)க்கொண்டு
டும்		தொண்டர்	ஓபத்தஜநங்களே!
நடந்து	உலாவி (பின்பு)	தூ	பரிசுத்தமாய்
தேமாவின்	தேமாமரத்தினுடைய	மாண்சேர்	அழகுபொருந்தியதாய்
இன்னிழலில்	(இனிய குளிர்த்த) நிழ	பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான்
	லில்	அடிமேல்	(அவன்) திருவடிதன்
கண் துயிலு	உறங்காரின்ற		மேலே.
ம்		தும்	உங்களுடைய
தண்ணேற	குளிர்த்த (ஸ்ரமஹரமா	துணைகை	ஒன்றோடொன்று சேர்
அம்மான்	ன திருச்சேறையி	யால்	ந்த (அஞ்ஜலிபந்தமா
தன்னை	லெம்பெருமான் விஷ		ன) கைகளினால்
	யமாக,	தொழுது	ஆஸ்ரயித்துக் கொண்டு
வா	(ஓடி) வாராநின்ற.	நின்று	இருந்து
மா	குதிரைகள் கட்டின	சூட்டுமின்	சூட்டுங்கள் (தரியுங்கள்.)

கூ.கூ.அ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, கூ-பா, பூமாண்சேர்.

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (பூமாண்சேரித்யாதி) பூக்களையுடைத் தாகையால்வந்த அழகையுடைத்தாய், இருட்சியையுடைத்தானகுழலையுடைப்ப ஸ்திரீகள்போலே நடக்கவேணுமென்றுகணிசித்த அன்னங்களானவை, தனியேநடக்கில் வாயாதென்று பார்த்து, வயலில்நின்ற பெடையோடொக்க நடக்குமாய்த்து. அப்படி செய்தவிடத்திலும் வாயாமையாலே லஜ்ஜித்து, தேமாவினுடைய இனியநிழலிலே போய் உறங்காநிற்கும். (வாமாண்றேரித்யாதி) தாவிவருகிற மாவையுடைய தேரை, ஆர்ஜுநனுடைய தேரைநடத்திப் ப்ரதிபக்ஷத்தை யழிக்கும் க்ருஷ்ணனைப்போலே, நடத்திச் சத்ருக்களை அழியச்செய்கிற ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த தமிழ்த் தொடையைக்கொண்டு, பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையீர், ஹேயப்ரத்யபீகமாய், தர்சனீயமாயிருந்துள்ள திருவடிகளிலே சூட்டுங்கோள். அதுசெய்யும்போது, அஞ்ஜலியைப் பண்ணுகின்ற கையையுடையராய்க்கொண்டு தொழுது இம்மாலையைச் சூட்டுங்கோள். ... .. (கூ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு —பத்தாம்பாட்டு. (பூமாணித்யாதி) மாண்பு - அழகு. காயாம் பூவால்வந்த அழகும், அதுக்குப் பரபாக(ஐ)மான கருங்குழலுமாய்கே சவனுக்குத் தகுதியான ஸ்திரீகளையிட்டுத் திருப்பதிக்குச் சிறப்புசொல்லுகை 'மாமதல்பிரானுன க்ருஷ்ணனுக்கு உகப்பாகையாலே அன்னங்களை' (ஐ) சரித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பூக்களையித்யாதி). வாயாமையாலே) என்றது - பும்ஸ்த்வத்தாலமர்ந்த கமநமே பின்னாட்டு கையாலேயுள்ளவை "மா" என்றுகுதிரையாய், "மாத்தேர்" என்கிறத்தை சொல்லொத்தாக்கி, "மாண்றேர்" என்றாய், குந்தமென்றத்தை "குன்றம்" என்றுமேவோபாதி "மாண்றேர்" என்று கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றிய ருளிச்செய்கிறார் (தாவியித்யாதி). தேரால்பரகாலானமையை ஸத்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநேத்யாதி). ... .. (கூ)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, -ரு-தி, க-பா, தந்தைகாலில். ௧௨௬௬

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

தந்தைகால்ப்ரவேசம்.

வ்யா. —கீழே பாகவதசேஷத்வத்தையதுஸந்தித்தார், அதுபக-
வத் விஷயத்துக்கு உத்தம்ப(யு)கமாயிருக்கும்மிறே, ஆகையாலே, அபே-
கைப்பிறந்தது; பிறந்த அபேகைத்தான், “வரில்பொகடேன், கெடில்-
தேடேன்” என்று ஆறியிருக்குமளவன்றிக்கே, “இப்போதே பெற-
வேணும்” என்னுமளவாயிருந்தது; அப்போதேபெறாமையால்பிறந்த
ஆற்றமை, ஒருபிராட்டிதையைப்பிறப்பிக்க, அத்தாலேஅவனோடே
காதாசிக்கமாக ஸம்ஸ்க்ரேஷத்தையுடையளாயிருப்பாளொருத்தி, நம்
மோடேநித்யஸம்ஸ்க்ரேஷத்தைப் பிறப்பிக்கக்கூகதிருவழந்தூரிலே
வந்து ஸந்திவிதனைனென்று நீ (அவள் பாகரத்தாலேஅங்குத்தைப்
படிகளை) அதுஸந்திக்கிறார். ... *-

அரு. — தந்தை காலின்ப்ரவேசம். — கீழ்த்திருமொழியில் பாகவத
சேஷத்வத்தில் எல்லையளவும் போகையாலே, அவர்களுக்கு உகப்பாக
பகவத் விஷயத்தில் அறிவு மிழந்திருந்தபடி சொல்லிற்று, அத்தாலே மீள
வும் பகவத்விஷயத்திலே போந்தாரென்று ஸங்கதி யருளிக்கெய்கிறார்
(கீழேயித்யாதி). (பிராட்டிதையைப் பிறப்பிக்க) என்றது-(க) “மாலைப்
புகுந்து” (உ) “எண்ணம் புலனும்” என்கிற பாட்டுக்களைப்பற்ற. ... *

மூ. — தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ நல்லிருட்கண்வந்த
எந்தை பெருமானார் மருவிநின்ற ஊர்போலும்
முந்தி வானம் மழைபொழியும் மூவாவுருவில் மறையாளர்
அந்தி மூன்றுமனலோம்பும் அணியார் வீதி யழந்தூரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானம்	மேகமானது	உருவில்	வடிவையுடையராய்
முந்தி	(யாகத்துக்கு) முன்ன மே (அதின் ப(யு)) லமாக) [யாக	மறையாளர்	வேதங்களுக்கு நிர்வா ஹகரானப்ராஹ் மனோத்தமர்
மழைபொழி யும்	மழைபெய்யும்படி யாகு	அந்தி மூன்று	மூன்று ஸந்த்யாகால ம்
மூவா	மூத்தன மில்லாத யளவநப் பருவமு டைய	அனல்	ஊகளிலும்
		ஓம்பும்	அக்நியிலே [ம ஹேராமம் பண்ணுகின்

நீ குண்டலிதம்ப்ராசீதகோட்சகாஸ்தி.

(க) பெ-தி-ஏ-ரு-ஏ

(உ) பெ-தி-ஏ-தி-கூ,

கஉஎ௦ பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, ௫-தி, கடபா, தந்தைகாலில்.

அணி ஆர்	அழகு மிக்க	[	நள்	நெருங்கியிருக்கிற
வீதி	வீதிகளையுடைத்தா	இருள்	கண்	அந்தகாரத்திலே
அமுந்தார்	திருவமுந்தாரென்னு	வந்த		கூதிராப்தியில் நின்ற
	ம் திவ்யதேசமான			ம்வந்துதிருவவதரி
	து,			த் தருளினராய்
தந்தை	தகப்பனாரான வஸு	எந்தை		நான் என்தகப்பன்
	தேவனுடைய			என்குலத்துக்கு
காலில்	காலிலே	பெருமானார்		ஸ்வாமியானவர்
பெருவிலங்கு	நெடுநாளாகப் பூட்ட	மருவி		விருப்பத்துடன்
	ப்பட்ட வில.	நின்ற		நித்யவாஸம் பண்ண
	ங்கனுடைய			நின்ற
தாள்	பூட்டானது	ஊர்போலும்		பரமபதம்போலே
அவிழ	தானேவிட்டுப்போம்			நித்யாதரணியமா
	படியாக,			யிருந்தது. (௧)

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (தந்தை காலித்யாதி) ஆபத்திலேவந்து உதவி, அவற்றைப்போக்கும் ஸ்வபாவனுய்த்து. ஸ்ரீவஸுதேவர் காலிலுண்டான பெருவிலங்குண்டு - எட்டுகர்ப்ப (X⁸) த்துக்கு அவ் வருகே இட்ட விலங்கு; அதுதன்னடையே விட்டுப்போம்படியாக, இவன் வந்தவதரித்த வந்தரம், திருவாய்ப்பாடியேறக்கொண்டுபோக வல்லாரானாரிறே. (நல்விருட்கண்) கம்ஸன் காவலாகவைத்த துஷ்பர க்ருதிகள் கண்படாதபடி செறிந்த இருளிலேவந்து தோன்றின என் னுடைய குலநாதனுனவர். (வந்த) ஸ்ரீவஸுதேவர்க்கன்றியே, தமக் கோதான் வந்து உதவிற்று. (மருவிநின்ற) அவ்வவதாரம்போலே தீர்த் தம் ப்ரஸாதிடாதே, அந்தவஸுதேவர் போல்வாரெல்லார்க்கும் உதவு கைக்காக வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்போலும். அவன்நி ன்றதேசமிதே உத்தேஸ்ஸமாவது. ப்ராப்யபூதனுன அவன் வந்துநிற் கையாலே, நமக்கு ப்ராப்யபூமிதான் போலேயிருந்தது என்று ஆத ஶ்ரூதிசயம்தோற்றச்சொல்லுகிறது. இதுவே அல்லாதபாட்டுக்களிலவ ற்றுக்கும் பொருள்.

(முந்திவானமீத்யாதி) வானமானது முந்தி மழையைப்பொழியு மாய்த்து. இவர்களுடைய அபிஸந்தியொழியவேயும், அவாந்தரபலங் கள் முற்பட்டிருக்குமாய்த்து. (மூவாவுருவில் மறையாளர்) அங்குள் ளாரடங்கலும் தருணாக்கிஹோதிகளாய்த்து இருப்பது, ஸாஸத் ரோக்தமான க்ரமத்திலே உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரமேதுடங்கி, ப்ரு

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௫-தி, உ-பா, பாரித்தெழுந்த. ௧௨௭௧

ப்தமான காலத்திலே யாகாதிகளைப்பண்ணியிருப்பார் சிலராய்த்து. (அந்தி மூன்று மனலோம்பும்) ஒரு ப (ஃ) லாபிஸந்தியைப் பண்ணிச் செய்கிறார்களன்றே; நித்யாதுஷ்ட்டாந்தத்துக்குக் கொள்ளுவதொருப(ஃ)லயில்லையிறே; ஆகையாலே இதுவே யாத்ரையாய், தர்ஸநீயமான வீதியையுடைத்தான தேசம். ... .. (க)

அரு. — முதற்பாட்டி. (தந்தையித்யாதி) விலங்குக்குப்பெருமை நாளினுடைய நெடுமைப்பற்ற என்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவஸுதேவரித்யாதி). பிறந்தபின்பும், விலங்கோடே யிருந்தாரோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன் வந்தித்யாதி). அவனிடுக்கிறணரைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ஆனால் “போலும்” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி).

அனலோம்புகைக்கு மழைபொழிகையோ ப (ஃ) லமென்னவருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுடைய வித்யாதி). “முந்தி” என்று விசேஷித்தத்தாலே பலித்தவர்த்த மென்னவுமாம். மூவாமை-பால்யமாய், அப்படிப்பட்ட பருவமுடையவரென்று விசேஷித்தத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் அங்குள்ளாரித்யாதி). அந்திகளிலே ப்ராதர்மத்ய ஸாயம் ஸந்தயைகளில் மூன்றிலும், ஓம்பும்-ஹோமம்பண்ணு நிற்பர்களைன்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஒருப(ஃ)லாபிஸந்தியை யித்யாதி). “யாத்ரையாய்” என்றவந்தரம், “இருப்பர்கள்” என்றுசேஷம். ... .. (க)

மூ. — பாரித்தெழுந்த படைமன்னர் தம்மை மாளப் பாரதத்துத் தேரில் பாகனாயுந்த தேவதேவனுர்போலும்
நீரில் பனைத்த நெடு வானைக்கஞ்சிப்போன குருகினங்கள்
ஆரல் கவுளோடருகணையு மணியார் வயல்குழந்தாரே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீரில்	ஜலத்தில்	ஆரல்	ஆரலென்னும் சி து
பனைத்த	ஸந்தோஷாதி சயத்		மீனை
	தினால் அபிவ்ருத்த	கவுளோடு	கதுப்பிலேகொண்டு
	(அஷிஷ்ட) மாகா	அருகு	(பின்னும்) அப்பெரி
	கின்ற (துள்ளி		ய மீனின் ஸமீபத்
	வினாயாடாநின்ற)		திலே [ய்
நெடு	பெரிய	அணையும்	வந்து சேராரின்றதா
வானைக்கு	மத்ஸ்யத்துக்கு	அணி ஆர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
அஞ்சி	பயந்து	வயல் குழ்	கழனிகளாலே குழய்
போன	ஓடிப்போன		பட்டகான
குருகுதினங்	குருகென்றும் பறவை		
கள்	க்கணங்கள்	அழுந்தார்,	

கூஎஉ பெரியதிருமொழி, எ-ப, இ-தி, உ-பா, பாரித்தெழுந்த.

பாரித்து	(க்ருஷ்ணனை ஜயிக்க வேணுமென்று) மனோரகித்து	பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே
எழுந்த	உத்யோகித்து வந்த	தேரில்	(அர்ஜுநனுடைய) ரதத்திலே
படை	ஆயுதங்களை யுடைய ரான	பாகனாய்	ஸாரதியாய் நின்ற
மன்னர்தம்	துர்யோதநாதி	ஊர்ந்த	தேரை நடத்தின
மை	ராஜாக்களை	தேவ தேவன்	கித்யஸூதிகளில் தலை
மான	நசிப்பிக்கைக்காக		வனுன ஸர்வேஸ் வரனுடைய
		ஊர்போலும்.	(உ)

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (பாரித்தியாதி) “இன்று ஸாரதி யைப் பிடிக்கக்கடவோம்” என்று ஒருப்பட்டுவந்த. வெறுங்கையோடே க்ருஷ்ணத்திலே போய்ப்புக்கவாரே பொய்யாஸநமிட்டு வஞ்சிக்கத் தேடினார்களிறே. (படைமன்னர் தம்மைமான) ஸாயுதரான ராஜாக்கள் ஆயுதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு முடிந்து தேர்காலிலே துக்கை யுண்டுகிடக்க. (தம்மைமான) அவர்கள் தாங்கள் கோலிவந்தத்தை, அவர்கள் தங்கனோடேபோக்கி. (தேரில் பாகனாய்ந்த) தேரிலே ரதியாய்நின்ற ஊர்ந்தானாகில், அத்தால்வரும் விஜயமும் தந்தலையிலே கிடக்குமிதே. பாதிபகூதமழியவும் வேணும், அர்ஜுநன் தலையிலே விஜயம் கிடக்கவும்வேணுமென்று, அதுக்காக ஸாரதியாப்பக்கொண்டு தேரைநடத்தினாய்த்து. ஆழ்வானுக்கு மூலம்வாசித்துப் போந்தார் சிலரிலே, ஒருவருக்கு க்ரந்தம்பார்க்கவேண்டி, ஆழ்வானோடே திரு முடிக்குறையிலே யிருந்து பாராநிற்கச்செய்தே, அரயன்வந்தானாய், அவ்வளவிலே, அவர்கையில் க்ரந்தத்தை, ஆழ்வான் தான் வாங்கிப் படித்துக் கொண்டிருந்தானாம். (தேவதேவனார்போலும்) தன்னை யாராக நினைத்தான்; அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த (X^{டி}) ஈர்க்கும் அவ்வரு காயிருக்கிறதான், ஸம்ஸாரிகளிலே ஒருவனுக்குத் தாழ்வுசெய்வதே.

(நீரில்பணைத்த நெடுவானைக்கஞ்சிப்போன குருகினங்கள்) குருகு களானவை, திரள் திரளாக மத்ஸ்ய(மத்ய) க்ரஹணத்துக்காக நீர் நிலங்களில்வந்து இழிந்து, தனக்கு வாய்க்கடங்குவது ஒன்றைக்ரஹித்து, தன்கதுப்பிலே யிருக்கச்செய்தே, வேறேயொரு பெரிய மத்ஸ்யம்யாத்ருச்சிகமராகத் தன்செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு, மேலே எழப் பாயும், அத்தால் வந்தஹர்ஷத்தாலே பணைத்துக்கொடுக்கும், அத்தைக் கண்ட இது தன்சாபலத்தாலே “ஆமிஷம்” என்று கணிசித்து வந்து

பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, இ-தி, ஈ-பா, செம்பொன். ௧௨௭௩

கிட்டும், இதின் வடிவில் பெருமையைக்கண்டு, “இது நீர்நிலையிலே கிடக்கிறதொன்று, பறக்கவும்மாட்டாதே யிருக்கிறதொன்று” என்ற நியமாட்டாதே வெருகியோடினது, பின்னையு மிதனருகே வந்து கிட்டா நிற்கும். (அணியார் வயல்குழமுந்துரே) பாரத ஸமரத்தில் பிஷ்மாதிகள் “அதிரதர் மஹாரதர் என்றிங்ஙனே ஆண்பிள்ளைகளாகப் போப்பெற்று ஜீவித்திருந்தோம், இப்போதாகப் பூசல் கோழைநாக வொண்ணது” என்று ஸாரதிபக்கலிலே வந்துகிட்டிவது, “தேர்நாலிலே உழக்குண்டுபோக வொண்ணது” என்று அகலுவதாய்க்கொண்டு அவர்கள் படுவுற்றைப் படாநின்றன வாய்த்துக்குருகினங்களும. (௨)

௨௫.—இரண்டாம்பாட்டு.(பாரித்தியாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வந்தவதரித்தமையை அதுஸந்தித்தார்; அவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாநப்ரயோஜநமான பூபா(ஸ்ரீ)ராவதரணப்ரகாரத்தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ரதியையொழிய, ஸாரதியையேர எதிர்ப்பதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (வெறுங்கையித்யாதி). தூதுவந்தபோது அப்படி பாரித்துவர, பூசல் தலையில் சொல்லவேணுமோவென்று கருத்து. தன் விஜயத்தைப் பிறர்தலையில் ஏறிட்டபடி கண்டவிடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வானித்யாதி). (மூலம் வாசித்து) படிப்பித்து என்றபடி.

ஆரல் - சிறுமீனாய், அத்தை கவுளாடேகதுப்பிலே கொண்டு என்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (குருசித்யாதி). திருப்பதியை இப்படி வர்ணித்தது த்ருஷ்டாந்ததயா என்னுமிடம் தோற்ற உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பாரதேத்யாதி). (௨)

மூ. —

செம்பொன் மதிள்குழ்தென்னிலங்கைக்கிறவன்சிரங்களையிரண்டும் உம்பர் வாளிக்கிலக்காக வுதிர்த்த வுரவோனூர்போலும் கொம்பிலார்ந்த மாதவிமேல் கோதிமேய்ந்த வண்டினங்கள் அம்பராவும்கண் மடவாரைம்பாலணையு மழுந்துரே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொம்பில்	இளைகளினுலே	அம்பர்அராவும் பாணம்போலே	
ஆர்ந்த	நிறைந்திருக்கிற	(காமிகளை) பாதி	
மாதவிமேல்	குருக்கத்தி மரத்தின் மேலே [ளைக்கீறி	(ஊடி) யாநின்ற	
கோதி	மூக்காலே (தளிர்க	கண்	கண்களையுடையரான
மேய்ந்த	இரைதேடாரின்ற	மடவார்	ஸ்தீரகருடைய
வண்டு இனங்	வண்டிக் கூட்டங்கள்,	ஐம்பால்	ஐந்து குணங்களையு
கண்			டைய மயிர் முடிக
			ளில்

கஉஎச பெரியதிருமொழி, எ-ப, இ-தி, ந-பா, செம்பொன்.

அணையும்	(சென்று)சேராரின்	ஐ இரண்டு	பத்துத் தலைகளையும்
அழுந்தூர்,		சிரங்களை	
செம்பொன்	சிவந்த பொன்போ	யும்	
	லே அழகியதான	உம்பர்வாளி	ப்ரஹ்மாஸ்தரத்
மதிள்குழ்	ப்ராகாரங்களாலே	க்கு	துக்கு
	குழப்பட்டு	இலக்காக	லக்ஷ்யமாகப்பண்ணி
தென்	தர்சந்யமாயிருக்கிற	உதிர்த்த	அறுத்து விழவிட்ட
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்துக்கு	உரவோன்	புலிஷ்டரான சக்ர
இறைவன்	ஸ்வாமியான ராவண		வர்த்தித் திருமக
	னுடைய		னுடைய
		ஊர்போலும்.	(ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (செம்பொனிய்யாதி) “அரணையுடைத் தான ஊரிலேயன்றோ விருக்கிறது, அவ்வுருக்குக் கடவோம் நாமன் றோ” என்று தூர்மாரும் பண்ணியிருக்கிற ராவணனுடைய தலைகள் பத்தையும், ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்கிலக்காக்கி உதிர்த்துப் பொகட்ட உரவோனூர்போலும். இந்த்ராதிகளுடைய வஜ்ரத்துக்கு அழியாத பையல்தலைகளை, மனிச்சுக்கு ஏகாந்தமான மிகக்காலே அழித்தா னாய்த்து.

(கொம்பிலார்த வித்யாதி) கொம்புகள் செறிந்திருந்துள்ள குருக் கத்தியின்மேலே, (கோதிமேய்ந்த வண்டினங்கள்) தன்செருக்காலே தளிரையும் பூக்களையும் கோதி, அவற்றில் நின்றும் மதுபாநம் பண் ணின வண்டினங்கள், “அதிற்காட்டில் போக்யதையும் இருட்சியுமா யிருப்பதொரு ப்ரதேசம் தேடிப்போய், இராதங்கவேணும்” என்று பார்த்து, (அம்பராஷமித்யாதி) அம்பை இளைப்பிக்கிற கண்ணை யுடையராய், ஆத்மகுணேபதைகளாயிருந்துள்ள ஸ்தரீகளுடைய மயிர் முடியிலேபோய் சேராநிற்கும். “ஐம்பால்” என்று அஞ்ச வகையாக மயிர்முடியைச் சொல்லுகிறது. ... .. (ந)

அநு —மூன்றும்பாட்டு. (செம்பொனிய்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், மஹா பாரத வருத்தார்த்ததை அதுஸந்தித்தாராய், அதிலும் ஸ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் வருத்தார்த்ததை அதுஸந்திக்கிற இடில் என்று ஸங்கதி; அன்றிக்கே, ஸாரதியாய்வென்றபடி சொன்னவளவிலே ரதியாய் வென்றபடியும் ஸ்மருதமாய் அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதியாகவுமாம்.

† “உம்பர்வாளிக்கு” என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்தென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார். (இந்த்ராதித்யாதி). குண்டடிதமான என்றத்தைக்

† இங்கு மூன்றுபங்க்திகள் அந்நவதங்கள். கோசாந்தரங்களைக்கொ ண்டு பரிஷ்கரிக்கவேணும்.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, -இ-தி, ச-பா, வெள்ளத்துள், கடவுளே

கொண்டே என்றது மதத்தின் கார்யமென்று கருத்து.

மேலுக்கவதாரிகை (அதிலித்யாதி). (ஐந்துவகை) என்றது-கந்த (X^{ந்}) ம் மது, மார்தவம், ஸ்மித்ததை, இருட்சி, ஆகிற ஐந்துவகையென்கை. (ங)

மூ.—

வெள்ளத்துள்ளோராலிலேமேல் மேவியடியேன் மனம் புகுந்தென் உள்ளத்துள்ளும் கண்ணுள்ளும் நின்றார் நின்ற ஊர்போலும் புள்ளுப் பிள்ளைக்கிராதேடிப் போன காதற்பெடையோடும் அள்ளற்செறுவில் கயல் நாமுமணியார் வயல் சூழமுந்தாரே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காதல்,	ப்ரேமம் பிச்சிருந்து ள்ள	ஆலிலே மேல்	வடதளத்தின்மேலே
பெடையோ டும்	பெடையோடு கூட (ச் சேர்ந்து)	மேவி	பொருந்தியிருந்து, (பின்பு) [டைய
பிள்ளைக்கு	குட்டிக்காக	அடியேன்	தாஸபூதனுன என்னு
இரைதேடி	ஆஹாரத்தை ஆராய் ந்துகொண்டு	மனம்	மநஸ்விலே
போன	போகாகின்ற	புகுந்து	ப்ரவேசித்து
புள்ளு	பகூயானது,	என் உள்ளத் துள்ளும்	என் ஹ்ருதயத்திலும்
அள்ளல்	சேற்றையுடைத்தான	கண்ணுள்ளும்	கண்களிலும் (விஷய மாய்க்கொண்டு)
செறுவில்	வினாநிலங்களிலே	நின்றார்	(எப்போதும்) எழுந் தருளியிருக்கும்
கயல்	மீன்களை		வர் [நின்ற
நாமும்	தேடாகின்ற		ஊர்போலும்.
அணி ஆர்வயல்குழ் அழுந்தார்,			
வெள்ளத்துள் ப்ரளயார்ணவத்தில்		நின்ற	சித்யவாஸம் பண்ணு
ஓர்	ஒரு		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வெள்ளத்துள்ளித்யாதி) ப்ரளயத் திலே ஒருபவனுன ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்த்தருளி. (அடியேன் மனம் புகுந்து) “இவன் ப்ரளயத்திலே கண்வளர்த்தருளா நின்றான், பரிசைக்கு ஒரு யசோதாதி கருமின்றிக்கே இராகின்றது, என்வருகிற தோ?” என்று ஆராய்ச்சி பிறக்கும்படி பண்ணி, அதுண்டானவாறே, அதுவே ஹேதுவாக ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுகுந்து, “மாநஸாதுபவ மோய்ய கண்ணுக்கு விஷயமாகப் பெற்றிலோம்” என்கிற விஷயம் கிடவாதபடி கண்ணுக்கும் தானே விஷயமாய், ஹ்ருதயமும் வேறென் றிலே போகாதபடி தானே விஷயமானவன். (நின்றஊர்போலும்)

௧௨ ௭௬ பெரியதிருமொழி, ௭-ப, ௫-தி, ௫-பா, பகலுமிரவும்.

கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டு வந்துநிற்கிற தேசம்போலும்.

(புள்ளப்பிள்ளைக்கிட்யாதி) குட்டிக்கு இரைதேடிப்போகிற புள்ளானது, தனியேபோகாதே காதலையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும் பெடையோடேபோய். (அள்ளல் செறுவில் கயல்நாடும்) சேறென்றால் இறயக்கக்கடவவவை, அவ்ஞள்ள போக்யதையின் மிகுதியாலே அத்தை மதியாதே ஸஞ்சரியாநிற்கும். இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து - ப்ரளயமென்றுபாராதே ஐகந்தாஷ்டணத்துக்காக மஹாவராமுமானது இறங்குமாபோலே யிராநின்றதாய்த்து. ... .. (ச)

அநு.— நாலாம்பாட்டு. (வென்னத்துள்ளிட்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “உரவோன்” என்று மிடுக்கை அதுஸந்தித்தார்; இது பருவம் நிரம்பி விட்வாமித்தராதிகளாலே ஸுசிக்ஷித வித்யாஸம்பந்தையு முடைத்தாயிருந்ததென்று திருவுள்ளம்பற்றி, முகத்த (ஈ) சிசுவாய் ப்ரளயத்தில் இளந்த னிரிலிருந்த மிடுக்கைச்சிந்திக்க, அந்த பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே, ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாயதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அள்ளல்-சேறுடைத்தான. செறுவில்-வினோதில்-வென்று சப்தார் த்தமாய் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (சேறென்றுவித் யாதி). (ச)

மூ.—பகலுமிரவுந்தானேயாய்ப் பாடும் விண்ணும் தானேயாய்

நீகரில் சுடராயிருளாகி நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்

அகிலின் கொடியும் தேர்த்துகளும் துன்னி மாதர்கூந்தல்வாய்

அகிலின் புகையால் முகிலேய்க்குமணிபார் வீதியழுந்தாரே(௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அகிலின்	வஸ்த்ரங்கனினால் கட்டப்பட்டதாய்	முகில்வய்க் கும்	மேகத்தோ டொத்திருக்கிற
துன்னி	நெருங்கி யிருந்துள்ள	அணியார்வீதி அழுந்தார்,	
கொடியும்	த்வஜங்களும்த்	பகலும்	பகலையும்
தேர்	தேர்கடத்தும்போது னாடான	இரவும்	ராத்ரியையும்
துகளும்	து (ஈ) னியும் (இ வற்றொடுகூடின)	தானேயாய்	தனக்கு விபூதியாக வுடையனாய்,
மாதர்	ஸ்த்ரீகளுடைய	பாடும்	பூமியையும்
கூந்தல்வாய்	மயிர்முழுகளிலே (பரி மளத்துக்காக இடாநின்ற)	விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்
		தானேயாய்	தனக்கு விபூதியாக வுடையனாய்,
அகிலின் புகையால்	அழிச்சுக்கட்டையின் பத்தினால்	நிகர் இல்	ஒப்பில்லாத

பெரியதிருமொழி, எ-ப, டி-தி, சு-பா, ஏடி லவ்கு. ௪௨௭

சுடராய் தேஜபதார்த்தங்களை ஆதி விபூதியாக வுடைய
யும் னுயக்கொண்டு
இருள் அந்தகாரத்தையும் நின்றார் நின்ற ஊர்போலும். (௮)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (பகலுமிரவு மித்யாதி) “பகல்” என்
றும், “இரவு” என்றும் சொல்லப்படுகிற இவற்றைத்தனக்கு விபூதி
யாகவுடையனாய். (பாரும் விண்ணும் தானேயாய்) பூம்பந்தரிக்குங்க
ளேத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய். (நிகரில் சுடராயிருளாகி நின்
றார்) தமீ ப்ரகாசங்களை விபூதியாகவுடையனாய், இப்படி ஜகதானா
னாவன், அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைக் கண்டு அதுபவிக்கலாம்படி
வந்துநிற்கிற ஊர்போலும்.

(துகிலின் கொடியித்யாதி) நெருங்கக் கட்டின துகில்களாலுண்
டானகொடியும், தேர்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கிக்கிளப்பப்பட்ட
தூளியும், மிகுதியையுடைத்தாய், அவ்வூரில் ஸ்தீரிகளுடைய குழ
லுக்கு வாசங்கொளுத்துகைக்காக அகிலைப்புகைப்பர்கள்; அதுமேகம்
போலேயாய், வர்ஷாவைக்காட்டாநின்றது. வர்ஷாவில் வந்தால், ஒரு
காற்றும் தூளியும் மேகமும் மூன்றும் கூடியிறேயிருப்பது; அதில்
கட்டின கொடிகளால் வந்த காற்றுண்டாயிருந்தது. தேர்காலாலே
கிளப்பப்பட்ட தூளியுண்டாயிருந்தது; அவர்கள் குழலுக்குப் புகைக்
கிற அகில் புகையானது மேகமாயிருந்தது; ஆக இம்மூன்றும் கூடி
ந்திய வர்ஷாவைக் காட்டாநின்றது; ருதுவிசேஷங்கள்தோறு முண்
டான பதார்த்தங்களை அதுபவிக்க வொட்டுகிறனவில்லை. ... (௯)

அநு.— அஞ்சாம்பாட்டு. (பகலுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வடதளசாவி
யின்படியை அதுஸந்தித்து அஞ்சின இவரை “நீர் அஞ்சவேண்டாகா
னும், எனக்கிதெல்லாம் விபூதிகாணும்” என்ன, அதுஸந்திக்கிறேன்
றென்கதி.

“துன்னி” என்ற பதம் நெருங்கி என்றபடி. அதை, துகில், தேர்,
புகை இம்மூன்றுக்கும் விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (நெருங்கவித்
யாதி). “முகில்” என்ற பதம், வர்ஷாகாலபர மென்றருளிச் செய்கிறார்
(வர்ஷாவில்) என்று. “ஏய்க்கை” ஸத்ருசமாகையாய், அதை உபபா
திக்கிறார் (அதில் கட்டினவித்யாதி). (௧௦)

மூ. — ஏடி லவ்கு தாமரைபோல் செவ்வாய் முறுவல் செய்தருளி
மாவேந்தென்மனம் புகுந்து நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்
நீடு மாடத்தனிச்சூலம் போழ்கக் கொண்டல் துளிதூவ
ஆடலரவத்தார்ப்போவா அணியார் வீதியழுந்துரே. (௧௧)

கூஉஎஅ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ரு-தி, கூ-பா, ஏடி லங்கு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீடு	உயர்ந்திருக்கிற [ன	எடுஇலங்கு	இதழ்களினால் (நிறைந்து) விளங்கா நின்ற
மாடம்	க்ருஹங்களி லுண்டா		
தனி	அத்விதீயமான		
குலம்	செரமானது	தாமரைபோல்	தாமரைப்புஷ்பம்போலே இராரின்ற
போழ்க	(மேகத்தின் வயிற் றை) கீண்டுபினக்க	செவ்வாய்	சிவந்த திருப்பவளத்தினால்
கொண்டல்	(அதினால்) மேகமானது	முறுவல்செய்	(முதலிலே) மந்தஸ்மிதம் பண்ணி
துளி தாவ	(மழை) துளிகளை இறையாநிற்பதாய்,	தருளி	மாடுவந்து (அநந்தரம் என்) ஸம் பத்திலே வந்து
ஆடல்	ஆடாநின்ற ஸ்த்ரீகளுடைய [டான	என்மனம்	(பின்பு) என் றுருதயத்தில்
அரவத்து	ஆரவாரத்தினாலுண்	புகுந்து	ப்ரவேசித்து
ஆர்ப்பு	பேரொலியானது	நின்றார்	அங்கே ஸத்தாவரமாயெழுந்தருளியிருக்கிறவர்
ஓவா	இடைவிடாமலிருக்கிற		
அணியார்வீதி அழுந்தார்		நின்றணர்போலும். (கூ)	

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (ஏடி லங்கித்யாதி) இதள் விளங்கா நின்ற உள்ள தாமரைபோலே ஸ்மிதம்பண்ணியருளி. என்னைப் பெறுகையில் வந்த அலப்பலாபம் தன்னதென்னுமிடம் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணி, அத்தாலே தான் செய்தது விலக்காதபடியான தசையை எனக்குப் பிறப்பித்து, என்னருகேவந்து நின்று, அதுஸாத்தித்தவாறே ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து, “இனி இவர்க்கொரு போக்கில்லை” என்று தோற்ற நிற்கிறவர், கண்ணுக்கிலக்காம்படி வந்து நிற்கிறதேசம் போலும்.

(நீடுமாடமித்யாதி) ஒங்கின மாடங்களிலுண்டான தனிக்குலமானது, மேகங்களினுடைய கீழ்வயிற்றைப்போழ், அவைவரஷத்தை யுண்டாக்கும். இத்தால் மாடங்களினுடைய ஓக்கம் சொன்னபடி, (ஆடலரவத்தார்ப்போவா) ஸ்த்ரீகள் ஆடுகிறபோதை ஆரவாரத்தாலுண்டான கோஷம் மாறாதே செல்லுகிற. (அணியார்வீதி) அது மாறாமையால் வந்த அழகையுடைய வீதியென்றபடி. ... .. (கூ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஏடி லங்கித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில், இவர் அச்சம் தீரும்படி ஜகதாசரதையைக்காட்டி, அத்தாலிப்போது ஸத்தைபெற்

பெரியதிருமொழி, எ-ப, இ-தி, எ-பா, மாலைப்புகுந்து. ௧௨௭௯

றுப்போலே இருந்த இவரைப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே, தான் ஹர்ஷம் தோற்றக்கிட்டவந்து நின்றபடியை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(தனிச்சூலமானது) அந்விதீயமான மகுடமானது. (சு).

மூ. —

மாலைப்புகுந்து மலரணைமேல் வைகியடியேன் மனம்புகுந்தென்
நீலக்கண்கள் பனிமல்க நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்
வேலைக்கடல்போல் நெடுவீதி விண்டோய் சதை வெண்மணிமாடத்து
ஆலைப்புகையாலழல் கதிரை மறைக்கும் வீதி யழுந்தாரே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேலை	கரையையுடைத்தான	மலர் அணை	பூம்படுக்கையில்
கடல் போல்	ஸமுத்ரம்போலே	மேல்	
	கம்பீரமாயும்	வைகி	நங்கி
நெடு	நீண்டிருக்கிற	அடியேன்	(பின்பு) என்னுடைய
வீதி	வீதிகளிலேயுண்டாய்	மனம்	ஹருதயத்தில்
விண்	ஆகாசத்திலேசென்று	புகுந்து	ப்ரவேசித்து (அநந்தர
தோய்	படிந்திருப்பதாய்,		ம் பிரிவைப் பரஸங்கித்தவளவிலே)
சதை	சுண்ணாம்பிட்டு		
வெண்	வெளுத்திருப்பதாய்	என்	என்னுடைய
மணி	மணிமயமாயிருக்கிற	நீலம்	கருநெய்தல் போன்ற
மாடத்து	கருஹங்களிலே	கண்கள்	கண்களில்நின்றும்
அழல்	உஷ்ணமாயிருக்கிற	பனி	நீரானது
கதிரை	(ஸ-ஹ்ரி) கிரணங்களை	மல்க	பெருகாறிக
ஆலைப்புகை	கரும்பாலையில் நின்ற	நின்றார்	(அதைக்கண்டு அப்பு
யால்	முண்டான தூம		ரம் போகமாட்டா
	த்தினால்		மல்) இங்கே யெ
மறைக்கும்	மறையாநின்ற		மூந்தருளி யீருக்கு
வீதி	அழுந்தார்		மவர்
மாலை	ஸாயங்காலத்தில்		நின்றஊர்போலும். (எ)
புகுந்து	ப்ரவேசித்து		

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (மாலைப்புகுந்து) போக (X) யோக்யமான காலத்திலேவந்து புகுந்து பூம்படுக்கையிலேநங்கி, அநந்தரம் அங்கு நின்றும்போந்து. (அடியேன்மனம் புகுந்து) அநந்தரம் யான என்னுடைய ஹருதயத்திலே வந்துபுகுந்து, பிரிவைப் பரஸங்கித்து, என்னுடைய கண்ணும் கண்ணீருமான ஆற்றமையைக்கண்டு பின்னைகால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே நின்றவர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்போலும்.

கஉஅ௦ பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, இ-தி, அ-பா, வஞ்சிமருங்குல்.

(வேலையித்யாதி) கரையையுடைத்தான கடல் போலேயாய்த்து திருவீதிகளுடையபெருமையிருக்கும்படி. (விண்டோய்கதை)ஸ்வர்க் கத்தளவும் ஓங்கியிருப்பதாய், சாந்திட்டு, அத்தாலே வெளுத்திருப்ப தாய், மணிமயமான மாடத்திலுண்டான ஆதித்யனுடைய உஷ்ண மான கிரணங்களை, ஆலையிலுண்டான புகையானது வந்து வீதியை மறைபாநிற்கும். இத்தால் ஊருக்கும் வயலுக்குமுண்டான அண் ணிமை சொல்லுகிறது. ... .. (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மாலையித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில் ஸயிதம்பண்ணிக் கொண்டு கிட்டிநின்றபடியை அதுஸந்தித்தார், கிட்டிவந்தவர் படுக்கை ஏறி அதுபவித்து, அது ஸாத்யிக்கைக்காகப் பிரிவை ப்ரஸங்கித்திருக்கும் படியை அதுஸந்திக்கொண்டு ஸங்கதி.

(உண்டான) என்றது - ஒளந்தயத்தாலே மாடத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற யென்றபடி. புகையானது கிரணங்களையும் வீதியையும் மறைக்குமென்று ச(ய)காராத்யாலார பூர்வகம் அந்வயித்துக்கொள்வது. ... .. (எ)

மூ.—வஞ்சி மருங்குலிடை நோவ மணந்துநின்ற கனவகத்தென் நெஞ்சு நிறையக் கைகூப்பி நின்றார் நின்ற ஊர்போலும் பஞ்சியன்ன மெல்லடி நற்பாவைமார்க ளாடகத்தின் அஞ்சிலம்பி னார்ப்போவா அணியார் வீதி யழுந்தாரே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பஞ்சியன்ன	பஞ்சபோலே	இடை	(என்) மத்யப்ரதேச
மெல் அடி	மருதுவான பாதங்க		மானது [யாக
	ளையுடைய	நோவ	தளர்ந்துமெலியும்படி
நல்பாவைமார்க	விலகூணரான ஸ்த்ரீ	மணந்துநின்ற	(எண்ணேடு) சேர்ந்தி
கள்	கள் பூண்ட	ருக்கிற	
ஆடகத்தின்	ஸுவர்ணத்தினால்	கனவகத்து	ஸ்வப்ரகல்பமான
	செய்யப்பட்ட		ஸம்ஸ்லேஷ தசை
அம் சிலம்பின்	அழகிய தண்டைச்	என் நெஞ்சு	என்மனஸ்ஸிலே [யில்,
	சிலம்பினுடைய	நிறைய	ஒரு குறையும் தோற்
ஆர்ப்பு	பேரொலியானது		றாதபடி பரிபூர்ண
ஓவா	இடைவிடாமலிருக்	கைகூப்பி	(தான் செய்த அபரா
	கிற		தத்தை சமீப்பிக்
அணியார்வீதி	அழுந்தார்,		கைக்காக) அந்
வஞ்சிமருங்	வஞ்சிக்கொடியோ		சலி பண்ணிக்கொ
குல்	டொத்த		ண்டு
		நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்.	(அ)

பெரியதிருமொழி எ-ப, ௫-தி, கூ-பா, என்னைம்புலனும். ௧௨௮௬

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (வஞ்சிமருங்குல்) வஞ்சியின் படியை யுடைத்தான இடையானது நோவக்கலந்துநின்ற ஸ்வப்நகல்பமான ஸம்ஸ்ரலேஷத்தில். (என்றெஞ்சமித்யாதி) “இன்ன பரிமாற்றம் பெற்றி லோம்” என்கிற அத்ருப்தி நெஞ்சில் கிடவாதபடியாக வாய்த்து, நெஞ்சிலே குறைவறப் புகுந்து நின்றபடி.

(பஞ்சியன்ன) செம்பஞ்சுபோலே ம்ருதுவான காலையுடைய ராய், நிருபாதிசமான ஸ்தீர்த்வத்தை யுடையரானவர்களுடைய பொன்னாலே சமைக்கப்பட்ட அழகிய சிலம்பிலுண்டான ஆரவார மானது மாறாதேயிருக்கிற. ... .. (அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (வஞ்சியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, பிரிவை ப்ர ஸங்கிச்சக் கண்ணும் கண்ணீருமாயிருந்தபடியை அதுஸந்தித்தார்; அங்கு மிங்கும் தங்கித்தங்கி வருவாரைப்போலே தானே ஹ்ருஷ்டனாய் வந்த இவன், பிரிவை ப்ரஸங்கிப்பானென்னென்னும் ப்ரஸந்திலே, அதுதான் என்னிடையாட்டத்தின் குற்றங்காண் என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இடை நோவ மணந்த குற்றந்தீரக் கைகூப்பினான், அதுவெல்லா மென்றெஞ்சிலே நிரந்தரத்யாக விஷயமாய்த்து என்னும் தாத்பர்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (இன்ன பரிமாற்றமித்யாதி). (இன்ன பரிமாற்றம்) தாழ்ந்த பரிமாற்றம். (அ)

மூ.—என்னைம்புலனுமெழி லுங்கொண்டிங்கேநெருனலெழுந்தருளிப் பொன்னங்கலைகள் மெலிவெய்தப் போன புனிதநூற்போலும் மன்னுமுது நீராவந்தமலர்மேல் வரிவண்டிசைபாட அன்னம் பெடையோடுமனது மணியார் வயல்குழமுந்தூரே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னும்	மதஸ்யாதிகள் நெருங்	அன்னம்	ஹம்ஸபகதியானது
	கி வர்த்தித்திற	பெடையோடு	(தன்)பெடையோடு
மூதநீர்	பழையதான தடாகத்	உடன்	கூடின தாய்க்கொ
	திலே யுண்டான		ண்டு [ன்ற
அரவிந்தமலர்	தாமரைப் பூவின்மே	ஆடும்	நர்த்தநம் பண்ணார்
மேல்	லே	அணியார்	வயல்குழமுந்தூர்,
வரிவண்டு	ரேகைகளை யுடைய	நெருனல்	நென்னேற்று [தில்
	வண்டுகளானவை	இங்கே	நானிருக்கு மில்விடத்
இசைபாட	கூசம் பண்ணாநிற்கச்	எழுந்தருளி	வந்து
	செய்தே	என ஐம்புல	என்னுடைய பஞ்சே
		னும்	ந்திய ஐயஜ்ஞா
			ந்ததையும்

கஉஅஉ பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, இ-தி, கஉ-பா, நெல்லிஸ்

எழிலும்	அழகையும்	[ண்டு]	மெலிவுஎய்த	தளர்ந்து	வீழும்படி
கொண்டு	அபஹரித்துக்கொ			யாக	[ன
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்		போன	விஸ்ஸேஷித்துப்போ	
அம்	அழகியதான		புனிதர்	பரிசுத்தருடைய	
கலைகள்	(என்) வஸ்த்ரங்களும்		ஊர்போலும்.		(க)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (எண்ணிம்புலனுமித்யாதி) என்னுடைய ஸ்ரோத்ராதிகளால் வந்த வெளிச்சிறப்பையும், ஸமுதாய சோபையையும் கொண்டு, நினைவின்றிக்கேயிருக்க, இங்கே நேற்றெழுந்தருளி அரையில் பரியட்டமானது தொங்காதபடிக்கிடாகப் பண்ணிப்போன புனிதரூர்போலும். இத்தலையிலுள்ளத்தை ஸர்வஸ்வாப ஹாரம்பண்ணி, தன்பக்கலுள்ளதொன்றும் தொங்காதபடி பண்ணிப்போன சுத்தியையுடையவர் வர்த்திக்கிறதேசம்போலும்.

(மன்னுமுதரீர்) ஜலசரஸத்வங்கள் மன்னியிருக்கிற. (முதுநீர்) பழையதாய் மாருத ஜலத்தையுடைய பொய்கைகளிலுண்டான தாமரைப் பூக்களின்மேலேமதுபாநம் பண்ணின தர்ஸரீயமான நிறத்தை யுடைத்தான வண்டினங்களானவை, செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு இசைபாட, அதிலுடைய பாட்டுக்குச்சேர அன்னமானது, பேடையோடொக்க ஆடாநிற்கும். ... .. (க)

அரு. — ஒன்பதாம் பாட்டு. (எண்ணித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், இடைநோவ மணந்தபடி சொல்லிற்று; அந்த ஸம்ஸ்லேஷம் ஸாத்மிக்கவேணுமென்று நாலடிபேரவே, தமக்குப் பிரிந்துபிறந்த க்லேசத்தாலே அல்பம் வெறுப்பு தோற்ற, அவன் ஸந்திஹித தேசத்தைக் கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(சுத்தியையுடைய) என்றது-தான், என்னுடைய விஸ்ஸேஷத்தாலே நிறம் முதலானவற்றை இழவாதே வீதராகரைப்போலே பவித்ரதை தோற்றவிருக்கிறுன்னென்னும் வெறுப்புக்கு ஸ-உசகமென்று திருவுள்ளம். (க)

மூ. — நெல்லிற்ருவளை கண்காட்ட நீரிற்குமுதம் வாய்காட்ட அல்லிக்கமலமுகம் காட்டும் சுழனியமூர்தூர் நின்றானை வல்லிப்பொதும்பில் குயில்குவும் மங்கைவேந்தன் பரகாலன் சொல்லிற்பொலிந்ததமிழ்மாலையொல்லப்பாவம்நில்லாவே. (கஉ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, இ-தி, க௦-பா, நெல்லில். கஉஅக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெல்லில்	நெற்பயிரின் நடுவே	வல்லி	கொடிகளுடைய
	முளைத்த	பொதும்பில்	புதுகளிலே
சுவளை	கருநெய்தலானது	சூயில்	கோகிலங்களானவை
கண்	(அவ்வூர்பெண்களு	கூவும்	கூவாநின்ற
	டைய) கண்களை	மங்கை	திருமங்கைக்கு
காட்ட	தர்சிபிக்க,	வேந்தன்	ராஜாவாய்
நீரில்	ஜலத்திலே முளைத்த	பரகாலன்	சத்ருக்களுக்குக் கா
குமுதம்	அரக்காம்பலானது		வன்போலே இரா
வாய்காட்ட	(அவர்களுடைய) வா		நின்ற ஆழ் வாரு
	யை தர்சிபிக்க,		டைய
அல்லி	இதழையுடைத்தான	சொல்லில்	நல்ல சப்தங்களினால்
கமலம்	தாமரைப்பூவானது	பொலிந்த	கிறைந்திருக்கிற
முகம்	(அவர்கள்) முகத்தை	தமிழ்	தமிழ்பாஷையி லுண்
காட்டும்	ப்ரகாசிப்பியாநின்ற		டான
	(அவர்கள் முகம்	மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூப
	போலே விளங்கா		மான இப்பத்தப்
	நின்ற) [த்தான		பாட்டையும்
கழனி	விளைகிலங்களை யுடை	சொல்ல	அப்யஸிக்கவே
அழந்தூர்	திருவழந்தூரிலே	பாவம்	பாவங்களானவை
நின்றூளை	எழுந்தருளி யிருக்கும்	நில்லா	(அவர்களுடத்தில்)
	வன் விஷயமாக,		தங்கமாட்டாது. (க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.(நெல்லிலித்யாதி) நெல்லுக்குக்களையாக முளைத்த சுவளைகளானவை, அவ்வூரில் ஸ்திரீகளுடைய கண்ணைக் காட்டி நீர் நிலங்களிலுண்டான அரக்காம்பலானவை, அவர்களுடைய அதரத்தைக்காட்ட. (அல்லிக்கமலம்) மிக்க இதழையுடைத்தான தாமரைப் பூக்களானவை, அவர்களுடைய முகத்தைக்காட்டாநின்ற ள்ளா. (கழனியழந்தூர் நின்றூளை) வயலுக்கும் ஊருக்கும் வாகிதெரி விக்க வெண்ணுதாய்த்தது.

(வல்லிப்பொதும்பிலித்யாதி) பூங்கொடிகளானவை நெருக்கி யிருக்கிற முழஞ்சுகளிலே, சூயில்களானவை, முத்தர் ஸாமகாரம் பண்ணுமபோலே கூவாநிற்கிற திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ராஜாவா யுள்ளார், ப்ரதிபுகுநிரஸந சீவராயுள்ளார். (சொல்லில் பொலிந்த) சொல்களால் ஸம்ருத்தமாயுள்ளதமிழ்த்தொடையவாயாலே சொல்ல (பாவம் நில்லாவே) பாபத்தை யுண்டாக்குவதானும்தவிர வெண்

கஉஅச பெரியதிருமொழி, எ-ப,சு-தி, சு-பா, சிங்கமதாய்ப் ப்ரவேசம்.

ஞாததைச்சொல்லப் பாவங்கள் தன்னடையேபோம். ... .. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நெல்லில் குவளையித்யாதி). “மாலை” என்ற த்தால் தோற்றின போக்ய(புக்ஷி)தையைப்பற்ற தாத்பர்ய மருளிச் செய் திருச் (பாபத்தையித்யாதி). (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எழாம்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எழாம்பத்து ஆரந்திருமொழி

சிங்கமதாய்ப் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(சிங்கமதாயித்யாதி)“போனபுனிதர்” என்றுஇன்றைதானார் ; “நாம் எங்கேனும்போனோமோ? உமக்காகவன்றோ இவ்வோவிடங் களில் வந்துநிற்கிறது” என்று உகந்தருளின கோயில்களில் நிலை யைக்காட்டினான்; “இனித்தான் சிறுக்கனுடையப் ப்ரதிஜ்ஞாஸம காலத் திலேவந்து உதவினவனென்று நம்மை யறிந்திலீரோ? உமக்கு நினை த்த வகையெல்லாம் பரிமாறுகைக்காக இங்கேவந்து நின்றோம்; உம் முடைய விரோதியைப்போக்கி, உம்மை அடிமைகொள்ளுரைக்காக வந்து நின்றோம்” என்று திருவழுந்தூரிலே நிற்கிற நிலையைக்காட்டக் கண்டு த்ருப்தராயுறபவிக்கிறார். (க) “संज्ञायै नमः प्रसादाय च ज्ञायते” என்கிற யடியே, இந்நிலைதானே இவர்க்கு இழவுக்குமுடலாய் பேற்றுக்கு முடலாயாய்த்திருப்பது. ஆகையாலே தமக்கு இப்போது ஸமாதாந மாய் விட்டது. ... .. *

அரு.—சிங்கமதாயின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் “போனபுனி தர்” என்றவர் இங்கே “கண்டுகொண்டேன்” என்று களிக்கக் காரண மென்னென்ன; அவன் ஆஸிரிதன்சொல்வழியே செய்வாணுமைமைய அறிவிப்பிக்க ஹ்ருஷ்டராகிறுரென்று ஸங்கதி யருளிச் செய்கிறார் (யோன புனிதரித்யாதி). ... .. (*)

(க) வி-பு-உ-க-ச-அ:

பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, சு-தி, க-பா, சிங்கமதாய். கஉஅரு

மூ.—சிங்கமதாயவுணன் திறலாகம் முன்கிண்டுசந்த
சங்கமிடந்தாணைத் தழலாழி வலத்தாணைச்
செங்கமலத்தயனை பார் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற
அங்கமலக்கண்ணனை யடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிங்கமதாய்	நரலிம்ஹரூபியாய்க் கொண்டு டுடைய	கமலத்து	திருநாபிகமலத் தில் பிறந்த
அவுணன்	ஹிரண்யாஸுரனு	அயன் அனை	ப்ரஹ்மாவோடொத்
திறல்	பலிஷ்ட்டமான	யார்	த ப்ரஹ்மணர்
ஆசம்	சரீரத்தை		கள் (வர்த்திக்கிற)
முன்	ப்ரஹ்மாதன் ப்ரதிஜ் ஐபண்ணின கா லத்தில்	தென்	ஸூந்தரமான
கிண்டு	கிழித்துப் பொகட்டு	அமுந்தையில்	திருவமுந்தாரிலே
உகந்த	ஸந்தோஷித்தவ னாய்,	மன்னி	பொருந்தி
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை	நின்ற	கித்யவாஸம் பண்ணு கிறவனாய், [ன்ற
இடந்தாணை	இடது திருக்கையிலு டையவனாய்,	அங்கமலம்	அழகியகமலமலர்போ
தழல்	ஜ்வலியாநீன்ற	கண்ணன்த	திருக்கண்ணையுடை யவனை
ஆழி	ஸரீஸுதர்சனத்தை	அடியேன்	அந்நாயர்ஹ சேஷபூ தனை நான்
வலத்தாணை	வலது திருக்கையிலே ந்தினவனாய்,	கண்டுகொண்	காணப்பெற்றேன்.
செம்	அழகியதான	டேன்	(க)

வ்யா. —முதற்பாட்டு (சிங்கமதாய்) நரலிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய், அவுணனுண்டு - ஹிரண்யன், அவனுடைய மிடுக்கையுடையதான சரீரத்தை, சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞைக்கு முற்பாடனாய்க் கொண்டு வந்து கிழித்து, அவனுடைய விரோதிப்போகப்பெற்றத்தால் வந்த உகப்பும்தன்னதானபடி. விரோதியைப்போக்குவானும் தானாய், அத்தால் உகப்பானும் தானாயிருக்கிறபடி. சிறுப்ரஜை பால்குடித்தால் உகப்பாள்தாயிறே. (சங்கமிடத்தாணை) கையில் திவ்யாயுதம்கொண்டு கார்பய்கொள்ள அறிந்திலனாய்த்து.

(செங்கமலமித்யாதி)ஸ்ருஷ்டிகார்யத்துக்குக்கடவனுணப்ரஹ்மாவோடொத்திருக்கிற ப்ரஹ்மமணரதான திருவமுந்தாரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸுண்டரீக்ஷணை ஸர்வேஸ்வரனை. (அடியேன் கண்டுகொண்டேனே) அவ்வுரீகள்ளாருடைய ஜம்மமுமின்றிக்கே,

கஉஅசு பெரியதிருமொழி, எ-ப, -சு-தி, உ-பா, கோவானூர்.

ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வானுடைய படியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் கண்டதுபலிக்கப்பெற்றேன். .... (சு)

அநு. — முதற்பாட்டு. (சின்கமித்யாதி) (முற்பாடனுய்க்கொண்டு) என்றது-முற்பாடனென்னலாம் படியாய்க்கொண்டு என்றபடி. இத்தால் ஸமஸமய ஸமுத்பூதத்வத்தைச் சொன்னபடி. விவரணம் (விரோதியை யித்யாதி). “இடத்தானை” என்றும் “வலத்தானை” என்றும் சொல்லுவா னென்? “சங்குசக்கரத்தான்” என்றப்போலே சொன்னால் அர்த்தவித் தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கையிலித்யாதி). கார்யந்தொள்ள வறியாமையால், அவையிருந்த விடந்தன்னிலே யிருந்தன வென்னுமது தோற்றவருளிச் செய்தபடி.

(ப்ரஹ்மலாதாழ்வானுடைய படியாவது) பக்த்யஞ்சூதகியம். (சு)

மூ. — கோவானூர் மடியக்கொலையார் மழுக்கொண்டருளும்

மூவா வானவனை முழுநீர் வண்ணனை யடியார்க்கு

ஆவாவென்றிரங்கித் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற

தேவாதிதேவனை யான் கண்டுகொண்டு தினோத்தேனே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோவானூர்	ராஜாக்களென்று பேர் பெற்றவர்க ளெல்லாரும்	வண்ணனை	வர்ணத்தை யுடை யவனாய்,
மடிய	முடியும்படியாக	அடியார்க்கு	அந்நியர்ஹசேஷபூத ரானவர் விஷயத் தில் [து
கொலைஆர்	ஸம்ஹார க்ரியையை ஸ்வபாவமாக உடைத்தான [தை	ஆ ஆ என்று ஐயோ! ஐயோ! என் இரங்கி	க்ருபைபண்ணி
மழு	மழுவென்னு மாயுத்த	தென் அமுந்தையில் மன்னிநின்ற	
கொண்டரு	(கையில்) ஏந்தினவ ளும்	தேவாதிதே	நித்யஸூரி நிர்வாஹ வனை
மூவா	கிழத்தனம் (முதலான விகாரங்கள்) இல் லாத	யான்	நான்
வானவனை	பரமபதநாதனாய்,	கண்டுகொண்	கண்ணாலே ஸேவீத் டு [து
முழுநீர்	நிறைந்தஜலத்தை யு டைத்தான ஸமுத் ரத்தினுடைய	தினோத்தேன்	கலக்கமற்று களித் தேன். (உ)

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (கோவானூர்மடிய) ஓரோப்ர தேசங்களுக்கு நிர்வாஹகராய், கூத்திரியரென்று பேர் பெற்றாரெல்லா

பெரியதிருமொழி, எ-ப, சு-தி, ஈ-பா, உடையாணை. ௧௨௮௭

ரும் முடியும்படிக்கிடாக. (கொலையார் மழுக்கொண்டருளும்) இரு பத்தொருபடிகால் கூத்தரியகுலத்தை அறுத்துப்பொகடச்செய்தே யும், வேறோராயுதம் வேண்டாதபடியிருக்கிற மழுவைக் கொண்டரு ளின ஏகரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை. (முழுநீர்வண்ணனை) ஜலராசியான கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவனை.

(அடியார்க்காவாவென்றிரங்கி) அஸாதாரண பரிசுத்துக்கு அப்போவென்று க்ருபையைப்பண்ணி திருவழுந்தூரிலே வந்துநிற் கிற. (தேவாதி தேவனை) *அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியை, நான் கண் ணாலே காணப்பெற்று கேட்பாப(டி)மடையத் தீர்ந்து களிக்கப்பெற் றேன். (௨)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கோவானுரித்தாதி) கீழே துஷ்ப்ரக்ருதி யான ஓர் அவுணனை நிரவரித்தமையை யருளிச்செய்தார்; அவ்வளவன்றி யே மூவெழுதாலும் துஷ்டசிகைக் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிரு ரென்று ஸங்கதி.

(மூவரவானவன்) மூப்பில்லாத வைகுண்டநாத னென்றும், பவி தார்த்தம் (ஏகரூபமான வித்தாதி). ... .. (௨)

மூ. —உடையாணை யொலிநீருலகங்கள் படைத்தாணை விடையாணை வன்று விறலாழி விசைத்தாணை அடையார் தென்னிலங்கை யழித்தாணை யணியழுந்தூர் உடையாணை யடியேனடைந்துய்ந்து போனேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உடையாணை	ஸர்வஸ்வாமியாய்	விசைத்தாணை	சலிப்பித்தவனாய்
ஒலிநீர்	கோ(டி)ஹியாரின்	அடையார்	சத்ருக்கள் நிறைந்தி
	நஜலத்தையுடைத்		ருக்கிற
	தான ஸமுத்ரத்தி	தென்இலங்	தென் திசையிலுள்ள
	னால் சூழப்பட்ட	கை	லங்கையை
உலகங்கள்	லோகங்களை	அழித்தாணை	நாசம் செய்தவனாய்
படைத்தாணை	ஸ்ருஷ்டித்தவனாய்	அணி	பூமிக்கு ஆபரணமா
விடையான்	எருதை (வாழ்ந		யிருக்கிற
	மாக) உடையானை	அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரை
	ருத்ரன்	உடையாணை	இருப்பிடமாகஉடை
ஓட	தோற்று ஓடும்படி	அடியேன்	நான் [யானவனை
அன்ற	அந்த பா(வ)னாஸூர	அகைந்து	ஆபரயித்து
	யுத்த ஸமயத்திலு	உய்ந்துபோ	உஜ்ஜீவித்தேன். (௩)
விறல்	மிடுக்கையுடைய	னேன்	
ஆழி	ஸ்ரீஸூதர்சந்ததை		

கஉஅஅ பெரியதிருமொழி, எ-ப, சு-தி, ச-பா, குன்றால்.

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (உடையாணியித்யாதி) ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த சேதநர்க்கும் நிருபாதிக சேஷியாயுள்ளவனை. (ஒலிநீருலகங் கள் படைத்தானை) ஸ்வமும் உபஸம்ஹ்ருதமாய்க்கிடக்க, கடல்கூழ் ந்தபூமியை. ஸ்ருஷ்டித்தகாரணபூதனை. (விடையானித்யாதி) நாட்டு க்கு ரக்ஷகராக நிறுத்தினவர்கள் தாங்களே, அஸூரர்களோடேகூட பாத (வாழ்) கராவ்வுருமன்றும் நோக்குமவனை. ருத்ரன் கெட்டோட, இவன்பண்ணின வ்யாபாரமென்னென்னில்; மிடுக்கை யுடைய திரு வாழியை விதிர்த்தானித்தனை. (விடையாடோட) அவன்றான் (க) “ஊர் ஸ்ரீம் ஸ்மாயுஃ- பாவஸ்யம் ஸமாயாத்” என்று பரவசனாய்க்கிடந் தும், தெளிந்தும், (உ) “ஃஸ்ய ஃஸ்ய ஸுஃஸ்ய” - க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஷோஃ” என்னுமிதே சொல்லுவது.

(அடையாரித்யாதி) ப்ராதிகூல்யமேயாய், அதிலே நிலைநின்ற ரை அழியச்செய்யுமவனை. (அணியமூர்த்நாருடையானை) நித்யவிபூதி யுத்தனா ஸம்பத்துக்குமேலே பொன்றுகாணும், திருவமூர்த்நாரு க்குக்கடவனாது. கீழே உபயவிபூதியோகத்தையும்சொல்லி, அணி யமூர்த்நாருடையானென்னும்போது, அதுக்குமேலே ஒருஸம்பத் தாக வேணுமிதே இது. (அடியேனித்யாதி) அநந்யகதியான நான் கிட்டப்பெற்று, (ங) “அஸநேவ” என்னும் நிலைதவிர்த்து உஜ்ஜீவித்து க்ருதார்த்தனாகப் பெற்றேன். ... .. (ங)

அந். — மூன்றும்பாட்டு. (உடையாணியித்யாதி) கீழே ஆஸ்ரித விரோ திகளை அழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று; அவ்விரோதிகளுக்கு ஸஹாய பூதரையும் பின்விடப்பண்ணி விஜயியாயிருக்கும் படியையு மதுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிடு ரிங்கென்று ஸங்கதி.

(வருமன்றும்) என்ற வநந்தரம், “அவர்களை யோட்டி பூமியை” என்று சேஷம்.

(கீழே) என்றது—“உடையாணை” என்ற பதத்திலேயென்றபடி. (ங)

மூ. — குன்றால் மாரிதடுத்தவனைக் குலவேழமன்று

பொன்றாமை யதனுக்கருள் செய்த போரேற்றை

ஆன்றவின் நறுநெய்யமர்ந்துண்ண வணியமூர்த்நார்

நின்றானை யடியேன் கண்டுகொண்டு நிறைந்தேனே. (ச)

(க)

(உ) வி-பு-டு-நங-ச.

(ங) தை-ஆ-சு-க.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றால்	கோவர்த்தபர்வதத்	அன்று	அந்தக் க்ருஷ்ணாவதார
	தினால்	ஆவின்	பசுவினுடைய [த்தில்
மாரி	கல்மழையை	நறு நெய்	புதிதான (அப்பொழுது
தடுத்தவனை	பரிஹரித்தவனாய்,		துகாய்ச்சிவைத்த)
குலம்	நல்லஜாதியிற் பிறந்த		நெய்யை
வேழம்	ஸ்ரீகஜேந்திரமானது	அமர்ந்து	மனம்பொருந்தி (ஆஸ
பொன்றமை	முடிந்து போகாதபடி		க்தியுத்தனாய்)
அன்று	அக்காலத்தில்	உண்ண	அமுது செய்தவனாய்,
அதனுக்கு	அவ்வாளைக்கு	அணி	அமுத்தூர்ச்சின்றுணை,
அருள்செய்த	க்ருபை பண்ணி யரு		அடியேன் கண்டு கொண்டு
	ளினவனாய்,	நிறைந்தேன்	பூர்ணானுனேன். (ச)
போர் ஏற்றை	யுத்தத்தில் செருக்க		
	னுவனாய்,		

வ்யா. —நாலாம்பாட்டு. (குன்றால் மாரிதடுத்தவனை) தலைக்காவலாகவைத்த இந்தரன் தான் பாத(பாடி)களை, நோக்கினபடி சொல்லுகிறது.

அவன் பசிக்ரஹத்தாலே வர்ஷத்தைப்பண்ண, அதுக்கு எதிராகக்கிடந்ததொரு மலையைஎடுத்துப் பரிஹரித்தவனை. (குலவேழ மித்யாதி) நல்ல ஆகரத்திலேபிறந்து, மதமுதிதமாய், செருக்கி, மூலையடியேதிரிகிற யானையானது, விழுக்காடறியாதே பொய்ச்சையிலே வந்து புகுந்து முதலையின்கையிலே அகப்பட்டு, அது முடிந்து போகாமே, அதின்பக்கலிலே கிரீடேறுதக க்ருபையைப்பண்ணின. (போரேற்றை) அவ்வவஸ்த்தையை அறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஆண் புலியை.

(அன்றாவின் நறுநெய்யமர்ந்துண்ண வ ளியழுந்தூர் நின்றானை) அன்று பசுவின்நெய்யை அமர்ந்து அமுதுசெய்த திருவழுந்தூர் நின்றானை. திருவாய்ப்பாடியிலே நின்றபடியாய்த்து விஞ்ஞநிற்கிறது. (அடியேனிட்யாதி) கண்ணாலே காலாப்பெற்று, அபூர்ணான நான் பூர்ணாகுக்கப்பெற்றேன். ... .. (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், ருத்ரன்தான் எதிர்க்க வென்றபடி சொல்லிற்று; இதில் இந்தரன் தானே எதிரிட அவனை வென்றபடி சொல்லுகிறது என்று ஸங்கதி. இத்தைஸ்ப்புரிப்பிக் கிருர் (தலைக்காவலித்யாதி). இத்தால்தானே அதிகாரி புருஷர்களை வைத்தவர்களை ஆஸரித விரோதிகளானார்களாகில் அவர்களையும் வெல்ல

கஉக௦ பெரியதிருமொழி, எ-ப, சு-தி, து-பா, கஞ்சனை.

வல்லானென்னும் மஹாகுணம் சொல்லிற்றாய்த் தென்று திருவுள்ளம்.

பாத(பாடி)கணனால் தலையறுக்க வொண்ணாதோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அவனித்யாதி). (அதுக்கு) அவ்வளவான குற்றத்துக்கு.

“உண்ண” என்றத்தை, “உண்ட” என்றாக்கி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அன்றித்யாதி). ... .. (ச)

மூ. —கஞ்சனைக் காய்ந்தானைக் கண்ணமங்கையுள் நின்றானை வஞ்சநப்பேய் முலையூழியிர் வாய்மடுத்தாண்டானைச் செஞ்சொல் நான்மறையோர் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற அஞ்சநக்குன்றன் தன்னை யடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (து)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கஞ்சனை	கம்ஸனை	உண்டானை	(முலையை) அமுது செய்தவனாய்,
காய்ந்தானை	கோபித்தவனாய்	செம்சொல்	(மெய்ப்பொருளான)
கண்ணமங்கை	திருக்கண்ணமங்கை		அழகையுடைய
யுள்	யென்னும் தீவிய		சொற்கள்நிறைந்த
	தேசத்தில்	நால்மறையோ	நாலு வேதங்களைப்
நின்றானை	எழுந்தருளியிருக்கு		மத்யயகம் பண்
	மவனாய், [ளான		னின் ப்ராஹ்மண
வஞ்சநம்	கபடத்தையுடைய		ருடைய
பேய்	பூதனையுடைய		தென் அமுந்தையில்மன்னிநின்ற,
முலையூழி	முலையுழியே		அஞ்சனக்குன்ற மைமலைபோன்றவடி
உயிர்	(அவன்) ப்ராணனை		றம் தன்னை வழகையுடைய
	யும் [ண்டு		வனை
வாய்மடுத்த	வாயிலே விட்டுக்கொ		அடியேன்கண்டு கொண்டேனே (து)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (கஞ்சனைக்காய்ந்தானை) கம்ஸனுடைய நினைவை அவன் தன்னோடேபோம்படி முனிந்தவனை. (கண்ணமங்கையுள் நின்றானை) இன்னுமிங்ஙனே நிறுந்துள்ள விரோதிகளைப் போக் கிரகஸிக்கைக்காகத் திருக்கண்ணமங்கையிலே நின்றானை. (வஞ்சந மித்யாதி) வஞ்சநத்தை யுடையளான பூதனையுடைய முலையுழியிலே ப்ராணன்களும் வற்றிவரும்படி முலையை அமுதுசெய்தவனை.

(செஞ்சொல்லால்மறையோர்) யதாபூதவாதியானவேதம் கைவந் திருக்கிற ப்ராஹ்மணரதான திருவழுந்தூரிலே நிற்கிற ஸ்ராமஹர யான வடிவையுடையனாப்க்கொண்டு, தாபத்ரயம் போம்படி நின்ற

பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, சு-தி, சு-பா, பெரியாணை. சு-சுசு

வனை, தாபத்யத்தாலும் தப்தனயிருக்கிற நான்கண்டு, என்னுடைய தாபத்யங்கள் திரப்பெற்றேன். ... .. (௫)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கஞ்சனையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, பசியாலே பாத(நாடி)கணுவனை உபாயேக வென்றபடி சொல்லிற்று. அங்ஙனம் நிக்கே நெராகச் சலத்தோடிருப்பாரைத் தானும் ச(ஸ்)லமுடையனும், வஞ்சனை செய்வாரைத் தானும் வஞ்சகம்பண்ணிக் கொல்லுவானென்று சொல்லக் கணிசிக்கிறுமிக்கென்று ஸங்கதி.

நிர்ஜேதுகமாகக் காய்கை தூர்க்குணமாகையாலே, காய்ந்த கஞ்சனைக் காய்ந்தானை யென்றதஷங்கித்த அருளிச் செய்கிறார். (கம்ஸனுடைய வித்யாதி). ... .. (௫)

மூ. —பெரியாணை யமரர் தலைவற்கும் பிரமனுக்கும்

உரியாணை உகந்தானவனுக்கு முணர்வதனுக்

கரியாணை அழுந் தூர் மறையோர்களடிபணியும்

கரியாணை அடியேன் கண்டு கொண்டு களித்தேனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெரியாணை	ஸர்வாதிகனாய்,	அழுந் தூர்	திருவழுந்தூரிலுள்ள
அமரர் தலைவற்	தேவர்களுக்குநிர்வா	மறையோர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்
கும்	ஹகனான இந்த்ர	கள்	கள்
	னுக்கும்	அடிபணியும்	திருவடிகளிலே(விழு
பிரமனுக்கும்	ப்ராஹ்மாவக்கும்		ந்து) ஆஸ்ரயிக்கும்
யாணை உரி	யாணைத் தோலை		படியானவனும்,
உகந்தானவ	உகந்த் (துஉடுத்) தருத்ர	கரியாணை	நீலவர்ண ததையுடை
னுக்கும்	னுக்கும்		யானவனை
உணர்வதனுக்	அறிக்கைக்கும் கூட	அடியேன் கண்டு கொண்டு	
கு		களித்தேன்	ஸந்தோஷிக்கப்பெற்
அரியாணை	தூர் லபனும்,		றேன். (சு)

வ்யா. —ஆறம்பாட்டு. (பெரியாணை) ஸர்வஸ்மாத்தப்ரணுவனை. (அமரர் தலைவற்கும்) தேவர்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இந்த்ரனுக்கும். (பிரமனுக்கும்) ப்ராஹ்மாவக்கும். (உரியாணையுந் தானவனுக்கும்) யாணையுரியை உகந்த் ருத்ரனுக்கும். (உணர்வதனுக் கரியாணை) இவர்களுக்கு நெஞ்சால் நினைக்கவுட்கூட அரியனாயிருந் துள்ளவனை.

(அழுந் தூரித்யாதி) திருவழுந்தூரி லுண்டான ப்ராஹ்மணரான வர்கள் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்கும் படியாக நிற்கிற ப்ராஹ்மண

கஉகஉ பெரியதிருமொழி, எ-ப,சு-தி, எ-பா, திருவாழ்மார்வன்.

வடிவையுடையவனை, (அடியேன் கண்டுகொண்டுகளித்தேனே) அந்ந யார்ஹனுன நான் கண்டுகொண்டு களிக்கப்பெற்றேன். ... (சு)

அந்.—ஆறும்பாட்டு. (பெரியானையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் காய்ந்த வரைக் காயுமவனாயும் வஞ்சிப்பாரை வஞ்சிக்கு மவனாயுமிருக்குமென்றார்; அப்படியே கங்கனைப் பெரியோராக எண்ணியிருப்பார்க்குத் தான் மிகவும் பெரியானாய், அவர்களுக்கரியானு யிருப்பானென்றதுஸந்தித்து, இப்படிப்பட்டவனுக்கு அடியேனாய்க்களித்தே நென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(ஆனையுரியை) என்றது-ஆனையுடைய, உரியை-தோலையென்றபடி.(சு)

மூ. — திருவாழ் மார்வன் நன்னைத் திசைமண்ணீரெரிமுதலா

உருவாய்நின் நவனை யொலிசேரும் மாருதத்தை

அருவாய்நின் நவனைத் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற

கருவார்கற்பகத்தைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திரு	பெரிய பிராட்டியார்	ஒலிசேரும்	சப்தகுணத்தோடு
வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணு	மாருதத்தை	கூடியவாயு(முதலா
	நின்ற		ன வ்யக்தபஞ்ச
மார்வன் தன்	திருமார்பையுடைய		பூதங்களைபும் சரீர
னை	வனாய்,		மாக உடையவ
திசை	திக்குக்களுக்கும்		னாய்)
மண்	பூமி	அருவாய்நின்	(அவற்றுக்கு) அந்த
நீர்	ஜலம்	நவனை	ராத்மாவாய்க்கொண்
எரி	அக்தி (கால் ஆகாசம்		டு) அருபியாயிரு
	ஆகியஇவற்றுக்கு)		க்கு மவனாய்,
முதலாய்	காரணபூதனாய்க்கொ	தென் அருந்தையில்	மன்னிநின்ற,
	ண்டு	கருஆர்	கர்ப்பத்தை (வேர்ப்
உருவாய்	(இப்பஞ்சபூதங்களை		பற்றை) உடைத்
	யும்) சரீரமாக		தான்
	உடையனாய்க்கொ	கற்பகத்தை	கல்பவ்ருகூழ் போன்
	ண்டு [மவனாய்,		நவனானவனை
நின்றவனை	எழுந்தருளி யிருக்கு	கண்டுகொண்டு களித்தேன்.	(எ)

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (திருவாழ்மார்வனிட்யாதி) ஸ்வவ்யதிரி க்தருடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கு நிதாபூதையான பிராட்டி. (க) “அகல கில்லேன்” என்றுவிரும்பி வர்த்திக்கும்படியான மார்வுபடைத்தவனை. (உ) “கங்கனைவ்ய நெய்யு நமோஸ்து மிடங்க” 1 ஸங்கீரஞ்ஞாய உத்ய

பெரியதிருமொழி, எ-ப, சு-தி, எ-பா, திருவாழ்மார்வன். ௧௨௯௩

யூ) லிஷ்ம தீதர்-ஈஸோபரிதவ்ய வைஷ்ணவ நிம்நொந்தமிதஞ்ஜகத்
 நமஸ்ஸரீரங்க நாயக்யை யத்ப்ருவிப்ரபேததஃ” என்னக்கடவதிதே.
 “திசை” திக்குக்கள். (மண்ணித்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகத்துக்
 கும் நிர்வாஹகனாப், அவற்றைத்தனக்கு சரீரதயா சேஷமாகவுடைய
 வனை. (ஒலிசேரும்மாருதத்தை) தனக்கடைத்தஸ்பர்சத்தையும், ஆகா
 ச குணமான சப்தத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிற காற்றைத்தனக்கு
 ப்ரகாரமாகவுடையனாவனை.

இப்படி காரணமான பதார்த்தங்களைக்கொண்டு தேவாதித்யர்யங்
 களையுடைய உண்டாக்கி (க) “சுதஸ்ஸுவிஷ்ணு - தததுப்ரவிஸ்ய” என்கிற
 படியே ஜீவத்வாரா அவற்றிலே அதுப்ரவேசித்து சின்னை அவற்றைச்
 சொல்லும் சொல்லு தன்னளவும் வரும்படி இவற்றுக்கடங்க காரண
 பூதனாய் நிற்கிறவனை. திருவழுந்துரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற.
 (கருவார் கற்பகத்தை) அடியுடைத்தான கல்பகமாய்த்து. ஸ்வர்க்கத்
 திலே நிராலக்ஷணமாக நிற்கிறதன்மிக்சே, பூமியிலே வேர்ப்பற்றுண்
 டானகற்பகத்தைக் கண்டுகொண்டு, என்ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும்பெற்று
 ஸ்ருஷ்டானேன். ... .. (எ)

அரு.—எழும்பாட்டு. (திருவாழித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன
 பெரியோனுணமைக்கு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எல்லாருடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கு நிதாமென்னைக்கு ப்ரமாணமரு
 ளுகிறார் (ஈஸோத்யாதி). “மண்ணீரெரி” என்று காற்றுக்கும் ஆகாசத்துக்
 கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவற்றுக்கு முதலாகையால்,
 நிர்வாஹகனாகையால், இவற்றை, உருவாய் திருமேனியாக வுடையனாய்
 நின்றவனை என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (காரணமானவித்
 யாதி). இத்தால் காரணபூதங்களைச்சொல்லிற்று. “ஒலிசேர்” என்று
 விசேஷித்தத்தால் ஸூசிதமான ஆகாசத்தையும் மாருதத்தையும் சொன்
 னது ஸபக்தருணங்களான பூதபஞ்சகத்துக்கு முபலக்ஷணமென்று திரு
 வுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தவக்கித்யாதி).

அருவாய்கிறகை அருபியாய் நிற்கையாய், ஜீவத்வாரா அதுப்ரவேசித்
 திறத்தைச் சொல்லுகிறதென்றோர் (இப்படியித்யாதி). “கரு” என்று
 கர்ப்பமாய், அத்தாலே (வேர்ப்பற்று) என்றபடி. கருவில் கிபாருந்தின
 கற்பகமென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வர்க்கேத்
 யாதி). ... .. (எ)

(க) தை-ஆ-ஸ்.

கஉகச பெரியதிருமொழி, ௭-ப, -௬-தி, ௮-பா, நிலையாளாக.

மூ.—நிலையாளாக வெண்ணையுக்கந்தானை நிலமகந்தன்

முலையாள் வித்தகனை முது நான்மறை வீதிதொறும் [நின்ற
அலையாரும் கடல்போல் முழங்கும் தென்னமுந்தையில்மன்னி
கலையார் சொற்பொருளைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்னை	என்னை	வீதிதொறும்	வீதிகள்தொறும்
நிலையாளாக	நித்யகைங்கர்ய நிரத	அலை ஆறும்	அலைகளினால் பூர்ண
	னாகப்(பண்ணி)		மான
உகந்தானை	ஸந்தோஷித்தவனாய்,	கடல்போல்	ஸமுத்ரம்போலே
நிலமகந்தன்	பூமிப் பிராட்டியினு	முழங்கும்	கோ(ஸ்)ஷியாரின்ற
	டைய		தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற
முலையுள்	முலையைஆளவல்ல	கலையார்	சாஸ்த்ரங்கலையு
வித்தகனை	ஆஸ்சர்யபூதனாய்,		ண்டான
முது	பழையதான (அநா	சொல்	வசனங்களுக்கு [னை
	தியான) [வை	பொருளை	ப்ரதிபாத்யஸ்யுள்ளவ
நான்மறை	நாலு வேதங்களான		கண்டுகொண்டு களித்தேன். (அ)

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (நிலையாளாகவெண்ணையுக்கந்தானை)
(க) “நீஸீ மீ கனாஸீ—தேஷிமே ததாமிதே” என்னும்படி ஏற்றுக்கொ
ண்டுபோகாமே, நித்யகைங்கர்யத்திலே என்னை அந்வயிக்கும்படி உகந்
தானை. தபஸ்ஸாலும் ஸமாதியாலும் பெறுவதொன்றல்ல காணும்,
அவனுக்கப்பாலேபெறில் பெறுமித்தனையல்லது, பெறவரியது கா
ணும். (நிலமகனித்யாதி) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்
துக்கு, ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஆஸ்சர்யபூதனை.

(முதுநான்மறை) முதுநான்மறையுண்டு - பாசிகுத்தவேதம்,
அது திருவீதிகள்தொறும், திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கடல் போ
லே கோஷியாரின்றாள், தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற. (கலே
யார் சொற்பொருளை) ஸகலகலைகளாலும், புருஷார்த்தமாக ப்ரதி
பாதிக்கப்பட்டவனைக் கண்டுகொண்டு, என் ஸர்வாபேகஷிதங்களும்
பெற்று ஹ்ருஷ்டானேன். ... .. (அ)

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (நிலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, ஸ்ரியபதித்
வத்தையும், ஸர்வார்த்த்யாமித்வத்தையும், பெருமைக்கிடாக அதுஸந்தித்
தாள்; அவ்விரண்டாலும் தம்மை ஆட்கொள்ள வல்லானானாகையாலே,
அவனேப்ரபாகனென்று களிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி; ௭-பி, ௬-தி; ௬-பா, பேராணை. ௧௨௬௫

செய்தாணை என்னுதே, “உகந்தாணை” என்றதுக்குக் கருத்தென் னென்னவருளிச் செய்கிறார் (தபஸ்ஸானு மித்யாதி). நிலமகன்முலை என் னுதே “தன்” என்றத்தாலே ஸஞ்சிதமான அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆனைக்கித்யாதி). இந்தாலே போக்ய (போக்ய) சாப்ரகர்ஷம் சொன்னபடி.

“நிலையாளாக” இத்யாதியால் ப்ராபகத்வம் வித்தமாகையாலே “சொற்பொருள்” என்றதுக்கு ப்ராப்யத்வவிவகூத்யா வருளிச்செய்கிறார் (ஸகலேத்யாதி). ... .. (அ)

மூ. —பேராணைக் குடந்தைப்பெருமானை இலங்கொளிகேசர்

வாரார் வனமுலையாள் மலர்மங்கை நாயகனை

ஆராவின்னமுதைத் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற

காரார் கருமுகிலைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேராணை	திருப்பேர்நகரிலே	நாயகனை	வல்லபனாய்,
	ஸந்நிஹிதனாய்,	ஆரா	அதுபவிக்க அதுபவி
குடந்தைப்பெருமானை	திருக்குடந்தையிலே		க்க த்ருப்தி பிற
	முந்தருளியிருக்கி		வாதபடி
	றஸர்வசேஷியாய்,	இன்	போக்யமான
இலங்கு	விளங்காநின்ற	அமுதை	அம்ருதம்போன்றவ
ஒளிகேசர்	காந்தியோடு கூடின		னாய்
வார்ஆர்	கச்சையுடைத்தாய்	தென் அமுந்தையில்	மன்னிநின்ற,
வனமுலையாள்	அழகிய ஸ்தநங்களை	கார்ஆர்	மழைகாலத்திலே
	புடையளான	கருமுகிலை	இருண்ட மேகம்போ
மலர்மங்கை	கமலவாவலியான		ல் ஸ்ரமஹரமான
	பெரிய பிராட்டி		வனை
	யார்க்கு	கண்டு கொண்டு களித்தேன்.	(௭)

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேராணை) திருப்பேரிலே ஸந்நிஹி தனைவனை. (குடந்தைப்பெருமானை) திருக்குடந்தையிலேவந்து, கண்வளர்ந்து தன்னுடைய சேஷித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனை. (இலங் கொளியித்யாதி) நித்யமான யௌவனத்தையுடைய பெரியபிராட்டி யாருக்கு வல்லபனைவனை.

(ஆராவின்னமுதை) அவ்விருவருமானசேர்த்தி இவர்க்குஇனிதா விருக்கிறபடி. (தென்னமுந்தையித்யாதி) திருவமுந்தூரிலே நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற காரகாலத்தில் மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான

கஉக௯ பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, சு-தி, சு௦-பா, திறல் முருகன்.

வடிவமுதையுடையவனை, (கண்டுக்கொண்டு களித்தேனே) கண்கள் குளிரக்காணப் பெற்று ஸ்ருஷ்டனானேன். ... .. (சு)

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேராணையித்யாகி) கீழ்ப்பாட்டில், நித்ய கைங்கர்யங்கொள்ள வந்தானென்று அதுஸந்தித்தார்; அக்கைங்கர்யத் துக்கு விஷயம் இருவருமாகையாலே, அச்சேர்த்தியில் தமக்குப் பிறந்த நிரதிசய போக்ய(புந்)தையை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. அன் திக்கே, கீழே ப்ராப்யமென்றார்; ப்ராப்யமானபடி தான் பல இடங்களி லேயும் வந்திருந்தமையாலே என்று, அதை உபபாதிக்கிறார்களென்று மாம்.

“உதறிப்படுக்கை” ப்ராசுபிபிக்கை. ... .. (சு)

மூ. — திறல் முருகனையார் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற அமுதல்வனவனை யணியாலியர்கோன் மருவார் கறைநெடுவேல் வலவன் கலிகன்றி சொல்லியிரண்டும் முறைவழுவாமை வல்லார் முழுதாள்வர் வானுலகே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திறல்	பலத்தில்	கோன்	ஸ்வாமியாய்,
முருகன் அனை	ஸுப்ரஹ்மண்யனே	மருவார்	சத்ருக்களுடைய
யார்	டொத்தவர்கள்	கறை	ரத்தக்கறையையுடை
	நித்யவாஸம் பண்		யதாய்
	னுதிரு	நெடு	நீண்டிருக்கிற
தென்	ஸுந்தரமான	வேல்	வேலாயுதத்தை
அமுந்தையில்	திருவமுந்தாரில்	வலவன்	ஆள வல்லவரான
மன்னிநின்ற	பொருந்தி நித்யவாஸ	கலி கன்றி	ஆழ்வாரருளிச்செய்த
	ம் பண்ணா நின்றவ	சொல்	ஸ்ரீஸ-ஒத்தியான
	னாய்,	ஐ இரண்டும்	பத்துப் பாசுரங்களை
அறம் முதல்வ	ஸகல தர்மங்களுக்		பும்
னவனை	கும் காரணபூதன	முறைவழுவா	கீரமம் தப்பாமல்
	யுள்ளவன் விஷய	மை	
	மாக,	வல்லார்	சொல்ல வல்லவர்கள்
அணி	ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப	வான் உலகு	பதம்பதத்தை
	ரண பூதமான	முழுது	ஸம்பூர்ணமாக
ஆலியர்	திருவாலியிலுள்ளார்	ஆள்வர்	பரிபாலகம் பண்ணப்
	க்கு		பெறுவார்கள். (க௦)

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (திறல் முருகனிட்யாகி) மிடுக்கில் வந் தால், தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனில் குறைந்தாரில்லை

பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, திருவுக்கும் ப்ரவேசம். ௧௨௯௭

யாய்த்து அவ்வுரிவள்ளாரில், (அறமுதல்வனவனை) தர்மத்தினுடைய வேர்ப்பற்றானவனை. ஸ்வஜநரக்ஷணம், ஜீவலோகரக்ஷணம், ஆஸ்ரித ரக்ஷணம், என்று சொல்லப்படுகிற தர்மங்களுக்கு வேர்ப்பற்றானவனை.

(அணியாலியரித்யாதி)ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான திருவாலி யிலுள்ளார்க்கு நியாமகராயுள்ளார். (மருவாரித்யாதி) சத்ருநிரஸநத் தால்வந்த கறைகழற்ற அவஸரமில்லாதபடியிருப்பதாய், நெடியதான வேலைக்கையிலெயுடையரான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி அரு ளிச்செய்த இப்பத்தையும், அடைவில் தப்பாதபடி அதுஸந்திக்க வல்லவர்கள், (க) “ஆண்மின்கள் வானகம்” என்கிறபடியே த்ரிபாத் விபூதியடையத் தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவார்கள். ... (கௌ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (கிறலித்யாதி) முருகனை, “கிறல்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மிடுக்கித்யாதி). ... (கௌ)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் ஆறந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி
திருவுக்கும் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(திருவுக்கும் திருவாகிய வித்யாதி) “அடியேன் கண்டு கொண்டு களித்தேன்” என்றார்கீழ்; அதுதானேயாய் நிற்கப்பெறு தே, பாத (பா) கமான இந்த்ரியங்கள் விடாதே அணித்தாய்கின்று நலிகிறபடியை அதுஸந்தித்து அஞ்சி, நம்மாழ்வார் (உ) *உண்ணிலா வியில்பட்ட க்லேசத்தை யடையப்பட்டு, இதுக்குப்போக்கடி அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புகுகைக்கு மேற்பட இல்லையென்று அத்தயவவித்து, புருஷகாரபூ (ஐ) கைபான பிராட்டி முன்னுக்கத்தம்மு டைய அநந்தகதித்வத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம்புகுகிறார். *

கஉகஅ பெரியதிருமொழி, ௭-ப, ௭-தி, ௧-பா, திருவுக்கும்.

அரு.—திருவுக்கும் திருவின் ப்ரவேசம். கீழே ஸகலேந்தரியங்களும் பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணங்களாகப் பெற்றமையாலே மிகவும் களித்த இவர்க்கு, இந்தரியங்களுக்கு பயப்பட்டுச் சரணம் புகுகிற ப்ரஸக்தி ஏதென்னும் சங்கையிலே, “ஆராவின்னமுதை” என்று அபரிச்சிந்ந போக்யதையை அதுபவித்தவராகையாலே, யதா(ஹ)மநோரதம் பரிபூர்ணமாக அதுபவிக்கக்கோலி, அது பெறுமையாலே, இதுக்கு மூலம்-கர்ம க்ருதமான இந்தரியங்களன்றோ ; இன்னும் பூர்வவாஸநாப(2)லத்தாலே கொடுபோய் விஷயங்களிலே மூட்டில் செய்வதென்னென்று அதிசங்கையாலே மிகவும்ஞ்சி, சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதியையருளிச் செய்கிறார் (அடியேனிய்யாதி). ... .. *

மூ.—திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா

தெய்வத்துக்காசே செய்யகண்ண

உருவச்செஞ்சுடராழி வல்லானே

உலகுண்டவொருவா திருமார்பா

ஒருவந்காற்றி யுய்யும்வகை யென்றால்

உடனின்றைவரென்னுள் புகுந்தொழியா

தருவித் தின்றிட வஞ்சி நின்னைடைந்தேன்

அமுந்தார்மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவாகிய	(எல்லாருக்கும்) ஸம் பக்கரையான	ஒருவா	அத்விதியனே!
திருவுக்கும்	பிராட்டிக்கும்	திருமார்பா	பிராட்டியை திருமார்
செல்வா	ஸம்பத்ரூபனே!		பி லே யுடையவ
தெய்வத்துக்	நித்யஸூரிகளுக்கு	அமுந்தார்	திருவமுந்தாரில்
கு		மேல்திசை	மேல்பாகத்தில்
அரசே	அதிபதியே!	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
செய்யகண்	சிவந்து அழகிய திருக்	அம்மானே	ஸ்வாமியானவனே!
ண	கண்களை யுடைய	ஒருவற்கு	ஒரு இந்தரியத்துக்கு
	வனே! [யதாய்	ஆற்றி	அபேக்ஷித்ததைப் ப
உருவம்	அழகிய வடிவையுடை		ண்ணி
செஞ்சுடர்	நிரவதிக தேஜோரூப	உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவிக்கும்வகை
	மான	என்றால்	என்றால்,
ஆழிவல்லா	திருவாழியைகையிலே	ஐவர்	பஞ்சேந்தரியங்கள்
னே	யுடையவனே!	உடன்கின்று	ஸம்பத்திலிருந்து
உலகுண்ட	ஸமஸ்த லோகங்களை	என்னுள்புகுந்	என்பக்கவிலே வந்து
	யும் விழுங்கிய	து	புகுந்து

ஒழியாது	ஒருகூணமும் கால்	அஞ்சி	(அவற்றுக்கு) அஞ்சி
	வாங்காமல்	நின்	உன் (திருவடிகளி
அருவி	அலைத்து		லே)
தின்றிட	நெருக்க	[வந்து	அடைந்தேன் சரணம்புகுந்தேன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா) ஸ்வவ்ய திரிக்தருடைய ஸம்பத்துக்கு நிதாநபூ(ஸ்)தையான பிராட்டிக்கு ஸம் பத்தானவனே! (தெய்வத்துக்கரசே) * அயர்வறுமமரர்களதிபதியே! புண்டரீகாகூணான ஸர்வேஸ்வரனே! விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரி சுரமாய், அழகிய வடிவையுடைத்தாய், நிரவதிக தேஜோந்ரபமான திருவாழியை கையிலேயுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! லக்ஷ்மீபதியென் னுதல், நித்பஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனென்னுதல், கைசலியா மல் திருவாழியைப் பிடிக்கவல்லவனென்னுதல், இவையிதேஸர்வாதி கவ்வுத்துக்கு லக்ஷணம். (உலகுண்டொருவா) குணாகுணந்ரபணம் பண்ணாதே, தளர்ந்தார் தாவளமானவனே! (திருமார்வா) உன்னைத் தளர்ந்தார் தாவளமாக்குமவனாதே திருமார்விலே யுடையவனே!

(ஒருவற்கித்யாதி) ஏகவிஷயத்தில் சேஷத்வம் குலைந்தது கிடா ய். ஒருவற்கு ஆடல்கொடுத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியாயிருக்கிறதில்லை. (உடனின்னு) ரக்ஷகனான உன்னிற்காட்டிலும் பாத (ஈடி) கவர்ச்சம் அணித்தாய்நின்று நலியாநின்றன. (க) “உண்ணிலாவிய” என்னுமா போலே, ஒருவரிருவரன்றிக்கே சேதநஸமாதியாலே நலியாநின்று ள்ள ஐந்திரத்திரியங்கள் என்பக்கலிலே வந்துபுகுந்து என்னைநெருக்கி, ஒருகூணமும் கால்வாங்குகிறனவில்லை. (அருவித்தின்றிட) “என் னுடைய விஷயத்தைக்காட்டு, என்னுடைய விஷயத்தைக்காட்டு” என்று, இவைதனித்தனியே, அலைத்துநெருக்க அவற்றுக்கு அஞ்சி வந்து, ஸர்வஸ்வாமியான உன் திருவடிகளிலே, சரணம் புகுந்தேன். (அமுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே) ரக்ஷணத்தில் அதிகரித்த உனக்கு அத்தைமுடிய நடத்தவேண்டாவோ? (க)

அநு — முதற்பாட்டு. (திருவித்யாதி) திருவாகிய-எல்லார்க்கும் ஸம் பக்கரையான, திருவுக்கும், “செல்வா” ஸம்பத்ரூபனே என்று அர்த்த விவக்ஷயாவருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வவ்யதிரிக்தேத்யாதி). “உருவம்” என் றது - உருவையுடைத்தான என்றது. அத்தால் வடிவாதல், அழகாதலாக லாமென்று யோஜனாத்வயத்தையும் தந்த்ரேணவருளிச் செய்கிறார் (விரோ

திஇத்யாதி). (நிர்வாஹகனென்னுதல்) என்ற வந்தந்தம் “புண்டரீகாக்ஷ
னென்னுதல்” என்று சேஷம். ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு உபயுக்தமாக ஸ்ரீ
யுபதித்வத்தைக் கீழ்ருளிச்செய்தாராய், புருஷகாரத்வம் தோற்ற இங்கே
அஹஸந்திக்கிற ரென்னுமிடம் தோற்ற பா(ஹ)வமருளிச்செய்கிறார் (உண்
னையித்யாதி).

மேலே “ஐவர்” என்கிறத்தைக் கடாக்ஷித்து வாக்யதாத்பர்யமரு
ளிச் செய்கிறார் (ஏகேத்யாதி). (ஏகவிஷயத்தில்) நீயாகிற ஒருவிஷயத்
தில். சப்தார்த்தம் (ஒருவந்தியத்யாதி). “ஒருவற்கு” ஓரிந்தரியத்துக்கு
“ஆற்றி” அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுத்து, ஆரப்பண்ணி, இதினர்த்தம் (ஆ
டல்கொடுத்து) என்றது. (உஜ்ஜீவிக்கும்படி) ப்ராப்தவிஷயத்திலே மூட்
டும்படி. (அணித்தாய்) என்றதுக்கு, கர்மவஸ்யனாகையாலே, கர்மக்குத்ந்
களானவை சேர்ந்திருக்குமென்று கருத்து; அன்றிக்கே, நீ இந்த அவஸ
ரம் பார்த்துப் புகுந்தாய்; இவை ஸஹஜங்களென்றாகவுமாம். ... (க)

மூ.—பந்தார் மெல்விரல் நல்வளைத்தோளி

பாவையபூமகள் தன்னொடுமுடனே

வந்தாயென்மனத்தே மன்னிநின்றாய்

மால்வண்ணு மழைபோலொளிவண்ணு

சந்தோகா பெளழியா தைத்திரியா

சாமவேதியனே நெடுமாலே

அந்தோ நின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அமுந்தூர் மேல்திசை நின்றவம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்து ஆர்	(எப்போதும்) பந்தை யுடைத்தாய்	என்மனத்தே	என் ஹ்ருதயத்திலே
மெல்	மருதுவான [ய்	மன்னி	பொருந்தி
விரல்	விரற்களையுடையளர்	நின்றாய்	எழுந்தருளி யிருக்கு மவனே!
நல்வளை	அழகிய வளைகளையு டையளாய், [ய்	மால் வண்ணு	கறுத்ததிரு நிறத்தை யுடையவனே
தோளி	புஜங்களையுடையளர்	மழைபோல்	மேகத்தோடொத்த (குளிர்த்த)
பாவை	(நீருபாதி) ஸ்தீர்த் வத்தை யுடையரு மான	ஒளி	காந்தியையும்
பூமகள் தன்	பெரிய பிராட்டியா	வண்ணு	வர்ணத்தையு முடை யவனே!
ஒளும்	ரோடு [ண்டே	சந்தோகா	சாந்தோக்யோபநிஷ்.
உடனே	கூடினவனாய்க் கொ		தர்த்தத்தையறிந்த வனே!
வந்தாய்	ராமுந்தருளினவனே!		

பெளழியா	ப்ருஹதாரண்ய கோ	மாலே	ஸர்வாதிகளே !
	பசிஷ் தர்த்தத்தை	அமுந்தூர்மேல்	திசைகின்ற
	யறிந்தவனே !		அம்மானே.
தைத்திரியா	தைத்திரீ யோபசிஷ்	கின்	உன்னுடைய
	தர்த்தத்தை யறிந்	அடியன்றி	திருவடிகளையொழிய
	தவனே !	மற்று	வேறொரு புகலை
சாமவேதிய	ஸாமவேதார்த்தமறிந்	அறியேன்	அறியமாட்டேன்
னே	தவனே !	அந்தோ	ஐயோ! (என்று அவன்
நெடு	(அவ்வேதங்களில்ப் ப்ர		தம் நெஞ்சில் வந்
	திபாதிக்கப்பட்ட)		தமைக்கு ஆஸ்சர்
	மேன்மையை		யப்படுகிறார்). (உ)
	யுடைய		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனோடு கலக்கும்போது மகப்பட, ஒருகூணமும் விடாதே, பந்தையுடைய ளாய், அப்பந்துமுட்படப் பொறுத விரல்களையுடையளுமாய். (நல் வளைத்தோளி) தர்ஸந்யமானவளைகளை யுடைய திருத்தோள்களை யுடையளுமாய், நிருபாதிமகான ஸ்தரீவத்தையுடையளாய், தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடவந்தாய். (க) “அர விர்தப்பாவையும் தானும்” என்கிறபடியே ஸபரிகரனாய்க் கொண்டாய் த்து வந்துபுகுந்தது. (என்மனத்தே மன்னிநின்றாய்) இவ்வரவாலே நெஞ்சை நெகிழ்ப்பண்ணி விலக்காமையுண்டானவாரே, (உ) “अस्मिन्” ஸ்ரீஹிஷ்யை- ஆவாஸந்த்வஹிமிச்சாமி” என்கிறபடியேவந்து புகுந் தானாய்த்து. (மால்வண்ண) கறுத்த திருநிறத்தை யுடையவனே! (மழைபோலொளிவண்ண) கறுத்திருக்கையன்றிக்கே, மேகம்போலே குளிரந்த வடிவையுடையவனே.

(சந்தோகாஹித்யாதி) ஆர்த்தரகூணத்துக்கிடான ஸர்வஜ்ஞத்வத் தை யுடையவனே. இத்தால் வேதார்த்தத்தவஜ்ஞாந முடையவனே என்றபடி. (நெடுமாலே) அவ்வேதங்களாலே சொல்லப்படுகிற ஆதிக் யத்தையுடைய ஸர்வாதிகளே, (அந்தோவித்யாதி) வேறேயும் சில ரகூகருண்டாய், “அவர்கள் ரகூகிக்கிறார்கள்” என்று உனக்கு ஆநி யிருக்க வொண்ணாதுகிடாய்; அநந்யகதியான நான் உன் திருவடிக ளொழிய வேறொரு புகலுடையேனல்லேன். (அமுந்தூர் மேல்திசை

௧௩௦௨ பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, ௩-பா, நெய்யாராழியும்.

நின்ற வம்மானே) அந்நயகதிகளை நோக்குகைக்கன்றோ தேவரீர் இங்
கே வந்து நிற்கிறது. ... .. (௨)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, ஆய்ர
யண ஸௌகர்யா பாதக குணங்களை அதுஸந்தித்து, உத்தம்பி(ஹ்)கை
யான பிராட்டியை முன்னிட்டுச் சரணம் புக்கார்; இதில், கார்யாபாதக
குணங்களை அதுஸந்தித்து, தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை இருவருமான
சேர்த்தியிலே விண்ணப்பம் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நெடுமையால் ஆதிக்யம் சொல்லி “மால்” என்றும் பெருமையைச்
சொன்னால், புருஷத்தமன்றோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (அவ்வேதங்க
ளாலே யித்யாதி). ... .. (௨)

மூ.—நெய்யாராழியும் சங்கமுமேந்தும்

நீண்டதோளுடையாயடியேனைச்
செய்யாதவுலகத்திடைச்செய்தாய்

சிறுமைக்கும் பெருமைக்குமுள்புகுந்து
பொய்யாலேவென்ற மெய்குடியேறிப்

போற்றிவாழ்வதற்கஞ்சி நின்னடைந்தேன
ஐயாநின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அமுந்தூர் மேல்திசைநின்றவம்மானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஐயா	நிருபாதித பந்துவே!	செய்தாய்	உண்டு பண்ணின
அமுந்தூர்மேல்	திசைநின்ற		வனே!
	அம்மானே!	சிறுமைக்கும்,	சுஷுத்ரவிஷயங்களை
நெய்யார்	கூர்மை மிக்கிருந்துள்		அதுபவிக்கைக்கும்
ஆழியும்	ஸுதர்சனத்தையும்[ள்	பெருமைக்கும்	பெரியவிஷயங்களை
சங்கமும்	பூர்பாஞ்சஜந்யத்தை		அதுபவிக்கைக்கு
ஏந்தும்	தரியாநின்ற [யும்		மாக
நீண்ட	திர்க்கமான	பொய்யால்	வஞ்சனை யினாலே
தோள்	புஜங்களை		(நாணுமறியாதபடி)
உடையாய்	உடையவனே!	உள்புகுந்து	என்னுள்ளே ப்ரவே
உலகத்திடை	(இந்த) லோகத்திலே		சித்து
செய்யாத	(மற்றொருவர் விஷ	என் மெய்	என்னுடைய சரீரத்
	யத்தில்) பண்ணப்	குடியேறி	(ஸ்வஸ்த்தநாதத்திற்
	படாத (உண்விஷ		போய்) நித்ய வா
	யமான ருசி விப்		ஸம் பண்ணிக்கொ
	வாஸாதிகளை)		ண்டிருக்கிற

ஐவர்	பஞ்சேந்தரியங்களை	அஞ்சி	பயந்து
போற்றி	ஸ்துதிபண்ணி அதுவ	நின்	உன் திருவடிகளை
	ர்த்தித்து	அடைந்தேன்	(புகலாகப்) பற்றி
வாழ்வதற்கு	வாழ்கைக்கு		னேன். (ங)

வ்யா. — மூன்றும் பாட்டு. (நெய்யாரித்யாதி) கடைந்து பற்றற நெய்யிட்டிருக்கிற திவ்யாபுதங்களை யுடையவனே. நெய்-கூர்மை, ஆர் தல்-மிகுதி, கூர்மை மிக்கதிருவாழி. அவற்றுக்குத் தகுதியான திருத் தோள்களையுடையவனே! (அடியேனை) தேவர்க்கு யோக்யனாயிருக்கிற என்னை. (உலகத்திடைச்செய்யாதவற்றைச் செய்தாய்) லோகத்திலே செய்யாதவற்றையெல்லாம் செய்தாய். உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை நினைப்பாத லோகத்திலே வைத்தாய்.

(சிறுமைக்கும் பெருமைக்கு முன்பு குந்து) கடிந்தாவிஷயங்களை லபிக்கைக்கும், கிட்டவரிய விஷயங்களை லபிக்கைக்குமாக க்ருத்தரிம ளுபத்தாலே “நான்” என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி என் சரீரத்திலேவந்து குடிபுகுந்தனவாய்த்து. (போற்றிவாழ்வதற்கஞ்சி) அவற்றை ஆராதித்துப் பின்சென்று வர்த்திக்குமதற்கஞ்சி. (நின்ன டைந்தேன்) நிருபாதிகசேஷியான உன்னைக்கிட்டினேன். (ஐயா) நிருபாதிக பந்துவே! உன் திருவடிகளையொழிய வேறொரு புகலுடையே னல்லேன். (அழந்தூர்மேல்) நிருபாதிக பந்த (பு) ம்தோற்றவந்து நிற்கிறவனே. ... .. (ங)

அந. — மூன்றும் பாட்டு. (நெய்யாரித்யாதி) கீழ், கார்யாபாதககுணங்க ளில் ஸர்வஜ்ஞதையை அதுஸந்தித்தார்; அவற்றில் சக்திமத்வத்தையும் ப்ரரப்தியையு மதுஸந்திக்கிரூரிக்கு என்று ஸங்கதி.

அர்த்தாந்தரம் (நெய்யித்யாதி). அந்வயம் காட்டுகிறார் (உலகத்திடை யித்யாதி). செய்யாதவற்றைச் செய்கையாவது என்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உன்னித்யாதி). (லோகத்திலே) என்றவநந்தரம், “கைங் கர்ய ருசியுண்டாக்கி இந்தரியங்களுக் கஞ்சும்படி” என்று சேஷம்.

(குடியேறி) என்ற வநந்தரம், “வர்த்திக்கிற” என்று மூலத்தில் அத்தயாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார் (கடிந்தரேத்யாதி) (ங)

மூ. — பரணேபஞ்சவன் பெளழியன் சோழன்

பார்மன்னர் மன்னர்தாம் பணிந்தேத்தும்

வரணே மாதவனே மதுசூதா மற்றோர்

நற்றுணை நின்னலாலிலேன்காண்

நரனே நாரணனே திருநறையூர் நம்பி

எம்பெருமா னும்பராளும்

அரனே ஆதிவராலுமுன்னாய்

அமுந்தூர்மேல் திசைநின்றவம்மானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பரனே	ஸ்வாதிகனே!	திருநறையூர்	திருநறையூரிலே எழு
பஞ்சவன்	பஞ்சவனென்றும்		ந்தருளியிருக்கிற
பெளழியன்	பெளழியனென்றும்,	நம்பி	பூர்ணனே!
சோழன்	சோழனென்றும் ப்ர	எம்பெருமான்	எனக்கு நிருபாதிக
	வித்தராய்		சேஷியானவனே!
மன்னர்	ஸகஸ்ப்வர்யஸம்பூர்	உம்பர்	தேவதைகளே
	ணராய்	ஆளும்	(தனக்குக் கீழ்ப்படுத்
பார்	(அவ்வவ) தேசங்க		தி) பரிபாலநம்
	ளுக்கு [கன்,		பண்ணாவல்லனான
மன்னர்	ராஜாக்களாயுள்ளவர்	அரனே	ருத்ராளுக்கு அந் த ர்
தாம்	தாங்களே (தங்களு		யாமியா யுள்ளவ
	டைய அபீஷ்ட		னே!
	வித்திக்காக)	முன்	ஆதிசாலத்தில்
பணிந்து	ஆஸ்ரயித்து	ஆதிவராலு	ஜகத்காரணபூதமான
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்	மானாய்	மஹாவராலுமாயவ
	படியாக எழுந்த		தரித்தவனே,
	ருளியிருக்கிற	அமுந்தூர்மேல்	திசைநின்ற
வரனே	ஆஸ்ரயணியனே!		அம்மானே!
மாதவனே	ஸரியப்பதியே	நின் அலால்	உன்னையொழிய
மதுகுதா	மதுவென்னும் அஸு	நல்	பரார்த்ததைக ப்ர
	ரணே நிரவித்தவ		யோஜநமான
	னே!	மற்றுஞர்	வேறொரு
நரனே நாரண	(ஆஸ்ரயணரைப் பெறு	துணை	ரக்ஷகனை
னே	கைக்காக) நரனா	இலேன்	உடையே னல்லேன்.
	யும் நாராயணனாய்		
	மவதரித்தவனே!		

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (பரனே) ஸ்வஸம்மா த்பரனானவனே, (பஞ்சவனித்யாதி) “பஞ்சவன்” என்றும் “பெழுவியன்” என்றும் சோழர்கள்பேர், ஒரோராஜ்யங்களுக்குக் கடவராய், ஐஸ்வர்யப்ரதாநராயிருக்கிற ராஜாக்கள், தந்தாமுடைய அபிமதார்த்தமாக வந்தாஸ்ரயித்து, அவைபெற்றுப்போம்படிக்கிடாக நிற்கிறபரனே! அவர்களுக்கு

பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, ச-பா, பரணே. தநஹ

ஆஸ்ரயணியாயுள்ளவனே. (மாதவனே) அவர்களுடைய அபிம தங்களைத்தலைக்கட்டிக் கொடுப்பிக்கும் புருஷன் ரத்தையடையவனே. (மதுசூதா) அவர்களுடைய விரோதியைப் போக்குவதற்குடான விரோதி நிர்ஸநசிலனானவனே. (மற்றோர் நற்றுணை தன்னை அழிய மாறியும் அடைந்தாரை நோக்கும் துணை உன்னைப்பொழிப வேறொ ருவரை யுடையேனல்லேன்.

(நரணே நாரணனே) ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவர்கள் உன்னைப் பெ றுகைக்குப் பண்ணும் தபஸ்ஸை, நீ அவர்களைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணுமவனே. (திருநறையூர் நம்பி) திருநறையூரிலே வந்து நிற கிய கல்யாணகுண பரிபூர்ணனே. (எம்பெருமான்) அங்கே பிராட்டி யும் நீயுமாய் நிற்கிற நிலையைக்காட்டி என்னை அநந்தபாஹனுக்கின வனே. (உம்பராளுமரனே) மேலுண்டான தேவதைகளை நிர்வஹிக் கிற ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்நின்று அவர்களை நிர்வஹிக்கிற வனே. (க) “यद्रूपं सन्मुखं देवा रुद्रो ब्रह्मसूत्रम् । ब्रह्म सन्मुखो राज्ञः न शून्यं कक्ष्यरुसूत्रम् - ருத்ரம் ஸமாஸ்ரிதோ ராஜர் ந ஹம் கஞ்சிதபாஸ்ரிதஃ” என்னொன்றிற்றே. (ஆதிவராஹ முன்ன னாய்) ஒருவனுக்குள்ளிடாய் நின்று ரக்ஷிக்கையன்றிக்கே, வராஹ கல்பத்தினுடைய ஆதியிலே மஹாவராஹமாய்வந்து அவதரித்து கண்ணுக்கிலக்காய் நின்று நோக்கினவனே. (அழுந்தார்மேல்) அது தன்னைப் பழங்கதையாக்கி, இப்போது திருவழுந்தூரிலே வந்து நிற கியவனே. ... .. (ச)

அரு. —நாலாம்பாட்டு. (பரனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், தமமை லோ கத்தாரில் வ்யாவ்ருத்தராக வைத்த உபகாரஸம்ருதி பண்ணியருளிவார் ; அவ்வுபகாரஸம்ருதியடியாக வாயார ஏத்தியருளுகிற ரென்று ஸங்கதி.

“நரணே” என்றத்தையும் “வராஹம்” என்றத்தையும் கடாஷித்து (தன்னை யழிய மாறி) என்றது.

அரணை “உம்பராளும்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாணம் (ருசுர மித்யாதி). (ச)

(க)பாரத-ஆஸ்வமேதிக பர்வம்.

கருள் பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, இ-பா, விண்டான்,

மூ.—விண்டான் விண்புக வெஞ்சமத்தரியாய்
பரியோன் மார்வகம் பற்றிப்பிளந்து
பண்டானுய்ய வோர்மால்வரையேந்தும்
பண்பாளா பரனே பவித்திரனே
கண்டேன் நான் கலியுகத்ததன் தன்மைக்
கருமமாவது மென்றனக்கறிந்தேன்
அண்டா நின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே, (இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விண்டான்	தண்டுளடுசேராத சத் ருவான ஹிரண்யன் (உயிர்மாண்டு)	ஏந்தும்	(குடையாக) தரியா நின்ற
விண்புக	வீரஸ்வர்க்கத்தில்ப் பர வேசிக்கும்படியாக	பண்பாளா	ஸௌலப்பத் தையு டையவனே!
வெஞ்சமத்து	கருமான யுத்தத்தி லே [கொண்டு]	பரனே	மற்றரசைக்கொல்லாரி லுமுயர்ந்தவனே!
அரியாய்	நரலிம்ஹரூபியாய்க்	பவித்திரனே	(ஆஸ்ரிதரை) பரிசுத்த ராக்கவல்லவனே
பரியோன்	பருத்திருக்கிற ஹிர ண்யனுடைய	அண்டா	அண்டாதிபதியே!
மார்வகம்	மார்வை [த்து]	அழுந்தூர்மேல்	திசைநின்ற அம்மானே!
பற்றி	(நகங்களாலே) பிடி	நான்	நான்
பிளந்து	கிழித்துப் பொகட்ட வனே,	கலியுகத்ததன்	கலியுகத்தினுடைய
பண்டு	கருஷ்ணவதாரத்தில்,	தன்மை	ஸ்வபாவத்தை
ஆன்	பசுக்கள்	கண்டேன்	அறிந்தேன்,
உய்ய	பிழைக்கும்படி	என்றனக்கு	எனக்கு
மால்	பெரிய	கருமமாவதும்	ஹிதரூபமான கர்ம தையும்
ஓர்வரை	ஒருமலையை	அறிந்தேன்	நிச்சயித்துக் கொண் டேன்; (அதாவதே தென்னில்)
		நின் அடியன்றி மற்றறியேன்.	(இ)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (விண்டானித்யாதி) ஹிரண்யாஸூர
னுனவன், வீரஸ்வர்க்கத்துக்கு ஏறிப்போம்படியாக. (வெஞ்சமத்து)
கொடிய யுத்தத்திலே நரலிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய், அஹங்கார
மமகாரங்களாலே தடித்த வடிவையுடையனுனவனுடைய மார்வைச்
சென்று பற்றி, இரண்டு பிளவாம்படிபண்ணி. (பண்டானுய்ய) இந்
தால், அது சிலுக்கனறியச் செய்ததொரு செயலிறே; அங்ஙனம் உப

பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, சு-பா, தோயாவின் தயிர். ௧௩௦௭

காரஸம்ருதியு மில்லாத பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் உதவின படியைச் சொல்லுகிறது. முன்பு பசுக்களும் இடையரும் பிழைக்கும் படி கைக்கெட்டிற்றொரு பெருமலையை எடுத்து ரக்ஷித்த நீர்மையை யுடையவனே. (பரனே) இப்ப்ராஜாரக்ஷண தர்மத்தில் உனக்கவ்வரு கொருவருமில்லாதபடி இருக்கிறவனே. (பவித்திரனே) அசுத்தரையும் சுத்தராக்கும் சுத்தியை யுடையவனே.

(கண்டேன் நான்கலியுகத்ததன் தன்மை) இக்கலியுகத்தினுடைய ஸ்வபாவத்தை நானழகிதாகக் கண்டேன். உன்பக்கத்திலே வைமுகக் க்ய(ஐ)த்தை யுண்டாக்கி விஷயப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்து முடிக்கும் ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை நானழகிதாக அறிந்தேன். (கருமமாவது மென்றனக் கறிந்தேன்) எனக்கு ஹிதமாவதுவும் உன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமதுவே என்றறிந்தேன். (அண்டா) அண்டத்துக்கு நீர் வாஹகளுனவனே ! அன்றிக்கே இடையர்க்கு நீர்வாஹகளுனவனே, என்றுமாம். (அமுந்தூரித்யாதி) ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதனுக்கும் இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் உதவினபடியே பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காக வன்றோ இங்குவந்து நிற்கிறது. ... .. (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விண்டானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வாயாரப் புகழ்ந்து, ராஜாக்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற படியைச் சொல்லி, நீயே கதி என்றார்; எம்பெருமான், நீரின்றனே நம்மக்கொண்டாடுவது, அந்நயகதிவத்தைப் பலகாலும் சொல்லுவது, ஆக இப்படி படுகைக்கு மூலமென்னென்று கேட்க அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“சமரம்” என்றத்தைக்கடைக்குறைத்தலாய், “சமம்” என்றாகியருளிச் செய்கிறார் (கொடிய வித்யாதி). “ஆனுய்ய” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). சப்தார்த்தம் (முன்பித்யாதி).

கீழ்வாக்யவிவரணம் (உன்பக்கலித்யாதி). ... .. (௫)

மூ.—தோயாவின் தயிர் நெய்யமுதுண்ண :

சொன்னார் சொல்லி நகும் பரிசே பெற்ற

தாயாலாப்புண்டிருந்தழுதேங்கும்

தாடாளா தரையோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்

சேயாய் கிரேத திரேத துவாபார

கலியுகமிவை நான்குமுனாபாய்

ஆயா நின்னடியன்றி மத்தறியேன்

அமுந்தூர்மேல்திசைகின்ற வம்மானே. (சு

கந்.௦.௮ பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, கூ-பா, தோயாவின் தயிர்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சொன்னார்	வாய்வந்தபடி சொல்	எங்கும்	வாய்விட மாட்டாதே
	வல்லவர்கள்		விக்கிவிக்கி அழா
சொல்லி	நவரீத செனாயத்தை		நின்ற
	வெளிப்படையா	தாடாநா	பெரியோனே!
	கச்சொல்லி	தரையோர்க்	பூமியி லுள்ளார்க்கும்
நகும்	பரிஹவியாகின்ற	கும்	விண்ணோர்க் மேலுலகத்திலுள்ளார்
பரிசே	ப்ரகாரமும் (மதிக்க	கும்	க்கும்
	வற்றோ? என்று	சேயாய்	கிட்டவரியனே
	பழிக்கஞ்சாதே)	முன்	முன்னமே
தோயா	நன்றுகத்தோயாதே	கிரேதகிரேத	க்ருதயுகம் த்ரேதாயு
இன்தயிர்	மதுரமானதயிரையும்	துவாபரகலி	கம் த்வாபரயுகம்
நெய்	நெய்யையும்	யுகம்	கலி யுகம் என்று
அமுதுண்ண	அமுது செய்யா நிற்க		சொல்லப்படுகிற
	(அப்பொழுது)	இவைநான்	இந்நாலு யுகங்களுக்
பெற்றதாயால்	பெற்றதாய்போல் ப்	கும் ஆனாய்	கும் கிரீவாலகனை
	ரிய கரையான ய		னவனே!
	சோதையினால்	ஆயா	இடையானை க்ருஷ்
ஆப்புண்டு	கட்டுண்டு [ன்று		னனே!
இருந்து	போகமாட்டாதே நி	அமுந்தூர்	மேல் திசைசின்ற
அமுது	அமுது (அநிலம்)		அம்மானே!
		நின் அடியன்றி	மற்று அநியேன். (சு)

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (தோயாவின் தயிரித்யாதி) அறத் தோயாத இனிய தயிரையும், நெய்யையும் பொருந்தி அமுதுசெய்ய. (சொன்னாரித்யாதி) வாய்க்குப் போந்தார் போந்தபடி சொல்லுகிற பழிக்கஞ்சாதே, “மழலைத்தயிரும் நெய்யும் புஜித்தோமாகில், இது க்கு வருவதொன்றுண்டோ?” என்றும், “ஒன்றையிட்டுப்பழிசொல்லுகிறார்களன்றே” என்றும் நாட்டார் சொல்லுகிற பழிக்கு லஜ்ஜியாதே இருந்தானாய்த்து. (பெற்ற தாயாலாப்புண்டு) யசோதைப் பிராட்டியாலே கட்டுண்டு. (அமுது)ப்ரதிக்ரியை அற்றுப் போகமாட்டாதே நின்ற வேண்டப்பாட்டை யுடையவனே.

(தரையோர்) பூம்பந்தரிக்ஷங்கனிலுள்ளார் ஸ்வயத்தந்தாலேகாண்ப்பார்க்குமுன்று அவர்களுக்கு தூரஸ்த்தனுவனே! நீரிவனே பதறுகிறதென்? காலம்வந்து கார்பம செய்பவேண்டாலோவென்ன; (கிரே

பெரியதிருமொழி எ-ப,எ-தி, எ-பா, கறுத்துக்கஞ்சனை. ௧௩௦௯

ததிரோத) (க) “௧௧௪” ௧௧௪௦௦ ௧௧௪ -கலென க்ருதயுகம் தஸ்ய” என்
னவொண்ணுதோ உனக்கு, காலம் நீ இட்டவழக்கன்றோ? உன் திரு
வடிகளையொழிய வேறென்றை யறிவேன். (அழுந்தூர்மேல்) அந்த
க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கும் இழவாமைக்கன்றோ நீ இங்கு
வந்து நிற்கிறது. ... .. (சு).

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தோயாவியாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, “கலியுகத்
தன் தன்மையறிந்தேன்” என்னுசின்றீர், உமக்குறுப்பாக, இனி கலியுக
த்தை அழிக்கச் சொல்லுகிறீரோவென்ன அருளிச் செய்திருரென்று
ஸங்கதி.

† கலியுகத்தை உண்டாக்கமாட்டாயோ என்று கருத்து. [சொன்னார்
சொல்லி ஈகும்பரிசே தோயா விண்டயிர் நெய்யமுதுண்ண பெற்ற தாயா
லாப்புண்டு] என்றநவயமாய் தாத்பர்யமருளிச்செய்திருர் (முழையித்யாதி).
“தரையோர்” என்றிடு விடத்தில் “தர” என்றிடு சப்தம் “தரை” என்
றாய் பூமியைச் சொல்லுகிறதென்று அருளிச்செய்திருர் (பூமயந்தரிசேஷத்
யாதி). ... .. (சு)

மு.—கறுத்துக் கஞ்சனை யஞ்ச முனிந்தாய்

கார்வண்ணு கடல்போலொளிவண்ணு

இறுத்திட்டான் விடையேழும் முன் வென்றாய்

எந்தாயந்தர பேழுமுறையை

பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொண்பு

போகமே துகர்வான் புகுந்தைவர்

அறுத்துத்தின்றிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்

அழுந்தூர்மேற்றிசை நின்ற வம்மானே. ... (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கஞ்சனை	கம்ஸனை	ஒளி	நீலமானகாந்திறையும்
கறுத்து	கோபித்து	வண்ணு	ரக்ஷைதவஸ்யபா(து)
அஞ்ச	அவன் பயப்படும்படி		வந்தையு முடைய
முனிந்தாய்	(அவனை கிரஹித்தரு ளினவனே!		வனே!
கார்வண்ணு	மேகம்போல் குளிர்த் த வடிவையுடைய வனே!	விடை	பலிஷ்டமான [யும்]
		ஆன் ஏழும்	ஏழு வ்ருஷபங்களை
		முன்	க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்
கடல்போல்	ஸமுத்ரம் பேசைந்	இறுத்திட்டு	(உடலை) முறித்து

(சு) விஷ்ணுதர்ம-௧௦௯-௮௭. “கலியுகத்தில் க்ருதயுகத்தை உண்
டாக்கமாட்டாயோ” என்று இருக்கலாம்.

கநக ௧௦ பெரியதிருமொழி, ௭-ப, ௭-தி, ௭-பா, கறுத்து.

வென்றாய்	(கொன்று) ஜயித்தவ	பொறுக்கொ	ஸஹிக்கப்போகாமல்,
	னே!		[யே
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே! [கும்	போகமே	விஷயபோக ன்களை
அஞ்சரம் ஏழும்	மேலுலகங்களேமுகம்	தகர்வான்	அதுபலிப்பிக்கக்
முன்	ஆதிகாலம் தொடங்கி		காக
ஆனாய்	கிர்வாஹகனுனவனே!	புகுந்து	என்னுள் ப்ரவேசித்து
	அழந்தூர் மேல் திசைசுநின்ற		
	அம்மானே,	அறுத்து	பாதி(நாடி)த்து
ஐவர்	பஞ்சேந்திரியங்களும்	தின்றிட	(ஸ்வரூபத்தை) அழி
	(பண்ணும்)		யப் பண்ணுகிங்க,
பொறுத்துக்	(உபதர்வங்களை) ஸ	அஞ்சி	(அதற்கு) பயந்து
கொண்டிருந்	வித்துக்கொண்டி		
தால்	ருக்கப்பார் த்தாலும்	நின்	அடைந்தேன். (௭)

ல்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கறுத்துக்கஞ்சனை) எல்லாரும் ரகக்ஷ பெற்று ஜீவிக்கவேணு மென்றிருக்கிற இவன் பக்கலிலே துரபிஸர் தியைப் பண்ணினானாய்த்து கம்ஸன்; அவன்பண்ணின அபிஸந்தி அவன்றன்றோடே போம்படிக்கோபித்து, கம்ஸனுனவன் பி(டி)தனும் படி முனிந்தாய், சீறினாய். (கார்வண்ண) கண்டார்க்கு ஸ்ரமஹர மானவடிவையுடையவனே. (கடல்போலொளிவண்ண) கடல்போலே ஸர்வபதார்த்தங்களுக்கும் ரகக்ஷணமாய் அத்தோடொத்த நிறத்தை யுடையவனே! (இறுத்திட்டான் விடையேழு முன்வென்றாய்) அஸு ராவேசத்தாலே ம்ருத்யுபோலே வந்த ரூபபங்களேழினுடைய கொம் பையும் முறித்து அவற்றை ஐயித்தாய் (எந்தாய்) அச்செயலைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டாய். (அந்தரமேழு முனானாய்) உபரிதநலோ கங்களேழையு முடையனானவனே.

(பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால்) இவற்றால்வந்த நலிவை ஆற்றி யிருப்போமென்றால் ஆற்றவொண்ணாதபடியாக போக(ஃX)ங்களை புஜிக்கவேணுமென்று ஐவரெருக்கி புஜிப்பிக்க, அவர்களுக்கஞ்சி, உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேன். ... .. (௭)

அரு — ஏழாம்பாட்டு. (கறுத்தித்தயாதி) காலம் நீ இட்டவழக்கன்றோ என்று, உம்மைப்பெரிய கிதயுகத்தின்படியே என்னையேயிரின்று உகக்கப் பண்ணச் சொல்லா நின்றீர், இதுக்கு நான் செய்யவேண்டுவதென், இந்த ரியங்களை விஷயங்களில் நின்றும் மீட்டு, என்னையே நீர் உகக்கலாகாதோ வென்ன; அவை என்னால் அடக்கவரிது, உன்னாலடக்கவேணு மென்றிரு ரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, அ-பா, நெடியானே. கங்கக

(ஒளியையும் வண்ணத்தையுமுடையவனே) என்றவற்றை வ்யுத்தீரமேண வருளிச்செய்கிறார் (கடல்பேரலேயித்யாகி). ... .. (எ)

நெடியானே கடியார்கலி நம்பி

நின்னையே நின்னந்திங்கிருப்பேனைக்

கடியார் காளையரைவர் புகுந்து

காவல் செய்தவக்காவலைப் பிழைத்துக்

குடிபோந்துன்னடிக்கீழ் வந்து புகுந்தேன்

கூறையேசோறியை தந்தெனக்கருளி

அடியேனைப்பணியாண்டு கொளெந்தாய்

அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடியானே	ஸர்வாதிகளே!	அக்காவலை	அந்தகடிநமானசிறை
கடி	(பூமிக்கு) அரணாகச்		யை
	சமைந்திருக்கிற	பிழைத்து	தப்பி வந்து. [மே
ஆர் கலி	ஸமுத்தரத்தில் (கண்	உன் அடிக்கீழ்	உன்திருவடிகளின் கீ
	வளர்ந்தருளுகிற)	குடிபோந்து	குடியிருக்கக்கருதி
நம்பி	பூர்ணனே!	வந்து	கிட்டி
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே!	புகுந்தேன்	அந்தர்ப்பவித்தேன்,
அழுந்தூர்மேல் திசை நின்ற	அம்மானே!	எனக்கு	(விஷயந்தரங்களைவி
நின்னையே	உன்னையே		ட்டுவந்த) எனக்கு
நின்னந்து	த்யாபித்துக்கொண்டு	கூறை	வஸ்தாரும்
இங்கு	இந்தலீலா விபூதியில்	சோறு	அந்நமுமாயுள்ள[களை
இருப்பேனை	இருக்கிற என்னை,	இவை	இந்த உன் திருவடி
கடி ஆர்	பலத்தையுடைத்தாய்	அருளி	க்ருபைபண்ணி
காளையர்	(பரபீடநத்தில் பின்	தந்து	கொடுத்து,
	வாங்காத) இளம்	அடியேனை	ஸ்வதஸ்ஸித்தமான
	பருவத்தை யுடை		தாஸ்யத்தையுடை
	யதான		ய என்னை
ஐவர்	பஞ்சேந்திரியங்களும்	பணி ஆண்டு	நித்ய கைங்கர்யத்தை
புகுந்து	என்னுள்பரவேசித்து	கொள்	பண்ணு வித்துக்
காவல்செய்த (என்னை உன்னிடத்	தில் போகாதபடி)		கொண்டருளவே
	சிறைவைத்த		ணும். (அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (நெடியானே) ஸர்வாதிகளுள் ஸர் வேஸ்வரனே. (கடியார் கலிநம்பி) பரிமளத்தை யுடைத்தாய், அரண்

பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, கூ-பா, கோவாயைவர். சந்சந

மூ.— கோவாயைவரென்மெய் குடியேறிக்

கூறைசோறிலைதாவென்று குமைத்துப்

போவார் நானவரைப் பொறுக்ககிலேன்

புரிதா புட்கொடியாய் நெடுமாலே

தீவாய் நாகணையில் துயில்வானே

திருமாலே இனிச் செய்வதொன்றறியேன்

ஆவாவென்றடியேற் கிறையிரங்காய்

அழுந்தூர் மேல் திசைசின்ற வம்மானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புரிதா	பரிசுத்தனே !	கூறை	வஸ்துரத்தையும்
புட்கொடியாய்	பெரியதிருவடியை	சோறு	அந்நத்தையும்
	தவஜமாகவுடைய	தா என்று	கொடு என்று
	வனே !	குமைத்து	(என்னை) அடர்ந்துக்
நெடுமாலே	(ஆஸ்ரித ரிடத்தில்)		கொண்டிருந்து
	அத்யந்த வ்யா	போகார்	இங்குசின்றும் போகி
	மோஹ முடையவ		ன்றனவிலை.
	னே !	நான்	உனக்கடியே னான
தீவாய்	அனலையுமிழா நின்ற	நான்,	
	வாயையுடைய	அவரை	அவ்விர்த்தியங்குள்
நாகுஅணையில்	திருவநந்தாழ்வானாகி		செய்யும் உபதர்வ
	ற படுக்கையில்		ங்களை
துயில்வானே	கண்வளர்ந்தருளுமவ	பொறுக்ககிலேஸவிக்ஃமாட்டுகிறிலே	
	னே !	ன்	ன் ;
திருமாலே	ஸ்ரியுபதியே !	இனி	உன்னையே புகலாக
	அழுந்தூர் மேல் திசைசின்ற		அடைந்தபின்பு
	அம்மானே !	செய்வது	என் ஹிதத்துக்காகச்
ஐவர்	பஞ்சேந்தரியங்களும்		செய்ய வேண்டிய
கோவாய்	(எனக்கு) நிர்வாஹ	ஒன்று	(மற்று) ஒரு க்ருத்தியத்
	கங்கனாய்க் கொ		தையும் [யால்]
	ண்டு (என்னை அடி	அறியேன்	அறிச்சொக ; (ஆகை
	மை கொண்டு)	அடியேந்து	என்விஷயத்தல்
என்மெய்	என்சரீரத்தில்	ஆ ஆ என்று	ஐயோ ஐயா என்று
குடியேறி	குடியாக ஏறிவந்து	இறை	சுறிது
இவை	இந்த ஹேயங்களான	இரங்காய்	க்ருபைபண்ணியுள்.

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவாயித்யாதி) நீ சேஷியாமது
தவிர்த்து, இவை எனக்கு நியாமகமாய்க்கொண்டுவந்து என் சரீரத்
கூடு

கககச பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, கூ-பா, கோவாயைவர்.

திலே குடிபுருத்தது. (கூறையசோறியை) நான் கூறையும் சோறு
மாக வினைத்திருந்தும் வைப்பொழிய வேறே சிலவற்றைத்தாவென்று
என்னை நெருங்கி ஒருகூணமும் கால்வாங்குகிறிலர்கள்; நான் அவர்க
ளுடைய நலியைப்பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன். (புனிதா) என்னவிரோ
தியைப்போய்க்கி ரகதிக்குமது உன்பேறாக வினைத்திருக்கும் சுத்தி
யோகத்தைபுடையவனே! (புட்கொடியாய்) இவை எல்லாவற்றுக்கும்
கொடிக்கட்டியிருக்கிறவனே! (நெடுமாலே) ஆஸ்ரிதர்பக்கல் மிக்கவ்யா
மோஹத்தைபுடையவனே!

(தீவாய் நாகணையில் துயில்வானே) ஆஸ்ரித ஸம்ஸலேஷைக்
ஸவபாவனே! உனக்கு என்வருகிறதோ என்றஞ்சவேண்டாதபடி சந்
ருக்கன்மேலே நெருப்பை உமிழுகிறதிருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்
தருளினவனே! (திருமாலே) அப்படுக்கையிலே சாய்வது இருவரு
மான சேர்த்துப்போட்டேயாய்க்கது. (இனிச்செய்வதொன்றறியேன்)
இனி நான் என்னுடைய விசுவிலையமாகச் செய்வதொன்றறியேன்.
“அப்போடி அப்போ” என்று அநந்யகதியான என்பக்கலிலே க்ருபை
பண்ணியருளவேணும். (அமுந்தூர்மேல்) க்ருபை பண்ணுகைக்கு
வந்து நிற்றிறுமனன்றோ இவ்விடம். ... .. (கூ)

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவாயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, தமக்
கடுத்த கூறையசோறியை தரவேணுமென்று, தம் அபிஷ்டத்தைப் ப்ராரத்
திதீசார், இதில் இந்திரியங்கள் தங்களுக்கு அடுத்தவற்றைத்தரச்சொல்லி
பாதி (வாடி)க்கிறன, அந்த பாதை (வாடி) யை நீக்கி யருளவேணுமென்று
அபிஷ்டசிவருத்தியை ப்ராரத்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“கோவாய்” என்று இப்போது சொல்லுகைக்கு வேறுகோவுண்
டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீட்சிவியித்யாதி). நீரும் “கூறையசோ
றியை தருகெனக்கருளி” என்றானின்றிரே, இவை அவற்றை ப்ராரத்தித்
தரல் “சுமத்த” என்று சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்
(நான் கூறையும்த்யாதி).

பலிதார்த்தத்தை அருளிச் செய்து விசேஷண ப்ரயோஜனகத(து)ந
மேகந சப்தா த்தாமாஸிச்செய்கிறார் (உனக்கென்வருகிறதோ வித்யாதி).
“நான் அவரைப்பொறுக்ககிடின்” என்னுகின்றீர், நீர்தானே அவற்றைப்
போக்குவீர க்ருபார்த்துக்கொள்ளவொண்ணாதோ வென்ன (இனிச்செய்
வதொன்றறியேன்) என்கிறாரென்னு மதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கி
றார் (இனிநாளித்யாதி). ... .. (கூ)

† (பா) ரகணத்துக்கு.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, சு-பா, அன்னமன்னு. கங்குலி

மூ.— அன்னமன்னு பைம்பூம்பொழில்சூழ்த்த

அழந்தூர் மேல் திசைநின்ற வம்மாளைக்
கன்னிமன்னு திண்டோள் கலிகன்றி

ஆலிநாடன் மங்கைக்குலவேந்தன்
சொன்னவந்தமிழ் நன்மணிக்கோவை

தூயமாலையிவை பத்தும் வல்லார்
மன்னி மன்னவராயுலகாண்டு மான

வெண்குடைக்கீழ் மதிழ்வாரே. (சு)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	இந்தமிழ்	அழகிய தமிழ்ப்பாஷை
மன்னு	நித்யவாஸம் பண்ணு		யிலுள்ளதாய்,
	நிற்பதாய்	நல்	நிர்த்துஷ்டமான
பை	பாரந்த	மணி	ரதநந்தளுடைய
சு	சூக்களை யுடைத்தான	கோவை	மாலையோலே அதிஸ்
பொழில்	சொலைகளாலே		லாக்க்யமாய்,
சூழ்த்த	வ்யாப்தமாயிருக்கிற	தூய	கவியில் தோஷமற்று
அழந்தூர்	திருவழந்தூரில்		பரிசுத்தமாயிருப்
மேல்திசை	மேல்புறத்தில்		பதாய்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	மாலே	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமாய்
அம்மாளை	ஸ்வாமிவிஷயமாக[து		யிருக்கிற
கன்னி	அழிவில்லாமையான	இவைபத்தும்	இப்பத்துப்பாசுரங்க
மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற(எப்		னையும் [தன்
	போது மழிவில்	வல்லார்	அப்யவிக்ஷ வல்லவர்
	லாத)	மன்னவராய்	ராஜாக்களாய்க் கொ
திண்	பலத்தையுடைய		ன்றி
தோள்	புஜங்களை யுடைய,	மன்னி	சி (வி) ரகால மிருந்து
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டுக்கு	உலகுஆண்டு	லோகங்களைப் பரிபா
	நிர்வாஹகராய்,		லமப்பண்ணி
மங்கை	திருமங்கையிலுள்	மானம்	பெரியதாய்
	ளார்க்கு	வெண்குடைக்	வெளுத்து (புதிதாய்
குலவேந்தன்	குலக்ரமமாக வந்த	கீழ்	இருக்கிற) குடை
	ராஜாவான		யின் கீழ் விருந்து
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [டதாய்,	மதிழ்வார்	ஆந்திரப்பார்க்கு(சு)
சொன்ன	அருளிச் செய்யப்பட்ட		

கருக்க பௌரியதிருமொழி, ஏ-ப, அ-தி, செங்கமலம் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமன்னு மித்யாதி) அன்னங்
கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரந்தபூவையுடைத்தான பொழிலாலே
சூழப்பட்ட. அன்னங்கள் ஒன்றோடொன்று ஊறுனால், உடம்போ
டுடம்பு அஹுகாத்தபி கிடக்கைக்குவேண்டும் பரப்பு போந்திருக்கு
ராப்பத்து னின்பெருநா. (அபூர் தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மாளை)
திருவாய் தூல் மல்பார்ஸ்வத்திலே நின்ற ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஸ்
வரன். (கண்ணிமன்னு திண்டோள்) ஒருநாளுமழியாத மடுக்கையு
டைத்தானதோள்களையுடைய ஆழ்வார், திருவாலிராட்டுக்கு நிர்வாஹ
கராயுள்ளார், திருமங்கையிலுள்ளார்க்குப் பழையதாக ராஜாக்களாயுள்
ளார். (சொன்ன விரிச்சிமிழ்) சொன்ன இனியதமிழான இந்நல்லராதந்
மாலையை லக்ஷணங்களில் குடைவற்றிருக்கிற இப்பத்தையும் அப்பய
லித்க வல்லவர்கள். (மண்ணிமன்னவராய்) சிரகாலம் ராஜாக்களாய்,
லோகங்களையுடைய நிர்வஹித்துப் பெரிய முத்தின் குடைக்கீழேஇரு
ந்த நிராதிர் பரிதியுத்தராகப பெறுவர். இந்திரியவாஸ்யதையை அது
வாதித்து ஆர்ச்சினவர், வித்தை ப(ஞ்) ஸாரகச் சொல்லுவானென்
னென்னில்; “அவர்க்கு அந்த ஐஸ்வர்யம், பாகவத சேஷமாக்குணைக்
கு உடலாகையாலே, அதுவும் புருஷார்த்தத்திலே புகுப்போய்த்து
கூண்” என்று பட்டார் ஆர்வரிச்செய்சாராம். ... .. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு. —பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) பூவை (பரந்த) என்று
விசேஷித்ததுக்குக் கூறத்தகனரிச்செய்திரார் (அன்னமித்யாதி). “மான”
என்ற தினாத். ம் (பெரிய, என்றது. ... .. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி

செங்கமலம் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(செங்கமலத் திருமகளும்) இந்திரிய வஸ்யதைக்குஞ்சி
கூப்பிட்டார், நீர் இங்கனே கிடந்து கூப்படுகிறதென், பேரளவுடைய
ப்ரஹ்மாதிகள் அவ்கள ஆபத்தை அறிவிப்பிக்கும்போது அக்கரையி

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, ச-பா, செங்கமலம். கருகன

லேகின்று கூப்பிடுமொழிய அவர்களுக்கும் கிட்ட வொண்ணாதபடியிருக்கக்கடவராம், உமக்குப்பட்டகுறை அறிவிக்கலாம்படி பண்ணினோமாய் நின்றோமே, நிவ்வளவும்வரகின்ற நாம், இனிமேலுள்ளகார்யம்செய்வுநீசாமென்று உமக்குஆறியிருக்கக்குறையுண்டோ? உம்முடைய ஸர்வாரோகநீரங்களுக்கும் செங்கைக்கன்றோ நாமிக்ருவந்து நிற்கிறதென்று, அங்குற்றை நிலையைக்காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அதுஸந்தித்து த்ருப்தராய், பிறரைப்பார்த்து, “இவனல்லது ஆஸ்ரயணியனில்லை, ஆனபின்பு எல்லாருமவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள்” என்கிறார். ... .. *

அநு.—செங்கமலத்திருமகளும் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில், அதிசங்கையாலே குறைப்பட்டிருந்த இவ்வாழ்வார் இத்திருமொழியிலே பரோபதேசத்திலே புகுருகைக்கு ஸங்கதி யென்னென்ன வருளிச் செய்திருர் (இந்தரியத்யாதி). (பட்டகுறை) என்றது. அநாதியாக இந்தரியங்கள் லகப்பட்ட குறை யென்னை. ... .. *

மூ.—செங்கமலத்திருமகளும் புனியும் செம்பொன்

திருவடிபி னிணையருட முனிவரேத்த
வங்கமலிதடங்கட லுளநந்தனென்னும்

வரியரவினணைத் துயின்ற மாயோன்காண்மின்
எங்குமலிநிறை புகழ்நால் வேதமைந்து

வேள்விகளும் கேள்விகளுமியன்றதன்மை
அங்கமலத்தயனையார் பபிலும் செல்வத்

தணியமுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்கும்	எல்லா வாக்கியங்களிலும்	இயன்ற	அதிசயித்திருக்கிற
மலி	(ப்ராமாணியப்) மிக்	நன்மை	ஸ்வபாவத்தையுடைய
நிறைபுகழ்	(அதிகால், பூர்ணமா	அங்கமலத்து	அழகிய திருநாபி கம
	னயஸஸ்னையுடையதான		லத்தைப் பிறப்பி
நால்வேதம்	நாலு வேதங்களிலும்	அயன் அனைய	ப்ரம்மாபிரகடோத்
ஐந்து வேள்வி	பஞ்சமஹாபஜருக்களிலும்		திருக்கீட ப்ராமண
கேள்விகளும்	(மறையும்) கேட்டறிய	டயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
	வேண்டும் கிஷ்ண		கையி லுண்டான
	ஸ்ருதி முகலான	செல்வத்து	ஸம்பத்தை யுடைத்தா
	வற்றிலும்		ய்

கநகஅ பெரியதிருமொழி, எ-ப,அ-தி, சு-பா, செங்கமலம்,

அணி	லீலாவிழிக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற	வருட முனிவர்	படியாதிருக்க, ஸங்காதிருவிகள்
அழகுநூர்	திருவழுந்தூரில்	ஏத்த	ஸ்தோத்தரம் பண்ணுகிற,
உகந்துகின்ற	உகப்புடனெ ஏழுந்தருளி யிருக்கிறவனாய்	வங்கம்	மரக்கலங்கள்
அமரர்கோ	நித்யஸூரிகள் தலைவனான எம்பெருமானவன்,	மலி	நிறைந்திருக்கிற
செம் கமலம்	அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய [ரும்]	தடம்	விசாலமான
திருமகளும்	பெரிய பிராட்டியா	கடலுள்	ஸமுத்தரத்தில்
புவியும்	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும்	அரவின் அணை	திருவநந்தாவானாகிற படுக்கையின் மேலே
செம்பொன்	ஸந்தரமாய் ஸ்பந்தமுணியமா யிருக்கிற	துயின்ற	கண்வளராகிற
திருவடியின்	திருவடிக ளிரண்டை	மாயோன்கா	ஸர்வேஸ்வரன்
இணை	ஈழம்	ண்மின்	கிடர். (க)

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (செங்கமலத்திருமகளும்) ஆஸ்ரிதருடைய ஸர்வாபராதங்களையும்பொறுப்பிக்கும் பெரிப்பிராட்டியாரும். (புவியும்) அப்பொறைக்கு உவாத்தான ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியும், ஸ்பந்தமுணியமாய் ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகளை வருட; ஸங்காதிகள் நின்று ஸ்துதிக்க. (வங்கமலிதடங்கடலுள்) மரக்கலங்களால் மிக்கிருக்கிற பெரியகடலிலே. (அநந்தனென்னும்) திருவநந்தாழ்வானென்று ப்ரவித்தனயிருக்கிறவன்மேலே. ஸர்வேஸ்வரனையும் “அநந்தன்” என்னக்கடவதிறே-ந்ரிவித பரிச்சேதராவியத்தாலே; அநந்தன் தன்னையும் விளாய்க்குலைக்கொள்ளவல்லனாயிருக்கையாலே அநந்தனென்று ப்ரவித்தியை யுடையனான. (வரியரவினணைத்துயின்ற மாயோன் காண்மின்) குன்றிச்சூடுபோலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வைத்த கண்மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்படி தர்ஸநீயமான வரிகளை யுடையனாய், ஸுரத்ய ஸௌரப்பயாத்களை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வேஸ்வரன் கிடிகோளிவ்ருவந்து நிற்கிறவன்.

(எங்குமலிநிறைபுகழித்பாதி) வேதப்ராமாண்யம் ப்ராநேசிகமாயிருக்கையன்றிக்கே, எங்குமொக்க மிகுக்கையாவந்த நிறைந்த புக

பெரியதிருமொழி, ஏ-பு,அ-தி, உ-பா, முன்னிவ்வுலகேழும். கககக

ழைபுடைத்தான நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், மற்
றும் ஸ்ரவணத்தாலே அறியவேண்டியவற்றுலும், வந்த இயற்றியை
ஸ்வபா னா வமாகவுடையராய், (அங்கமலத்தபன்னையார்) தனித்தனி
பேப்பரஹ்வைப்போலே ஸ்ருஷ்டி சக்கஷமராயிருக்கிறப்ராஹ்மணர்
நித்பவாஸம் பண்ணுதையால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய திரு
வழுந்தூரிலே வந்துநின்றருளின இதுதான் தனக்கு அலப்பலாப
மாகக்கொண்டு நிற்கிறவன் * அயர்வறு மமரர்களதிபதியான ஸர்
வேஸ்வரன் கிழகோள்; அவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீனித்துப்போகப்
பாருங்கோள் என்கிறார். ... .. (க)

அரு — முதற்பாட்டு. (செங்கமலமித்பாதி) செம்மையுடைய கமலத்
திருமகளென்று சப்சார்த்தமாகித் தாத்பர்யமருளிச்செய்திருர் (ஆஸ்ரிதரு
டைய வித்பாதி). த்ரிவிதபரிச்சேதராஹித்ய மிவனுக்குண்டா? “அந்
தன்” என்னும் ப்ரஸித்தி வருகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்
வேஸ்வரனையு நித்யாதி). “வரி” என்று விசேஷித்ததற்கு உட்கருத்தரு
ளிச் செய்கிறார் (சுன்றிச்சுடித்தாதி). (குன்றிச்சுடி) கு(ங்)ஞ்சாபீட(ங்)ம்.

(ப்ராதிதிகமாயிருக்கையன்றிக்கே) என்றது-சிவவாக்யங்களில் ப்ரா
மாண்யமுண்டாய், சிவவாக்யங்களில் ப்ராமாண்யமின்றிக்கே யிருக்கை
யன்றிக்கே என்கை. அங்கங் னைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்திருர்
(மற்று மித்பாதி). “இயற்றி” என்றது-அதிசயமென்றபடி. “அமரர்கோ
வே-காண்மின்” என்றவயித்து அருளிச்செய்திருர் (அயர்வித்யாதி). (க)

மூ.— முன்னிவ்வுலகேழுமிருள்மண்டியுண்ண

முனிவரொடு தாநவர்கள் திசைப்பவந்து

பன்னுகலைநால்வேதப் பொருளைபெல்லாம்

பரி முகமாபருளிய வெம்பரமன் காண்மின்

செந்நெல்மலிசுதிர்க் கவரிவீசச்சங்க

மவைமுரலச் செர்கமல மலரையேறி

அன்னமலிபெடையோடு மமரும் செல்வத்

தணிபழுத்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செந்நெல்	ஸ்லாக்யமான நெல்	அவை	அங்கே ஸஞ்சரிக்கிற
	பயிநிலைய	சங்கம்	சங்குக்ளானவை
மலிசுதிர்	ஸ்மருத்தமான கதிர்க்	முரல	முழங்காநிற்க,
	ளானவை	செம்	ஸூத்தரமான [லே
கவரிவீச	சாமரங்கள் (பொல்)	கமல மலரை	தாமரைப்பூவின்கே ம
	வீசாதிர்க்,		

கூட உட்பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, உ-பா; முன்னிவ்வுலகேழும்.

ஏறி	ஏறி	முனிவரோடு ஸங்காதி ருஷிகளுட
அன்னம்	ஹம்ஸமானது	ன் கூட
மலி	போக (ஹீக்) ப்ரசுர	தாநவர்கள் ராஷஸர்களும்
	மான [கூட	திசைப்ப ப்ரமப்பட்டு நீற்க
பெடையோடும்(தன்) பேடையோடு		(அவ்வளவில்)
அமரும்	பொருந்திகண்வளரா	வந்து (தான் பரமபதத்தில்
	[நின்ற	கின்றும்)வந்து,
செல்வத்து அணியமுந்தூர் நின்	பன்னு	விஸ்த்ருதமாயுள்ள
றுகந்தஅமரர்கோவே!	கலை	சாஸ்த்ரங்களை யுடை
முன் முற்காலத்தில்		த்தான [டைய
இவ்வேழமுகு இந்தஸப்தலோகங்க	நால் வேதம் நாலு வேதங்களினு	
ம் னையும் [னது	பொருளை எல் அர்த்தங்களைபெல்லா	
இருள் அஜ்ஞாநாதகாரமா	லாம் ம் [ண்டு	
மண்டி அடர்ந்திருந்து	பரிமுகமாய் ஹயக்ரீவனாய்க் கொ	
உண்ண புஜிக்கையில்(தன்வச	அருளிய உபதேசித்தருளின	
மாக்கிக் கொண்டு	எம்பரமன்கா நம்முடைய ஸர்வாதீ	
கலஹிகரிக்கை யி	ண்மின் கண் கிடார். (உ)	
ல்)		

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னிவ்வுலகேழு மிருள்மண்டி யுண்ண) பண்டு இவ்வுலகங்களையெழும்புந் தாநமானது தான்கண்ட படியே பரந்து புஜிக்க. (முனிவரோடு தாநவர்கள்திசைப்ப) ஸாத்திக ரோடு அஸாத்திகரோடு வாசியற அறிவுகெட்டுக் கலங்க வந்தவதரி த்து, பரம்பின கலைகளையுடைத்தான நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களி னுடைய அர்த்தத்தையெல்லாம் ஹயக்ரீவமூர்த்தியாய் அருளிச்செ ய்த ஸர்வஸ்மாத்த்பரன் கிடார்.

(செந்நெல்மலிகதிர்க் கவரிவீச) செந்நெல்லினுடைய கனத்த கதி ரானது கவரி வீச. (சங்கமவைமுரல்) அங்கே ஊருகிற சங்கங்களா னவை த்வர்க்க. (செங்கமலமலரைபேறி) செவ்விபெற அலர்ந்த தாமரைப்பூவைப்படுக்கையாகக்கொண்டு அதின்மேலேஏறி. (அன்ன மலிபெடையோடுமமரும் செல்வத்து) அன்னமானது அப்பூம் படுக்கையிலே போக (ஹீக்) ஸ்ரோதஸ்வில தன்னையி ந்தின பெடை யோடொக்கச் சாய்கிற நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய, அங்குத்தை திரியக்குகளுமகப்பட போக (ஹீக்) ப்ரதாநமாயய்த்திருப்பது. (உ)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, ஈ-பா, குலத்தலைய. ௧௩௨௧

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், திருப்பாத் கடலில் கிடந்தான் கிடரென்றார்; அங்கு நின்றுப்போந்து வேதப்ரதா (ஹ)நம் பண்ணின மஹோபகாரகன் கிடர் என்று உபதேசிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(அந்தகாரமானது) என்றது - அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது என்றபடி. இங்ஙனன்றால், வேதப்ரதாந்தால் பாஹ்யாந்தகாரம் போகாதிதே. (கலங்க) என்ற வநந்தரம், “அததிர” என்று சேஷம்.

சங்கங்களை “அவை” என்று விசேஷிக்கையாலே செந்நெலில வர்த்திக்கிறவை என்று விவகரித்து, ஜந்துக்களாகையாலே கூப்பிடும் என்று அத்தை கா(7௩)நஸ்த்காரேயாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அங்கேணரு கிற வித்யாதி). “அன்னம்” என்பதும் “பெடையோடும்” என்பதும் ஜாதாவேகவசநமாய், பல அன்னங்கள் பலபெடைகளோடு அமரும் என்று விவகரித்து அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தை திரயக்குக்களுமித் யாதி). ... .. (உ-)

மூ. —

குலத்தலைய மதவேழம் பொய்கைபுக்குக்

கோள்முதலே பிடிக்கவதற் கனுங்கிநின்று

நிலத்திகழும் மலர்ச்சுடரேய் சொதியென்ன

நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளிய வென் நிமலன்காண்மின்

மலைத்திகழ் சந்தகில் கருகமணியுங்கொண்டு

வந்துந்திவயல்கள் தோறும் மடைகள் பாய

அலைத்துவரும் பொன்னிவளம் பெருகும்செல்வத்

தனியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மலை	ஸஹ்யபர்வதத்தில்	பாய	பாயும்படியாக
திகழ்	விளங்காநின்ற	அலைத்துவரும்	அலையெறிந்துகொண்
சந்து	சந்தநமரங்கலையும்		டு வாராநின்ற
அநில	அநில்கட்டைகளையும்	பொன்னி	திருக்காலேரியானது
னாகம்	ஸுவர்ணங்களையும்	வளம்	ஸம்ருத்தமாக
மணியம்	ரத்தங்களையும்	பெருகும்	ப்ரவலியா நிற்கையி
கொண்டுவந்து	திரட்டிக்கொண்டு		னாண்டான
உந்தி	தள்ளி [வந்து	செல்வத்து அணியழுந்தூர்	நின்றுக
வயல்கள்தோ	கழனிகளெங்கும்	ந்த அமரர்கோ,	
றும்		குலம்	நல்லஜாதியில் பிறந்த
மடைகள்	மடைகளிலே		(யானைகளுக்குள்
	ககக		ளே)

கருஉ பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, ந-பா, குலத்தலைய.

தலைய	ஸ்ரேஷ்ட்டமான தம்	சுடர்	தேஜோரூபியான சந்
மதம்	கொழுப்புடைய துமா	ந	த்ரனோடு
	ன	எய்	ஒத்திருக்கிற
வேழம்	ஸ்ரீ கஜேந்தரமானது	சோதி	(குளிர்த்த) தேஜஸ்
பொய்கை	மடுவிலே		ஸையுடையவனே!
புக்கு	ப்ரவேசித்து (சிறகை	என்ன	என்றுகூப்பிட, (அங்
	யில், அங்கு)		கே எழுந்தருளின
கோள்	யிடுக்கையுடைத் தான	நெஞ்சு	(அதிந்)மருஸ்யிலுண்
முதலே	முதலையானது [முக்க		டான
பிடிக்க	(தன்காலப்)பற்றி இ	இடர்	துக்கத்தை [ய்
அதற்கு	அந்தமுதலேக்கு	தீர்த்தருளிய	போகியருளினவனா
அனுங்கின்று	பயப்பட்டிருந்து,	என்	(அதை) எனக்குப் ப்ர
நில	சந்தரிக்கைய		காசிப்பித்தவனாய்,
திருமும்	சுற்றுமவிளங்கப்பண்	நிமலன்கண்ட	(அத்தால்) பரிசுத்த
	னாசின்ற [தான	ர்	னாவன் கிடர். (ந)
மலர்	விகாஸத்தையுடைத்		

வ்யா. — முன்றும்பாட்டு. (குலத்தலையமதவேழம்) நல்ல ஆக ரத்திலேபிறந்துதான் ஆணைகளுக்கெல்லாம் ப்ரதா(ஞ)மாய், மதமுதி தமாய், மூலையடியே திரிகிற ஆணை விழுக்காடறியாதே தன்னிலமல் லாத வேற்றுநிலத்திலே புக்கு கொடிதானமுதலையின்கையிலே அகப் பட்ட தாய்த்து. (கோள்முதலேபிடிக்க) சாபோபஹதமாய் அதுக்குப் பரிஹாரமாக “எப்போதோ இது நம்கையிலே வந்தகப்படுவது” என் றிருக்கிற முதலையின்கையிலே புக்குப் பிடிபட. (அதற்கனுங்கி னின்று) அதற்கு வெருவி, முதலேபினுடைய வ்யாபாரமேயாப் தன் னுடைய வ்யாபாரமற்றுநின்று. (நிலத்திகழு மலர்ச்சுடரேய் சோதி பென்ன) நிலாவை பரப்பாநின்ற விகாஸத்தையுடைய சுடருண்டு சந்தான், அவனோடொத்த தண்ணளியை யுடையையாப்புகொண்டு வந்து தோற்றவேனுமென்ன; (நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளிய என்நிமலன் காண்பின்) அதினுடைய கையில் பூச் செவ்விமாருதபடி தன் திருவடி களிலே இடுவித்துக்கொண்டு அதினுடைய ஹருதயத்தில் வ்யஸநத் தைப்போக்கி யருளுகையாலே, ஆஸ்ரிதருடைய விரோதியைப் போக்கி, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம்பண்ணும் ஸ்வபா (ஞ)வனென்கிற சுத்தியை எனக்குப் ப்ரகாசிப்பித்தவன் கிடர்.

(மலைத்திகழ் சந்தகில் கருகமணியுட்கொண்டு) ஸஹ்யபர்வதத் திலே விளங்காநின்ற சந்தநத்தையும், அகிலையும், பொன்னையும், ரத்ந

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, ச-பா, சிலம்புமுதல். ௧௩௨௩

ங்களையும் வாரிக்கொண்டுபோந்து. (வந்துந்தியித்யாதி) பா(து)ரம் பொறுக்கமாட்டாமை சுமை பொகலிவாரார்போலே தள்ளி, வயலென்று பேர்பெற்ற விடமெங்கும் மடைகள்தோறும் வந்து பாயாநிற்குமாய்த்துப் பொன்னியானது. இப்படி அலைத்துக்கொண்டு பெருகிவாராநின்ற காவிரியால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய. அவன் தான் ஆர்த்தரிருத்தவிடமெங்கும் வந்து ரகஷிக்குமாபோலே, இந்த ஆற்றுவரவும் அபேகஷிதமான இடமெங்கும் வந்து பாயாநிற்குமாய்த்து. ... .. (௧௩)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (குலவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அஜ்ஞாநம் போம்படி வேதப்ரதாநம் பண்ணிபடி சொல்லிற்று, இகில. அந்தவேதத்தில் ப்ரதிபாத்தமான கைங்கர்யத்தை விரோதிவிருத்தி பூர்வகமாகத் தானே கொண்டருளுமவனென்னுமதுக் குறுப்பாக, ஸ்ரீகஜேந்த்ரரக்ஷணத்தை உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“குல” என்று—கருணைவாசியாய் அருளிச்செய்கிறார் (ஆகரத்திலே) என்று. “பிடிக்க” என்கையாலே ஏற்கவே பிடிக்கக் கோவினமை தோற்றுக்கையாலே பலிதார்ந்தமருளிச் செய்கிறார் (சாரோபஹதமாயித்யாதி). கொடுமையின்படிதன்னை எல்லிலைத்தனவு மருளிச்செய்தா ரெண்ணவமாம்.

பாட்டுக்கெல்லாம்நொகுத்து பாவமருளிச்செய்கிறார் (அவன்தானித்யாதி).

மு. — சிலம்புமுதல் கலனணிந்தோர் செங்கற்குன்றம்

திகழ்ந்ததெனத் திருவுருவம் பன்றியாகி

இலங்குபுவி மடந்தைதனை யிடந்துபுல்லி

எயிற்றிடைவைத்தருளிய வெம்மீசன் காண்மின்

புலம்புசிறை வண்டொலிப்பப் பூகம்தொக்கப்

பொழில்கள்தொறும் குயில்குவ மயில்களால்

அலம்புதிரைப் புனல்புடைசூழ்ந் தழகார் செல்வத்

தணியமூந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புலம்பு	அழகிதாச வினங்கா நின்ற	பொழில்கள்	சோனகனெங்கும்
சிறை	இறகுகளையுடைய	தொறும்	
வண்டு	வண்டுகளானவை	குயில்	கோகிலங்களானவை
ஒலிப்ப	தவரியிதிற்பதாய்,	குவ	குவாநிற்பதாய்,
பூகம்	பாக்குமரங்கள்	மயில்கள்	மயில்களானவை
தொக்க	கிரண்டிருக்கிற	ஆல	கூத்தாடாநிற்பதாய்,
		அலம்பு	அலையாநின்ற

கூ.2.சு பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, ச-பா, சிலம்புமுதல.

திரை	அலைகளையுடைத்தான	திருவுருவம்	அழகியவழியை
புனல்	ஐலமானது [ளிலே		யுடைய
புடை	பர்யந்தப்ரதேச நக	பன்றியாகி	மஹாவராஹமாயவ
சூழ்ந்து	வ்யாப்தமாய்க் கொ		தரித்து,
	ண்டு	இலங்கு	விளங்காசின்ற
அழகுஆர்	அழகுமிக்ருக்கிற	புவிமடந்தை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை
செல்வத்தணியழுந்தூர்	நின்றுகந்த	தனை	
	அமரர்கோ,	இடந்து	(அண்டபித்தியில்சின்
ஓர்	அதல்தீயமாய்		றும்) குத்தியெடு
செம் கல்	செவந்த ரத்தங்களை யு		த்து [வேஷித்து
	டைத்தான	புல்கி	(அவளுடன்) ஸம்ஸ்
குன்றம்	மேருபர்வதமானது	வயிறு இடை	தந்தத்தி னிடையிலே
திசுழந்ததென	விளங்குவதுபோல	வைத்தருளிய	வைத்துக் கொண்டு
	ராரின்றதாய்,		(ஏறி) அருளினவ
சிலம்புமுதல்	தண்டைச்சிலம்பு மு		னய் [லாம்
	தலான	எம்	(அதினால்) நமக்கெல்
கலன்	ஆபரணங்களை [கிற	சசன்காண்மி	நிர்வாஹகளுன ஸர்
அணிந்து	சாத்திக்கொண்டிருக்	ன்	வேஸ்வரன்மீட்டர்.(சு)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (சிலம்புமுதல் கலனணிந்து) சிலம்பு
துடக்கமான ஆபரணங்கள் பலவற்றையுமணிந்து ஒரு மேருவானது
நின்று விளங்குமாபோலே, வராஹவேஷத்தையுடையனாய். (அவங்கு
புனி) அண்டபி(தி)த்தியிலே புக்குச் சேர்ந்த பூமியை இடந்தெடுத்துக்
கொண்டேறி, அந்தபூமிக்கும் அபிமானியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை
அணைத்து, அந்தபூமிதன்னைத் திருவெயிற்றில்ல ஒருசீலமணியழுத்
தினாபோலே வைத்தருளின அச்செயலேக்காட்டி, என்னை எழுதிக்
கொண்டவன் கிடர்.

(புலம்புசிறை வண்டொலிப்ப) அழகிய சிறகையுடைத்தான
வண்டிகள் மதுபாநமத்தமாய் த்வரிக்க. (பூகந்தொக்கப் பொழில்கள்
தொறும் சூயில்கள்கூவு) கழுதுகள் திரண்ட சோலைகள்தோறும்
சூயில்களானவை, முத்தர் ஸாமகாரம்பண்ணுமாபோலேகூவு, (மயில்
களால) அதினுடைய பாட்டுக்கோச மயில்கள் ஆலிக்கு, (அலம்பு
திரைப்புனல் புடைசூழ்ந்தழகார் செல்வத்து) அலைத்துக்கொடுவரு
கிற திரைகளையுடைத்தான ஐலமானது பர்யந்தமெங்கும் சூழ்கை
யரல்வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தாய் ஸம்ஸார விபூதிக்கு ஆபர

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, இ-பா, சினமேவும். சுரு. ௨௫

ணம்போலேயிருக்கிற திருவழுந்துரிலே. ... .. (சு)

“அந் — ராலாம்பாட்டு. (சிலம்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், “கிலத்திகழு மலாச்சுடரேய் சோதி” என்று பெருமிடறு செய்து கூப்பிட வந்து உபகரித்தவன் னதீர்; ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு அந்நான் கூப்பிடக்கூடு? ா வென்னு மதிசங்கையிலே, ப்ரளயத்திலகப்பட்டுக் கூப்பிடவறியாத பூமியை எடுத்தாப்போலே நம்மையு மெடுக்க வல்லவன் கிடீர் என்று வராஹவருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறுரென்று னங்கதி.

“செம்” சிவந்த “கல்” உத்தங்கனையுடைய “குன்றம்” மேருவா னது திகழ்ந்த தென்னும்படியாக. “சிலம்பு முதல் கலணணிந்து” தில்வா பரண சோபையாலே முட்டாக்கிட்டபடியாலே விளங்காவின்றுள்ள திரு வுருவமுடைய வராஹமென்று விவகித்து அருளிச்செய்கிறார் (சிலம்பித் யாதி). “செங்கட்குன்றம்” என்று பாடமானப்பாது குன்றுக்கே விசேஷ னமாப், அஃது தோபமையாக வ்யாக்யாநாந்தரமுண்டு, “குன்று” கீலாசலமென்று கருத்து. ... .. (சு)

மூ. — சினமேவு மடலரியி னுருவமாகித்
திறல்மேவு மிரணியன தாகக்கிண்டு
மனமேவும் வஞ்சனையால் வந்தபேய்ச்சி
மாளவுபிர் வவ்விப வெம்மாயோன்காண்மின்
இனமேவும வரிவளைக்கை பேந்தும்கோவை
ஏய்வாய மரதகம்போல் கிளியினின்சொல்
அனமேவுநடைமடவார் பயிலும் செல்வத்
தணியழுந்துர் நின்று கந்தவமரர்கோவே, (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இனம் மேவும் வரிசைவரிசையாகப்		கிளியின்	கிளிகளினுடைய
பொருந்தியிருப்ப		இன்சொல்	மதரமான சொல்லை
வரி	அழகுபதான தாய்		யுடையவர்களாய்,
வளைகை	வளைகையுடைத்தான	அனம் மேவும் ஹம்ஸத்தோடு	பொ
	கைகளாலே		ருந்தியிருக்கிற
என்றும்	தாங்கப்பட்ட,		(ஸத்ருசமான)
கோவைஏய்	கோவைப் பழத்தோ	நடை	நடையழகையுமுடை
	டொத்த		யவர்களான
வாய	அதரத்தையுடைத்தாய்,	மடவார்	ஸ்தரீகள்
மரதகம்போல்	மரதகப்பச்சை போ	பயிலும்	கித்யவாஸம் பண்ணு
	ன்ற வர்ணத்தையு		கின்ற
	டைத்தான		

கருஉகூ பெரியதிருமொழி, எப, அ-தி, இ-பா, சினமேவும்.

செல்வத்தனியமூர்தூர் நின்றுகந்த	வஞ்சனையால் கபடத்தினாலே
அமரர்கா,	வந்த (கொல்ல) வந்த
மேவும்சினம் அதிசயிதமானகோப	பேய்ச்சி பூதனையானவன்
த்தையும்	மாள் முடிபும்படியாக [னை
அடல் மிடுக்கையுமுடைய	உயிர் அவளுடைய ப்ராண
அரிபின்உருவ நரவிம்ஹவே வ ஷத்	[கொண்டு
மாதி தை யுடைய னாய்க்	வல்லிய க்ர(XX)வித்தவனாய்க்
கொண்டு, [ள்ள	எம் (அவ்வாச்சர்யத்தை)
திறல்மேவும் ப(ய)லம் மிக்கிருந்து	எனக்கு(ப்ரகாசிப்
இரணியனது ஹிரண்யனுடைய	பித்தவனுமான)
ஆகம் சரீரத்தை	மாயோன்கா ஆச்சர்யபூ(ஃ) தன்
கிண்டு பிளந்தவனும்	ண்மின் கிடர். (ரு)
மனம் மேவும் மஹஸ்ஸிலேபொருந்தி	
யிருக்கிற	

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (சினமேவு மடலரியினுருவமாகி) சிறுக்கன்பக்கவிலே அவன் மிகைத்துவரப்புக் கவாறே அதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமை, சினத்தையிட்டுவகுத்தாப்போலையாய், கிட்டவொண்ணாத நரவிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய். (திறல்மேவுமிரணியனதாகக்கிண்டு) நரவிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலியாத மிடுக்கையுடைய ஹிரண்யனுடைய உடலைக்கிண்டு. (மனமேவுமித்யாதி) இவனுடைய பருவத்தைக்கண்டால் “கெட்டேன், இவனை அழியச்செய்கையாவ தென்” என்று நெஞ்சிலிரக்கம் பிறக்கையன்றிக்கே நெஞ்சிலே பொருந்தியிருக்கிற வஞ்சநத்தையுடையளாய்க்கொண்டு வந்த பூதரை முடியும்படி அவளுடைய முலைவழியே அவளுடைய ப்ராணன்களும் வற்றிவரும்படி முலையை அமுதுசெய்த ஆச்சர்யபூ(ஃ)தன் கிடி கோள் இங்குவந்து நிற்கிறவன்.

(இனமேவுமித்யாதி) தர்ஸ்யமான வளைபையுடைத்தான கைகளாலே ஏந்தப்பட்டு, இவர்கள் தங்கனோடொத்துக் கோவைபோன்ற அதரத்தையுடைத்தாய், மரகதம்போன்ற நிறத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கிளியினுடைய பேச்சுபோலே இனிதானபேச்சையுடையராய், கற்பிக்கிறவர்கள்பேச்சும் கிளியின் பேச்சும் வாகிதெரியாது அன்னம்போன்ற நடையுடைய ஸ்திரீகள் நெஞ்சி வர்த்திக்கையால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய. ... .. (ரு)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, சு-பா, வானவர்தம். ௧௩௨௭

அந் — அஞ்சாம்பாட்டு. (சினமேவுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களில், அஃ
கூலனான ஸ்ரீ கஜேந்தர ரக்ஷணம்பண்ணி மஹிஷியான பூமிக்கு விரோதி
யான முறையாலே பூமியை உத்த(டி)ரித்தானென்றீரெயாசிலும், ராங்கள்
அங்கனானு லிங்கவும் பெருதே ஒரு ப்ரதீயாஸத்தியு மின்றிக்கே, விரோதி
யும் கனத்திருக்க ரகிக்கும்படி எங்ஙனெயென்ன; விரோதிரஸஸலே
னென்கிரு ரிங்கென்று ஸங்கதி.

இரண்டு பேச்சுக்கும் இனிமை ஒத்திருக்குமோவென்னவருளிச்செய்
கிறார் (கற்பிக்கிற வித்யாதி). ... .. (இ)

மூ. — வானவர் தமதுயர்தீரவந்துதோன்றி

மாணுருவாய் மூவடி மாவ லியை வேண்டித்

தானமரவேழலகு மளந்தவென்றித்

தனிமுதல்சக்கரப் படை யென்தலைவன்காண்மின்
தேனமரும் பொழில் தழுவமெழில்கொள்வீதிச்

செழுமாட மாளிகைகள் கூடந்தோறும்

ஆனதொல் சீர்மறையாளர் பயிலும்செல்வத்

தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேன்	மதுவானது [நின்ற	வானவர்தம்	தேவர்களுடைய
அமரும்	மாறாதே ப்ரவஹியா	துயர்தீர	துக்கம் போம்படி
பொழில்	சோலைகளாலே	யாக	
தழுவும்	சுற்றப்பட்டு	தான்	(ஸர்வ வ்யாபியாய்
எழில்கொள்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள		அவாப்த ஸமஸ்த
வீதி	வீதிகளிலும்		காமனா) தான்
செழு	அழகிய	மாணுருவாய்	வாமர வேஷத்தையு
மாடம்	மண்டபங்களிலும்		டையனாய்க் கொ
மாளிகைகள்	அரண்மனைகளிலும்		ண்டு
கூடந்தோறும்	கூடுங்குகளிலும் [ராய்	வந்துதோன்றி	வந்தவதரித்து
ஆன	ஆத்மகுண ஸம்பந்த	மாவலியை	மஹாபலியினிடத்தில்
தொல்சீர்	பழையதான (அழி	மூவடி	மூன்றடியை
	வற்ற) சீர்த்தியை	வேண்டி	யாசித்து (அதுபெற்ற
	யுடையராய்		வா?ற),
மறையாளர்	வேதாத்யயநபரரான	ஏழலகும்	ஸப்தலோகங்களையும்
	ப்ராஜ்மணர்கள்	அமர	(தன் திருவடிக்கீழ்)
பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற		அடங்கும்படியாக
செல்வத்தணியழுந்தூர்	நின்றுகந்த	அளந்து	ஆக்ரமித்தவனாய்,
	அமரர்கோ,		

வென்றி	ஐயசீலமாய்,	சக்கரம்	ஸூதர்சநத்தித்
தனி	அத்விதீயமாய்	படை	ஆபுசமாகவுடையனாய்
முதல்	(ஆபுதங்கனில்) ப்ரதா	என் தலைவன்	எனக்குள்வா மியான
	(ஹ) நமாண	காண்மின்	ஸர்வோஸ்வரன் டீர்.

(தேனமரும் பொழில் தழுவுமெழில் கொள்வீதி) கேன்மாறுத
பொழிலாலே தழுவப்பட்ட அழகையுடைத்தான வீதி. (செழுமாட
மீத்யாதி) அழகிய மாடங்கள், மாளிகைகள், கூடங்கள், மண்டபங்
கள், மற்றும்மவகாசமுள்ள இடமெங்கும், (ஆனதொல்கீர) வித்யா
விநயங்களால் ஸம்பந்தரா + (ய்பழையதான சீரையுமுடைய
ரா)பிருக்கிற பராஹ்மணர் நெருங்குகையால் வந்தகீரவதாஸம்பத்தை
யுடைய ... .. (n)

(ச) தி.பள்-சு0. (உ) வி.பு.நு.நு-சுள. (ஈ) † குண்டலிதம் க்வாசுத்தம்.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, எ-பா, பந்தணைந்த. ௧௩௨௯

“வாணவர்” என்னவமைந்திருக்க “தம்” என்றத்தாலே அவர்கள் தூபிமாநம் தோற்றுமென்று விவகரித்து வ்யாவர்த்தயகதநபூர்வகம் தாத் பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அந்யேத்யாதி). வாணவரென்று, வான்-ப்ராப்ய மாகத் தோற்றுகையாலும், அதுபெறுகைக்கு ஸாதநமும் தாமே அதுஷ்ட டிக்க வல்லாரென்று முன்பிருக்கிற ஸ்வாதந்தர்யம் “தம்” என்றத்தாலும் ஸூசிதமாகையாலும், அந்யப்ரயோஜநராய் அந்ய ஸாதநரானவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று திருவுள்ளம். மாணுப என்னுதே, “மாணுருவாய்” என்றத்தாலே, இரப்பிலே தகணேறினமைதோற்றுமென்று அருளிச் செய்கிறார் (அவனித்யாதி). “தான் மாணுருவாய் மூவடி மாவலியைவேண்டி” என்றந்வயித்து, தானே தன்னிலே ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோற்றியிருக்கையாலே வேண்டக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). மாணுருவானபோது சக்கரப்படையுண்டோவென்ன; “அளந்தபோது உண்டு” என்றுப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (த்ரிவித்ரம இத்யாதி). திருவடிகளின்கீழே அடங்கும்படி அளக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜிதமித்யாதி). ... .. (சு)

மூ, —

பந்தணைந்த மெல்விரலாள் சிதைக்காகிப்

பகலவன் மீதியங்காத விலங்கைவேந்தன்

அந்தமில்லிண் கரம்சிரங்கள் புரண்டு வீழ

அடுகணையாலெய்து கந்தவம்டான் காண்மின்

செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்தநாவர்

திசைமுகனேயனையவர்கள் செம்மைமிக்க

அந்தணர்த் மாகுதியின் புகையார் செல்வத்

தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செந்தமிழும்	அழகிய (ஸ்வார்த்தத்	மிக்கசெம்மை	அதிசயிதமான வை
	தை எளிதில் ப்ர		லக்ஷணய த்நைத்
	காசிப்பிக்க வல்ல)		யுடையரான
	த்ராவிடவேதமும்	அந்தணர்தம்	ப்ராஹ்மணருடைய
வடகலையும்	ஸம்ஸ்க்ருத வேதமும்	ஆகுதியின்	(யஜ்ஞத்தில்) ஆஹு
திகழ்ந்த	விளங்காநின்ற [ளாய்		தியிலேயுண்டான
நாவர்	நாவையுடையவர்க	புகை ஆர்	தூமம் நிறைந்திருக்
திசைமுகனே	ப்ராஹ்மாவோடொத்		கிற
அனையவர்	த(ப்ரபாவமுடைய)	செல்வத்தணியழுந்தூர்	நின்றுகந்த
கள்	வர்களாய்,		அமரர்கோ, [கிற
		பந்துஅணைந்த பந்தோடு கூடியிருக	

௧௩௩௦ பெரியதிருமொழி, ௭-ப, அ-தி, ௭-பா, பந்தனைந்த.

மெல்	மீருதுவான	[ன]	திண்	பலிஷ்ட்டமான
விரலாள்	விரற்களை யுடையளா		கரம்	கைகளும்
சீதைக்காகி	ஸீதை நிமித்தமாக,		சிரங்கன்	நிலைகளும் [க
பகலவன்	ஸூரியன்		புரண்டுவிழ	அறுந்துவிடும்படியா
மீது	மேலே		அடுகணையால்	கொல்லவல்லபாணந்
இயங்காத	ஸஞ்சரிக்கப்போகாத			தினால்
	(உயர்ந்த அரணை			
இலங்கை	லங்கைக்கு [யுடைய]		எய்து உகந்த	அடித்து (க்கொண்டு)
வேந்தன்	ராஜாவான ராவண			ஸந்தோஷித்த
	னுடைய [ணிந்த]		அம்மன்காண்	ஸர்வேஸ்வரன் கூ
அந்தம் இல்	அவதியில்லாத (எண்		மின்	(௭)

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (பந்தனைந்த) ஸர்வேஸ்வரன் ஸந்தியிலும் பந்துகொண்டுபோதுபோக்க வேண்டும்படியாய், அந்த பந்து தொடவும் பொறுதபடியான விரலையுடைய பெரியபிராட்டியாரோடுண்டானஸம்ஸ்க்ஷேபத்துக்காக. பிரிவுக்கு ஷேதுபூ (ஸ்)தனாய், சந்த் ராதித்யர்கள் மேலே ஸஞ்சரிக்கப்பெறுத அரணையுடைத்தாயிருக்கிற லங்கைக்கு நீர்வாஹகனான ராவணனுடைய. (அந்தமிலித்யாதி) அறுக்கவறுக்க முளைக்கையாலே அவதியின்றிக்கே யிருப்பதாய், திண்ணியதாயுமிருக்கிற தோள்களும் தலைகளும் தெறித்துப்போய் விழ, ஒரு கொலைஅம்பாலே எய்து அவணையழித்து, “விரோதிபோகப் பெற்றோம், ஆஸ்ரிதரும் குடியிருப்புப் பெற்றார்கள்” என்று அவர்களுக்குக்கடவ உசுப்பைத்தானுகந்த ஸர்வேஸ்வரன்கிடர்.

(செந்தமிழித்யாதி) (செந்தமிழும்) அர்த்தத்தை நேராகக்காட்டவல்ல தமிழும். (வடகலையும்) ஸம்ஸ்க்ருதமும், இவையுடைய விளங்குகிற நாவையுடையருமாய், (திசைமுகனே யணையவர்கள்) தனித்தனியே சதுர்முகனைப்போலே ஸ்ருஷ்டிஷ்டமராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்கிற. (செம்மையித்யாதி) இப்படிவைலக்ஷணயம் விஞ்சியிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணருடைய வேதமாமதூமத்தையும் அழகிய செல்வத்தையுமுடைய அணியழுந்தூர். ... .. (௭)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (பந்தனைந்தவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தர பரரிடத்தில் தன்னை இரப்பாளனாக்கியும் கார்யம் செய்யுமவன் என்னுந்நீர் ; இப்படி அவன் செய்யவேண்டுவா என்னென்னில், அவன் பிராட்டியிடத்தில்அபி(தி)நிவிஷ்டனாய் கார்யம் செய்யுமாபோலே சேஷ நரெல்லாரிடத்திலும் அபிநிவிஷ்டனாயிருப்பன் கூடென்று உபதேசிக்கருகென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, அ-பா, சும்பமிசு. கங்.கக

ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வ்யாமோஹத்தை யுண்டாக்குகைக்கு உபயுக்த
மான மௌக்த்ய(ஃ)மும், மார்தவமும் ஸூசிதமாகிற தென்றறளிச்செய்
கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி).

“ஆர்” என்று பொருந்துதலாய், இவர்களுக்குப் பொருந்தினதென்
றாய், அத்தால்பலிதம் (அழகிய) என்றது. ... .. (எ)

மூ. — சும்பமிசு மதவேழம் குலையக் கொம்பு

பறித்து மழனிடை யடர்த்துக் குரவைகோத்து
வம்பவிழும் மலர்க்குமுலாளாய்ச் சிவைத்த

தயிர் வெண்ணெயுண்டுகந்த மாயோன் காண்மின்
செம்பவளமரகத நன்முத்தம்காட்டத்

திகழ்புகம் கதலிபலவளம் மிக்கெங்கும்

அம்பொன்மதிள் பொழில்சூழ்ந்தழகார்செல்வத்

தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்பவளம்	(பாக்குமரங்களில் பழங்கள்) சிவந்த பவழத்தையும்	புடை சூழ்ந்து அழகுஆர் அழகுமிக்கிருக்கிற	பர்யந்தங்களிலே சுற்றப்பட்டு
மரகதம்	(அவற்றின் காய்கள்) மரகதப் பச்சையையும்	செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ, [யும்	
நன்முத்தம்	(பூக்கள்) நல்ல முத்துக்களையும்	மிகு சும்பம் மதம் வேழம் குலைய	பெருத்தமஸ்தகத்தை மத்தையுமடைய குவலயா பீடமானது
காட்ட	தர்சிப்பிக்கவற்றான	கொம்பு பறித்து மழம் விடை	அழியும்படியாக (அதின்) தந்தங்களை பிடுங்கியும், இளம்பருவமான
புகம்	கமுகுகளாலே	அடர்த்து குரவை கோத்து	எடுத்துகளை நெருக்கியும், ராஸகீடையிலே
திகழ்	விளங்காசின்றதாய்,	வம்பு அவிழும் மலர் குழலான்	(பெண்களோடு) கைகோத்தும், பரிமளமானது
பல	அநேகமான		பரவாரின்ற
கதலி	வாழைகளுடைய		பூக்களுடைய [ளான
வளம்	ஸம்ருத்தியானது		மலர் முடியையுடைய
எங்கும்	எல்லா விடங்களிலும்		
மிக்கு	அதிசயித்திருப்பதாய்,		
அம்பொன்	மிகவும் ஸ்ம்ருஷணிய		
	மான [தான		
மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைத்		
பொழில்	சோலைகளாலே		

௧௩௩. பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, அ-பா, கும்பமிகு.

ஆய்ச்சி	யசோதைப்பிராட்டி	உண்டு	அமுதுசெய்தும்
வைத்த	சேமித்துவைத்த	உகந்த	ஸந்தோஷித்த
தயிர்	தயிரையும்	மாயோன்கா	ஆஸ்சர்யபூ (ஞா)தன்
வெண்ணெய்	நவநீதத்தையும்	ண்மின்	கிடர். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கும்பமிகு மதவேழம்) ஆனைகளோடும் மலைகளோடும் பொருது புண்பட்ட மஸ்தகத்தையுடைத்தாய், மதமுதிதமாயிருக்கிற குவலயாபீடமானது குட்டிச்சுவர்போலே தளர்ந்துவிழும்படி அதினுடையகொம்பை அநாயாஸே பறித்து. (மழவிடையடர்த்து) பருவத்தால் இளைதாய், “காட்டுக்காட்டு” என்று ம்ருத்யுஸத்ருஸாயிருக்கிற வ்ருஷபங்களேழையும் அழியச்செய்து. (குரவைகோத்து) பெண்களுடைய குரவைக்கூத்திலே தன்னை யுமொருவகை விட்டுக்கோத்து. (வம்பவிழமித்பாதி) விரோதிவர்க்கத் தைத்தானே கைதொட்டுப்போக்கினவன். அதுகூலஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாமையாலே, பரிமள ப்ரசுரமான பூவையுடைத் தான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டி வைத்த தயிரையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்து, அத்தாலே பெறப்பேறு பெற்றா னாக விருக்கிற ஆஸ்சர்யபூ(ஞா)தன் கிடர்.

(செம்பவள மரகதன்முத்தம் காட்ட) அங்குண்டான கமுகு களில் பாளைகள் முத்தைக்காட்ட, பசங்கரயானது மரகதத்தைக் காட்ட, பழங்குழினைது பவளத்தைக்காட்ட, ஆக இப்படி மூன்றும் ஒருகாலே கண்டதுபவிக்கலாம்படி யிருப்பதாய், வாழைகளினுடைய மிகுதியால் வந்த அமுகு குறைவற்று எங்குமொக்க ஸ்ப்ருஹணீட மாய், அரணுகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட பொழிலை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவழுந்தூர். ... .. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கும்பமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், சொன்ன பிராட்டியிடத்தில் போலே சேதநீடத்தில் அபிவிஷ்டனா யிருக்கக்கூட மூலமென்னென்ன, ஆஸ்ரித கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்ல, தபடியானஸ்வபா(ஞா)வண்கிடரென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

கும்பத்துக்கு மிகுதி யுத்த(ஐ)வடுக்க ளென்று விவகரித்தருளிச்செ றுநர் (ஆணையித்யாதி). (காட்டுக்காட்டு) என்று (பருவத்தால் இளைதாய் என்று அந்வயித்துக்கொள்வது.

“பல-கதலி” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறு (வாழைகளினுடைய மிகுதியாலே) என்று ... .. (அ)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, கூ-பா, ஊடேறு. சுருங்கு.

மூ. — ஊடேறு கஞ்சனெடு மல்லும் வில்லும்
 ஒண்கரியுமுருள் சகடுமுடையச்செற்ற
 நீடேறுபெருவலித் தோளுடையவென்றி
 நிலவுபுகழ் நேமியங்கை நெடியோன்காண்மின்
 சேடேறு பொழில்தழுவு மெழில்கொள்வீதித்
 திருவிழவில் மணியணிந்த திண்ணைதோறும்
 ஆடேறு மலர்க் குழலார் பயிலும் செல்வத்
 தணியமுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சேடுவறு	இளமையேறி (மிக்கு)	கஞ்சனெடு	கம்ஸனெடுகூட
	இருக்கிற	மல்லும்	சாணூராதிமல்லவர்க்
பொழில்	சோலைகளாலே		கழும்
தழுவும்	சுற்றும்வயாப்தமாய்க்	வில்லும்	ததுஸ்ஸும் [மான]
	கொண்டு [ருக்கிற	ஒன்	அழகிய (பலிஷ்ட்ட
எழில்கொள்	அழகை யுடைத்தாயி	கரியும்	ருவையாபீடமும்
வீதி	திருவீதிகளில்	உருள்	உருண்டு வாராசின்ற
திருவிழவில்	உத்ஸவங்களிலே	சகடும்	சகடாஸுரனும்
மணி	ரத்நங்களாலே	உடைய	நெருக்குணும்படி
அணிந்த	அலங்கரிக்கப்பட்ட	செற்ற	(அவர்களை) அழித்த
திண்ணைதோ	திண்ணைகளை நெருங்கும்,		வனும்
றும்		நீடுவறு	மென்மேலும் அதிச
ஆடுவறு	பரிமளம்ஏறி (மிக்கு)		யித்து வரா சின்ற
	இருக்கிற	பெருவலி	மிக்கபலத்தை யுடைய
மலர்	புஷ்பங்களினாலலங்க	தோள்உடைய	புஷ்பங்கையுடையனாய்
	ரிக்கப்பட்ட	வென்றி	ஜயமானது
குழலார்	மயிர்முடியையுடைய	நிலவு	(எப்போதும்) வர்த்தி
	பெண்கள்		யாசிற்கையாலுண்
பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற		டான
செல்வத்தணியமுந்தூர்	நின்றுகந்த	புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
	அமரர்கோ,	நேமி	திருவாழியை
ஊடு ஏறு	(மஞ்சத்தினுடைய)	அம்மை	அழகிய திருக்கையி
	மத்யத்திலே ஏறி		லேர் திணவனான
	யிருக்கிற	நெடியோன்	ஸ்வாதிகன்சுமிர் (கூ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊடேறு கஞ்சனெடு) தன்பயத்
 தாலே உயரமஞ்சத்திலே போயேறி நிற்கிற கம்ஸனெடுகூட அவன்
 தனக்கு அரணுகிறுத்தின மல்லவர்க்கழும். (வில்லும்) வில்விழவுக்

கருநாடக பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, கஉ-பா, பன்றியாய்.

கென்று இட்டுவைத்த வில்லும். (ஒண்கரியும்) ஆணைவிர்த்தென்று மாதுலனாப் கண்ணீரை விழவிட்டிருப்பதாகக் கோவின குவலயா பிடமும். (உருள்சகடும்) அஸுராவேசத்தாலே தொட்டில் பருவத்திலே மேலே வந்து விழக்கோவின சகடமும். (உடைபச்செற்ற) இவற்றையெல்லா மொருகாலே அழிபச் செய்தாப்போலே தோற்று கிறதாய்த்து இவர்க்கு அதுஸந்தாநத்தில் வைசத்ய(சீட்டு)த்தாலே. (நீடேறு பெருவலித் தோளுடையவியத்தாதி) நாள்செல்ல நாள்செல்ல மிகக்கேறிவாராநிற்பதான தோளையுடையனாப், விஜயமானது எப்போது மொக்கவர்த்தியாகின்ற புகழையுடையதான திருவாழியைக் கையிலேயுடைய ஸர்வாதிகன் கிடர்.

(சேடேறு பொழில்) இளமைமிக்குவருகிற பொழிலாலே தழு வப்பட்டு, அத்தாலே எழில்மிக்கருக்கிற திருவீதியில் திருநாள்களில் ரத்னங்களாலே அழுத்தப்பட்ட திண்ணைகள்தோறும், ஆடுகைக்காக ஏறின புஷ்பாதிக்களாலே அலங்கருதமான குழலையுடைய ஸ்தரீகளுடைய நெருக்கத்தால்வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய திருவழுந்தூரிலே, “ஆடு” என்று - பரிமளம். பரிமளம்மிக்க மலர்க்குழல். (க)

அது — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊடேறியத்தாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆர்ந்த காஸ்பர்சமுள்ள தீரவ்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியான வ்யாமோஹம் செல்லிற்று; அந்த வ்யாமோஹகார்யமான ஆர்ந்தவிரோதி நிரஸநம் பண்ணினமையைப் பலபடி உபதேசித்து நேமியைப்போலே உங்களையும் கைவிடாநென்கிறுரென்று ஸக்கதி.

“ஊடு” என்று மத்த்ய(சீட்டு)மாய், மஞ்சத்தின் மத்த்யமாக்கி யருளிச் செய்கிறார் (தன்னியத்தாதி). ... .. (க)

மூ. — பன்றியாய் மீனாகிய யரியாய்பாரைப்

படைத்துக்காத்துண்டு மிழ்ந்த பரமன்றனை
அன்றமரர்க்கதிபதியு மயனும்சேயும்

அடிபணியவணியழுந்தூர் நின்றகோவை
கன்றிநெடுவேல் வலவனாவிநாடன்

கலிகன்றி பொலிசெய்த வின் பப்பாடல்
ஒன்றினாடு நான்குமோரைந்தும் வல்லார்

ஒலிகடல் சூழலகாளுமும்பர்தாமே. (கஉ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி எ-ப, அ-தி, க-பா, பன்றியாய். ௧௩௩௩

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பன்றியாய்	மஹாவராஹமாயும்	கோவை	நித்யஸூரிகளுக்கு (சீர் வாழ்க்குண) ஸர்
மீனாய்	மதன்யமாயும்		வேஸ்வரன் விஷயமாக,
அரியாய்	சுரவரீம்ஹமாயும் அவ	கன்றி	கறையையுடைத்தாய்
பாரை	பூமியை [தரித்த	நெடு	திர்க்கமாயுள்ள
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்து	வேல்	வேலாயுதத்தை
காத்து	ரக்ஷித்தி	வலவன்	பிடிக்கவல்லராய்,
உண்டி	(ப்ரளயத்தில்) அமுது செய்து	ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டுக்கு
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) வெளிப் படுத்தின	கலிகன்றி	நிர்வாஹகரான ஆழ்வார்
பரமன்தன்னை	ஸ்ர்வாதிகளாய்,	ஒவ் செய்த	ஒவியுடைத்தாம்படி [ய்
அன்று	அக்காலத்தில்		அருளிச் செய்ததா
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு	இன்பம்	மதுரமாய், [முன
அதிபதியும்	ராஜாவான இந்த்ர	ஒன்றினெடு	ஒருபாசுரத்தோடு கூ
அயனும்	ப்ரஹ்மாவும் [னும்	நான்கும்	நாலுபாசுரங்களும்
சேயும்	ருத்ரனும்	ஓர் ஐந்தும்	(அதன்பின்) ஒரு ஐந்
அடிபணிய	திருவடிகளிலே விழுந்தாஸ்ரயிக்கு ம்படியாக,	பாடல்	(ஆசிரியத்து) பாசுரங்
அணி	ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமாயுள்ள	வல்லார்	அப்பயலிக்க வல்லவர்
அமுந்தார்	திருவமுந்தாரில்	ஒலி	கோ(ஸ்) ஷியாநின்ற
கின்ற	உகப்புடனெழுந்தருளியிருக்கிற	கடல்குழ்	ஸமுத்ரத்தாலே குழ
		உலகு	லோகங்களை [ப்பட்ட
		ஆளும்	பரிபாலரும் பண்ண
			வல்லரான
		உம்பர்தாம்	தேவதைகளாவர்கள்

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (பன்றியாயித்யாதி) ஆஸ்ரிதரக்ஷணம் ஒரு தலையானால் தன்னைப்பேணுமையும் ரக்ஷிக்குமவனுய்த்து. (பாரையித்யாதி). பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பன்றியா யித்யாதிகளாலே (காத்து) அத்தை ரக்ஷித்துத் திரியவும் ப்ரளயம்வர, வயிற்றிலேவைத்துத், திரிய வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, இப்படி ஸர்வவித ரக்ஷணங்க்ளையும் பண்ணுமிடத்தில் தன்னை எண்ணினால் பின்னை ஒருவரையும் எண்ணவொண்ணா திருக்கிற ஸர்வாதி களை. (அன்றமரர்க்கித்யாதி) அபிமானிகளான ப்ரஹ்மாதிகளுட்வந்து

கூடகசு பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, க0-பா, பன்றியாய்.

ஆஸ்ரயித்து, தந்தாமுடைய அபிமதங்கள் பெற்றுப் போம்படியாக வந்துநிற்கிற இடமாய்த்து. தேவர்களுக்கெல்லாம் நியாமகனாகியிருக்கிற இந்த்ரனும், இவ்வருகுள்ளாரிற் காட்டில் விஜாதீயமான ஜம்மத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும், அவன்மகனான ருத்ரனும். (அடிபணிய) திருவடிகளிலே விழுந்து ஆஸ்ரயிக்க, திருவழுந்தூரிலே நின்றருளின ஸர்வாதிகளுனவனை. (கன்றிருநெடுவேலித்தயாதி) சத்ருநிரஸநம்பண்ணிக்கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கே யிருப்பதாய், (க) “ஸுக்ஷ்மஹத்தது” என்னுமாபோலே, ஒருவரால்நியமித்துஆளவொண்ணாதபடி நெடிதாயிருந்துள்ள வேலைக்கையிலேயுடையாய் திருவாலிநாட்டையுடையராயிருந்துள்ள ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இனிய பாடலான இப்பத்தையும் வல்லார். “ஒன்றினெடு நான்குமோரைந்தும்” என்று தாம்சேர்த்து அதுபவித்த ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. இவற்றை அப்பயவீக்க வல்லார்க்கு, ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பதமுண்டாக முன்னந்தட்டில்லை. “திருமங்கையாழ்வார்தாம் பாகவத சேஷத்வமாக்குகைக்கு உடலாயிருக்கையாலே ஐஸ்வர்யத்தையும் ஆதரித்தருளினார்” என்றருளிச்செய்வர். (க0)

பெரியவாச்சான்யிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு. —பத்தாம்பாட்டு. (பன்றியாயித்தயாதி). (தாம்சேர்த்ததுபவித்த ப்ரகாரம்) என்றது - முதற்பாட்டில், அகந்தாவதாரகந்தமான ககீரார்ணவசாயியை ஒருபாட்டிலும், அங்கு நின்றும் திரியக்காய் அவதரித்தபடியை “முன்னில்வுலகு” என்கிற இரண்டாம்பாட்டிலும், “சிலம்புமுதல்” என்கிற நாலாம்பாட்டிலும், “சினமேவும்” என்கிற அஞ்சாம்பாட்டிலும், “பன்றியாய்” என்கிற பத்தாம்பாட்டிலுமாக நாலுபாட்டிலும், ஒருப்ரகாரமாகவும், மற்றை அஞ்சுபாட்டிலும் கஜேந்த்ரரக்ஷணர்த்தமாகவும் வரமந்ராமக்ருஷ்ண ரூபேணவும் வந்தவவற்றுக்கு ஒருசேர்த்தியும் திருவுள்ளத்திலொட்டி அதுபவித்தமை தேரற்ற இங்ஙனருளிச்செய்தாரென்றபடி. ... .. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, சு-தி, க-பா, கள்ளம்மனம், கடிங்

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

க ள ள ம் ம ன ம் ப் ர வே ச ம்.

வ்யா.—கீழ்த்திருமொழியிலே, அவனே கிடிகோள் ஆஸ்ரயணிய
னென்றார்; ஆனால் நீர் எங்களைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன;
பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அநர்த்தப்பட்டுப்
போகாதே ஆஸ்ரயணியானவன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீ
வித்துப்போகப் பாருங்கோளென்கிறார். ... *
...

அநு.—கள்ளம் மனம்ப்ரவேசம். (நீரெங்களைச் செய்யச் சொல்லு
கிற தென்னென்ன) என்றது-எங்களுக்கும் வேறுசிலர் உபதேசிக்கக்கேட்
டவையுண்டாயிருக்க நீரெங்களைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன
என்றபடி.. *

மூ. — கள்ளம்மனம் விள்ளும்வகை கருதிக்கழல் தொழுவீர்
வெள்ளம் முதுபரவைத்திரை விரியக்கரையெங்கும்
தெள்ளும் மணிதிகழும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
துள்ளும் எனதுள்ளத்துள்ள முறைவாரையுள்ளீரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளம்	ஆத்மாபஹார மாகிற	மணி	ரத்நங்களானவை
	க்ருத்ரிமத்தை யு	திகழும்	விளங்காகின்ற
மனம்	மஸஸானது [டைய	சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியு ரென்னும்
விள்ளும்வகை	(அவ்வாத்மாபஹாரத் தில் நின்றும்) வே		திருநாமத் தை யு
	றுபடும் ப்ரகாரத்		டைத்தாய்
கருதி	ஆசைப்பட்டு [தை	சலசயனத்து	ஜலசாயியான எம்பெ
கழல்	(ஸர்வேஸ்வரன்)திரு	உள்ளும்	ருமான் பள்ளிகொ
	வடிகளை		ண்டிருக்கிற சல
தொழுவீர்	ஆஸ்ரயிக்க வேண்டி		சயநம ம ன் று ம்
	யிருக்கிறவர்களே!		திவ்யதே ச த் தி
முது	அநாகியான [ன		னுள்ளும்
பரவை	ஸமுத்ரத்தி லுண்டா	எனது	என்னுடைய
திரை	அலைகளினு லுண்டா	உள்ளத்துள்	ஹ்ருதயத்தி லுள்ளும்
வெள்ளம்	ப்ரவாஹமானது [ன	ளும்	
கரை எங்கும்	தீரங்களிலே	உறைவாரை	நீத்யவாஸம்பண்ணும்
விரிய	பரவாநிற்க;		ஸர்வேஸ்வரனை
தெள்ளும்	(அவ்வலைகளினுலே)	உள்ளீர்	த்யாகியுங்கோள் (க)
	கொழிக்கப்பட்ட		

கநந-அ பெரியதிருமொழி, 61-ப, கூ-தி, க-பா, கள்ளம்மனம்.

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (கள்ளம்மனம் விள்ளும் வகைக்கருதி) (க) “**ஸுஹிஷீர ஸு ஸுஹி ஸுஹி** - யதாஹி சோரஸ் ஸததாஹி புத்தஃ” என்கிறபடியே, வேதார்த்தாபலாபம் பண்ணுவார் - சோரரிதே; அதுக்குமேலே அவனுடையதான ஆத்மாபஹாரம் பண்ணிப்போரு கிறார் சிலரிதே. க்ருத்ரிமத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கிறஹிருதயம், அதிலின்றும் வேறுபடும் ப்ரகாரத்தை மனோரதித்து, அவன் திரு வடிகளை ஆஸ்ரயிக்க வேண்டியிருப்பீர்! (வெள்ளம் முதபரவைத் திரைவிரிய) பழையதானகடல்திரைகளா ஹுண்டான வெள்ளமானது கரையெங்கும் போந்தேற.

(தெள்ளும் மணிதிகழும்) நினைவின்றிக்கேயிருக்கக் கடலேறி வடிந்தபடியாலே அங்குண்டான ரத்தாதிக்கள் விளங்காநின்றுள்ள. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்துள்ளருமென துள்ளத் துள்ளமுறை ஷாடயுள்ளீரே) உகந்தருளின நிலங்களும் இவர் திருவுள்ளமும் ஒக்கவாய்த்து அவன் விரும்பியிருப்பது. இப்படியிருக்கையாலே ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ஆஸ்ரயணீயஸ்த்தாநம்இவைஇரண்டுமாய்த்து. “சல சயனன்” என்றது - ஜலசயனென்றபடியாய், அது அவனுக்குத் திருநாமமாய், ஜலசயனன் வர்த்திக்கிறவிடம் சலசயநமென்று ஊருக் குப்பேராகிறது, ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. (கள்ளமிய்யாதி) மனத்துக்கு கள்ளமாவது - பௌத்தாதி மதத்தைப் பற்றி வர்த்திக்கை என்று விவகலித்து, அவர்கள் கள்ளரோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (யதாஹிசோரஇத்யாதி). (சிலரிதே) என்றது-குத்ருஷ்டிகளை. சப்தார்த்தம் (க்ருத்ரிமத்தையித்யாதி). (க்ருத்ரி மத்தை) என்றது-வேதாபஹாரத்தையும், ஆத்மாபஹாரத்தையும். [முதப ரவைத்திரை-வெள்ளம்-கரைஎங்கும்-விரிய] என்றவயித்தருளிச் செய்கி றார் (பழையதானவித்யாதி).

கரையெங்கும் விரிய மணிதிகழும் என்னவமைந்திருக்க “தெள்ளும்” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நினைவித்யாதி). “நினைவு” என்றது-ரத்தஸம்பாதநார்த்தமான நினைவு என்றபடி. ஸடுபாடாக த்தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (உகந்தருளின வித்யாதி). ஆறும்பாட்டில் “சலசயநம் தொழும்” என்று பகவத்பரமாகவிருக்கவேண்டியிருக்க இங்கு திவ்யதேசத்துக்குப் பேராஸபடி எவ்விதேயென்ன வருளிச் செய்கிறார் (சலசயனென்றித்யாதி). மன்னக்கருமூறி, சலசயனென்று திருநாம மாய்த் தென்று திருவுள்ளம். (க)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, க-தி, உ-பா, தெருவில்லி. கருங்க

மூ. — தெருவில்லி சிறுநோன்பியர் செஞ்சோற்றொடுகஞ்சி
மருவிப் பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர்
திருவில்பொலி மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
உருவக் குறளடிக்க ளடியுணர்மி னுணர்வீரே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தெருவில்	வீதிகள்தோறும்	மதியாது	ஆதரியாமல்
திரி	ஸஞ்சரிப்பவராய்,	வந்து	அவர்களைவிட்டுவந்து
சிறு	அதிகஞ்ஞாநமான	அடைவீர்	ஆஸ்ரயிக்கப் பார்க்கி
நோன்பியர்	வந்தத்தையுடைய		மவர்களே!
	ராய், [அழகிதான	திருவில்	ஸம்பத்தினால்
செம்	(தயிர்முதலியவற்றால்)	பொலி	ஸம்ருத்தரான
சோற்றொடு	சோறோடுகூட	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர் வந்ததிக்க
கஞ்சி	(குடிக்க வேண்டும்)		கிற
	கஞ்சியை (அந்நர	சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து, [ய	
	ஸத்தை) [து]	உருவ	அழகியவடிவைவருடை
மருவி	ஆசைப்பட்டி (புஜித்	குறள்	வாமனனான
பிரிந்தவர்	ஸாத்விதர்களிடத்தில்	அடிகள்	ஸ்வாமியினுடைய
	நின்றும் வேறு ப	அடி	திருவடிகளை
	ட்ட ஹைநாதிகள்	உணர்வீர்	த்யாசிக்கப் பார்த்தீர்க
வாய்மொழி	வாயினால் சொல்லப்		ளாகில்
	பட்ட சொல்லை	உணர்மின்	த்யாசியுங்கோள், (உ.)

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (தெருவில்லி சிறுநோன்பியர்)
அஸதஸ்ய வேஷத்தையுடையராய்க்கொண்டு தெருவுகளிலே ஸஞ்சரிக்க
கிற அவைதிகமான வ்ருத்தத்தையுடையராய். (செஞ்சோற்றொடு
கஞ்சி மருவிப்பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர்) (க)
“தண்டயிரினுல்த திரளைமிடற்றிடை நெருக்குவான்” என்றும்,
மனந்திரியாக்கஞ்சி என்றுமுண்டு அவர்கள் புஜித்து வாஸநைபண்
ணிப் போருவது. ஆக இப்படி அவைதிகமான அதுஷ்ட்டாநத்தை
யுடையராய், வைதிகமர்யாதையை அகன்று திரிகிறவர்களுடைய
வாயில் வர்த்தையை அநாதரித்து வந்தாஸ்ரயிப்பீர்!

(திருவில்பொலி மறையோர்) ஸ்ரீஸ்வரம் குறைவற்றிருக்கிற
ப்ராஹ்மணர்வந்திக்கிற. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து) அழகியதாய்,
கண்டார்க்குமேல் விழவேண்டும்படியான வடிவைவருடைய ஸ்ரீவாமன
னான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை ஸ்மரியுங்கோள், அதுஸந்

கூ.சு. பெரியதிருமொழி, எ-ப, கூ-தி, ஈ-பா, பறையும்வினை.

திக்கப்பார்க்கிறீங்கள். (உணர்வீர்) அதுஸந்தாந்ததை யுடையீர்!
“தெருவில் திரிகுதினோன்பியர்செஞ்சோற்றொடுகஞ்சிமருவிப்பிரிந்த
வருடைய வாயில் வார்த்தையை அநாதரியுங்கோள். திருவில் பொலி
மறைபோர் சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்தை வந்தாஸ்ரயிக்கப் பாருங்
கோள். உருவக்குறளடிகளடியைஉணருங்கோள்.” என்றுகீரியை. (உ)

அரு. — இரண்டாம்பாட்டு. (தெருவில்த்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், பெள
த்தா(து)திமதத்தைக் கள்ளமாகச் சொல்லுகிறபடி யென்னென்ன, அவர்
கள் கள்ளத்தை வெளியிடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

சிறுமை-நிகர்ஷமாய், அருளிச்செய்கிறார் (அவைதிகமான்) என்று.
அதாவது-சூப்ர(ஜா)மணம், வரதார்த்தமாகத் தரையில் புரளுகை முத
லானவை. சோற்றுக்குச் செம்மையாவது-நன்மையாய், தயிர்த்திரணை என்
று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (தண்டயிரித்த்யாதி). (மனந்திரியாக்கஞ்சி)
என்றது மநஸ்ஸு கலங்காதே, தா(து)ரணுர்த்தமாகக் குடிக்கும் கஞ்சி.

கீழே ஒருகீரியையாக வருளிச்செய்து, மூன்றுகீரியையாக்கி அருளிச்
செய்கிறார் (உணர்வீரித்த்யாதி). “மதியாது” என்றதும் மதியாதிருங்கோள்
என்றாயருளிச் செய்கிறார் (அநாதரியுங்கோள்) என்று. ... .. (உ)

மூ. — பறையும் வினைதொழுதுய்மின் நீர்பணியும் சிறுதொண்டர்
அறையும்புனலொருபால் வயலொருபால் பொழிலொருபால்
சிறைவண்டினமறையும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
துறையு மிறையடியல்ல தொன்றிறையு மறியேனே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வினை	பாபங்களானவை	ஒருபால்	ஒருபக்கம் [தாய்
பறையும்	பறந்துபோம்,	பொழில்	சோலைகளையுடைய
நீர்	நீங்கள்	சிறை	இறாகுளையுடைய
தொழுது	(அவனை) ஆஸ்ரயித்து	வண்டுஇனம்	வண்டுக்கூட்டங்கள்
உய்மின்	உஜ்ஜீவிபுங்கள், [லே	அறையும்	(எங்கும்)சப்தியாசிற்
சிறு	ஷூத்ர விஷயங்களி		பதான
தொண்டர்	சபலரானவர்களே!		சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து [ற
	(அதைவிட்டு)	உறையும்	பொருந்தி வர்த்திக்கி
பணியும்	(அவனை) ஆஸ்ரயித்	இறை	ஸ்வாமியினுடைய
	கப்பாருங்கள்;	அடியல்லது	திருவடிகளையொழிய
ஒரு பால்	ஒருபக்கம்	ஒன்று	வேறென்றை
புனல்	ஐலமானது	இறையும்	சிறிதும்
அறையும்	அலையெறியுமதாய்,	அறியேன்	அறியமாட்டேன். (ஈ)
ஒருபால்	ஒருபக்கம் [ய்		
வயல்	கழனிகளை யுடையதாக		

பெரியதிருமொழி, எ-ப, கூ-தி, ஈ-பா, வாணர்மதி. கங்சக

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. கண்டிகோளே நாமிருக்கிறபடி, நீங்கள் களும் இப்படியேயிருக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

(பறையும்வினை) அநாதிகாலம்பண்ணின பாபங்களடங்கலும் பறந்துபோம். தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். (பணியும் சிறுதொண்டர்) அப்ராப்த விஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கிற நீங்கள் விழுந்தாஸ்ரயியுங்கோள். அவ்வனன்றிக்கே, அந்தரங்க கிங்கரராக வேண்டியிருப்பீர் ! (பணிமின்) ஆஸ்ரயியுங்கோளென்னுமாம்.

(அறையும்த்யாதி) அவ்வூர்தான், ஓரருகு நீர் வெள்ளமறையாநிற்கும், ஓரருகு பொழிலாயிருக்கும், ஓரருகு வயலாயிருக்கும். இவை மூன்றிடத்திலுமொக்க அறையாநின்றுள்ள சிறகையுடைத்தானவன்களினுடைய ஸமுஹமானது அறைகிற சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை யொழிப வேறென்றை த்யாஜ்யதயாவாகிலும் அறிவதொன்றில்லை. (ங)

அந. — மூன்றும்பாட்டு. (பறையும்த்யாதி) கள்ளமனத்தைவிட்டு இருந்தவருண்டோ வென்னும் சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் என்றுணங்கத்திருவுன்னம்பற்றி அவதாரிகையருளிச்செய்கிறா (கண்டிகோளேயித்த்யாதி).

சிறுமை-நிகர்ஷமாய், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அப்ராப்தேத்யாதி). சிறுமை-ஸ-உக்ஷமகையாய், அந்தரங்க கைங்கர்யம் செய்யவேண்டியிருப்பீர் என்று அர்த்தாந்தரம் (அவ்வனன்றிக்கேயித்த்யாதி).

(அறையாநிற்கும்) அலைமோதா நிற்கும். “சிறை” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அறையாநின்றுள்ள) என்றது. அடித்துக்கொள்ளாநின்றுள்ள என்றபடி. (அறைகிற) என்றது - பாடுகிற என்றபடி. (இறையும்) அல்பாகாரத்தையும் என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (த்யாஜ்யதயாவாகிலும்) என்று. ... .. (ங)

மூ. — வாணர் மதிபொதியும் சடைமழுவாளியொடொருபால் தானாகிய தலைவன வனமார்க்கதிபதியாம்
தேனார் பொழில் தழுவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
தானுன தடியல்ல தொன்றறியேனடியேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒருபால்	(திருமேனியின்) ஏக	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
	தேசத்தில் (வர்த	மதி	சந்தரானவன்
	கிக்குமவனும்),	பொதியும்	அடங்கியிருக்கிற
வான்	ஆகாசத்திலே	சடை	ஐடையையுடையனும்;

மழுவாளியொ மழுவையுடையனா	தேன் ஆர்	தேன் மிக்கிருந்துள்ள
இ ருத்ரனோடுகூட	பொழில்	சோலைகளாலே
அமரர்க்கு அ தேவேந்தரனும்	தழுவும்	வ்யாப்தமான
திபதி	சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து	
தான்னுகிய தான் என்கிற சொல்	ஆனையனது	எழுந்தருளி யிருக்கு
லுக்குள்ளே அடங்		ம் க்ருஷ்ண ன்
கும்படி அவர்களை		டைய
விபூதியாக வுடை	அடியல்லது	திருவடிகளையொழிய
யனா	ஒன்று	மற்றொன்றையும்
தலைவனும் ஸர்வாதிகனும்,	அடியேன்	தாஸபூதனானான்
அவன் அப்படி ஸுசீலனாக	அறியேன்	(ரக்ஷகமாக) அறியமா
ப்ரஸித்தனாய்,		ட்டேன். (சு)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வாணர்மதி) “தம்மை அவர்கள் ஆப்த ராக நினைத்திருந்தபடியாலே தாம் சொல்லிற்றுக்கேட்பார்கள்” என்று பார்த்து, தம்படியை அவர்களுக்கு அறிவித்து “நீங்களும் என்னைப் போலே அவனைக்கொண்டெங்கள் விரோதிகளைப்போக்கிக் கொள்ளப் பாருங்கோள்” என்கிறார்.

(வாணர்மதி) பரந்த ஆகாசத்துக்கெல்லாம் தானே போரும்படி யிருக்கிற சந்தரனை தன்னுடையிலேகதேசத்திலே யடக்கி, தமப்பன், பிறரென்றுபாராதே கொல்லுகைக்குப் பரிசுரமான மழுவையுடைய ருத்ரனுக்கு தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்துக்கொடுபிற்கிற சீலத் தையுடைய ஸர்வாதிகன். (அவனமரர்க்குதிபதியாம்) தேவர்களுக்குநிர் வாஹுகனான இந்தரனும், தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங் கும்படி யிருக்கிறவன்.

(தேனாற்பொழிலித்யாதி) தேன்மாறாத பொழிலாலே அணையப் பட்டிருந்துள்ள. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தானுபன்) க்ருஷ்ணவதா ரம் தீர்த்தம் ப்ரஸாதத்ததென்று வெறுக்கவேண்டாதபடி பிற்பாட ர்க்கும் அதுபவிக்கலாம்படி, அவ்வவதாரத்தின்படியே வந்து சாய்ந் தவன். அவன் திருவடிகளல்லது வேறொன்றையுமறியேன்; அதுக் கடி அவனுக்கே சேஷபூதனாகையாலே. ... .. (சு)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (வாணரித்யாதி) உம்மைப்போலே நாங்கள் வேறொன்றையு மறியாதிருந்தபோது, உம்மைப்போலே எங்கையுமிடக் கீர்த்து விரோதிகளைப் போக்குவனோவென்ன; இவர்கள் ஸவசிகர்ஷாது ஸந்தரத்தாலும், தம்முடைய வைலக்ஷண்யாதுஸந்தரத்தாலும் பிறந்த

பெரியதிருமொழி ஏ-ப, சு-தி, இ-பா, நந்தாநெடுநாகம். கருசுந.

ஆப்ததாஜ்ஞாதத்தைக்கண்டு, அவனுடைய ஸௌசீல்யத்தை உபேட்சித்து, எண்ணப்போலே உங்கனையும் அங்கீகரிப்பன், ஆனபின்பு அவனடியாக விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ளப் பாருங்கொன்றொன்று இரண்டு பாட்டுக்கும் ஏகதாபர்யமாக அவதாரிகை அருளிச்செய்தோர் (தம்மை அவர்களியாதி). (அவனைக்கொண்டு) என்றது - ஸுசீலனான அவன் கொண்டு என்றபடி.

[வானுரித்யாதி, தலைவன்-அமரர்க்குபதியாம்; அவன், தேனூரித்யாதி, ஆனாயன்; அவனடியல்ல தொன்றறியேனடியேனே] என்றவயித்துக் கொள்வது. ... .. (சு)

மூ. — நந்தா நெடுநாகத்திடை நணுகாவகை நானும்
எந்தா யெனவிமையோர் தொழுதேத்து மிடமெறிநீர்ச்
செந்தாமரை மலரும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
அந்தாமரை யடியா யுனதடியேற் கருள்புரியே. (இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இமையார்	தேவர்கள்	தாமரைஅடி	தாமரை மலர்போன்
நானும்	நிந்தோறும்	யாய்	ந திருவடிகளை யு
எந்தாய்என	என்ஸ்வாமியே! என்		டையவனே!
	று சொல்லி	நந்தா	நசியாததாய்
தொழுது	ஆராயித்து [கின்ற	நெடு	திர்க்கமாயுள்ள
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	நரகத்திடை	நரகத்தோடொத்த
இடம்	தேசமாய்,		ஸம்ஸாரத்தின் நடு
எறிநீர்	அலைமோதாநின்ற நீர்		வே [(பிறவாதபடி)
	நிலைகளிலே [னது	நணுகாவகை	(இனி) கிட்டாதபடி
செந்தாமரை	செந்தாமரைப் பூவா	உனது அடி	உன்னுடையதாஸபூத
மலரும்	விகவியாநின்ற	யேற்கு	னான என்விஷயத்
	சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து		தில்
அம்	அழகிய	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணும்.(இ)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (நந்தா நெடுநாகத்திடை) ஒருகாலும் விட்டுப்பற்றக்கடவதல்லாத நெடுநாகமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே போய்ப்புராதபடி. (நானுமித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் காலமெல்லாம் நின்று “என்னுயனே” என்று தொழுது ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற தேசம்.

(எறிநீரித்யாதி) மிக்கஜலத்தையுடைத்தான பொய்கைகளிலே, அந்தநீர்ச்செறிவாலே தாமரைகள் போய்அலருகிற சிறுபுலியூர்ச்சல

கூசச பெரியதிருமொழி, எ-ப, கூ-தி, கூ-பா, முழுநீலமும்.

சயனத்திலே. (அந்தாமரையடியாய்) செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளையுடையவனே! (உனதடியேற்கருள்புரியே) அல்லாதார் செய்தபடிசெய்ய; அந்நயகதியான என்பக்கலிலே உன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையைப் பண்ணியருளவேணும். ... .. (௫)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (நந்தா நெடுநரகமித்யாகி) கீழ்நாலுபாட்டிலும் பரோபதேசம்பண்ண திருந்தினபேரும் திருந்தாத பேருமாயிருக்கையாலே ஸம்ஸாரத்திலே அவர்கள்படுகிறபாட்டை உபதேசிக்கக்கோலி, அதுதமக்கு பயாவஹமாயிருக்கையாலே சடக்கென பரோபதேசத்தை விட்டு மேலஞ்சுபாட்டாலே எம்பெருமானைச் சரணம்புகுருகையை அர்த்திக்குரென்று ஸங்கதி.

[இமையோர் - நானும்] என்றவயித்து அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளித்யாகி).

“அம்” என்று அழகாய், பலிதம் (செவ்விப்பூப்போலே யித்யாகி). கீழ்ஸங்கதி தன்னை ஸ்புரிப்பிக்கிறார் (அல்லாதாரித்யாகி). ... .. (௬)

மூ. — முழுநீலமு மலரம்பலு மரவிந்தமும் விரவித்
கழுநீரொடு மடவாரவர் கண்வாய் முகமலரும்
செழுநீர் வயல்தழுவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனம்
தொழுநீர்மையதுடையாரடி. தொழுவார் துயரிலரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முழுநீலமும்	(வர்க்குந்தரம் கலசா மல்) முழுச்ச நீல வர்க்குமாயிருக்கிற பூவும்	நீர்	ஜலமானது
அலர்	விகலியாகின்ற	வயல்	கழனினை [கிற
ஆம்பலும்	அரக்காம்பலும்	தழுவும்	சூழ்ந்து கொண்டிருக்க
அரவிந்தமும்	தாமரைப்பூவும்	சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூர் வெழுந்த ருளியிருக்கிற
கழுநீரொடு	செங்கழுநீரும்	சலசயனம்	ஜலசயனென் ன் கிற
விரவி	சேர்ந்து [ருடைய	தொழுமது	ஆஸ்ரயிக்கையையே
மடவாரவர்	(அங்குள்ள) பெண்க	நீர்மையுடை	ஸ்வபாவமாகஉடைய
கண்	கண்கள்போலவும்	யார்	யவர்களுடைய
வாய்	அதரம்போலவும்	அடி	ஸ்ரீபாதங்களை
முகம்	முகம்போலவும்	தொழுவார்	ஆஸ்ரயிக்கு மயர்கள்
அலரும்	விகலியாகின்ற,	துயர் இலர்	துக்கத்தை யடையா ர்கள். (கூ)
செழு	ஸம்ஸுத்தமான		

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (முழுநீலமும்) எங்குமொக்கக் கறுத்திருக்கிற நீலமும், அரக்காம்பலும், தாமரையும், செங்கழுநீரும்

பெரியதிருமொழி, எ-ப, கூ-தி, எ-பா, சேயோங்கு, சந்.சுரு

இவைதன்னிலேகூடி அங்குண்டான ஸ்திரீகளுடைய கண்ணையும் வரையும் முகத்தையும் காட்டாநிற்கிற.

(செழுநீர் வயல்தழுவும்) அழகிய ஜலமானது, வயலைஅணைந்திருக்கிற சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தைத்தொழுகையே ஸ்வபா(ஜா)வமாக வுடையாருடைய திருவடிகளைத் தொழுவார்க்கு தூக்கங்கள்நில்லா, அவைதன்னடையே விட்டுப்போம். ... .. (சு)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (முழுநீலமிய்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “அருள்புரியே” என்னச்செய்தேயும் சடக்கென அருள்புரியக்காணுமையாலே, அவனை விட்டு அடியாரளவும் போய் தேறிநிற்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“விரவி” என்றதினர்த்தம் “கூடி” என்றது.

“சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தை” என்றது — மன்னக்களுழி வருகையாலே சிறுபுலியூர்ச் சலசயனையென்றபடி. அவனையன்றிக்கே அவனைத் தொழுவாரையிறே இங்குத்தாம்பற்றுகிறது; ஆகையாலே இவ்வனை நிர்வணிக்க வடுப்பது. ... .. (சு)

மூ. — சேயோங்கு தண்திருமாலிருஞ்சோலைமலை யுறையும்

மாயாவெனக்குரையா யிதுமறைநான்கினுளாயோ

தீயோம்புகை மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்

தாயோ வுனதடியார் மனத்தாயோ வறியேனே.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சேய் ஓங்கு	மிகவும் உந்தமாய்	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்கள் வர்த்திக்கிற
தண்	குளிர்ந்திருக்கிற	சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்த	
திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ் சோலை	ஆயோ	இருக்கிறாயோ?
சோலைமலை	மலையிலே	உனது	உனக்கு
உறையும்	பொருந்தி வர்த்திக்கி	அடியார்	சேஷபூதரான பாக
மாயா	ஆஸ்ச்யபூ (ஜா)தனே		வதர்களுடைய
நான்குமறை	நாலு வேதங்களினு	மனத்தாயோ	ஹ்ருதயத்திலே வலி
யின்	டைய [யோ?		கிறாயோ?
உளாயோ	(உள்ளே) இருக்கிற	அறியேன்	அறிகிலேன்;
தீ	த்ரேதாக்களை	இது	இந்த ப்ராஹ்மத்திற்கு
ஓம்புகை	ஹோமத்தினால் வள		உத்தரத்தை
	ர்க்கையையேஸ்வ	எனக்கு	எனக்கு
	பா(ஜா)வமாக வ	உரையாய்	அருளிச் செய்ய வே
	டைய		ணும். (எ)

க௭௭௭ பெரியதிருமொழி, எ-ப, கூ-தி, அ-பா, மைபார்வரிளில்.

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (சேயோங்கித்யாதி) “சேய்” என்று கேஷத்ரபாலகனுக்குப்பேராய், அவனவ்விடத்துக்காவலாகச் சொல்லிப்பொருவதென்றுண்டு அதாகிறது. அன்றிக்கே “சேய்” என்று துரத்துக்கு வாசகமாயிருக்கையாலே மிகவும் ஓங்கினதிருமலையிலே நிற்கிற ஆஸ்சர்யபூ(ஶ்)தனை. (எனக்குரையாயிது) எனக்கு இத்தை யருளிச்செய்யவேணும். (மறைநான்கினுளாயோ) எங்குமொக்க உன் னையே சொல்லா நின்றுள்ள வேதங்கள் நாலிலுமுள்ளாயோ?

எப்போதுமொக்க அங்கிகார்யத்தில் அவ்விதராய்ப்போருகிற ப்ராஹ்மணருடைய சிறுபுலியூர்ச் சலசயநத்திலுள்ளாயோ? உன் திருவடிகளிலே அஸாதாரணராயிருப்பார் ஸ்ருதயங்களிலே உள்ளாயோ? அடியேன் அறிகிறேனில்லை, எனக்கிது தெரியஅருளிச்செய்ய வேணும்; இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து லௌபரி பலவடிவுகொண்டாப்போலே இவ்வோ இடங்கள்தோறும், இனி அவ்வருகில்லை என்னும்படி குறைவற வர்த்திக்கிறபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான். (எ)

அரு. — ஏழாம்பாட்டு. (சேயோங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானை விட்டு அவனடியாரைப்பற்றித் தேறியிருந்தார்; அததைக் கண்டு உகந்து குறைவற எங்குமிருக்கும்படிகளைக்காட்டக்கண்டு உகந்து ஆஸ்சர்யப்படுகிறார்களென்று ஸங்கதி.

“சேய்” என்று ருத்ரபுத்ரானிகளுக்கு ப்வேராகையால், கேஷத்ரபாலகனும் ருத்ரபுத்ரானிகையாலே சொல்லுகிறதென்றருளிச் செய்கிறார் (சேயென்றித்யாதி).

சாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யங்களான அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களையும், கண்ணால் கண்டதுபவிக்கலாம்படியான அர்ச்சாருபங்களையும், நெஞ்சாலே அதுபவிக்கலாம்படி அந்தர்யாமியாயிருக்கும் வடிவுகளையும், ஒருகாலே காட்டினபடியாலே கண்டு ஆஸ்சர்யப்படுகிறாரென்று பாட்டுக்குத் தொகுத்த தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (எ)

மூ. — மையார்வரிளில் மலர்க்கண்ணார்மனம் விட்டிட்டி

உய்வானுகழலே தொழுதெழுவேன் இளிடவார்
செவ்வாய்மொழி பயிலும் சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து
ஐவாயரவணமேலுறையமலா வருளாயே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இனி	இளிகளானவை	பயிலும்	அப்யஸியாநின்ற
மடவார்	ஸதீகருடைய[டான	சிறுபுலியூர்ச்	சலசயனத்து
செவ்வாய்	சிவந்தவாயிலே யுண்	ஐவாய்	ஐந்துவாய்களை
மொழி	சொற்களை		புடைய

பெரியதிருமொழி, எ-ப, கூ-தி, அ-பா, மையார்வாரீரீலம், கரு.சுள

அரவுஅணை மேல்	திருவந்தாழ்வா ராண கிற படுக்கையின் மேலே	கண்ணார்	கண்களையுடைய ஸ்த் ரீகள் விஷயத்தில்
உறை	பொருந்தி கண்வளர் ந்தருளுகிற	மனம்விட்டி ட்டு	மனஸ்ஸை (ஆசையை) விட்டு
அமலா மைஆர்	பரிசுத்தனே! அஞ்ஜநத்தினால் நிறை ந்து (அலங்கரிக் கப்பட்டதாய்,	உய்வான் உனகழலே தொழுதுஎழு வேன்	உஜ்ஜீவிக்கைக்காக உன் திருவடிகளையே ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிப் பேன் ;
வரி நீலமலர்	ரேகைகளுடையதாய் கருநெய்தல் போன்ற தான	அருளாய்	(அப்படி) க்ருபை ப ண்ணவேணும். (அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (மையார் வாரீரீலம்) அஞ்ஜநத்தாலே குறைவற அலங்க்ருதமாய், செவ்வரிகருவரிகளையுடைத்தாய், நீலமலர் போலேயிருக்கிற கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளை மனோரதித்திருக்கு மிருப்பைவிட்டு உஜ்ஜீவிக்கைக்காக உன் திருவடிகளை. (தொழுதெழு வேன்) ஆஸ்ரயிப்பேன்.

(கிளிமட்வார் செவ்வாய் மொழியிலும்) கிளிபோலேயிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய அக்கிளிபோன்ற பேச்சுநெருங்கியிருக்கிற சிறுபுலி யூர்ச் சலசயனத்திலே அதுபவஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பலவாய்த்தலைகளையுடையனாய், சைத்யாதினைப் ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷணத்திலே ஒருப்பட்டிருக்கிறவனே ! என்பக்கலிலே உன்னு டைய க்ருபையைப்பண்ணியருளவேணும். கிளியானது மடவாரு டைய சிவந்தவாயில் பேச்சை அப்பவவிக்கிற என்னுமாம். கிளிமட வார் செவ்வாய்மொழி பயிலும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து வாயர வணைமேலுறையமலா - மையார்வாரீ நீலமலர்க்கண்ணார் மனம் விட் டிட்டுப்வாணுகழலே தொழுதெழுவேன் ; அருளாய். செவ்வாய் - நேராயிருக்கிற. ... .. (அ)

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (மையாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பலவறவைக் காட்டினபடியாலேகண்டு ஆஸ்ரயப்பட்டார்; இப்பாட்டில் இப்படி அது பவத்துக்கு விச்சித்தி வரும்படியிருக்கும் நிலத்தில் தாயிருந்தபடியாலே அது நித்யமாகச் செல்லுகைக்காக ப்ராப்யாபா(து)ஸங்களில் நசையற்று சரணம்புக்கு க்ருபையை ப்ரார்த்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“அமலா” என்றதின் தாத்பர்யம் (ப்ரயோஜநேத்யாதி). முந்தின அர்த்தத்தில் சப்த(ய)நிர்வாஹத்தைக்காட்டுகிறார் (செவ்வாயித்யாதி). (அ)

க௧சஅ பெரியதிருமொழி எ-ப, கூ-தி, கூ-பா, கருமா முகில்.

மூ. — கருமா முகிலுருவா கனலுருவா புனலுருவா
பெருமால் வரையுருவா பிறவுருவா நினதுருவா
திருமாமகள் மருவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
அருமா கடலமுதே யுனதடியே சரணுமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு மா	(ஆஸ்ரிதர்க்கு) நீல வர்ணமாய்ப் பெருத்திருக்கிற முகில் உருவா மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே	நினது உருவா உனக்கு அஸாதாரண மாயுள்ள விக்ரஹ ிதையுடைய வனே!	
கனல் உருவா	(அநாஸ்ரிதர்க்கு) அக் கி போன்ற வடிவையுடையவனே!	திருமாமகள் பெரிய பிராட்டியார் மருவும் நித்யவாஸம் பண்ணு நின்ற	
புனல் உருவா	ஜலம் போல் ஸர்வ ஸுலபமான வடிவையுடையவனே!	சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து அரு பெறுதற்கரிதாய்	
பெருமால்	மிகவும் பெருத்திருக்கிற	மாகடல் பெரிய கூரூரப்பதிய லே யுண்டான	
வரை உருவா	மலைபோன்ற (அபரிச் சிந்நமான) வடிவையுடையவனே!	அமுதே அம்ருதம்போலே நிரதிசய போக்ய பூதனுனவனே!	
பிற உருவா	மற்றுமுண்டான வடிவையுடையவனே!	உனது அடியே உன் திருவடிகளே சரணும் (எனக்கு) ப்ராப்யமா யிருக்கும். (கூ)	

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (கருமா முகிலித்யாதி) ஆஸ்ரிதர்க்கு க்கண்ட காட்சியிலே ஸகலதரபமும் போம்படி ஸ்ரமஹரமான பெரியமேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே. (கனலுருவா) அநாஸ்ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி அநபிபவநீயமான வடிவையுடையவனே. (புனலுருவா) ஸர்வஸுலபமான வடிவையுடையவனே. (பெருமால் வரையுருவா) அபரிச்சேத்யமான வடிவையுடையவனே. (பிறவுருவா) இன்னமும் சொல்லிச்சொல்லாத வடிவுகளையுடையவனே! (நினதுருவா) இப்படி ஜகத்காரமான வடிவுகளொழிய, அஸாதாரணமான வடிவுகளையுடையவனே.

(திருமாமகள் மருவும்) பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. (அருமாகடலமுதே) பெரிய கடலைக்கடைந்து அருமைப் பட்டுவாங்கின அம்ருதம்போலே நிரதிசய போக்யனாய்க்கொண்டு

பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, கூ-தி, கூ-பா, சீரார்நெடுமறுகில், கருசுக

பெரியபிராட்டியாரோடும் கூட சிறுபுவியூர்ச் சலசயனத்திலே சாய்ந்தருளினவனே! (உனதடியே சரணமே) ஸ்ரியஃபதியான உன் திருவடிகளொழிய எனக்கு வேறுபுகலில்லை-ப்ராப்யமில்லையென்கை. (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கருமாமுடிவியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ராப்யாபாஸங்களை விட்டு சரணம்புகுந்தார்; அவன் காட்டின வடிவுகளை யெல்லாம் அதுஸந்தித்துப்பிறந்த போக்யதாதிசயத்தைப்பேசி, ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

காட்சியிலே ஸ்ரமஹரதை மேகத்துக்கும் புனலுக்கும் ஒத்திருக்குமாகையாலே பெளநருத்தயம் வாராமைக்காகத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வஸூபேத்யாதி). “பெரு” என்றும், “மால்” என்றும் மீமிசைச் சொல்லாக வருளிச்செய்ததும் போராதே, “வறை” என்று த்ருஷ்டாந்தமிடுகையால் பலித்தவர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அபரிச்சேத்யமான வித்யாதி).

சரணபதம்-க்ருஷ்பரமாய், ப்ராப்யத்தைக் காட்டுமென்றருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்யமில்லை) என்று. ... .. (கூ)

மூ, — சீரார் நெடுமறுகில் சிறுபுவியூர்ச் சலசயனத்து

ஏரார் முகில்வண்ணன்றனை யிமையேயார் பெருமானைக்

காரார்வயல் மங்கை க்கிறை கலியனொலிமலை

பாராரிவை பரவித்தொழப் பாவம்பயிலாவே. (கூ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o-o-o-o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சீர் ஆர்	ஐஸ்வர்யத்தை யுடைத்தாய்	ஏர் ஆர்	அழகுமிக்க
நெடு	நீண்டிருந்துள்ள	முகில்வண்ண	மேகம்போன்ற வடி
மறுகில்	திருவீங்களை யுடைத்தான	ன் தன்னை	வையுடையனும்,
சிறுபுவியூர்	சிறுபுவியூ ரென்னும் திருநாமத் தை யுடைத்தாய்,	இமையோர்	நித்ய ஸூரிகளுக்க
சலசயனத்து	ஐஸாயியான எம்பெருமான் கணவார் ந்தருளுகிற சலசயனமென்னும் திவ்ய தேசத்தி லெழுந்த ருளியிருக்கிற	பெருமானை	குத் தலைவனாயுள்ள ஸர்வேஸ் வ ர ன் விஷயமாக,
		கார் ஆர்	கருமைமிக்க
		வயல்	கழனிக்குையுடைய
		மங்கைக்கு	திருமங்கையிலுள்ளா
		இறை	ஸ்வாமியான [ர்க்கு
		கலியன்	ஆழ்வார்
		ஒலி	அருளிச்செய்த

கரு. ௫௦ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௧௦-தி, வெரும்புறக்கடல்ப்ரவேசம்.

இவை மாலே	இந்த சப்தஸந்தர்ப்ப	பரவி	சொல்லி	[வே
	ருபமான பாசரங்	தொழ	(அவனை)	ஆஸ்ரயிக்க
	களை	பாவம்	பாபமானது	
பரரார்	பூமியி லுள்ளவர்கள்	பாலா	கிட்டமாட்டாது.	(க௦)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாதி) ஐஸ்வர்யத்தையடையக் கோள்சொல்லித்தாராநின்ற பெரியதிருவீதிகளையுடைய சிறுபுனியூர்ச் சலசயனத்திலே அழகிய வடிவையுடைத்தான மேகம்போன்ற வடிவை யுடையனாப்புகொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. (இமை யோர்பெருமானை) அங்குகண்வளர்ந்தருளுகிறவன் தானுரென்னில்; அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்த்து.

(காரார்வயல் மங்கைக்கிறை) நிரந்தரமேக ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தென்னுதல்; இருள்மிக்கிருந்துள்ள வயலையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹசுரான ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்தமாலே. (பாராரிலை பரவித்தொழ பாவம்பயிலாவே) பாவம் வருகைக்கு யோக்யமான தேசத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும் இவற்றை வாயாலேசொல்லி ஆஸ்ரயிக்க பாபங்கள் தானே “நமக்கவ்விடமிருப்பல்ல” என்று விட்டுப்போம். ... .. (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு —பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாதி) “முறுகு” என்றதின்ர்த்தம் (திருவீதி) என்றது.

“பாரார்” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பாவ மித்யாதி). ... .. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி ஏழாம்பத்து பத்தாந் திருமொழி

பெரும்புறக்கடல்ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(பெரும்புறக்கடலித்யாதி) அவனல்லது ஆஸ்ரயணியனில்லையென்று பிறர்க்கு உபதேசிக்கப் புக்கவர் “அருளாய்” என்றும், “உனதடியே சரணமே” என்றும், தம்முடைய அபேகையின் மிகுதியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினார். இவர்க்கு இனிச்செய்யலா

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௧௦-தி, ௧-பா, பெரும்புறக்கடலை. ௧௩௫௧

வதென்னென்று பார்த்து வேறே ஓராஸநமாகவிருந்து தன்னுடைய
ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளையடையக் காட்டிக்கொடுத்து “நம்மை
யொழிந்த வந்துக்களடைய நமக்கு உபமாநமாயிருத்தல், ப்ரகாரமா
யிருத்தல் செய்யும்படியிருக்கிறநாம், உமக்குக்கண்ணிலே கண்டதுப
விக்கலாம்படி வந்துநின்றோமாகில், நீர் என்பெருதீராய்த்தான்கிடந்
து கூப்பிடுகிறது, இனிமேலுள்ள கார்யமும் நாமேசெய்வுதோங்
கானும்” என்று ஸமாதாநம்பண்ண, அப்படியே அநுஸந்தித்து
த்ருப்தராகிறார். (௧) [ಅರಸನು ರಥಂ ಪುಟ್ಟ ಸೃಷ್ಟಿಪುನಃ ೪೭- ஆரு
ರೋಹು ರதம் ಪುರುஷದಂ ಸುத்ருக்கನஸಹಿತோ பஸಿ] பெரிய ஆசையுட
னே வந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நினைத்து வந்தகார்யத்தில் செய்த
தொன்றுமில்லை; ஆகிலும் மீண்டுபோகிறபோது ஹ்ருஷ்டனாய்ப்
போனானிறே; அப்படியேயாய்த்து இவர் விஷயத்தில் ஸமாதாநம்
பண்ணினபடியும். ... .. *

அநு.—பெரும்புறக்கடல் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் “ஆருள்
புரியே” என்றும், “ஆருளாயே” என்றும், ப்ரார்த்தித்தவர், பரமப்ரா
ப்யத்தைப் பெறுதே, இத்திருமொழியில், “கண்டுகொண்டேனே” என்
று ஹ்ருஷ்டராகக்கூடுமோவென்ன ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (அவனல்ல
தித்யாதி). (என்பெருதீராய்) எத்தைப்பெறுதவராய் என்றபடி. இவ
ருடைய அபேக்ஷிதம் செய்யாமல், வேறொன்றால் ஸமாதாநம் பண்ணினால்
த்ருப்தராகக்கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆருரோஷேத்யாதி).*

மூ. — பெரும்புறக்கடலை யடலேற்றினைப்

பெண்ணையாணை பெண்ணில்முநிவர்க்கருள்

தரும்தவத்தை முத்தின்திரட்டகோவையைப்

பத்தராபியை நித்திலத்தொத்தினை

அரும்பினையலரை அடிபேன்மனத்

தாசையை அமுதம்பொதியின்கவைக்

கரும்பினைக்கனியைச் சென்றுநாடிச்

கண்ண மங்கையுள்கண்டுகொண்டேனே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புறம்	எல்லா ஸமுத்ரத்துக் கும் வெளியிலே யிருக்கிற	ஏற்றினை	ருஷபம்போல் மேனா ணித்தவனாய்,
பெரும் கடலை	அபரிச்சிந்நமான ஸ முத்ரம்மோன்றவ னாய்	பெண்ணை	ஸ்த்ரீபோல் ஆஸ்ரீத பரதந்த்ரனாய்,
அடல்	மிடுக்கையுடைய	ஆணை	புருஷன்போல் ஸ்வத ந்த்ரனாய்,

(௧) ரா = அடியா-௧௧௩-௧.

கநருஉ பெரியதிருமொழி, எ-ப,க-தி, க-பா, பெரும்புறக்கடலை.

என்தில்	அஸங்க்யாதமாந த	மனத்து	மகஸ்வியனுண்டான
	பஸ்ஸையுடைய	ஆசையை	ஆசைக்கு விஷயமா
முதிவர்க்கு	யோகிகளுக்கு		னவனாய்,
அருள்தரும்	தபஸ்வியின் பலத்தைக்	அமுதின	அம்ருதத்தினுடைய
	கொடாகின்ற	பொதி	திணிப்பாலே (அம்ரு
தவத்தை	தபோரூபியாய் (ஸர்		தத்தை நீ ராக ப்
	வஜ்ஞனாய்),		பாச்சின ப் போ
திரள்	திரண்டிருக்கிற		லே) [க்கிற
முத்தின்கோ	முத்துமாலையோல் இ	இன்சுவை	நிரதிசயமதரமாயிரு
வையை	வியவனாய்	கரும்பினை	கருப்பஞ்சாறுபோல்
பத்தர்	பக்தஜநங்களுக்கு		போக்யகூதனாய்,
ஆவியை	ப்ராணன்போல் தார	கனியை	பழம் போலே அப்
	கனாய்,		போதே அதுபவித்
நித்திலம்	முத்தினுடைய [னாய்,		கலாம்படி யிருக்
தொத்தினை	குவியல்போல் ரக்ஷக		கிறவனான ஸர்வே
அரும்பினை	அருட்புபோல் கொ		ஸ்வரனை [ய்
	மாராவஸ்தை த	நாடிச்சென்று தேடிக்கொண்டுபோ	
	யையுடையனாய்,	கண்ணாமங்கை திருக்கண்ண மங்கை	
அலரை	மலர்நதபுஷ்பம்போல்	யுள்	யென்னும் திவ்யதேச
	யௌவநாவஸ்தை		த்தில்
	யையுடையனாய்,		
அடியேன்	தாஸபூதனான என்னு	கண்டுகொண் ஸாக்ஷாத் கரித்தேன்.	
	டைய	டேன்	

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (பெரும்புறக்கடலை) ஸர்வபதார்த்தங்
களையும் தன்னுள்ளே அடக்கினோக்கும் கடல்போலே அபரிச்
சேத்யனாயுள்ளவனை. எல்லாக்கடலுக்கும் புறம்பாய், தான்பெருத்தி
ருக்கிற கடல்போன்றிருக்கிறவனை. (அடலேற்றினை) ஸ்வவ்யதிரித்த
ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தன்னுள்ளே இட்டுநோக்கும்படி, இவற்றை
யுடையனாகையால் வந்த மேனாணிப்பையுடையவனை. (பெண்ணை)
அப்படியிருந்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயிருக்குமோ
வென்னில்; பாதந்தரனாயிருக்கு மிருப்பைச்சொல்லுகிறது. வெறும்
பாதந்தர்யமே யாயிருக்குமித்தனையோவென்னில், (ஆணை) நிரங்குச
மான ஸ்வாதந்தர்யத்தையுடையவனை. (எண்ணில் முனிவர்க்குள்ளு
தரும்தவத்தை) எண்ணிறந்த தபஸ்ஸையுடைய யோகிகளுக்கு, அந்த
தபப் ப (ன்) லத்தைக்கொடுக்கும் தபஸ்ஸானவனை. (முத்தின்

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௧௦-தி, உ-பா, மெய்ந்நலத்தவத்தை, ௧௩௩௩௩.

திரள்கோவையை) கண்டபோதே ஸ்ரமமெல்லாம் ஆறும்படி உடம்பிலே ஏறிட்டுக்கொண்டதுபவிக்கலாம்படி முத்தினுடைய திரண்டமாலேபோலே யிருக்கிறவனை. (பத்தராவியை) தன்பக்கல் பரிவையுடையார்க்குத் தன்னையொழிய ஜீவிக்கை அரிதாம்படியிருக்கிறவனை. (நித்திலத்தொத்தினை) மேன்மேலென நமக்குண்டென்று தேறியிருக்கலாம்படி முத்துக்குவைபோன்றிருக்கிறவனை. நித்திலம் - முத்தும், அழகும். ஸௌந்தர்யத்தொத்தை.

(அரும்பிணையலரை) இரண்டவஸ்த்தையும் ஒருகாலே சூழ்த்துக் கொடுக்கலாம்படியிருக்கிறவனை. (க) “यस्यैव यन्मूर्ध्नि - யுவா குமார?” (அடியேன் மனத்தாசையை) நான் நித்யாதுபவம் பண்ணுகிறகச் செப்தேயும், இதுக்குமுன்பு அதுபவித்தறியாத தொன்றில் போலே பிறக்கிற ஆசையானவனை. (அமுதம் பொதியின் சுவைக்கரும்பினை) அம்ருதத்தை நீராகப்பாய்ச்சி வளர்த்தாப்போலே நிரதீசய போக்ய சூதமான கருப்புபோலே இனியனாயிருக்கிறவனை. (சுனியை) அப்போதே துகரலாம்படி பக்வபலமாயிருக்கிறவனை. (சென்று நாடிக் கண்ணாமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே) பசித்தவிடத்தே ஸுக போஜநம்பண்ணப் பெறுவாரைப்போலே அபேகைப்பிறந்த விடத்தே கண்டதுபவிக்கப் பெற்றேன். ... .. (க)

அநு.—முதற்பாட்டு. தாத்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்தம்காட்டுகிறார் (எல்லாக்கடலுக்குமியாதி). (எல்லாக்கடலுக்கும்) ஸப்தஸாகரத்துக்கும். அநு(ஞ)தோபமை என்று திருவுள்ளம். (முத்துக்குவை) முத்துக்குவியல். கீழ்முத்துமாலையைச் சொன்னது ப்ராபயத்வாபிப்ராயேண; இங்கு முத்துக்குவியலைச் சொன்னது ப்ராபகத்வாபிப்ராயேண; வித்து ஜீவிக்கையாயிருக்கையாலே ரக்ஷகமாமென்றபடி.

(சூழ்த்துக்கொடுக்கலாம்படி) என்றது - வ்யாபித்திருக்கலாம்படி என்றபடி. “இச்சுவை” என்று விசேஷித்ததின் கருத்து (நிரதீசய போக்யசூதமான) என்றது. ... .. (க)

மூ. — மெய்ந்நலத்தவத்தை த்திவத்தைத்தரும்

மெய்யை பொய்யினைக் கையிலோர் சங்குடை

மைந்நிறக்கடலைக் கடல்வண்ணினைமலை

ஆவிலைப்பள்ளிகொள்மாயனை

(க) ருக்வே-அஷ்ட-௨-அ-௨௩.

கருநாடகபெரியதிருமொழி, எ-ப, ௯-தி, ௨-பா, மெய்ந்நலத்தவந்னை.

நென்னலைப் பகலை யிற்பைநாளினை

நாளையாய்வரும் திங்களை யாண்டினைக்

கன்னலைக் கரும்பிணிடைத் தேறலைக்

கண்ணமங்கையுள்கண்டு கொண்டேனே.

(௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மெய்	யதார்த்தமாய் (ஸ்வ ரூபாது ரூபமாய்)	மாயனை	ஆப்சர்யபூதனாய்,
நலம்	அழகியதான (ப்ரீதி ரூபாபந்நமான)	நென்னலைபக	நேந்துப்பகலிலே அலை
தவந்னை	பத்தியோக ரூபமான தபஸ்ஸுக்கு விஷயபூதனாய்,	நுபவிக்கப் பட்டவன்	போல் அது பூதஸூக ஸ்மரண மாத்ரத்திலே ஸு கப்ரதனாய்,
திவந்னை	பரமபதத்தை	இற்றைநாளி	இன்றையதினம் அது
தரும்	கொடாகின்ற	னை	பவிக்கப் படுமவன்
மெய்யை	விஸ்வஸந்யமான ப்ரபத்திக்கு விஷயபூதனாய்,	நாளையாய்	நாளையதினத்தில் அது
பொய்யினை	(அநாஸரிதர்க்கு ஒரு ப்ரகாரத்தாலும்) இல்லாத வனாய் (காணப் படாதவனாய்),	பவிக்கப் படுமவன்	போல் பவிஷ்யத் காலத்தில் ஆநந்த ஜகனாய்,
கையிலுள்	திருக்கையிலேநினை	வரும்	(இப்படி அநேக நான் கள் கூடி)வாரா தி
நூர்சங்கு உடை ஒரு	(அஸத்ருசமாவ) ஸ்ரீ பாஞ்சஜந் யத் தையுடைத்தாய்	திங்களை	மாஸங்கள் தோறும்,
மைநிறம்	அஞ்ஜநத்தின் வர்ணத்தையுடைத்தான	ஆண்டினை	(அப்படியே அநேக மாஸங்கள் கூடின) வர்ஷங்கள் தோறு
கடலை	(விஜாதியமான) ஸமுத்ரம் போன்றவனாய்,	மம் ஆநந்திப்பிக்கு	மவனாய், [யனாய்,
கடல்வண்ணனை	ஸமுத்ரத்தின் (ரகந கத்வ) ஸ்வபாவத் தையுடையனாய்,	கன்னலை	சர்க்கரைபோல் இனி
மாலை	ஸர்வாதிகனாய்,	கரும்பிணிடை	கருப்பந்தழியிலே யுண்டான
ஆவிலை	ஆலந்தளிரில்	தேறலை	ரஸம்போல் அப்போ
பள்ளிகொள்	(ப்ரஸயகாலத்தில்) கண் வளர்ந்தருளுகிற	தே அதுபவிக்க	லாம்படி யிருக்கு
		மவனானவனை	கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்
			டேனே.

(௨)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௧௦-தி, உ-பா, மெய்ந்நலத்தவத்தை, ௧௩௫௫

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (மெய்ந்நலத்தவத்தை) ஸ்வரூபாதுரூபமாய், ஸ்நேஹரூபமாயிருக்கிற அபிமதஸாதநமான ப (ஓ) க்தியை. (திவந்தைத்தரும் மெய்யை) ப்ரபத்தியை. (பொய்யினை) இவ்விரண்டு மில்லாதார்க்குத் தன்படிகளொன்று மறியவொண்ணா திருக்குமவனை. (கையிலோரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுமுடையார்க்குக் காட்சிகொடுக்கும் வடிவையுடையவனை. கண்டத்தை எல்லாமடைய உள்ளேயிட்டுநோக்கும் கடல்போலன்றியே, ஓர்சங்குடைமைந்நிறக்கடலை, (கடல்வண்ணனை) ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கி, சிறியதைப் பெரியது நலியாதபடி தன்திரைகளாகிற கையாலே நோக்கும் கடல்போலே யிருக்கும் ஸ்வபா(ஓ)வத்தையுடையவனை. (மலை) ஸர்வாதிசனை. (ஆலிலையித்யாதி) அகடித்க(ஓ)டநா ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவனை. ஒருசிறுவடிவாலே ஸகல லோகங்களையு மடக்கி ஒருபவனான ஆலந்தரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆர்ச்சர்ய பூ(ஓ)தனை.

(நென்னலைப்பகலை) அபிமதஸாமுண்டான பிறற்றநாளில் நிர்வ்ருதி போலே “நேற்றைப் பகலிலே அதுபவமிருந்தபடி என்” என்று ஸ்மரித்துத் தரிக்கலாம்படி யிருக்கிறவனை. (பிறற்றநாளினை) அஹிபூ (ஓ) யமான நாளானவனை. (நாளையாய்வரும திங்களே) இவ்வதுபவத்துக்கு விச்சேதம் பிறவாமே, நாளையாயும் வரப்புகாநின்ற தென்று அதுஸந்திக்கலாம்படியிருக்கிற நாளையாய், அதுதான் ஒரு நாளானமையாய் போகாமே அப்படி என்றுமொக்கச் சொல்லலாம்படியான நாள்களையுடைய மாஸடானவனை. (ஆண்டினை) அப்படிப்பட்ட மாஸங்களையுடைய ஆண்டானவலை. (புனி அவ்வாண்டுதன்னை அப்படியே இரட்டித்துக் கொள்ளுமத்தனை, (சன்னலை) நிரதிசயபோக்ய (ஓ)னுணவனை. (கருமபினிடைத்தேதலை) நெருக்கிக்கார்யம்கொள்ள வேண்டாதே, அப்போதே பருகலாம்படியிருக்கிற கரும்பில் ரஸார்ச்சமானவனை. கண்ணமந்நையன், ... (2)

அஃ — இரண்டாம்பாட்டு. (மெய்ந்நலமித்யாதி) “சென்று நாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டுநீனை” என்று கின்றீர்; எவ்வழியாலே உமக்குக்காட்டக்கண்டு கொண்டுநீனன்; “ப(ஓ)”க்திப்ரபத்திகளுக்கெல்லாம் அவனே நிர்வாஜமகளுகையாலே அவ்வழியாலே” என்று கின்று கொண்டு நிரதிசயபோக்யநாப்ரகாரத்தைப்பேணி அதுபவிக்கொரு நென்று ஸங்கதி.

கருசு பெரியதிருமொழி எ-ப, சு-தி, டு-பா, எங்களுக்கு.

(அபிமதஸாதரமான) என்றது-போஜனத்துக்கு கூடும் து பேரலே ப்ராப்யத்துக்கு அவஸ்யாபேகஸிதமான என்றபடி. இங்ஙனன்றால், ஸ்வ ரூபவிருத்தமான ப(ஞ்)த்தி ஸ்வரூபாதுருபமாகாதிதே. (ப்ரபத்தியை) என்றது-ப்ரபத்தவ்யனுவனை யென்றபடி. “ ஓர் சங்கு ” என்று விசே ஷிக்கையாலே, பலசங்குடைய கடலை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பலிதார்த்த மருளிச்செய்து சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஒரு சிறுவிய்தயாதி).

ஆண்டொழிய பின்னையும் காலயில்லையோ வென்ன வருளிச் செய்கி றார் (இனியத்தயாதி). (இரட்டிக்கை)மேலுமிப்படிபெருக்கிக்கொள்ளுநகை. எல்லாக்காலத்துக்கும் இப்படி நிர்வாஹகனென்கை, ... (உ)

மூ. — எங்களுக்குள்ளுள் செய்கின்றவிசனை

வாசவார்குழலாள் மலைமங்கைதன்
பங்கனைப்பங்கில் வைத்துகந்தான்றனைப்
பான்மையைப் பனிமாமதியந்தவழ்
மங்குலைச்சுடரை வடமாமலையுச்சியை
நச்சிராம் வணங்கப்படும்
கங்குலைப் பகலைச் சென்றுநாடிச்
கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேனே. (டு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்களுக்கு	அநர்யகதிகளான எங்	பான்மையை	(இப்படிப்பட்ட நிர்
	கள்விஷயத்தில்		மையை) ஸ்வபா
அருள்செய்கி	க்ருபைபண்ணுகின்ற		(ஹ்)வமாக வுடை
ன்ற		பனி	குளிர்த்தம் யனாய்,
நசனை	ஸர்வெஸ்வரனாய்,	மா	பரந்துமிருக்கிற
வாசம் வார்	பரிமளமலீசாசுரின்	மதி	சந்த்ரனுடைய
குழலாள்	மயிர்முடியை யுடைய	அந்தவழ்	அழகியஸஞ்சாரத்தை
	ளாய்		யுடைத்தாயிருக்கிற
மலைமங்கை	இமயமலைக்குப்பெண்	மங்குலை	ஆகாசத்துக்கு நிர்வா
	னான பார்வதியை		ஹகனாய்
தன்பங்களை	தன்னுடைய பார்ஸ்	சுடரை	ஸூரியனுக்கு அந்தர்
	வத்திலே யுடைய		யாமியாய்,
	னான ருத்ரனை	வட	வட்டிசைமுதுள்ள
பங்கில்	தந்திருமேனியிலே	மா	பெரிய [னுடைய
	ர் பாகத்தில்	மலை	திருவேங்கட மலையி
வைத்து	இருத்தி	உச்சியை	சிகரத்திலே (எழுந்த
உகந்தான் தன்	ஸந்தோஷித்தவனாய்,		ருவியிருக்கு மவ
னே			னாய்)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௧௦-தி, ச-பா, பேய்முலைத்தலம், ௧௩௫௭

நச்சி	ஆசைப்பட்டு	பகலை	பகற்காலத்துக்குக்கட
நாம்	நம்மாலே		வனுவன வனை
வணங்கப்படு	ஆஸ்ரயிக்கப்படா நி	சென்றுநாடி கண்ணமங்கையுள்	
ம்	ன்ற [னாய்,	கண்டுகொண்டேன்.	(௩)
கங்குலை	ராத்திரிக்கு நிர்வாணக		

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (எங்களுக்கருள் செய்கின்றவீசனை) அநந்தகதிகளான எங்கள் பக்கவிலே நிர்ஹேதுகக்ருபையைப் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனை. (வாசவாரித்யாதி) எங்களைப்போலன்றியே, தானுமொருஸ்தீரீயுமாய், ஈஸ்வராபிமாநம் கொண்டாடியிருக்கிற ருத்ராணை, தன் திருமேனியில் ஒருபார்ஸ்வத்திலைவைத்து அதுதன்னைத் தன்பேறுகவைத்து உகந்திருக்கிறசீலத்தையுடையவனை. (பான்மையை) இஸ்ரீஸந்தான் புழுக்குறித்து எழுத்தாமாபோலே ஒருகாலுண்டாய்ப்போமதன்றியே இதுவே ஸ்வபா(ஷ)வமம்படி யிருக்கிறவனை.

(பனிமாமதியந்தவழ்மங்குலை) குளிர்ந்து நிறைந்திருக்கிற சந்த்ரனுடைய ஸஞ்சாரத்தையுடைய ஆகாசமானவனை. (சுடரை) நீர்க்களிப்பை அறுக்கைக்கிடான கிரணங்களையுடைய ஆதித்யனை. (வடமாமலையுச்சியை) இப்படி ஸாதாரணமான வடிவேயன்றியே அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தோடே அத்திருமலையிலேகதேசமாய் நிற்கிறவனை. (நச்சிநாம் வணங்கப்படும் கங்குலை) நசையை யுடையோமாய்க்கொண்டு நம்மாலேஆஸ்ரயிக்கப்படுகிற போக (ஷீக்)யோக்யமான காலமானவனை. (பகலை) அதுக்குறுப்பாக தர்வயார்ஜநத்துக்கிடான காலமானவனை. சென்றுநாடி. ... .. (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (எங்களுக்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், “மெய்ந்நலத்தவத்தை” என்றும், “திவத்தைத்தரும்மெய்யை” என்றும் இவ்விரண்டும் வ்யாஜமாக்கி ரக்ஷிப்பானென்றீர்; உமக்கிரண்டு கோடியிலும் வைத்துக்கொண்டு எத்தாலே ரக்ஷித்தானென்ன; தன்னுடையநிர்ஹேதுகக்ருபையாலே என்றத்தை அனுஸந்தித்து அவன் சீலாதிகளையும் அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஸாதாரணம்) என்றது-ஜீவனுக்கும் தனக்கும் பொதுவான என்றபடி.

மூ. — பேய்முலைத்தல நஞ்சுண்டபிள்ளையைத்

தெள்ளியார் வணங்கப்படும் தேவனை

ராயனை மதின்கோவலிடைகழி

டைந்தனைபன்றி யந்தணர் சிந்தையு

கருநாபு பெரிபதிருமொழி, எ-ப,க0-தி, ௪-11ா, பேய்முலைத்தலம்.

விசனையிலங்கும் கடர்ச்சோதியை

விந்தையை யெனக்கெய்ப்பினில் வைப்பினைக்

காசினை மணியைச் சென்றுநாடி

கண்ணமங்கையுள் ஏண்டு கொண்டேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்	பூதனையினுடைய	அந்தணர்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களு
முலைத்தலம்	முலையின் ஸ்தலம்	எடைய	மனஸ்ஸிலே (இருந்து)
நஞ்சு	திலே யுண்டான	நிந்தையுள்	(அவர்களை) நியமிக்க
உண்ட	விஷத்தை	சாசனை	வல்லனும்,
பிள்ளையை	அமுதுசெய்த	இலங்கும்	(அவர்கள் தோஷம்
தள்ளியார்	பாலனும்,		தட்டாதபடி) விள
வணங்கப்படு	ஜ்ஞாநாதிகராலே		ந்காநின்ற
ம்	ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டாசின்	சுடர்	உஜ்ஜீவலமான
தேவனை	மவனும்,	சோதியை	தேஜோரூபியாய்,
	(அத்தாலே) தீப்யமா	எந்தையை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்
மதிள்	னனும்,	எனக்கு	எனக்கு ஸ்தத்திஸ்
	பராகாரங்களினால் கு	எய்ப்பினில்	தளர்த்திமேலிடும் கா
	ழப்பட்ட	வைப்பினை	சி திபோஸ்ரகக்ஷனாய்,
கோவல்	திருக்கோவலூரிலே	காசனை	ஸுவர்ணம் போல்
இடைகழி	திருவிடைகழியிலே		ஸ்ப்ருஹணியனாய்,
	(முதலாழ்வார்களு	மணியை	ரத்னம்போல் அதிஸ்
	டனெழுந்தருளியி		லாக்கயனா யுன்ன
	ருக்கிற)		வனை
மைந்தனை	யுவாவாய்	சென்றுநாடி	கண்ணமங்கையுள்
அன்றி	அதுக்குமேலே	கண்டுகொண்டேன்.	(௪)

வ்யா. — காலாம்பாட்டு. (பேய்முலையித்யாதி) பூதனையுடைய முலை ஸ்தலத்திலுண்டான விஷத்தை அமுதுசெய்து, விழுக்காடறி யாத முகத்த(நீ)னை. (தெள்ளியார் வணங்கப்படும்.தேவனை) இப்படி முகத்த(நீ)ரன்றியே அறிவுடையராயிருப்பாராலே ஆஸ்ரயிக்கப் படு வானாய், அத்தாலே தீப்யமானானவனை. (மாயனை) ஆஸ்சர்ப்பபூதனை. (மதிட்கோவலிடைகழிமைந்தனை) இடமில்லாதிடத்தே ஆஸ்ரயிதரோ டே புகுந்து நெருக்கின நிய யெவாஸஸ்பாவனை. (அன்றி யந்த ணர் சிந்தையுளீசனை) அதுக்குமேலே ஆஸ்ரயிதருடைய ஹ்ருதயத் திலே புகுந்து, அவர்களைத்தன்வழியே நியமித்துக்கொண்டிருக்கிற வனை.

பெரிபதிருமொழி, ஏ-ப, ௧௦-தி, ௫-பா, ஏற்றினை. ௧௩௫௯

(இலங்கும் சுடர்ச்சோதியை) இவர்களுடைய சரீரத்திலும், ஆத்மாவிலும்வாத்தியாநிற்ச்செய்தே அவற்றைப்பற்றிவருத்தோஷங்கள் தன்பக்கலிலே தட்டாதபடியிருக்கிறவனை. (ஏற்றைபை) இஸ்ஸவபா(ஓ)வத்தைக்காட்டி என்னைழுதிக்கொண்டவனை. (எனக்கெப்படுனில் வைப்பினை) எனக்குக் கைம்முதலில்லாதவனன்று அழித்துக் கெடுத்தஜீவிக்கலாம்படியானநிதியானவனை. (காசினை)பொன்போலே ஸ்ப்ருவியணியானவனை. (மணியை) அப்பொன்னை அழித்தும் ஸ்லீகரிக்கக்கடவ ரத்தம்போலே ஸ்ரீலாக்கியானவனை. சென்றுநாடி. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டி. (பேய்முலையித்யாதி) இப்படி கிர்ஷேது கமாகக் கடாக்ஷித்தது உம்மைத்தானேயோ? மற்று யாரையாகிலும் இப்படி கடாக்ஷித்ததுண்டோவென்ன; முதலாழ்வார்களையும் கடாக்ஷித்தானென்னக்கோலி ஆயினானுடைய பின்னைச் சேவகம் துடங்கி அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அதுக்கு மேலே) என்றது-முதலாழ்வார்களைக் கடாக்ஷித்ததுக்கு மேலே யென்றபடி. “அத்தனர்” என்ற பதம் - திருமுழிகைப்பிரான், பட்டர்பிரான், தொண்டாடிப் பொடியாழ்வார் இவர்களைச் சகால்விற்குய், இவர்களைச்சொன்னது உபலக்ஷணமாக்கி,மாறன், குலசேகரன், பாணன் என்கிற முவரையும் திருவுள்ளம்பற்றி (ஆஸ்ரிதருடைய) என்றருளிச்செய்தது.

(இஸ்ஸவபாவத்தை)என்றது-ஆழ்வார்கள் ஒன்பது திருநாமங்களையும் மயர்வறமதி நலமருளிக் கடாக்ஷித்த ஸ்வபா(ஓ)வத்தை யென்றபடி. (ச)
மூ, — ஏற்றினையிமயத்துளெம்மீசனை

இம்மையையமறுமைக்கு மருந்தினை
ஆற்றிலை யண்டத்தப் புறத்துய்த்திடு
மையனைக் கையிலாழி பொன்றேந்திய
ஈற்றினைக் குரு மாமணிக்குன்றினை
கின்றவூர்நின்ற நித்திலத்தொத்தினைக்
காற்றினைப் புனலைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணாமங்கையுள் சுணங்கொண்டேனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏற்றினை	குஷ்பம்போல் செருக்கனாய்,	எம்நசனை	மம்முடைய ஸ்வாமியாய்,
இமயத்துள்	ஹிமவானில் (கிரிப்பிரிதியில்) எழுந்தருளியிருக்கிற	இம்மையை	ஐவிகபலப்ரதனாய்
		மறுமைக்கு	ஆமுஷ்மிக பலக்களுக்கு

ககசு௦ பெரியதிருமொழி, எ-பு, ௧௦-தி, ௫-பா, ஏற்றினை.

மருந்தினை	ஒளவதம்போல் ஸா	குரு	ஸ்வாக்க்யமாய்
	தந் பூதனாய்	மா மணி	நீலமணிமயமான
ஆற்றலை	மிடுக்கனாய்,	குன்றினை	மலைபோல் அதிஸூர்
அண்டத்து	அண்டத்துக்கு வெளி		தரனாய்
அப்புறத்து	யிலே (பரமபதத்த	நின்றஊர்	திருநின்றஊரில்
	ளவும்)	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
உய்த்திடும்	(ஆஸ்ரிதரை) நடத்த	நித்திலம் தொ	முத்துக்குவியல் போ
	வல்லவனான	த்தினை	ஸ்குளிர்ந்தவடிவை
ஐயனை	நிருபாதிசு பந்துவாய்		யுடையனாய்,
கையிற்	திருக்கையில்	காற்றினை	காற்றுபோல் ஸூகக
ஒன்று ஆழி	அத்விதீயமான ஸூ		ரனாய்
	தர்சநாழ்வானை	புனலை	ஜலம்போல் தாரகன
ஏந்திய	தரித்துக்கொண்டு		புள்ளவனை
கூற்றினை	மருத்யு போலே (அ		சென்றுநாடி கண்ணமங்கையுள்
	நாஸ்ரிதர்க்கு) பய		கண்டு கொண்டேன். (௫)
	ங்கரனாய்,		

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏற்றினை) ஸ்வாநந்தாநுபவத்தால் வந்த செருக்கையுடையவனை. (இமயத்துமெம்மீசனை) ஹிமவானில் திருப்பிரிதியிலிருக்கு மிருப்பைக்காட்டி என்னை வசிகரித்தவனை. (இம்மையை மறுமைக்கு மருந்தினை) ஐஹிகமாயும் ஆமுஷ்மிகமாய் முள்ள ப(ஞ்)லங்களுக்கு ஸாதநபூதனவனை. (ஆற்றலை) ஒருவஸ்துவே எல்லாவற்றையும் தரவற்றேவென்னில்; அக்கண்ணழிவுசொல்லவொண்ணாதபடி ஸர்வசத்தியுத்தனவனை. (அண்டத்தப் புறத்துய்த்திடுமையனை) இஸ்வர்வசத்திவட்கொண்டு கொள்ளவருக்கிற கார்யமென்னென்னில்; இவற்றைப்பரமபதத்தளவும் செல்லநடத்துகை. அதுதானவனுக்கு வேண்டுகிறதென்னென்னில்; (ஐயனை)நிருபாதிசு பந்து(பஸு)வாகை.

(கையிலாழியொன்றேந்திய கூற்றினை) ஆதிவாஹிகர் கையிலே காட்டிக்கொடுத்துக் கொடுபோகா நின்றால், ஆரேனும் சிலர்விலக்கினாருண்டாகில் இருதுண்டமாக்குகைக் கீடான பரிகரக்ஷையுடையனாய், சத்தருக்களுக்கு மருத்யுபோலேயானவனை. (குருடாமணிக் குன்றினை) ஸ்ரீலாக்க்யமானநீலரத்ந பர்வதம்போன்ற வடிவையுடையவனை. அங்கேகொடுபோனால் காட்சிகொடுக்கும்படியான வடிவிற்குறிப்படி. (நின்றஊர் நின்றித்திலத்தொத்தினை) அவ்வளவும்போகப்பற்றாரர்க்குக் காட்சிகொடுக்கக்கூக திருநின்றஊரிலேநிற்கிற முத்துத்திரள்

பெரியதிருமொழி, எ-பி, ௧௦-தி, ௬-பா, துப்பனை, ௧௩௬௧

போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை. (காற்றினை) ஸ்வ
ஸ்பர்ஸ்தாஸ் வரும் ஸுகமாயிருக்கிறவனை. (புனை) தா (தா) ரக
னையனை, சென்றுநாடி. ... .. (௫)

அநு — அஞ்சாம்பாட்டு- (ஏற்றினையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தம்மை
விஷயீகரித்தமைபை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அதுஸந்தித்தார். இப்படி ஆழ்
வார்களைமெல்லாம் விஷயீகரித்துப்பெற்ற மேனாணிப்புக்களெல்லாம் தோ
ற்ற எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பிரிதி துடங்கி அதுபவித்து ஸ்ருஷ்டரான
வளவிலை அவனுடைய ஐவிகாமுஷ்ணிகாதி ப(ஸ்)லப்ரதத்தவம், மோக்ஷ
ப்ரதத்தவம் முதலானவற்றையுமதுஸந்திச்சிறுரென்று ஸங்கதி.

“மருந்து” என்பது தீர்க்குமதா கைபாலே உபயவித ப(ஸ்)லஸாதஹுத
னென்ற போதே அவை இல்லாமைபால் வரும் துக்கத்தைப்போக்குமவ
னென்று மென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார் (ஐவிகாமாயுமித்யா
தி). “இம்மையை” என்கிற விடத்தில் ஐகாரம் அல்பயம்.

(அவ்வளவும் போக) சரீராவஸாந ஸமநந்தரத்தளவும் செல்ல. (பற்று
ஓர்க்கு) பொறுக்கமாட்டாதார்க்கு. ... .. (௫)

மூ. — துப்பனைத்தூரங்கம் படச்சீறியதோன்றலைச்

சுடர்வான்கலன் பெய்ததோர்

செப்பினைத் திருமங்கைமனாளுனைத்

தேவனைத் திகழும் பவனத்தொளி

யொப்பனை புலகேழினை யூழியை

ஆழிபேந்திய கையனை யந்தனர்

கற்பினைக் கழநீர்மலரும் வயல்

கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே.

(௬)

1. தம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துப்பனை	ஸமர்த்த (பலிஷ்ட்ட) னாய்,	பெய்தது	இட்டுவைக்கும் படி யான
தூரங்கம்	கேசியென்னு மஸூர னாவன்	ஓர் செப்பினை	விலக்ஷணமான செப்பு (பாத்ரம்)பா ன் தவனாய்,
பட	அழியும்படியாக		பெரிய பிராட்டியரசர்
சீறிய	(அவனை) கோபித்தரு	திருமங்கை	வல்லபனாய், [சூ
தோன்றலை	ஸூந்தரனாய், [ரின	மனாளுனை	(அத்தால்) விளங்கும்
சுடர்	உஜ்ஜுவலமாய்	தவனை	வனாய்,
வாள்	பெருவிலையான		ஒளிவிடாவின்ற
கலன்	ஆபரணங்களை	திகழும்	

கூ.கூ.உ. பெரியதிருமொழி, ௭-ப, ௧௦-தி, ௬-11, துப்பரீன.

பவனத்து	பவழத்தினுடைய	கையனை	திருக்கையை யுடைய
ஒளி ஒப்பனை	காந்தியோடொத்தவ	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணராலே
	(ஸ்ப்ரு ஹணிய)	கற்பினை	ஓதப்படுமவனுனவனை
	னாய்,	கழுநீர்	செங்கழுநீர்ப் பூவா
உலகுவுழினை	ஸப்தலோகங்களுக்கு	மலரும்	அலராகின்ற [னது
	நிர்வாஹகனாய்,	வயல்	கழனிகளையுடைய
ஊழியை	காலத்துக்கு நிரீவா		கண்ணம்ங்கையுள் கண்ணுகொண்
	ஹகனாய்,		டேன். (கூ)
ஆழி ஏந்திய	திருவாழியைத்தரியா		
	நின்ற [வனாய்,		

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (துப்பரீன) தான்நினைத்தவை செய்து தலைக்கட்டுகைக்கிடானஸாமர்த்த்யத்தையுடையவனை, (தூங்கும்படச் சீறியதோன்றலை) கேசியுடைய வாய்கிழியும்படி சீறியமுத்த(ஈ)னை, (சுடர்வான்கலன் பெய்த்தோர் செப்பினை) ஒளியையுடைய தாய், பெருவிலையுறுபிறந்துள்ள ஆபரணங்களை இட்டுவைக்கும் செப்பானவனை, “சுடர்வான்கலன்” ஆகிறதுதானேதென்னில்; (திருமங்கைமணானைத் தேவனை) பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்துயிலே யுண்டான ஒத்துமஞ்சனும், செம்பஞ்சிக்குழம்பும், மாளிகைச்சாந்தி ன் னாற்றமுமாய்க்கொண்டு திருமேனியில் புகர்தோன்றலின்மறிலே.

(திருமும் பவனத்தொளியொப்பனை) ஸ்வைஸ்ஸ்ப்ருஹணியனுனவனை, (உலகேழினை) போக்ய (ஹீக்ஷ) போகோ (ஹீக்ஷ) பகரணா போக (ஹீக்ஷ) ஸ்த்தாநங்களாயுள்ளவனை, (ஊழியை) காலமே சேஷித்தவன்று காலமாய்நின்றவனை, (ஆழியேந்தியகையனை) நிய்யமான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தும் திருக்கையை யுடையவனை, நிய்யமான திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தையுடையவனை பென்றபடி, (அந்தணர் கற்பினை) ப்ராஹ்மணருடைய மரியாதைபோலே பிறுக்கிற ஸங்கல்பத்தையுடையவனை, ப்ராஹ்மணராலே அத்யயநம் பண்ணப்படுகிறவனையென்றுமாம், (கழுநீர்மலரும் வயல்) செங்கழுநீர் தொடக்கமான புஷ்பங்கள் அலராகின்றவையையுடைத்தான, ... (கூ)

அரு — ஆறும்பாட்டு. (துப்பரீனயித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ப(ஈ)ஸ்ப்ரதத்வோபயுக்தமான ஸாமர்த்த்யத்தையும், தக்கார்யமான விநோதிநிரஸநத்தையும், அதுக்குடலான ஸ்ரியப்பதித்வத்தையும், இவையெல்லா மறுஸந்திக்கிறோன்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, கடு-தி, எ-பா, திருத்தனை. கருகரு

“தொன்றல்” என்றது அழகுக்குவாசகமாகையாலே, (முத்த (X)னை) என்றது; ஸுத்தரனையென்றபடி.

“ஏந்திய” என்றது ஏந்துமென்றாய், அத்கால் பவித்தது (நித்யமான) என்றது. (மர்யாதைபோலே) என்றது-சாபாதுக்ரஹஸங்கல்பம்போலே யென்னக. “தற்பினை” என்றதுக்கு - கற்கப்படுமவனை யென்றத்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணராலேயித்யாதி). ... .. (க)

மூ. — திருத்தனைத் திசைநான்முகன் தந்தையைத்
தேவதேவனை மூவரில்முன்னிய
விருத்தனை விளங்கும் சுடர்ச்சோதியை
விண்ணைமண்ணினைக் கண்ணுதல்கூடிய
அருத்தனை யரியைப் பரிசீறிய
அப்பனை யப்பிலா ரழலாய்கின்ற
கருத்தனைக் கனிவண்டறையும்பொழில்
கண்ணாமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருத்தனை	(ஆரந்தத்தினால்) தரு ப்தனாய், (பரிபூர் ணனாய்),	விண்ணை	ஸ்வர்க்கத்துக்கு நியா மகனாய்
திசை	திக்குவள்ளவர்களுந் குநிர்வாழ்கனான,	மண்ணினை	பூமிக்கு நியாமகனாய்,
நான்முகன்	ப்ராஹ்மனாவுக்கு	கண்ணுதல்	மெற்றிந் கண்ணானுன
தந்தையை	பிதாவாய்,	கூடிய	ருத்ரானுலன்
தேவதேவனை	தேவர்களாலே ஆஸ்ர யிக்கப்படும் தேவ னாய்,	அருத்தனை	சேர்ந்திருக்கிற அர்த்த (அரு) பாக (அரு)த்தையுடை
மூவரில்	ப்ராஹ்ம விஷ்ணுருத் ரரான மூவர்களு க்குள் (மற்ற இரு வர்க்கும்)	அரியை	யவனாய், [கனாய்,
முன்னிய	ப்ரதா(தா)ந னான	பரிசீறிய	விம்மலம்போல் மிடுக் கேசியைக் கிழித்துப் பொகட்ட
விருத்தனை	நாயகனாய் (நியாமக னாய்)	அப்பனை	உபகாரகனாய்;
விளங்கும்	ப்ரகாசியாகின்ற	அப்பில் ஆர்	ஐலத்திலே இருக்கிற
சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான	அழலாய்கின்ற	படபாக்கி போல்(எல் லா பதார்த்தங்க ளுக்குப் பயஸ்த் தாமமா) யிருக்கிற
சோதியை	தேஜோமயமான தில் யவிப்ராஹ்மத்தை யு டையனாய்,		

௧௧௬ பெரியதிருமொழி எ-ப, ௧௦-தி, எ-பா, திருத்தனை.

கருத்தனை	ஸர்வஸ்வாமியாயுள்ள	அறையும்	சப்தியாசின்ற
	ஸர்வேஸ்வரனை,	பொழில்	சோலைகளை யுடைய
களி	மதித்திருக்கிற	கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்ட	
வண்டு	வண்டுகளானவை	டேன்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (திருத்தனை) ஸ்வாநந்தா(ஸ்)நா பவத்தாலே நித்யத்ருப்தனாவனை. (திசைநான்முகன் தந்தையை) இவ்வருகுள்ளா ரில்காட்டில் அதிகனாயிருக்கிறசதுர்முகனுக்கு ஐங்குணாவனை. (தேவ தேவனை) அவனொருவனுக்குமன்றிக்கே, தேவர்களானொல்லாராலும் ஆர்வரிக்கப்படுமவனை. (மூவரில்முன்னியவிருத்தனை) மூவருமான நிலையில் மற்ற இருவர்க்குத் தானே நியாமகனாப், தானுநிலையில் வந்தால் சேஷித்வத்தால்வந்த உறைப்புத்தோற்ற விருக்கிறவனை. (விருத்தனை) தலைமகனை. (விளங்கும் சுடர்ச்சோதியை) திரிமூர்த்தி மத்தியஸ்த்தனான நிலையொழிய அஸாதாரணமான திவ்யமங்களை விக்ர ஹத்தை யுடையனாவனை. (விண்ணை) போக (௪th K) பூமியான ஸ்வர்க்காதிசுளாவனை. (மண்ணினை) அதுக்கு ஸாதாரணவந்தா நம்பண்ணும் கர்மபூமியானவனை.

(கண்ணுதல்கூடிய வருத்தனை) லலாடநேத்ரனான ருத்ரனை யுடைத்தான அர்த்த (௫) பாக(௪th K)த்தை யுடையவனை. (அருத்தன்) அர்த்த (௫) பாகன். (அரியை) விரோதிகளைப் போக்குமவனை. (பரி சீறிய வப்பனை) விரோதிரஸநத்தை சீலமாகவுடைய உபகாரகனை. (அப்பிராஸரமூலாய்நின்ற கருத்தனை) படபா(௨nd K) முகாக்கி ஜலாம் மடையத் தன்பக்கலிலே வந்து சுவறும்படியிருக்குமாபோலே ஸர்வ பதார்த்தங்களும் தன்பக்கலிலேவந்து லயிக்கும்படியிருக்கிறசக்தியை யுடையவனை. களிவண்டறையும். ... .. (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (திருத்தனையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வப (௪) லப்ரதத்வோபயுத்தமான ஸர்வசக்தித்வத்தை யதுஸந்தித்தார; அதுக் குறுப்பாக விரோதிரஸநத்தைப் பலபடியாக அதுஸந்திக்கக்கோலி நி ரபேக்ஷணையை யதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(தலைமகனை) நாயகனை. மூவரிலித்யரதியான பதங்களில் குணங்க னெல்லாம் ஸர்வஸமாஸ்ரயணியத்வத்துக்குறுப்பாக வதுஸந்திக்கிறாரென் று திருவுள்ளம். ... .. (எ)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௧௦-தி, அ-பா, வெஞ்சினம். ௧௩௬௫

வெஞ்சினக்களிற்றை விளங்காய்விழக்

கன்றுவீசிய வீசனைபெய்மகள் துஞ்ச

நஞ்சு சுவைத்துண்டதோன்றலைத்

தோன்றல்வாளரக்கன் கெடத்தோன்றிய

நஞ்சினை யமுதத்தினை நாதனை

நச்சுவாருச்சிமேல் நிற்கும்நம்பியைக்

கஞ்சனைத்துஞ்ச வஞ்சித்த வஞ்சனைக்

கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்சினம்	அதிஞ்ஞரமான கோ	கெட	முடியும்படி
	பத்தையுடைய	தோன்றிய	திருவவதரித்த
களிற்றை	யானைபோல் அழகிய	நஞ்சினை	விஷம்போன்றவறைய
	னாய்,	அமுதத்தினை	(ஆஸ்ரிதர்க்கு)
விளங்காய்	விளம்பழமான அ		அம்ருதம்போல்
	ஸுரனுனவன்		போக்யபூதனாய்,
வீழ	முந்து முடியும்படி	நாதனை	ஸர்வவிஷையாய்,
கன்று	ன்றாய்வந்த அஸுர	நச்சுவார்	(தன்னை) ஆசைப்படு
வீசிய	துக்கியெறிந்த இனை		மவர்களுடைய
நச்சனை	ஸ்வாமியாய்,	உச்சிமேல்	சிரஸ்வலில்
பெய்மகள்	பூதனையானவள்	நிற்கும்	எழுந்தருளியிருக்கிற
துஞ்ச	முடியும்படி	நம்பியை	பூர்ணனாய்,
நஞ்சு	(அவள்முலையிலுள்ள)	கஞ்சனை	கம்ஸனை
	விஷத்தை	துஞ்ச	(அவன்) முடியும்படி
சுவைத்து	உரிஞ்சி	வஞ்சித்த	மோசம் செய்த
உண்ட	அமுதுசெய்த		(கொன்ற)
தோன்றலை	பாலகனாய், இனை	வஞ்சனை	க்ருத்ரிமனாயுள்ளவனை
தோன்றல்	(சத்ருவாக)ப்ரவரித்த		கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்
வாள்அரக்கன்	வாளாயுதத்தையுடை		டேன். (அ)
	ய ராவனுஸுரன்		

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (வெஞ்சினக்களிற்றை) வெவ்விப
சினத்தையுடையமதஹஸ்திபோலே தர்மரீயனுனவனை, (விளங்காய்நி
பாதி) கன்றாயும் விளாவாயும் வந்த அஸுரர்களிருவரையும் தன்னைக்
கொண்டு தன்னையே மாய்த்துத்தர தான்வினைத்தது தலைக்கட்டவல்ல
வனை. (பெய்மகளின்பாதி) பூதனைமுடியும்படி அவனுடைய விஷந்
தை போக்யமாகக் கொண்டமுதுசெய்த முகந்த(க்)னை. (தோன்றலேக்

சீருகக பெரியதிருமொழி, எ-ப, சு-தி, சு-பா, பண்ணினை.

யாதி) சத்ருவாக ஸர்வலோகங்களிலும் ப்ரவித்தனாய் ஸாயுதனுடையிருக்கிற ராவணன்முடியும்படி தோன்றின ம்ருத்யுவை.

(அமுதத்தினை) அவ்விருப்புத்தானே அதுகலர்க்கு போக்யமாயிருக்கிறவனை. (நாதனை) கிருபாதிசேஷியை. (நச்சவாருச்சிமேல் நிற்கும் நம்பியை) தன் பக்கலாசையுடையார் தலைமேலே நிற்குமவனாய், அதுதான் பெறப்பெறாக நினைத்து பூர்ணானுயிருக்கிறவனை. (கஞ்சனையித்தயாதி) கம்ஸனுடைய தூரபிஸந்தியை அவன்தன்னோடே போக்கி உகவாதாரோடு செவ்வையழியப் பரிமாறுமவனை. கண்ண மங்கையுள். ... .. (அ)

அரு. — எட்டாம் பாட்டு. (வெஞ்சினக்களிறித்தயாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வஸமாப்ரயணியத்வத்தை யதுஸந்தித்தார்; அதுக்குறுப்பாக விரோதி கிரஸநத்தைப் பலபடியாக அதுஸந்திக்கக்கோலி அப்ரதிஹதத்வத்தை யதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(கிருபாதிசேஷியை) என்றது - விரோதிகிரஸநத்துக்கு உறுப்பான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. (தன் பக்கலாசையுடையார் தலைமேலே) என்றது - விரோதிகிரஸநத்துக்காக த்தன்னிடத்தில் ஆசைப்பட்டவருடைய ஆசையின் தலைமேலென்றபடி. இத்தால் ஆற்றாமையுடைய ஸமகாலமே வந்துகிறவனென்று விரோதிகிரஸநத்தில் விளம்பராஹித்யம் ஸூசித மாயிற்று. ... .. (அ)

மூ. — பண்ணினைப்பண்ணில் நின்றதோர் பான்மையைப்
பாலுள் நெய்யினைமாலுருவாய் நின்ற
விண்ணினைவிளங்கும் சுடர்ச்சோதியை
வேள்வியை விளக்கினொளிதன்னை
மண்ணினைமலையை யலைநீரினைமலை
மாமதியை மறையோர்தங்கள்
கண்ணினைக் கண்களாராவும்நின்று
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணினை	பாட்டுப்போவியை	பான்மையை	ஸ்வபாவம் போலே
	னாய்		கிரதிரய போக்ய
பண்ணில்	(அந்த)காந்திலே		பூதனாய்,
நின்றது	ஸாரபூதமா யிருக்கிற	பாலுள்	பால்போலவும் அதி
வூர்	அதிவிஸக்ஷணமான		னுள்ளேயிருக்கிற

நெய்யினை	செய்போல மிருக்கு	மலையை	மலைபோல் அவிசால்ய
	மவனாய்,		னாய்;
மாலுருவாய்	அதிவிசால்மான ஸ்வ	அலை நீரினை	அலைமோதா நின்ற ஜ
நின்ற	ருபத்தை யுடைய		லம்போலே இவ்
	தாயிருக்கிற		ட விகியோகார்தூ
விண்ணினை	பரமபதத்துக்கு நிர்		னாய், [னாய்
	வாழுகனாய்	மாலை	ஆஸ்நிதவ்யா முகத்த
விளங்கும்	மிகவுமுஜ்ஜிவலமாய்	மாமதியை	பெரிய ஜ்ஞாநத்தைக்
சுடர்			கொடுக்குமவனாய்,
சோதியை	தேஜோமயமான விக்	மறேயியார்	வேதாத்யயலரான
	ரஹித்தை யுடைய	நங்கள்	ப்ராஹ்மணர்க்கு
	வனாய், [ஹகனாய்	கண்ணினை	நேத்ரம்போல் அர்த்
வேள்விபை	யாகர்களுக்கு நிரவா		தப்ரகாசகனுயிரு
விளக்கின்ற ஒளி	தீபத்தின் 'தஜஸ்ஸ'	கண்கள் ஆரள்	கண்கள் விடாய் தீர்
தன்னை	போலே ஸ்வயம் ப்ர	வும்	ந்து நிறையுமளவும்
	காசனாய்,	நின்ற	ஒரு படிப்பட்டிருந்து
மண்ணினை	பூமிபோல் ஸர்வாதா	கண்ணமங்கையுள்	கண்டுசெனை
	ர ஶுதனாய்,	டேன்.	(க)

வ்யா. -- ஒன்பதாம் பாட்டு. (பண்ணினை) (க) “यस्य अक्षयस्य”
 “யஆத்யஸ் ஸ்வாதூநாம்” என்கிறபடியே, பண்போலினியனுன
 வனை. (பண்ணில்கின்ற தோர்பான்மையை) இன்னுரினையாரென்றன்
 றியே, எல்லரையுமொக்க வருத்தக்கடவதாயிருக்கிற அந்த பண்ணி
 னிசைபோலே நிரதிசயபோக்யனுனவனை. (பாலுள் நெய்யினை)
 ஸாராம்சத்தோடு ருஜ்ஜாம்சத்தோடு வாசியற இரண்டிலுமுண்டான
 உபாதேதபரம்சமானவனை. (மாலுருவாய்நின்ற விண்ணினை) “தரி
 பாத்விபூதி” என்னலாம்படியான பரப்பையுடைய நித்யவிபூதியுத்த
 னைவனை. (விளங்கும் சுடர்ச்சோதியை) அங்கே நிரவதிகதேஜோ
 ரூபமான திவ்யமங்கா விக்ரஹத்தையுடையனாய் நிற்கிறவனை. (வே
 ள்விபை) அத்தேசத்தைப் ப்ராபிக்கைக்கு ஸாதநமான கர்மங்களாய்
 நிற்கிறவனை. (விளக்கினொளிதன்னை) ஸ்வாயத்தமான தேஜஸ்ஸை
 யுடையவனை.

(மண்ணினை) செய்தார் செய்தகுற்றங்களையடைய மறக்குமவ
 னாய் குற்றம் செய்வார்க்கு தன்னைப்பற்றி நிற்கும்படி இடம்புகொடுக்கு

36. சு.அ பெரியதிருமொழி எ-ப, சு-தி, கூ-பா, பண்ணினை.

மவனை. (மலைபை) இப்படிப்பட்ட தன்ஸ்வபாவத்தை ஒருவரால் சலிப்பிக்க அரிதாம்படியிருக்கிறவனை. (அலைநீரினை) நீனைத்திட மெங்கும் ஏற்றிப்பாய்ச்சிக்கொள்ளலாம்படி யிருக்கிறவனை. (மாலே) ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாயிருக்கிறவனை. (மாமதியை) (க) “வனலி ஸுநிஸுநம் சிஸ்- ததாமி புத்திபோகம் தம்” என்கிறபடி. யே தன்னைப்ராபிக்கைக்கிடான புத்தியோகத்தைக் கொடுக்குமவனை. (மறையோர் தங்கள் கண்ணினை) வேதத்தை எங்குமொக்க அதிகரித் திருப்பார்க்கு, தன்னைப்பொழிய பதார்த்ததர்ஸனம் பண்ணவொண்ணாத படி அவர்களுக்கு “தர்ஸஷ்டிபுதனாயுள்ளவனை. (கண்களாரளவும் நின் னு) காணப்பெருமையால் உருவினகண்களி னுருவுதல் தீரும்படி. நின்று கண்டறுபவிக்கப் பெற்றேன். ... .. (கூ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பண்ணினையித்யாதி) விநோதிநிரஸந்தூக் காச ஒப்பனையை நச்சுகிறதென் ; அவ்வளவன்று, நிரதிக்ய போக்யனா யிருக்குமவனென்று கொண்டு ஸர்வப்ரகார வைவக்ஷண்யத்தை அதுஸந் திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

“ஓர்” என்றத்தால் பவித்த வைவக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இன்னிரித்யாதி). (வருத்த) என்றது-ஈடுபடுத்த என்றபடி. “பண்ணினைப்பண்ணில் கின்றதோர் பான்மையை” என்று உபக்ரமிக்கையாலே “பாலிரெய்யினை” என்று பாலில் ரெய்யினை யென்று விவகழிதமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, “பண்ணினை” என்றும், “பாலி ரெய்யினை” என்றும் விவற்றையுமருளிச்செய்வானென், ஸாராம்சமான பண்ணிலிசையையும் பாலில் ரெய்யையுமருளிச்செய்தால் அமையாதோ என்னுமதிசங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸாராம் சத்தோடித்யாதி). உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் பரஸ் பரமுண்டாதினும், எல்லாவற்றினு முண்டான போக்யதாமாத்ரம் சொல்ல வேண்டுவ தாகையாலே அவ்வனருளிக் செய்தாரென்று கருத்து. பண் போலன்றிறே பாலும்ரெய்யுயிருப்பது, அஸாராம்சமும் மிஸ்ரமாயிறே யிருப்பது, இவற்றோடே அபேத வ்யபதேசம் கூடுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறாக்கவுமாம்; இப்போது (வாசியற) என்றது. “வாசியற்றிருக் கிற” என்றும், விவேகிக்கவொண்ணாதபடி ஒன்றுயிருக்கிற யென்றபடி. (இரண்டிலும்) பாலிரெய் இரண்டிலு மென்றபடி. “மால்” என்று பெருமையாய், பெருருவுடைத்தாய் நின்ற தித்யமான விநாணினை யென் றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (நிரிபாத்திபூதித்யாதி). “சுடர்ச்சோதி” என்றத்தால் விக்ரஹத்தினுடைய தேஜோரூபத்வம் சொன்னபடியாலே, விக்ரஹத்தில் ப்ரபை(து)யைச்சொல்விறகுக்கியருளிச் செய்கிறார் (வ்வா யத்தேத்யாதி).

(க) கி-க-க-க.

பெரிய திருமொழி, எ.ப, ௧௦-தி, ௧௦-பா, கண்ணமங்கையுள், ௧௧௬௭௯

“மா” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ததாமி இத்யாதி). ... .. (க)

மூ. — கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனென்று
காதலால் கலிகன்றியுரைசெய்த
வண்ணவொண்டமிழொன்பதோடொன்றிவை
வல்லராயுரைப்பார் மதியந்தவழ்
விண்ணில் விண்ணவராய் மகிழ்வெய்துவர்
மெய்மைமசொல்லில் வெண்சங்கமொன்றேந்திய
கண்ண! நின்றனக்கும் குறிப்பாகில்
கற்கலாம் கவியின் பொருள்தானே. (௧௦)
தீருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணமங் கையுள்	திருக்கண்ணமங்கை யில்	அம்விண்ணில் அழகிய (போகப் சுரமான) ஸ்வர்க்	
கண்டுகொண் காணப்பெற்றே	காணப்பெற்றே	கத்தில் போய்	
டேன் என்று நென்று	டேன் என்று நென்று	விண்ணவராய் தேவர்களாயிருந்து	
கலிகன்றி காதலால்	ஆழ்வார் பீர்தியுடன்	மகிழ்வு எய்து ஸந்தோஷிப்பவர்கள்;	
உரைசெய்த வண்ணம்	அருளிச் செய்ததாய், காதலின் ஸவராக்	மெய்மை இதினுடைய உண்மை	
	மான இசையை	சொல்லில் யான ப(ய)லத்தை	
	யுடைத்தாய்,	சொல்லப்படுகில்	
ஒண்தமிழ்	அழகிய தமிழ்பாஷை	வெண்சங்கம் வெண்மையாய் அத்	
	யிலேயுண்டான	ஒன்று விதியமா யிருக்கிற	
ஒன்பதோடு ஒன்று	ஒன்பது பாசுரங் க ளோடு கூடிய ஒரு பா	ஏந்திய தரியாசின் ம ிதை	
இவை	சுரமான ினையும்	கண்ண ஸர்வாதிகேன!	
வல்லராய்	இப்பத்துப்பாசுரங்க அப்யஸிக்க ஸமர்த்த	குறிப்பாகில் திருவுள்ளமானால்	
	ராய்க்கொண்டு	கவியின்பொ இப்பாசுரங்கனி னர்	
உரைப்பார்	அதுவந்திக்குமவர்கள்	ருள் த்தங்களை (ரும்கூட	
மதி தவழ்	சந்தரன் ஸஞ்சரியா நின்ற	நின்றனக்கும் ஸர்வஜ்ஞான உனக்	
		கற்கலாம் அப்யஸிக்கத் தருந்த	
		தாயிருக்கும். (௧௦)	

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டே
நென்று) ஒருநேச விசேஷத்திலேபோய் காணும் வஸ்துவை ஸம்
ஸாரத்திலே திருக்கண்ணமங்கையிலே காணப்பெற்றேனென்று,
(காதலால் கலிகன்றியுரைசெய்த) அபிவிசேசத்தாலே ஆழ்வாரருளிச்

கூட எ0 பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, சு0-தி, சு0-பா, சுண்ணமங்கையின்

செய்த. (வண்ண வொண்டமிழொன்பதோடொன்றிவை) இசையை யுடைத்தாய் அழகிதாயிருக்கிற இவைபத்தையும். (வல்லராயுரைப் பார்) அதுஸந்திப்பார்க்கு அடைவுபடச் சொல்லுகையாலுண்டாக அருடையாரே வல்லராய் என்கிறார்.

(மதியந்தவழி விண்ணில் விண்ணவராய் மகிழ்வெய்துவார்) உபா தநிலாகங்களில் போக (ஸ்ரீ) பூமிகளெல்லாம் புக்கு அங்குண்டான் போக(ஸ்ரீ)ங்களை புஜிப்பார்கள். (மெய்மைசொல்லில்) அர்த்தத்தி டமிருந்தபடி சொல்லில். (வெண்சங்கமித்யாதி) ஐஸ்வர்யஸூசகமான் ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தைக் கையிலேயுடைய ஸர்வாதிகளை! உனக்கு இதிலே ஆதரமுண்டாகில் எனக்கு சிஷ்யனாய் உனக்கும் அதிகரிக்க வேண்டுமபடியாயிற்று இதினுள்ளீட்டின் கனமிருக்கிறபடி. (குறிபாகில்) திருவுள்ளமாகில். (கற்கலாம்) ஸ்வநஸஸ்வஜ்ஞாய் இடி மாந்திருந்தால் போகாது; என்னோடே அதிகரிக்கில் அறியலாம் ஒரு வலித்தட்டோடே ஸாந்திபநியோடே தாழ்நின்று அதிகரிக்க கடவ அவனுக்குத் திருமங்கையாழ்வாரோடே அதிகரிக்கை தாழ்வோ? (க0

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (சுண்ணமங்கையித்யாதி) “கண்டேன்” என்னுதே “கண்டுகொண்டேன்” என்று ஒருகால் சொன்னப்போலே ஒன்பதின்கால் சொன்னத்தால் கரைபுரண்ட காதலாய் தோற்றுகையாகே இப்படியாகைக்கு ஷேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருநீச விச்சிஷேத்யாதி). (க) “சுண்ணமங்கையித்யாதி” என்னக்கடவ வந்த

வை, இங்கேகண்டால் காதல்வீணையக்குறையில்லையென்றுகருத்து. (அதுஸா திப்பார்க்கு) என்றவந்தரம் “போக்யதாதிசயத்தாலே” என்றுகூட்டுவது பிரதிசயபோக்யபூதனுன எம்பெருமானுடைய போக்யதாப்பகாஷ த்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற இத்திருமொழிக்கு ஸூத்ரமான ஸ்வர்க்காதி பேசு கற்களை ப(ஸ்ரீ)வமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னும் சங்கையிலே “மெய் னைமொசொல்லித்த்யாதி அருளிச்செய்கிறார்” என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார் (அர்த்தத்தவமித்யாதி). (அர்த்தத்வம்) புருஷார்த்த தத்வம் லோகத்திலிந்தலாரத்தை அறியத்தக்காரில்லாமையாலே, எம்பெருமா னையே முன்னிட்டு இத்திருமொழியின் பொருளின் போக்ய(ஸ்ரீ)தை உனக்கும்கற்கும்படியிருக்குமென்கிற வழியாலே எல்லார்க்கு மிக்கிருமொழி யைக்கற்கை பரமபுருஷார்த்தமென்று ப(ஸ்ரீ)வம் சொல்லிற்றாயிற்று என்று திருவுள்ளம். ... .. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி ஏழாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முற்றிற்று.

